marion zimmer

bradley

negurile

•

SERIA AVALON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZIMMER BRADLEY, MARION
Negurile 1 / Marion Zimmer Bradley;
trad.: Gabriel Stoian
Bucureşti, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-90I-X ISBN (13) 978-973-569-90I-7

I. Stoian, Gabriel (trad.)

Marion Zimmer Bradley
THE MISTS OF AVALON

Redactor: Adriana BĂDESCU

Marion Zimmer Bradley

Negurile

vol. **1**

Traducere de Gabriel Stoian

„...Morgan le Fay nu era căsătorită, însă învăţăturile primite la mănăstire au făcut din ea o mare maestră a magiei...”

Malory, Moartea regelui Arthur

MULŢUMIRI

Orice carte de o asemenea complexitate impune autorului să consulte un număr mult prea mare de surse pentru ca acestea să fie citate integral. S-ar cuveni să îl menţionez în primul rând pe regretatul meu bunic, John Roscoe Conklin, care mi-a dat un exemplar vechi şi răscitit al ediţiei *Poveştilor Regelui Arthur* de Sidney Lanier, carte pe care am citit-o de atâtea ori, încât înainte de a împlini zece ani o ştiam aproape pe de rost. Imaginaţia mi-a fost înflăcărată şi de alte surse, precum *Poveştile Prinţului Neînfricat,* cu apariţii săptămânale ilustrate; iar când aveam cincisprezece ani, chiuleam de la şcoală mai frecvent decât îşi închipuiau cei din jur, ca să mă retrag în biblioteca Departamentului de Educaţie din Albany, New York, pentru a citi ediţia în zece volume a lucrării *Creanga de aur* de James Frazer şi un set în 15 volume privind religiile comparate, inclusiv un volum enorm despre druizi şi religiile celtice.

În ceea ce priveşte documentarea propriu-zisă pentru prezentul volum, trebuie să-i adresez mulţumiri lui Geoffrey Ashe, ale cărui lucrări mi-au sugerat o serie de piste de cercetare, şi lui Jamie George, de la librăria Gothic Image din Glastonbury, care, în afară de faptul că mi-a arătat peisajele din Somerset şi locul în care s-a aflat Camelot şi regatul lui Guinevere (în această carte mă bazez pe teoria general acceptată conform căreia Camelot s-a aflat pe locul Castelului Cadbury din Somerset), mi-a servit ca ghid în pelerinajul meu prin Glastonbury. Tot el mi-a atras atenţia asupra tradiţiilor ce se mai păstrează şi azi în legătură cu Fântâna Potirului din Glastofibury şi cu credinţa înrădăcinată că Iosif din Arimatea a plantat Ghimpele Sfânt pe colina Wearyall; în acele locuri am văzut multe materiale ce examinează tradiţia celtă potrivit căreia Iisus Hristos a fost instruit în religia înţelepciunii la templul care s-a înălţat cândva pe Glastonbury Tor.

Drept material documentar privind creştinismul perioadei pre-augustiniene am folosit, cu aprobare, un manuscris care circulă în afara cadrului oficial, intitulat „Misa pre-constantiniană: ipoteze”, de părintele Randall Garrett; am mai folosit materiale din liturghiile asiro-caldeene, inclusiv din Sfânta

Orbana de Sf. Serapion, precum şi materiale liturgice de la grupurile locale ale creştinilor după Sf. Toma şi de la grupurile de catolici pre-nicenieni. Extrasele din Scriptură, îndeosebi povestea Rusaliilor şi a Magnificatului, mi-au fost traduse de Walter Breen din Testamentele greceşti; trebuie să amintesc şi de *Tradiţia occidentală a misterelor* de Christine Hartley şi *Avalonul inimii* de Dion Fortune.

Toate încercările de a recrea religia pre-creştină a popoarelor din Insulele Britanice au avut rezultate conjuncturale, ca urmare a eforturilor hotărâte ale succesorilor acestei religii de a şterge orice urme; părerile cercetătorilor sunt atât de contradictorii, încât trebuie să mărturisesc fără înconjur că, dintre atâtea izvoare, le-am ales pe acelea care mi s-au părut mai adaptate la necesităţile prezentei ficţiuni. Am citit, deşi nu am urmat orbeşte conţinutul lor, lucrările doamnei Margaret Murray şi câteva cărţi privind Gardnerian Wicca. În ceea ce priveşte atmosfera ceremonială, ţin să mulţumesc grupărilor neopăgâne locale; lui Alison Harlow şi organizaţiei Covenant of the Goddess, lui Otter şi Morning-Glory Zell, lui Isaac Bonewits şi Noilor Druizi Reformaţi, lui Robin Goodfellow şi Gaia Wildwoode, lui Philip Wayne şi *Fântânii de Cristal,* lui Starhawk, a cărui carte, *Dansul spiralei,* s-a dovedit de nepreţuit pentru mine, deoarece m-a ajutat să deduc multe lucruri privind instruirea unei preotese; şi, pentru deosebitul sprijin personal şi sufletesc (inclusiv alinări şi critici) pe durata elaborării acestei cărţi, următorilor: Diana Paxson, Tracy Blackstone, Elizabeth Waters şi Anodea Judith de la Darkmoon Circle.

În final, se cuvine să-mi exprim recunoştinţa faţă de soţul meu, Walter Breen, care, într-un moment crucial al carierei mele, mi-a spus că sosise vremea să las modestia la o parte şi să nu mai scriu de mântuială şi care mi-a asigurat sprijin material ca să-i pot urma sfatul; de asemenea, faţă de Don Wollheim, care a crezut tot timpul în mine, şi faţă de soţia lui, Elsie. Şi, mai presus de toate, îi asigur de toată dragostea şi recunoştinţa mea pe Lester şi Judy-Lynn del Rey, care m-au ajutat să-mi schimb regis trul scriiturii când am trecut la acest gen literar, lucru care ar îngrozi pe oricine. Şi, în cele din urmă, deşi nu este ultimul, îi mulţumesc fiului meu cel mare, David, pentru atenta pregătire a versiunii

definitive a manuscrisului.

PROLOG

AŞA GRĂIEŞTE MORGAINE...

De-a lungul vieţii, oamenii mi s-au adresat în fel şi chip: soră, iubită, preoteasă, înţeleaptă sau regină.

Adevărul este că am devenit înţeleaptă, şi va sosi vremea când aceste lucruri vor trebui cunoscute. Căutând – adevărul mai adânc, cred că creştinii vor avea ultimul cuvânt de spus. Pentru că Tărâmul Farmecelor se îndepărtează tot mai mult de lumea în care Creştinul deţine puterea. Nu am a mă certa cu Iisus Hristos, ci numai cu preoţii lui, care o socotesc demon pe Marea Zeiţă şi pretind că ea nu a avut niciodată putere pe această lume. În cel mai fericit caz, ei spun că puterea ei era aceea a Satanei; ori o înveşmântează în rochia albastră a Doamnei din Nazareth – care şi ea a avut puterea ei – şi spun că a fost pururi fecioară. Dar cum poate cunoaşte o fecioară toate tristeţile şi chinurile omenirii?

Iar acum, când lumea s-a schimbat, iar Arthur – fratele meu, iubitul meu, regele care a fost şi va rămâne rege – e mort (oamenii de rând spun ca doarme) în Insula Sfântă Avalon, povestea trebuie istorisită aşa cum a fost înainte ca preoţii lui Hristos să vină şi s-o înăbuşe cu sfinţii şi cu legendele lor.

Pentru că, aşa cum zic, însăşi lumea s-a schimbat.

Erau vremuri când orice călător, dacă avea voinţă şi cunoştea doar câteva dintre secrete, putea porni cu barca pe Marea Verii şi

sosea, nu la Glastonbury, care aparţine călugărilor, ci la Sfânta Insulă Avalon; fiindcă pe timpul acela porţile dintre lumi pluteau la adăpostul ceţurilor şi se deschideau, una faţă de alta, aşa cum gândea şi voia călătorul. Pentru că acesata este marea taină ce a fost cunoscută de toţi oamenii educaţi ai vremii noastre: aceea că, prin ceea ce cred, oamenii creează lumea din jurul lor, în fiecare zi alta.

Acum însă, preoţii, socotind că asta încalcă puterea Dumnezeului lor, care a creat lumea odată pentru totdeauna, iar ea va rămâne pururi neschimbată, au închis uşile (care n-au fost cu adevărat uşi decât în mintea oamenilor), iar calea duce doar până la Insula Preoţilor, pe care au păzit-o cu sunetul clopotelor de biserică, izgonind orice gând despre altă lume ce zace în beznă.

Adevărat, ei spun că acea lume, dacă există, este taratul Satanei şi poarta spre Iad, dacă nu chiar Iadul.

Nu ştiu ce o fi creat Dumnezeul lor. În ciuda poveştilor ce se deapănă, n-am ştiut nicicând multe lucruri despre preoţii lor şi n-am purtat niciodată straiul negru al măicuţelor-sclave. Dacă oamenii de la curtea lui Arthur din Camelot au preferat să mă socotească una dintre acele măicuţe atunci când am ajuns acolo (pentru că am purtat mereu rochia neagră a Marii Mame în înfăţişarea ei de femeie-înţelept), nu am vrut să le ridic vălul pe care singuri şi-l traseseră peste ochi. Şi, adevărat, spre sfârşitul domniei lui Arthur ar fi fost chiar primejdios să fac asta, de aceea am plecat fruntea şi m-am supus părerii lor, lucru pe care marea mea stăpână nu l-ar fi făcut nicicând: Viviane, Doamna Lacului, cândva cea mai apropiată prietenă a lui Arthur, în afară de mine, iar apoi cel mai cumplit duşman al lui – tot în afară de mine.

Însă acum duşmănia s-a uitat; l-am putut saluta în sfârşit pe Arthur, când zăcea pe patul de moarte, nu ca duşman al meu şi inamic al Zeiţei mele, ci doar ca frate al meu şi ca om care trage să moară, care are nevoie de ajutorul mamei, persoana spre care toţi se îndreaptă în ultimele lor clipe. Până şi preoţii, împreună cu Maria pururi fecioară, îmbrăcată în strai albastru, ştiu asta; pentru că şi ea devine Mama Lumii în ceasul morţii.

Iar Arthur a rămas în cele din urmă cu capul în poala mea, fără să vadă în mine nici soră, nici iubită, nici duşman, ci doar o femeie-înţelept, preoteasă, Doamna Lacului; şi astfel şi-a rezemat capul de

sânul Marii Mame din care a ajuns a se naşte şi spre care, în cele din urmă, ca orice muritor, trebuie să se întoarcă. Şi pesemne, atunci când am cârmit luntrea care îl ducea departe, de astă dată nu spre Insula Preoţilor, ci spre adevărata Insulă Sfântă din lumea întunericului aflată dincolo de lumea noastră, acea Insulă Avalon unde, acum, puţini în afară de mine pot ajunge, el s-a căit pentru duşmănia ce se iscase între noi.

*

Cât voi istorisi povestea aceasta, voi vorbi uneori despre lucruri ce s-au petrecut pe vremea când eram prea crudă ca să le înţeleg, ori despre lucruri care s-au întâmplat când eu nu eram; iar ascultătorul se va trage înapoi, probabil, şi va zice: Aceasta este puterea ei magică, însă eu am avut mereu darul de a Vedea şi de a privi în mintea bărbaţilor şi a femeilor; iar în tot acest timp am fost aproape de toţi. Şi astfel, uneori, într-un fel sau altul, am ştiut tot ce au gândit ei. Şi în acest fel voi spune povestea.

Pentru că într-o bună zi şi preoţii o vor spune, aşa cum au cunoscut-o ei. Poate că între cele două povestiri cineva ar putea întrezări lumina adevărului.

Pentru că acesta este lucrul pe care preoţii nu-l ştiu, cu singurul lor Dumnezeu şi cu Adevărul Unic: acela că nu există pe lume poveste adevărată. Adevărul se înfăţişează sub multe chipuri, adevărul seamănă cu vechiul drum spre Avalon; numai de propria-ţi voinţă şi de propriile-ţi gânduri depinde încotro te va duce drumul şi dacă, într-un târziu, vei ajunge la Insula Sfântă a Eternităţii sau printre preoţi, cu clopotele lor, cu moartea lor şi cu Satana, Iadul şi pedeapsa... dar poate că mă arăt nedreaptă chiar şi faţă de ei. Până şi Doamna Lacului, care ura roba preoţească la fel cum ura o viperă veninoasă, iar asta pe bună dreptate, m-a dojenit o dată pentru că am vorbit de rău pe Dumnezeul lor.

„Pentru că toţi Zeii sunt un singur Zeu", mi-a spus ea atunci, aşa cum vorbise şi cu alte prilejuri, aşa cum şi eu le-am vorbit propriilor mei învăţăcei de multe ori, şi aşa cum orice preoteasă ca va veni după mine va rosti din nou. „Iar toate Zeiţele sunt o singură Zeiţă", mai spunea ea. „Căci există doar un început. Şi fiecare om îşi are propriul adevăr şi propriul Dumnezeu în sine însuşi."

De aceea, probabil că adevărul rătăceşte undeva între drumul spre Glastonbury, Insula Preoţilor şi cel spre Avalon, pierdut pe

vecie în ceţurile Mării Verii.

Însă acesta mi-e adevărul; eu, Morgaine, vă spun toate aceste lucruri, acea Morgaine căreia, în zilele din urmă, i s-a spus Morgan le Fay.

CARTEA ÎNTÂI

STĂPÂNA FARMECELOR

1

Tintagel era un loc înnegurat chiar şi în toiul verii; iar Igraine, doamna Ducelui Gorlois, aflată pe promontoriul acela, scruta marea. Încercând să străpungă cu privirea prin ceţuri şi pâclă, s-a întrebat cum avea să ştie când vor fi ziua şi noaptea egale, ca să poată ţine sărbătoarea Anului Nou. În acel an, primăvara adusese furtuni neobişnuit de puternice; vuietul valurilor spărgându-se de stânci zi şi noapte răsunase în tot castelul zădărnicind somnul bărbaţilor şi femeilor şi făcând până şi dulăii să scâncească a plânset.

Tintagel... încă mai erau unii care credeau că acel castel fusese înălţat pe colţii de stâncă ai limbii de uscat ce pătrundea adânc în mare, prin farmecele vechiului popor Ys. Ducele Gorlois râdea când auzea aşa ceva şi spunea că, dacă ar fi stăpânit măcar o

părticică din darul lor vrăjitoresc, l-ar fi folosit ca să împiedice marea să mănânce, an de an, din coasta pe care se afla castelul. În cei patru ani de când venise acolo ca mireasă a lui Gorlois, Igraine văzuse cum uscatul, pământ bun, fusese înghiţit de Marea Cornwall. Dinspre coastă porneau spre ocean braţe lungi de stânci negre, ascuţite şi colţuroase. Când ieşea soarele, totul era frumos şi sclipitor, cerul şi apa străluceau ca giuvaierele cu care Gorlois îi umpluse palmele când ea îi spusese că poartă în pântece copilul lui. Cu toate acestea, ei nu-i plăcea să le poarte. Bijuteria pe care o purta mereu la gât îi fusese dată în Avalon: era o piatră a lunii, care câteodată reflecta sclipirea albastră a cerului şi mării, însă pe vreme de ceaţă, până şi giuvaierul acela părea lipsit de viaţă.

Prin negură, zgomotele străbat până departe. Stând pe drumul de pe dig şi privind înapoi, spre uscat, Igrainei i s-a părut că aude tropot de cai şi catâri, precum şi zvon de glasuri – glasuri umane acolo, în izolarea din Tintagel, unde nu vieţuiau decât capre şi oi şi păstorii cu câinii lor, plus doamnele din castel, cu câteva servitoare şi câţiva bătrâni care să le apere.

Încet, Igraine s-a întors şi a pornit înapoi spre castel.

Ca întotdeauna, stând în umbra lui, s-a simţit ca o gâză strivită de măreţia din piatră aflată la capătul digului lung, ce pătrundea în mare. Păstorii credeau că Tintagel fusese ridicat de Cei Vechi din Lyonnesse şi Ys; în zilele senine, aşa spuneau pescarii, vechile lor castele se vedeau în adâncul apelor. Însă pentru Igraine, ele arătau ca nişte turnuri de piatră, vechi munţi şi dealuri pe care marea, ce rodea neîncetat uscatul chiar şi în acele momente, în crăpăturile de sub castel, le înghiţise cu apele ei învolburate. Acolo, la capătul lumii, unde marea muşca tot timpul din uscat, era uşor să dea crezare poveştilor despre ţările înghiţite dinspre apus; existau chiar istorisiri despre un munte de foc ce explodase, departe în miazăzi, şi acoperise o ţară întreagă. Igraine nu se simţea îndemnată să creadă asemenea poveşti.

Da, era aproape sigură că nu se înşelase auzind voci răzbătând prin ceaţă. Nu puteau fi năvălitori neomenoşi de dincolo de mare, de pe coastele sălbatice ale Erinului. Trecuse vremea când tresărea la orice sunet ciudat sau la vederea oricărei umbre. Nu era soţul ei, ducele; el se afla departe, în miazănoapte, luptând

împotriva saxonilor alături de Ambrosius Aurelianus, Marele Rege al Britaniei; el ar fi trimis vorbă dacă ar fi vrut să se întoarcă.

Şi nici nu avea motive de teamă. Dacă năvălitorii se arătau duşmănoşi, gărzile şi soldaţii din fortul aflat la capătul dinspre ţărm al digului, încartiruiţi acolo de Ducele Gorlois să-i păzească soţia şi copilul, l-ar fi oprit. Ar fi fost nevoie de o armată ca să treacă de ei. Şi cine să trimită o armată împotriva castelului Tintagel?

Fusese o vreme – şi-a amintit Igraine cu amărăciune în timp ce pătrundea cu paşi rari în curtea castelului – când ştia cine venea călare spre castelul ei. În acele clipe, gândul aducea cu sine şi o undă de tristeţe. De la naşterea lui Morgaine nu mai plânsese de dorul fostului ei cămin. Iar Gorlois se arăta bun cu ea. Îi ostoise ura şi teama de la început, îi dăruise podoabe şi odoare frumoase, prăzi de război, o înconjurase cu doamne care să o slujească şi o tratase întotdeauna ca pe egala lui, mai puţin atunci când ţinea sfat de război. Nici nu putea să ceară mai mult, decât dacă s-ar fi măritat cu un bărbat aparţinând Triburilor. Iar în acea privinţă, nu avusese de ales.

O fiică a Insulei Sfinte trebuia să procedeze cum era mai bine pentru poporul ei, chiar dacă asta însemna să îşi sacrifice viaţa sau să-şi ofere fecioria în Sacrul Mariaj, sau să se mărite cu gândul de a consfinţi o alianţă. Exact asta făcuse Igraine, cu toate că romanii plecaseră din întreaga Britanie, aşa cum procedaseră peste tot.

Şi-a desfăcut puţin mantia de pe umeri; în curte, ferită de vântul muşcător, era mai cald. Şi acolo, pe măsură ce negura s-a învârtejit şi s-a luminat, vreme de o clipă, a văzut apărând din ceaţă silueta cuiva: sora ei vitregă, Viviane, Doamna Lacului, Doamna Insulei Sfinte.

— Surioară! Cuvintele au şovăit şi Igraine şi-a dat seama că nu le strigase, ci doar le şoptise, ducându-şi palmele la piept. Te văd cu adevărat aici, sau mă înşel? Chipul surorii ei exprima reproş, iar vorbele parcă s-au stins, făcându-se una cu şuierul vântului de dincolo de ziduri.

Te-ai lepădat de Viziune, Igraine? Din propria-ţi voinţă?

Rănită de nedreptatea acelor cuvinte, Igraine i-a răspuns:

— Tu ai hotărât că trebuie să mă căsătoresc cu Gorlois...

Dar silueta surorii ei a tremurat, contopindu-se cu umbrele, ca şi când nici n-ar fi existat. Nedumerită, Igraine a clipit; fantomatica apariţie dispăruse. Şi-a strâns mantia în jurul trupului, pentru că i se făcuse frig, îngheţase chiar; ştia că apariţia îşi extrăgea forţa din căldura şi viaţa corpului ei. Nu ştiam că încă mai pot vedea aşa ceva, eram convinsă că nu mai sunt în stare..., a gândit ea, apoi s-a cutremurat, fiindcă şi-a dat seama că părintele Columba va socoti asta drept lucrarea Diavolului, iar ea va trebui să i se spovedească. Adevărat, acolo, la capătul lumii, preoţii erau îngăduitori, dar o nălucă nemărturisită va fi cu siguranţă tratată ca un lucru lipsit de sfinţenie.

S-a încruntat; de ce să socotească apariţia surorii ei drept lucrare a Diavolului? Părintele Columba putea spune orice; poate că Dumnezeul lui era mai înţelept decât el. Ceea ce, s-a gândit Igraine, abia stăpânindu-şi un chicotit, n-ar fi chiar atât de greu. Pesemne că părintele Columba se făcuse preot pentru că nici o şcoală a druizilor n-ar fi primit între învăţăceii săi un om atât de prost.

Dumnezeului creştin părea să nu-i pese dacă un preot era un netot, atâta vreme cât putea bolborosi slujba sau ştia cât de cât să scrie şi să citească. Igraine era mai pricepută în toate acestea decât părintele Columba şi, dacă se străduia, vorbea mai bine latina decât el. Igraine nu se considera bine educată; nu dovedise tăria necesară să studieze înţelepciunea mai profundă a Vechii Religii sau să pătrundă Misterele mai adânc decât îi trebuia unei fiice de pe Insula Sfântă. Cu toate acestea, deşi rămăsese neştiutoare în legătură cu Templul Misterelor, putea trece drept educată printre barbarii romanizaţi.

În cămăruţa din apropierea curţii, unde în zilele frumoase răzbătea soarele. Morgause, sora ei, destul de împlinită pentru cei treisprezece ani ai ei, îmbrăcată cu o rochie largă de casă din lână nevopsită şi o mantie veche şi soioasă, torcea învârtind fusul fără convingere şi trăgea firul pe o vârtelniţă şchioapă. Stând pe podea în apropierea focului, Morgaine răsucea o vârtelniţă veche ca să facă un ghem şi urmărea firul, care din când în când se aşeza anapoda pe ţeava strâmbă, şi îl îndrepta cu degetele ei boante şi plinuţe.

— N-ajunge cât am tors? S-a tânguit Morgause. Mă dor degetele! De ce trebuie să torc, să torc mereu, de parcă aş fi o slujnică?

— Orice doamnă trebuie să ştie să toarcă, a dojenit-o Igraine, ştiind că aşa se cuvenea să procedeze, iar firul tău arată jalnic, când gros, când subţire... N-or să-ţi mai ostenească degetele dacă le înveţi cu munca. Dacă te dor degetele, ăsta-i semn că te-ai lenevit, pentru că ele nu s-au întărit de treabă.

A luat caierul şi fusul din mâinile lui Morgause şi a răsucit fusul cu o uşurinţă nepăsătoare; sub degetele ei, tortul inegal s-a netezit, devenind un fir de aceeaşi grosime pe toată lungimea.

— Uite, poţi ţese firul care iese acum fără să ţi se încurce suveica...

Apoi, brusc, plictisită să se poate doar cum se cuvine, a continuat:

— Acum poţi lăsa fusul deoparte, fiindcă puţin după prânz, o să primim oaspeţi.

Morgause o privi întrebătoare:

— N-am auzit nici un zgomot, a zis ea, şi nici nu am văzut să vină vreun călăreţ cu vreo solie!

— Asta nu mă miră, a spus Igraine, pentru că n-am primit ştire. Viviane e pe drum încoace, împreună cu Merlin. (A ştiut acest lucru numai după ce a rostit vorbele.) De aceea, poţi să o laşi pe Morgaine în grija doicii, iar tu îmbracă rochia de sărbătoare, cea vopsită cu şofran.

Fără chef, Morgause a lăsat fusul deoparte, dar s-a oprit puţin şi s-a uitat fix la Igraine.

— Rochia mea galbenă? Pentru *sora* mea?

Igraine a corectat-o pe un ton tăios:

— Nu pentru sora noastră, Morgause, ci pentru Doamna de pe Insula Sfântă şi pentru Mesagerul zeilor.

Morgause a rămas cu ochii în pământ, parcă examinând modelul pardoselii. Era o fată înaltî, deloc firavă, care începuse să se înalţe şi să capete rotunjimi de femeie; avea părul roşcat ca şi Igraine şi, indiferent de grijuliu îşi freca pielea cu zer şi se ruga de slujnica pricepută la ierburi să-i facă licori şi amestecuri împotriva pistruilor, tot era năpădită de ei. La doar treisprezece ani, ajunsese tot atât de înaltă ca Igraine şi promitea să fie mai

înaltă într-o zi. Îmbufnată, Morgause a ridicat-o pe Morgaine şi a plecat cu ea în braţe. Igraine a strigat în urma ei:

— Spune-i doicii să îmbrace fetiţa cu rochie de sărbătoare, apoi poţi să cobori cu ea; Viviane n-a văzut-o nici odată până acum.

Supărată, Morgause a spus că nu înţelegea, de ce o mare preoteasă ar dori să vadă un ţânc, dar a făcut-o cu jumătate de glas, astfel că Igraine s-a prefăcut a nu auzi.

În capul scării înguste, încăperea ei era rece; acolo se făcea focul decât în miezul iernii. Cât Gorlois era plecat, Igraine împărţea patul cu Gwennis, slujnica, iar absenţa prelungită a soţului, îi oferea o scuză ca să o culce şi pe Morgaine cu ea noaptea. Uneori, tot acolo dormea şi Morgause, ghemuindu-se sub velinţele din blană atunci când se făcea amarnic de frig. Patul nupţial încăpător, cu baldachin şi cu perdele ca să ferească de curent, erau mai mult decât suficiente pentru trei femei şi un copil.

Gwen, care era bătrână, moţăia într-un colţ, iar Igraine s-a ferit s-o trezească, lepădând singură veşmântul de lucru, din lână nevopsită, şi grăbindu-se să îmbrace rochia cea bună, care avea la guler o fâşie de mătase adusă de Gorlois tocmai de la Londinium. Şi-a vârât în degete câteva inele de argint pe care le avea de când era copilă... îi intrau doar pe degetele mici... şi şi-a pus la gât o salbă din ambră, pe care tot Gorlois i-o dăruise. Rochia era vopsită într-o culoare ce amintea de rugină şi avea un scurtuc verde. Ţi-a găsit pieptenele lucrat dintr-un corn de animal şi a început să-l treacă prin păr, aşezându-se pe scaun şi mânuindu-l răbdătoare, ca să-şi descâlcească firele. Din altă încăpere a auzit răcnete puternice, semn că doica o pieptăna pe Morgaine, iar ei nu-i plăcea de loc. Ţipetele au încetat brusc, iar Igraine a bănuit că Morgaine primise o palmă ca să se liniştească sau, poate, aşa cum se întâmpla când era bine dispusă, Morgause preluase sarcina de a o pieptăna, cu pricepere şi răbdare. De aceea Igraine era convinsă că sora ei mai mică putea toarce bine atunci când avea chef, fiindcă avea mâini pricepute la oricie altceva, la pieptănat, dărăcit, făcut plăcinte de sărbătorile Crăciunului.

Igraine şi-a împletit părul, l-a prins în creştetul capului cu o agrafă de aur şi şi-a pus broşa bună tot din aur, pe un fald al

rochiei. S-a privit în oglinda veche de bronz pe care Viviane i-o dăduse în dar la nuntă, adusă, se zicea, tocmai de la Roma. În timp ce-şi strângea şireturile rochiei, şi-a dat seama că sânii îi erau la fel ca înainte: o înţărcase pe Morgaine în urmă cu un an, astfel că erau doar ceva mai moi şi mai grei. Ştia că revenise la subţirimea dinainte, pentru că la nuntă purtase aceeaşi rochie, iar acum şireturile nu erau aproape deloc întinse.

La întoarcere, Gorlois aproape sigur o va chema în patul său. Ultima oară când fusese acasă, Morgaine încă sugea, iar el cedase rugăminţilor ei de a continua să lase copilul la sân toată vara, anotimp în care mureau mulţi sugari. Igraine ştia că Gorlois era nemulţumit că ea nu-i dăduse fiul după care tânjea – romanii îşi perpetuau numele pe linie bărbătească, iar nu, aşa cum ar fi fost normal, pe linie maternă; ce neghiobie, cum putea un bărbat să ştie sigur că el era tatăl unui copil? A, negreşit, romanii ţineau ca femeile lor să nu-i înşele, de aceea le încuiau sub cheie şi le iscodeau. Nu că Igraine ar fi trebuit să fie supravegheată; chiar şi un singur bărbat era un rău suficient, cine şi-ar dori vreun altul, care ar putea fi şi mai rău?

Chiar dacă ţinuse să aibă un fiu, Gorlois se arătase îngăduitor, lăsând-o să o culce pe Morgaine în pat lângă ea şi să-i dea piept pe mai departe, ba chiar stând departe de ea şi culcându-se cu croitoreasa Ettarr, pentru ca Igraine să nu rămână din nou grea şi să piardă laptele. Ştia şi el prea bine câţi copii mureau dacă erau înţărcaţi înainte de a putea mesteca pâine uscată şi carne. Copiii hrăniţi cu terci erau bolnăvicioşi şi deseori vara nu se găsea lapte de capră, chiar dacă micuţii ar fi vrut să bea aşa ceva.

Pe copiii hrăniţi cu lapte de vacă sau iapă îi apucau vărsăturile sau sufereau încurcătură de maţe şi mureau. De aceea o lăsase pe Morgaine la sânul mamei, amânând astfel cu cel puţin un an şi jumătate sosirea pe lume a fiului pe care şi-l dorea. Măcar pentru atât trebuia să-i fie recunoscătoare şi să nu crâcnească nicicum, indiferent cât de crând o va lăsa grea de astă dată.

Ettarr se alesese cu burta la gură după o asemenea vizită şi începuse să se umfle în pene; oare ea avea să fie cea îi va face un fiu Ducelui de Cornwall? Igraine nu-i acordase atenţie acelei fete; Gorlois avea şi alţi fii bastarzi, dintre care unul, Uther, îl însoţea în campaniile războinice, însă Ettarr se îmbolnăvise şi pierduse

copilul, iar Igraine avusese suficientă minte să n-o întrebe pe Gwen de ce păruse atât de încântată de o asemenea întâmplare.

Bătrâna Gwen ştia prea multe lucruri despre ierburi pentru ca Igraine să se simtă împăcată cu sine. *Într-o bună zi, a hotărât ea, o s-o fac să-mi spună ce anume a strecurat în berea lui Ettarr.*

A coborât până la bucătărie, târându-şi fustele lungi pe treptele din piatră. Acolo era Morgause, cu rochia ei cea bună, care o îmbrăcase pe Morgaine cu o rochiţă de sărbătoare, vopsită în galben, astfel că fetiţa arăta negricioasă ca un copil de pict. Igraine a ridicat-o la piept, strângând-o cu vădită plăcere. Scundă, brunetă, cu trăsături delicate, avea oasele atât de mici, încât i se părea că ţine în mâini o păsăruică pufoasă. Cum de ajunsese copila să aibă o asemenea înfăţişare? Ea şi Morgause erau înalte şi cu părul roşcat ca lutul ars, la fel ca toate femeile Triburilor, iar Gorlois, deşi brunet, era roman, înalt, suplu şi cu trăsături acviline; tăbăcit de anii de bătălii împotriva saxonilor, prea conştient de demnitatea lui de roman ca să se arate tandru faţă de tânăra lui soţie şi dovedind doar indiferenţă faţă de fiica venită pe lume în locul fiului pe care ea s-ar fi cuvenit să l-l dăruiască.

Numai că, şi-a amintit Igraine, aceşti bărbaţi romani socoteau că deţineau dreptul divin de a avea putere de creştini sau necreştini, care ar fi poruncit ca fata să nu fie crescută, astfel ca soţiile lor să fie libere imediat să le facă un fiu. Gorlois fusese bun cu ea, o lăsase să-şi păstreze fiica. Poate că, deşi ea nu-l vedea înzestrat cu multă imaginaţie, el ştia ce sentimente avea Igraine, o femeie a Triburilor, faţă de fetiţa ei.

În timp ce dădea porunci privind primirea oaspeţilor, cerând să se scoată vin din beci şi să se frigă carne – nu de iepure, ci de berbec, de la ultima tăiere – Igraine a auzit cotcodăcitul şi zburătăceala găinilor din curte şi a înţeles că nişte călăreţi se apropiau pe dig. Servitorii au ridicat priviri speriate, dar mai toţi ştiau că stăpâna lor avea darul prevestirii. Până atunci se prefăcuse numai, apelând la stratageme şi şiretlicuri; era însă bine ca ei să o privească cu respect. *Acum, a gândit ea, poate că Viviane are dreptate, poate că. Mi-am păstrat darul. Poate că doar am crezut că l-am pierdut – pentru că în lunile dinaintea naşterii lui Morgaine m-am simţit atât de slăbită şi nevolnică. Acum am*

redevenit eu însămi. Mama a fost mare preoteasă până în ziua morţii, cu toate că a dat naştere câtorva copii.

Dar, a primit răspuns în gând, mama ei născuse acei copii în libertate, aşa cum îi şedea bine unei femei a Triburilor, alegând ea însăşi taţii, nu ca sclavă a unui roman căruia tradiţia îi dădea putere asupra femeilor şi copiilor.

Iritată, a alungat astfel de gânduri; prezenta vreo importanţă dacă avea viziuni sau doar părea să le aibă, dacă asta o ajuta să-i pună pe servitori la locul lor?

A ieşit cu pas măsurat în curte, pe care Gorlois continua să o numească atrium, deşi castelul nu semăna nici pe departe cu vila în care locuise înainte ca Ambrosius să-l facă Duce de Cornwall. I-a găsit pe oaspeţi descălecând, iar ochii i s-au îndreptat pe dată spre singura femeie dintre ei, mai scundă decât ea şi trecută bine de vârsta tinereţii, care purta o tunică bărbătească şi pantaloni din lână, şi era înfofolită în mantii şi şaluri. Aflate de o parte şi de alta a curţii, ochii li s-au întâlnit, dar Igraine apropiat îndatoritoare şi s-a închinat în faţa bătrânului înalt şi zvelt care cobora de pe un catâr numai piele şi os. Purta straie albastre de bard, iar pe umăr îi atârna o harfă.

— Bine ai venit la Tintagel, Lord Mesager; ne binecuvântezi acoperişul şi ne onorezi cu prezenţa ta.

— Mulţumescu-ţi, Igraine, a spus cu glas răsunător Ttdiesin, Merlin al Britaniei, druid şi bard, ridicând palmele împreunate în dreptul feţei, apoi întinzându-le spre Igraine în semn de binecuvântare.

După ce împlini ritualul, Igraine s-a apropiat grăbită de sora ei vitregă pentru a primi şi binecuvântarea ei; dar Viviane s-a aplecat şi a oprit-o.

— Nu, copilă, e o vizită de familie, avem timp destul de aici încolo să-mi aduci cinstire, dacă simţi că trebuie...

Apoi a îmbrăţişat-o strâns şi a sărutat-o pe gură.

— Acesta ţi-e copilaşul? Se vede lesne că prin vine îi curge sângele Vechiului Popor: seamănă cu mama noastră, Igraine.

Viviane, Doamna Lacului şi a Insulei Sfinte, trecuse de treizeci de ani; fiica cea mare a vechii preotese a Lacului, ea îi urmase mamei ei în rang. A ridicat-o în braţe pe Morgaine, dezmierdând-o cu priceperea celei care a crescut copii.

— Seamănă cu *tine,* a spus Igraine uimită, iar apoi şi-a dat seama că ar fi trebuit să priceapă asta mai de mult.

Trecuseră însă patru ani de când n-o mai văzuse pe Viviane, iar asta fusese la măritişul ei. Multe se întâmplaseră între timp, iar ea se schimbase de atunci când, o fată speriată de treisprezece ani, fusese dată pe mâinile unui bărbat care era de două ori mai vârstnic decât ea.

— Dar poftiţi în Sală, Lord Merlin şi surioară. Veniţi

Scăpată de povara mantiilor şi şalurilor, Viviane, Doamna din Avalon, a rămas ceea ce era, o femeie uimitor de măruntă, cam de statura unei fete bine crescute de opt sau zece ani. Cu tunica largă, un pumnal în teacă purtat la centură şi pantalonaşi călduroşi din lână, cu jambiere groase, părea o jucărie, un copil îmbrăcat cu hainele unui adult.

Chipul îi era mic, bătucit de vânturi şi triunghiular, iar fruntea ascunsă de părul negru ca umbrele din crăpăturile stâncilor. Şi ochii îi erau întunecaţi, şi mari pentru fetişoara aceea; Igraine abia acum îşi dădea seama ce măruntă era.

O servitoare le-a adus o cupă oaspeţilor: vin fiert, amestecat cu ce mai rămăsese din mirodeniile trimise de Gorlois din Londinium. Viviane a luat cupa între palme, iar Igraine a clipit surprinsă; prin gestul cu care luase cupa, devenise dintr-o dată înaltă şi impunătoare; părea să fi ridicat pocalul sacru al Sfintei Regalităţi. L-a aşezat între palme şi l-a dus încet spre buze, murmurând o binecuvântare. A gustat, s-a întors şi l-a aşezat în mâinile lui Merlin. El l-a primit cu o plecăciune încărcată de gravitate şi l-a ridicat la buze. Igraine, care abia dacă fusese iniţiată în câteva Mistere, a simţit că, într-un fel sau altul, şi ea participa la acea frumoasă solemnitate pentru că la rându-i a primit cupa de la oaspeţi, a luat o gură şi a rostit cuvintele bine-cunoscute de bun venit.

Apoi a lăsat cupa deoparte şi percepţia acelui moment s-a stins, Viviane rămânând o femeie măruntă, cu înfăţişare ostenită, iar Merlin doar un bătrân cocârjat. Igraine i-a îndemnat să se apropie de foc.

— E drum lung acum tocmai de la ţărmurile Mării Verii, a zis ea, amintindu-şi că şi ea făcuse acea călătorie ca proaspătă mireasă, speriată şi urând în tăcere, în urma ciudatului soţ care,

la vremea aceea, însemna doar un glas şi o spaimă a nopţii. Ce v-a adus încoace la vremea furtunilor de primăvară, surioară şi doamnă?

Şi de ce nu ai venit până acum, de ce m-ai lăsat să învăţ de una singură cum să fiu soţie, să port în pântece copil şi să-mi fie teamă şi dor de casă? Şi dacă n-ai putut veni până acum, de ce o faci tocmai în acest moment, când e prea târziu, iar eu m-am resemnat să rămân o femeie supusă?

— Adevărat că e cale lungă de străbătut, a spus încet Viviane, iar Igraine şi-a dat seama că preoteasa auzise, aşa cum se întâmplase întotdeauna, cuvintele nerostite la fel pe cele spuse de Igraine.

— Copilă, trăim vremuri de primejdie. Dar tu ai ajuns femeie în anii din urmă, chiar dacă ai fost singură, la fel de singură precum anii de izolare care sunt trebuincioşi pentru a deveni bard, sau... a adăugat ea cu o umbră de zâmbet... preoteasă. Dacă ai fi ales acea cale, ai fi aflat că e deopotrivă de singuratică, Igraine. Sigur, a zis ea, aplecându-se şi trăsăturile i s-au mai îndulcit, poţi să stai în poala mea, scumpo.

A ridicat-o pe Morgaine şi Igraine a urmărit scena cu mirare; de obicei Morgaine era sfioasă ca un iepure sălbatic. Pe jumătate ranchiunoasă, pe jumătate căzând din nou sub vechea vrajă, a urmărit cum copilul s-a cuibărit în poala Vivianei, care părea prea mică pentru a o ţine în siguranţă. Cu adevărat o femeie-zână; o femeie a Vechiului Popor. Şi era foarte posibil ca Morgaine să-i semene întru totul.

— Iar Morgause cum a progresat în anul de când ţi-am trimis-o? a întrebat Viviane, ridicând ochii spre Morgause îmbrăcată în rochia galbenă, care se retrăsese îmbufnată în umbrele din preajma vetrei. Vino de mă sărută, surioară. A, o să fii înaltă ca şi Igraine, a spus ea, ridicând braţele ca să îmbrăţişeze fata, care s-a apropiat, botoasă ca un căţeluş nestrunit, apărând din umbră. Da, stai pe genunchiul meu dacă asta vrei, copilă.

Morgause s-a aşezat pe podea, lăsându-şi capul în poala Vivianei, iar Igraine a observat că ochii supăraţi ai fetei se umpluseră de lacrimi.

Ne are pe toţi la degetul mic. Cum de reuşeşte să aibă atâta

putere asupra noastră? Sau e singura mamă pe care a cunoscut-o Morgause? Era femeie în toată firea când se născuse Morgause, şi a fost mereu mamă, precum şi soră, pentru noi amândouă. Mama lor, care fusese prea vârstnică pentru a mai purta prunc în pântec, murise la naşterea lui Morgause. Şi Viviane adusese pe lume un copil la începutul aceluiaşi an, dar acela murise şi de aceea o luase pe Morgause şi o alăptase.

Morgaine se cuibărise strâns în poala Vivianei; Morgause stătea cu capul rezemat de genunchiul Vivianei.

Preoteasa o ţinea pe micuţă cu o mână, iar cu cealaltă mângâia părul roşcat şi lung al celeilalte.

— Aş fi venit la tine după naşterea lui Morgaine, a spus Viviane, dar am fost şi eu grea. În anul acela am născut un băiat. L-am dat unei doici, şi cred că mama lui de lapte îl poate trimite să se călugărească. E creştină.

— Nu te supără că va primi educaţie creştină? a întrebat Morgause. E frumos? Şi cum îl cheamă?

Viviane a râs.

— I-am dat numele de Bălan, a spus ea, iar mama lui vitregă şi-a botezat fiul Balin. Diferenţa de vârstă dintre ei de numai zece zile, aşa că vor fi crescuţi ca gemeni, neîndoielnic. Şi nu mă supără că va fi creştin, pentru că şi tatăl lui a fost, iar pe Priscilla o ştiu femeie de treabă. Ai zis că drumul până aici e lung; crede-mă copilă, de când te-ai măritat cu Gorlois a devenit mai lung. Nu mai lung, poate, decât cel de la Insula Preoţilor, unde creşte Ghimpele Sfânt, ci mult mai lung de la Avalon...

— De aceea am bătut drumul încoace, a intervenit Merlin, iar glasul lui a sunat ca dangătul unui clopot mare, ceea ce a făcut-o pe Morgaine să se ridice brusc în capul oaselor şi să scâncească de frică.

— Nu înţeleg, a spus Igraine, devenind brusc neliniştită. Doar cele două se află foarte aproape...

— Cele două sunt *una,* a zis Merlin, stând băţos, dar cei ce-l urmează pe Hristos au început să spună nu numai că ei nu acceptă alt Dumnezeu în afara Dumnezeului lor, ci că *nu există* alt Dumnezeu în afară de al lor; că doar el a făcut lumea, că domneşte singur, că el a făcut stelele ţi toată creaţia.

Igraine şi-a făcut semnul sfânt auzind asemenea blasfemie.

— Dar nu se poate, a protestat ea. Nu există un singur Zeu care să domnească peste toate... şi ce se întâmplă cu Zeiţele? Ce se întâmplă cu Mama?...

— Ei cred, a răspuns Viviane cu glas stăpânit, că nu există nici o Zeiţă, pentru că principiul feminin, după spusele lor, este principiul tuturor relelor; prin femeie, aşa afirmă ei, Răul a pătruns în astă lume; că există nu ştiu o poveste inventată de iudei despre un măr şi un şarpe.

— Zeiţa îi va pedepsi, a spus Igraine, cutremurându-se. Şi totuşi, m-ai obligat să mă căsătoresc cu unul dintre ei.

— N-am ştiut că blasfemia lor e atât de cuprinzătoare, a zis Merlin, pentru că au mai existat de-a lungul vremii oameni care au preaslăvit alţi zei. Dar aceia respectau Zeii altora.

— Dar ce legătură are asta cu lungimea drumului de la Avalon până aici? a întrebat Igraine.

— Ajungem, aşadar, la scopul călătoriei noastre, a spus Merlin, pentru că, aşa cum ştiu druizii, credinţa oamenilor dă formă lumii şi întregii realităţi. Demult, când cei urmează pe Hristos au venit prima oară pe insula noastră, am înţeles că acela era un pilon puternic al timpului, un moment al schimbării lumii.

Morgause a ridicat capul spre bătrân, făcând ochi mari de uimire şi spaimă.

— Venerabilule, eşti chiar atât de bătrân?

Merlin a surâs către fată şi a spus:

— Nu mi-e trupul atât de bătrân. Dar am citit mult în marea sală care nu aparţine acestei lumi, iar acolo există scrise Toate Lucrurile. Şi, totuşi, *trăiam* şi pe vremea aceea. Cei care sunt Stăpânii acestei lumi mi-au îngăduit să mă întorc, dar în alt corp făcut din carne.

— Astfel de lucruri sunt prea greu de înţeles pentru această micuţă, Venerabile Părinte, a spus Viviane, dojenindu-l cu blândeţe. Ea nu e preoteasă. Surioară, Merlin ar vrea să spună că trăia pe vremea când creştinii au pus piciorul pe insulă, şi că a ales şi i s-a permis să se reîncarneze o dată, pentru a-şi continua lucrarea. Acestea sunt Mistere pe care nu e nevoie să te străduieşti a le înţelege. Părinte, continuă, te rog.

— Am ştiut atunci că acela e unul dintre momentele în care istoria întregii omeniri se schimbă, a spus Merlin. Creştinii vor să

sugrume orice altă înţelepciune în afară de a lor, iar astfel surghiunesc din lumea aceasta toate formele de mister în afara celor care se potrivesc cu credinţa lor religioasă. Au declarat erezie faptul că oamenii trăiesc mai mult de o viaţă – lucru pe care orice lucrător al pământului îl ştie prea bine...

— Dar dacă oamenii nu cred în mai mult de o viaţă, a protestat Igraine cu mare mirare, cum mai pot alunga disperarea? Ce Zeu drept ar crea nişte oameni nenorociţi şi alţii fericiţi şi bogaţi, dacă toţi nu ar avea de trăit decât o viaţă?

— Nu am cum şti, a recunoscut Merlin. Pesemne că vor ca oamenii să fie cuprinşi de disperare din cauza greutăţilor vieţii, astfel încât să vină în genunchi în faţa lui Hristos, care îi va duce în rai. Nu ştiu ce cred cei care-l urmează pe Hristos, şi nici în ce speră. (Merlin închise ochii pentru o clipă, iar ridurile de pe faţă îi deveniră ceva mai pronunţate şi mai aspre.) Dar orice ar crede părerile pe care le proclamă schimbă lumea; nu doar spirit, ci şi în plan material. Cum ei resping lumea spiritelor şi tărâmurile Avalonului, acele tărâmuri pentru ei nu există. Fireşte, ele continuă să fiinţeze, dar nu şi în lumea oamenilor lui Hristos. Avalon, Insula Sfântă, nu mai este acum aceeaşi cu Glastonbury, unde noi, cei de Vechea Credinţă, le-am îngăduit cândva călugărilor să-şi ridice capela şi mănăstirea. Căci înţelepciunea noastră şi înţelepciunea lor... Igraine, cât de multă filozofie a naturii ştii?

— Foarte puţină, a răspuns tânăra femeie, privind spre preoteasă şi spre marele druid. Nu am fost învăţată a sa ceva.

— Păcat, a spus Merlin, pentru că trebuie să înţelegi un anumit lucru, Igraine. O să încerc să pun totul în cuvinte simple. Uite, a făcut el luându-şi colierul din aur de la gât, apoi scoţând pumnalul. Pot pune bronzul şi aurul în acelaşi loc, în acelaşi timp?

Ea a clipit nelămurită.

— Nu, sigur că nu. Pot sta alături, dar nu în acelaşi loc, decât dacă îl dai la o parte pe unul.

— Aşa stau lucrurile şi cu Insula Sfântă, a explicat Merlin. Preoţii au jurat faţă de noi, acum patru sute de ani, înainte ca romanii să fi venit şi să încerce a ne cuceri, că nu se vor ridica împotriva noastră şi că nu ne vor alunga cu arme; pentru că noi

eram aici înainte de sosirea lor, iar pe vremea aceea ei erau cerşetori şi slăbănogi. Şi şi-au ţinut jurământul, trebuie să le recunosc măcar atâta merit, însă în spirit, în rugăciunile lor, n-au încetat niciodată să lupte contra noastră, pentru ca Dumnezeul lor să-i izgonească pe Zeii noştri, iar înţelepciunea lor să domnească peste a noastră. În lumea noastă, Igraine, există loc destul pentru oricât de mulţi Zei şi zeiţe. Dar în universul creştinilor — cum să-ţi spun eu? — nu există loc pentru viziunea sau înţelepciunea noastră. După dânşii, nu există decât un Dumnezeu; nu numai că el trebuie să-i biruiască pe toţi Zeii, ci trebuie să facă asta ca şi când Zeii nici n-ar exista, ca şi când ar fi doar nişte idoli falşi, lucrarea Diavolului pe care ei îl invocă. Astfel încât — spun ei — crezând în el, toţi oamenii pot fi mântuiţi în această unică viaţă. Şi, aşa cum le este credinţa, tot astfel merge şi lumea lor. Aşa se face că lumile, care înainte erau un tot, acum se îndepărtează una de alta. Igraine, acum există două Britanii: lumea lor, supusă unui singur Zeu şi lui Hristos şi, undeva dincolo de ea, lumea unde încă domneşte Marea Mamă, lumea în care Vechiul Popor a preferat să trăiască. Asta s-a mai întâmplat înainte. A fost o vreme când poporul spiriduşilor, Cei Strălucitori, s-au retras din lumea noastră, îndepărtându-se tot mai mult printre ceţuri, astfel că acum doar câte un călător se mai întâmplă să-şi petreacă noaptea în movilele spiriduşilor, iar dacă face asta, timpul se scurge fără el, iar el se poate întoarce după o singură noapte ca să afle că toţi cei dragi lui au murit şi că s-au scurs mai bine de zece ani de când lipseşte. Iar acum, îţi zic, Igraine, se întâmplă din nou asta. Lumea noastră — condusă de Zeiţă şi de Cel încornorat, consortul ei, lumea pe care o cunoşti, lumea multor adevăruri — este silită să se îndepărteze de cursul general al timpului. Chiar şi acest moment, Igraine, dacă un călător porneşte fără călăuză către insula Avalon, dacă nu ştie drumul foarte bine, nu poate ajunge acolo, ci va da peste Insula Preoţilor. Pentru cei mai mulţi, lumea noastră sta pierdută în ceţurile Mării Verii. Asta începuse să se întâmple chiar înainte ca romanii să se fi retras de aici; pe măsură ce bisericile au început să ocupe toată Britania, lumea noastră s-a îndepărtat tot mai mult. De aceea ne-a trebuit atât ca să ajungem aici; din ce în ce mai puţine oraşe şi drumuri al Vechiului Popor ne rămân drept

călăuză. Lumile încă se ating, încă sunt una peste alta, apropiate ca nişte amanţi; dar se îndepărtează, iar dacă nu sunt oprite, într-o bună zi vor deveni două lumi separate, şi nimeni nu va mai putea să călătorească între ele...

— Să plece! L-a întrerupt Viviane cu glas furios. Eu cred că trebuie să plece! Nu vreau să trăiesc într-o lume a creştinilor, care o resping pe Mama...

— Dar ce se întâmplă cu ceilalţi, ce facem cu aceia care trăiesc într-o continuă disperare? Glasul lui Merlin răsună din nou ca un dangăt de clopot. Nu, trebuie să fi rămas o cale, chiar dacă e ascunsă. Unele părţi ale lumii sunt încă întregi. Saxonii trec dintr-una într-alta, dar tot mai mulţi dintre războinicii noştri îi sunt fideli lui Hristos. Saxonii...

— Saxonii sunt barbari şi cruzi, a spus Viviane. Singure, triburile nu-i pot alunga de pe pământurile noastre, iar eu şi Merlin am înţeles că Ambrosius nu va mai sta mult în lumea asta şi că ducele lui războinic, Pendragon — Uther i se spune, nu? — îi va urma. Numai că sunt mulţi în ţara asta care nu-l susţin pe Pendragon. Orice s-ar întâmpla cu lumea noastră spirituală, nici una dintre lumile noastre nu poate supravieţui multă vreme focului şi spadelor mânuite de saxoni. Înainte de a putea duce bătălia spirituală care să împiedice lumile să se îndepărteze şi mai mult, trebuie să salvăm chiar inima Britaniei, ca să nu mai fie distrusă de focurile puse de saxoni. Dar nu numai saxonii ne atacă, ci şi iuţii, scoţii, toate popoarele sălbatice care vin dinspre miazănoapte. Toate locurile, până si Roma, sunt copleşite de ei, atât de mulţi sunt. Soţul tău a purtat toată viaţa războaie. Ambrosius, Ducele Britaniei, e un bărbat de treabă, dar nu le poate cere credinţă doar celor care au urmat cândva Roma; tatăl lui a purtat purpura şi însuşi Ambrosius ar fi vrut, în ambiţia lui, să devină împărat. Noi trebuie să avem un conducător care să fie urmat de toţi oamenii din Britania.

— Dar... dar Roma rămâne, a protestat Igraine. Aşa mi-a spus Gorlois, că Roma se va întoarce după ce va învinge necazurile din Marele Oraş; legiunile vor veni înapoi! Nu putem căuta ajutorul Romei împotriva sălbaticilor din miazănoapte? Romanii au fost cei mai buni luptători din lume, ei au înălţat marele zid din miază-noapte, ca să-i ţină departe pe atacatori...

Glasul lui Merlin a căpătat un ton ciudat, amintind din nou de un dangăt:

— Am văzut în Fântâna Sfântă. Vulturul a zburat şi nu se va mai întoarce în Britania.

— Roma nu poate face nimic, a spus Viviane. Trebuie să avem propria noastră căpetenie, una care să comande toată Britania. Altfel, când se vor uni împotriva noastră, Britania se va prăbuşi şi sute peste sute de ani vom zace în ruină, sub călcâiul barbarilor de saxoni. Lumile se vor îndepărta fără putinţă de apropiere, iar amintirea Avalonului nu va rămâne nici măcar în legende, pentru a mai oferi speranţă omenirii. Nu, ne trebuie un conducător care să câştige credinţa tuturor popoarelor din ambele Britanii — Britania preoţilor şi lumea ceţurilor, stăpânită din Avalon. Lecuite de acest Măreţ Rege — iar aici vocea ei a căpătat o limpezime magică, de profeţie — lumile se vor uni iarăşi, devenind una singură, iar în ea va fi loc şi pentru Zeiţă şi pentru Hristos, şi pentru cazan şi pentru cruce. Iar acest conducător ne va face din nou să fim una.

— Dar unde să găsim un asemenea rege? a întrebat Igraine. Cine să ne dea un astfel de conducător?

Apoi, pe negândite, a început să se teamă şi a simţit un fior îngheţat pe şira spinării, pentru că Merlin şi preoteasa s-au întors spre ea şi au privit-o cu ochi care păreau să o ţintuiască, făcând-o să îngheţe asemenea unei păsări mărunte surprinse sub umbra şoimului; atunci a înţeles de ce profetul-mesager al druizilor era numit Merlin.

Însă apoi, când i s-a adresat, Vivian a făcut-o cu glas foarte liniştitor.

— Tu, Igraine. Tu-l vei purta în pântece pe acest Mare Rege.

2

În încăpere s-a lăsat tăcerea, întreruptă când şi când de trosnetul buştenilor din vatră. Într-un târziu, Igraine şi-a dat seama că a respirat adânc, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Despre ce vorbiţi? Spuneţi cumva că tatăl acestui Mare Rege va fi Gorlois?

A auzit cuvintele răsunându-I stăruitor în minte şi s-a întrebat de ce nu bănuise niciodată că Gorlois va avea un destin măreţ. I-a văzut pe Viviane şi Merlin schimbând priviri cu subînţeles şi, de asemenea, a zărit şi gestul discret cu care preoteasa l-a făcut pe bătrân să tacă.

— Nu, Lord Merlin, o femeie trebuie să-i spună asta unei femei... Igraine, Gorlois e roman. Triburile nu vor urma un bărbat născut dintr-un fiu al Romei. Marele Rege căruia îi vor da ascultare trebuie să fie un fiu al Insulei Sfinte, un adevărat fiu al Zeiţei. Da, Igraine, fiul tău. Dar nu numai Triburile vor lupta împotriva saxonilor şi a celorlalte hoarde sălbatice din miazănoapte. Vom avea nevoie de sprijinul romanilor şi al celţilor şi al cimbrilor, iar ei vor accepta să primească porunci doar de la propria lor căpetenie războinică, Pendragonul lor, fiul unui bărbat în care se vor încrede pentru a-i conduce şi cârmui. Tot aşa e şi Vechiul Popor, care caută bărbatul născut dintr-o mamă de sânge regal. Fiul tău, Igraine, iar tatăl va fi Uther Pendragon.

Igraine a rămas cu privirea îndreptată spre ei, înţelegând, dar curând furia a învins amorţeala îngheţată. S-a răstit la ei:

— Nu! Am un soţ şi-i voi dărui un copil! Nu vă mai las să vă jucaţi cu viaţa mea! M-am căsătorit cu el aşa cum m-aţi îndemnat şi nu veţi şti niciodată...

Cuvintele i-au rămas în gât. Nu le va putea spune vreodată prin ce a trecut în primul an; nici măcar Vivianei nu-i va spune. Putea zice: *Mi-a fost teamă sau am fost singură şi îngrozită sau mai uşor aş fi suportat violul, pentru că după aceea aş fi putu fugi undeva ca să mor,* însă orice ar fi spus tot cuvinte rămâneau, exprimând abia o firavă părticică din ceea ce simţise.

Şi chiar dacă ar fi cunoscut întregul adevăr, pătrunzându-I în gând şi descoperind ceea ce nu putea rosti, Viviane ar fi privit-o cu compasiune şi chiar cu puţină milă, dar nu s-ar fi răzgândit şi nici nu i-ar fi cerut altceva.

O auzise pe sora ei spunând deseori, pe vremea când aceasta încă mai credea că Igraine va deveni preoteasă a Misterelor: *Dacă încerci să ocoleşti soarta sau să amâni suferinţele, nu faci decât să te condamni la suferinţă îndoită în altă viaţă.*

De aceea nu a spus nimic din toate astea, mulţumindu-se să o

fulgere cu privirea pe Viviane, o privire în care răzbătea resentimentul adunat vreme de patru ani, cât, curajoasă şi singură, îşi făcuse datoria, supunându-se sorţii fără să se plângă mai mult decât ar fi făcut-o orice altă femeie. Dar să repete experienţa? Nici gând, şi-a zis Igraine în sinea ei, nu. A clătinat din cap cu încăpăţânare.

— Igraine, ascultă-mă, a spus Merlin. Eu te-am zămislit, deşi asta nu-mi dă nici un drept; doar sângele Doamnei conferă regalitate, iar tu cobori din cel mai vechi sânge regal, transmis de la o fiică la alta a Insulei Sfinte. Aşa stă scris în stele, copilă, că pământurile noastre vor fi scăpate de urgie doar de un rege care e născut din două regalităţi, una a Triburilor care o venerează pe Zeiţă şi una a celor care urmează Roma. Pacea nu poate pogorî decât atunci când aceste două ţări vor vieţui alături, o pace durabilă şi pentru cruce şi pentru cazan, ca să fie linişte. Dacă se va ajunge la o astfel de domnie, până şi cei ce cred în cruce vor cunoaşte Misterele, ca să-I ogoiască în viaţa lor plină de suferinţe şi păcate, şi în credinţa lor într-o viaţă trecătoare, ca să aleagă definitiv între Iad şi Rai pentru veşnicie. Altfel, lumea noastră se va pierde în ceţuri şi vor urma sute de ani — poate chiar mii — în care Zeiţa şi Misterele Sfinte vor fi uitate de toată omenirea, în afară de cei care pot trece dintr-o lume în alta. Igraine, îngădui ca Zeiţa şi lucrarea ei să dispară din această lume, tu, care eşti născută din Doamna Insulei Sfinte şi din Merlin al Britaniei?

Igraine şi-a lăsat capul în jos, ridicând un zid în gând împotriva tandreţei din glasul bătrânului. Ştiuse mereu, fără să i se spună, că Taliesin, Merlin al Britaniei, împărţise cu mama ei scânteia vieţii care o adusese pe ea pe lume, însă o fiică a Insulei Sfinte nu vorbea despre asemenea lucruri. O fiică a Doamnei aparţinea doar Zeiţei şi acelui bărbat în mâinile căruia Doamna alegea să o încredinţeze — cel mai adesea fratelui ei, doar foarte rar bărbatului care o zămislise. Iar asta se petrecea dintr-un motiv: nici un bărbat pios nu trebuia să reclame paternitatea unui copil al Zeiţei şi toţi copiii născuţi de Doamnă erau consideraţi astfel. O cutremurase faptul că Taliesin trebuise să folosească acel argument în asemenea momente, dar asta a mişcat-o profund.

Cu toate acestea, refuzând să privească spre bătrân, a zis cu

îndărătnicie:

— Puteaţi să-l alegeţi pe Gorlois ca Pendragon. Nu cred că acest Uther este mai presus decât toţi fiii omenirii. Dacă trebuia să aveţi un asemenea bărbat, nu puteaţi folosi vrăjile pentru ca Gorlois să fie numit duce războinic al Britaniei şi Mare Dragon? Iar atunci, când s-ar fi născut fiul nostru, l-aţi fi avut pe Marele Rege...

Merlin a clătinat din cap, dar tot Viviane a vorbit, iar acea complicitate secretă a înfuriat-o şi mai mult pe Igraine. De ce se aliaseră aşa împotriva ei?

Viviane a spus cu glas stăpânit:

— Igraine, nu o să porţi în pântece un fiu al lui Gorlois.

— Adică tu eşti Zeiţa, ca să hotărăşti care dintre femei aduc copii pe lume în numele ei? a întrebat Igraine cu ranchiună, ştiind că vorbele acelea erau ridicole. Gorlois are fii cu alte femei; de ce să nu-i ofer şi eu unul, aşa cum îşi doreşte?

Viviane nu i-a răspuns. S-a mulţumit să se uite neclintit la ea şi a zis, cu glas moale:

— Igraine, îl iubeşti pe Gorlois?

Igraine a rămas cu privirea în pământ.

— Nu văd ce legătură are. E o problemă de onoare. S-a purtat frumos cu mine...

S-a oprit, însă gândul s-a depănat în mintea ei fără putinţă de oprire: *Bun cu mine când nu aveam cui să-i cer ajutor, şi chiar când voi m-aţi lăsat în voia sorţii. Ce legătură are dragostea cu asta?*

— E o problemă de onoare, a repetat ea. Măcar atât îi datorez. M-a lăsat să o păstrez pe Morgaine, când ea era tot ce aveam în singurătatea mea. S-a arătat amabil şi răbdător, iar asta nu poate fi uşor pentru un bărbat la vârsta lui. Vrea un fiu, crede că asta este peste poate de important pentru viaţa şi onoarea lui şi nu vreau să-i resping dorinţa. Dacă o să am un fiu, trebuie să fie al Ducelui, nu al altuia. Şi jur asta pe foc şi...

— Taci! Glasul Vivianei, asemenea dangătului asurzitor al unui clopot, a făcut-o pe Igraine să amuţească. Îţi poruncesc, Igraine, să nu juri decât dacă o faci pe vecie!

— Şi de ce crezi că n-o să-mi ţin jurământul? a întrebat ea furioasă. Am fost crescută şi învăţată să respect adevărul! Şi eu

sunt un copil al Insulei Sfinte, Viviane! Chiar dacă-mi ești soră mai mare și preoteasă a mea și Doamnă de Avalon, nu se cuvine să mă tratezi de parcă aș fi un copil nătâng ca Morgaine, care încă nu poate înțelege nici un cuvânt din ce i se spune, și nici nu știe ce înseamnă un jurământ...

Auzindu-și numele rostit, Morgaine a tresărit în poala Doamnei. Aceasta a zâmbit și a mângâiat-o pe păr.

— Nu te amăgi că micuța nu înțelege nimic. Copiii știu mai multe decât ne închipuim; nu se pot exprima, iar noi credem că nici nu gândesc. În ce o privește pe copila ta — viitorul va hotărî, iar eu nu vreau să vorbesc despre asta in fața ei; dar cine știe, într-o bună zi ar putea deveni mare preoteasă...

— Niciodată! Chiar de va trebui să mă creștinez ca să împiedic asta, a strigat Igraine. Crezi că o să te las să rânduiești viața copilei mele așa cum mi-ai rânduit-o pe a mea?

— Liniștește-te, Igraine, a îndemnat-o Merlin. Tu ești liberă, la fel ca oricare copil al Zeilor. Am venit să te rugam, nu să-ți poruncim. Nu, Viviane... a zis el, ridicând ii mână în aer când Doamna a vrut să-l întrerupă. Igraine nu e o jucărie neputincioasă a sorții. Cu toate astea, cred atunci când va ști totul, va face alegerea potrivită.

Morgaine începuse să se frământe în poala Doamnei, Viviane i-a șoptit ceva ușor la ureche, mângâind-o pe creștet, iar copila s-a potolit, dar Igraine s-a ridicat și a luat-o, furioasă și geloasă văzând puterea aproape fermecată a Vivianei de a o liniști. Ținând-o în brațe, Morgaine i s-a părut străină, ciudată, ca și cum timpul petrecut în poala Vivianei o transformase, o pângărise, făcând-o să-i aparțină mai puțin. A simțit arsura lacrimilor în ochi. Morgaine era tot ce avea, iar acum și ea îi era smulsă; Morgaine cădea victimă, ca oricine altul, farmecului Vivianei, acel farmec ce putea face din orice om o unealtă a voinței ei.

S-a răstit brusc la Morgause, care rămăsese cu capul rezemat în poala Vivianei:

— Ridică-te imediat, Morgause, și du-te în camera ta; ești aproape femeie, nu trebuie să te porți ca un copil răsfățat!

Fata a ridicat capul, trăgându-și deoparte părul roșcat care-i căzuse ca un văl peste trăsăturile frumoase, ușor îmbufnate, apoi a zis:

— De ce ai ales-o pe Igraine pentru planurile tale, Viviane? Ea nu vrea să-ţi facă voia. Şi eu sunt femeie şi sunt fiică a Insulei Sfinte. De ce nu m-ai ales pe mine pentru Uther Pendragon? De ce n-aş putea fi eu mama Marelui Rege?

Merlin a surâs.

— De ce te arunci atât de orbeşte în braţele sorţii! Morgause?

— Pentru ce ar fi Igraine aleasa şi nu eu? Nu am un soţ...

— Vei avea ca soţ un rege şi mulţi fii; trebuie să te mulţumeşti cu asta. Nimeni nu poate trăi soarta altuia. Soarta ta şi a fiilor tăi atârnă de acest Mare Rege. Asta e mai mult decât pot eu spune, a adăugat Merlin. De ajuns, Morgause.

Ridicându-se cu Morgaine în braţe, Igraine s-a simţit mai stăpână pe sine. A rostit cu o voce fără vlagă:

— Am uitat de legile ospitalităţii, soră a mea şi stăpâne Merlin. Servitorii vă vor conduce în camerele de oaspeţi vă sunt pregătite, vă vor aduce vin şi apă să vă spălaţi, ur la apus vom mânca.

Viviane s-a ridicat. Vocea I-a fost netulburată şi clară, iar Igraine, vreme de o clipă, s-a simţit uşurată; redevenise stăpână peste căminul ei, nu mai era doar o copilă ascultătoare, ci soţia lui Gorlois, Duce de Cornwall.

— Atunci, ne vedem după apus, surioară.

Cu toate acestea, Igrainei nu i-a scăpat privirea pe care Viviane a schimbat-o cu Merlin şi a intuit semnificaţia ei, de parcă ar fi fost exprimată în cuvinte: *Să lăsăm deocamdată lucrurile aşa, o dau eu pe brazdă, aşa cum am făcut-o mereu.*

De aceea, Igraine a simţit că trăsăturile îi împietresc. *Adevărat, aşa a procedat mereu. I-am făcut voia cândva, dar atunci eram o copilă neştiutoare. Acum, însă, am crescut, sunt o femeie în toată firea, care nu se mai lasă condusă atât de uşor, precum copila ce i-a fost dată de soaţă lui Gorlois. De astă dată voi face cum vreau eu, nu mă voi supune voinţei Doamnei Lacului*

Servitorii i-au condus pe oaspeţi; ajunsă în propria ei încăpere, Igraine a aşezat-o în pat pe Morgaine şi, agitată, şi-a făcut de lucru pe lângă ea, încă chinuită de cele auzite mai devreme.

Uther Pendragon. Nu-l văzuse niciodată, dar Gorlois îi povestise mereu despre faptele lui de vitejie. Era o rudă apropiată, fiul surorii lui Ambrosius Aurelianus, Mare Rege al

Britaniei, dar, spre deosebire de Ambrosius, Uther era briton, fără picătură de sânge roman în vine, astfel că cimbrii şi Triburile nu şovăiau când venea vremea să-l urmeze. Nici nu încăpea îndoială că într-o bună Uther avea să fie ales Mare Rege. Ambrosius nu mai era tânăr; ziua aceea nu putea fi prea departe.

Iar eu voi fi regină... Unde-mi fuge gândul? Să-l trădez pe Gorlois şi să-mi calc onoarea?

În clipa în care a ridicat din nou oglinda din bronz, a văzut-o în spate pe sora ei, care tocmai intra pe uşă.

Viviane îşi lepădase pantalonii de călărie şi îmbrăcase o rochie largă din lână nevopsită; îşi lăsase părul despletit, care atârna moale şi întunecat ca lâna unei oi negre. Părea micuţă, fragilă şi pe cale de a îmbătrâni, iar ochii ei erau aceia ai unei preotese din peştera iniţierii, aflată la ani depărtare şi în altă lume... Iritată, Igraine a alungat brusc gândul. Viviane s-a apropiat de ea şi a întins mâna să-i mângâie părul.

— Micuţa Igraine. Mda, care nu mai e atât de mica acum, a zis ea drăgăstos. Ştii ceva, micuţo, eu ţi-am dat numele: Grainne, după Zeiţa focurilor din Beltane[1]... Cât a trecut de când ai slujit Zeiţei de la Beltane, Igraine?

Ea a strâns din buze; zâmbetul arăta mai mult a rânjet.

— Gorlois e roman şi creştin, pe deasupra. Chiar crezi că în casa lui se ţin riturile de la Beltane?

— Nu, sigur că nu, a spus Viviane, amuzată de idee deşi dacă aş fi în locul tău, n-aş putea jura că servitorii nu se furişează la miez de vară ca să facă focuri şi să stea culcaţi sub luna plină. Însă domnul şi doamna casei nu se pot purta aşa, mai ales în văzul preoţilor şi al Dumnezeului lor sever şi neiubitor...

— Să nu vorbeşti aşa de Dumnezeul soţului meu, care este un Dumnezeu al iubirii, a întrerupt-o răspica Igraine.

— Aşa spui tu. Şi totuşi el a pornit război împotriva celorlalţi Zei şi i-a ucis pe cei care nu-l venerează, a răspuns Viviane. Ar trebui să ne rugăm să fim scutiţi de asemenea iubire din partea unui Zeu. Te-aş putea sili ca, în numele jurămintelor pe care le-ai făcut cândva, să faci ce ţi se cere în numele Zeiţei şi al Insulei

---

1 Sărbătoarea Focurilor, tradiţie ce se respectă şi în prezent pe 1 mai în Irlanda (n.tr.).

Sfinte...

— A, foarte frumos, a spus Igraine cu sarcasm. Acum Zeiţa mea îmi cere să devin o prostituată, iar Merlin al Britaniei şi Doamna Lacului îmi vor sluji de codoşi.

În ochii Vivianei au apărut văpăi; a făcut un pas înainte şi, vreme de un moment, Igraine a crezut că preoteasa plesni peste faţă.

— Cum îndrăzneşti! A şuierat Viviane şi, deşi vocea i-a rămas blândă, a părut să stârnească ecouri în întreaga încăpere, astfel că Morgaine, pe jumătate adormită sub velinţa din lână, s-a ridicat şi a ţipat brusc de spaimă.

— Uite, mi-ai trezit copilul..., a zis Igraine şi s-a aşezat pe marginea patului, ca să-l ostoiască.

Încetul cu încetul, împurpurarea de supărare a dispărut de pe chipul Vivianei. S-a aşezat alături de Igraine şi zis:

— Grainne, nu m-ai înţeles. Îl crezi nemuritor pe Gorlois? îţi spun eu, copilă, am căutat să citesc în stele destinele celor care sunt importanţi pentru întregirea Britaniei în anii ce vin, şi te asigur, numele lui Gorlois nu e scris Iii intre ele.

Igraine a simţit că i se înmoaie genunchii şi că întregul corp îşi pierde vlaga.

— Uther o să-l ucidă?

— Îţi jur: Uther nu va fi amestecat în moartea lui, iar când se va întâmpla asta, el se va afla departe. Dar mai gândeşte-te, copilă. Tintagel e un castel mare; când nu va mai fi în stăpânirea lui Gorlois, crezi că Uther Pendragon va întârzia să spună către vreunul dintre lorzii lui războinici: *Luaţi-i castelul şi femeia care locuieşte acolo?* Mai bine să fie Uther decât vreunul dintre oameni lui.

Morgaine. Ce se va alege de copila mea; dar de Morgause, surioara mea? Adevărat, femeia care aparţin unui bărbat trebuie să se roage ca el să trăiască pentru o apăra.

— Nu m-aş putea întoarce în Insula Sfântă, ca să trăiesc viaţa la Avalon ca preoteasă?

— Nu asta ţi-e ursita, micuţo, a spus Viviane. Vocea redevenise tandră. De soartă nu te poţi ascunde. Ţi-este dat să joci un rol în salvarea acestor pământuri, dar drumul spre Avalon ţi-e închis pe vecie. Vrei să o apuci singură pe drumul ursitei tale, sau

trebuie ca Zeul să te târâie împotriva voinţei tale?

N-a mai aşteptat răspunsul lui Igraine şi a urmat:

— Nu mai e mult. Ambrosius Aurelianus e pe moarte, i-a condus pe britoni ani şi ani, iar acum ducii lui o să ţină sfat ca să aleagă un Mare Rege. Şi nu există altul decât Uther în care au cu toţii încredere. De aceea Uther trebuie să fie şi duce războinic şi Mare Rege, ambele. Iar el are nevoie de un fiu.

Igraine a simţit că zidurile se strâng în jurul ei ca să o prindă.

— Dacă ţii atât de mult la asta, de ce nu o faci tu însăţi? Dacă se poate câştiga atât de multă putere ca soaţă a ducelui războinic al Britaniei şi a Marelui Rege, de ce nu cauţi să-l atragi pe Uther cu farmecele tale, ca să porţi î pântece acest rege predestinat?

Spre surprinderea ei, Viviane l-a răspuns fără să şovăie:

— Crezi că nu m-am gândit la asta? Numai că tu uiţi cât de bătrână sunt, Igraine. Sunt mai în vârstă decâ Uther şi nici el nu mai e chiar atât de tânăr ca unii războinici. Aveam douăzeci şi şase de ani când s-a născut Morgause. Acum am treizeci şi nouă, Igraine, şi nu mai pot zămisli copii.

În oglinda de bronz, pe care încă nu o lepădase din mână, Igraine a văzut reflectarea surorii ei, strâmbă, diformă, curgând ca o apă, imaginea ba limpezindu-se, ba înnegurându-se, pentru ca apoi să dispară.

— Aşa crezi? Dar eu îţi spun că vei mai avea un copil.

— Sper să nu, a răspuns Viviane. Sunt mai bătrână decât era mama ta când a murit dându-i naştere lui Morgause, iar eu nu pot spera să evit soarta pe care a avut-o Acesta e ultimul an în care voi participa la riturile de Beltane; după aceea, o să las sarcina asta unei femei mai tinere, iar eu voi deveni, ca şi Cea Bătrână, femeie-înţelept. Sperasem ca într-o bună zi să-i las lui Morgause locul Zeiţei ...

— Atunci, de ce nu ai păstrat-o la Avalon ca să o instruieşti drept succesoare a ta?

Viviane s-a întristat brusc.

— Nu e potrivită pentru asta. Dincolo de mantia Zeiţei, ea vede doar putere, nu sacrificii şi suferinţe nesfârşite. De aceea, calea asta nu e pentru ea.

— Mie nu mi se pare că ai suferit atât de mult, a spus Igraine.

— Nu ştii nimic despre asta. Nici tu n-ai ales calea. Eu, care i-

am dedicat viaţa mea, spun mereu că ar fi mai simplu să trăieşti ca ţărancă, animal de povară sau iapă de prăsilă în călduri. Mă vezi doar înveşmântată şi încoronată ca Zeiţă, triumfătoare în preajma cazanului ei; dar nu vezi şi bezna peşterii sau adâncimile mării celei mari.

Nici tu nu eşti menită, scumpa mea, şi ar trebui să-i mulţumeşti Zeiţei că destinul tău este altul.

Igraine a spus în gând: *Crezi că eu nu cunosc ce e aceea suferinţă şi îndurare tăcută, după aceşti patru ani?* Însă nu a rostit vorbele cu voce tare. Viviane se aplecase asupra lui Morgaine, cu trăsăturile înmuiate, şi mângâia părul negru şi mătăsos la fetiţei.

— A, Igraine, nici nu ştii cât te invidiez — toată viaţa am tânjit să am o fiică. Morgause aproape că mi-a fost ca o fiică, Zeiţa mi-e martoră, dar întotdeauna am simţit-o străină, ca şi cum ar fi fost născută de o necunoscută, nu de mama mea... Am tânjit după o fiică în mâinile căreia să pot încredinţa dregătoria. Dar n-am adus pe lume decât o fetiţă cară a murit, iar fiii mei sunt departe de mine. S-a cutremurat, apoi a adăugat: Ei, ăsta mi-e destinul, căruia mă voi supune, tot astfel cum şi tu îi vei da ascultare. Nu-ţi cer decât atât, Igraine, iar restul îl las în seama celei care este stăpâna noastră, a tuturor. Când Gorlois va întoarce acasă, va merge la Londinium pentru alegerea noului Mare Rege. Trebuie să faci în aşa fel încât să mergi acolo cu el.

Igraine a izbucnit în râs.

— Doar atât îmi ceri, iar asta e mai greu de făcut de câ orice altceva. Chiar îţi închipui că Gorlois îşi va împovara oamenii ca să-i escorteze tânăra soţie până Londinium? Adevărat, aş vrea să merg acolo, dar Gorlois mă va duce acolo când curmalii şi portocalii din sud vor creşte şi în grădinile de la Tintagel!

— Cu toate acestea, trebuie să faci în aşa fel încât să însoţeşti şi să-l cauţi pe Uther Pendragon.

Igraine a râs din nou.

— Şi o să-mi dai cumva vreun farmec pentru a-l face să se îndrăgostească atât de mult de mine încât să nu mai reziste?

Viviane a mângâiat-o pe părul cârlionţat.

— Eşti tânără, Igraine, şi nu cred că ai idee cât de frumoasă eşti. Sunt convinsă că lui Uther nu trebuie să i se facă farmece.

Ea a simţit o ciudată tresărire de spaimă.

— Poate că ar fi nevoie de vreun farmec ca să nu fug eu de el!

Viviane a oftat. A atins piatra lunii de la gâtul lui Igraine şi a spus:

— Acesta nu a fost darul lui Gorlois...

— Nu, l-am primit de la tine când m-am căsătorit, mai ţii minte? Ai spus că a fost al mamei.

— Dă-mi-l! Viviane şi-a strecurat mâinile pe sub părul lui Igraine şi a desfăcut lanţul.

— Igraine, când piatra asta îţi va fi înapoiată, să-ţi aminteşti ce ţi-am spus, şi să faci ceea ce te va îndemna Zeiţa!

Igraine a rămas cu ochii la piatra din mâinile preotesei. A oftat, dar nu a protestat. *Nu i-am promis nimic, şi-a zis ea înfuriată, nimic.*

— Viviane, tu o să mergi la Londinium, la alegerea Marelui Rege?

Preoteasa a clătinat din cap.

— O să mă duc în ţara altui rege, care încă nu ştie că trebuie să lupte alături de Uther. Ban de Armorica din Britania Mică va fi uns Mare Rege al acestei ţări şi, pe drept, druizii lui i-au spus că trebuie să facă Marele Rit. Eu voi fi trimisă să slujesc la Mariajul Sacru.

— Credeam că Britania e o ţară creştină.

— A, aşa este, a spus Viviane nepăsătoare, iar preoţii vor bate clopotele şi-l vor unge cu uleiurile lor sfinte, îi vor spune că Dumnezeul lui s-a sacrificat pentru ei, însă oamenii nu acceptă un rege care nu depune jurământ şi faţă de Marele Sacrificiu.

Igraine a respirat adânc.

— Ştiu atât de puţine...

— Pe vremuri, a zis Viviane, Marele Rege garanta cu viaţa lui pentru bunăstarea ţării şi jura, la fel ca orice Merlin al Britaniei, că dacă ţara ajunge în vremuri de restrişte primejdie, el va muri pentru ca ţara să dăinuiască. Iar dacă refuza să se sacrifice, ţara avea să piară. Eu... n-ar trebui să vorbesc despre asta, căci e un Mister, dar în felul tău şi tu, Igraine, îţi oferi viaţa pentru salvarea acestei ţări. Atunci când face copii, nici o femeie nu ştie dacă viaţa ei nu va fi cerută cumva de Zeiţă. Şi eu am fost legată şi neajutorată, cu pumnalul la gât, ştiind că dacă voi muri, sângele meu va face pământul să renască...

Vocea l-a tremurat şi s-a lăsat tăcere. Igraine a rămas şi ea mută de groază.

— O parte din Britania Mică s-a retras şi ea în ceţuri, iar Marele Altar din Piatră nu mai poate fi găsit. Calea care duce spre altar e din piatră seacă, dacă nu se mai cunoaşte Drumul spre Karnak, a spus Viviane, dar regele Ban a jurat că va împiedica lumile să se despartă şi va păstra deschise porţile spre Mistere. Şi de aceea va face Mariajul Sacru cu ţara, drept semn că, dacă va fi nevoie, chiar sângele lui va fi vărsat pentru a hrăni recoltele. E bine că ultima mea datorie pe care o voi îndeplini pentru Mamă, înainte de a-mi ocupa locul printre femeile-înţelept, va fi să leg tărâmul lui de Avalon; de aceea îi voi fi Zeiţă în acest mister.

A rămas apoi tăcută, dar pentru Igraine încăpere încă vuia de ecoul vocii ei. Viviane s-a aplecat şi a ridicat-o pe Morgaine, care dormea, şi a strâns-o în braţe cu multă tandreţe.

— Ea încă n-a crescut, iar eu nu am ajuns deocamdată femeie-înţelept, a zis ea, dar noi formăm Triada, Igraine. Împreună alcătuim Zeiţa, iar ea este aici, printre noi.

Igraine s-a întrebat de ce Viviane n-o numise pe sora lor Morgause şi, cum erau atât de apropiate, Vivian i-a auzit vorbele, ca şi cum Igraine le-ar fi dat glas. Aşa că a răspuns în şoaptă, iar Igraine a văzut-o tremurând:

— Zeiţa are o a patra faţă, una secretă, iar tu trebuie să te rogi, la fel ca mine — da, Igraine, la fel ca mine — pentru ca Morgause să nu poarte niciodată acea faţă.

3

Lui Igraine i se părea că mergea călare prin ploaie de o veşnicie. Călătoria spre Londinium semăna cu aceea spre capătul lumii.

Până atunci călătorise destul de puţin, în afară de drumul bătut demult, de la Avalon până la Tintagel. A făcut comparaţia între copila disperată şi plină de spaime din acea călătorie şi cea care era azi. Acum călărea alături de Gorlois, el se străduia să-i spună câte ceva despre pământurile prin care treceau, iar ea râdea şi îl aţâţa, iar noaptea, în cortul lor, mergea de bună voie în

patul lui. Când şi când îi simţea lipsa lui Morgaine, întrebându-se cum o ducea copila — oare plângea noaptea după mama ei, mânca la rugăminţile lui Morgause? însă era plăcut să se simtă din nou liberă, călărind în compania atâtor bărbaţi, conştientă de privirile lor admirative şi de purtarea lor politicoasă — nici unul dintre ei n-ar fi îndrăznit să se adreseze doamnei lui Gorlois decât cu o expresie de admiraţie. Redevenise fată, dar în acele momente nu se mai ferea înspăimântată de bărbatul străin care-i era soţ şi căruia trebuia să-i satisfacă plăcerile. Era din nou o fată, dar fără stângăcia copilărească a adevăratei ei fetii, şi asta îi plăcea. Nici măcar nu lua seama la ploaia neîncetată care întuneca dealurile din depărtare, de parcă mergeau înconjuraţi de un cerc de ceaţă.

Ne-am putea rătăci în ceaţa asta şi să ne trezim pe tărâmul spiriduşilor, fără putinţă de întoarcere în lumea aceasta unde Ambrosius, care e pe moarte, şi Uther plănuiesc salvarea Britaniei de sălbaticii de la miazănoapte. Britania s-ar putea prăbuşi la fel ca Roma, sub năvala barbarilor, iar noi nici măcar nu vom şti...

— Igraine, ai ostenit? a întrebat-o Gorlois cu blândeţe şi îngrijorare în glas.

Chiar că nu era un căpcăun, aşa cum îl văzuse ea în acele prime zile din urmă cu patru ani! Acum era doar un bărbat care îmbătrânea, încărunţit la păr şi barbă (deşi se bărbierea atent, după cum făceau romanii), cu multe cicatrice după ani şi ani de bătălii şi mişcător de dornic să-i fie pe plac. Poate că, dacă n-ar fi fost atât de speriată şi rebelă la acea dată, şi-ar fi dat seama că el dorea să o mulţumească şi atunci. Nu se purtase cu brutalitate, ori dacă da, atunci asta era din cauză că ştia puţine despre trupurile de femeie şi cum anume să le folosească. Acum totul i se părea doar o stângăcie, nicidecum cruzime; iar dacă ea îi spunea că o doare, el o mângâia mai cu blândeţe. Tânăra Igraine crezuse că durerea şi teroarea erau inevitabile. Acum îşi dădea seama că lucrurile stăteau altfel. I-a zâmbit veselă şi a spus:

— Nu, deloc; simt că aş putea călări veşnic! Dar dacă e atâta ceaţă, cum de poţi fi sigur că nu ne vom rătăci şi că vom ajunge în cele din urmă la Londinium?

— Nu te teme de asta, a spus el cu gravitate. Călăuzele mele

sunt iscusite și știu drumul în amănunt. Iar înainte de căderea nopții, vom ajunge la vechiul drum roman care duce drept spre inima orașului. Așa se face că vom dormi cu un acoperiș adevărat deasupra capului și într-un pat adevărat.

— Tare m-aș bucura să dorm din nou într-un pat adevărat, a spus Igraine cu sfiiciune și a observat, așa cum se și aștepta, o căldură urcând brusc pe chipul și în ochii lui.

Însă el și-a întors fața de la ea; era ca și cum i-ar fi fost teamă de ea, iar Igraine, care abia descoperise acea putere, s-a bucurat. Călărind alături de el, s-a gândit la neașteptata blândețe pe care o simțea față de Gorlois, o blândețe amestecată cu regret, de parcă abia atunci el i-ar fi devenit drag, tocmai când avea să-l piardă. Într-un fel sau altul, știa că zilele pe care le va mai petrece alături de el erau numărate; și și-a adus aminte cum își dăduse seama prima oară că el va muri.

Îl primise pe solul lui, care o anunțase să se pregătească pentru că va sosi; Gorlois își trimisese unul dintre oameni, cu ochi bănuitori cărora nu le scăpase nici un colțișor, ca să-i spună lui Igraine, fără cuvinte, că dacă acel om ar fi avut o soață tânără, ar fi venit acasă pe neanunțate, sperând să descopere ceva nelalocul său sau vreun păcat. Știindu-se fără pată și știind că intendentul era un om priceput, iar bucătăria sclipea de curățenie, nu luase în seamă căutătura curioasă a trimisului și îi urase bun venit. Nu avea decât să-i ia la întrebări pe servitori, dacă ținea cu orice chip, și avea să afle că, în afara surorii ei și a Lordului Merlin, nu primise alți oaspeți la Tintagel.

După ce trimisul plecase, când se întorsese cu gând să traverseze curtea, Igraine se oprise lovită de o spaimă nelămurită, pentru că peste ea coborâse o umbră, deși era ziua în amiaza mare. Iar în aceeași clipă l-a văzut pe Gorlois și s-a întrebat unde îi era calul și escorta. Părea mai slab și îmbătrânit, astfel că, vreme de o clipă, nici nu l-a recunoscut, deoarece era tras la față și răvășit. Pe obraz avea o tăietură de spadă, pe care ea nu și-o amintea.

— Soțul meu! a strigat ea. Gorlois...

Iar după aceea, tulburată de indescriptibila durere de pe chipul lui, își făcuse uitată teama de el și toți anii de resentimente și se năpustise spre el și-i vorbise așa cum i-ar fi vorbit și copilei

ei.

— Of, dragul meu, ce-ai pățit? Ce te aduce astfel, singur, neînarmat — ești bolnav? Ți-e?...

Atunci s-a oprit, iar glasul, acoperit de ecouri nelămurite, i s-a stins. Pentru că acolo nu era nimeni, ci doar lumina scăzută a norilor, a mării și doar umbre, la care se adăugase ecoul propriei voci. În tot restul zilei încercase să se convingă că fusese doar un Semn, ca acela care o anunțase de sosirea Vivianei. Însă ea știa altceva: Gorlois nu avea darul Semnelor, n-ar fi apelat la el și, chiar dacă ar fi avut acel dar, n-ar fi crezut în el. Ceea ce văzuse — și înțelesese, cu toate că niciodată până atunci nu mai văzuse ceva asemănător — era doar imaginea soțului ei, dublul lui, umbra și prevestirea morții lui.

Iar când el sosise cu adevărat, întreg și nevătămat, încercase să alunge acea amintire, spunându-și că fusese doar o lumină înșelătoare care o făcuse să vadă, în spatele lui, umbra aceea cu tăietura de spadă pe obraz și suferința de nedescris în ochi. Pentru că Gorlois nu era nici rănit, nici trist; dimpotrivă, era bine dispus, îi adusese daruri, ba chiar și un șirag de coral pentru Morgaine. Căutase apoi în sacii cu prăzi luate de la saxoni și îi dăduse lui Morgause o mantie roșie.

— Sunt convins că a aparținut vreunei femei ușoare a saxonilor, vreuna care merge cu taberele lor, sau poate una dintre luptătoarele care luptă urlând cot la cot cu bărbații lor, apărând pe jumătate dezbrăcate pe câmpul de luptă, a spus el râzând și gâdilând-o pe fată sub bărbie, așa că merită să fie purtată de o fecioară britanică de treabă. Culoarea ți se potrivește, surioară. Când o să mai crești, o să fii la fel de frumoasă ca soața mea.

Morgause îi mulțumise cu un zâmbet afectat și râsese, aruncându-și capul pe spate, fălindu-se cu noua mantie, iar mai târziu Gorlois spusese cu asprime, în timp ce el și Igraine se pregăteau pentru culcare (Morgaine, într-un urlet, fusese surghiunită în camera lui Morgause):

— Trebuie să o căsătorim cât mai curând pe fata asta. E ca o cățea, căreia îi fug ochii după orice bărbat. Ai văzut ce priviri aruncă nu numai spre mine, ci și spre soldații mei mai tineri? Nu vreau ca una ca ea să aducă dezonoare asupra familiei mele sau

să-mi strice fiica!

Igraine îi răspunsese făcându-i pe plac. Nu putea uita că văzuse moartea lui Gorlois, de aceea nu voia să se certe cu un om sortit morţii. Şi pe ea o supăra întrucâtva purtarea lui Morgause.

Aşadar, Gorlois are să moară. Păi, nu e nevoie să ai mari daruri de profet să prevesteşti că un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, care a luptat mai toată viaţa împotriva saxonilor, nu va apuca să-şi vadă copiii mari. N-o să mă las convinsă de restul spuselor ei fără noimă, aşa cum n-o să mă aştept ca Gorlois să mă ducă la Londinium!

Însă în următoarea zi, cât au zăbovit la prima masă a zilei, după care ea s-a apucat să cârpească o ruptură mare din cea mai bună tunică a lui, Gorlois a vorbit fără înconjur:

— Oare nu te-ai întrebat ce m-a adus acasă pe neaşteptate, Igraine?

După noaptea petrecută împreună, ea a fost suficient de sigură pe sine ca să-i zâmbească, privindu-l drept în ochi.

— Să pun la îndoială soarta care mi-a adus bărbatul acasă după o absenţă de un an? Sper că asta înseamnă că ţărmurile saxone sunt din nou despresurate şi au revenit în mâinile britanilor.

El a dat din cap cu un aer absent şi a surâs. Apoi surâsul a dispărut.

— Ambrosius Aurelianus e pe moarte. Curând bătrânul vultur va dispărea şi nu s-a găsit încă nici un vulturaş care să zboare în locul lui. E ca şi cum legiunile ar pleca din nou; el a fost rege de când mă ştiu şi s-a dovedit un rege bun pentru aceia dintre noi care încă mai sperau, aşa cum am sperat şi eu, că Roma se va întoarce cândva. Acum ştiu că acea zi nu va mai veni. Regii Britaniei de pretutindeni au fost chemaţi să se adune la Londinium pentru a-şi alege Marele Rege şi conducătorul pentru vremuri de război, şi va trebui să merg şi eu acolo. Am făcut drum lung ca să stau atât de puţin, pentru că va trebui să plec din nou peste trei zile. Dar am ţinut să-mi văd soaţa şi copila. Are să fie o adunare mare, Igraine, şi mulţi dintre duci şi regi îşi vor aduce doamnele; vrei să mă însoţeşti?

— Până la Londinium?

— Da, dacă poţi călători atât de departe, a spus el, şi dacă te

înduri să-ţi laşi copila în urmă. Nu văd de ce nu ai merge. Morgaine e sănătoasă şi ai destule femei aici ca să îngrijească şi zece ca ea; iar dacă am reuşit să te las din nou grea — şi a privit-o cu un zâmbet pe care Igraine cu greu şi l-ar fi putut imagina până atunci — asta nu te va împiedica să călăreşti de pe acum. Apoi, în glas i-a răzbătut o tandreţe pe care ea nu ar fi ghicit-o nicicând atunci când a adăugat: N-aş vrea să mai stau departe de tine, măcar pentru o vreme. Vrei să mă însoţeşti, nevastă?

Trebuie să faci în aşa fel încât să mergi acolo cu el. Aşa spusese Viviane. Iar acum Gorlois îi arătase că nici măcar nu era nevoie să ceară asta. Igraine a fost cuprinsă brusc de spaimă — de parcă s-ar fi aflat călare pe un cal imposibil de strunit. Ca să-şi ascundă teama, a ridicat cana cu bere şi a sorbit o gură.

— Sigur că vin, dacă aşa voieşti.

Două zile mai târziu se aflau pe drum, călătorind spre răsărit, către Londinium şi către tabăra lui Uther Pendragon şi a muribundului Ambrosius, pentru alegerea unui Mare Rege...

Pe la mijlocul amiezii au ajuns la drumul roman şi au putut călări mai iute; iar mai târziu, în aceeaşi zi, au văzut marginea oraşului şi au simţit mirosul fluviului care îl scălda. Igraine nu crezuse niciodată că într-un singur loc puteau exista atâtea case; după ce trecuse prin spaţiile întinse dintre dealurile joase, vreme de o clipă a simţit că nu poate respira, că acele case o încercuiesc, sufocând-o. Călărea de parcă ar fi fost în transă, având senzaţia că străzile pietruite şi zidurile o izolau de aer, de lumină, de viaţa însăşi. Cum de puteau trăi oamenii îndărătul zidurilor?

— În noaptea asta vom dormi la unul dintre soldaţii mei, care are o casă în oraş, a spus Gorlois, iar mâine ne vom înfăţişa la curtea lui Ambrosius.

În noaptea aceea, aşezată lângă foc (ce lux, a gândit ea, un foc atât de aproape de miezul verii!), Igraine l-a întrebat:

— După credinţa ta, cine va fi următorul Mare Rege?

— De ce ar vrea o femeie să ştie cine va domni peste ţară?

Ea i-a zâmbit; îşi despletise părul pentru culcare şi a simţit cum el devine mai cald văzându-i zâmbetul.

— Chiar dacă sunt femeie, Gorlois, trebuie să trăiesc în această ţară şi aş vrea să ştiu cine va fi omul pe care îl va urma soţul meu la vreme de pace şi război.

— Pace! Atât cât voi trăi nu va fi deloc pace, a spus Gorlois. Nu are cum să fie, cu atâţia sălbatici care ne atacă mereu ţărmurile bogate; trebuie să ne adunăm toate forţele ca să le apărăm. Şi sunt mulţi cei care ar voi să poarte mantia lui Ambrosius şi să ne conducă în luptă. Lot din Orkney, de pildă. Un bărbat aspru, dar de temei, un conducător puternic, priceput în luptă. Dar încă nu s-a căsătorit; nu are dinastie. Şi e tânăr pentru a fi Rege, dar are ambiţie, n-am cunoscut bărbat mai ambiţios ca el. Apoi mai e Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte. Nu sunt probleme de dinastie, fiindcă are deja un fiu. Numai că omul nu are imaginaţie, vrea să facă totul ca înainte şi spune că tot ceea ce a dat roade cândva trebuie păstrat. Iar eu cred că nici nu e un bun creştin.

— Şi pe cine ai alege? l-a întrebat Igraine.

El a oftat.

— Pe nici unul. L-am urmat toată viaţa pe Ambrosius şi-l voi urma şi pe cel pe care el îl va alege; e o problemă de onoare, iar omul lui Ambrosius e Uther. E foarte simplu. N-aş spune că îmi place Uther. E un desfrânat care are mai bine de zece copii şi nici o femeie nu e în siguranţă în preajma lui. Se duce la slujbă doar pentru că soldaţii lui sunt credincioşi şi pentru că aşa se cuvine. Din partea mea, mai bine era păgân curat decât să se creştineze, pentru că asta nu-i face deloc cinste.

— Şi totuşi îl sprijini...

— A, da. Ca soldat, ar putea fi egalul lui Cezar; dacă ar fi nevoie, oamenii l-ar urma şi în iad. Nu precupeţeşte nici un efort ca să fie aproape de soldaţi — ştii cum se întâmplă, merge prin tabără şi mănâncă din raţiile lor ca să fie sigur că hrana e bună, îşi petrece câte o zi, atunci când poate, ca să-l viziteze pe ofiţerul cu încartiruirea şi să obţină dezlegarea de oaste a câte unui veteran rămas ştirb, doarme pe câmp alături de soldaţi înaintea vreunei bătălii... Oamenii sunt în stare să-şi dea viaţa pentru el — şi chiar şi-o dau. Are minte şi imaginaţie. Toamna trecută a reuşit să încheie pace cu trupele unei alianţe şi le-a făcut să lupte alături de noi — eu socotesc că gândeşte prea mult ca un saxon şi ştie cum să îi convingă. Da, o să-l sprijin. Dar asta nu înseamnă că îmi place.

Ascultându-l, Igraine s-a gândit că Gorlois dezvăluise mai multe despre sine decât despre ceilalţi candidaţi la demnitatea de

Mare Rege. Într-un târziu, a zis:

— Nu te-ai gândit niciodată?... Doar ești Duce de Cornwall, iar Ambrosius te prețuiește; n-ai putea fi ales ca Rege?

— Crede-mă, Igraine, nu vreau coroana. Voiești cumva să devii regină?

— N-aș refuza cinstea asta, a spus ea, amintindu-și profeția lui Merlin.

— Vorbești astfel pentru că ești prea crudă ca să știi ce înseamnă asta, a spus Gorlois cu un zâmbet pe chip. Ți-ar plăcea cu adevărat să conduci un regat așa cum îi strunești pe servitorii de la Tintagel, și să fii la dispoziția tuturor? A fost o vreme, asta în tinerețea mea... Dar nu voi să-mi petrec restul zilelor ducând războaie. Ambrosius mi-a dat Tintagel cu ani în urmă, Igraine; până acum patru ani, nu mi-am găsit timp să aduc acasă o soață! O să apăr pământul acesta atât timp cât voi putea ține spada în mână, dar vreau și un fiu și să mă joc cu fiica mea și câtva timp să trăiesc liniștit, să pescuiesc pe stânci, să vânez și să stau la soare, urmărindu-i pe lucrătorii câmpurilor adunând recolta, și poate să am ceva timp să fac pace cu Dumnezeu, pentru ca el să mă ierte de toate relele pe care le-am făptuit ca soldat. Dar nici chiar când e pace în țară, un Mare Rege nu-și găsește liniștea, pentru că atunci când dușmanii se retrag, prietenii încep să se gâlcevească, fie și numai ca să-i obțină favorurile. Nu, nu vreau nici o coroană, iar când vei fi de vârsta mea, îmi vei da dreptate.

Ascultându-l pe Gorlois, Igraine a simțit împunsătura lacrimilor în ochi. Așadar, acest soldat înăsprit de bătălii, bărbatul sobru de care se temuse atât, se simțea suficient de bine alături de ea ca să-i destăinuiască unele dintre dorințe. I-a urat din toată inima să-și poată petrece ultimii ani la soare, așa cum dorea, cu copiii jucându-se în jurul lui; dar chiar și acolo, în licărul flăcărilor, i s-a părut că vedea umbra amenințătoare a sorții care îl pândea.

Imaginația mea e de vină, am îngăduit vorbelor lui Merlin să mă facă să văd lucruri neghioabe, și-a spus ea, iar când Gorlois a căscat și s-a întins, spunând că era foarte ostenit după atâta mers călare, ea s-a grăbit să-l ajute la dezbrăcat.

N-a putut adormi în patul străin, întorcându-se și răsucindu-se și auzind respirația lui Gorlois; când și când, el întindea mâna

după ea în somn, iar Igraine l-a alinat la piept, aşa cum ar fi făcut şi cu copilul ei. *Poate,* a gândit ea, *Merlin şi Doamna s-au speriat de propria lor umbră, poate că Gorlois va apuca să îmbătrânească bucurându-se de soare.* Poate că, înainte de a fi adormit, el pusese în pântecul ei sămânţa fiului despre care cei doi spuseseră că nu va apuca să-l zămislească. Spre dimineaţă însă, a adormit şi ea adânc şi a visat o lume cuprinsă de ceţuri, ţărmurile Insulei Sfinte îndepărtându-se treptat în pâclă. Igraine avea senzaţia că se află într-o lotcă şi vâsleşte cu greutate şi e obosită, căutând Insula Avalon, unde Zeiţa, având chipul Vivianei, o aştepta să o întrebe cât de bine îi îndeplinise porunca. Dar, cu toate că ţărmul îi era cunoscut, la fel ca pâlcurile de meri care crescuseră la marginea apei, când a ajuns la templu, acolo se ridica un crucifix, iar un cor alcătuit din maici purtând robele negre ale creştinilor a început să cânte unul dintre imnurile acelea plângăreţe, iar când ea a dat să fugă, să-şi caute sora pretutindeni, sunetul clopotelor de biserică i-a acoperit strigătele. S-a trezit cu un scâncet pe care şi l-a reprimat, un ţipăt în somn, şi s-a ridicat în capul oaselor şi a auzit dangătele clopotelor de biserică venind din toate părţile.

Gorlois s-a ridicat alături de ea.

— E clopotul bisericii la care Ambrosius se duce la slujbă. Grăbeşte-te să te îmbraci, Igraine, căci vom merge împreună.

În timp ce-şi înfăşură o cingătoare din mătase peste cămaşa din pânză, un servitor cu înfăţişare ciudată a bătut la uşă şi a rugat să vorbească cu Doamna Igraine, soţia Ducelui de Cornwall. Igraine s-a dus la uşă şi a avut impresia că îl recunoaşte pe acel om. Acesta s-a înclinat în faţa ei, iar atunci ea şi-a adus aminte că-l văzuse cu ani în urmă, vâslind la barca Vivianei. Asta a făcut-o să retrăiască visul şi să simtă un frig pe dinăuntru.

— Sora domniei voastre vă trimite asta din partea lui Merlin, a spus el, şi vă roagă să o purtaţi şi să nu uitaţi promisiunea făcută, nimic altceva.

Apoi i-a întins un pachet învelit în mătase.

— Ce s-a întâmplat, Igraine? a întrebat Gorlois, apărând în spatele ei. Cine îţi trimite daruri? Îl cunoşti pe acest mesager?

— E unul dintre oamenii surorii mele de pe Insula Avalon, a spus Igraine, desfăcând pachetul, dar Gorlois a spus apăsat:

— Soaţa mea nu primeşte daruri de la soli de care eu n-am

ştiinţă, şi i l-a luat cu brutalitate.

Indignată, ea a deschis gura să protesteze, căci tandreţea proaspăt descoperită faţă de Gorlois se risipise ca o boare: cum de îndrăznea?

— A, e piatra albastră pe care ai purtat-o când ne-am căsătorit, a constatat Gorlois şi s-a încruntat. Ce legătură are asta cu o anumită promisiune? Cum se face că sora ta, dacă e cu adevărat de la ea, a ajuns să aibă piatra?

Revenindu-şi iute din starea de uimire, Igraine a spus o minciună sfruntată, pentru prima oară în viaţă:

— Când m-a vizitat, i-am dat piatra şi lanţul ca să repare încuietoarea; ea ştia un aurar în Avalon care e mai priceput decât oricare altul din Cornwall. Iar promisiunea la care s-a referit este să port mai bine de grijă giuvaierurilor mele, pentru că acum sunt femeie în toată firea, iar nu o copilă fără minte care nu ştie să grijească de lucruri de preţ. Bărbate, acum îmi dai colierul?

În continuare încruntat, el i-a întins piatra lunii şi a spus:

— Am în slujba mea aurari care l-ar fi dres fără să mai fie nevoie să primeşti mustrări pe care sora ta nu mai are dreptul să ţi le adreseze. Viviane se crede mai mult decât este; trebuia să-ţi slujească de mamă când erai copilă, dar acum nu mai eşti în grija ei. Trebuie să te porţi ca o femeie pe picioarele tale şi să nu mai atârni de fostul tău cămin.

— Mda, acum am primit două dojeni, a spus Igraine îmbufnată, şi şi-a aranjat lanţul în jurul gâtului. Una de la sora mea, şi alta de la soţ, de parcă aş fi un copil neascultător.

I s-a părut că încă poate vedea umbra morţii atârnând deasupra capului lui, spaima care pluteşte asupra celor sortiţi morţii. Pe neaşteptate, şi-a dorit, cu o speranţă nemăsurată, ca el să n-o fi lăsat grea, pentru că n-ar fi vrut să poarte în pântece copilul unui bărbat sortit morţii... şi a simţit că îngheaţă.

— Hai, Igraine, a îndemnat-o el, întinzând mâna şi mângâind-o pe păr, nu te supăra pe mine. O să încerc să ţin minte că eşti o femeie matură de nouăsprezece ani, nu o copilă de cincisprezece. Zoreşte, trebuie să mergem la slujba regelui, căci preoţilor nu le place când e foială în biserică după ce începe slujba.

Biserica era mică, ridicată din lut şi nuiele, iar lămpile dinăuntru erau aprinse ca să alunge umezeala rece; Igraine s-a

bucurat că îmbrăcase mantia groasă din lână. Gorlois i-a spus în şoaptă că preotul cu păr cărunt, venerabil ca un druid, era preotul personal al lui Ambrosius, care însoţea armata, şi că ţinea acum o slujbă de mulţumire pentru reîntoarcerea acasă a regelui.

— Regele a sosit?

— Chiar acum intră în biserică şi se aşează pe banca de acolo, din faţa altarului, a murmurat Gorlois, înclinând din cap.

L-a recunoscut pe dată după mantia roşie cu negru, purtată peste o tunică de culoare închisă, cu o broderie încărcată, precum şi după centura pentru spadă, plină de pietre preţioase. Ambrosius Aurelianus avea probabil în jur de şaizeci de ani; un bărbat înalt, slăbănog, bărbierit după moda romană, dar cocârjat, mergând îndoit şi cu grijă, semn că pe dinăuntru era chinuit de dureri. Cândva, probabil că fusese un bărbat atrăgător, însă acum faţa îi era ridată şi gălbejită, mustaţa pe oală, altădată neagră, albise aproape toată, iar părul îi stătea în neorânduială. Alături de el se ţineau doi sau trei dintre sfetnici sau regi mai mici în rang; a vrut să ştie cine erau aceia, dar preotul, văzându-l pe Rege intrând, începuse deja să citească din ceaslovul mare, iar ea a trebuit să-şi muşte buzele şi să tacă, ascultând slujba pe care chiar şi în acele momente, după patru ani de învăţătură cu părintele Columba, încă nu o înţelegea pe deplin şi nici nu se străduia să o priceapă. Ştia că ar fi dat dovadă de proastă educaţie dacă ar fi privit în jur, ca o ţărancă de rând, însă a tras cu ochiul pe sub gluga mantiei către câţiva dintre bărbaţii ce roiau în jurul regelui; unul despre care a bănuit că era Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte, apoi la altul, purtând straie bogate, zvelt şi atrăgător, cu părul negru tăiat scurt, după moda romană. S-a întrebat dacă acela era Uther, tovarăşul lui Ambrosius şi posibilul urmaş la tron. Acesta a rămas atent alături de Ambrosius pe toată durata slujbei lungi, iar când bătrânul rege s-a poticnit, bărbatul subţirel şi brunet i-a oferit braţul să se sprijine. Bărbatul se uita concentrat la preot, numai că Igraine, învăţată să citească gândurile oamenilor după trăsăturile feţei, şi-a dat seama că nu asculta cu adevărat slujba sau ce spunea preotul, pentru că gândurile îi alergau în minte, urmând propriile scopuri. El şi-a ridicat capul o singură dată şi a privit direct spre Gorlois, iar atunci pentru o clipă, s-a uitat în ochii lui Igraine. Ochii lui era

întunecați și umbriți de sprâncenele stufoase, iar Igraine a simțit instantaneu un fior de dezgust. Dacă acela era Uther, a gândit ea, nu voia să aibă nimic de-a face cu el; coroana ar fi fost prea greu de suportat alături de un asemenea bărbat. Era mai în vârstă decât arăta, pentru că avea cu siguranță mai mult de douăzeci și cinci de ani.

La un moment dat, în timpul slujbei, s-a iscat o mică agitație în apropierea ușii, iar în biserică a intrat un bărbat înalt cu înfățișare de soldat, cu umeri largi, dar uscățiv, cu un veșmânt gros din lână, ca acelea purtate de oamenii din miazănoapte, urmat de patru sau cinci oșteni. Netulburat, preotul a continuat, dar diaconul care stătea alături de el a ridicat capul aplecat până atunci peste paginile Evangheliei și s-a uitat sever spre el. Bărbatul înalt s-a descoperit, dând la iveală părul blond, deja rărit, și începutul de chelie din creștet. A pășit printre membrii congregației în vreme ce preotul a rostit *Să ne rugăm,* iar Igraine, îngenunchind, a observat că bărbatul cu păr blond și oștenii lui ajunseseră deja lângă ei; oștenii îngenuncheaseră în jurul oamenilor lui Gorlois, iar bărbatul însuși era alături de ea. În timp ce se lăsase în genunchi aruncase o privire furișă în jur să se asigure că toți oamenii lui erau așezați, și abia după aceea își plecase capul cu pioșenie ca să asculte rugăciunea.

Cât a ținut slujba aproape interminabilă nici nu și-a mișcat capul; a rămas în genunchi chiar și când enoriașii au început să se apropie de altar ca să primească pâinea sfințită și vinul. Gorlois a atins-o pe umăr pe Igraine, iar ea l-a urmat — creștinii susțineau că soața trebuia să fie de aceeași credință ca și bărbatul ei, astfel că Dumnezeul lor îl putea învinovăți pe Gorlois dacă ea venea nepregătită la împărtășanie. Părintele Columba discutase îndelung cu ea despre rugăciunea și pregătirea cuviincioasă, iar Igraine ajunsese să creadă că nu va fi niciodată pregătită cum se cuvine pentru așa ceva. Însă Gorlois s-ar fi înfuriat și, la urma urmelor, nu putea rupe tăcerea ce se lăsase peste adunare ca să se gâlcevească cu el, chiar dacă ar fi făcut-o în șoaptă.

Întorcându-se la locul ei și simțindu-și dinții strepeziți de la pâinea simplă și acreala vinului pe stomacul gol, Igraine l-a văzut pe bărbat ridicând capul. Gorlois l-a salutat și a pășit mai departe. Bărbatul a privit-o pe Igraine, iar ea a avut impresia că râdea

spre ea, dar și spre Gorlois; și ei îi venise să zâmbească. Apoi, văzând încruntarea poruncitoare a lui Gorlois, l-a urmat și a îngenuncheat umilă alături de el. L-a zărit însă pe bărbatul blond urmărind-o. Judecând după straie, a bănuit că nordicul putea fi Lot din Orkney, singurul despre care Gorlois spusese că era tânăr și ambițios. Unii nordici erau blonzi la fel ca saxonii.

Începuse psalmul de sfârșit; a ascultat cuvintele fără să le acorde prea multă atenție.

El a adus izbăvirea poporului său
așa cum stă scris în legământul
Lui veșnic...
Numele Său e sfânt și temut;
începutul înțelepciunii este frica de
Dumnezeu...

Gorlois a lăsat capul în jos, ca să fie binecuvântat. În cele câteva zile petrecute alături, Igraine învățase multe lucruri despre soțul ei. Știuse că era creștin încă de când se măritase cu el; adevărat, mulți oameni erau creștini la vremea aceea, ori, dacă nu erau, țineau asta în taină, doar pentru ei — mai puțin când se aflau aproape de Insula Sfântă, unde domnea Vechea Credință, sau printre triburile de barbari din miazănoapte, ori printre saxoni, însă ea își dăduse seama că el dovedea o pioșenie sinceră.

Binecuvântarea se terminase. Preotul și diaconul au plecat, ducând cu ei crucea înaltă și Cartea Sfântă. Igraine s-a uitat spre locul în care se găsea Regele. Părea palid și obosit și, când s-a întors ca să iasă din biserică, s-a rezemat greoi de brațul tânărului negricios care stătea lângă el și îi oferise sprijin cât ținuse slujba.

— Lot din Orkney nu pierde vremea, seniorul meu de Cornwall, a spus bărbatul blond și înalt ce era îmbrăcat în straiele celor din nord. E mereu alături de Ambrosius și își dă toată osteneala!

Așadar, a gândit Igraine, nu acesta e Ducele de Orkney, așa cum îmi închipuisem.

Gorlois a tușit în semn de aprobare.

— Aceasta e doamna ta, Gorlois?

Fără chef și destul de morocănos, Gorlois a spus:

— Igraine, draga mea, acesta e ducele nostru războinic, Uther, pe care triburile îl numesc Pendragon, după emblema de pe flamură.

Ea a făcut o plecăciune scurtă, clipind a mirare. Uther Pendragon, acest bărbat lipsit de farmec, blond ca un saxon? Acesta era curteanul care avea să-i urmeze lui Ambrosius — un bărbat care intrase cu larmă și tulburase sfânta slujbă? Uther se uita fix la ea, dar nu la chipul ei, ci la ceva aflat mai jos și, întrebându-se dacă nu cumva i se scursese vreo picătură din vinul de împărtășanie pe rochie, a descoperit că el rămăsese cu ochii la piatra lunii de pe mantia ei. S-a întrebat brusc dacă bărbatul nu mai văzuse o asemenea piatră până atunci.

Și Gorlois observase privirea insistentă a lui Uther.

— Aș voi să o prezint Regelui pe doamna mea; o zi bună, Duce, a zis el, și a plecat fără să mai aștepte vorbele de rămas bun ale lui Uther.

Când au ajuns la o distanță sigură de el, Gorlois a adăugat:

— Nu-mi place felul în care te-a privit, Igraine. O femeie cuminte nu trebuie să se apropie de un asemenea bărbat. Să-l ocolești.

— Nu se uita la mine, bărbate, ci la giuvaierul pe care-l port, a spus Igraine. Se lăcomește la bogății?

— Se lăcomește la orice, i-a răspuns Gorlois cu glas răspicat.

Apoi a pășit cu atâta repeziciune, încât Igraine, cu încălțările subțiri pe care le avea în picioare, a lunecat pe pavajul din piatră.

Înconjurat de preoți și sfetnici, Ambrosius arăta ca un bătrân bolnav care postise pentru a merge la slujbă, iar acum abia aștepta să se așeze și să mănânce. Înainta ținându-se cu o mână de coaste, de parcă ar fi avut dureri. I-a zâmbit însă lui Gorlois cu multă bunătate, iar Igraine și-a dat seama de ce întreaga Britanie își făcuse uitate certurile ca să se unească sub comanda acestui bărbat, luptând ca să-i alunge pe saxoni de pe țărmurile țării.

— Vai, Gorlois, te-ai întors atât de curând din Cornwall? Nu mai speram să te văd înainte de Sfat sau cât mai stau pe lumea asta, a zis el.

Avea vocea pierită, gâfâită, dar i-a întins mâna lui Gorlois, care l-a îmbrățișat cu grijă, apoi a spus:

— Ești bolnav, măria ta, ar fi trebuit să rămâi în pat!

Cu un zâmbet chinuit, Ambrosius i-a răspuns:

— O să mă așez curând și pentru multă vreme, am a mă teme. Așa m-a sfătuit și episcopul și s-a oferit să-mi aducă cele sfinte la căpătâi dacă aș fi dorit, numai că eu am voit să ies încă o dată printre voi. Vino să iei dejunul cu mine, ca să-mi istorisești cum merg treburile pe pământurile tale, unde e liniște și pace.

Cei doi bărbați au pășit mai departe, iar Igraine a rămas în spatele soțului ei. De cealaltă parte a Regelui se afla un bărbat negricios, firav, îmbrăcat în roșu-sângeriu: Lot din Orkney, și-a adus ea aminte. Când au ajuns, după ce a fost așezat pe un scaun comod, Marele Rege i-a făcut semn lui Igraine să înainteze.

— Bun venit la curtea mea, doamnă Igraine. Soțul tău mi-a spus că ești o fiică a Insulei Sfinte.

— E adevărat, sire, a spus Igraine cu sfiiciune în glas.

— Unii dintre oamenii voștri îmi sunt sfetnici; preoților mei nu le prea place că druizii voștri sunt tratați egal cu ai lor, dar eu le zic mereu că toți îi servesc pe Cei Mari de deasupra noastră, oricum s-ar chema ei. Iar înțelepciunea tot înțelepciune rămâne, indiferent de la cine vine. Câteodată socot că zeii voștri cer ca servitorii lor să fie oameni mai înțelepți decât cere Dumnezeul nostru de la oamenii Săi, a spus Ambrosius, zâmbindu-i. Vino, Gorlois, așează-te la masă lângă mine.

Când s-a așezat pe banca pe care erau puse perne, Igraine a avut impresia că Lot din Orkney se foia prin preajmă ca un câine care a fost izgonit cu o lovitură de picior, dar care ține să se strecoare din nou aproape de stăpânul lui. Era bine că Ambrosius avea în jur oameni care îl iubeau. Dar Lot își iubea regele, sau doar voia să se țină aproape de tron, astfel ca puterea acestuia să se reflecte puțin și asupra lui? A băgat de seamă că, deși își îndemna curtenitor oaspeții să guste din pâinea fină, mierea și peștele proaspăt pregătit pentru masa lui, Ambrosius mânca doar bucățele de pâine muiate în lapte. A mai observat o paloare gălbuie care stăruia în albul ochilor lui. Gorlois îi spusese: *Ambrosius e pe moarte.* Cât trăise, Igraine văzuse destui oameni în pragul morții ca să înțeleagă că el nu rostise decât un simplu adevăr și că Ambrosius, după cum el însuși spusese, știa prea bine asta.

— Mi-a ajuns știre că saxonii au tăiat un cal și au jurat pe

sângele lui sau pe ceva la fel de josnic şi au făcut o înţelegere cu oamenii de la miazănoapte, a zis Ambrosius, şi că războiul ar putea să se mute în Cornwall de astă dată. Uriens, tu va trebui probabil să conduci armatele noastre pe pământurile de la apus — tu şi Uther, care cunoaşte colinele tot astfel cum îşi ştie mânerul propriei spade. Gorlois, războiul ar putea ajunge şi pe pământurile tale liniştite.

— Însă tu eşti păzit, aşa cum şi noi suntem apăraţi la miazănoapte, de coastele şi de povârnişurile aflate mai jos de pământurile tale, a spus Lot de Orkney cu glas plăcut. Eu nu cred că o hoardă de sălbatici ar putea ajunge la Tintagel decât dacă ar cunoaşte stâncile şi golfurile. Şi chiar dinspre uscat, Tintagel poate fi apărat, dacă ne gândim la acel dig lung.

— Adevărat, a încuviinţat Gorlois, dar există porturi, precum şi ţărmuri unde corăbiile pot fi trase pe uscat, şi, chiar dacă nu vor putea ajunge la castel, sunt acolo gospodării, pământuri bogate şi recolte. Castelul îl pot apăra, dar ce se va întâmpla cu oamenii de la câmpie? Sunt duce pentru că- mi pot apăra poporul.

— Eu consider că un duce sau un rege trebuie să fie ceva mai mult decât atât, a spus Ambrosius, dar nu ştiu ce. Niciodată nu am avut răgazul de a mă gândi şi a afla. Poate că fiii noştri o vor face. S-ar putea ca în cursul vieţii tale să se întâmple asta, Lot, pentru că tu eşti cel mai tânăr dintre noi.

În încăperea de dincolo s-a iscat agitaţie, apoi înaltul şi blondul Uther a intrat în sală. Era însoţit de doi dulăi ale căror lese se înnodaseră, pentru că animalele se agitau şi se zbăteau ca turbate. A rămas la uşă şi, răbdător, a descâlcit lesele, apoi le-a încredinţat servitorului său şi a pătruns înăuntru.

— Ne tulburi pe toţi în dimineaţa asta, Uther, a spus Lot pe un ton veninos. Mai întâi pe preot şi sfânta sa slujbă, iar acum şi dejunul regelui.

— Te-am deranjat? Îţi cer iertare, stăpâne, a spus Uther şi a zâmbit, iar Regele i-a întins mâna, surâzându-i ca unui copil preferat.

— Te iert, Uther, dar trimite câinii de aici, rogu-te. Hai, vino şi stai aici, băiete, i-a spus Ambrosius, ridicându-se cu greutate, iar Uther l-a îmbrăţişat.

Igraine a remarcat că Uther a făcut-o cu fereală şi cu sinceră smerenie şi s-a gândit: Adevărat, Uther îl iubeşte pe Rege, nu-i doar un curtean ambiţios care se gudură ca să primească favoruri!

Gorlois a vrut să-i lase locul său de lângă Ambrosius, dar acesta i-a făcut semn să rămână. Uther şi-a trecut un picior peste bancă şi a păşit dincolo de ea, cu gând să se aşeze alături de Igraine. Ea şi-a strâns poalele rochiei, simţindu-se stânjenită, iar el s-a împiedicat. *Ce stângaci era! Ca un căţel mare şi prietenos!* El a trebuit să se sprijine într-o mână, ca să nu se prăbuşească peste Igraine.

— Iartă-mi neîndemânarea, doamnă, a spus el zâmbindu-i. Sunt prea mare ca să-ţi stau în poală!

Aproape fără să vrea, Igraine a râs şi ea.

— Până şi câinii tăi sunt prea mari pentru asta, stăpâne Uther!

El s-a servit cu pâine şi peşte, oferindu-i ei miere pe care a luat-o cu o lingură dintr-un vas. Ea a refuzat politicos.

— Nu mănânc dulceţuri, a explicat ea.

— Nici nu ai nevoie de aşa ceva, doamna mea.

Igraine a observat că el a privit din nou ţintă la pieptul ei. Oare nu mai văzuse o piatră a lunii până atunci? Ori se uita la rotunjimile sânului de sub rochie? Brusc, şi-a dat seama cu o înţepătură că sânii nu-i mai erau la fel de înalţi şi tari ca înainte de a-i da să sugă lui Morgaine. A simţit un val de căldură care îi urca spre chip şi s-a grăbit să ia o sorbitură din laptele rece şi proaspăt.

Uther era înalt şi blond, cu pielea tare şi lipsită de riduri. I-a simţit mirosul de sudoare, curat şi proaspăt ca al unui copil. Şi totuşi nu mai era chiar atât de tânăr, părul blond începuse să i se rărească pe ţeasta arsă de soare. A resimţit o uşoară tulburare, ceva ce nu mai trăise până atunci; coapsa lui era aşezată alături de a ei pe bancă, iar ea era acut conştientă de asta, de parcă ar fi fost vorba de o părticică separată din propriul ei trup. Şi-a lăsat ochii în jos şi a muşcat din pâinea unsă cu unt, ascultându-i pe Gorlois şi Lot discutând despre ceea ce avea să se întâmple dacă războiul ajungea şi pe meleagurile de la apus.

— Saxonii sunt războinici, sigur, a spus Uther, băgându-se în vorbă, dar ei duc bătălii ca oamenii civilizaţi. Nordicii, scoţii,

sălbaticii de pe pământurile de dincolo — aceia sunt descreieraţi, ei se năpustesc la luptă goi puşcă şi urlă, de aceea e bine ca oştenii să fie instruiţi să le stea împotrivă, nu să rupă rândurile de frică atunci când îi văd atacând.

— Acesta era avantajul pe care îl aveau legiunile împotriva oamenilor noştri, a spus Gorlois, căci ei erau soldaţi din vrerea lor şi păstrau disciplina, pregătiţi fiind să lupte, nu fermieri şi ţărani chemaţi să se bată, fără să ştie cum s-o facă, pentru ca după ce primejdia trece să se întoarcă la treburile lor. Pentru Britania avem nevoie de legiuni. Poate că, dacă l-am ruga din nou pe împărat...

Zâmbind vag, Ambrosius a spus:

— Împăratul are şi aşa destule necazuri. Avem nevoie de călăreţi, legiuni de cavalerie: dar dacă vrem legiuni pentru Britania, trebuie să le pregătim chiar noi înşine, Uther.

— Asta nu se poate, a spus Lot cu convingere, pentru că oamenii noştri luptă ca să-şi apere căminele şi din credinţă pentru şefii de clanuri, dar nu pentru un Mare Rege sau împărat. Şi pentru ce altceva luptă ei, dacă nu pentru a se întoarce la casele lor ca să trăiască liniştiţi mai departe? Oamenii care mă urmează cred în *mine*, nu în nu ştiu ce ideal de libertate. Mi-e greu să-i fac să vină atât de departe spre miazăzi — ei zic, şi au dreptate în felul lor, că acolo nu sunt saxoni, aşa că de ce să poarte bătălii atât de departe de casă? Când saxonii vor ajunge pe pământurile lor vor avea destul timp să lupte cu ei şi să-i învingă, aşa spun ei, iar cei de la şes ar trebui să-şi apere singuri avutul.

— Dar ei nu pricep că, dacă vin să-i oprească aici, saxonii nu vor mai ajunge nicicând pe pământurile lor?... a început Uther pe un ton înfocat, iar Lot a ridicat mâna slăbănoagă în aer şi a râs.

— Pace ţie, Uther! Eu ştiu asta — numai că oamenii mei nu vor să audă aşa ceva! N-o să căpătaţi nici o legiune pentru Britania, şi nici vreo armată, Ambrosius, de la popoarele aflate la miazănoapte de marele zid.

— Poate că Cezar a gândit bine, a spus Gorlois. Cred că ar trebui să instalăm din nou garnizoane la zid. Nu ca să facem precum el, pentru a-i împiedica pe nordici să ajungă în oraşe, ci ca să-i împiedicăm pe saxoni să ajungă pe pământurile voastre, Lot.

— Nu avem oşteni destui pentru asta, a spus Uther, pierzându-şi răbdarea. Nu ne putem lipsi de nici un om! Poate că va trebui să lăsăm popoarele care au încheiat înţelegerea să apere ţărmurile saxone şi să ne întărim în apus, împotriva scoţilor şi a nordicilor. Cred că trebuie să ne aşezăm forţele cele mai mari în ţinutul Summer; apoi, la vreme de iarnă, ei nu vor putea coborî să ne jefuiască taberele, aşa cum au făcut acum trei ierni, pentru că nu vor şti drumurile.

Igraine a ascultat cu luare aminte, pentru că ea se născuse în ţinutul Summer şi ştia cum, iarna, marea venea spre uscat, înghiţind pământurile. Pământurile care vara, deşi pline de mlaştini, permiteau călătoriile, iarna deveneau lacuri şi porţiuni de mare în interiorul uscatului. Până şi unei armate invadatoare i-ar fi fost greu să pătrundă pe pământurile acelea în orice anotimp, mai puţin în miezul verii.

— Asta mi-a spus Merlin, a precizat Ambrosius, iar el a promis că ne dă loc pentru ca oamenii noştri să ridice tabere pe acele pământuri.

— Nu vreau să las coastele saxone la cheremul trupelor celor din alianţă, a spus Uriens cu glas răguşit. Saxonii tot saxoni rămân, iar ei îşi ţin jurămintele doar atâta vreme cât le este lor bine. Cred că greşeala vieţii noastre a fost atunci când Constantin a făcut înţelegerea cu Vortigern...

— Ba nu, a spus Ambrosius, câinele care are sânge de lup în vine luptă mai îndârjit împotriva lupilor decât orice alt câine. Constantin le-a dat saxonilor lui Vortigern pământuri, iar ei au luptat ca să şi le apere. Asta vrea orice saxon: pământ. Ei sunt agricultori şi sunt gata să se bată până la moarte ca să-i alunge pe năvălitori de pe pământurile lor. Trupele tratatului s-au bătut cu bravură împotriva saxonilor care au vrut să ne cotropească ţara...

— Dar acum au ajuns atât de mulţi, a spus Uriens, că vor să adauge altele la pământurile primite prin tratat şi au ameninţat că, dacă nu le dăm noi pământ, vor veni să şi-l ia singuri. Aşa se face că acum, ca şi cum nu ar ajunge că trebuie să luptăm împotriva saxonilor de peste mare, trebuie să ne batem şi cu aceia aduşi de Constantin în ţara noastră.

— Destul, a zis Ambrosius, ridicând o mână osoasă şi slabă, iar Igraine a înţeles că omul era îngrozitor de bolnav. Nu am cum

repara greşelile — dacă au fost greşeli — făcute de oameni care au murit înainte ca eu să mă fi născut; îmi ajunge că trebuie să repar greşelile pe care eu însumi le-am făcut, şi nu voi trăi îndeajuns ca să le văd îndreptate. Dar, cât voi mai trăi, voi încerca.

— Cred că primul, şi cel mai bun lucru de făcut, a spus Lot, ar fi să-i alungăm pe saxonii aflaţi în regatele noastre, iar apoi să ne întărim împotriva întoarcerii lor.

— Socot că nu putem proceda astfel, a spus Ambrosius. Ei trăiesc aici de pe vremea părinţilor, bunicilor şi străbunicilor şi, dacă nu vrem să-i ucidem pe toţi, nu vor părăsi pământurile pe care au tot dreptul să le numească ale lor; şi nici nu se cade să încălcăm tratatul. Dacă ne vom lupta între noi, în interiorul Britaniei, cum vom mai avea tăria şi armele să luptăm împotriva năvălitorilor din afară? Pe de altă parte, unii dintre saxonii de pe pământurile căpătate prin tratat sunt creştini, iar ei vor lupta alături de noi împotriva sălbaticilor şi a zeilor păgâni ai acestora.

— Eu cred, a spus Lot zâmbind strâmb, că episcopii Britaniei au avut dreptate când au refuzat să trimită misionari ca să salveze sufletele saxonilor de pe ţărmurile noastre, spunând că, dacă saxonii vor fi primiţi în rai, ei unii n-ar mai vrea să ajungă acolo! Avem destule nenorociri pe pământ cu saxonii, trebuie să le îndurăm purtarea necioplită şi în rai?

— Eu socot că înţelegi greşit natura raiului, a rostit o voce familiară şi, simţind un gol în capul pieptului, Igraine a avut o revelaţie.

A privit de-a lungul mesei către vorbitor, care purta o robă simplă, ca de schimnic. În straiele acelea nu l-ar fi recunoscut pe Merlin, însă vocea lui îi era cunoscută în orice împrejurare.

— Lot, adăugă Merlin, tu chiar crezi că gâlcevile şi imperfecţiunile omenirii ajung şi în rai?

— Păi, în privinţa asta n-am vorbit cu nimeni care să fi fost în rai, a răspuns Lot, şi nici tu n-ai făcut-o, Merlin, am dreptate? Dar tu vorbeşti înţelepţeşte ca un preot — te-ai creştinat la bătrâneţe, cumva?

Merlin a râs şi a spus:

— Am un singur lucru în comun cu preoţii voştri. Mi-am petrecut nespus de multă vreme încercând să despart lucrurile

omului de cele care aparţin divinului, iar când am isprăvit treaba asta, am descoperit că nu există între ele o deosebire atât de mare. Aici, pe pământ, nu putem vedea asta, dar după ce ne lepădăm trupurile vom şti mai multe şi vom vedea că diferenţele dintre noi nu au importanţă pentru Dumnezeu.

— Şi atunci, de ce ne luptăm unii cu alţii? a întrebat Uther şi a rânjit, ca şi cum l-ar fi luat peste picior pe bătrân. Dacă toate diferenţele dintre noi dispar în rai, de ce nu lepădăm armele ca să-i îmbrăţişăm pe saxoni ca fraţi ai noştri?

Merlin a surâs şi a spus cu bunătate:

— Când vom fi cu toţii perfecţi, aşa se va întâmpla, Lord Uther, dar ei încă nu ştiu asta, după cum şi noi suntem neştiutori, şi în vreme ce destinul uman îi ridică pe oameni la luptă, ei bine, noi trebuie să facem jocul acestei vieţi trecătoare. Dar, pentru ca oamenii să se poată gândi la rai, avem nevoie de pace în ţară, nu de bătălii şi vrăjmăşie.

Râzând, Uther a spus:

— Nu am chef să stau şi să gândesc la rai, bătrâne; las asta în seama ta şi a celorlalţi preoţi. Eu sunt războinic, asta am fost de când am văzut lumina zilei şi mă rog să trăiesc toată viaţa în luptă, aşa cum îi stă bine unui bărbat, nu unui călugăr!

— Ai grijă ce rugăciuni înalţi, a spus Merlin, fulgerându-l cu privirea, pentru că zeii sigur îţi vor da ceea ce ceri.

— Nu vreau să ajung un moş şi să mă gândesc doar la rai şi la pace, a mai zis Uther, pentru că acestea îmi par lipsite de viaţă. Eu vreau război şi jaf şi femei — a, da, femei — iar preoţii nu îngăduie nici una dintre acestea.

— Cum, Uther, nu eşti cu nimic mai bun decât saxonii? l-a întrebat Gorlois.

— Chiar preoţii voştri spun că trebuie să ne iubim duşmanul, Gorlois, a spus Uther hohotind şi şi-a întins mâna peste Igraine ca să-l bată amical pe umăr pe soţul ei. De aceea îi iubesc pe saxoni, fiindcă îmi dau ceea ce vreau de la viaţă! Şi tu ar trebui să gândeşti la fel, pentru că atunci când avem un răgaz de pace ca acesta, ne putem bucura şi benchetui cu femeile, iar apoi ne întoarcem la luptă, aşa cum îi stă bine oricărui bărbat adevărat! Crezi că femeile ţin la bărbaţii care vor să stea lângă foc şi să-şi are fâşia de pământ? Crezi că frumoasa ta doamnă ar fi la fel de

fericită cu un plugar cum este alături de un duce şi conducător de oameni?

— Eşti îndeajuns de tânăr ca să vorbeşti astfel, Uther, a spus Gorlois. Când o să ajungi de vârsta mea, şi ţie o să ţi se îngreţoşeze sufletul de războaie.

Chicotind, Uther nu s-a lăsat:

—Stăpâne Ambrosius, te-ai săturat de războaie?

Ambrosius a surâs, dar asta l-a făcut să pară şi mai slăbănog.

— N-ar avea nici o importanţă dacă eu m-aş fi săturat de războaie, Uther, i-a răspuns el; pentru că Dumnezeu, în înţelepciunea lui, a hotărât să-mi trimită războaie de când mă ştiu, şi nu zic decât facă-se voinţa Lui. O să-mi apăr poporul şi la fel trebuie să procedeze şi cei ce vor veni după mine. Poate că în timpul vieţii tale, sau în timpul vieţii fiilor tăi, vom găsi destul timp de pace ca să ne întrebăm de ce purtăm războaie.

— A, am ajuns cu toţii filozofi, a intervenit Lot de Orkney, cu glas egal, încărcat de subînţelesuri; până şi tu, Uther, te-ai lăsat atras de filozofie. Dar nimeni nu ne spune ce trebuie să facem împotriva sălbaticilor care se năpustesc spre noi din răsărit şi dinspre apus. Cred că ştim cu toţii că nu vom primi ajutoare de la Roma; dacă vrem legiuni, trebuie să le pregătim noi înşine şi socot că trebuie să avem şi noi un Cezar al nostru, pentru că, tot astfel cum soldaţii au nevoie de căpetenii, şi regii de pe insula asta au nevoie de cineva care să domnească peste dânşii.

— De ce ar fi nevoie să-i dăm Marelui nostru Rege nume de Cezar? Ori aşa îl socoteşti? a întrebat un bărbat despre care Igraine auzise că îl cheamă Ectorius. Cezar a cârmuit Britania destul de bine la vremea lui, dar noi vedem acum slăbiciunea de moarte a unui asemenea imperiu — când apar necazuri acasă, el îşi retrage legiunile şi ne lasă pe mâna barbarilor! Chiar şi Magnus Maximus...

— El nu a fost împărat, a spus Ambrosius cu îngăduinţă. Magnus Maximus a voit să ajungă împărat pe vremea când era comandantul legiunilor de aici — asta e o ambiţie firească pentru un duce războinic. (Igraine a observat surâsul fugar pe care Ambrosius i l-a aruncat lui Uther peste capetele celorlalţi.) De aceea, şi-a luat legiunile şi a mărşăluit asupra Romei, voind să se proclame împărat — n-ar fi fost nici primul, nici ultimul care să

facă asta, cu sprijinul armatei. Însă n-a ajuns nici măcar până la Roma, iar toate ambiţiile lui s-au năruit, rămânând doar nişte istorisiri frumoase pentru oamenii colinelor. Pe dealurile de la voi, din Ţara Galilor, Uther, nu se mai vorbeşte şi acum despre Magnus cel Mare, care se va întoarce cu spada lui în fruntea legiunilor, ca să-i salveze de toţi năvălitorii?...

— Aşa e, a confirmat Uther şi a râs. L-au transformat într-o legendă, regele care a fost şi care va să vină din nou să-şi salveze poporul în vremuri de năpastă. Da, dacă aş găsi o spadă ca aceea, m-aş duce şi eu pe colinele din ţara mea şi aş ridica oricâte legiuni aş voi.

— Poate că asta ne trebuie, a spus Ectorius cu glas sumbru, un rege de legendă. Dacă regele apare, spada nu va fi greu de găsit.

— Preotul vostru va spune, a rostit Merlin rar, că singurul rege care a fost, este şi va fi e Hristos din Ceruri şi că, dacă îi urmaţi cauza, de alta nu mai aveţi nevoie.

Ectorius a pufnit în râs, un hohot strident.

— Hristos nu ne poate conduce în bătălie. Iar soldaţii — şi nu zic asta ca blasfemie, stăpânul şi regele meu — n-ar urma o flamură a Prinţului Păcii.

— Poate va trebui să găsim un rege care să intre în legendă, a zis Uther, şi în încăpere s-a lăsat tăcerea.

Igraine, care nu ascultase niciodată bărbaţii la sfat, putea încă citi gândurile lor ca să ştie ce-şi spuneau cu toţii în acea tăcere: că Marele Rege care stătea dinaintea lor nu va apuca să vadă următoarea vară. Care dintre ei va sta pe tron anul viitor pe vremea asta?

Ambrosius şi-a lăsat capul pe spătarul jilţului, iar acela a fost semnul pentru ca Lot să spună:

— Sire, eşti ostenit; te-am obosit. Îngăduie-mi să-l chem pe şambelan.

Ambrosius i-a zâmbit moale.

— O să mă odihnesc îndeajuns, vere, şi îndelung.

Însă chiar efortul de a vorbi însemna prea mult pentru el, de aceea a oftat lung, scoţând un şuier îndurerat, şi i-a îngăduit lui Lot să îl ajute să se ridice de la masă. În spatele lui, bărbaţii s-au despărţit în grupuri, discutând şi contrazicându-se cu voci scăzute. Bărbatul numit Ectorius a venit să i se alăture lui Gorlois.

— Lordul de Orkney nu pierde nici un prilej ca să-şi susţină cauza şi s-o travestească sub forma grijii pentru rege — acum suntem oamenii răi care l-am obosit pe Ambrosius şi o să-i scurtăm viaţa.

— Lui Lot nu-i pasă cine va fi ales Mare Rege, a spus Gorlois; de aceea Ambrosius nu are prilejul să-şi rostească voinţa, care pentru mulţi dintre noi, între care şi eu însumi, ar fi o poruncă.

— Cum să nu? a zis Ectorius. Ambrosius nu are nici un fiu şi nu poate numi un urmaş, dar voinţa lui trebuie să ne îndrume, şi el ştie asta. După mine, Uther e mult prea dornic de purpura Cezarului, dar una peste alta, e mai bun decât Lot, aşa că, de se va ajunge să alegem merele acre...

Gorlois a încuviinţat din cap.

— Oamenii noştri îl vor urma pe Uther. Însă triburile, Bendigeid Vran şi ai lor, nu voiesc a urma un bărbat care e atât de apropiat de Roma; şi avem nevoie de triburi. Ele l-ar urma pe Orkney...

— Lot nu are sânge de Mare Rege în vine, a obiectat Ectorius. Mai degrabă pierdem ajutorul Triburilor decât pe acela al întregii ţări. Lot are obiceiul să-i dezbine pe toţi în facţiuni războinice, astfel încât doar el să se bucure de încrederea tuturor. Puah! a făcut el şi a scuipat. Omul acesta e un şarpe şi nimic mai mult.

— Şi, cu toate astea, reuşeşte să fie convingător, a spus Gorlois. Are minte, dar şi curaj şi imaginaţie...

— La fel şi Uther. Şi chiar dacă Ambrosius nu are prilejul să ne-o spună pe faţă, Uther este omul pe care şi-l doreşte ca urmaş.

Gorlois a scrâşnit din dinţi şi a zis:

— Adevărat. Adevărat. Onoarea mă obligă să respect voinţa lui Ambrosius. Însă aş dori ca alegerea lui să se fi îndreptat asupra unui bărbat al cărui caracter moral să fie pe potriva curajului şi priceperii de conducător. Nu am încredere în Uther, dar... A clătinat din cap şi a aruncat o privire spre Igraine. Copilă, cred că discuţiile astea nu te interesează. O să pun un om de-al meu să te conducă la casa în care am stat noaptea trecută.

Alungată ca un copilaş, Igraine a plecat fără să crâcnească. Trebuia să se gândească la multe lucruri. Aşadar, şi bărbaţii, până şi Gorlois, puteau fi obligaţi de onoare să suporte ceea ce nu voiau. La asta nu se gândise până atunci.

Iar ochii lui Uther, fixaţi asupra ei, o urmăreau pretutindeni. Felul în care o privise... Ba nu, nu pe ea o privise, ci piatra lunii. O fermecase cumva Merlin, pentru ca Uther să fie robit de femeia care o purta la gât?

Trebuie să urmez voinţa lui Merlin şi a Vivianei, trebuie să mă dau lui Uther fără să mă opun, aşa cum i-am fost dată lui Gorlois? Gândul o scârbea. Şi totuşi... mintea, în desfrânarea ei, o făcea să simtă atingerea lui Uther, patima ochilor lui cenuşii afundându-se în ai ei.

Aş putea la fel de bine să cred că Merlin a fermecat piatra, astfel ca eu să mă gândesc mereu la Uther! Ajunsă la adăpostul casei, imediat ce a intrat şi-a scos piatra şi a îndesat-o în punguţa legată la brâu. *Ce nătângă sunt,* a gândit ea, *doar nu cred în poveştile vechi despre vrăji şi farmece de dragoste.* Era o femeie în toată firea, avea nouăsprezece ani, nu rămăsese o copilă. Avea un soţ, poate că acum purta în pântece fiul pe care el şi-l dorea. Iar dacă dorinţa i se îndrepta asupra altui bărbat decât soţul ei, dacă voia să facă pe desfrânata, bineînţeles că existau şi alţi bărbaţi mai atrăgători decât bădăranul acela impunător, cu părul vâlvoi ca al unui saxon şi cu purtări de om al nordului, care tulbură slujba şi dejunul regelui. A, la o adică îl putea alege pe scutierul lui Gorlois, care măcar era tânăr, cu pielea curată şi atrăgător, ca să se culce cu el. *Dacă* ea, ca soaţă virtuoasă, ar fi vrut să intre în patul vreunui bărbat cu excepţia soţului ei.

Şi, bineînţeles, dacă ar face-o, nu l-ar alege pe Uther. Păi el era mai rău decât Gorlois, un animal mare şi greoi, chiar dacă avea ochi cenuşii ca marea, iar mâinile îi erau puternice şi fără riduri... Igraine a blestemat în sinea ei, şi-a scos fusul din bagaje şi s-a aşezat să toarcă. Ce tot visa cu ochii deschişi la Uther, de parcă s-ar fi gândit serios la ceea ce îi ceruse Viviane? Oare Uther avea să fie cu adevărat următorul Mare Rege?

Observase felul în care o privise el. Dar Gorlois spusese că omul era un afemeiat; poate că se uita la orice femeie în acel fel. Dacă tot trebuia să se piardă în visare, mai bine să se gândească la ceva mai firesc, de pildă ce făcea Morgaine în absenţa mamei, sau dacă guvernanta stătea cu ochii pe Morgause pentru ca aceasta să nu se uite lung la soldaţii care păzeau castelul. Se putea întâmpla ca Morgause să se destrăbăleze şi să-şi dea

fecioria unui bărbat frumos fără să se mai gândească la onoare şi la ceea ce se cuvenea din partea ei; spera că părintele Columba îi va ţine fetei o predică usturătoare.

Mama mea şi-a ales iubiţii pe care i-a vrut, pentru a-i zămisli copiii, iar ea a fost mare preoteasă a Insulei Sfinte. Viviane a procedat la fel. Igraine a lăsat fusul să-i cadă în poală şi s-a încruntat uşor gândindu-se la profeţia Vivianei, potrivit căreia copilul semănat de Uther ar putea deveni marele rege care să salveze ţara şi să aducă pacea între popoarele ce se războiau. După ce ascultase vorbele bărbaţilor adunaţi la masa regelui, era convinsă că un asemenea om era greu de găsit.

Exasperată, a ridicat din nou fusul. *Acum* aveau nevoie de un astfel de rege, nu când un copil ce încă nu fusese zămislit avea să devină bărbat. Merlin era bântuit de vechile legende despre regi — unul dintre bărbaţi, parcă Ectorius fusese acela, vorbise despre Magnus cel Mare, conducător vestit care părăsise Britania ca să câştige coroana imperială. Era o prostie ca cineva să-şi închipuie că un fiu al lui Uther ar putea fi acel Magnus reînviat.

Ceva mai târziu în acea zi, a început să bată un clopot şi, la scurtă vreme după aceea, trist şi descurajat, Gorlois a intrat în casă.

— Ambrosius a murit acum câteva clipe, a zis el. Clopotele bat pentru sufletul lui.

Igraine i-a citit durerea de pe chip şi i-a vorbit cu înţelepciune:

— Era bătrân şi foarte iubit. L-am cunoscut doar o zi, dar mi-am dat seama că era felul de om pe care toţi l-ar îndrăgi şi urma.

Gorlois a oftat cu amărăciune.

Adevărat. Iar noi nu avem unul ca el care să-i ia locul; s-a dus şi ne-a lăsat fără căpetenie. L-am iubit, Igraine, şi mi-a părut rău să-l văd suferind. Dacă ar fi existat un succesor demn de numele lui, acum m-aş fi bucurat că şi-a găsit liniştea. Dar ce se va alege de noi acum?

Ceva mai târziu, el i-a cerut să-i aşeze cele mai bune straie.

— La apus se va rosti slujba de amintire, şi trebuie să merg acolo. La fel şi tu, Igraine. Te poţi îmbrăca fără ajutorul vreunei femei, sau s-o rog pe gazda noastră să-ţi trimită vreo slujnică?

— Mă pot îmbrăca singură.

Şi Igraine şi-a pus cealaltă rochie a ei, ţesută din lână fină, cu

broderii la poale și mâneci, și și-a prins o panglică din mătase în păr. A mâncat niște brânză cu pâine; Gorlois nu a vrut nimic, spunând că acum, când regele lui a ajuns dinaintea tronului lui Dumnezeu, unde sufletul lui avea să intre la judecată, va posti și va înălța rugăciuni până în ziua îngropăciunii.

Igraine, care pe Insula Sfântă învățase că moartea nu era decât o poartă către o nouă naștere, n-a fost în stare să înțeleagă hotărârea lui; cum de putea un creștin să se teamă și să tremure atâta când mergea să-și găsească pacea eternă? Și-a amintit că părintele Columba cânta niște psalmi din cale afară de triști. Da, Dumnezeul lor era unul al spaimei și al pedepsei. Putea înțelege cum un rege, pentru binele poporului său, ar putea făptui lucruri care să-i apese greu conștiința. Dacă până și ea putea înțelege și ierta asta, cum se făcea că un Dumnezeu milostiv putea fi mai crud și răzbunător decât cel mai umil dintre muritori? A socotit că acela era unul dintre misterele creștinilor.

Încă se gândea la aceste lucruri când a pășit alături de Gorlois la slujbă și l-a ascultat pe preot cântând pe un ton plângăreț despre judecata lui Dumnezeu și despre ziua mâniei, când sufletul ajunge să înfrunte pedeapsa eternă. Pe la jumătatea cântării acelui imn, l-a văzut pe Uther Pendragon îngenunchind la capătul celălalt al bisericii, cu chipul palid contrastând cu culoarea tunicii, cum și-a ridicat mâna ca să-și ascundă fața și să-și mascheze suspinele; câteva minute mai apoi, el s-a ridicat și a ieșit din biserică. Igraine și-a dat seama că Gorlois o privea mustrător și și-a plecat privirea ca să asculte în continuare imnurile nesfârșite.

Când slujba s-a încheiat, bărbații s-au strâns în fața bisericii, iar Gorlois a prezentat-o pe Igraine soției regelui Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte, o femeie grasă, cu un aer solemn, și soției lui Ectorius, al cărei nume era Flavilla, o femeie zâmbitoare, nu cu mult mai în vârstă decât ea. A flecărit cu femeile câtva timp, dar gândurile lor zburau la moartea lui Ambrosius și la ce însemna asta pentru oșteni și pentru soții lor, iar mintea ei a luat-o razna; nu o interesa prea mult discuția femeilor, iar purtarea lor pioasă o obosea. Flavilla era gravidă în luna a șasea, iar pântecul începuse să i se vadă pe sub îmbrăcămintea ei după moda romană, iar mai târziu discuția lor s-a îndreptat spre tema

familiei. Flavilla născuse până atunci două fete, care însă muriseră de dizenterie în anul precedent, astfel că ea spera ca acum să nască un fiu. Soţia lui Urien, Gwyneth, avea un fiu de vârsta lui Morgaine. Ele s-au interesat de copilul Igrainei şi au vorbit despre rostul amuletelor din bronz împotriva febrei de iarnă şi despre obiceiul de a pune o carte de rugăciuni a unui preot în pătuţul copilului, pentru a-l feri de slăbiciunea oaselor.

— Hrana nepotrivită e cauza slăbiciunii oaselor, le-a spus Igraine. Sora mea, care e preoteasă-vraci, mi-a spus că un copil care suge la sânul unei mame sănătoase vreme de doi ani nu se îmbolnăveşte de slăbiciunea oaselor, ci ia boala doar dacă suge de la o doică prost hrănită sau dacă e înţărcat prea devreme şi i se dă să mănânce fiertură de ovăz...

— Eu spun că asta nu e decât o superstiţie, a întrerupt-o Gwyneth. Cartea de rugăciuni este sfântă şi face bine la toate bolile, dar îndeosebi la cele ale copiilor mici, care au fost botezaţi şi nu duc păcatele părinţilor şi nici nu au făptuit vreun păcat ei înşişi.

Puţin iritată, Igraine a ridicat din umeri, nedorind să contrazică o asemenea neghiobie. Femeile continuară să vorbească despre farmece împotriva bolilor copilăriei, în vreme ce ea rămăsese locului, privind încoace şi încolo, abia aşteptând prilejul de a se despărţi de ele. La un moment dat, li s-a alăturat încă o femeie, a cărei nume n-a mai apucat să-l afle; şi ea era grea, gata să nască, iar celelalte au atras-o imediat în discuţie, ignorând-o pe Igraine. După un timp, s-a strecurat pe nebăgate de seamă, spunând (dar fără să o audă cineva) că se duce să-l caute pe Gorlois, şi a păşit spre partea din spate a bisericii.

Acolo a văzut un mic cimitir, şi, dincolo de el, o livadă de meri cu ramurile albite de flori, la ora aceea dinspre asfinţit arătând palide. Parfumul merilor era proaspăt şi binecuvântat pentru ea, care socotea supărătoare mirosurile oraşului; câinii, dar şi bărbaţii, se uşurau pe străzile pavate cu piatră. Îndărătul fiecărei uşi exista câte o grămadă urât mirositoare provenită de la bucătărie, în care găseai orice, de la paiele de pe podea, duhnind a urină şi carne intrată în putrefacţie, până la conţinutul oalelor de noapte. Şi la Tintagel exista gunoi provenit de la bucătărie şi alte mizerii, dar ea punea să fie îngropat la fiecare câteva

săptămâni, iar aerul curat al mării îndepărta orice miros neplăcut.

A păşit mai adânc în livadă. Unii pomi erau bătrâni, cocârjaţi, cu ramuri aplecate până spre pământ. Apoi a auzit un zgomot uşor şi a observat că un bărbat şedea pe una dintre ramurile de jos ale unui măr. El nu a văzut-o pe Igraine; stătea cu capul plecat, ţinându-şi palmele peste faţă. Însă ea şi-a dat seama, după părul de culoare deschisă, că era Uther Pendragon. Tocmai se pregătea să se întoarcă pentru a se furişa înapoi, ştiind că el n-ar fi voit să fie văzut suferind, dar bărbatul a auzit paşii ei uşori şi a ridicat capul.

— Tu eşti, doamnă de Cornwall? a întrebat el şi chipul i s-a schimonosit. Acum poţi da fuga să-i spui curajosului Gorlois că Ducele Britaniei s-a ascuns ca să bocească asemenea unei femei.

Tulburată de expresia lui furioasă, ea s-a apropiat iute şi i-a spus:

— Crezi că Gorlois nu suferă, stăpâne? Cât de rece şi de lipsit de inimă trebuie să fie un om ca să nu plângă după regele pe care l-a iubit mereu! Dacă aş fi bărbat, n-aş voi să urmez nici o căpetenie la război dacă ea nu jeleşte morţii la care a ţinut, camarazii căzuţi sau chiar duşmanii curajoşi.

Uther a respirat adânc şi şi-a şters faţa cu mâneca brodată a tunicii.

— Da, e adevărat, când eram tânăr, l-am ucis pe Horsa, căpetenia saxonă, pe câmpul de bătălie, după multe lupte în care mă provocase, iar apoi scăpase, şi am plâns pentru moartea lui, fiindcă era un bărbat brav. Cu toate că era saxon, mi-a părut rău că trebuise să fim duşmani în loc să fim fraţi şi prieteni. Dar de atunci încoace am ajuns să simt că sunt prea bătrân ca să jelesc ceea ce nu mai poate fi îndreptat. Şi totuşi, când l-am auzit pe sfântul părinte vorbind de judecată şi de pedeapsa veşnică dinaintea tronului lui Dumnezeu, şi mi-am adus aminte ce om bun şi credincios a fost Ambrosius, şi cât de mult l-a iubit şi s-a temut de Dumnezeu, şi niciodată n-a greşit, făptuind ceva care să-i întineze onoarea — uneori mi se pare că acest Dumnezeu al lor e greu de îndurat şi aproape că-mi doresc să-i ascult, fără să fiu pedepsit, pe înţelepţii druizi, care nu vorbesc de judecată, ci despre ceea ce aduce omul asupra lui prin felul în care trăieşte.

Dacă sfântul episcop rostește adevărul, Ambrosius îndură acum flăcările iadului, fără putință de scăpare până la sfârșitul lumii. Puține știu despre rai, dar îmi doresc ca regele meu să ajungă acolo.

Ea a întins mâna spre el și a zis:

— Nu cred că preoții lui Hristos știu mai multe despre ceea ce vine după moarte decât orice alt muritor. Doar Dumnezeu știe asta. Pe Insula Sfântă, unde am fost crescută, ni s-a spus că moartea este întotdeauna o poartă către o nouă viață și către o înțelepciune sporită și, deși nu l-am cunoscut bine pe Ambrosius, cred că acum deprinde, la picioarele Dumnezeului său, adevărata înțelepciune. Ce Dumnezeu înțelept ar arunca omul în iad pentru ignoranța lui, în loc să-l învețe în viața de apoi ce e binele?

A simțit cum Uther îi atinge mâna pe întuneric.

— Da, așa este. Cum a spus Apostolul lor: „Căci vedem acum ca prin oglindă, ghicitură; iar atunci, față către față vom vedea." Probabil că nici noi, și nici măcar preoții, nu știm ce se întâmplă cu noi după moarte. Dacă Dumnezeu este înțeleptul suprem, de ce să ne închipuim că e mai puțin milostiv decât oamenii? Hristos, spun ei, a fost trimis să ne arate iubirea lui Dumnezeu, nu pedeapsa lui.

Câtva timp, au rămas tăcuți. Apoi Uther a spus:

— De unde ai deprins atâta înțelepciune, Igraine? Și noi avem doamne sfinte în biserica noastră, dar ele nu sunt căsătorite și nici nu vin printre noi, păcătoșii.

— M-am născut pe Insula Avalon, iar mama a fost preoteasă în Marele Templu de acolo.

— Avalon, a repetat el. Adică la Marea Verii, da? Ai fost de față la Sfat astăzi dimineață, știi că trebuie să ne întoarcem acolo. Merlin mi-a promis că mă va duce la Regele Leodegranz și mă va prezenta curții lui, deși, dacă Lot de Orkney își va face voia, eu și Uriens ne vom întoarce în Țara Galilor ca niște câini schelălăind și cu coada între picioare; ori vom lupta sub comanda lui și-l vom omagia, lucru pe care o să-l fac atunci când soarele va răsări pe coasta de apus a Irlandei.

— Gorlois spune că tu vei fi următorul Mare Rege, a zis Igraine și, brusc, a fost cuprinsă de uimire la gândul că stătea acolo, pe craca unui copac alături de viitorul Mare Rege al Britaniei,

discutând despre religie şi probleme de stat.

Şi el avusese acelaşi simţământ, iar ea detectase asta în tonul vocii lui când a spus:

— Nu mi-aş fi închipuit vreodată că voi discuta asemenea lucruri cu soaţa Ducelui de Cornwall.

— Chiar crezi că femeile nu ştiu nimic despre treburile de stat? l-a întrebat ea. Sora mea, Viviane, la fel ca mama, este Doamnă de Avalon. Regele Leodegranz şi alţi regi au mers deseori la ea să se sfătuiască privind soarta Britaniei...

Zâmbind, Uther i-a răspuns:

— Poate că ar trebui să iau sfat de la ea ca să găsesc cea mai bună cale să-i aduc pe Leodegranz şi pe Ban al Britaniei Mici alături de mine. Pentru că dacă ei ascultă sfatul Vivianei, atunci nu trebuie decât să-i câştig încrederea. Spune-mi, Doamna e măritată, e frumoasă?

Igraine a chicotit.

— E preoteasă, iar preotesele Marii Mame nu au voie să se căsătorească şi nici să facă alianţe cu muritori. Ele sunt doar ale Zeilor.

Apoi şi-a amintit ce îi spusese Viviane şi că bărbatul care stătea pe ramura copacului apăruse în profeţia ei; a înlemnit la gândul a ceea ce făptuise — se îndrepta de bună voie către capcana pe care Viviane şi Merlin i-o întinseseră?

— Ce s-a întâmplat, Igraine? Ţi-e frig? Sau ţi-e teamă de război? a întrebat-o Uther.

Agăţându-se de primul lucru care i-a venit în minte, i-a răspuns:

— Am vorbit cu soaţele lui Uriens şi Ectorius — pe ele nu le preocupă treburi de stat. Cred că tocmai de aceea Gorlois nu crede că am ceva de învăţat de la ele.

Uther a pufnit în râs şi a spus:

— Le cunosc pe doamnele Flavilla şi Gweyneth — e adevărat că ele lasă totul în seama soţilor, în afara celor ce ţin de tors, ţesut, creşterea copiilor şi alte lucruri muiereşti. Asemenea lucruri nu te atrag, sau eşti chiar atât de tânără precum arăţi, aproape prea crudă ca să fii căsătorită, ca să nu mai vorbim de grija copiilor?

— Sunt căsătorită de patru ani, a spus Igraine, şi am o fată de

trei ani.

— Îl invidiez pe Gorlois pentru asta; orice bărbat vrea copii care să-l moştenească. Dacă Ambrosius ar fi avut un fiu, acum nu am trăi asemenea tulburare. Aşa însă... a zis Uther şi a oftat. Nu vreau să mă gândesc ce are să se întâmple cu Britania dacă broscoiul acela de Orkney ar ajunge Mare

Rege, sau Uriens, care-şi închipuie că toate pot fi rezolvate prin trimiterea unui mesager la Roma. Apoi vocea i-a devenit din nou scâncită: Oamenii spun că am ambiţia să devin rege, dar aş renunţa la orice ambiţie, numai să-l văd pe Ambrosius stând aici, pe ramura asta, alături de noi, sau să existe un fiu al lui, care să fie încoronat astă seară în biserică! Ambrosius s-a temut de ceea ce se va întâmpla după ce nu va mai fi. Ar fi putut să moară iarna trecută, dar a sperat să ne vadă înţelegându-ne în privinţa succesiunii...

— Cum se face că nu a avut fii?

— Vai, a avut, chiar doi. Unul a fost ucis de un saxon; îl chema Constantin, ca pe regele care a convertit insula noastră. Celălalt a murit de fierbinţeli când avea doar doisprezece ani. Mereu, mereu a spus că eu devenisem fiul pe care-l voise. Şi-a îngropat faţa în palme şi a început din nou să plângă, apoi a adăugat: M-ar fi făcut chiar el urmaş, dar ceilalţi regi nu au vrut. M-au urmat ca duce războinic, dar m-au pizmuit pentru influenţa mea — iar Lot, fie el blestemat, a fost cel mai rău dintre toţi. Nu din ambiţie, Igraine, ţi-o jur, ci pentru a duce la bun sfârşit ceea ce Ambrosius a lăsat neisprăvit!

— Socot că toată lumea ştie asta, a zis ea, mângâindu-l pe mână. Apoi s-a simţit paralizată de mâhnirea lui.

— Nu cred că Ambrosius ar putea fi fericit, chiar dacă ajunge în rai, dacă se uită la noi şi vede tristeţea şi clocotul de aici, regi care uneltesc, fiecare căutând să pună mâna pe putere doar pentru sine! Mă întreb dacă el ar fi voit ca eu să-l ucid pe Lot ca să iau puterea. Cândva ne-a pus să facem jurământ de sânge frăţesc şi n-aş călca un asemenea jurământ, a continuat Uther, a cărui faţă era brăzdată de lacrimi.

Aşa cum ar fi făcut cu copila ei, Igraine şi-a scos năframa din jurul feţei şi i le-a şters.

— Ştiu că vei alege calea onoarei, Uther. Un bărbat în care

Ambrosius şi-a pus atâta încredere nu ar putea face altfel.

Lumina unei torţe aprinse i-a orbit brusc; ştiind că încă ţinea năframa pe faţa lui Uther, Igraine a îngheţat. Apoi a răsunat glasul tăios al lui Gorlois:

— Tu ești, lord Pendragon? N-ai văzut-o... A, doamnă, aici erai?

Simţindu-se ruşinată şi vinovată când a auzit vocea imperativă a lui

Gorlois, Igraine a coborât de pe cracă. Rochia i s-a agăţat de o rămurică, s-a ridicat până deasupra genunchiului, astfel că a lăsat la iveală lenjeria din pânză; a smuls-o grăbită şi a auzit pârâitul ţesăturii sfâșiate.

— Am crezut că te-ai rătăcit... Nu erai la locuinţa noastră, a spus Gorlois cu asprime. Pentru numele Cerului, ce cauţi aici?

Uther a coborât şi el de pe cracă. Bărbatul pe care îl văzuse dezvăluindu-se, plângând după regele pierdut şi pentru tatăl lui vitreg, tulburat peste măsură de povara pe care trebuia să o ducă, a dispărut într-o clipă; vocea i-a devenit puternică şi sigură:

— A, Gorlois, n-am mai răbdat să ascult trăncăneala acelui preot şi am ieşit să iau aer curat, fără bălmăjeli pioase; iar doamna ta, care n-a găsit flecăreala doamnelor pe gustul ei, s-a întâmplat să mă întâlnească aici. Doamnă, îţi mulţumesc, a spus el cu o plecăciune rece, şi s-a îndepărtat. Igraine a observat că Uther avusese grijă să-şi ferească faţa din lumina torţei.

Rămas singur cu Igraine, Gorlois a privit-o bănuitor şi furios. Făcându- i semn să pornească înaintea lui, i-a spus:

— Doamna mea, ar trebui să te porţi mai cu fereală, ca să nu-ţi auzi vorbe; ţi-am zis doar să nu ieşi în calea lui Uther. Are o asemenea reputaţie, încât nici o femeie credincioasă nu s-ar cuveni să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Înfuriată, Igraine s-a întors şi a spus:

— Aşa gândești despre mine, că sunt felul de femeie care se furişează ca să se împerecheze cu un bărbat necunoscut, ca o fiară a câmpurilor? Crezi că m-am culcat cu el pe craca acelui copac, precum o pasăre? Nu vrei să-mi cercetezi rochia ca să te convingi că nu e boţită după ce am stat cu el pe pământ?

Gorlois a ridicat mâna şi a lovit-o, nu foarte tare, peste gură.

— Să nu-mi vorbeşti obraznic, doamnă! Ţi-am spus să-l ocoleşti; îţi cer ascultare! Te socotesc cinstită şi castă, dar nu sunt

încredinţat că eşti în siguranţă cu acel bărbat, şi nici nu vreau să devii subiect de clevetealǎ pentru limbile veninoase ale femeilor!

— Nu există minte mai mârşavă decât aceea a unei femei de treabă — poate doar mintea unui preot să o depăşească, a spus Igraine cu mânie. Şi-a dus palma la gură, fiindcă lovitura o făcuse să-şi muşte buza. Cum de îndrăzneşti să pui mâna pe mine? Când te voi înşela, poţi să smulgi şi carnea de pe mine, dar nu suport să fiu lovită pentru o discuţie! Pentru numele lui Dumnezeu, îţi închipui, cumva, că ne spuneam vorbe de iubire?

— Atunci despre ce vorbeai cu bărbatul acela, la un asemenea ceas din seară?

— Am vorbit despre multe lucruri, a spus Igraine, şi întâi de toate despre Ambrosius şi despre rai — da, despre rai şi despre ce putem spera să găsim în viaţa de apoi.

Gorlois a măsurat-o cu o privire sceptică.

— Mi se pare de necrezut, mai cu seamă că nu a fost în stare să arate respect pentru mort şi să rămână la toată slujba.

— L-au îngreţoşat — ca şi pe mine, de altfel — psalmii aceia plângăreţi, de parcă ar fi jelit pe cel mai ticălos dintre oameni, iar nu pe cel mai bun rege!

— În faţa lui Dumnezeu, toţi oamenii sunt păcătoşi şi nevolnici, Igraine, iar în ochii lui Hristos, un rege nu e cu nimic mai presus decât alţi muritori.

— Da, sigur, a spus ea nemulţumită, i-am auzit pe preoţii voştri spunând asta şi tot ei se chinuiesc la nesfârşit să ne convingă că Dumnezeu înseamnă iubire şi că El este tatăl nostru din ceruri. Cu toate acestea, am observat că ei se îngrijesc mult să nu cadă în mâinile lui şi îi jelesc pe aceia care merg să-şi găsească pacea eternă la fel ca pe cei care se duc să se sacrifice pe altarul de sânge al Marelui Corb. Şi de aceea îţi zic, eu şi Uther am vorbit de ceea ce ştiu preoţii despre rai, şi, după mine, nu ştiu prea multe!

— Dacă tu şi Uther aţi vorbit despre religie, atunci ar fi pentru prima oară că un bărbat ca el a făcut asta! a mormăit Gorlois.

De astă dată furioasă, Igraine a spus:

— Plângea, Gorlois; plângea după regele care i-a fost ca un părinte. Iar dacă respectul pentru mort înseamnă să stai şi să asculţi văicărelile unui preot, atunci mă lipsesc de un asemenea

respect! L-am invidiat pe Uther, pentru că e bărbat şi poate veni şi pleca după cum voieşte şi, dacă m-aş fi născut bărbat, n-aş fi rămas liniştită nici o clipă ca să aud neghiobiile ce s-au rostit în biserică. Dar eu nu m-am simţit liberă să plec, fiind atrasă aici de cuvântul unui bărbat care preţuieşte mai mult preoţii şi psalmii decât mortul!

Ajunseseră în pragul locuinţei; cu chipul mohorât de mânie, a tras-o cu brutalitate înăuntru.

— Doamnă, să nu mi te adresezi pe un astfel de ton, altfel o să-ţi trag o păruială pe cinste.

Igraine şi-a dat seama că îşi arătase colţii ca o pisică pornită la vânătoare, iar glasul i-a şuierat când a spus:

— Atinge-te de mine şi vei vedea, Gorlois, că o fiică a Insulei Sfinte nu e sluga sau servitoarea nici unui bărbat!

Gorlois a deschis gura ca să-i dea un răspuns pe măsură şi, vreme de o clipă, Igraine a crezut că o va pălmui din nou. Însă el, cu un efort, şi-a stăpânit mânia şi s-a îndepărtat de ea.

— Nu se cuvine să stau aici şi să mă cert cu tine când regele şi stăpânul meu e încă neîngropat. Poţi dormi aici în noaptea asta, dacă nu te temi să rămâi singură; dacă ţi-e teamă, voi pune să fii condusă la casa lui Ectorius, să dormi cu Flavilla. Eu şi oamenii mei vom posti şi ne vom ruga până în zori, pentru că mâine Ambrosius va fi aşezat în pământ să-şi afle odihna.

Igraine l-a privit cu un amestec de surprindere şi de dispreţ crescând — lucru ciudat. Aşadar, de teama faţă de umbra mortului — chiar dacă el îi spunea altfel şi socotea că asta însemna respect — nu voia să mănânce sau să bea şi nici să se culce cu o femeie decât după ce regele era înmormântat.

Creştinii spuneau că erau liberi de superstiţiile druizilor, însă aveau propriile lor superstiţii, iar Igraine a simţit că acestea erau chiar mai întristătoare, pentru că erau separate de natură. Brusc, a fost fericită că nu trebuia să se culce cu Gorlois.

— Nu, a zis ea, nu mi-e teamă să rămân singură.

4

Ambrosius a fost înmormântat la răsăritul soarelui, însoţită de

Gorlois, care era încă furios şi tăcut, Igraine a urmărit întreaga ceremonie cu o detaşare ciudată. Se chinuise patru ani să se împace cu religia pe care o urma Gorlois. Acum ştia că, deşi va arăta faţă de religia lui un respect distant, astfel încât să nu-l înfurie — pentru că învăţase din copilărie că toţii Zeii erau unul şi nimeni nu are dreptul să ia în batjocură numele sub care cineva îşi găsise Dumnezeul — nu va face nici o încercare să fie la fel de pioasă ca el. Orice soaţă trebuia să urmeze Zeii soţului ei, iar ea avea să se prefacă într-un fel convenabil şi nesupărător, însă nu va mai cădea pradă temerii că Dumnezeul lor atoatevăzător şi răzbunător ar avea vreo putere asupra ei.

În timpul ceremoniilor l-a văzut pe Uther; părea răvăşit şi obosit, cu ochii înroşiţi, ca şi cum şi el ar fi postit şi ar fi ocolit somnul şi, într-un fel, imaginea aceea i-a mişcat sufletul. Sărmanul bărbat, nimeni nu se sinchisea dacă postise şi nimeni nu-i spusese ce neghiobie era aceea, ca şi cum morţii ar fi venit în preajma viilor să vadă ce fac şi ar fi putut să-i gelozească pentru că mâncau şi beau! Putea pune rămăşag că regele Uriens nu făcuse o asemenea prostie; arăta sătul şi odihnit şi, brusc, a dorit să fie bătrână şi înţeleaptă ca doamna lui Uriens, care îi putea vorbi bărbatului ei, spunându-i cum să procedeze în asemenea chestiuni.

După îngropăciune, Gorlois a dus-o înapoi la locuinţă şi abia apoi au mâncat dejunul, însă el a rămas tăcut şi sumbru şi, imediat după aceea, şi-a cerut scuze şi a plecat.

— Trebuie să merg la sfat, a zis el. Lot şi Uther vor sări unul la beregata celuilalt şi trebuie să le reamintesc ce a voit Ambrosius. Îmi pare rău că te las singură aici, dar voi trimite un om să te însoţească prin oraş, dacă doreşti.

I-a dat nişte bani şi a sfătuit-o să-şi cumpere ceva de frumuseţe de la târg, dacă-i cădeau ochii pe ceva, şi a mai adăugat că omul său va avea asupra lui o pungă, în caz că ţinea să cumpere mirodenii şi alte lucruri pentru gospodăria din Cornwall.

— Este păcat să baţi atâta drum până aici fără să cumperi câte ceva din lucrurile de care ai nevoie acolo, a explicat el. Nu sunt un sărăntoc, astfel că poţi cumpăra ceea ce crezi că trebuie pentru o casă cumsecade, fără să mă mai întrebi, şi nu uita că am

încredere în tine, Igraine, a adăugat el şi i-a prins faţa între palme şi a sărutat-o.

Deşi nu i-a spus-o, ştia că în felul acela stângaci şi îmbufnat îşi cerea iertare pentru bănuieli şi pentru lovitura dată la supărare, iar ea a simţit o căldură faţă de el; i-a întors sărutul cu tandreţe neprefăcută.

Era grozav să meargă prin pieţele mari din Londinium; cu toate că oraşul era urât mirositor şi murdar, părea de patru ori mai mare decât orice sărbătoare a recoltei pe care o văzuse. Stindardul lui Gorlois, purtat de garda ei, o ferea ca să nu fie îmbrâncită sau împinsă prea mult. Şi totuşi era destul de înspăimântător să meargă prin piaţa enormă, în care mai bine de o sută de vânzători îşi lăudau mărfurile zbierând. I se părea că fiecare lucruşor pe care îl vedea era nou şi frumos, ceva ce şi-ar fi dorit, dar a hotărât să dea întâi roată pieţei şi abia după aceea să cumpere câte ceva; iar apoi a luat mirodenii şi o bucată de material din lână fină, ţesută pe insule, mult mai fină decât cea a oilor din Cornwall — Gorlois trebuia să-şi facă o nouă mantie în acel an, de aceea trebuia să se apuce de ţesut imediat ce ajungea la Tintagel. Apoi şi-a cumpărat pentru sine mici bucăţi de mătăsuri vopsite; avea să fie o plăcere să ţească pe fondul unor culori atât de sclipitoare, pentru că mâinile i se vor odihni lucrând, după ce se chinuise cu asprimea lânii şi a inului de acasă. Avea să o înveţe şi pe Morgause să coasă. Şi va veni şi vremea, dar anul următor, să o deprindă pe Morgaine să toarcă; dacă avea să poarte în pântece încă un copil pentru Gorlois, însemna că se va mişca greu şi stângaci şi nu va putea să o înveţe pe fiica ei cu fusul. Vârsta de patru ani era potrivită să înceapă a deprinde cum să mânuiască fusul şi să răsucească firul, chiar dacă acesta nu va fi bun decât pentru a lega sculurile de fir pentru vopsire.

A mai cumpărat nişte panglici colorate; ele aveau să stea frumos pe rochia de sărbătoare a lui Morgaine şi, după ce ea va creşte, acestea puteau fi scoase şi cusute la gulerul şi mânecile noii rochii. Totul era potrivit, mai ales că acum crescuse destul ca să nu-şi mai murdărească straiele şi putea apărea îmbrăcată în haine potrivite pentru fiica Ducelui de Cornwall.

Târguielile se făceau de zor; la oarece depărtare a văzut-o pe soţia regelui Uriens, precum şi pe alte doamne frumos îmbrăcate,

şi s-a întrebat dacă toţi bărbaţii din Sfat care veniseră cu soaţele le trimiseseră la cumpărături în pieţele din Londinium în acea dimineaţă, cât ei se sfădeau pe cine să aleagă Mare Rege. Igraine a cumpărat şi nişte catarame din argint pentru încălţările ei, deşi era aproape sigură că ar fi găsit unele la fel de frumoase şi în Cornwall, dar a făcut-o pur şi simplu pentru că i s-a părut că se cuvenea să aibă catarame noi la pantofii cu care bătuse calea tocmai de la Londinium. Însă când omul a vrut să-i vândă o broşă din argint lucrată în filigran de jur împrejurul unei pietre de se chema ambră, ea a refuzat, ruşinată să cheltuiască atâţia bani pe ea. I se făcuse teribil de sete, iar mulţimea celor care vindeau cidru şi plăcintă caldă a ispitit-o, însă i se părea lucru de ruşine să stea şi să mănânce în mijlocul pieţei, ca un câine. I-a spus gărzii să o conducă înapoi spre locuinţă şi a hotărât ca, odată ajunsă acolo, să mănânce pâine cu brânză şi să bea bere. Omul părea cătrănit, de aceea i-a dat una dintre monedele mărunte rămase de la cumpărături şi i-a spus să-şi cumpere o cană de cidru sau de bere slabă, dacă voia.

Când a intrat în casă, ş-a simţit ostenită şi de aceea a stat o vreme fără vlagă, privind la cumpărături. Ar fi dorit să înceapă lucrul la tivuri, dar asta trebuia să aştepte până când ajungea înapoi la micul ei război de ţesut. Avea cu sine ceva de tors, dar s-a simţit prea doborâtă ca să se apuce de treabă, aşa că a rămas cu privirea la cumpărături până când, părând obosit, Gorlois s-a întors.

A încercat să pară interesat de ceea ce cumpărase Igraine, lăudându-i cumpătarea, însă ea şi-a dat imediat seama că se gândea la altceva, deşi a admirat panglicile pentru rochia lui Morgaine şi i-a spus că făcuse bine că- şi luase catarame de argint.

— Trebuia să-ţi cumperi şi un pieptene din argint şi poate chiar şi o oglindă nouă, pentru că aceea veche, din bronz, e zgâriată. I-o poţi da pe cea veche lui Morgause, doar e fată mare acum. Dacă vrei, mâine te poţi duce să-ţi alegi una.

— Şi mâine se va ţine Sfat?

— Mă tem că da, şi probabil încă unul şi tot aşa, până ce îi convingem pe Lot şi pe alţii să respecte voinţa lui Ambrosius şi să-l accepte pe Uther ca rege. Gorlois şi-a dres glasul. Toţi,

îndărătnici ca nişte catâri! Dacă Ambrosius ar fi avut un fiu, atunci i-am fi jurat credinţă ca Mare Rege şi am fi ales un duce războinic pentru vitejia lui pe câmpul de luptă. Aşa n-ar fi încăput nici o îndoială, Uther ar fi fost acela; până şi Lot ştie asta. Numai că Lot e ambiţios şi vrea să fie rege şi îşi închipuie că ar fi frumos să poarte coroana şi să primească legămintele noastre. Apoi, sunt cei din miazănoapte, care vor rege pe unul de-ai lor, de aceea îl sprijină pe Lot — dar eu cred că dacă Uther va fi ales în cele din urmă, toţi regii din miazănoapte, mai puţin, poate, Uriens, vor pleca acasă fără să jure credinţă, însă nici măcar pentru a păstra credinţa regilor din miazănoapte nu vreau să fiu supusul lui Lot. Nu am încredere în el nici să-mi ţină calul să încalec! A făcut un gest de neputinţă din umeri. Vorbele astea sigur plictisesc o femeie, Igraine. Adu nişte pâine şi carne rece, rogu-te. N-am dormit deloc noaptea trecută şi sunt ostenit de parcă aş fi luptat toată ziua; obositoare treabă e sfada.

Ea a dat să spună că i se păruse interesant, apoi a ridicat din umeri şi a lăsat lucrurile aşa cum le voise el. Nu voia să se umilească rugându-l să-i povestească mai multe, pentru că asta ar fi făcut-o să semene cu un copil care se milogeşte să i se spună o poveste înainte de culcare. Dacă trebuia să afle din bârfele oamenilor din piaţa mare, aşa să fie. În seara aceea Gorlois era prea ostenit ca să mai vrea altceva decât să doarmă.

A rămas până târziu trează alături de el şi s-a trezit gândindu-se la Uther. Cum se simţea, ştiind că ar fi fost preferat de Ambrosius ca Mare Rege, să afle că trebuia să impună cu forţa acea alegere, poate chiar prin luptă? S-a răsucit nemulţumită, întrebându-se dacă Merlin îi făcuse într- adevăr vreo vrajă de nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Uther. Într-un târziu a cuprins-o somnul, iar în ţara somnului s-a văzut stând în livada în care stătuse de vorbă cu Uther, şi unde îi ştersese lacrimile cu năframa. Acum, în vis, el prinsese capătul năframei şi o trăsese aproape de el şi o sărutase; şi era o asemenea dulceaţă în acel sărut, o dulceaţă pe care nu o trăise niciodată în toţi anii petrecuţi alături de Gorlois, şi s-a trezit că se abandonează acelui sărut, simţind că întregul corp i se topeşte în el. A privit în ochii lui albaştri şi a gândit în vis: *Am fost mereu o copilă, abia în acest moment am aflat ce înseamnă să fii femeie.* „N-am ştiut ce este

aceea iubirea”, a spus ea. El a tras-o mai aproape şi şi-a aşezat trupul deasupra ei, iar Igraine, simţind căldura şi dulceaţa pătrunzându-i în întregul corp, a ridicat din nou gura spre buzele lui, dar s-a trezit şi, cu o tresărire, a descoperit că Gorlois o prinsese în braţe în timp ce dormea. Dulceaţa visului se păstrase în tot trupul ei, astfel că şi-a pus braţele în jurul gâtului lui cu o supuşenie amorţită, însă curând a devenit nerăbdătoare şi a aşteptat până ce totul s-a terminat, iar Gorlois a recăzut într-un somn adânc, presărat cu gemete. Apoi a rămas trează, tremurând, până în zori, întrebându-se ce se întâmplase cu ea.

Sfatul a continuat toată acea săptămână şi Gorlois a venit în fiecare seară palid şi furios, epuizat de certurile de peste zi. O dată a răbufnit:

— Noi stăm aici şi ne certăm, în vreme ce saxonii ar putea să vină iarăşi cu război împotriva noastră! Nesăbuiţii ăştia nu ştiu că siguranţa noastră ţine de trupele alianţei, care apără ţărmurile saxone, şi că ele nu vor urma pe nimeni în afară de Uther sau de unul de-al lor? Cum poate fi Lot atât de pornit împotriva lui Uther încât să urmeze mai degrabă o căpetenie care slujeşte Zeului Cal?

Până şi plăcerea cumpărăturilor pălise; mai toată săptămâna aceea a plouat, iar Igraine, care în cea de-a doua vizită la piaţă îşi cumpărase nişte ace, a stat şi a cârpit straiele lui Gorlois şi pe ale ei, şi şi-a dorit să fi avut războiul de ţesut, ca să ţească ceva. A luat o parte din pânza pe care o cumpărase şi s-a apucat să facă prosoape pe care le-a tivit cu fir colorat. În a doua săptămână i-a venit suferinţa lunară şi s-a simţit neputincioasă şi trădată; până la urmă, Gorlois nu o lăsase grea cu fiul pe care şi-l dorea. Nu avea încă douăzeci de ani, nu se putea să fi rămas stearpă! S-a gândit la o poveste veche pe care o auzise despre o femeie măritată cu un bătrân, care nu i-a putut face un băiat până ce nu s-a strecurat într-o noapte pe câmp, ca să se culce cu un păstor, iar bărbatul ei a fost foarte mulţumit de băiatul frumos şi sănătos. Iar dacă nu rămăsese grea, s-a gândit Igraine cu îndârjire, mai mult ca sigur că era vina lui Gorlois! *El* îmbătrânise şi i se subţiase sângele de-a lungul anilor de războaie şi campanii. Iar apoi s-a gândit la visul ei, cuprinsă de un amestec de vinovăţie şi disperare. Merlin şi Viviane îi spuseseră fără înconjur: avea să poarte în pântece un fiu al Marelui Rege, cel care va alunga din

ţară toate acele zbateri. Şi Gorlois spusese că, dacă Ambrosius ar fi lăsat în urmă un fiu, nu ar mai fi existat atâtea motive de neînţelegere. Dacă Uther era ales Mare Rege, trebuia într- adevăr ca el să aibă un fiu cât mai curând.

Sunt tânără şi sănătoasă şi, dacă aş fi regină, i-aş putea dărui un fiu. Dar când a ajuns la vorba asta a început să plângă de disperare, simţindu-se încolţită. *Sunt căsătorită cu un bărbat bătrân, iar viaţa mea s-a încheiat la nouăsprezece ani. Mai bine aş fi o babă, căreia să nu-i mai pese dacă trăieşte sau nu, bună doar să stea lângă vatră şi să se gândească la Ceruri!* S-a urcat în pat şi i-a spus lui Gorlois că e bolnavă.

În cursul acelei săptămâni, în timp ce Gorlois era la Sfat, la locuinţă a apărut Merlin. Igraine a simţit imboldul de a-şi vărsa furia şi suferinţa pe el — doar el începuse totul, ea fusese mulţumită şi resemnată cu soarta, asta până când el socotise că trebuise să o trezească la altă realitate. Cu toate astea, i s-a părut de neconceput să îi vorbească necuviincios lui Merlin al Britaniei, indiferent dacă el îi era sau nu părinte.

— Igraine, Gorlois mi-a spus că eşti bolnavă şi mi-a cerut să fac ceva ca să te ajut cu ştiinţa mea de a tămădui.

Ea l-a privit cu disperare în ochi.

— Doar dacă m-ai putea întineri. Părinte, mă simt bătrână, tare bătrână!

El i-a mângâiat buclele arămii şi strălucitoare.

— Nu văd nici fire albe şi nici riduri pe faţa ta, copila mea.

— Dar viaţa mea s-a sfârşit, sunt o femeie bătrână, soaţa unui bătrân...

— Sst, a liniştit-o el, eşti obosită şi bolnavă, o să te simţi mai bine când are să se schimbe luna. Igraine, e mai bine aşa, a urmat el privind-o cu severitate, iar ea şi-a dat seama brusc că îi citise gândurile; era ca şi cum i-ar fi vorbit direct minţii ei, repetând ceea ce îi spusese la Tintagel: *Nu vei purta în pântece copilul lui Gorlois.*

— Mă simt... încolţită, a zis ea, apoi şi-a lăsat capul în jos plângând şi a refuzat să mai vorbească.

El i-a mângâiat părul despletit.

— Somnul e cel mai bun leac pentru boala ta, Igraine. Iar visele sunt adevărata alinare pentru ceea ce te chinuieşte. Eu,

care sunt stăpân al viselor, o să-ţi trimit unul care să te vindece.

A întins mâna spre ea în semn de binecuvântare şi a plecat.

Igraine s-a gândit că Merlin făcuse ceva, ori poate Viviane aruncase o vrajă — probabil că, la urma urmelor, concepuse copilul lui Gorlois şi acum îl lepădase; asemenea lucruri se mai întâmplaseră. Nu şi-l putea imagina pe

Merlin trimiţând pe cineva să-i pună ierburi sau farmece în bere, dar pesemne că puterea lui reuşise să făptuiască asta prin magie şi vrăji. Iar apoi s-a gândit că probabil aşa era mai bine. Gorlois era bătrân, îi văzuse doar umbra morţii; chiar ţinea să crească singură un fiu al lui până la vârsta bărbăţiei? Când Gorlois a revenit în acea seară, i s-a părut că vede încă o dată, plutind în spatele lui, umbra acea înspăimântătoare, moartea pândindu-l, tăietura de sabie de deasupra ochiului, chipul devastat de mâhnire şi deznădejde; şi şi-a întors faţa de la el, simţind, atunci când el a atins-o, că era îmbrăţişată de un mort, un cadavru.

— Hai, draga mea, nu trebuie să fii atât de amărâtă, a liniştit-o Gorlois, stând pe pat alături de ea. Ştiu că eşti bolnavă şi în suferinţă, pesemne că tânjeşti după căminul şi copilul tău, dar nu mai ai mult de aşteptat. Am veşti pentru tine, ascultă-mă şi ţi le voi spune.

— Va reuşi Sfatul să aleagă un rege?

— S-ar putea, a spus Gorlois. N-ai auzit vuiet pe străzi în după-amiaza asta? Ei bine, Lot de Orkney şi regii de la miazănoapte au plecat; acum au înţeles destul de clar că n-o să-l alegem pe Lot să fie Mare Rege decât atunci când soarele şi luna or să răsară amândouă odată dinspre apus, de aceea şi-au văzut de ale lor, lăsându-ne pe noi să facem ceea ce ştim că ar fi voit Ambrosius. Dacă aş fi în locul lui Uther — şi i-am şi spus-o — n-aş ieşi singur după apusul soarelui, fiindcă Lot a plecat ca un câine bătut, cu coada între picioare, dar îl văd în stare să-şi repare mândria jignită trimiţând pe careva cu un pumnal pe urmele lui Uther.

— Chiar crezi că Lot s-a gândit cu adevărat să încerce a-l ucide pe Uther? a întrebat ea în şoaptă.

— Păi, nu i-ar putea face faţă în luptă dreaptă. Un pumnal în spate, aşa-i e felul lui Lot. Mă mulţumeşte că nu e printre noi, deşi m-aş simţi mai uşurat dacă l-aş şti pe Lot că a jurat să păstreze

pacea. Ar trebui să jure pe o relicvă pe care n-ar îndrăzni să o păteze — dar chiar şi atunci aş rămâne cu ochii pe el, a spus Gorlois.

Când s-au culcat, el s-a răsucit către Igraine, însă ea a clătinat din cap şi l-a împins deoparte.

— Încă o zi, a zis ea şi, oftând, el s-a întors şi a adormit aproape în aceeaşi clipă.

Igraine şi-a dat seama că nu-l putea ţine departe prea multă vreme şi s-a simţit împresurată de groază, mai ales că a văzut din nou soarta neagră ce atârna asupra lui. Şi-a zis că, indiferent ce s-ar întâmpla, va rămâne o soaţă credincioasă acelui bărbat onorabil care se purtase frumos cu ea. Iar asta i-a readus în minte încăperea în care Viviane şi Merlin îi destrămaseră siguranţa şi toată împăcarea la care ajunsese. A simţit lacrimi izbucnind în ea, dar a încercat să-şi domolească suspinele, ca să nu-l trezească pe Gorlois.

Merlin spusese că-i va trimite un vis ca să o lecuiască de nenorocirea ei, dar totul începuse chiar de la un vis. S-a ferit să adoarmă, temându-se că va avea un alt vis care îi va sfărâma până şi firava pace interioară pe care şi-o găsise. Pentru că ştia: acel lucru avea să-i zdruncine viaţa, dacă ea îngăduia să se întâmple; iar promisiunea ei va fi vorbă în vânt. Şi, deşi nu era creştină, auzise destule dintre predicile rostite în acele zile ca să ştie că acela era, potrivit datinii lor, un păcat de moarte.

Dacă Gorlois ar fi mort... Igraine a îngheţat de groază; era prima oară că-şi îngăduia să gândească aşa ceva. Cum să-i dorească moartea, doar era soţul ei şi tatăl fetiţei ei? Chiar dacă Gorlois n-ar mai fi stat între ei, de unde să ştie dacă Uther o va voi? Cum de putea să stea în pat alături de un bărbat şi să tânjească după altul?

Viviane a vorbit ca şi când asemenea lucruri se întâmplă adesea... Oare sunt chiar atât de copilăroasă şi naivă să nu ştiu? N-o să dorm, ca să nu visez...

Dar dacă se frământa şi se răsucea atât, s-a gândit ea, Gorlois se va trezi. Dacă ar fi plâns, ar fi vrut să ştie motivul. Şi atunci, ce-i putea spune? Tăcută, Igraine s-a strecurat jos din pat, şi-a înfăşurat mantia lungă în jurul trupului gol şi s-a aşezat lângă focul ce stătea să se stingă. De ce, s-a întrebat ea privind în

flăcările scăzute, de ce Merlin al Britaniei, preot druid şi sfetnic al regilor, Mesager al Zeilor, ar tulbura într-atât viaţa unei tinere femei? Şi, fiindcă tot venea vorba, ce căuta un preot druid ca sfetnic al unei curţi ce se numea creştină?

Dacă îl socotesc pe Merlin atât de înţelept, de ce nu vreau să-i fac voia?

După multă vreme, a simţit că, tot privind focul, ochii i-au ostenit şi s-a întrebat dacă să se întoarcă în pat alături de Gorlois sau să se ridice şi să plece undeva, pentru ca nu cumva să adoarmă şi să cadă în visul promis de Merlin.

S-a ridicat şi a traversat încăperea, către uşa casei. În starea în care se afla, nu a rămas defel surprinsă că, privind înapoi, şi-a văzut trupul încă aşezat, înfăşurat în mantie, în apropierea focului; nu s-a mai chinuit să desferece uşa şi, mai târziu, nici uşa din faţă a casei, şi s-a strecurat prin ele ca o nălucă.

Însă tot ce ştia că exista afară, curtea casei prietenului lui Gorlois, dispăruse. Stătea pe o câmpie întinsă, unde un număr de pietre înalte alcătuiau un cerc mare, abia mângâiate de primele raze ale zorilor... Ba nu; lumina aceea nu era a soarelui, ci provenea de la un incendiu mare dinspre apus, astfel că cerul părea cuprins de flăcări — spre apus, unde se aflau tărâmurile pierdute ale ţinuturilor Lionnesse şi Ys şi marea insulă Atlas-Alamesios, sau Atlantida, regatul pierdut al mării. Acolo, în adevăr, fusese un incendiu mare, în locul unde munţii se sfărâmaseră şi, într-o singură noapte, pieriseră o sută de mii de bărbaţi, femei şi copii.

— Dar preoţii ştiu, a auzit ea o voce venind din preajma ei. În ultima sută de ani, au construit templul stelei aici, la câmpie, ca să nu mai piardă şirul anotimpurilor, sau venirea eclipselor de soare şi de lună. Oamenii de aici nu ştiu nimic despre asemenea lucruri, dar ştiu că noi suntem înţelepţi, preoţi şi preotese de dincolo de mare, iar ei vor construi pentru noi, aşa cum au mai făcut-o...

Fără să se arate mirată, Igraine a ridicat privirea către silueta înveşmântată într-o mantie albastră aflată alături de ea şi, deşi chipul lui era deosebit şi purta o cuşmă înaltă şi ciudată pe cap, încoronată cu şerpi, precum şi şerpi aurii în jurul braţelor — brăţări şi podoabe ca nişte colaci — ochii lui erau ochii lui Uther

Pendragon.
Vântul a început să bată rece peste câmpia înaltă unde pietrele aşteptau soarele, ridicându-se peste cea de deasupra. Igraine nu văzuse niciodată cu ochii ei Templul Soarelui de la Salisbury, pentru că druizii nu se apropiau de el. Cine ar putea venera Zeii Mari din spatele Zeilor, într-un templu făurit de mâini umane? întrebau ei. De aceea îşi ţineau riturile în luminişuri dintre copacii plantaţi de mâinile Zeilor. Dar când era mică, Viviane îi povestise despre el, cum fusese calculat precis, cu ajutorul unei ştiinţe ce se pierduse, astfel încât chiar şi cei care nu cunoşteau secretele preoţilor puteau spune când aveau să vină eclipsele şi erau în stare să urmărească mişcările stelelor şi trecerea anotimpurilor.
Igraine a înţeles că Uther, cel de lângă ea — era oare cu adevărat Uther acest bărbat în roba unui preot care se înecase în urmă cu secole într-o ţară care acum aparţinea legendei? — privea spre apus, la cerul înflăcărat.
— Aşadar, până la urmă a venit aşa cum ne-au anunţat ei, a zis el şi şi-a petrecut braţul pe după umerii ei. Morgan, până acum n-am crezut cu adevărat.
Vreme de o clipă, Igraine, soţia lui Gorlois, s-a întrebat de ce bărbatul acela i se adresează pe numele copilului ei; dar chiar în momentul în care întrebarea s-a născut în mintea ei, a înţeles că „Morgan” nu era un nume, ci titlul unei preotese, însemnând doar „femeia venită din mare”, într-o religie pe care chiar şi Merlin al Britaniei ar fi socotit-o o legendă sau umbra unei legende.
S-a auzit rostind fără să vrea:
— Şi mie mi s-a părut imposibil ca Lyonnesse, Ahtarrath şi Ruta să se prăbuşească şi să dispară de parcă nici n-ar fi existat. Crezi că e adevărat că Zeii au pedepsit Atlantida pentru păcatele oamenilor ei?
— Nu cred că Zeii lucrează astfel, a zis bărbatul de lângă ea. Pământul se cutremură în marele ocean de dincolo de oceanul pe care îl ştim, şi deşi oamenii din Atlantida vorbeau despre tărâmurile pierdute ale Mu şi Hy-Brasil, mai ştiu că în cel mai mare ocean de dincolo de apus, pământul se cutremură, iar insulele se înalţă şi dispar chiar dacă oamenii nu cunosc păcatul sau răul, ci trăiesc în nevinovăţie dinainte ca Zeii să ne dea

cunoaşterea ca să alegem între bine şi rău. Iar dacă Zeii pământului aduc răzbunarea deopotrivă asupra păcătoşilor şi nevinovaţilor, atunci această distrugere continuă nu poate veni ca pedeapsă pentru păcate, ci aşa este felul naturii. Nu ştiu dacă există scop într-o aşa distrugere, sau dacă pământul încă nu s-a aşezat în forma lui deplină, aşa cum nici noi, bărbaţii şi femeile, nu suntem încă perfecţi. Pesemne că şi pământul se zbate să-şi îndrepte sufletul şi să devină perfect. Nu ştiu, Morgan. Aceste lucruri sunt pentru cei mai înalţi Iniţiaţi. Ştiu doar că am adus cu noi secretele templelor, pe care eram legaţi să nu le luăm, şi că de aceea ne-am călcat jurământul.

— Dar preoţii ne-au îndemnat să facem asta, a spus ea tremurând.

— Nici un preot nu ne poate absolvi de încălcarea acelui jurământ, pentru că un jurământ în faţa Zeilor răsună etern. Şi de aceea vom avea de suferit. Nu a fost drept ca toată ştiinţa templelor noastre să se piardă în adâncul mării şi de aceea am fost trimişi să aducem cunoaşterea, ştiind că trebuie să suferim, viaţă după viaţă, pentru încălcarea acelui jurământ. Aşa trebuia să fie, soră a mea.

— De ce trebuie să fim pedepsiţi dincolo de viaţa asta pentru ceea ce ni s-a cerut să facem? a întrebat ea înciudată. Preoţii socotesc că e drept să suferim pentru că ne supunem vrerii lor?

— Nu, a spus bărbatul, dar aminteşte-ţi jurământul pe care l-am făcut... Iar glasul i s-a frânt pe neaşteptate. Am jurat într-un templu acum pierdut în adâncul mării, unde marele Orion nu va mai domni.

— Am jurat să împărtăşim soarta celui care a furat focul din cer, pentru ca omul să nu mai trăiască în întuneric. Mult bine a adus acel dar al focului, dar şi mult rău, pentru că omul a învăţat să-l folosească cu vrăjmăşie şi răutate... şi astfel, cel care a furat focul, chiar dacă numele său e lăudat în orice templu pentru că a adus lumină omenirii, suferă pe veci chinuri în locul unde este înlănţuit, iar vulturul îi sfârtecă inima... Aceste lucruri sunt misterele: că omul poate da ascultare orbeşte preoţilor şi legilor făcute de ei, şi să trăiască în necunoaştere, ori se poate răzvrăti, urmându-l pe cel ce i-a adus lumina, şi să îndure suferinţele Roţii Renaşterii. Şi iată..., a arătat el în sus, către locul în care se legăna

silueta Celui Mai Mare decât Zeii, cu cele trei stele ale purităţii, dreptăţii şi alegerii de la cingătoare. Iată, el a rămas acolo, deşi templul lui nu mai există; şi uite, roata se mişcă pe drumul rotitor, chiar dacă pământul se zvârcoleşte în chinuri şi trimite templele, oraşele şi omenirea la o moarte prin foc. Iar noi am ridicat aici un templu, astfel ca înţelepciunea lui să nu piară nicicând.

Bărbatul pe care ea îl ştia ca Uther a îmbrăţişat-o şi atunci ea şi-a dat seama că plângea. El i-a prins apoi faţa şi a apropiat-o de a lui şi a sărutat-o, iar ea a simţit pe buze arsura sărată a lacrimilor lui.

— Nu regret, a zis el. La templu ni se spune că adevărata bucurie se găseşte doar în libertatea faţă de Roata care este moartea şi renaşterea, că noi trebuie să ajungem a dispreţui bucuriile şi suferinţele pământeşti şi să tânjim doar după pacea prezenţei a ceea ce este etern. Şi totuşi, iubesc viaţa de pe Pământ, Morgan, şi te iubesc cu o dragoste ce e mai tare decât moartea, iar dacă păcatul este preţul pentru legătura dintre noi, viaţa după viaţă peste veacuri, atunci sunt gata să păcătuiesc şi o voi face fără să regret, astfel încât să mi te aducă înapoi, iubita mea!

Igraine nu mai cunoscuse un asemenea sărut pătimaş, şi totuşi se părea că exista altceva, ceva ce trecea dincolo de dorinţa carnală, care îi făcea să fie atât de legaţi unul de celălalt. În acel moment, şi-a amintit unde îl cunoscuse prima oară pe acel bărbat — au invadat-o imaginile pilaştrilor înalţi din marmură şi ale treptelor aurite de la marele Templu al lui Orion şi amintirea Cetăţii Şarpelui din adânc, cu drumul mărginit de sfincşi, animale cu trupuri ca de leu şi chipuri de femeie, care ducea spre drumul cel mare către Templu... Aici ei stăteau pe o câmpie pustie, cu un cerc din pietre necioplite şi un foc spre apus care era lumina muribundă a tărâmului naşterii lor, unde trăiseră împreună în Templu de când erau copii şi unde fuseseră uniţi prin focul sfânt, ca să nu se mai despartă niciodată atâta timp cât trăiau. Iar acum, făcuseră ceea ce avea să-i unească până dincolo de moarte...

— Iubesc acest pământ, a spus el cu tărie. Ne aflăm aici, unde templele sunt ridicate din pietre aspre, iar nu din aur şi oricalc, dar deja iubesc pământul acesta, astfel că de bună voie îmi dau

viaţa pentru a-l apăra, acest pământ rece unde soarele nu străluceşte niciodată...

El a tremurat pe sub mantie; Igraine l-a tras spre ea, întorcând amândoi spatele focurilor muribunde ale Atlantidei.

— Uită-te spre răsărit, a spus ea, pentru că, deşi lumina moare la apus, există mereu promisiunea renaşterii dinspre răsărit.

Şi au rămas împreunaţi, în timp ce soarele ardea, ridicându-se din spatele ochiului pietrei celei mari.

— Acesta este cu adevărat ciclul cel mare al vieţii şi morţii, a zis el..., iar în timp ce el vorbea, ea l-a tras mai aproape. Va veni ziua în care oamenii vor uita, iar acesta nu va mai fi decât un cerc din pietre. Însă eu nu voi uita şi mă voi întoarce la tine, iubita mea, îţi jur.

Apoi ea a auzit glasul lui Merlin spunând cu gravitate:

— Ai grijă ce rugă înalţi, pentru că sigur ţi se va împlini.

Apoi s-a lăsat tăcere. Şi Igraine s-a trezit goală, înveşmântată doar în mantie, ghemuită lângă ultimii tăciuni ai focului din camera ei; Gorlois sforăia uşor în pat. Scuturându-se, s-a învelit mai strâns în şaluri şi, înfrigurată, s-a strecurat în pat, ghemuindu-se să găsească puţină căldură. Morgan. Morgaine. Îi dăduse copilei acel nume pentru că ea o născuse? Să fi fost doar visul acela straniu, trimis de Merlin, ca să o convingă că demult, în altă viaţă, îl cunoscuse pe Uther Pendragon?

Însă acela nu fusese un vis — visele erau ciudate, ameţitoare, o lume în care totul era sminteală şi iluzie. Ştia că, într-un fel sau altul, se rătăcise pe Tărâmul Adevărului, unde sufletul se duce atunci când trupul se află în altă parte şi, tot astfel, revenise cu o amintire, nu cu un vis.

Un singur lucru era măcar limpede. Dacă ea şi Uther se cunoscuseră şi se iubiseră în trecut, asta explica de ce ea avea acel ameţitor sentiment de familiaritate în prezenţa lui, de ce nu i se părea un străin, de ce până şi purtarea lui bădărănoasă — sau băieţească — nu i se părea supărătoare, ci pur şi simplu o părticică din persoana care era şi fusese mereu el. Şi-a amintit tandreţea cu care îi ştersese lacrimile cu năframa, ştiind acum că atunci gândise: *Da, el a fost mereu aşa.* Impulsiv, necugetat ca un copil, repezindu-se spre ceea ce poftea, fără să cântărească vreodată preţul plătit.

Iar ei aduseseră cu adevărat în această lume secretele unei înţelepciuni risipite cu generaţii în urmă, când tărâmurile pierdute abia se mistuiseră sub oceanul de apus şi suportaseră împreună pedeapsa pentru călcarea jurământului? *Pedeapsă?* Şi atunci, fără să ştie de ce, ea şi-a adus aminte că însăşi renaşterea — viaţa umană — era o pedeapsă, viaţa în trup uman în locul păcii nesfârşite. Şi-a arcuit buzele într-un zâmbet, gândind: *E o pedeapsă, sau o recompensă, să trăieşti în trupul acesta?* Pentru că, amintindu-şi cum se trezise brusc în braţele bărbatului care era, sau va fi, sau fusese cândva Uther Pendragon, şi-a dat seama, aşa cum nu i se întâmplase niciodată, că naşterea sau renaşterea în acel trup era o recompensă suficientă, indiferent ce ar fi spus preoţii.

Şi-a îngropat trupul mai adânc în pat şi a rămas întinsă, acum deloc somnoroasă, privind în beznă şi surâzând. Aşadar, Viviane şi Merlin ştiuseră probabil ce îi era sortit să afle: că ea era legată de Uther printr-o unire care făcea legătura ei cu Gorlois doar trecătoare şi pieritoare. Avea să facă aşa cum voiau ei; asta era o parte a destinului ei. Ea şi bărbatul care acum era Uther se legaseră în urmă cu multe vieţi de soarta acestei insule pe care veniseră când Vechiul Templu se scufundase. Acum, când Misterele erau din nou primejduite, de astă dată de hoardele de barbari şi sălbatici de la miazănoapte, ei se regăsiseră. Îi era menit să dea naştere unuia dintre marii eroi care, aşa se spunea, revenea la viaţă în vremuri de mare nevoie, regele care era şi este, şi care va veni mereu să îşi mântuiască poporul... Chiar şi creştinii aveau o variantă a acestei poveşti, spunând că atunci când îl născuse, mama lui Iisus avusese semne şi profeţii că va aduce pe lume un rege. A surâs nevăzută, gândindu-se că soarta o reunea cu bărbatul pe care îl iubise cu veacuri în urmă. Gorlois? Ce legătură avea Gorlois cu soarta, decât să o pregătească pe Igraine? Dacă nu s-ar fi întâmplat astfel, ar fi fost prea tânără să priceapă ce se întâmplă cu ea.

În viaţa asta nu sunt preoteasă. Şi totuşi, ştiu că am rămas copilul supus sorţii; aşa cum trebuie să fie toţi bărbaţii şi toate femeile. Căci pentru preoţi şi preotese nu există legătura căsătoriei. Ei şi ele se dăruiesc aşa cum trebuie, după voia Zeilor, pentru a-i aduce pe lume pe aceia care sunt importanţi pentru soarta

omenirii.

S-a gândit la marea constelaţie numită Roata, din miazănoapte. Truditorii pământului îi spuneau Carul Mare, care se rotea mereu în jurul celei mai nordice dintre stele; dar Igraine ştia că ea simboliza, prin rotirea sa neîncetată, nesfârşita Roată a naşterii şi morţii şi renaşterii. Iar Uriaşul care păşea pe cer, cu spada atârnându-i de centură... Vreme de o clipă, lui Igraine i s-a părut că vede în locul lui eroul care avea să vină, cu o spadă mare în mână, spada de cuceritor. Preoţii de pe Insula Sfântă vor avea grijă ca el să aibă o spadă, una din legende.

Alături, Gorlois s-a răsucit şi a întins mâna după Igraine, iar ea, îndatoritoare, s-a lăsat cuprinsă în braţe. Repulsia ei se transformase în tandreţe şi milă şi nu mai avea nici o teamă că el putea să îi dea copilul lui, pe care acum nu-l mai dorea. Nu aceea era soarta ei. Sărmanul bărbat, el nu avea ce căuta în acel mister. El era unul dintre cei născuţi o singură dată; sau, dacă nu, nu-şi amintea, iar ea s-a bucurat pentru el că se consolase cu o credinţă simplă.

Mai târziu, când s-au ridicat din pat, ea s-a pomenit cântând; Gorlois a privit-o cu o expresie de curiozitate pe chip.

— S-ar părea că te-ai însănătoşit, a zis el şi a zâmbit.

— Da, a răspuns ea. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

— Înseamnă că leacul lui Merlin ţi-a priit, a zis Gorlois, iar ea i-a zâmbit, dar nu i-a mai dat răspuns.

5

Vreme de câteva zile, în oraş nu s-a vorbit decât despre un singur lucru — că Lot de Orkney se retrăsese şi plecase spre miazănoapte. Existau temeri că asta va întârzia alegerea definitivă; însă trei zile mai târziu, Gorlois s-a întors la locuinţă, unde Igraine făcea ultimele împunsături la rochia cea nouă din pânza pe care o găsise la piaţă, şi a spus că sfetnicii lui Ambrosius procedaseră aşa cum ştiuseră de la început, aşa cum ar fi voit Ambrosius, şi îl aleseseră pe Uther Pendragon să domnească peste întreaga Britanie, ca Mare Rege peste toţi regii ţării.

— Dar ce se va întâmpla cu ţara de la miazănoapte? l-a

întrebat ea.

— Uther îl va aduce pe Lot pe drumul cel bun, altfel va trebui să se lupte cu el, a zis Gorlois. Nu-mi place Uther, dar e cel mai bun luptător pe care îl avem. Nu mă tem de Lot şi sunt convins că nici Uther nu se teme de el.

Igraine a simţit vechiul frison al vedeniei, ştiind că Lot avea să mai făptuiască multe în anii următori... dar a păstrat tăcerea; Gorlois îi spusese răspicat că nu-i plăcea să o audă vorbind despre treburi de bărbaţi, iar ea prefera să nu se certe cu un om osândit, amărându-i zilele pe care le mai avea de trăit.

— Văd că rochia cea nouă ţi-e gata. O vei îmbrăca, dacă vrei, când Uther va fi făcut Mare Rege şi încoronat în biserică, înainte de a pleca în ţara de apus să fie şi acolo recunoscut. Poartă numele de Pendragon, Mare Dragon, de la stindardul pe care-l duce, iar cei de acolo au un ritual plin de superstiţii legat de dragoni şi de regi...

— Dragonul e acelaşi lucru cu şarpele, l-a lămurit Igraine. Un simbol al înţelepciunii; un simbol druidic.

Nemulţumit, Gorlois s-a încruntat şi a zis că nu răbda asemenea simboluri într-o ţară creştină.

— Ungerea de către episcop ar trebui să fie de ajuns.

— Dar nu toţi oamenii sunt potriviţi să asiste la Misterele mari, a spus Igraine.

Învăţase asta pe Insula Sfântă încă de mică şi, de când avusese visul despre Atlantida, simţea că toate învăţăturile despre Mistere, despre care crezuse că le uitase, căpătau în mintea ei un nou înţeles şi o altă profunzime. Apoi a urmat:

— Înţelepţii ştiu că nu e nevoie de simboluri, însă oamenii simpli de la ţară au nevoie de stindarde cu dragoni care să fluture pentru rege, aşa cum au nevoie şi de focurile de Beltane şi de Marea Căsătorie, atunci când un rege este împreunat cu ţara...

— Astfel de lucruri sunt interzise unui creştin, a spus sec Gorlois. Aşa a zis apostolul, sub Ceruri există doar un nume prin care putem fi mântuiţi, iar toate acele simboluri şi semne sunt blestemate. Nu m-ar mira să aud că Uther, acest bărbat desfrânat, participă la riturile deşănţate şi păgâne, ca să profite de neştiinţa oamenilor simpli. Sper să văd într-o bună zi un Mare Rege al Britaniei care să cinstească doar riturile creştine!

Igraine a surâs şi i-a răspuns:

— Nu cred că vreunul dintre noi are să apuce acea zi, bărbate. Chiar şi Apostolul, în cărţile voastre sfinte, a scris că laptele e pentru prunci şi carnea pentru bărbaţii puternici, iar oamenii neştiutori, cei care se nasc doar o dată, au nevoie de Fântânile Sfinte, de ghirlandele pe care le fac primăvara şi de dansurile rituale. Tristă ar fi ziua aceea pentru Britania când nu se vor mai aprinde focuri de Crăciun şi nu s-ar mai arunca ghirlande de flori în Fântânile Sfinte.

— Până şi diavolul poate folosi strâmb asemenea cuvinte, a spus Gorlois, dar fără să arate mânie. Poate că tocmai asta a vrut să zică Apostolul când a scris că femeile trebuie să tacă în biserică, pentru că ele ar putea să greşească. Când o să îmbătrâneşti şi vei deveni mai înţeleaptă, o să înţelegi mai bine, Igraine. Până atunci însă, te poţi găti cât de bine socoteşti pentru slujba de la biserică şi pentru ospăţul de după aceea.

Igraine a îmbrăcat rochia şi şi-a pieptănat părul până ce a strălucit ca arama cea fină; iar când s-a privit în oglinda din argint — în cele din urmă, Gorlois trimisese un om de-al său la târg şi acesta i-o adusese — s-a întrebat cu un fior de disperare dacă Uther o va băga măcar în seamă. Da, era frumoasă, dar mai erau şi alte femei frumoase ca ea şi mai tinere, nu căsătorite, care să mai fi făcut copii — de ce să o vrea tocmai pe *ea*, bătrână şi obosită?

Cât a ţinut ceremonia din biserică, Igraine a urmărit cu atenţie cum Uther a depus jurământul, apoi a fost uns de către episcop. De astă dată, psalmii nu au mai fost imnuri triste, vorbind de supărarea şi judecata lui Dumnezeu, ci cântece de bucurie, preamărind şi oferind mulţumiri, iar clopotele au răsunat şi ele a veselie, nu a mânie. După aceea, în casa în care stătuse Ambrosius, unde pe mese tronau bunătăţi şi vin, a asistat la o altă ceremonie, pentru că, una după alta, căpeteniile războinice i-au jurat credinţă lui Uther.

Igraine se săturase şi obosise cu mult înainte ca rânduielile să se sfârşească. Acestea s-au încheiat într-un târziu şi, în vreme ce căpeteniile şi doamnele lor se îmbelşugau cu vin şi mâncare, ea s-a tras deoparte, ca să vadă mai bine mulţimea îmbrăcată în culori sclipitoare. Iar acolo, în cele din urmă, aşa cum bănuise că se va

întâmpla, Uther a găsit-o.

— Doamna mea de Cornwall.

Ea a făcut o plecăciune adâncă.

— Stăpâne Pendragon, rege al meu.

— Acum nu mai sunt trebuincioase asemenea plecăciuni între noi, doamnă, a spus el direct şi a prins-o de umeri, la fel cum o făcuse şi în vis, astfel că a privit mai atentă, aproape aşteptându-se să vadă şerpii din aur încolăciţi în jurul braţelor lui.

Însă el s-a mulţumit să spună:

— Nu porţi piatra lunii. E foarte ciudată acea piatră. Când te-am văzut întâia dată cu ea, mi-am amintit un vis... Am zăcut cu fierbinţeli primăvara trecută, iar Merlin m-a vegheat, şi atunci am avut un vis, iar acum ştiu că în acel vis te-am văzut pentru prima oară, cu mult înainte de a-mi apărea în faţa ochilor. Cred că m-am holbat la tine ca un ţărănoi prost, doamnă Igraine, pentru că m-am zbătut mereu să-mi amintesc visul şi rolul pe care-l aveai în acel vis, tu şi piatra lunii de la gâtul tău.

— Am învăţat că una dintre virtuţile acestui giuvaier, piatra lunii, e să trezească adevăratele amintiri ale sufletului. Şi eu am visat..., a spus ea.

El şi-a lăsat mâna pe braţul ei.

— Nu-mi amintesc. Oare de ce te văd purtând ceva din aur la încheieturi, Igraine? Ai poate o brăţară din aur sub forma unui... dragon?

Ea a clătinat din cap.

— Acum, nu, a zis ea încremenită, pentru că-şi dăduse seama că, într- un fel ciudat şi fără ştiinţa ei deplină, împărtăşise şi el amintirea aceea şi acel vis.

— Să nu mă socoteşti necioplit şi lipsit de curtenie, doamna mea de Cornwall. Aş vrea să-ţi ofer puţin vin.

Tăcută, ea a clătinat din cap. Ştia că dacă ar fi încercat să ia o cupă, mâna i-ar fi tremurat şi ar fi vărsat vinul.

— Nu ştiu ce se petrece cu mine, a spus Uther pe neaşteptate. Tot ce mi s-a întâmplat în aceste zile — moartea părintelui şi regelui meu, gâlceava cu toţi aceşti regi, alegerea mea ca Mare Rege — pare neadevărat, iar tu, Igraine eşti cea mai neadevărată dintre toate! Ai fost vreodată în apus, pe câmpia unde se înalţă marele cerc din pietre? Se spune că pe vremuri acolo a fost un

templu druid, dar Merlin zice că nu, că a fost ridicat cu mult înainte ca druizii să ajungă pe tărâmurile astea. Ai fost acolo?

— În viaţa asta, nu, stăpâne.

— Aş vrea să ţi-l pot arăta, pentru că am visat o dată că am fost acolo cu tine — a, nu mă socoti nebun, Igraine, pentru că vorbesc mereu de vise şi profeţii, a spus el cu un zâmbet copilăresc neaşteptat. Hai să vorbim liniştiţi despre lucruri fireşti. Sunt o biată căpetenie de la miazănoapte, care s-a trezit dintr-o dată Mare Rege al Britaniei şi poate că m-a ameţit atâta încordare!

— Atunci să fie liniştită şi firească vorba noastră, l-a aprobat Igraine zâmbind. Dacă ai fi căsătorit, te-aş întreba cum se simte soaţa ta şi dacă fiul tău cel mare a suferit. Oh, care e cea mai obişnuită întrebare pe care ţi- aş putea-o pune... dacă i-au ieşit dinţii înainte de sosirea verii sau dacă s-a opărit de la pânzele de înfăşat!

El a pufnit în râs.

— Gândeşti poate că am vârsta ca să fiu căsătorit, a spus el. Am avut destule femei, Dumnezeu mi-e martor. Pesemne că n-ar trebui să mărturisesc asta soţiei celei mai credincioase dintre căpeteniile mele; părintele Jerome ar zice că am avut chiar prea multe femei pentru ca sufletul meu să mai fie liniştit! Dar încă n-am văzut vreuna care să-mi fie dragă după ce ne-am ridicat din pat, şi m-am temut mereu că dacă m-aş căsători cu vreo femeie înainte de a o avea, m-aş sătura de ea la fel. Mi s-a părut că trebuie să existe o legătură mai strânsă decât aceea dintre bărbat şi femeie, deşi creştinii gândesc, dacă nu mă înşel, că asta este îndeajuns — pentru că, zic ei, mai bine e să te căsătoreşti decât să arzi în iad. Ei bine, eu nu am ars, pentru că am domolit focul, iar când l-am aţâţat, el s-a stins, şi cu toate astea simt că poate să existe o ardere care nu s-ar sfârşi atât de pripit, şi cu o femeie ca aceea m-aş căsători. Brusc, a întrebat-o apoi: îl iubeşti pe Gorlois?

Şi Viviane o întrebase acelaşi lucru, iar ea îi răspunsese că nu avea importanţă. Atunci nu ştiuse ce spune. De astă dată, a răspuns încet:

— Nu. I-am fost dată când eram prea crudă ca să-mi pese cu ce bărbat mă căsătoresc.

Uther s-a întors şi, furios, a făcut câţiva paşi, după care a zis:

— Iar eu văd că nu eşti o femeie care să se dea uşor şi atunci,

pentru numele tuturor zeilor, de ce sunt vrăjit de o femeie căsătorită cu unul dintre cei mai credincioşi susţinători ai mei?...

Aşadar, Merlin îi făcuse şi lui Uther vrăji. Acum, însă, Igraine nu-i mai purta ranchiună pentru asta. Era destinul ei, iar ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Cu toate acestea, nu credea că era destinul ei să îl înşele pe Gorlois atât de nesăbuit, acolo şi atunci. Parcă era o părticică din visul avut pe câmpia întinsă, astfel încât, atunci când el şi-a lăsat mâna pe umărul ei, a şi văzut umbra marelui cerc din pietre. Era derutată. *Nu, aceea era altă lume şi altă viaţă.* I s-a părut că sufletul şi trupul urlau în ea după realitatea acelui sărut din visul amândurora. Şi-a dus mâinile la faţă şi a plâns. El a rămas cu privirea la ea, deznădăjduit şi neajutorat, şi s-a tras puţin înapoi.

— Igraine, a şoptit el. Ce putem face?

— Nu ştiu, a zis ea printre suspine, nu ştiu.

El părea dezorientat şi încurcat. Visul acela fusese trimis doar să o vrăjească, prin magie, ca să-l înşele pe Gorlois şi să aducă asupra ei dezonoare şi ruşinea de a-şi călca jurământul?

A simţit o mână grea pe umăr, apăsată şi dezaprobatoare. Gorlois părea furios şi bănuitor.

— Doamnă, ce e cu purtarea asta? Rege al meu, ce i-ai spus soaţei mele de suferă atât de mult? Te ştiu de bărbat desfrânat şi necredincios, dar chiar şi aşa, sire, buna cuviinţă ar trebui să te oprească să te arunci asupra soţiei unui vasal imediat după încoronare!

Igraine a ridicat capul spre el şi pe faţă i-a apărut o expresie mânioasă.

— Gorlois, nu merit asta din partea ta! Ce am făcut ca să-mi arunci o asemenea acuzaţie în faţa lumii?

Pentru că, într-adevăr, auzind vorbe de supărare, cei din jur întorseseră capetele spre ei.

— Atunci de ce plângi, doamnă, dacă el nu ţi-a zis nimic necuviincios?

Ea a simţit că strânsoarea avea să-i sfărâme încheietura mâinii.

— Dacă e vorba doar de atât, a spus Uther, trebuie să o întrebi chiar tu pe doamna de ce plânge, pentru că eu nu am ştiinţă. Dar eliberează-i mâna, altfel o să te silesc eu s-o faci. Soţ sau nu, sub

acoperişul meu nimeni nu are voie să se poarte urât cu o femeie.

Gorlois a dat drumul mâinii ei. Ea a văzut că urmele deja roşiatice ale degetelor lui se transformau în vânătăi; cu lacrimile curgându-i, şi-a frecat încheietura. S-a simţit îngrozită la gândul că atâţia oameni se holbează la ea, de parcă ar fi fost posedată de faţă cu ei şi făcută de ruşine; şi-a acoperit faţa cu năframa şi a pornit să plângă şi mai tare. Gorlois a împins-o înaintea lui. N-a mai auzit ceea ce i-a spus lui Uther; uimită, l-a privit abia după ce au ajuns afară, pe stradă.

— Nu vreau să te acuz în faţa tuturor bărbaţilor, Igraine, a spus el, dar Dumnezeu mi-e martor că am avut dreptate să procedez aşa. Uther se uita la tine aşa cum se uită un bărbat la o femeie pe care a avut-o, aşa cum nici un bărbat creştinat nu are dreptul să se uite la femeia altuia!

Simţind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul, Igraine şi-a dat seama că era adevărat, de aceea s-a lăsat cuprinsă de deznădejde. Cu toate că îl văzuse pe Uther doar de patru ori şi îl visase de două, ştia că se priviseră şi-şi vorbiseră de parcă ar fi fost amanţi ani de zile, fiecare cunoscând mai mult decât destul despre celălalt, ca trup, minte şi inimă. Şi-a amintit visul în care se părea că fuseseră legaţi mulţi ani prin ceva care, chiar dacă nu era căsătorie, putea fi exact asta. Amanţi, tovarăşi, preot şi preoteasă — oricum s-ar fi chemat. Cum să-i spună lui Gorlois că îl cunoscuse pe Uther doar în vis şi că începuse să-l vadă drept bărbatul pe care îl iubise cu atât de mult timp în urmă încât nici ea însăşi nu se născuse, fiind doar o umbră; că esenţa din străfundurile ei era una şi aceeaşi cu a femeii care îl iubise pe acel bărbat necunoscut, care avea pe braţe şerpi din aur încolăciţi... Cum putea să-i spună toate acestea lui Gorlois, care nu ştia şi nici nu voia să audă de Mistere?

Ajunşi la locuinţă, a împins-o înăuntru. Era hotărât, şi-a dat ea seama, să o lovească dacă ar fi rostit vreo vorbă; însă muţenia ei l-a înfuriat şi mai abitir, de aceea a răcnit:

— Nevastă, nu ai nimic a-mi spune? Şi a prins-o din nou de încheietura deja strivită, atât de violent, încât ea a strigat de durere. Crezi că nu am văzut cum te uitai la amorezul tău?

Ea şi-a smucit braţul din strânsoare, având senzaţia că el avea să i-l smulgă cu totul.

— Dacă asta ai văzut, atunci ai văzut că m-am îndepărtat de el atunci când doar a vrut să mă sărute! Şi nu l-ai auzit spunându-mi că-i eşti un sprijinitor credincios şi că nu ar lua femeia unui prieten...

— Chiar dacă i-am fost prieten vreodată, nu-i mai sunt! a spus Gorlois, al cărui chip se întunecase de furie. Crezi că voi sprijini un om care îmi ia soţia în văzul lumii, făcându-mă de ruşine în faţa tuturor căpeteniilor de acolo?

— Nu e adevărat! a strigat Igraine printre lacrimi. Nici măcar nu mi-a atins buzele!

I se părea cu atât mai josnic, pentru că îl dorise cu adevărat pe Uther, dar se ferise cu abilitate de el. *Dacă sunt învinovăţită când sunt nevinovată de orice faptă rea, după cum socoteşte el, de ce să nu fac atunci aşa cum voieşte Uther?*

— Am văzut cum te uitai la el! Iar tu m-ai ţinut departe de tine în pat de când ţi-au căzut ochii pe Uther, târfă necredincioasă!

— Cum de *îndrăzneşti?* a exclamat ea spumegând de mânie şi a apucat oglinda din argint pe care i-o dăduse el şi a azvârlit-o cu gând să-l lovească în cap.

— Ia-ţi înapoi cuvântul acela, altfel jur că o să mă arunc în fluviu dacă mă mai atingi vreodată! Minţi şi ştii prea bine că minţi!

Gorlois şi-a ferit capul, iar oglinda s-a izbit de perete. Igraine şi-a smuls colanul de ambră de la gât — un alt dar primit de la el — şi l-a aruncat după oglindă; cu degete pripite, şi-a rupt rochia cea nouă şi a repezit-o spre capul lui.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui asemenea cuvinte, tu, care m-ai încărcat cu daruri de parcă aş fi fost vreuna dintre femeile care se însoţesc cu soldaţii în tabără? Dacă socoteşti că sunt târfă, unde sunt darurile primite de la amanţii mei? Toate pe care le am sunt de la soţul meu, om josnic şi spurcat la gură ce eşti, care încearcă să-mi cumpere bunăvoinţa pentru poftele lui, pentru că preoţii l-au făcut să fie pe jumătate eunuc! De azi înainte o să port pe degete doar firul de tort, nu darurile tale dezgustătoare, ticălos ale cărui gură şi minte sunt la fel de scârboase precum săruturile tale necurate!

— Ţine-ţi gura, desfrânato! a răcnit Gorlois, lovind-o atât de tare, încât a făcut-o să cadă la pământ. Acum ridică-te şi acoperă-

te cuviincios ca o creştină şi nu-ţi mai sfâşia straiele ca să mă apuce nebunia privindu-te aşa! În felul acesta l-ai atras pe rege în braţele tale?

Ea s-a ridicat în picioare, azvârlind cât colo resturile rochiei care o încurcau şi s-a repezit la el, plesnindu-l cu palmele peste faţă. El a prins-o şi, încercând s-o ţină nemişcată, a strâns-o în braţe s-o sfărâme. Igraine era puternică, dar Gorlois era un bărbat masiv şi războinic, astfel că, după câteva momente, ea s-a liniştit, ştiind că era zadarnic să se mai zbată.

Împingând-o către pat, el a şuierat:

— O să te învăţ eu minte să te mai uiţi după vreun bărbat în afară de soţul tău legiuit!

Ea şi-a aruncat capul pe spate în semn de dispreţ şi a zis:

— Crezi că o să mă mai uit la tine altfel decât cu ura pe care o simt faţă de un şarpe? A, mă poţi duce în pat şi sili să-ţi fac voia, pioşenia ta creştină îţi îngăduie să-ţi pângăreşti propria soaţă! Nu-mi pasă ce-mi spui, Gorlois, pentru că în adâncul inimii mele ştiu că sunt nevinovată! Până în acest moment m-am simţit vinovată că vreo vrajă sau farmec m-a făcut să îl iubesc pe Uther. Acum îmi pare rău că nu am făcut ceea ce m-a rugat, fie şi numai fiindcă tu erai gata să crezi minciunile despre vinovăţia mea şi, cu toate că am ţinut la onoarea mea şi a ta, ai fost gata să-ţi închipui că eu îmi voi terfeli cinstea în picioare!

Dispreţul din glasul ei l-a făcut pe Gorlois să-şi lase braţele să-i cadă pe lângă trup şi să rămână cu privirea la ea. Apoi, cu glas răguşit, a întrebat-o:

— Vorbeşti adevărat, Igraine? Chiar eşti nevinovată şi nu ai făptuit nimic greşit?

— Crezi că m-aş coborî într-atât ca să te mint? Pe *tine*?

— Igraine, Igraine, a zis el cu umilinţă, ştiu bine că sunt prea bătrân pentru tine, că mi-ai fost dată fără iubire şi fără voinţa ta, dar am crezut că poate, măcar în aceste zile, ai ajuns să gândeşti ceva mai frumos despre mine, şi când te-am văzut plângând în faţa lui Uther... a mai zis el şi glasul i s-a înecat. N-am putut îndura văzând cum te uitai la bărbatul acela desfrânat, când pe mine mă priveşti doar cu resemnare şi supuşenie — iartă-mă, iartă-mă, te rog — dacă într-adevăr te-am nedreptăţit...

— M-ai nedreptăţit, a zis ea cu o răceală de gheaţă în glas, şi

bine faci că-ţi ceri iertare, iertare pe care nu o vei primi decât atunci când va să vină iadul pe pământ, iar pământul are să se scufunde sub apele oceanului de apus! Mai bine du-te şi fă pace cu Uther — crezi că te poţi ridica împotriva mâniei Marelui Rege al Britaniei? Sau vei sfârşi prin a-i cumpăra favorurile, aşa cum ai încercat să le cumperi pe ale mele?

— Taci! s-a răstit Gorlois furios, cu faţa împurpurată; se umilise în faţa ei, iar ea a înţeles că nu o va ierta nici pentru asta. Acoperă-ţi goliciunea!

Igraine şi-a dat seama că era goală până la brâu. S-a dus la patul pe care zăcea vechea ei rochie şi şi-a tras-o nepăsătoare peste cap, legându-şi apoi şireturile. El a strâns de pe jos colierul din ambră şi oglinda şi i le-a întins, însă ea şi-a întors ochii de la el şi nu le-a învrednicit cu nici o privire, astfel că, după o vreme, el le-a aşezat pe pat, unde ea le-a lăsat fără să-i pese.

El s-a uitat lung la ea, apoi a deschis uşa şi a plecat.

Rămasă singură, Igraine a început să-şi pună lucrurile în desăgi. Nu ştia exact ce anume va face, poate va merge să-l găsească pe Merlin, să i se destăinuiască. El pornise acel şir de evenimente care îi învrăjbise pe ea şi pe Gorlois. Acum măcar ştia că nu va mai locui supusă sub acoperişul lui Gorlois. A simţit o împunsătură în inimă: se căsătoriseră după legea romană şi, drept urmare, el avea putere absolută asupra fiicei lor, Morgaine. Trebuia să rabde până când avea să o ducă pe Morgaine într-un loc sigur! O putea trimite Vivianei, pe Insula Sfântă, pentru a fi crescută acolo.

A lăsat pe pat giuvaierurile date de Gorlois, strângându-şi doar rochiile ţesute cu mâna ei la Tintagel; cât despre bijuterii, a păstrat doar piatra lunii, pe care i-o dăruise Viviane. Mai apoi şi-a dat seama că acele câteva momente de întârziere îi zădărniciseră fuga, pentru că în vreme ce aşeza pe pat cadourile primite de la el, despărţindu-şi propriile lucruri, Gorlois s-a întors în cameră. A aruncat o privire la desagile pregătite şi a dat scurt din cap drept aprobare.

— Bine, a zis el, văd că eşti gata de drum. O să plecăm înainte de apusul soarelui.

— Ce înseamnă asta, Gorlois?

— Înseamnă că mi-am retras jurământul făcut lui Uther şi i-

am spus ceea ce se cuvenea să-i spun mai devreme. De aici încolo suntem duşmani. Plec acum să pregătesc apărarea Apusului împotriva saxonilor şi irlandezilor, dacă se întâmplă să vină într-acolo; i-am zis că, dacă încearcă să vină cu armate pe pământurile mele, o să-l spânzur ca pe un răufăcător, de primul copac apărut în cale.

Ea a rămas cu privirea ţintuită asupra lui; într-un târziu, a zis:

— Ai înnebunit, bărbate. Cei din Cornwall nu pot apăra singuri ţara de apus dacă saxonii vin cu război. Şi Ambrosius ştia asta, la fel şi Merlin; Dumnezeu să mă ajute, până şi *eu* ştiu asta, iar eu nu sunt decât o femeie care se ocupă de gospodărie! Vrei să zădărniceşti într-o clipă de nebunie tot ceea ce a durat prin luptă Ambrosius? Iar asta doar din cauza unei gâlcevi necugetate cu Uther, pornită din gelozia ta turbată?

— Ce iute ai sărit să-l aperi pe Uther!

— M-aş grăbi să-mi arăt mila şi faţă de căpetenia saxonă, mai ales dacă şi-ar pierde cei mai credincioşi susţinători din cauza unei certe care a pornit din nimic! Pentru numele lui Dumnezeu, Gorlois, de dragul vieţii noastre şi al oamenilor care se aşteaptă la ajutor din partea ta dacă năvălesc saxonii, te rog să faci pace cu Uther şi să nu rupi o alianţă în acest fel! Lot a plecat deja; dacă pleci şi tu, nu vor mai exista decât trupele alianţei şi câţiva regi mărunţi care să-l urmeze la luptă pentru apărarea Britaniei! Disperată, a clătinat din cap. Mai bine mă azvârleam de pe stâncile de la Tintagel decât să vin la Londinium! Fac orice jurământ pofteşti, că nici măcar n-am atins buzele lui Uther Pendragon! Vrei să frângi alianţa pentru care a murit Ambrosius, iar asta din pricina unei femei?

Gorlois a fulgerat-o cu privirea şi a spus:

— Doamna mea, chiar dacă n-ai fi apărut în faţa ochilor lui Uther, nu m-aş fi simţit cu conştiinţa curată urmând un bărbat atât de desfrânat, un atât de rău creştin; nu mă încred deloc în Lot, dar acum ştiu că în Uther trebuie să mă încred şi mai puţin. Pune-mi hainele în cealaltă desagă. Am trimis după cai şi după oştenii mei.

Ea s-a uitat la chipul lui hotărât şi a înţeles că, dacă se opunea, o va lovi din nou. Tăcută, s-a supus. Acum era prinsă în capcană, nu mai putea fugi nici măcar pe Insula Sfântă, sub protecţia

surorii ei, atâta vreme cât Gorlois îi ţinea fetiţa la Tintagel.

Încă aranja cămăşile şi tunicile împăturite în desăgi, când a auzit clopotele de primejdie răsunând.

— Stai aici! i-a spus scurt Gorlois şi s-a grăbit să iasă din casă.

Înfuriată, Igraine a dat fuga după el, dar s-a trezit faţă în faţă cu un soldat mătăhălos, unul dintre oamenii lui Gorlois pe care nu-l mai văzuse până atunci. Acesta şi-a pus suliţa de-a latul uşii, împiedicând-o să treacă pragul. Graiul lui specific pentru Cornwall era atât de pregnant, încât abia a reuşit să-i înţeleagă spusele, dar a priceput că ducele îi poruncise doamnei lui să rămână la adăpost în casă, iar el era acolo pentru ca porunca să fie respectată.

Ar fi fost nedemn să se lupte cu acel bărbat şi a bănuit imediat că dacă ar fi încercat, soldatul ar fi împins-o ca pe un sac de grăunţe dincolo de prag. În cele din urmă, a oftat şi s-a întors în încăpere, terminând de împachetat. Dinspre stradă a auzit strigăte şi zbucium, zgomot de oameni fugind, clopote bătând la biserica din apropiere, deşi nu era oră de slujbă. La un moment dat a auzit chiar şi zăngănit de spade încrucişate şi s-a întrebat dacă nu cumva saxonii năvăliseră în oraş — şi era cu adevărat un prilej potrivit să atace, mai ales că toate căpeteniile lui Ambrosius se gâlceviseră. Ei bine, asta ar fi pus capăt uneia dintre durerile ei, dar ce avea să se aleagă de Morgaine, rămasă singură la Tintagel?

Ziua s-a scurs, iar spre căderea întunericului, lui Igraine a început să i se facă teamă. Ajunseseră saxonii la porţile oraşului, Uther şi Gorlois se certaseră din nou, murise vreunul dintre ei? Când, într-un târziu, Gorlois a deschis brusc uşa încăperii, ea a fost aproape fericită să-l vadă teafăr. Avea chipul supt şi împietrit, cu fălcile încleştate, însă vorbele lui către ea au fost repezite şi clare.

— Plecăm la căderea nopţii. Te poţi ţine în şa, sau pun pe vreunul dintre oamenii mei să te ducă în spatele lui? Nu avem vreme să zăbovim după mersul unei femei.

Ar fi vrut să-l zdrobească cu zeci de întrebări, dar nu avea de gând să-i dea satisfacţie lăsând impresia că se sinchisea.

— Cât poţi tu să călăreşti, bărbate, voi rămâne şi eu în şa.

— Aşa să fie, atunci, pentru că n-o să oprim dacă te

răzgândeşti. Să îmbraci cea mai călduroasă mantie; are să fie frig la noapte, iar dinspre mare vin ceţuri.

Igraine şi-a legat părul într-un coc şi şi-a înfăşurat mantia groasă peste tunica şi pantalonii pe care şi-i punea întotdeauna când călărea. Gorlois a ridicat-o pe cal. Străzile erau înţesate de siluetele întunecate ale ostaşilor înarmaţi cu suliţe. Gorlois i s-a adresat cu glas scăzut unuia dintre căpitanii săi, apoi s-a întors şi a încălecat; în spatele lor erau doisprezece călăreţi şi soldaţi. El a luat frâiele calului pe care stătea Igraine şi, cu un gest furios din cap, a zis:

— Hai.

Ea nu ştia calea, de aceea, prin întunericul ce se îndesea, a călărit în tăcere încotro o ducea Gorlois. Undeva, profilate pe cer, se ridicau nişte flăcări, dar Igraine nu şi-a dat seama dacă era un foc aprins de oştenii de veghe sau dacă ardea vreo casă ori erau doar focurile pentru gătit făcute de neguţătorii care petreceau noaptea în piaţă. Nu învăţase drumul printre casele îngrămădite pe străzile ce duceau spre fluviu, însă după ceaţa deasă ce începuse deja să fie adusă în fuioare în calea lor, a bănuit că se îndreptau spre malul apei şi, după o vreme, a auzit scârţâitul vârtejului cu frânghie care ţineau laolaltă dulapii groşi şi grei ai bacului.

Unul dintre oamenii lui Gorlois a descălecat şi i-a condus calul pe bac; Gorlois a rămas alături de ea. Câţiva dintre oşteni au pornit cu caii înot. Igraine şi-a dat seama că trebuie să fi fost foarte târziu — la vremea aceea din an, lumina zăbovea îndelung şi era aproape de neconceput să călărească cineva noaptea. Apoi a auzit un strigăt dinspre mal.

— Pleacă! Pleacă! întâi Lot, iar acum şi Lordul de Cornwall, iar noi rămânem neapăraţi!

— Toţi soldaţii ies din oraş! Ce ne facem când saxonii or să coboare pe coasta de miazăzi?

— Laşii, a răcnit cineva dinspre mal când bacul, cu scârţâituri jalnice, a început să se îndepărteze. Laşii fug şi ţara arde!

Din beznă, a vâjâit o piatră azvârlită de un altul. L-a lovit pe unul dintre soldaţi în platoşa din piele tăbăcită. Omul a suduit, dar Gorlois s-a răstit la el cu glas reţinut şi l-a silit să tacă. De pe mal au mai răsunat alte câteva insulte şi câteva pietre i-au ţintit

pe ostaşi, dar curând au ajuns în afara pericolului. Pe măsură ce ochii i s-au obişnuit cu întunericul, Igraine l-a văzut pe Gorlois cu faţa palidă şi împietrită, ca a unei statui. El nu i s-a adresat deloc toată noaptea, deşi au călărit până în zori, ba chiar şi când au apărut primele raze roşiatice în spatele lor, transformând lumea într-o ceaţă sângerie, s-au oprit doar cât să îngăduie cailor şi soldaţilor să se odihnească puţin. Gorlois a aşezat o mantie pe pământ pentru Igraine şi i-a adus pâine uscată şi brânză, precum şi un pahar de vin, din raţiile soldaţilor, însă tot nu i-a vorbit. Ea era ostenită, avea dureri de atâta mers călare şi se simţea dezorientată; ştia că Gorlois se certase cu Uther şi-şi retrăsese oamenii, dar nimic altceva. Uther avea să-l lase să plece fără proteste? La o adică, şi pe Lot îl lăsase să plece.

După un scurt popas, Gorlois a adus din nou caii şi a vrut s-o ridice în şa, dar în acea clipă Igraine s-a revoltat.

— Nu merg mai departe până ce nu-mi spui încotro ne îndreptăm şi de ce! A rostit acestea cu glas scăzut, nedorind să-l umilească pe Gorlois în faţa propriilor oşteni, dar l-a privit netemătoare. De ce ne furişăm din Londinium ca nişte hoţi în miez de noapte? Să-mi spui pe dată ce se petrece dacă nu vrei să mă legi de spinarea calului şi să mă duci într-un urlet tot drumul până în Cornwall!

— Îţi închipui că n-o să fac asta dacă trebuie? a zis Gorlois. Nu încerca să mă înfurii, tu, pentru care mi-am călcat în picioare onoarea de o viaţă şi jurămintele făcute şi am şters din minte amintirea regelui meu!

— Cum îndrăzneşti să mă învinuieşti pe mine pentru asta? l-a înfruntat Igraine. Nu din cauza mea ai făcut-o, ci a geloziei turbate care te macină! Sunt nevinovată de toate păcatele pe care mintea ta hâdă crede că le-am făptuit...

— Taci, femeie! Şi Uther a jurat că nu ai făptuit nimic rău. Dar tu eşti femeie şi i-ai făcut farmece, aşa cred... M-am dus la Uther, sperând să facem uitată cearta, şi ştii ce propunere mi-a făcut diavolul acela desfrânat? Mi-a cerut să divorţez de tine şi să i te dau lui!

Igraine l-a privit cu ochi uimiţi.

— Dacă atât de josnică mă socoteşti, şi adulteră, şi vrăjitoare, şi câte altele, de ce nu te-ai bucurat de şansa de a scăpa de mine

atât de simplu?

Însă în sinea ei s-a iscat o altă furie, că până şi Uther o socotea o femeie care poate fi dată altuia fără consimţământul ei, că el îi spusese lui Gorlois să îi dea femeia nedorită, exact aşa cum Gorlois o ceruse pe ea Doamnei din Avalon! Oare era un cal, pe care să-l vinzi la târg? Pe de o parte, vibra de o plăcere ascunsă — Uther o voia, o voia îndeajuns de mult ca să se certe cu Gorlois şi să-şi îndepărteze aliaţii prin sfada aceea pentru o femeie. Pe de altă parte, s-a înfuriat peste măsură. De ce nu îi ceruse ei să îl alunge pe Gorlois şi să meargă la el de bună voie? Însă Gorlois luase în serios întrebarea ei.

— Mi-ai jurat că nu ai comis adulter. Şi nici un creştin nu-şi alungă femeia decât din cauza unui adulter.

Sfâşiată de nerăbdare şi mustrări de cuget, Igraine a rămas tăcută. Nu-i putea fi recunoscătoare, dar măcar ascultase ce avusese ea de spus. Şi totuşi a înţeles că în joc era mai mult mândria lui; chiar dacă era convins că ea îl înşelase, nu voia ca soldaţii să creadă că tânăra lui soaţă preferase pe un altul în locul soţului legiuit. Pesemne că el avea să se consoleze cu gândul adulterului, decât să-i lase să-şi închipuie că nu putea păstra credinţa unei femei tinere.

— Gorlois... a început ea, dar cu un gest, el i-a dat de înţeles să tacă.

— De ajuns. Nu mai am răbdare să vorbesc cu tine. După ce ajungem la Tintagel, vei avea destulă vreme să uiţi totul. Cât despre Pendragon, el va avea destule de făcut dacă porneşte războiul pe ţărmurile saxone. Iar dacă te-ai lăsat fermecată de el, ei, eşti tânără şi eşti muiere, care nu ştie mai deloc lumea bărbaţilor. N-o să-ţi mai aduc vorbe de ocară; peste un an sau doi o să ai un fiu ca să ţi-l scoţi din minte pe acel bărbat care te-a atras atât.

În tăcere, Igraine i-a îngăduit lui Gorlois să o ridice pe cal. El trebuia să creadă ce voia să creadă, pentru că ea nu-i putea spune nimic care să străbată pojghiţa aceea de gheaţă. Însă gândurile ei s-au întors statornic la spusele Vivianei şi ale lui Merlin: că destinul ei era legat de al lui Uther. După vis, crezuse, *ştiuse* că trebuia să rămână împreună. Începuse să accepte asta ca voinţă a Zeilor. Cu toate astea, acum călărea alături de Gorlois,

îndepărtându-se de Londinium, alianţa se năruise, iar Gorlois hotărâse fără putinţă de întoarcere că Uther n-o va mai vedea niciodată. Iar cu un război pe ţărmurile saxone, Uther nu va găsi răgazul ca să călătorească până la capătul lumii, unde se afla Tintagel, şi chiar de-ar fi putut, nu avea cum să pătrundă într-un castel care putea fi apărat fie şi de numai câţiva oameni, până la căderea cerului. Gorlois o putea lăsa acolo şi acolo avea să rămână până la bătrâneţe, închisă între ziduri şi hăurile şi colţii stâncilor. Igraine şi-a tras mantia peste faţă şi a plâns.

Nu avea să-l mai vadă pe Uther. Toate planurile urzite de Merlin se destrămaseră; era legată de un bărbat bătrân pe care îl ura — acum ştia că-l ura, lucru pe care până atunci nu-şi îngăduise să-l recunoască — iar bărbatul pe care îl iubea nu putuse găsi altă soluţie decât să-i ceară semeţului Gorlois să i-o dea de bună voie! Mai târziu, a avut impresia că plânsese tot drumul, în toate zilele şi nopţile cât au călătorit peste dealurile joase şi prin văile din Cornwall.

În a doua noapte au făcut popas şi au ridicat corturi pentru o odihnă cum se cuvenea. Abia aşteptase să mănânce ceva cald şi să doarmă într-un cort, chiar dacă a înţeles că nu putea evita patul lui Gorlois. Nu putea striga şi nu se putea bate cu el, mai ales că dormeau într-un cort înconjurat de soldaţi. Îi fusese soaţă patru ani; nimeni nu i-ar fi crezut spusele dacă ar fi susţinut că a fost violată. Nici nu avea puterea să se lupte cu el şi nici n-ar fi vrut să-şi calce demnitatea într-o zbatere sordidă. A strâns din dinţi şi a decis să-l lase să facă aşa cum voia — deşi i-a părut rău că nu avea unele dintre farmecele despre care se zicea că le apără pe fecioarele Zeiţei. Când se culcau cu bărbaţii la focurile de Beltane, ele concepeau copii doar când voiau. I se părea cumplit să dea naştere fiului pe care Gorlois şi-l dorea, dacă trebuia să se umilească într-atât şi să fie înfrântă.

Merlin spusese: *Nu vei purta în pântece fiul lui Gorlois.* Însă nu avea încredere în profeţia lui Merlin, mai ales în acele momente, când văzuse năruite toate planurile lui. Bătrân uneltitor şi plin de cruzime! Se slujise de ea aşa cum făcuseră toţi bărbaţii de când sosiseră romanii, ca de nişte pioni care trebuia să se căsătorească cu un bărbat sau altul, după cum doreau taţii lor, devenind nişte bunuri precum un cal sau o capră ce dă lapte! Ea îşi găsise o

oarece pace cu Gorlois, dar acea pace fusese spulberată cu cruzime şi pentru nimic! A plâns tăcută în timp ce se pregătea să se culce, resemnată, cuprinsă de deznădejde, nefiind nici măcar suficient de încrezătoare în forţa ei de a-l respinge cu cuvinte mânioase — după cum se purta, a văzut că el se pregătea să o posede, să alunge amintirile celuilalt bărbat doar silind-o să îl accepte în singurul fel în care ar fi fost posibil.

Atingerile lui cunoscute, faţa lui deasupra ei în întuneric, erau ca acelea ale unui străin. Cu toate acestea, când a tras-o spre el, s-a dovedit incapabil; fără vlagă şi putere, şi, deşi a îmbrăţişat-o mai strâns, încercând să se stârnească, totul s-a dovedit zadarnic şi, într-un târziu, i-a dat drumul cu o sudalmă furioasă, rostită în şoaptă.

— Ai pus vreo vrajă asupra bărbăţiei mele, târfă blestemată?

— Nu am pus, a zis ea încet pe un ton dispreţuitor, cu toate că, dacă aş şti, aş face-o bucuroasă, soţ galant şi puternic al meu. Crezi că o să plâng pentru că nu mă poţi avea cu forţa? Încearcă şi o să stau întinsă şi-o să-ţi râd în faţă!

O clipă, el s-a ridicat cu pumnul strâns.

— Da, a zis ea, loveşte-mă. N-ar fi pentru întâia oară. Şi poate că asta te va face să te simţi îndeajuns de bărbat ca să ţi se ridice bărbăţia!

Cu un blestem, el i-a întors spatele şi s-a culcat, însă Igraine a rămas trează, tremurând, ştiind că avusese parte de răzbunare. Şi într-adevăr, cât a ţinut călătoria până în Cornwall, indiferent cât de mult s-a străduit, Gorlois s-a văzut neputincios să o atingă, până când, după o vreme, Igraine a început să se întrebe dacă nu cumva, fără ca măcar să-şi fi dea seama, mânia ei îndreptăţită pusese o vrajă asupra bărbăţiei lui. Atunci a înţeles, cu intuiţia limpede a uneia ce fusese educată să devină preoteasă, că el nu se va mai dovedi bărbat cu ea.

6

Cornwall i s-a părut mai mult ca niciodată la capătul lumii. În primele zile, după ce Gorlois o lăsase sub pază — acum rece şi tăcut, şi fără să-i spună vreo vorbă, nici bună, nici rea — Igraine

s-a trezit întrebându-se dacă Tintagel chiar mai exista în lumea reală sau dacă, precum Avalon, exista doar în regatul ceţurilor, al spiriduşilor, neavând nici o legătură cu lumea pe care o văzuse într-una dintre scurtele ei ieşiri dincolo de ziduri.

În ciuda acelei scurte absenţe, a avut impresia că Morgaine crescuse, devenind, dintr-un copilaş plângăcios, o fetiţă, apoi o fată serioasă, rezervată, care punea neîncetat întrebări despre tot ce vedea. Şi Morgause mai crescuse, trupul i se rotunjise, faţa ei copilăroasă căpătând trăsături mai clare, cu pomeţi înalţi şi ochi cu gene lungi, sprâncene întunecate; era frumoasă, a gândit Igraine, fără să-şi dea seama că Morgause parcă ar fi fost sora ei geamănă, de când avusese paisprezece ani. Morgause s-a arătat topită după darurile şi zorzoanele pe care i le adusese Igraine; se agita pe lângă ea ca un căţel jucăuş, dar şi în jurul lui Gorlois. Flecărea mai tot timpul cu el, se uita lung la el şi încerca să i se aşeze în poală de parcă ar fi fost o copilă de vârsta lui Morgaine. Igraine a observat că Gorlois nu râdea şi nici n-o alunga aşa cum ar fi făcut cu un căţel, ci îi mângâia părul lung şi roşcat, zâmbind şi ciupind-o de obraz.

— Eşti prea mare ca să te prosteşti astfel, Morgause, i-a spus Igraine pe un ton tăios. Spune-i mulţumiri stăpânului meu de Cornwall şi ia-ţi zorzoanele în camera ta. Şi lasă deoparte mătăsurile, pentru că nu vei purta asemenea lucruri decât după ce mai creşti. Nu încerca să faci deja pe doamna!

Morgause şi-a strâns lucrurile frumoase şi a plecat plângând în camera ei. Igraine a remarcat că Gorlois a urmărit-o pe fată cu privirea. Îngrozită, s-a gândit: *Morgause are doar paisprezece ani*, apoi şi-a adus aminte că ea fusese doar cu un an mai mare când i-o dăduseră lui Gorlois de soaţă.

Mai târziu, i-a văzut împreună în sală, Morgause lăsându-şi încrezătoare capul pe umărul lui Gorlois, şi tot atunci i-a văzut şi ochii lui Gorlois. A cuprins-o o furie adâncă, nu atât împotriva fetei, ci a lui Gorlois. A văzut că ei s-au tras stânjeniţi deoparte când ea a intrat în sală, iar după ce Gorlois a plecat, ea a privit-o pe Morgause cu ochi necruţători, până când Morgause a chicotit tulburată şi şi-a lăsat capul în pământ.

— Igraine, de ce te uiţi aşa la mine? Ţi-e teamă că Gorlois mă place mai mult decât pe tine?

— Gorlois a fost prea bătrân pentru mine; nu ţi se pare că e la fel şi pentru tine? Purtându-se astfel, crede că mă va avea înapoi aşa cum m-a cunoscut, prea tânără ca să zic nu sau să mă uit după vreun alt bărbat. Nu mai sunt fata supusă de altă dată, ci o femeie cu capul pe umeri, şi pesemne că-şi închipuie că ar fi mai uşor să se apropie de tine.

— Atunci, poate că ar trebui să-ţi mulţumeşti bărbatul, a spus Morgause, devenind deja insolentă, în loc să te plângi că altă femeie poate face pentru el ceea ce tu nu mai eşti în stare.

Igraine a ridicat mâna să o plesnească, apoi, prin simpla forţă a voinţei, s-a înfrânat. Străduindu-se să îşi ţină în frâu patima, a spus:

— Crezi că pentru mine are vreo importanţă pe cine ia Gorlois în patul lui? Sunt convinsă că a avut destule femei căzute, dar aş vrea ca sora mea să nu se numere printre acelea. Nu doresc îmbrăţişările lui, iar dacă te-aş urî, te-aş da lui cu propria mea mână. Numai că eşti prea necoaptă. Aşa cum şi eu am fost crudă. Iar Gorlois e creştin; dacă îi îngădui să te ducă în patul lui şi rămâi grea, nu va avea de ales decât să te mărite degrabă cu vreunul dintre soldaţii lui, care se mulţumeşte cu ceva ce a fost al altuia — romanii aceştia nu sunt ca oamenii noştri, Morgause, s-ar putea ca Gorlois să te placă mult, dar nu va renunţa la mine ca să te ia de soaţă, crede-mă. Pentru poporul nostru, fecioria nu atârnă greu — o femeie care şi-a dovedit rodnicia, care poate purta în pântece un copil sănătos, este o soţie foarte dorită. Dar nu la fel este şi la creştinii aceştia, ascultă la mine; ei te vor trata ca pe una care s-a făcut de ruşine, iar bărbatul pe care l-ar convinge să te ia de soaţă te va face să suferi toată viaţa pentru că nu al lui este copilul pe care îl aduci pe lume. Asta vrei tu, Morgause, când de fapt te-ai putea mărita cu un rege pe care să ţi-l alegi singură? Renunţi la tine, surioară, doar ca să-mi arunci mie sfruntare?

Morgause a pălit.

— Nu m-am priceput... a spus ea în şoaptă. O, nu, nu vreau să cad în ruşine... Igraine, iartă-mă.

Igraine a sărutat-o şi i-a dăruit oglinda din argint şi colierul din ambră, iar Morgause a făcut ochii mari de uimire.

— Dar astea sunt darurile lui Gorlois...

— Am jurat că nu voi mai purta daruri primite de la el, a zis ea. Sunt ale tale, pentru acel rege pe care Merlin l-a văzut în viitorul tău, surioară. Numai că trebuie să te păstrezi nepătată până când va veni el să te ia.

— Nu-ţi fie teamă, a spus Morgause şi i-a zâmbit din nou.

Igraine s-a bucurat că dojana ei stârnise ambiţia lui Morgause; fata era rece şi calculată, nu avea să se mai lase purtată de patimă sau amăgiri. Privind-o, Igraine şi-a dorit ca şi ea să se fi născut fără darul de a iubi.

Mi-aş dori să fiu mulţumită cu Gorlois sau să caut cu gând ascuns — aşa cum sigur ar proceda Morgause — să scap de Gorlois ca să devin regina lui Uther.

Gorlois a mai rămas patru zile la Tintagel, iar ea a fost fericită să-l vadă dus. A lăsat la castel doisprezece oameni, iar la plecare a chemat-o la el.

— Tu şi copila veţi rămâne în siguranţă aici, bine păzite, a zis el sec. Eu mă duc să adun oamenii din Cornwall împotriva năvălitorilor irlandezi sau a celor de la miazănoapte — ori împotriva lui Uther, de va căuta să vină ca să ia ce nu i se cuvine, femeia ori castelul.

— Eu cred că Uther are prea multe lucruri de făcut în ţara lui ca să bată drum până aici, a spus Igraine, simţind că, de disperare, abia poate rosti vorbele.

— Aşa să dea Dumnezeu, a zis Gorlois, pentru că şi fără el avem destui duşmani. Dar aş vrea să vină încoace, ca să-i pot arăta că ţara asta nu este a lui, aşa cum îşi închipuie că poate apuca orice altceva.

Igraine nu i-a răspuns. Gorlois s-a îndepărtat însoţit de oamenii lui, iar ea a rămas să vadă de casă, să recâştige apropierea de copil, să încerce a îndrepta prietenia cu sora ei, Morgause.

Însă Uther era mereu în gândul ei, chiar dacă era ocupată cu treburile casei. Nici măcar nu mai era Uther acela adevărat cel care nu-i dădea pace în gând, bărbatul pe care-l văzuse în livada şi în curtea bisericii, impulsiv şi băieţos, chiar oarecum necioplit şi stângaci. *Acel* Uther, Pendragon, Marele Rege, o speria puţin — s-a gândit că ar putea să-i fie teamă de el, aşa cum se temuse de Gorlois. Când mintea i-a fugit din nou la Uther bărbatul, gândul la

sărutările şi îmbrăţişările şi la orice altceva ar mai fi vrut el de la ea o făcea uneori să simtă dulceaţa aceea molcomă pe care o cunoscuse în vis; alteori, însă, se lăsa cuprinsă de groază, precum copila ce se trezise după prima noapte a căsătoriei, îngheţată de spaimă şi oroare. Gândul acelui act al căsătoriei i se părea terifiant şi chiar grotesc, aşa cum simţise şi atunci.

Ceea ce îi revenea în minte mereu, mereu, în liniştea nopţii când stătea alături de Morgaine care dormea, sau când se aşeza pe terasa din apropierea mării şi îndruma mânuţele fiicei ei în primele încercări stângace de a toarce, era *celălalt* Uther, acel Uther pe care îl cunoscuse la cercul din pietre din afara timpului şi a locului; preotul din Atlantida, cu care împărtăşise Misterele. Pe *acel* Uther ştia că îl va iubi ca pe propria-i viaţă, că nu avea a se teme de el şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat între ei, totul va rămâne dulce, o bucurie mai mare decât simţise vreodată. Cu mare simplitate, când se apropia de el, ştia că descoperea o părticică pierdută din sine; cu el era întreagă. Orice s-ar fi întâmplat între ei ca bărbat şi femeie de rând, dincolo de asta se afla ceva care nu avea să piară sau să piardă din tărie. Împărtăşeau un singur destin şi, într-un anume fel, trebuia să-l împlinească împreună... iar adesea, când ajungea atât de departe cu gândul, se oprea şi se privea nevenindu-i să creadă. Înnebunise din pricina închipuirilor legate de destinul lor comun şi a celeilalte jumătăţi a sufletului ei? Cu siguranţă că lucrurile erau mai simple şi mai puţin frumoase. Ea, o femeie măritată, serioasă, şi mamă a unui copil, se îndrăgostise de un bărbat mai tânăr şi mai fălos decât soţul ei legiuit, şi începuse să-l viseze cu ochii deschişi, iar astfel se certase cu bărbatul bun şi onorabil căruia îi fusese dată. Şi atunci se apuca de tors, scrâşnind din dinţi de vinovăţie cumplită, şi se întreba dacă avea să-şi petreacă tot restul vieţii căindu-se pentru un păcat pe care îl făptuise doar pe jumătate conştientă.

Primăvara a trecut pe nesimţite în vară, iar focurile de Beltane rămăseseră o amintire. Arşiţa s-a răspândit pe toate pământurile, iar marea era atât de albastră şi limpede încât uneori, în depărtare, Igraine părea să zărească oraşele pierdute de pe Lyonnesse şi Atlantida. Zilele începuseră apoi să se scurteze, iar uneori noaptea dădea un îngheţ uşor, când Igraine a prins

primele zvonuri îndepărtate ale războiului — ostaşii aduceau veşti din târg cum că pe coastă apăruseră năvălitori irlandezi, că aceştia pârjoliseră un sat şi o biserică şi luaseră cu ei una ori două femei, şi că armate, nu cele comandate de Gorlois, mărşăluiau spre apus, pătrunzând adânc în ţinutul Summer şi spre miazănoapte de Ţara Galilor.

— Ce armate? l-a întrebat Igraine pe om, iar el i-a răspuns:

— Nu ştiu, doamnă, pentru că nu le-am văzut; cei care le-au văzut spun că aveau vulturi ca legiunile romane de odinioară, lucru imposibil. Dar a mai zis că aveau un dragon roşu pe stindarde.

Uther! a gândit Igraine cu un fior, *Uther e aproape şi nici măcar nu ştie unde sunt!* Abia după aceea a cerut veşti de la Gorlois, iar omul i-a zis că bărbatul ei era tot în ţinutul Summer şi că armatele ţineau un fel de sfat acolo.

În seara aceea a privit îndelung la oglinda de bronz, dorindu-şi ca ea să fi fost sticla de văzut viitorul a unei preotese, ca să poată şi ea zări ce se petrecea în depărtări!

Îi era dor să ţină sfat cu Viviane sau Merlin. Ei îi aduseseră acea năpastă — iar acum o uitaseră cu totul? De ce nu veniseră să vadă cum se năruiseră planurile lor? Găsiseră altă femeie cu strămoşi cuveniţi, ca să o azvârle pe *ea* în calea lui Uther, pentru ca ea să poarte în pântece acel rege care să lecuiască într-o bună zi ţara şi popoarele războinice?

Însă dinspre Avalon nu a venit nici vorbă, nici mesaj, iar lui Igraine nu i se îngăduia nici măcar să meargă până la târg; Gorlois, aşa ziceau oamenii cu respect, interzisese asta din pricina vremurilor tulburi. O dată, scrutând de la fereastra de sus, a văzut un călăreţ apropiindu-se, iar apoi oprindu-se pe digul din interior ca să stea de vorbă cu şeful gărzii. Călăreţul părea furios, iar Igraine a avut impresia că se uitase spre zidurile înalte cu un aer dezamăgit, dar în cele din urmă întorsese calul şi plecase. Igraine s-a întrebat dacă acela fusese un mesager venit cu ştiri pentru ea, căruia garda nu-i îngăduise să intre.

Devenise, aşadar, prizonieră în castelul bărbatului ei. El putea spune, sau chiar crede, că o lăsase acolo ca să fie apărată de tulburările din ţară, dar adevărul era altul: gelozia îl împinsese să o întemniţeze acolo. Câteva zile mai târziu a verificat bănuiala,

chemându-l la ea pe şeful gărzii.

— Vreau să-i trimit un mesaj surorii mele, ca s-o rog să vină în vizită, a spus ea. Poţi trimite un om până la Avalon?

I s-a părut că omul se fereşte să o privească în ochi şi i-a răspuns:

— Cum să zic, doamnă, nu pot. Stăpânul mi-a spus foarte clar că trebuie să rămânem cu toţii aici şi să apărăm Tintagel de un posibil asediu.

— Nu poţi plăti un călăreţ din sat, ca să facă el drumul până acolo, dacă îl răsplătesc bine?

— Stăpânului nu i-ar fi pe plac aşa ceva, doamnă. Îmi cer iertare.

— Am înţeles, a zis ea şi l-a trimis la treburile lui.

Încă nu se lăsase cuprinsă de atâta disperare încât să încerce a mitui pe vreunul dintre oşteni. Cu toate acestea, cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai rău. Cum de îndrăznea Gorlois să o întemniţeze pe ea, care era sora Doamnei din Avalon? Îi era soaţă, nu sclavă ori servitoare! În cele din urmă, a ales o cale disperată.

Nu fusese instruită să aibă darul Viziunii; se slujise puţin de el, în mod spontan, când era mică, dar în afara unei viziuni a Vivianei, nu apelase la el deloc de când era femeie în toată firea şi, de când îl văzuse pe Gorlois ca fiind sortit morţii, refuzase să mai aibă altele. Iar *aceea,* Zeii îi stăteau martori, nu se adeverise, pentru că Gorlois era încă în viaţă. Cu toate astea, într-un fel sau altul, a bănuit ea, acum putea vedea ce se va întâmpla. Era vorba de o încercare primejdioasă — de mică auzise nenumărate poveşti despre ce păţeau aceia care se amestecau în arte pentru care nu aveau instrucţie, şi mai întâi a căutat o cale de mijloc. Când primele frunze au început să îngălbenească, l-a chemat din nou la sine pe şeful gărzii.

— Nu pot sta aici o veşnicie, închisă ca un şobolan în cursă, a zis ea. Trebuie să mă duc până la târg. Am de cumpărat vopsele şi mai am nevoie de o capră de lapte şi de ace de cusut şi de păr, şi de alte lucruri trebuincioase pentru iarna ce vine.

— Doamnă, am primit poruncă să nu-ţi îngădui să ieşi din castel, a zis el şi şi-a ferit iarăşi privirea într-o parte. Primesc porunci doar de la stăpân, şi de la el n-am mai auzit nimic de o

vreme.

— Atunci rămân eu şi o să trimit una dintre femeile mele, a zis ea. Ettarr sau Isotta, şi doamna Morgause le va însoţi — aşa e bine?

Omul a părut înţelegător, semn că ea găsise o soluţie care îl ferea pe el de a încălca o poruncă a stăpânului; pentru că, într-adevăr, trebuia ca cineva să meargă până la târg înainte de sosirea iernii, iar el ştia asta la fel de bine ca şi Igraine. Era păcat să o împiedice pe stăpâna casei să îşi facă, la urma urmelor, una dintre îndatoririle ei.

Morgause s-a bucurat imens când Igraine i-a spus că va merge la târg. *Nici nu-i de mirare*, a gândit ea. *Nimeni n-a ieşit de aici toată vara. Până şi păstorii sunt mai liberi decât noi, pentru, că ei măcar duc oile la păscut!* Sincer invidioasă, a urmărit-o pe Morgause îmbrăcând mantia sângerie pe care i-o dăduse Gorlois şi, în tovărăşia a doi ostaşi, precum şi cu Ettarr şi Isotta şi două femei de la bucătărie care să ducă pachetele şi cumpărăturile, a pornit călare pe poneiul ei. S-a uitat de pe dig, ţinând-o pe Morgaine de mână, până ce grupul a dispărut din vedere şi a simţit că nu mai poate suporta să intre în castelul care îi devenise închisoare.

— Mamă, a întrebat Morgaine, de ce nu putem merge şi noi la târg împreună cu mătuşica?

— Pentru că tatăl tău nu ne lasă, scumpo.

— De ce nu ne lasă? Crede că o să facem obrăznicii?

Igraine a râs auzind asta şi i-a răspuns:

— Da, cred că asta îşi închipuie el.

Morgaine a rămas tăcută — o fiinţă micuţă, liniştită, plină de sine, cu părul deja îndeajuns de lung pentru a-i fi împletit până aproape de omoplaţi, însă atât de fin şi drept, încât îi aluneca în zulufi în jurul umerilor. Ochii îi erau negri şi serioşi, iar sprâncenele drepte şi egale, atât de pline, încât constituiau trăsătura ei cea mai clar desenată. *O zână mică*, a gândit Igraine, *deloc umană; un spiriduş.* Nu era mai înaltă decât copila fetei păstorului care încă nu împlinise doi ani, deşi Morgaine se apropia de patru şi vorbea limpede şi gândit, ca o fată de opt sau nouă ani. Igraine a ridicat copila în braţe şi a strâns-o.

— Micuţa mea zânişoară!

Morgaine s-a lăsat mângâiată, ba chiar a sărutat-o pe Igraine, ceea ce a surprins-o, pentru că fetiţa nu se alinta, dar curând a început să se foiască neliniştită — nu era genul de copil care să vrea să fie ţinut mult în braţe; îi plăcea să facă totul după voia ei. Începuse chiar să se îmbrace singură şi să-şi încheie cataramele la pantofi. Igraine a aşezat-o jos, iar Morgaine a păşit calm alături de ea, spre castel.

Igraine s-a aşezat la războiul ei de ţesut, spunându-i lui Morgaine să-şi ia fusul şi să stea lângă ea. Fetiţa i-a dat ascultare, iar Igraine, în timp ce-şi punea suveica în mişcare, s-a oprit o clipă să o urmărească. Avea mâini sigure şi precise; firul îi era stângaci, dar rotea fusul cu îndemânare, de parcă ar fi fost o jucărie, făcându-l să zburde între degetele ei mici. Dacă ar fi avut mâinile mai mari, ar fi putut toarce la fel de bine ca Morgause. După o vreme, Morgaine a zis:

— Nu-mi mai aduc aminte de tata. Unde e?

— Cu soldaţii lui, în ţinutul Summer, draga mea.

— Când o să se întoarcă acasă?

— Nu ştiu, Morgaine. Vrei să vină?

Fetiţa a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Nu, a răspuns ea, pentru că atunci când era aici — îmi aduc aminte puţin — a trebuit să dorm în camera mătuşii, şi acolo era întuneric şi la început mi-a fost frică. Sigur, atunci eram foarte mică, a adăugat ea, şi nu vreau să se întoarcă pentru că te-a făcut să plângi.

Da, Viviane îi spusese asta; femeile nu-i cred pe copii în stare să priceapă ce se petrece în jurul lor.

— Mamă, de ce nu mai ai un copil? Alte femei au copii imediat ce îl înţarcă pe celălalt, şi eu am deja patru ani. Aş vrea să am un frăţior să mă joc cu el, sau măcar o surioară.

Igraine a dat să spună:

— Pentru că tatăl tău, Gorlois..., apoi s-a oprit brusc. Indiferent cât de matură părea să fie, Morgaine avea doar patru ani, iar Igraine nu-i putea destăinui asemenea lucruri.

— Pentru că Zeiţa Mamă nu a găsit cu cale să-mi trimită un fiu, copilă.

Părintele Columba a ieşit pe terasă şi i-a zis pe un ton sobru:

— N-ar trebui să-i vorbeşti copilului despre Zeiţe şi superstiţii.

Gorlois voieşte ca ea să fie crescută ca o bună creştină. Morgaine, mama ta nu a avut un fiu pentru că tatăl tău s-a supărat pe ea, iar Dumnezeu nu i-a dat un fiu ca să o pedepsească pentru voinţa ei păcătoasă.

Nu era pentru întâia oară că Igraine ar fi vrut să arunce cu războiul de ţesut în acel corb negru care aducea prevestiri rele. Să se fi destăinuit Gorlois acestui om, să ştie el tot ce se petrecuse între dânşii? În lunile care trecuseră, îşi pusese deseori această întrebare, dar niciodată nu găsise prilejul să întrebe şi era convinsă că el nu i-ar fi spus nimic. Morgaine s-a ridicat şi s-a strâmbat la preot:

— Du-te de aici, moşule, a zis ea cu glas limpede. Nu-mi placi. Ai făcut-o pe mama să plângă. Mama ştie mai bine decât tine, iar dacă ea zice că Zeiţa nu i-a trimis un copil, eu cred ce zice ea, nu vorbele tale, pentru că mama nu minte!

Părintele Columba i s-a adresat cu asprime lui Igraine:

— Acum vezi ce se întâmplă din cauza îndărătniciei tale, doamnă? Această copilă ar trebui să fie bătută. Dă-mi-o mie şi o voi pedepsi eu însumi pentru obrăznicia ei!

Auzind acestea, Igraine nu şi-a mai putut ţine în frâu furia şi revolta. Părintele Columba înaintase către Morgaine, care rămăsese pe loc fără să se dea înapoi. Igraine a păşit între ei.

— Părinte, dacă o atingi pe fiica mea, te ucid pe loc, a zis ea. Soţul meu te-a adus aici, astfel că nu te pot alunga, dar în ziua în care mai apari în faţa mea, o să te scuip. Piei din ochii mei!

Preotul nu s-a speriat.

— Stăpânul meu Gorlois mi-a încredinţat bunăstarea spirituală a întregii sale familii, doamnă, şi nu mă macină mândria, de aceea o să-ţi iert vorbele.

— Nu-mi pasă de iertarea ta nici cât de iertarea unui ţap! Piei din ochii mei, altfel o să chem servitoarele să te dea afară. Moşule, dacă nu vei să fii scos cu forţa de aici, du-te şi să nu mai apari în faţa mea decât atunci când o să trimit după tine — iar asta are să se întâmple când soarele o să răsară dinspre Irlanda. *Pleacă!*

Preotul a privit ochii ei, ce păreau să scoată flăcări, şi mâna ridicată, şi a ieşit încet din încăpere.

Acum, după ce făptuise un act de nesupunere vădită, Igraine a

rămas paralizată de propria-i temeritate. Dar măcar scăpase de preot şi o eliberase pe Morgaine. Nu voia ca fata ei să crească şi să îi fie ruşine de feminitatea ei.

Morgause s-a întors noaptea târziu de la târg, după ce alesese toate lucrurile cu mare grijă — Igraine şi-a dat seama că nici ea nu s-ar fi descurcat mai bine — cu un drob de zahăr pentru Morgaine, ca să-l sugă, pe care îl cumpărase chiar din banii ei, şi aducând tot soiul de poveşti auzite de la precupeţi. Surorile au rămas până la miezul nopţii în camera lui Igraine, stând de vorbă mult timp după ce Morgaine adormise sugând din bucata de zahăr, cu faţa lipicioasă, dar încă ţinând-o strâns între degete. Igraine i-a luat-o şi a pus-o bine, după care a vrut să afle ce alte veşti auzise Morgause la târg.

Ce jalnic, să aflu veşti de la târgoveţi despre ceea ce face propriul meu soţ! „

— În ţinutul Summer se ţine o mare adunare, a spus Morgause. Se zice că Merlin a făcut pace între Lot şi Uther. Mai spun unii că Banul Britaniei Mici s-a aliat cu ei şi că le trimite cai aduşi din Spania, a mai spus ea pronunţând greoi cuvântul. Igraine, unde este ţara asta? La Roma?

— Nu, departe la miazăzi, mai aproape de noi decât Roma, cu multe, multe leghe, i-a răspuns Igraine.

— S-a purtat o bătălie cu saxonii şi Uther a fost acolo cu dragonul pe stindard, a spus apoi Morgause. Am auzit un cântăreţ la harpă povestind asta ca o baladă, cum Ducele de Cornwall şi-a întemniţat doamna în Tintagel... Pe întuneric, Igraine a reuşit totuşi să vadă ochii mari şi gura rămasă căscată a mirare a lui Morgause. Igraine, spune-mi adevărul, Uther *a fost* iubitul tău?

— Nu, i-a răspuns Igraine, dar Gorlois aşa a crezut, şi de aceea s-a sfădit cu Uther. Nu m-a crezut, deşi i-am spus adevărul. A simţit un nod în gât din cauza lacrimilor. Acum aş vrea să fi fost adevărat.

— Se spune că regele Lot e mai frumos decât Uther, a continuat Morgause, şi că îşi caută soţie şi se şopteşte că îl va provoca pe Uther ca Mare Rege, dacă va socoti că o poate face în siguranţă. E mai frumos decât Uther? Sau Uther seamănă cu un zeu, aşa cum se zvoneşte?

Igraine a clătinat din cap.

— Nu ştiu, Morgause.

— Cum, păi se zice că a fost iubitul tău...

— Nu-mi pasă ce se zice, a întrerupt-o Igraine, dar cred că, după cum gândeşte lumea, amândoi sunt bărbaţi falnici, Lot brunet, iar Uther blond ca un om de la miazănoapte. Dar nu pentru chipul lui l-am socotit pe Uther mai bun.

— Atunci pentru ce? a întrebat Morgause curioasă, iar Igraine a suspinat, ştiind că tânăra nu va înţelege. Cu toate acestea, dorinţa de a împărtăşi măcar o părticică din simţămintele pe care nu le putea destăinui nimănui a făcut-o să spună: Nu prea ştiu. Doar că... era ca şi cum l-aş fi cunoscut de la începutul lumii, ca şi cum nu mi-ar fi fost nicicând un străin, indiferent ce ar fi făcut şi indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi.

— Dar dacă nu a făcut decât să te sărute...

— Nu are importanţă, a spus Igraine ostenită, şi abia după aceea, plângând, a spus ceea ce ştia de multă vreme şi trebuise să recunoască împotriva voinţei ei. Chiar dacă nu-l voi mai vedea cât trăiesc, sunt legată de el şi aşa voi rămâne până la moarte. Şi nu cred că Zeiţa mi-ar fi adus o asemenea întorsătură a vieţii dacă aş fi fost sortită să nu-l mai revăd.

În lumina scăzută, a observat că Morgause se uita la ea cu respect şi aproape cu invidie, ca şi cum, în ochii fetei, ar fi devenit eroina unei poveşti romantice. A vrut să-i spună că nu era aşa, nu era deloc romantic, ci doar ceea ce trebuia să se întâmple, dar a înţeles că nu ar fi găsit cuvintele potrivite, fiindcă Morgause nu avea experienţa necesară să deosebească lucrurile romantice de acel fel de realitate supremă, absolut de nezdruncinat, care stătea la baza imaginaţiei ori fanteziei. *O s-o las să creadă că e ceva romantic, dacă asta o mulţumeşte,* a gândit Igraine şi şi-a dat seama că acel fel de realitate nu va fi trăit niciodată de Morgause; ea trăia într-o cu totul altă lume.

Acum făcuse un pas prin îndepărtarea preotului care era omul lui Gorlois, apoi altul destăinuindu-i lui Morgause că îl iubea pe Uther. Viviane îi spusese că lumile se îndepărtau una de alta şi Igraine a avut sentimentul că începuse deja să trăiască într-o lume separată de cea obişnuită, în care Gorlois probabil că avea dreptul să îi ceară a fi o bună creştină, o servitoare, o sclavă —

adică soața lui. Acum doar Morgaine mai constituia legătura ei cu acea lume. S-a uitat la copilul cu mâini lipicioase, care dormea cu părul negru răsfirat în neorânduială pe pernă, și la sora ei cu ochi mari și uimiți și s-a întrebat dacă, la chemarea acelui lucru ce i se întâmplase, va abandona chiar și aceşti ultimi ostateci care o mai reţineau în lumea reală. Gândul i-a provocat mâhnire, dar în sinea ei a șoptit: „Da. Chiar și asta."

Așadar, al doilea pas, cel de care se temuse atât de mult, fusese ușor de făcut.

A rămas trează toată noaptea între Morgause și fetiță, încercând să hotărască ce avea să facă. Să fugă și să aibă încredere în partea de profeţie a lui Uther ca să fie găsită? A alungat acel gând aproape pe dată. Să o trimită pe Morgause cu îndrumări secrete să fugă la Avalon ca să ducă mesajul că era întemnițată? Nu; dacă asta devenise vorbă de bârfă — o baladă cântată în târg — sora ei ar fi venit la ea dacă ar fi socotit că astfel o putea ajuta. Vocea mută a îndoielii și disperării îi rodea sufletul. Viziunea ei fusese falsă... Ori, poate, când ea nu abandonase totul pentru Uther, ei renunțaseră la plan, găsiseră altă femeie pentru Uther, pentru a salva Britania, tot astfel cum, dacă marea preoteasă ar fi fost prea bolnavă ca să participe la marea sărbătoare, ar fi ales alta să-i ţină locul.

Spre dimineață, când cerul se luminase deja, a căzut într-un somn adânc. Și astfel, când încetase să mai spere, a găsit calea. Când s-a trezit, a simțit că o voce îi răsunase în minte: *Stai departe de copil și de fată o zi întreagă și vei ști ce să faci.*

Ziua a început limpede și strălucitoare și, în timp ce mâncau de dimineață brânză de capră și pâine proaspăt scoasă din cuptor, Morgause a privit spre marea sclipitoare și a zis:

— Ce sătulă sunt de statul între ziduri! Până ieri, când am fost la târg, nu mi-am dat seama cât m-am săturat să lâncezesc în casă.

— Atunci ia-o pe Morgaine și ieșiți toată ziua cu femeile păstorilor, a sfătuit-o Igraine. Cred că și ei i-ar plăcea să iasă.

Le-a pregătit bucăți de carne și pâine; pentru Morgaine totul semăna cu o sărbătoare. Igraine le-a urmărit plecând, sperând ca ele să scape de ochii necruțători ai părintelui Columba, pentru că, deși îi respecta voința și nu i se adresa, el o urmărea

pretutindeni. Pe la mijlocul dimineţii, în timp ce ea ţesea, el a venit în camera ei şi a zis:

— Doamnă...

Ea nu a ridicat privirea spre el.

— Părinte, te-am rugat să stai departe de mine. Să-ţi spui păsul lui Gorlois când va veni, dacă voieşti, dar cu mine nu ai ce vorbi.

— Unul dintre oamenii lui Gorlois a căzut de pe stânci şi s-a vătămat grav. Tovarăşii lui cred că e pe moarte, de aceea m-au chemat la căpătâiul lui. Să nu te temi, vei fi bine păzită.

Ştiuse asta — nici măcar nu se gândise că, dacă scăpa de preot, ar fi putut fugi undeva să-şi caute libertatea. Şi, oricum, unde se putea duce? Aceea era ţara lui Gorlois şi nici unul dintre supuşi nu ar fi îndrăznit să ofere adăpost unei femei fugite din calea mâniei lui. Nici măcar nu se gândise să fugă.

— Du-te, şi Diavolul să te ia, ca să nu mai apari în faţa mea, a spus ea şi i-a întors spatele.

— Dacă vrei să mă blestemi, femeie...

— De ce m-aş osteni să te blestem? Mai bine îţi urez călătorie grabnică spre rai şi fie ca Dumnezeul tău să afle mai multă plăcere în compania ta decât mine.

După ce preotul a plecat, grăbindu-se pe măgăruşul lui să traverseze digul, a ştiut de ce simţise că trebuia să scape şi de preot. Într-un fel, şi el era iniţiat în Mistere, deşi acelea nu erau Misterele ei, şi avea să afle curând şi va dezaproba ceea ce voia ea să facă. S-a dus în odaia lui Morgause şi a luat oglinda din argint. Apoi a coborât în bucătărie şi le-a cerut servitoarelor să facă focul în camera ei. Acestea s-au holbat la ea, pentru că ziua nu era rece, dar ea a repetat porunca de parcă le-ar fi cerut lucrul cel mai firesc din lume şi şi-a luat alte lucruri trebuincioase din bucătărie: sare şi puţin ulei, o bucată de pâine şi un clondir mic de vin — femeile aveau să creadă că le luase pentru masa de prânz. Apoi, ca să-şi ascundă adevăratele intenţii, a luat şi o bucată de brânză, pe care mai târziu a aruncat-o la pescăruşi.

În grădină a găsit flori de levănţică şi a reuşit să descopere şi câteva fire de trandafir sălbatic. A tăiat câteva ramuri de ienupăr cu cuţitaşul pe care-l avea la ea, doar câteva rămurele simbolice şi o bucăţică de alun. Ajunsă în camera ei, a tras zăvorul la uşă şi

s-a dezbrăcat, rămânând goală şi tremurând în faţa focului. Nu mai făcuse niciodată asta şi ştia că Viviane o va mustra, căci cei care nu erau iniţiaţi în arta vrăjilor se puteau vătăma singuri, dacă se amestecau unde nu trebuia.

A aruncat ienupărul în foc şi, în timp ce fumul se înălţa, şi-a legat ramura de alun în jurul frunţii. A aşezat fructe şi flori în faţa focului, apoi s-a uns cu sare şi ulei pe sâni, a luat o gură de pâine şi o înghiţitură de vin, după care, tremurând, a pus oglinda din argint ca să prindă lucirea flăcărilor şi, din butoiaşul în care ţinea apă pentru spălatul părului, a turnat apă limpede de ploaie pe suprafaţa argintie a oglinzii. A şoptit:

— Cu lucruri simple şi neobişnuite, cu apă şi foc, sare, ulei şi vin, cu fructe şi flori, te implor, Zeiţă. Îngăduie-mi să o văd pe sora mea, Viviane.

Încet, suprafaţa apei s-a tulburat. Atinsă de o adiere bruscă şi îngheţată, Igraine a tremurat, întrebându-se vreme de o clipă dacă nu cumva vraja se va stinge, dacă nu cumva vrăjitoria ei era o blasfemie. Faţa neclară care s-a format în oglindă a fost întâi a ei, apoi s-a mişcat, transformându-se, devenind faţa grozavă a Zeiţei, cu o rămurică de scoruş pe frunte. Iar apoi, pe măsură ce imaginea s-a închegat şi a devenit clară, Igraine a văzut, însă nu aşa cum sperase şi crezuse, un chip viu, care să-i vorbească. A văzut o încăpere pe care o cunoştea. Fusese cândva odaia mamei ei de la Avalon şi acolo erau femei îmbrăcate în robe negre de preotese şi la început a căutat-o în zadar pe sora ei, pentru că femeile erau într-un continuu du-te-vino, iar în cameră era agitaţie. Abia după aceea a văzut-o pe sora ei, Viviane; arăta doborâtă, bolnavă şi trasă la faţă, şi mergea, mergea încoace şi încolo, sprijinindu-se de braţul unei preotese, şi atunci Igraine a priceput, cu groază, ceea ce vedea. Pentru că Viviane, cu roba de culoare deschisă din lână nevopsită, era grea cu copil, avea pântecul umflat, faţa îi părea stoarsă de atâta suferinţă şi păşea, păşea mereu, aşa după cum, din câte îşi amintea Igraine, o siliseră moaşele şi pe ea să facă atunci când era în chinurile facerii cu Morgaine...

Nu! Vai, Mamă Ceridwen, binecuvântată zeiţă, nu... Aşa a murit mama noastră, dar Viviane era atât de convinsă că trecuse de vremea maternităţii... iar acum are să moară, nu poate aduce pe

lume un copil la vârsta asta... Dacă a știut că a rămas grea, de ce nu a luat vreo licoare ca să lepede pruncul? Asta înseamnă ruina tuturor planurilor, înseamnă sfârșitul...

Și eu, care mi-am azvârlit viața în hău pentru un vis... Și în aceeași clipă lui Igraine i s-a făcut rușine că se putea gândi la sine și la propria-i nenorocire când Viviane avea să se așeze pe patul de naștere, de pe care puține speranțe erau să se mai ridice vreodată. Îngrozită, plângând nestăpânit, nici măcar nu și-a putut întoarce fața de la oglindă și, când Viviane a ridicat capul privind peste frunțile preoteselor de brațul cărora se sprijinea, în ochii ei tulburi, trași de durere, a apărut o undă de recunoaștere și de tandrețe. Igraine n-a auzit-o, dar a fost ca și cum i-ar fi spus totul direct în minte.

Fetiță... surioară... Grainne...

De tristețe, durere și teamă, Igraine a vrut să strige, dar nu putea să o împovăreze pe Viviane cu propriile ei necazuri în asemenea momente. Și-a descărcat tot ce avea în inimă într-un singur strigăt.

Te aud, mamă, soră, preoteasă și zeiță a mea...

Igraine, îți spun, nici chiar în acest ceas eu n-am pierdut speranța, așa că nu dispera! Există o repetare a tuturor suferințelor noastre și am văzut-o... nu dispera... Și, în aceeași clipă, cu părul înfiorându-i-se pe brațe, Igraine a simțit pe obraz o atingere ușoară, cel mai delicat sărut, și Viviane i-a șoptit:

— Surioară...

Iar apoi Igraine a văzut chipul surorii ei cum se schimonosește de durere. Viviane a căzut ca într-un leșin în brațele preoteselor, iar un vânt a vălurit apa oglinzii, și Igraine și-a văzut propriul chip, neclar din cauza lacrimilor din ochi, privind din apă. Tremurând, apucând ceva de îmbrăcat, orice, ca să se încălzească, a aruncat oglinda în foc; apoi s-a azvârlit pe pat și a plâns.

Viviane mi-a spus să nu-mi pierd speranța. Dar cum să nu fiu deznădăjduită, când ea moare?

A rămas întinsă, plângând până când nu a mai știut de sine. Într-un târziu, când lacrimile i-au secat, s-a ridicat cu greu și și-a clătit fața cu apă rece. Viviane era pe moarte, poate murise deja. Dar ultimele ei cuvinte o îndemnaseră să nu deznădăjduiască. S-a

îmbrăcat şi şi-a pus la gât piatra lunii primită de la Viviane. Iar apoi, într-o vălurire a aerului din faţa ei, l-a văzut pe Uther.

De astă dată a ştiut că era o viziune, nu bărbatul însuşi. Nimic uman, cu siguranţă nu Uther Pendragon, nu ar fi putut ajunge în încăperea ei păzită fără ca cineva să îl vadă şi să-l oprească. Purta o mantie grea, dar pe braţ — şi de aceea a înţeles că nu visa — avea şerpii pe care îi văzuse când visase despre viaţa lui pe Atlantida. Numai că acum nu erau brăţări din aur, ci şerpi vii, care au ridicat capetele, şuierând; iar ea nu s-a temut de ei.

— Iubita mea, a spus el, şi cu toate că era chiar glasul lui, încăperea a rămas în tăcere, iluminată de flăcările focului şi, întretăiat cu glasul lui, a auzit şi pocnetul mărunt al rămurelelor de ienupăr. O să vin la tine la solstiţiul de iarnă. Jur, o să vin, indiferent ce mi-ar sta în cale. Pregăteşte-te pentru mine la mijlocul iernii...

Apoi Igraine a rămas singură, doar cu razele de soare ce pătrundeau în încăpere şi cu oglindirea mării de afară, iar în curtea de jos a auzit glasurile vesele ale lui Morgause şi ale fiicei ei.

A respirat adânc şi, cu calm, a băut restul de vin. Pe stomacul gol, fără să fi mâncat, a simţit efectul ridicându-i-se la cap, făcând-o să simtă o arsură ameţitoare. Apoi, convinsă că întâmplările nu se vor lăsa mult aşteptate, a coborât tăcută treptele.

7

Curând, Gorlois s-a întors la Tintagel.

Încă tulburată de beţia acelei viziuni — dar şi speriată, pentru că nu crezuse că Viviane va muri şi, în ciuda cuvintelor de speranţă, acum nu-şi putea imagina că Viviane va trăi — Igraine aştepta altceva; veşti minunate despre Uther sau vorbă că Gorlois murise, iar ea devenise liberă. Apariţia lui Gorlois, plin de colb, flămând şi posomorât, parcă avea rostul s-o facă să creadă că viziunea nu fusese decât o autoamăgire sau o înşelătorie pusă la cale de Cel Rău.

Iar dacă lucrurile stau aşa, trebuie să văd şi partea bună, pentru

că asta ar însemna că sora mea trăiește și viziunea avută a fost o amăgire născută din propriile mele temeri. De aceea, l-a întâmpinat pe Gorlois cu seninătate, cu mâncare, cele trebuincioase unei băi, straie curate şi doar cu vorbe frumoase. „Lasă-l să creadă, dacă aşa voieşte, că eu mă căiesc pentru purtarea aspră şi încerc să-i intru din nou în graţii.” Pentru ea nu mai avea importanţă ce gândea sau făcea Gorlois. Nu-l mai ura şi nici nu-i mai purta ranchiună pentru anii de suferinţă şi disperare de până atunci. Suferinţele o pregătiseră pentru ceea ce avea să se întâmple mai târziu. I-a dat mâncare şi băutură, s-a îngrijit ca oamenii lui să fie găzduiţi cum se cuvine şi s-a ferit să-l sâcâie cu întrebări. A adus-o câteva clipe şi pe Morgaine, spălată, pieptănată şi frumoasă, ca să facă o plecăciune în faţa tatălui ei, apoi i-a cerut Isottei să o ducă la culcare.

Împingând deoparte farfuria, Gorlois a oftat.

— O să se facă frumoasă, dar arată ca un copil de zână şi seamănă cu oamenii de pe coline. Cum de-a căpătat asemenea sânge? Printre rudele mele nu găseşti aşa ceva.

— Dar mama a fost din sânge străvechi, a spus Igraine, şi Viviane la fel. Cred că tatăl ei a fost cineva din poporul vechi al spiriduşilor.

Gorlois s-a înfrigurat şi a spus:

— Iar tu nu ştii cine a zămislit-o — romanii au făcut bine distrugându-i pe acei oameni. Eu nu mă tem de nici un bărbat cu care mă pot măsura cu arma în mână, dar mi-e frică de oamenii aceia de sub pământ, din adâncul colinelor, cu cercurile lor magice şi cu hrana lor care te poate face să rătăceşti o sută de ani ca descântat, şi cu fiinţele vrăjitoreşti care apar din beznă şi doboară omul nespovedit, aruncându-l în iad... Diavolul i-a creat ca să aducă moartea creştinilor şi socotesc că a-i ucide înseamnă a face lucrarea Domnului!

Igraine şi-a adus aminte de ierburile şi leacurile pe care femeile poporului vechi le aduseseră chiar şi cuceritorilor pentru a-i vindeca; de săgeţile otrăvite care puteau doborî vânat ce altfel nu se putea prinde; s-a gândit la mama ei, născută din acel popor şi la tatăl necunoscut al Vivianei. Iar Gorlois, la fel ca romanii, ar fi voit ca în numele lui Dumnezeu să ucidă acel popor simplu?

— Cred că asta e voinţa Domnului, a spus ea.

— Morgaine ar trebui să crească într-o mănăstire de femei sfinte, pentru ca răul cel mare pe care l-a moştenit prin sângele tău să nu o pângărească, a spus Gorlois cu un aer gânditor. O să ne îngrijim de asta când va fi mai mare. Mi-a zis un om sfânt că femeile poartă sângele mamei, şi că aşa a fost încă de pe vremea Evei: ceea ce sălăşluieşte în femei, care sunt pline de păcate, trece şi la copile; dar un fiu va purta sângele tatălui său, tot aşa cum Hristos a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, părintele lui. Aşadar, de vom avea un fiu, Igraine, nu mai trebuie să ne fie teamă că şi el va moşteni sângele rău al poporului necredincios de pe coline.

Pe Igraine a încercat-o un val de furie, dar îşi jurase că nu-l va contrazice pe Gorlois în nici un fel.

— Şi asta trebuie să fie după cum voieşte Dumnezeul tău. (Pentru că ea ştia, chiar dacă el uitase, că nu se va mai lăsa atinsă de el aşa cum atinge bărbatul o femeie. Acum nu mai avea importanţă ce zicea sau făcea Gorlois.) Bărbate, spune-mi ce te-a adus acasă pe neanunţate?

— Uther, bineînţeles, a răspuns Gorlois. Încoronarea s-a făcut cu mare zarvă pe Insula Dragonului, care este aproape de acel Glastonbury al preoţilor — nu ştiu de ce preoţii îi mai îngăduie să se înalţe acolo, pentru că e un loc păgân, iar acolo s-au închinat Celui cu Coarne al pădurilor şi au înălţat şerpi şi altele asemenea, lucruri ce nu ar trebui tolerate într-o ţară creştină. Regele Leodegranz, care e rege al ţinutului Summer, e de partea mea şi a refuzat să facă pace cu Uther. Leodegranz nu-l place pe Uther nici cât mine, dar nu vrea să pornească război împotriva lui chiar imediat; nu se cuvine să ne războim între noi când saxonii se adună pe ţărmurile de răsărit. Dacă scoţienii ne atacă în vara asta, vom fi prinşi între ciocan şi nicovală. Iar acum Uther a trimis un ultimatum — că trebuie să-mi pun oamenii din Cornwall sub comanda lui, altfel va veni el însuşi să mă silească. De aceea am venit — dacă se ajunge până acolo, putem păstra Tintagel pe vecie. Însă l-am prevenit pe Uther că, dacă pune piciorul în Cornwall, mă voi bate cu el. Leodegranz a încheiat un armistiţiu cu Uther până când saxonii vor fi alungaţi din ţară, dar eu nu am vrut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e o nebunie, a spus

Igraine, pentru că Leodegranz are dreptate — saxonii n-ar mai avea nici o putere dacă toţi bărbaţii Britaniei ar fi uniţi. Dacă vă gâlceviţi între voi, saxonii pot ataca pe rând fiecare regat şi curând toată ţara va sluji Zeilor Calului!

Gorlois şi-a împins farfuria deoparte.

— Nici nu credeam că o femeie ştie ce este aceea onoare, Igraine. Să mergem la culcare.

Crezuse că nu avea importanţă ce îi va face el, fiindcă nu-i mai păsa de nimic; dar nu se aşteptase să vadă zbaterea disperată ce pornise doar din mândria lui. În cele din urmă, o bătuse din nou, blestemând:

— Ai pus farmece pe bărbăţia mea, vrăjitoare blestemată.

După ce, epuizat, Gorlois a căzut într-un somn ca de plumb, Igraine, cu faţa învineţită şi cuprinsă parcă de foc, a rămas trează şi a plâns tăcut alături de el. Deci asta-i era răsplata pentru purtarea cuviincioasă, aceeaşi ca şi atunci când îi adresase vorbe grele? Acum se considera îndreptăţită să-l urască, iar într-un fel a descoperit cu uşurare că nu se simţea vinovată pentru ura aceea. Brusc, şi cu o izbucnire de violenţă, a sperat că Uther îl va ucide.

Gorlois a plecat a doua zi la crăpatul zorilor şi, în afara celor şase oameni lăsaţi pentru a apăra Tintagel, a luat cu sine aproape toţi soldaţii. Din discuţia pe care a surprins-o în sala mare înainte de plecare, a aflat că Gorlois spera să-i întindă o capcană lui Uther atunci când, coborând de pe landă, armata acestuia urma să pătrundă într-o vale. Şi toate astea pentru ceea ce el numea onoare; era în stare să lase Britania fără Marele ei Rege, aruncând ţara, ca pe o femeie, în braţele hoardelor saxone, pentru a fi violată — şi totul pentru că nu se dovedise îndeajuns de bărbat în faţa femeii lui şi se temea că Uther îi va lua locul.

După plecarea lui, zilele s-au târât cu greu, ploioase şi tăcute. Apoi au venit primele îngheţuri, cu ninsori bătute de vânturi peste landa care, uneori, nu se vedea decât în zilele cele mai senine. Dorea veşti, pentru că se simţea ca un bursuc dormitând în vizuina lui de iarnă.

Miezul iernii. Uther spusese că va veni la ea la solstiţiul de iarnă — însă acum ea s-a întrebat dacă nu cumva acela fusese doar un vis. Cum zilele de toamnă zăboveau, mohorâte şi reci, a început să pună la îndoială acea viziune, dar ştia că orice

încercare de a o repeta, pentru a se convinge, nu ar fi ajutat la nimic. Încă din copilărie învăţase că era rău să depindă atât de mult de arta magiei. Ea era îngăduită doar pentru a căuta o rază de lumină în întuneric, şi exacta asta făcuse ea; dar magia nu trebuia să se transforme în ceva ca un reazem permanent pentru copilul ce învaţă să meargă; altfel nu va mai putea să facă nici un pas fără ajutorul îndrumărilor supranaturale.

N-am fost niciodată în stare să mă bizui doar pe mine, a gândit ea cu amărăciune. Când era copilă, căutase un sprijin în Viviane, însă nici nu păşise bine pe tărâmul feminităţii, că îi fusese dată de soţie lui Gorlois, iar el credea că de la el trebuia să afle ea răspuns la toate întrebările sau, în lipsa lui, să ceară mereu sfatul părintelui Columba.

De aceea, acum, ştiind că avea şansa de a începe să gândească singură, s-a întors mai mult spre sine. Şi-a învăţat copila să toarcă, şi a încercat să o deprindă pe sora ei Morgause să ţeasă folosind mai multe culori; a început să drămuiască hrana, pentru că se părea că iarna avea să fie mai friguroasă şi mai lungă decât de obicei; şi asculta hulpavă orice ştire, oricât de neînsemnată, ce-i parvenea de la păstorii veniţi la târg sau de la călători — dar pe măsură ce iarna se apropia, cuprinzând Tintagel, aceştia erau tot mai puţini.

Trecuse de Samhain2 când o negustoreasă ambulantă a ajuns la castel, înfofolită în zdrenţe şi şaluri rupte, obosită şi cu răni la tălpi. Avea picioarele înfăşurate în cârpe şi nici în rest nu era curată, dar Igraine a poftit-o înăuntru şi i-a dat un locşor lângă foc şi un polonic de ghiveci din carne de capră cu pâine uscată, care ar fi fost în mod obişnuit chiar porţia ei. Când a văzut că femeia şchiopăta din cauza unei răni de la mersul pe pietre, a cerut bucătăresei să înfierbânte nişte apă şi a găsit o cârpă curată ca să îi lege piciorul. A cumpărat două ace din mărfurile femeii — erau cam grosolane, iar ea avea altele mai bune, dar ele îi puteau sluji ca să o înveţe pe Morgaine să coasă. Apoi, simţind că merita măcar atâta lucru, a întrebat-o dacă auzise ceva veşti despre cele ce se petreceau în miazănoapte.

---

2 Sărbătoare a vechilor celți, în jurul datei de 1 noiembrie, pentru a celebra sosirea iernii (n. tr.).

— Sunt soldaţi, doamnă, a spus bătrâna suspinând, şi saxoni care se adună pe drumurile de la miazănoapte, şi bătălii... şi Uther cu steagul lui cu dragon, saxonii la miazănoapte, şi se mai zice că Ducele de Cornwall s-a ridicat contra lui de la miazăzi. Bătălii pretutindeni, până şi pe Insula Sfântă...

— Dar vii cumva de pe Insula Sfântă? a întrebat-o Igraine.

— Da, doamnă, m-a prins întunericul pe lângă lacurile de acolo şi m-am rătăcit în ceaţă. Preoţii mi-au dat pâine uscată şi m-au chemat la slujbă să fiu împărtăşită, dar ce păcate are o babă ca mine? Păcatele mele s-au şters, toate uitate şi iertate, şi nici măcar nu le mai regret, a spus ea, însoţindu-şi vorbele cu un râs ascuţit; femeia nu părea să aibă prea multă minte; iar cât îi mai rămăsese din ea se risipise din pricina greutăţilor, a singurătăţii şi lungilor peregrinări. Şi ce prilej mai are o femeie bătrână şi săracă să păcătuiască, în afară de a pune la îndoială bunătatea Domnului, iar dacă El nu poate înţelege de ce ne îndoim de asta, atunci El nu e înţelept nici cât preoţii Săi, he-he-he... Dar eu nu aveam poftă să ascult slujba, fiindcă în biserica lor era mai frig decât afară, de aceea am plecat pe ceaţă şi zloată şi apoi am văzut o barcă şi am ajuns pe Insula Sfântă, iar acolo femeile Doamnei mi-au dat de mâncare şi m-au dus lângă foc, aşa cum ai făcut tu acum... he-he...

— Pe Doamna ai văzut-o? a întrebat-o Igraine şi s-a aplecat să privească mai de aproape în ochii bătrânei. Spune-mi ceva despre ea, mi-e soră...

— Adevărat, şi ea mi-a zis asta, că sora ei e soaţa Ducelui de Cornwall, şi m-a întrebat dacă Ducele mai trăia, pentru că ea nu ştia, he-he-he... Da, da, mi-a dat un mesaj pentru tine, de aceea am bătut atâta drum prin landă şi stâncării, unde mi-am zdrobit picioarele de pietre, he-he-he... dar oare ce mi-a zis ea, sărmana de mine, nu mai ţin minte, cred că am pierdut mesajul în ceţurile din preajma Insulei Sfinte, preoţii mi-au zis, ştii, da, mi-au spus că nu există Insula Sfântă, că nu mai e, că Dumnezeu a scufundat-o în mare, iar dacă eu mi-am închipuit că am fost bine primită acolo, asta a fost doar vrăjitorie şi lucrarea Diavolului...

Apoi a tăcut, încovoiată de tuse. Igraine a aşteptat, într-un târziu, a întrebat:

— Povesteşte-mi despre Doamna de Avalon. Ai văzut-o?

— A, da, am văzut-o, nu seamănă cu tine, ci e ca o zână, scundă şi brunetă... Ochii femeii s-au luminat, apoi s-au limpezit: Acum mi-am adus aminte mesajul. A zis: „Spune-i surorii mele Igraine să nu uite visele şi să nu piardă speranţa, iar eu am râs auzind asta, he-he-he, la ce slujesc visele, poate or fi bune pentru voi, doamnele care trăiţi în case mari, că nouă, celor care umblăm pe drumuri şi ceţuri, nu ne folosesc... A, da, şi încă ceva: a născut un fiu frumos la vremea recoltei şi m-a rugat să-ţi spun că ea se simte bine, mai presus de orice speranţe şi aşteptări, şi că i-a dat băiatului numele de Galahad.

Igraine a oftat uşurată. Aşadar, cu totul nesperat, Viviane supravieţuise naşterii. Negustoreasa a urmat:

— A mai zis, he-he-he, că e fiu de rege şi că se cuvine ca un fiu de rege să slujească altuia... Asta îţi spune ceva, doamnă? Că mie îmi sună mai mult a vis şi a vorbe fără noimă... Apoi nu s-a mai putut opri din chicotit şi, înfofolită în zdrenţe, şi-a întins mâinile ca nişte beţe spre căldura focului.

Dar Igraine a înţeles mesajul. *Un fiu de rege trebuie să slujească altuia.* Prin urmare, după ritul Mariajului Sacru, Viviane îi dăruise un fiu regelui Ban al Micii Britanii. Iar dacă, potrivit profeţiei făcute de ea şi Merlin, Igraine îi dădea un fiu lui Uther, Marele Rege al Britaniei, unul trebuia să-l slujească pe celălalt. Vreme de o clipă, a simţit că tremură, ajungând în pragul aceluiaşi râs dezlănţuit ca al bătrânei demente. *Mireasa încă nu a ajuns în pat, iar noi facem deja planuri privind naşterea fiilor!*

În acea stare de euforie, Igraine i-a văzut pe cei doi copii, cel născut şi cel nenăscut, dându-i roată ca nişte umbre; Galahad, fiul Vivianei, urma să fie geamănul întunecat, pacostea fiului ei nenăscut din Uther? Igraine şi i-a imaginat în lumina schimbătoare a focului: un flăcău brunet, zvelt, cu ochii Vivianei, şi un băietan cu părul strălucitor ca al unui nordic... iar apoi, într-o izbucnire a focului, a văzut Sfintele însemne ale regalităţii druide care, după ce romanii arseseră crângurile sacre, erau păstrate la Avalon — tipsia şi cupa, spada şi suliţa, lucind şi reflectând cele patru elemente: tipsia, pământul; cupa, apa; spada, focul şi suliţa sau bagheta, aerul... Fremătând în timp flăcările creşteau şi scădeau, s-a gândit că pentru fiecare dintre ei era câte ceva din însemnele regalităţii. *Ce noroc!*

Cu o sforţare, a clipit şi s-a îndreptat de spate. Focul ajunsese doar o grămăjoară de cărbuni încinşi; bătrâna negustoreasă dormea cu picioarele strânse sub şaluri şi zdrenţe, atât de aproape cât putea sta de foc. Sala era pustie. Servitoarea lui Igraine moţăia pe o bancă, învelită bine în şal şi mantie; celelalte slujnice se culcaseră de mult. Dormise acolo jumătate de noapte, lângă foc, şi visase totul? A trezit-o pe servitoare, care a plecat bombănind spre patul ei. Lăsând-o pe bătrână să doarmă lângă foc, Igraine a urcat în camera ei, s-a strecurat alături de Morgaine şi a strâns-o la piept, ca pentru a alunga orice amăgiri şi temeri.

Apoi iarna a venit cu toate necazurile ei. La Tintagel nu era mult lemn pentru foc, ci doar un soi de piatră care ardea, dar scotea un fum cumplit, care înnegrea uşile şi tavanele. Uneori trebuia să ardă iarbă de mare, care făcea ca tot castelul să miroasă ca peştele mort rămas uneori pe plajă după reflux. Şi, într-un târziu, au venit veşti despre armatele lui Uther, care se apropiau de Tintagel, pregătite să traverseze landa şi mlaştinile.

În condiţii normale, armata lui Uther îi putea înfrânge pe oamenii lui Gorlois. *Dar dacă se întâmpla să cadă într-o ambuscadă? Uther nu cunoştea acele pământuri!* Se va simţi destul de ameninţat de terenul stâncos şi nefamiliar, ştiind că armata lui Gorlois va fi strânsă în apropiere de Tintagel. Uther nu ar bănui o capcană!

Igraine nu putea decât să aştepte. De locuia într-un castel sau într-o cocioabă, aceasta era soarta femeii, să stea acasă — aşa erau lucrurile de la venirea romanilor. Înainte de asta, triburile celte urmaseră sfatul femeilor, iar departe, la miazănoapte, existase o insulă locuită de femei-luptătoare care făceau arme şi instruiau căpeteniile războinice să se slujească de ele...

Igraine a stat trează nopţi în şir, gândindu-se la soţul ei şi la iubitul ei. *Dacă poţi spune că un bărbat îţi este iubit, cu toate că nici măcar nu l-ai sărutat vreodată.* Uther îi jurase că va veni la ea de solstiţiu, dar cum va traversa landa, scăpând de capcana întinsă de Gorlois?

O, dacă ar fi fost o vrăjitoare pricepută sau o preoteasă ca Viviane... Crescuse cu poveşti despre răul adus de folosirea vrăjitoriei pentru impunerea propriei voinţe în faţa Zeilor. Şi atunci, făcea bine îngăduind ca Uther să fie atacat pe nepregătite

şi să-şi piardă toţi oamenii? Şi-a spus că el sigur are iscoade şi cercetaşi şi că nu avea nevoie de ajutorul unei femei; cu toate astea, neconsolată, simţea că putea face şi altceva decât să stea în aşteptare.

Cu puţin înainte de noaptea solstiţiului, s-a stârnit o furtună care, timp de două zile, a vremuit cu atâta sălbăticie, încât Igraine şi-a dat seama că la miazănoapte, pe landă şi în mlaştini, nimeni n-ar fi putut supravieţui decât dacă s-ar fi vârât într-o vizuină, precum un iepure. Chiar în siguranţa castelului, lumea stătea ghemuită în apropierea celor câteva focuri şi, tremurând, asculta mugetul înfiorător al vântului. În cursul zilei era atât de întuneric din cauza ploii şi lapoviţei, că Igraine nu vedea nici cât să toarcă. Proviziile de lumânări cu miez din trestie erau atât de neîndestulătoare, încât n-a îndrăznit să le folosească, pentru că mai aveau de îndurat multe luni de iarnă, aşa că au rămas mai tot timpul pe întuneric, iar Igraine s-a străduit să-şi aducă aminte poveşti vechi de la Avalon ca să o bine dispună pe Morgaine şi să o liniştească pe Morgause, care suferea de plictis şi moleşeală.

Dar când, într-un târziu, copila şi tânăra fată au adormit, Igraine a rămas înfăşurată în mantie dinaintea rămăşiţelor focului, prea frământată ca să se culce, ştiind că, dacă se va întinde, va sta trează străpungând cu ochi îndureraţi întunericul, încercând să străbată cu gândul distanţa care se afla între ea şi... ce loc? Până la Gorlois, ca să descopere ce rezultat avusese trădarea lui? Căci trădare era: jurase să ţină alianţa cu Uther ca Mare Rege al său, iar apoi, din cauza geloziei şi neîncrederii, îşi călcase cuvântul!

Sau până la Uther, care se străduia să-şi înjghebe o tabără pe landa mlăştinoasă pe care nu o cunoştea, izbit de furtună, pierdut şi orbit?

Cum să ajungă până la Uther? S-a chinuit să reînvie toate amintirile despre puţinele lucruri deprinse din ale magiei când copilărise la Avalon. Trupul şi sufletul, învăţase ea, nu erau strâns legate; în somn, sufletul părăsea trupul şi mergea pe tărâmul viselor, unde totul era iluzie şi înşelătorie, iar uneori, pentru cei pregătiţi de druizi, pe tărâmul adevărului, unde priceperea lui Merlin o dusese în vis doar o dată.

... Cândva, când era pe cale să o nască pe Morgaine, iar durerile

păreau să nu se mai sfârşească, îşi părăsise pentru scurtă vreme trupul, se văzuse stând întinsă, o fiinţă chinuită în jurul căreia se agitau moaşele şi femeile care o încurajau, în timp ce ea plutea undeva deasupra, eliberată de chinuri şi înaripată; apoi cineva se aplecase deasupra ei, spunându-i că trebuia să facă încă un efort, pentru că văzuseră creştetul copilului, iar ea se întorsese la o suferinţă reînnoită şi la sforţări mistuitoare, apoi uitase totul. Dar dacă reuşise atunci, avea să facă şi acum la fel. Tremurând chiar şi sub mantie, Igraine a privit intens la flăcări şi s-a voit, brusc, *altundeva*...

Reuşise. Părea să stea în faţa propriei fiinţe, perfect trează şi concentrată. Principala schimbare era că nu mai auzea vaietul sălbatic al furtunii de dincolo de zidurile castelului. Nu a privit îndărăt, pentru că trupul avea să tragă sufletul înapoi — dar, într-un anume fel, putea vedea fără să se slujească de ochi, de jur împrejur, şi şi-a dat seama că trupul i-a rămas tot neclintit în faţa focului. Acum, după ce reuşise, s-a înspăimântat, gândind *ar trebui ca mai întâi să înteţesc focul* — dar a înţeles că dacă revenea în propriu-i trup, nu va mai avea curajul să încerce din nou.

S-a gândit la Morgaine, legătura vie dintre ea şi Gorlois; chiar dacă el o respingea acum, vorbind cu ură faţă de copilă, legătura exista, iar ea îl putea găsi pe Gorlois dacă îl căuta. În chiar clipa în care gândul s-a înfiripat, a ajuns... altundeva.

... Unde se afla? Se vedea lumina tremurătoare a unei lămpi mici, iar în semiîntuneric şi-a văzut soţul, înconjurat de câţiva bărbaţi: ghemuiţi într-o colibă din piatră de pe landă. Gorlois tocmai spunea:

— Am luptat mulţi ani alături de Uther sub comanda lui Ambrosius şi, după cum îl cunosc, se va bizui pe curaj şi surpriză. Oamenii lui nu ştiu cum e vremea la noi, în Cornwall, şi nu se vor gândi că, dacă soarele apune în vălmăşagul furtunii, imediat după miezul nopţii cerul se luminează; de aceea, nu vor pleca decât după răsăritul soarelui, dar el îşi va ridica oamenii ca să-i mâne mai departe îndată ce soarele se înalţă deasupra orizontului, sperând să ne atace încă de dimineaţă. Dar dacă noi le împresurăm tabăra în orele dintre limpezirea cerului şi răsăritul soarelui, atunci îi putem surprinde în timp ce-şi strâng corturile.

Ar fi pregătiţi de marş, nu de bătălie. Cu puţin noroc, îi putem surprinde şi nu vor apuca nici măcar să-şi scoată săbiile din teacă! De îndată ce-i frângem armata în bucăţi, dacă nu va fi ucis, măcar va fugi ca un laş şi va părăsi Cornwall, unde nu se va mai întoarce niciodată. În lumina slabă a lămpii, Igraine l-a văzut rânjindu-şi dinţii ca un animal. Iar de moare, armatele lui se vor risipi ca un roi de albine când le este ucisă matca!

Igraine a simţit cum i se strânge inima; chiar şi fără trup, doar duh fiind, Gorlois sigur i-a perceput prezenţa. Şi, într-adevăr, el a ridicat capul şi s-a încruntat, trecându-şi în acelaşi timp palma peste obraz.

— Am simţit aripa vântului — e frig aici, a mormăit el.

— Păi cum ar putea fi altfel? E rece ca în fundul pământului pe un asemenea viscol, a bolborosit unul dintre oamenii lui — dar imediat ce el a spus acestea, Igraine a plecat, plutind netrupeşte, tremurând şi opunându-se dorinţei aprige de a se întoarce la Tintagel. Tânjea să atingă ceva trupesc, ceva de foc, nu să rătăcească între lumi, ca stafia unui mort...

Cum să ajungă la Uther, ca să îl anunţe? între ei nu exista nici o legătură; nu schimbase cu el nici măcar un sărut de iubire, care le-ar fi unit trupurile din carne, legându-i astfel spiritual. Gorlois o acuzase de adulter; deznădăjduită, Igraine ar fi vrut ca lucrurile să se fi întâmplat astfel. Era oarbă, în întuneric, lipsită de corp, nicăieri; ştia că simpla licărire a unui gând ar fi readus-o în camera de la Tintagel, unde trupul ei, ghemuit şi rece ca sloiul, se prăbuşise dinaintea focului stins. S-a zbătut să rămână în acea beznă ucigător de oarbă, căznindu-se, rugându-se fără cuvinte *Vreau să ajung la Uther,* deşi ştia că legile curioase ale lumii în care se găsea în acele momente făceau acel lucru imposibil; în trup, nu avea nici o legătură cu Uther.

Dar legătura mea cu Uther e mai puternică decât legătura de carne, pentru că a ţinut mai multe vieţi. Igraine a simţit că se contrazice cu ceva impalpabil, ca şi cum ar fi pledat în faţa unui judecător aflat deasupra legilor vieţii, întunericul părea să o apese mai cu putere acum şi a simţit că nu poate respira, că undeva dedesubt, trupul pe care-l abandonase se răcea, îngheţa, se sufoca. Ceva din ea i-a strigat: *Întoarce-te, întoarce-te, Uther e bărbat în toată firea, nu are nevoie de grija ta,* iar Igraine şi-a dat

răspuns, zbătându-se să rămână unde se afla: *E doar un bărbat, nu se așteaptă la trădare!*

În bezna apăsătoare a perceput un întuneric mai adânc, şi atunci şi-a dat seama că nu-şi privea propriul sine invizibil, ci *Altceva.* Înfrigurată, tremurând îndurerată, nu auzea cu urechile trupului ei, ci simţea, cu fiecare fibră din fiinţa ei, comanda: „Întoarce-te. Trebuie să te întorci. Nu ai nici un drept să fii aici. Legile sunt scrise şi neclintite; nu poţi rămâne aici fără să primeşti pedeapsă."

S-a trezit vorbind către întuneric:

— Dacă trebuie, sunt gata să plătesc după lege.

— De ce încerci să ajungi acolo unde nu ai voie?

— Trebuie să-l anunţ, a spus ea cu disperare, iar apoi, brusc, la fel ca un fluture ce-şi desface aripile deasupra pupei, ceva din Igraine, care era mai mare decât ea însăşi, s-a deschis şi şi-a întins aripile, iar întunericul din jur a dispărut, iar forma înfricoşătoare care o avertizase a rămas doar o siluetă înveşmântată în văluri, o femeie ca şi ea, o preoteasă, însă în nici un caz o Zeiţă sau bătrâna Moarte. Igraine a spus cu hotărâre: Suntem legaţi şi juraţi, pe viaţă şi dincolo de ea; nu ai dreptul să-mi interzici. Brusc, a văzut că în jurul braţelor îi stăteau încolăciţi şerpii de aur pe care-i purtase în visul ciudat despre pietrele cercului. A ridicat braţele şi a strigat un cuvânt într-o limbă ciudată. Mai târziu nu şi-a amintit mai mult de jumătate de silabă, doar că începea cu un mare „ Aahh..." şi că reprezenta un cuvânt al puterii; şi nici nu ştia cum de ajunsese cuvântul la ea, care nici măcar nu era preoteasă în această viaţă. Silueta din faţa ei a dispărut, iar Igraine a văzut lumină, ca aceea a soarelui ce răsare...

Ba nu, era un felinar ce lumina slab, unul cu miez din stuf, a cărui flacără era protejată de o bucată subţire de corn, într-o ladă din lemn, nu mai mult decât o licărire în întunericul îngheţat al unei colibe mici din piatră, gata să se prăbuşească şi cârpită la repezeală cu mănunchiuri de stuf. Dar graţie unei lumini curioase, inexistente — sau ea, cea fără trup, vedea prin întuneric fără să se slujească de ochi? — a reuşit să distingă câteva chipuri ale unor oameni pe care îi văzuse în jurul lui Uther la Londinium: regi şi căpetenii şi soldaţi. La capătul puterilor şi rebegiţi de ger,

stăteau ghemuiţi în jurul felinarului minuscul, de parcă flacăra lui firavă îi putea încălzi. Iar Uther era printre ei, tras la faţă şi neodihnit, cu mâinile sângerânde de degerături, cu o pătură din lână trasă peste cap şi strânsă în jurul bărbiei. Nu mai era bărbatul falnic şi cu statură regească, de preot, pe care îl văzuse în prima ei viziune, nici măcar tânărul brutal şi stângaci care apăruse în biserică şi tulburase pe toată lumea; acum era un om obosit, slăbit, cu părul umed curgându-i în neorânduială peste faţă şi nas, roşu de frig — într-un fel mai real pentru ea, mai frumos decât înainte. Igraine, îndurerată de milă, tânjind să-l ia în braţe şi să-l încălzească, a simţit că strigă: *Uther!*

Şi-a dat seama că el a auzit-o, pentru că l-a văzut ridicând capul şi privind de jur împrejurul adăpostului îngheţat, tremurând ca şi cum înăuntru s-ar fi stârnit vântul; iar apoi ea *a văzut,* prin mantiile şi păturile în care era învelit, şerpii încolăciţi pe braţele lui. Nu erau adevăraţi; se zvârcoleau ca nişte şerpi vii, deşi nici unul nu şi-aş fi părăsit gaura pe o asemenea vreme. Însă ea i-a văzut, iar Uther a văzut-o pe ea şi a deschis gura să spună ceva. Cu un gest precipitat, i-a făcut semn să tacă.

Trebuie să te ridici şi să te pregăteşti de marş, altfel pieri! Mesajul nu s-a format în mintea ei sub formă de cuvinte, dar şi-a dat seama că el s-a transmis de la gând la gând. *Ninsoarea se va opri puţin după miezul nopţii. Gorlois şi soldaţii lui cred că eşti blocat acolo, şi vă vor împresura şi ucide! Trebuie să fii pregătit să răspunzi la atacul lor.*

Cuvintele au ajuns la el fără nici un sunet, cu ultima picătură de energie a lui Igraine. Şi în chiar clipa când ele s-au înfiripat, ea a înţeles că tăria voinţei care o adusese tocmai până acolo, împotriva legilor acestei lumi, se stingea. Nu era obişnuită cu aşa ceva şi se chinuise, nedorind să plece fără să-şi rostească avertismentul. O vor crede, vor fi pregătiţi să-l înfrunte pe Gorlois? Ori vor rămâne acolo nemişcaţi în bezna de după vifor, iar Gorlois îi va găsi îngrămădiţi ca nişte găini în jurul cocoşului când vulpea dă iama în poiată? Mai mult de atât nu putea face. A copleşit-o o răceală de moarte, moleşeala parcă dinaintea sfârşitului; a simţit cum se topeşte în frigul cumplit şi în întuneric, ca şi cum viscolul ar fi mugit în fiinţa ei...

... Zăcea pe podeaua de piatră, în faţa cărbunilor stinşi ai

focului. S-a simţit bătută de vântul îngheţat, de parcă viscolul ce o urmărise pe durata viziunii ajunsese şi în sala castelului, în trupul ei... Ba nu, nu era asta. Obloanele din lemn ale sălii fuseseră deschise de frenezia de moarte a viscolului; ele se vânturau încoace şi încolo, izbindu-se de ziduri, iar rafale de ploaie şi vânt cutreierau prin sală.

Îngheţase. Îi era atât de frig, încât a crezut că nu va mai reuşi să se clintească din loc şi că răceala ce îi cuprinsese trupul se va transforma treptat în somnul morţii. Însă în acele clipe nu-i păsa.

Trebuie să primesc pedeapsa pentru că am încălcat legea. Am făcut ceva interzis şi nu pot scăpa nevătămată. Dacă Uther este în siguranţă, accept totul, chiar dacă pedeapsa mea va fi moartea... Şi într-adevăr, încercând să se ghemuiască şi să se acopere cu mantia, a simţit că moartea îi va fi uşoară. Măcar nu va mai simţi frigul...

Însă Morgaine, Morgaine dormea în patul de lângă acea fereastră şi, dacă fereastra rămânea deschisă, putea răci şi face aprindere la plămâni... Dacă ar fi fost pentru sine, Igraine nu s-ar fi clintit. Dar pentru copila ei şi pentru sora ei nevinovată, s-a chinuit dureros să se ridice, să-şi facă mâinile şi picioarele să se mişte. Greoi, de parcă ar fi fost beată, s-a împleticit până la fereastră şi s-a căznit cu mâinile îngheţate să tragă oblonul. Vântul i l-a smuls de două ori dintre degete şi s-a auzit suspinând în timp ce se lupta cu el. Nu a simţit nimic, dar şi-a dat seama că şi-a smuls o unghie în lupta cu oblonul, care se zbătea ca o fiară. În cele din urmă, prinzând oblonul cu ambele mâini, l-a închis forţat, iar în vreme ce reuşea să tragă zăvorul şi-a prins în rama ferestrei un deget, care s-a învineţit imediat.

În cameră era încă frig, aerul era îngheţat, iar ea ştia că, fără foc, Morgaine, dar şi Morgause, se vor îmbolnăvi... Nimic nu voia mai mult decât să se strecoare în pat între ele, încă îmbrăcată cu mantia, să se încălzească între trupurile lor tinere şi calde, dar mai erau ore bune până dimineaţă, iar ea lăsase focul nesupravegheat. Tremurând, strângându-şi mantia mai aproape de trup, a luat un făraş pentru cărbuni de lângă vatră şi s-a strecurat pe scări în jos, simţindu-şi picioarele ca bătute când a călcat pe dalele din piatră. În bucătărie, trei slujnice dormeau încovrigate ca nişte câini lângă focul scăzut; acolo era cald, iar un

cazan aburind atârna de un cârlig deasupra cărbunilor încinşi — fiertura de ovăz pentru dimineaţă, fără îndoială. Aceea era bucătăria ei, la fel şi mâncarea. A vârât o cană în cazan şi a băut terciul fierbinte, nesărat, dar nici acesta nu a încălzit-o. Apoi a umplut făraşul cu cărbuni încă arzând şi a acoperit focul şi, ţinându-l într- un fald al rochiei, a urcat scările. Se simţea slăbită şi se clătina şi, în ciuda fierturii calde, a continuat să tremure atât de tare, încât s-a temut că se va prăbuşi. *Nu trebuie să cad, pentru că n-o să mă mai pot ridica, iar cărbunii încinşi vor aprinde ceva...*

A îngenuncheat în faţa vetrei din camera ei, simţind frisoane puternice care îi cutremurau corpul şi-i dădeau dureri grozave în piept; însă acum nu-i mai era frig, simţea o fierbinţeală peste tot. A pus vreascuri din ladă peste cărbuni, apoi a adăugat lemnişoare mai groase; în cele din urmă, buşteanul s-a aprins, trimiţându-şi flăcările către tavan. Deja îi era atât de cald, încât şi-a lepădat mantia şi s-a împleticit până la pat; a ridicat-o pe Morgaine şi s-a aşezat cu copila în braţe; dar nu şi-a mai dat seama apoi dacă a adormit sau a murit.

Nu, nu murise. Moartea nu i-ar fi provocat arşiţa aceea dogorâtoare ce alterna cu frigul... Ştia că a zăcut multă vreme, înfăşurată în pânze aburinde care se răceau şi erau luate şi reînnoite; ştia că i se dădea cu forţa să bea lichide fierbinţi, uneori amestecuri greţoase din ierburi împotriva febrei şi alteori spirturi tari amestecate cu apă fierbinte. Zile, săptămâni, ani, secole, au trecut peste ea cât a zăcut, a ars şi a tremurat, îndurând tot ce i se turna cu sila pe gât, simţindu-se prea slăbită până şi să verse. La un moment dat, Morgause a venit şi a întrebat-o supărată:

— Igraine, dacă îţi era rău, de ce nu m-ai trezit pe mine să reaprind focul?

Forma întunecată care îi interzisese călătoria stătea într-un colţ al încăperii, iar acum Igraine îi putea vedea faţa: era baba Moartea, care apără porţile lucrurilor nepermise şi voia să o pedepsească... Morgaine a venit, s-a oprit în faţa ei şi a privit-o lung, iar chipul ei micuţ, serios, era speriat; Igraine voia să-şi liniştească fiica, dar era prea slăbită ca să poată vorbi cu voce tare. Şi Uther era de faţă, însă ea ştia că nimeni altcineva nu-l putea vedea, şi nu se cuvenea să rostească numele unui bărbat în

afara celui care- i era soţ legiuit... Nimeni n-ar fi gândit rău despre ea dacă ar fi spus numele lui Gorlois. Dar chiar dacă murea, nu voia să-i pronunţe numele, nu ţinea să-l mai vadă, nici în acea viaţă, nici după moarte.

Prin vrăjitoria ce-i era interzisă îl trădase pe Gorlois? Ori totul fusese un vis, cu nimic mai real decât încercarea ei de a-l avertiza pe Uther? Îl salvase? Se părea că din nou rătăcea prin spaţii îngheţate, încercând orbeşte să-şi croiască drum prin viscol ca să-şi transmită mesajul şi, imediat ce părintele Columba venise şi bolborosise în latină în prezenţa ei, îşi pierduse cumpătul. Ce drept avea el de venise să o tulbure cu ultima cuminecătură, când ea nu se putuse apăra? Făcuse o vrajă, deci după părerea lui era o femeie ticăloasă, şi el avea să o condamne pentru că-l trădase pe Gorlois, şi îşi va răzbuna astfel stăpânul. Revenită, furtuna bântuia cu furie prin Igraine, iar ea rătăcea la nesfârşit prin vâltoare, încercând să o găsească pe Morgaine, care se pierduse în vârtej; doar Morgause mai era acolo, purtând o coroană, cea a marilor regi al Britaniei. Apoi a văzut-o pe Morgaine la prova corăbiei care traversa Marea Verii, până pe tărâmurile Avalonului, pe Morgaine purtând rochii de preoteasă, straie ca ale Vivianei... după care totul a fost doar beznă şi tăcere.

Şi apoi, în cameră au pătruns razele soarelui şi Igraine s-a mişcat, doar pentru a descoperi că nu se putea ridica în capul oaselor.

— Stai liniştită, doamnă, i-a spus Isotta, o să-ţi aduc leacul imediat.

Igraine a zis, şi a rămas surprinsă auzindu-se şoptind:

— Dacă n-am murit după ce mi-ai dat leacuri din ierburi, probabil că voi trăi şi după asta. Ce zi este astăzi?

— Mai avem zece zile până la solstiţiu, doamna mea, şi cât priveşte ceea ce s-a întâmplat, ştim cu toţii că focul din camera ta s-a stins în timpul nopţii, iar vântul a deschis fereastra. Doamna Morgause a spus că s-a trezit şi te-a văzut închizând oblonul şi că după aceea ai plecat şi te-ai întors cu un făraş cu jeratic. Dar nu ai vorbit, ci doar ai reaprins focul, de aceea nu şi-a dat seama că erai bolnavă decât dimineaţa, când ardeai de fierbinţeală şi n-ai recunoscut-o nici pe ea, nici pe copilă.

Explicaţia nu era greu de găsit. Doar Igraine ştia că boala ei

însemna mai mult, era o pedeapsă pentru că încercase vrăjitorii ce-i depăşeau priceperea, de aceea trupul şi spiritul se goliseră peste poate.

— Ce s-a întâmplat cu...

Igraine şi-a pus lacăt la gură; nu putea întreba de Uther, unde-i era mintea?

— Aţi primit ştiri de la stăpânul meu Gorlois? a întrebat ea apoi.

— Nici una, doamnă. Ştim doar că a fost o bătălie, dar nu ne vor veni ştiri decât după ce se curăţă drumurile troienite de viscol, i-a spus servitoarea. Nu trebuie să mai vorbeşti, doamnă, o să mănânci nişte terci de ovăz şi o să stai întinsă.

Ascultătoare, Igraine a băut terciul fierbinte şi a dormit. Veştile aveau să vină la vremea potrivită.

8

În ajunul solstiţiului, vremea s-a îndreptat şi s-a făcut frumos. Zăpada se topea, făcând streşinile să picure, drumurile s-au înnoroit, iar ceaţa a venit molcom şi s-a aşezat temeinic peste mare şi castel, astfel că vocile şi şoaptele păreau să capete ecou ori de câte ori vorbea cineva. Pentru scurt timp, la începutul după-amiezii, a apărut şi soarele, iar Igraine a ieşit în curte pentru prima oară de când căzuse la pat. Se simţea deja refăcută, însă se frământa, aşteptând înfrigurată veşti.

Uther îi jurase că va veni în noaptea de solstiţiu. Cum va putea, dacă armata lui Gorlois îi stătea în cale? Toată ziua a stat mută şi gânditoare; ba chiar i-a vorbit cu asprime lui Morgaine, care alerga peste tot ca o sălbăticiune, bucuroasă că era liberă după ce fusese zăvorâtă în casă cât domnise vremea rece de iarnă.

N-ar trebui să fiu atât de aspră cu copila doar pentru că mintea mi-e la iubitul meu! s-a gândit Igraine şi, furioasă pe sine, a chemat-o pe Morgaine şi a sărutat-o. A simţit un fior rece când şi-a atins buzele de obrazul moale; prin vrăjitoria ei, avertizându-şi iubitul despre ambuscada pusă la cale de Gorlois, probabil că-l condamnase la moarte pe tatăl copilului...

... Ba nu. Gorlois îşi trădase regele; orice ar fi făcut ea, Gorlois

purta însemnele morţii, iar prin trădarea lui, îşi merita soarta. Doar dacă nu cumva îşi adâncise trădarea ucigându-l pe omul pe care regele faţă de care jurase credinţă, Ambrosius, îl voise ca apărător al întregii Britanii.

Părintele Columba s-a apropiat de ea şi i-a cerut să le interzică femeilor şi servitorilor să aprindă focuri de solstiţiu.

— Iar tu însăţi ar trebui să le dai un exemplu bun venind după-amiază la slujbă, a insistat el. A trecut multă vreme de când ai primit ultima împărtăşanie.

— Am fost bolnavă, a spus ea cu un aer distant şi, cât priveşte ultima împărtăşanie, cred că mi-ai dat-o cât zăceam în pat. Deşi s-ar putea să fi visat — fiindcă visez multe lucruri.

— Multe, multe, a spus preotul, şi sunt lucruri pe care nici o creştină nu ar trebui să le viseze. Doamnă, de dragul stăpânului meu ţi-am dat ultima cuminecătură, deoarece nu te puteai spovedi ca să o primeşti cum se cuvenea.

— Da... ştiu că nu ai făcut-o de dragul meu, a spus Igraine şi a strâmbat uşor din buze a dispreţ.

— Nu am căderea să cunosc îndurarea lui Dumnezeu, a spus preotul, iar Igraine a înţeles cum suna partea nerostită a gândului: prefera să greşească, dacă era nevoie, aducând îndurare, întrucât Gorlois, din motive nu tocmai limpezi, ţinea la această femeie, şi lăsa în seama lui Dumnezeu să o pedepsească, ceea ce, cu siguranţă, se va şi întâmpla...

În cele din urmă, Igraine a încuviinţat să meargă la slujbă. Chiar dacă nu ţinea prea mult la acea religie, Ambrosius fusese creştin, creştinismul era religia popoarelor civilizate din Britania şi, în mod inevitabil, ea avea să se înstăpânească tot mai ferm; Uther va trebui să îi arate respectul cuvenit în public, indiferent care i-ar fi fost credinţa personală. Igraine nu ştia nimic — nici nu avusese prilejul să afle ce gândea el despre problemele de conştiinţă. Va afla vreodată? *A jurat că va veni la solstiţiu.* Apoi şi-a plecat ochii şi a fost atentă la slujbă.

Se întunecase, iar Igraine stătea de vorbă în bucătărie cu slujnicele, când s-a auzit larmă la capătul digului, apoi zgomot de copite şi un strigăt venind din curte. Şi-a aruncat mantia cu glugă pe umeri şi s-a grăbit să iasă, având-o pe Morgause pe urmele ei. La poartă se vedeau bărbaţi îmbrăcaţi cu mantii romane, aşa cum

purtau oamenii lui Gorlois, însă gărzile blocaseră drumul cu suliţele lungi.

— Stăpânul meu Gorlois a lăsat poruncă; nimeni în afara Ducelui nu are voie să intre în absenţa lui.

Unul dintre oamenii din mijlocul grupului s-a sumeţit, părând uriaş.

— Sunt Merlin al Britaniei, a spus el, iar glasul i-a răsunat, dus departe prin întuneric şi ceaţă. Dă-te din drum, soldat, cum îndrăzneşti să-mi stai în cale *mie*?

Dintr-un respect ce venea mai mult din instinct, garda s-a tras deoparte, dar părintele Columba a intervenit şi a făcut un gest poruncitor de refuz.

— Nu-ţi permit. Stăpânul meu, Ducele de Cornwall a spus că mai ales tu, vrăjitor bătrân, nu ai voie să intri aici cu nici un chip.

Soldaţii au rămas cu gurile căscate, iar Igraine, în ciuda furiei — ce preot ridicol şi slugarnic! — s-a văzut silită să-i admire curajul. Nu era lucru de glumă să-l înfrunţi pe Merlin al Britaniei.

Părintele Columba a ridicat crucea mare din lemn pe care o purta la cingătoare.

— În numele lui Hristos, îţi cer să dispari! În numele lui Dumnezeu, întoarce-te în lumea întunericului, de unde ai venit!

Hohotul de râs al lui Merlin a stârnit ecouri printre zidurile impunătoare.

— Frate întru Hristos, a spus el, Dumnezeul tău şi Dumnezeul meu sunt unul şi acelaşi. Chiar crezi că voi dispărea la exorcismul tău? Ori îţi închipui cumva că sunt vreun duh blestemat al întunericului? Nu, asta doar dacă numeşti căderea nopţii lui Dumnezeu venirea beznei! Vin dintr-un tărâm care se cheamă Ţinutul Verii şi, uite, oamenii aceştia care sunt cu mine poartă inelul Ducelui de Cornwall. Priveşte.

O torţă a luminat mâna dezgolită a unuia dintre bărbaţii în mantie. Pe primul deget strălucea inelul lui Gorlois.

— Acum lasă-ne să intrăm, părinte, fiindcă nu suntem diavoli, ci muritori înfriguraţi şi osteniţi, căci venim de departe. Sau trebuie să ne facem cruce şi să spunem o rugăciune ca să te convingem?

Umezindu-şi buzele uscate de nelinişte, Igraine s-a apropiat. Ce se petrecea? Cum altfel ar fi ajuns să aibă inelul lui Gorlois

dacă nu erau trimişii săi? Ar fi trebuit să şi-l amintească pe unul dintre ei. Nu a văzut nici unul cunoscut, iar Gorlois nu l-ar fi ales pe Merlin drept mesager al său. Aşadar, Gorlois era mort, iar ştirea morţii lui îi era adusă în acel fel? Cu un glas care şi ei i s-a părut aspru, a spus brusc:

— Să văd şi eu inelul. Este chiar al lui, sau e un fals?

— Este chiar inelul lui, doamnă Igraine, a auzit ea o voce pe care o cunoştea şi, plecându-şi ochii să vadă inelul la lumina torţei, a observat mâinile cunoscute, mari, late şi bătătorite; şi mai sus, pe braţ, a zărit ceea ce văzuse doar în viziune. În jurul braţelor păroase ale lui Uther, tatuate cu albastru, se încolăceau doi şerpi, câte unul la fiecare încheietură. A avut impresia că i se înmoaie genunchii şi că se va prăbuşi pe dalele de piatră din curte.

El jurase: *Voi veni la solstiţiu.* Şi venise, purtând inelul lui Gorlois!

— Stăpâne! a spus brusc Columba şi a făcut un pas înainte, dar Merlin a ridicat braţul ca să oprească năvala cuvintelor.

— Linişte! Mesagerul e tainic, a spus el. Nici o vorbă în plus.

Nedumerit, dar supus, preotul s-a retras, gândind că bărbatul înveşmântat în mantie era Gorlois.

Igraine a făcut o plecăciune, zbătându-se între neîncredere şi disperare.

— Stăpâne, pofteşte, a spus ea, iar Uther, încă ţinându-şi faţa ascunsă sub mantie, a întins mâna pe care avea inelul şi a prins-o de degete.

Şi le-a simţit reci ca gheaţa, însă palma lui era caldă şi fermă, susţinând-o în vreme ce s-au îndreptat spre sala mare. Ea a căutat scăpare spunând lucruri neînsemnate.

— Să aduc nişte vin, stăpâne, sau să cer să ţi se aducă de mâncare.

— Igraine, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte o cale pentru a rămâne singuri. Preotul acela are ochi ageri chiar şi pe întuneric şi vreau să se creadă că la castel a sosit chiar Gorlois.

Igraine i-a spus Isottei:

— Du-le mâncare şi bere soldaţilor din sală, la fel şi lordului Merlin. Adu-le apă să se spele şi tot ce doresc. Eu o să stau de vorbă cu stăpânul în camerele noastre. Să ni se trimită îndată

mâncare şi vin.

Servitorii şi slujnicele au plecat în grabă care încotro să îndeplinească poruncile stăpânei lor. Merlin a dat mantia sa unui servitor şi, grijuliu, şi-a aşezat harfa pe o bancă. Morgause a apărut în uşă şi s-a uitat cu îndrăzneală la soldaţi. A văzut silueta înaltă a lui Uther şi a făcut o plecăciune.

— Stăpâne Gorlois! Bine ai venit, dragul meu frate! a spus ea, şi a pornit spre el.

Uther a făcut un semn discret de evitare, iar Igraine a păşit între el şi Morgause, gândind încruntată: *E ridicol; nici chiar în mantie, Uther nu seamănă deloc cu Gorlois!* Apoi a spus cu asprime:

— Stăpânul e ostenit, Morgause, şi nu doreşte să audă flecăreli de copii. Ia-o pe Morgaine în iatacul tău şi ţine-o acolo; va dormi cu tine în noaptea asta.

Posomorâtă şi îmbufnată, Morgause a luat-o pe Morgaine în braţe şi porni să urce scările. Rămânând mult în urma lor, Igraine a întins mâna după palma lui Uther şi i-a ţinut-o cât au urcat. Inima îi bătea atât de nebuneşte, încât până când au intrat în camera pe care ea o împărţea cu Gorlois şi au închis uşa, a crezut că va leşina.

Ajunşi înăuntru, el a întins braţele să o cuprindă; apoi şi-a dat gluga pe spate şi a rămas cu părul şi barba umede de picuri de ceaţă, a întins din nou braţele, dar ea tot nu s-a mişcat spre el.

— Regele meu! Ce înseamnă toate acestea, de ce cred toţi că eşti Gorlois?

— O mică vrajă a lui Merlin, a spus Uther, dar în primul rând e vorba de îmbrăcăminte şi inel, la care se adaugă puţine farmece; nimic din toate astea nu ar ajuta dacă m-ar vedea în lumină deplină, sau fără mantie. Văd că pe tine nu te-a păcălit; nici nu mă aşteptam. E o aparenţă, nu o *Viziune.* Am jurat că voi veni la tine, Igraine, la solstiţiu, şi mi-am ţinut cuvântul. Nu merit un sărut pentru atâta trudă?

Igraine s-a apropiat şi i-a scos mantia, dar a evitat să se lase atinsă.

— Regele meu, cum de ai inelul lui Gorlois pe mână?

El s-a înnegurat.

— Acela? L-am retezat de la mâna lui în luptă, dar trădătorul a

bătut în retragere şi a fugit. Să nu mă înţelegi greşit, Igraine, am tot dreptul să vin aici, nu ca un hoţ la miez de noapte; înşelătoria asta are rostul de a-ţi salva reputaţia în ochii lumii, nimic altceva. N-aş vrea ca soţia mea promisă să fie considerată o adulteră. Însă am orice drept să calc aici, Gorlois este ca şi mort. A deţinut Tintagel ca vasal credincios al lui Ambrosius Aurelianus; şi-a reînnoit jurământul faţă de mine, iar acum acel jurământ nu mai are nici o valoare. Sper că înţelegi asta, doamnă Igraine. Nici un rege nu tolerează ca oamenii care îi jură credinţă să-şi calce cuvântul, iar apoi să se ridice cu arma în mână împotriva tronului.

Ea a încuviinţat din cap că înţelesese.

— Gorlois m-a făcut deja să pierd un an în lupta contra saxonilor. Când el a părăsit Londinium cu oamenii lui, eu nu le-am putut ţine piept saxonilor şi a trebuit să mă retrag, să fug, lăsându-i să jefuiască oraşul. A privit-o cu ochi plini de amărăciune. Pe Lot îl pot ierta; el a refuzat să-mi jure credinţă. Cu el trebuie să fac într-un fel, adevărat — ori încheiem pace, ori îl dau jos de pe tron şi pun să fie spânzurat — însă el nu şi-a încălcat jurământul şi nici trădător nu e. În Gorlois am avut încredere; a jurat şi şi-a călcat vorba, iar toată strădania de o viaţă a lui Ambrosius s-a năruit, astfel că eu va trebui să o iau de la început. Gorlois m-a făcut să pierd atât de mult, iar acum am venit să iau Tintagel din mâinile lui. Şi o să-i iau şi viaţa, iar el ştie asta.

A spus toate acestea cu chipul împietrit. Igraine a simţit un nod în gât.

— Şi apoi îi vei lua doamna — drept pradă şi după drept, aşa cum iei castelul Tintagel?

— Vai, Igraine, a spus el, trăgând-o spre el cu ambele braţe, din noaptea viforoasă în care te-am văzut ştiu bine ce alegere ai făcut. Dacă nu m-ai fi anunţat, mi-aş fi pierdut cei mai buni oameni şi, fără îndoială, aş fi murit şi eu. Datorită ţie, când Gorlois m-a atacat, am fost pregătit. Atunci i-am luat inelul din deget şi i-aş fi smuls mâna, şi chiar capul, dar mi-a scăpat.

— Prea bine, ştiu că n-ai avut de ales, rege al meu, a spus Igraine, dar în acel moment s-a auzit o ciocănitură la uşă. Una dintre servitoare a dus o tipsie cu mâncare şi o carafă de vin,

spunând: „Stăpâne” şi făcând o plecăciune. Cu un gest mecanic, Igraine s-a desprins din braţele lui Uther, a primit mâncarea şi vinul, apoi a închis uşa în urma femeii. A luat mantia lui Uther, care era, la urma urmelor, aproape la fel ca aceea purtată de Gorlois, şi a atârnat-o pe capătul patului la uscat; s-a aplecat şi l-a ajutat să-şi dea jos ghetele, i-a luat centura cu sabia, *ca o doamnă şi soţie cuviincioasă,* i-a răsunat o voce în minte, însă ştia că făcuse deja alegerea. Se întâmplase aşa cum spusese Uther: Tintagel aparţinea Marelui Rege al Britaniei; la fel şi doamna locului şi aşa era şi voinţa ei. Jurase credinţă regelui.

Femeile aduseseră carne uscată cu mâncare de linte, o pâine proaspăt coaptă, nişte brânză moale şi vin. Uther a mâncat ca un bărbat hămesit, spunând:

— Umblu pe coclauri de două luni, mulţumită trădătorului blestemat pe care-l numeşti soţ al tău; de la sărbătoarea Samhain, asta este prima masă pe care nu o mănânc sub cerul liber. Ah, bunul părinte de aici mi-ar aminti, neîndoielnic, să rostesc o rugăciune.

— Asta este doar ce s-a gătit pentru masa servitorilor şi a mea, stăpâne, şi nu e ceea ce s-ar cuveni...

— Mi se pare suficient de bună ca să sărbătoresc şi Crăciunul cu ea, după ceea ce am mâncat în ger, a spus el clefăind, rupând pâinea cu degete puternice şi tăind o bucată de brânză cu pumnalul. Şi alt cuvânt n-o să aud de la tine în afară de „rege, stăpânul meu”? De mult visez clipa asta, Igraine, a spus el, lăsând jos bucata de brânză şi privind-o lung. A prins-o de talie şi a tras-o mai aproape de scaunul pe care stătea. N-ai nici o vorbă de dragoste pentru mine? Oare îi mai eşti credincioasă lui Gorlois?

Igraine s-a lăsat trasă mai aproape. Apoi a spus cu glas tare:

— Am făcut alegerea.

— Ce mult am aşteptat... i-a şoptit el, trăgând-o în jos, astfel încât ea aproape că a îngenuncheat lipită de genunchii lui, şi i-a desenat cu palma liniile feţei. Începusem să mă tem că nu se va mai întâmpla vreodată, iar acum nu ai nici o vorbă bună sau de iubire pentru mine? Igraine, Igraine, oare până la urmă am visat că mă iubeşti, că mă vrei? Trebuia să-ţi dau pace?

Ea s-a simţit înfrigurată şi a tremurat din cap până în picioare. Apoi a şoptit:

— Nu, nu... sau dacă a fost un vis, înseamnă că şi eu am visat.

A ridicat privirea spre el, neştiind ce altceva să facă sau să spună. Nu se temea de el aşa cum se temea de Gorlois, dar acum, când momentul venise, s-a întrebat, brusc cuprinsă de panică, de ce ajunsese atât de departe. El încă o ţinea în îndoitura cotului. Apoi a făcut-o să i se aşeze pe genunchi, iar ea l-a lăsat şi şi-a pus capul pe pieptul lui.

Încercuindu-i încheietura cu mâna lui mare, el a spus:

— Până acum nu mi-am dat seama cât de delicată eşti. Îmi pari înaltă; credeam că eşti solidă, ca o regină — şi de fapt eşti ca o crenguţă, te-aş putea frânge, cu oasele astea ca ale unei păsări.... Şi eşti atât de tânără...

— Nu mai sunt chiar atât de tânără, a spus ea, izbucnind în râs. Sunt căsătorită de cinci ani şi am un copil.

— Pari prea tânără pentru asta. E copiliţa pe care am văzut-o jos?

— Fiica mea, Morgaine, a spus Igraine.

Şi, brusc şi-a dat seama că şi el era stânjenit, amânând lucrurile. Instinctiv, a înţeles că, în ciuda celor treizeci de ani ai lui, avea experienţă doar cu femeile pe care nu era nevoie decât să le ceară, şi că o femeie castă, cu un statut social, reprezenta ceva nou pentru el. Aproape dureros, a vrut ca el să fi ştiut să spună cuvântul potrivit sau să facă gestul firesc.

Încă amânând şi ea, Igraine şi-a trecut mâna liberă de-a lungul şerpilor tatuaţi ce se încolăceau pe încheieturile mâinilor lui.

— Nu am mai văzut asta...

— Aşa e, a zis el, mi-au fost oferiţi când m-au făcut rege pe Insula Dragonului. Tare mult aş fi vrut să fii cu mine, regina mea, i-a şoptit el, şi i-a luat faţa între palme şi i-a aplecat capul puţin pe spate ca să o sărute.

— Nu vreau să te sperii, a spus el în şoaptă, dar am visat momentul acesta de atâtea ori...

Tremurând, Igraine l-a lăsat să o sărute, simţind buzele străine stârnind ceva adânc în trupul ei. Nu avusese o asemenea trăire cu Gorlois... şi brusc s-a speriat din nou. Cu Gorlois fusese întotdeauna ceva ce i se făcea, la care nu participa în nici un fel, ceva de care se putea detaşa, urmărind totul cu nepăsare. Fusese mereu ea însăşi, adică Igraine. Acum, sub atingerea buzelor lui

Uther, a ştiut că nu va mai putea rămâne separată, că nu va mai fi acel sine pe care îl cunoscuse din totdeauna. Gândul a înspăimântat-o. Şi totuşi, a simţit în carne cât de mult o dorea el. Degetele i s-au strâns pe şerpii albaştri de la încheieturile mâinilor lui.

— I-am văzut în vis... dar am crezut că era doar vis.

El a dat din cap cu un aer serios.

— I-am visat înainte de a-i avea. Şi în minte am văzut că şi tu aveai ceva la fel, în jurul braţelor... I-a ridicat braţul cu încheietură fină şi şi-a plimbat un deget de-a lungul lui. Numai că ai tăi erau din aur.

Ea a simţit că se înfioară. Adevărat, nu fusese doar un vis, ci o viziune din Ţara Adevărului.

— Nu-mi amintesc tot visul, a spus Uther, privind peste umărul ei. Doar că stăteam împreună pe o câmpie întinsă şi era ceva asemănător cu cercul de pietre. Ce înţeles are, Igraine, dacă avem aceleaşi vise?

Simţind că glasul i se îneacă, de parcă ar fi fost în pragul lacrimilor, ea a spus:

— Poate înseamnă că suntem sortiţi unul celuilalt, regele meu... stăpânul... şi iubitul meu.

— Regina şi iubirea mea... Apoi a privit-o brusc, lung şi întrebător. Sunt convins că vremea viselor s-a încheiat, Igraine.

I-a scos agrafele din păr, lăsându-l să cadă liber peste gulerul brodat şi peste faţă; a netezit buclele cu mâini tremurătoare. S-a ridicat apoi în picioare, încă ţinând-o în braţe. Igraine nu bănuise niciodată puterea pe care el o avea în mâini. A traversat iatacul din doi paşi şi a aşezat-o pe pat. Îngenunchind alături de ea, s-a aplecat şi a sărutat-o din nou.

— Regina mea, a murmurat el. Aş fi vrut să fii încoronată alături de mine când m-au recunoscut rege.... Au avut loc rituri despre care creştinii e mai bine să nu afle; dar Poporul Vechi, care se află aici dinaintea venirii romanilor, nu m-ar fi recunoscut fără ele. Am bătut cale lungă până acolo, iar o parte a drumului, sunt convins, nu a fost prin lumea pe care o ştiu.

Asta i-a amintit lui Igraine de ceea ce îi spusese Viviane despre îndepărtarea lumilor în ceaţă. Şi, gândindu-se la Viviane, şi-a adus aminte de ceea ce îi ceruse ea şi cât de greu acceptase.

Nu am știut. Atunci eram atât de tânără și necoaptă, nu știam nimic, și nici n-am știut cum mă pot topi toată, purtată ca...

— Ți-au cerut să faci Marea Căsătorie cu țara, așa cum se făcea pe vremuri străvechi? Știu că regelui Ban de Benwick din Britania Mică așa i s-a cerut... și s-a simțit străpunsă de gelozie la gândul că o femeie sau o preoteasă a simbolizat pentru el țara pe care jura să o apere.

— Nu, a răspuns el. Și nu știu dacă aș fi făcut asta, dar nu mi-a cerut-o nimeni. Merlin a spus că el este acela care, ca orice Merlin al Britaniei, trebuie să jure că va muri, dacă e nevoie, sacrificându-se pentru poporul său... Dar asta nu înseamnă mult pentru tine...

— Ai uitat că eu am crescut la Avalon; mama a fost preoteasă acolo, iar sora mea mai mare este acum Doamna Lacului.

— Și tu ești preoteasă, Igraine?

Ea a clătinat din cap, dând să spună un simplu nu, apoi a pus totul în cuvinte:

— Nu în viața asta.

— Mă întrebam... A trasat din nou conturul șerpilor imaginari, atingând și șerpii proprii cu cealaltă mână. Am știut mereu, cred că am mai trăit o dată — mi se pare că viața e ceva prea mare care să o trăiești doar o dată, iar apoi să fii stins ca un felinar, atunci când bate vântul. Și de ce, atunci când ți-am privit chipul pentru întâia oară, am simțit că te cunoșteam dinainte ca lumea să se fi născut? Aceste lucruri sunt mistere și socotesc că asta e deoarece știi mai multe despre ele decât știu eu. Spui că nu ești preoteasă, dar te-ai priceput la vrăjitorie atât cât să vii la mine în noaptea viscolului, ca să mă avertizezi. Cred că nu ar trebui să mai pun întrebări, ca nu cumva să aud ceea ce nici un creștin nu trebuie să afle. Cât despre aceștia — și a atins din nou șerpii — dacă i-am avut înainte de viața asta, atunci probabil că de aceea mi-a spus bătrânul care mi i-a făcut cu înțepături în încheieturi că ei sunt ai mei și că îmi aparțin de drept. Am auzit că preoții creștini au gonit toți acești șerpi de pe insulele noastre... dar eu nu am teamă de dragoni și îi port ca semn că voi întinde protecția asupra acestei țări așa cum și dragonul își întinde aripile.

— Atunci, a șoptit ea, înseamnă că tu vei fi cel mai mare dintre regi, stăpâne.

— Nu-mi mai vorbi astfel! a întrerupt-o el cu ardoare, aplecându-se asupra ei şi acoperindu-i gura cu a lui.

— Uther, a şoptit ea ca într-un vis.

El a mângâiat-o pe gât, apoi i-a sărutat umărul dezgolit. Însă când a început să o dezbrace de rochie, ea a tresărit şi s-a chircit deoparte. În ochi i-au apărut lacrimi şi n-a mai putut vorbi, dar el i-a pus palmele pe umeri şi a privit-o direct. Apoi a zis încet.

— Atât de rău s-a purtat cu tine, iubita mea? Să mă trăsnească Dumnezeu dacă ai motive a te teme de mine, acum ori vreodată. Aş vrea din toată inima să nu fi ajuns soaţa lui Gorlois. O, dacă te-aş fi găsit eu primul... Dar ce s-a făcut nu poate fi desfăcut. Un lucru însă îţi jur: nu ai a te teme de mine. În lumina tremurătoare a lămpii, ochii lui păreau întunecaţi, deşi Igraine ştia că sunt albaştri. Igraine, eu... am crezut că aşa e bine, fiindcă sunt convins că ştii ce simt pentru tine. Prea puţine lucruri ştiu despre femei ca tine. Tu mi-eşti iubirea, soţia, regina. Îţi jur pe coroana şi pe bărbăţia mea, tu vei fi regina mea şi nu voi dori vreodată altă femeie înaintea ta şi nu te voi părăsi. Crezi că te tratam ca pe o femeie stricată? Glasul îi tremura, iar Igraine şi-a dat seama că era doborât de teamă — teama de a nu o pierde.

Acum, când ştia că şi el se putea teme, că şi el era vulnerabil, Igraine şi-a înfrânt propria teamă. Şi-a petrecut braţele pe după gâtul lui şi i-a spus apăsat:

— Tu eşti iubirea mea, stăpânul meu şi regele meu, şi te voi iubi cât voi trăi şi atâta vreme după moarte cât va voi Dumnezeu.

De această dată l-a lăsat să îi scoată rochia şi, goală, s-a dat de bună voie în braţele lui. Niciodată nu bănuise că putea fi astfel. Până în acel moment, în ciuda celor cinci ani de căsătorie şi a naşterii unui copil, fusese o fată nevinovată, virgină, neştiutoare. Acum, cu trupul, mintea şi inima contopite, devenise una cu Uther, aşa cum nu i se întâmplase vreodată cu Gorlois. Pentru o clipă s-a gândit chiar, în treacăt, că nici măcar un copil în pântec nu-i putea fi atât de apropiat...

I-a rămas cu capul pe umăr, iar părul lui, blond şi aspru, i-a gâdilat sânii.

— Te iubesc, Igraine, a murmurat el. Orice s-ar întâmpla după asta, te iubesc. Iar dacă s-ar întâmpla ca Gorlois să vină aici, îl voi ucide înainte să te mai poată atinge.

Ea nu voia să se gândească la Gorlois. I-a mângâiat părul căzut pe frunte şi a murmurat:

— Dormi, iubite. Dormi.

Nu voia să adoarmă. Chiar după ce respiraţia lui a devenit rară şi apăsată, Igraine a rămas trează, mângâindu-l uşor ca să nu-l trezească. Pielea de pe pieptul lui era aproape la fel de netedă ca a ei, având doar un puf blond, dar ea crezuse că toţi bărbaţii erau păroşi. Corpul îi mirosea dulce, cu toate că-i era acoperit de sudoarea iubirii. Simţea că nu se va mai sătura să-l atingă. Tânjea ca el să se trezească şi să o cuprindă din nou în braţe şi, în acelaşi timp, îi păzea cu gelozie somnul profund. Acum nu-i mai era teamă şi nici ruşine; ceea ce cu Gorlois fusese doar datorie şi acceptare devenise o încântare aproape imposibil de îndurat, ca şi cum s-ar fi contopit cu o parte ascunsă a sufletului şi trupului ei.

După o vreme, a dormit şi ea, puţin dar odihnitor, ghemuită în arcul trupului lui. Probabil că dormise o oră când a fost trezită brusc de zgomote venind dinspre curte. S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a aruncat părul lung pe spate. În somn, Uther a tras-o spre el.

— Stai liniştită, iubito, zorile sunt încă departe.

— Ba nu, a spus ea simţind ceva.

Şi-a tras o robă şi un caftan, apoi şi-a răsucit părul în creştetul capului cu mâini tremurătoare. Lampa se stinsese şi, pe întuneric, nu a reuşit să-şi afle copcile pentru păr. Până la urmă, a luat un văl, şi l-a pus pe cap, s-a încălţat şi a coborât scările în fugă. Era încă prea întuneric pentru a se orienta bine. În sala mare se vedea doar licărul focului acoperit. Apoi a ajuns brusc în faţa unei văluriri a aerului şi a încremenit.

Era Gorlois, cu o tăietură lungă de spadă pe obraz, în ochii căruia se vedea o expresie de nespusă suferinţă, însoţită de reproş şi groază. Igraine văzuse deja acea imagine, prevestitoare de moarte; el a ridicat mâna, căreia îi lipseau trei degete şi inelul. Chipul avea o paloare oribilă, însă el s-a uitat la Igraine cu mâhnire şi dragoste, iar buzele i s-au mişcat pronunţând numele ei deşi, în tăcerea îngheţată din jurul lor, nu s-a auzit nimic. Iar în acel moment ea a ştiut că, în felul lui aspru, şi el o iubise, şi că suferinţa pe care i-o pricinuise pornise tot din dragoste.

Adevărat, din iubire se certase cu Uther, nesocotind onoarea, dar şi demnitatea de duce. Iar ea îi răspunsese la iubire doar cu ură şi nemulţumire; abia acum înţelegea că sentimentul pe care îl nutrea faţă de Uther fusese împărtăşit şi de Gorlois faţă de ea. A simţit un nod în gât de durere şi a vrut să-i rostească numele, însă imaginea împietrită a dispărut ca şi cum nici n-ar fi existat. Şi în acel moment, tăcerea din jurul ei s-a risipit şi a auzit strigăte de bărbaţi în curtea castelului.

— Faceţi loc! Daţi-vă în lături! Lumină, aduceţi torţe!

Părintele Columba a pătruns în sală, a împuns cu o torţă în focul potolit şi a aprins-o. Apoi s-a grăbit să deschidă uşa larg.

— Ce sunt strigătele astea?

— Ducele a fost ucis, oameni din Cornwall, a răcnit cineva. Am adus trupul lui! Faceţi loc! Gorlois de Cornwall a murit şi i-am adus trupul pentru îngropăciune!

Igraine a simţit braţul lui Uther susţinând-o din spate, altfel s-ar fi prăbuşit. Părintele Columba a protestat cu glas mare:

— Nu! Nu se poate! Ducele a sosit acasă seara trecută cu câţiva dintre oamenii săi, acum doarme sus, în iatacul doamnei...

— Ba nu.

Era vocea lui Merlin, stăpânită, dar răsunând până în cele mai îndepărtate unghere ale curţii. A luat o torţă şi a apropiat-o de cea ţinută de părintele Columba, apoi i-a întins-o unui soldat.

— Ducele care şi-a trădat jurământul nu a venit la Tintagel ca bărbat viu. Doamna voastră se află aici cu stăpânul şi marele vostru rege, Uther Pendragon. Îi vei căsători chiar astăzi, părinte.

S-au auzit strigăte şi mormăieli ale bărbaţilor şi servitorilor care veniseră în fugă şi acum priveau muţi patul mortuar încropit din piei de animale, care tocmai era adus în sală. Igraine s-a tras deoparte de lângă trupul care avea capul acoperit. Părintele Columba s-a plecat, a descoperit faţa celui de pe pat, şi-a făcut semnul crucii şi s-a îndepărtat. Chipul îi era mâhnit şi furios.

— Asta e vrăjitorie, blasfemie. A scuipat scoţând crucea şi ţinând-o ca pe o pavăză faţă de Merlin. Iluzia asta josnică e opera ta, vrăjitor bătrân!

— Părinte, să nu-i vorbeşti astfel tatălui meu! a spus Igraine.

Merlin a ridicat o mână în aer.

— Nu am nevoie să fiu apărat de o femeie — şi nici de vreun

bărbat, stăpâne Uther, a spus el. Şi nici n-a fost vrăjitorie. Ai văzut ceea ce ai vrut să vezi — stăpânul sosit acasă. Numai că stăpânul tău nu a fost nelegiuitul Gorlois, care şi-a pierdut astfel dreptul de a stăpâni castelul Tintagel, ci adevăratul Mare Rege şi stăpân care a venit aici să ia ce îi aparţine. Să-ţi vezi de treburile tale de preot, părinte, şi să te ocupi de îngropăciune, iar după ce vei fi terminat, să ţii slujba pentru rege şi pentru doamna pe care şi-a ales-o drept regină.

Igraine a rămas rezemată de braţul lui Uther. A înfruntat privirea dispreţuitoare şi plină de reproş a părintelui Columba; ştia că acesta ar fi vrut să se răstească la ea, numind-o necredincioasă şi vrăjitoare, însă teama de Uther l-a făcut să rămână mut. Preotul i-a întors spatele şi a îngenuncheat alături de cadavrul lui Gorlois; a început să se roage. După o vreme, cu părul blond lucindu-i în lumina torţelor, s-a lăsat şi Uther în genunchi. Igraine s-a tras mai aproape, cu gând să îngenuncheze. *Sărmanul Gorlois.* Murise, îşi găsise moartea ca trădător; o meritase pe deplin, însă o iubise şi murise.

A oprit-o mâna ce i s-a lăsat pe umăr. Merlin a privit-o în ochi vreme de o clipă, apoi a spus încet:

— Asta a fost să fie, Grainne. Soarta ta, aşa cum stătea scris. Te rog să primeşti totul cu curaj, cum se cuvine.

Îngenunchind lângă Gorlois, Igraine s-a rugat — pentru el, apoi plângând, pentru sine, pentru soarta necunoscută ce o aştepta. Aşa fusese hărăzit de la începutul lumii, sau se întâmplase pentru că aşa hotărâse vrăjitoria lui Merlin şi a Avalonului, sau adusese ea totul asupră-şi după ce apelase la vrăji? Acum Gorlois era mort, iar când a privit chipul lui Uther, deja iubit şi drag ei, a ştiut că în curând vor veni şi alţii, iar el va lua pe umeri povara regatului şi nu va mai fi pe deplin al ei, aşa cum se întâmplase în această noapte unică. Aşezată acolo, între soţul mort şi bărbatul pe care îl va iubi toată viaţa, a înfruntat ispita de a-i pune dragostea la încercare, să-l întoarcă, aşa cum ştia că o poate face, de la gândurile legate de regat, pentru ca să se gândească doar la ea. Dar Merlin nu-i adusese împreună ca să-i facă ei un hatâr. A ştiut că, dacă ar încerca să păstreze acea bucurie, s-ar răscula chiar împotriva sorţii care îi unise şi ar distruge totul. Când părintele Columba s-a ridicat şi le-a făcut

semn soldaţilor să ducă mortul în capelă, ea l-a atins pe braţ. Preotul s-a întors, îmbufnat.

— Da, doamnă.

— Trebuie să fac o mărturisire, părinte, înainte ca soţul meu să fie dus la locul lui de odihnă — şi înainte de a mă căsători. Vrei să-mi ascuţi spovedania?

Încruntat şi surprins, el a măsurat-o, apoi, după o vreme, a spus:

— În zori, doamnă, şi a ieşit.

Merlin a urmărit-o cu ochii pe Igraine, care s-a întors la el. Ea l-a privit fără înconjur şi a zis:

— Acum şi aici, tată, din acest moment, să-mi fii martor că nu voi mai încerca niciodată farmece. Voi face numai ce voieşte Dumnezeu.

Merlin a privit cu tandreţe chipul ei răvăşit. I-a vorbit cu o blândeţe în glas cum Igraine nu mai auzise:

— Crezi că vrăjitoria noastră poate aduce altceva decât vrerea lui Dumnezeu, copila mea?

Străduindu-se să-şi recapete cât de cât stăpânirea de sine, ştiind că dacă nu va reuşi va plânge ca un copil în faţa tuturor acelor bărbaţi, Igraine a spus:

— Mă duc să mă îmbrac, tată, ca să arăt cuviincios.

— Trebuie să întâmpini ziua ca o adevărată regină, fata mea.

Regină. Cuvântul a făcut-o să simtă fiori în toată fiinţa ei. Dar tocmai

pentru aceasta făcuse ce făcuse şi pentru asta fusese născută. Fără să se grăbească, a urcat treptele. Trebuia să o trezească pe Morgaine şi să o anunţe că tatăl ei murise; din fericire, copila era prea mică pentru a-l ţine minte multă vreme sau pentru a jeli.

Şi după ce şi-a chemat femeile şi le-a pus să-i aducă straiele cele mai bune, giuvaierurile, şi să-i aranjeze părul, şi-a pus palmele întrebător peste pântec. Cumva, cu ultima atingere fugară a vrăjilor, înainte de a renunţa la ele pe vecie, ştia că după acea noapte unică, în care ea şi Uther fuseseră doar amanţi, iar nu rege şi regină, ea avea să poarte în pântece fiul lui. S-a întrebat dacă Merlin ştia asta.

VORBEŞTE MORGAINE...

Cred că primul lucru care mi s-a întipărit cu adevărat în minte a fost căsătoria mamei cu Uther Pendragon. Pe tata mi-l amintesc prea puțin. Când eram mică și nefericită, aveam impresia că-mi aduc aminte de el, un bărbat masiv cu barbă neagră și păr închis la culoare; mai țin minte că mă jucam cu un lanț greu pe care îl purta la gât. Asta îmi aminteam când eram fecioară și nu tocmai fericită; când eram dojenită de mama sau dascălii mei sau când Uther — rareori — mă băga în seamă ca să îmi reproșeze ceva din priviri, îmi găseam alinare gândindu-mă că tata, dacă ar mai fi trăit, s-ar fi purtat cu blândețe și m-ar fi luat pe genunchi și mi-ar fi dat lucruri frumoase. Acum, că am mai crescut și știu ce fel de om era, socotesc că mai curând m-ar fi trimis la mănăstire imediat ce aș fi avut un frate și nici nu s-ar mai gândit la mine.

Nu pentru că Uther s-a purtat vreodată nedrept cu mine; doar că nu ținea la un copil care era fată. Mama se afla întotdeauna aproape de inima lui, iar el aproape de a ei, și de aceea îi purtam ranchiună — pentru că îmi pierdusem mama în fața acelui bărbat impunător cu păr blond, cu apucături grosolane. Când Uther era plecat în bătălii — și cât am fost fecioară s-au purtat nenumărate bătălii — mama mea, Igraine, mă iubea și se purta frumos cu mine, învățându-mă să torc cu mâinile mele și să țes folosind fire colorate. Însă imediat ce se zăreau în depărtare oamenii lui Uther, trebuia să mă întorc în încăperile mele, unde eram uitată până când el pleca din nou la război. E de mirare că l-am urât și că mă cuprindea o scârbă în adâncul inimii numai ce vedeam flamura cu dragon sau vreun călăreț apropiindu-se de Tintagel?

Iar după ce s-a născut fratele meu, a fost și mai rău. Parcă îl văd și acum, o creatură plângăcioasă, numai alb și roz, ținută la sânul mamei; mai neplăcut era că ea voia să-i port de grijă la fel de mult ca ea. „Asta-i frățiorul tău" zicea, „să ai grijă de el, Morgaine, și să-l iubești." Să-l iubesc? Îl uram cu toată ființa, pentru că acum, când mă apropiam, ea mă alunga spunându-mi că eram mare, prea mare ca să-i mai stau în poală, prea mare ca să vin cu funde să mi le lege ea, prea mare ca să-mi las capul pe genunchii ei căutând alinare. Îmi venea să-l ciupesc, numai că mama m-ar fi urât pentru asta. Uneori credeam că oricum mă detesta. Iar Uther îl ridica tot timpul în slăvi pe fratele meu. Și mai cred că spera să mai aibă un

fiu. Nu mi s-a spus niciodată asta, dar știam cumva — poate auzisem femeile sporovăind, poate aveam darul de a avea Viziuni mai mult decât îmi dădeam eu seama atunci — că se culcase cu mama prima oară când ea încă era căsătorită cu Gorlois, și mai erau unii care credeau că acel fiu nu era al lui Uther, ci al Ducelui de Cornwall.

Atunci nu am putut înțelege de ce credeau asta, pentru că Gorlois, spuneau ei, era brunet și avea trăsături acviline, iar fratele meu semăna cu Uther, blond cu ochi cenușii.

Cât a trăit fratele meu, care a fost încoronat rege sub numele de Arthur, am auzit chiar tot felul de istorisiri despre felul în care a ajuns să primească acel nume. Se spunea că provenea de la Arth-Uther, ursul lui Uther; dar nu era adevărat. Când era bebeluș, i se spunea Gwydion — cel strălucitor — datorită părului lucios; același nume l-a purtat și fiul lui — dar asta e altă poveste. Totul e simplu: când Gwydion avea șase ani, a fost trimis să fie școlit și crescut de Ectorius, unul dintre vasalii lui Uther din țara de miazănoapte, din apropiere de Eboracum, iar Uther a vrut ca fratele meu să fie botezat creștinește. Și atunci a primit numele de Arthur.

Însă de la naștere până când a împlinit șase ani, a stat tot timpul lipit de fusta mea; de îndată ce l-a înțărcat, mama, Igraine, mi l-a lăsat în seamă și mi-a zis: „Acesta este frățiorul tău și trebuie să-l iubești și să-i porți de grijă. ” Eu l-aș fi ucis pe plângărețul acela și l-aș fi azvârlit de pe stânci, iar apoi aș fi dat fuga după mama, rugându-mă ca ea să fie numai a mea, însă ei îi păsa doar de ceea ce i se întâmpla lui.

Odată, când Uther a venit, iar ea s-a gătit cu cea mai bună rochie, așa cum făcea întotdeauna, punându-și colierele cu ambră și piatra lunii, și ne dădea câte un sărut distant, unul mie și celălalt frățiorului meu, pregătită să fugă la Uther, i-am privit obrajii îmbujorați — dați cu chinoroz, fremătând de încântare că-i sosise bărbatul — și i-am urât deopotrivă pe Uther și pe fratele meu. Și cât am rămas plângând în capul treptelor, așteptând să vină doica să ne ia, el a început să coboare după ea, strigând: „Mamă, mamă” — atunci abia începuse să vorbească — a căzut și s-a tăiat la bărbie într-o treaptă. Am țipat după mama, dar ea se îndrepta către rege și, furioasă, a ridicat glasul la mine: „Morgaine, ți-am

spus să ai grijă de copil", și și-a văzut de drum.

L-am ridicat de jos, așa cum urla, și l-am șters la bărbie cu năframa. Își mușcase buza — cred că avea doar opt sau zece dinți — și nu contenea din plâns și țipa după mama, dar cum ea nu s-a întors, m-am așezat pe o treaptă cu el în poală, iar el și-a pus brațele firave pe după gâtul meu și și-a îngropat fața în tunica mea și, după ce a scâncit o vreme, a adormit. Atârna greu în poala mea și avea părul moale și umed; se udase și în altă parte, dar am descoperit că nu mă deranja prea mult și din felul în care se agățase de mine mi-am dat seama că uitase că nu se afla în brațele mamei. Și atunci m-am gândit: „Acum trebuie să-i fiu și mamă. "

Și de aceea l-am scuturat puțin, iar când s-a trezit, și-a petrecut mânuțele pe după gâtul meu să-l car, așa că eu l-am dus pe șold, așa cum văzusem că făcea doica.

— Nu mai plânge, i-am zis. Te duc la doică.

— Mama, a scâncit el.

— Mama a plecat, e cu regele, i-am spus, dar o să-ți port eu de grijă, frate.

Și când și-a pus mânuța dolofană în palma mea, am înțeles ce voise de fapt Igraine; eram prea mare ca să mai plâng după mama, pentru că acum aveam un frățior căruia trebuia să-i port de grijă.

Cred că pe vremea aceea aveam doar șapte ani.

Când sora mamei, Morgause, s-a căsătorit cu regele Lot de Orkney, am primit prima mea rochie adevărată și un colier din ambră și argint. O iubeam și pe Morgause, pentru că ea își făcea timp pentru mine când mama avea alte treburi, și-mi spunea povești despre tatăl meu — după ce a murit, cred că Igraine nu i-a rostit niciodată numele. Dar chiar dacă o iubeam pe Morgause, mă și temeam de ea, deoarece câteodată mă pișcă și mă trăgea de păr, făcându-mă toantă și pisăloagă, și tot ea a fost prima care mi-a aruncat vorbele care pe vremea aceea mă făceau să plâng, deși acum mă mândresc cu ele: „Tu ești din sângele poporului-spiriduș. Morgaine a spiridușilor, de ce nu-ți vopsești chipul și de ce nu te îmbraci în piei de cerb?"

Știam prea puține dintre motivele căsătoriei sau de ce Morgause a trebuit să se mărite așa de tânără. Mi-am dat seama că mama s-a bucurat că Morgause se mărita și pleca de acolo, pentru că i se părea că Morgause se uita cam lung la Uther; probabil că nu

prinsese de veste că Morgause se uita cu jind la toţi bărbaţii care îi ieşeau în cale. Era ca o căţea în călduri, cu toate că, în realitate, se purta aşa pentru că nimeni nu se sinchisea de soarta ei. La nuntă, în rochia mea de sărbătoare, i-am auzit spunând cât de bine se întâmplase că Uther se grăbise să facă uitată cearta cu Lot de Orkney, dându-i-o de soaţă chiar pe cumnata lui. Mie Lot mi s-a părut încântător; numai Uther, cred eu, rămăsese nepăsător la farmecul lui. Bineînţeles că Morgause a lăsat impresia că-l iubea — sau poate că aşa socotise că se cuvenea.

Cred că atunci, din câte îmi aduc aminte, am cunoscut-o pe Doamna de Avalon. Ca şi Morgause, mi-era mătuşă, adică sora mamei, şi se născuse din poporul vechi — scundă, brunetă şi strălucitoare, cu panglici sângerii prinse în părul negru. Nu era tânără, dar mi s-a părut, şi aşa am socotit-o mereu, frumoasă; şi avea un glas grav şi plin. Dar cel mai mult mi-a plăcut că mi-a vorbit de parcă aş fi fost o femeie de vârsta ei, nu cu prefăcătoria gânguritoare pe care o foloseau mai toţi adulţii când se adresau unui copil.

Am ajuns în sala mare mai târziu, pentru că doica mea nu fusese în stare să-mi împletească panglicile în păr, aşa că până la urmă mi le-am prins singură; am _ fost întotdeauna îndemânatică şi am reuşit să _ fac bine şi repede ceea ce oamenilor mari le lua mult timp. Eram foarte mândră de mine, pentru că purtam rochia vopsită în culoarea şofranului, cu panglici tivite cu aur, şi aveam la gât colierul cu ambră în locul mărgelelor pentru copii, de care mă cam săturasem. Însă nu am găsit nici un loc la masa principală şi i-am dat roată plină de dezamăgire, ştiind că mama mă putea alunga în orice clipă la o masă cu oameni de rang mai mic, sau putea să o cheme pe doică să mă ducă de acolo, sau să-mi dea importanţă trimiţând o servitoare să-mi aducă un scaun. Şi, deşi eram prinţesă de Cornwall, la curtea lui Uther din Caerleon eram doar fiica reginei cu un bărbat care îl trădase pe Marele Rege.

Şi atunci am văzut o femeie micuţă, brunetă — atât de măruntă, că la început am crezut că era doar o fată mai mare decât mine — care stătea pe un scaun cu un acoperământ brodat. Ea a întins mâna şi mi-a spus:

— Vino încoace, Morgaine. Mă mai ţii minte?

Nu-mi aminteam de ea, dar am privit mai atent la faţa ei

brunetă, strălucitoare, şi am simţit că o cunoşteam încă de la începutul timpului.

Cu toate astea, m-am strâmbat puţin, fiindcă m-am temut că-mi va spune să mă aşez în poala ei, ca şi cum aş fi fost de ţâţă. Însă ea a zâmbit şi s-a tras mai la o parte pe scaun. Abia atunci mi-am dat seama că nu era o fată, ci o doamnă.

— Nici una dintre noi nu e prea mare, a spus ea. Cred că scaunul ne va ţine pe amândouă, pentru că a fost făcut pentru oameni în toată firea.

Din acel moment am iubit-o, ba chiar atât de mult, încât uneori am avut un sentiment de vinovăţie, deoarece părintele Columba, confesorul mamei, mi-a spus să-mi respect părinţii mai mult decât orice.

Aşadar, am stat lângă Viviane la nuntă şi am aflat că era mama adoptivă a lui Morgause — mama ei murise la naştere, iar Viviane o hrănise la sân ca pe copilul ei. Asta m-a fascinat, întrucât mă înfuriasem când Igraine refuzase să-l dea pe frăţiorul meu unei doici şi îl hrănise ea însăşi la sân. Uther spunea că nu se cuvine ca o regină să procedeze astfel, iar eu a trebuit să-i dau dreptate; nu-mi plăcuse să-l văd pe Gwydion la sânul lui Igraine. Adevărul era, probabil, că gândisem aşa din gelozie, deşi mi-ar fi fost ruşine să recunosc asta.

— Aşadar, mama ta şi a Igrainei a fost regină?

Am întrebat-o aşa pentru că era îmbrăcată la fel de bogat ca Igraine sau ca oricare dintre reginele de la miazănoapte.

— Nu, Morgaine, nu a fost regină, ci mare preoteasă, Doamna Lacului; iar eu sunt Doamnă de Avalon, în locul ei. Într-o zi, probabil că şi tu o să fii preoteasă. În venele tale curge sânge vechi şi probabil că ai viziuni.

— Ce este aceea o viziune?

Ea s-a încruntat.

— Nu ţi-a zis Igraine? Ia spune-mi, Morgaine, nu ţi se întâmplă să vezi lucruri pe care alţii nu le văd?

— Mereu, am răspuns, înţelegând că acea doamnă ştia totul despre mine. Numai că părintele Columba spune că asta e lucrarea Diavolului. Iar mama m-a sfătuit să păstrez secretul şi să nu vorbesc despre asta cu nimeni, nici măcar cu ea, pentru că asemenea lucruri nu sunt potrivite la o curte creştină, iar dacă

Uther ar afla cumva, m-ar trimite la maici. Nu vreau să merg la maici, să mă îmbrac numai în negru și să nu mai râd vreodată.

Viviane a rostit un cuvânt pentru care doica mi-a clătit gura cu săpun de leșie, din acela pe care femeile de la bucătărie îl foloseau ca să curețe podelele.

— Ascultă, Morgaine. Mama ta are dreptate când spune că nu trebuie să vorbești despre asemenea lucruri față de părintele Columba...

— Dar l-aș mânia pe Dumnezeu dacă l-aș minți pe preot.

Ea a rostit din nou acel cuvânt urât.

— Ascultă, draga mea copilă: preotul s-ar supăra dacă l-ai minți și ți-ar spune că Dumnezeul lui s-a mâniat. Însă Marele Creator are și alte lucruri de făcut decât să se supere pe copii, iar asta e o problemă ce ține de conștiința ta. Ai încredere în mine, Morgaine: să nu-i destăinui părintelui Columba mai multe decât se cuvine, dar să crezi mereu în ceea ce-ți spune Viziunea, pentru că ea vine direct de la Zeiță.

— Zeița e aceeași ca Sfânta Fecioară, mama lui Dumnezeu?

Ea s-a încruntat.

— Toți Zeii sunt un singur Zeu, iar toate Zeițele sunt o singură Zeiță. Marea Zeiță nu se va supăra dacă o numești Fecioara Maria, care a fost bună și a iubit oamenii. Ascultă, draga mea, nu se cuvine să vorbim despre așa ceva la o petrecere. Dar îți jur că, atâta vreme cât trăiesc și respir, nu o să ajungi la măicuțe, indiferent ce ar zice Uther. Acum, după ce am aflat că ai viziuni, dacă trebuie, voi muta cerul și pământul ca să te aduc la Avalon. Iar ăsta rămâne un secret între noi două, ai înțeles, Morgaine? Îmi promiți?

— Promit, am spus eu, iar ea s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Uite, cântăreții la harpă au început să mângâie strunele pentru dans. Nu-i așa că Morgause e frumoasă în rochie albastră?

9

Într-o zi de primăvară din cel de-al șaptelea an al domniei lui Uther Pendragon la Caerleon, Viviane, preoteasa de la Avalon și

Doamnă a Lacului, a ieşit în amurg să privească în oglinda ei fermecată.

Deşi tradiţia pe care Doamna o slujea ca preoteasă era mai veche decât cea a druizilor, ea împărtăşea unul dintre marile precepte ale credinţei druide: acela că marile forţe care creaseră universul nu puteau fi venerate cum se cade într-o casă făcută de mâna omului şi că Infinitul nu putea fi cuprins în nici un lucru făurit de om. De aceea, oglinda Doamnei nu era din bronz şi nici din argint.

În spatele ei se înălţau zidurile cenuşii din piatră ale Templului Soarelui, construit de Cei Strălucitori care veniseră acolo din Atlantida cu secole în urmă. În faţa ei se întindea marele lac, înconjurat de valuri înalte şi unduitoare de stuf şi învăluit în ceaţa care, chiar în zilele senine, acoperea tărâmul Avalon. Dincolo de Lac se găseau insule şi alte lacuri, toate alcătuind teritoriul a ceea ce era numit Ţinutul Verii. Era mai tot acoperit de ape, mlaştini şi sărături, însă în miezul verii, bălţile şi o parte dintre lacurile cu apă sărată se uscau de căldură, în locul lor rămânând câmpii fertile, bogate în ierburi şi buruieni, pe care păşteau vitele.

În realitate, marea interioară se retrăgea acolo, an după an cedând tot mai mult în faţa uscatului; într-o zi, acel ţinut avea să devină teren pentru ferme... dar nu şi în Avalon. Acesta era permanent în ceţuri, ascuns tuturor, mai puţin celor credincioşi, iar când oamenii veneau în pelerinaj la mănăstirea pe care călugării creştini o numiseră Oraşul de Sticlă, Templul Soarelui le rămânea invizibil, găsindu-se într-o altă lume, ciudată; când îşi concentra puterea Viziunii, Viviane putea vedea biserica pe care aceştia o ridicaseră acolo.

Se înălţa acolo de multă vreme, ştia ea, cu toate că nu călcase în incinta ei. Cu veacuri în urmă — aşa îi spusese Merlin, iar ea îi dăduse crezare — un mic grup de preoţi venise acolo dinspre miazăzi, şi împreună cu ei fusese profetul lor nazarinean, pentru a căpăta învăţătură; se vorbea că însuşi Iisus fusese şcolit acolo, în lăcaşul druizilor, unde se înălţase cândva Templul Soarelui, iar el deprinsese toată învăţătura lor. Şi se mai spunea că după ani, când Iisus al lor fusese dus să se sacrifice, împlinind în viaţa lui vechiul Mister al Zeului Sacrificat, mai vechi chiar decât Britania,

cineva din neamul său se întorsese acolo şi izbise cu toiagul în pământ pe Dealul Sfânt, iar acesta făcuse să răsară copacul cu ghimpi care înfloreşte nu numai odată cu porumbarul, la solstiţiul de vară, ci şi în miezul iernilor geroase. Şi druizii, în amintirea bunului profet pe care îl cunoscuseră şi iubiseră, consimţiseră ca Iosif din Arimatea să înalţe, chiar pe pământul Insulei Sfinte, o capelă şi o mănăstire întru cinstirea Dumnezeului lor; pentru că toţi Zeii sunt unul.

Asta se întâmplase demult. Un răstimp, creştinii şi druizii vieţuiseră alături, închinându-se la acel Unu, însă apoi pe Insulă veniseră romanii şi, cu toate că erau cunoscuţi ca fiind îngăduitori cu zeităţile locale, faţă de druizi se dovediseră nemiloşi, tăind şi punând foc vâlcelelor şi răspândind minciuni cum că druizii făceau sacrificii umane. Adevărata lor crimă fusese, bineînţeles, că îi încurajaseră pe oameni să nu accepte legile romane şi pacea romană. Iar apoi, într-un act măreţ de magie druidă, pentru a apăra ultimul şi preţiosul refugiu al şcolii lor, aceştia aduseseră ultima schimbare mare a lumii; aceea care îndepărtase Insula Avalon de lumea oamenilor. Acum aceasta stătea ascunsă o ceaţă, apărând doar celor care fuseseră şcoliţi acolo sau celor cărora li se arătaseră căile secrete prin Lac. Oamenii Triburilor ştiau că se află acolo şi acolo ridicau rugăciuni. Romanii, creştini de pe vremea regelui Constantin, care îşi convertise legiunile fără deosebire, bizuindu-se pe o viziune pe care o avusese în timpul unei bătălii, credeau că druizii fuseseră învinşi de Hristosul lor, neştiind că puţinii druizi rămaşi trăiau şi-şi transmiteau înţelepciunea antică în acel tărâm ascuns.

Viviane putea vedea, când voia, cu îndoită Viziune, pentru că ea era Mare Preoteasă de Avalon. Când dorea, vedea turnul care se construise chiar în culmea Tor-ului, pe Muntele Sfânt al iniţierii; un turn dedicat lui Mihail, unul dintre îngerii evrei, a cărui datorie era să ţină în frâu lumea inferioară a demonilor. Asta i se părea, chiar şi acum, o blasfemie Vivianei, dar găsea alinare la gândul că aceasta nu se afla defel în lumea *ei;* dacă creştinii înguşti la minte voiau să-i considere demoni pe vechii Zei, atunci cu atât vor aveam mai mult de pierdut. Zeiţa trăia, indiferent ce ar fi crezut creştinii despre ea. Gândurile i-au

revenit la treburile ei, adică privitul în oglinda fermecată câtă vreme luna se mai afla pe cer.

Cu toate că era suficientă lumină ca să vadă limpede, Doamna adusese cu ea un mic felinar cu o feştilă scundă şi tremurătoare. A întors spatele trestiilor şi mlaştinilor sărate şi a pornit de-a lungul potecii, urcând încet pe malul tivit de trestii, trecând pe lângă adăposturile putrezite ce rămăseseră din casele construite de ei la marginea Lacului în timpuri de demult.

Lumina felinarului era nesigură, crescând în intensitate pe întuneric, iar deasupra copacilor, secera subţire, pură, a lunii neîncepute, care abia licărea, strălucea ca un colier din argint în jurul gâtului Doamnei. A păşit pe drumul urmat de procesiunile din vechime, urcând încet — pentru că, deşi puternică şi viguroasă, nu mai era tânără — până când a ajuns la lacul-oglindă, care, limpede, se afla între pietre ce păreau fără vârstă.

Apa era clară, reflectând luna şi, când s-a aplecat deasupra ei, parcă a devenit o flacără în lumina felinarului. Şi-a afundat mâna în apă şi a băut — nimănui nu-i era îngăduit să cufunde un obiect făcut de mâna omului în acel ochi de apă, deşi mai sus, unde apa bolborosea într-un izvor, pelerinii puteau veni cu sticle şi ulcioare să ia cât voiau din preaplin. A gustat apa limpede, cu gust metalic, şi a simţit un fior de veneraţie: izvorul curgea de la începuturile lumii şi avea să şopotească o veşnicie, darnic şi fermecat, la dispoziţia tuturor oamenilor. Bineînţeles că un asemenea izvor era darul Marii Zeiţe, şi Viviane a îngenuncheat când a băut, ridicându-şi faţa către luna de pe cer.

Dar după acea reînnoire de o clipă a evlaviei, pe care o respectase încă de prima oară când venise acolo, ca novice la Casa Fecioarelor, s-a întors la treaba pe care şi-o propusese. A lăsat felinarul pe o piatră plată din apropierea buzei lacului-oglindă, astfel ca lumina lui să se reflecte în apă, la fel ca lumina lunii. Acum erau prezente cele patru elemente: focul din felinar, apa din care băuse, pământul pe care stătea şi, în timp ce a invocat puterile aerului, a văzut, aşa cum i se întâmpla întotdeauna, o boare rătăcitoare care a vălurit suprafaţa apei.

A rămas o clipă în meditaţie. Apoi, într-un târziu, şi-a formulat către sine întrebarea pentru care voia să consulte oglinda fermecată.

Ce se va alege de Britania? Ce se va alege de sora mea şi de fiica ei, născută să fie preoteasă, şi cu fiul care este speranţa Britaniei?

Un moment, cât vântul a tulburat apa lacului-oglindă, a văzut doar imagini neclare, o curgere — oare erau rodul minţii ei sau apăreau cu adevărat pe suprafaţa neliniştită a lacului? A văzut fulgerător scene de bătălie, tulburate de apa mişcătoare; a văzut stindardul cu dragon al lui Uther şi Oamenii Triburilor luptând alături de el. A văzut-o pe Igraine îmbrăcată în mantie şi cu coroană pe cap, aşa cum o văzuse şi în realitate. Iar apoi, într-o fulgerare ce i-a făcut inima să bată mai repede, a văzut-o pe Morgaine plângând; şi, într-a doua licărire a viziunii, îngrozitoare, a văzut un copil cu părul blond zăcând nemişcat — mort, ori viu?

Apoi luna a dispărut, înghiţită de ceaţă, iar viziunea s-a stins şi, oricât de mult a încercat, Viviane n-a mai putut invoca nici o imagine clară, ci doar năluciri batjocoritoare: Morgause ţinându-şi cel de-al doilea fiu în braţe, Lot şi Uther făcând paşi nervoşi într-o sală mare şi aruncându-şi cuvinte grele, şi amintirea confuză a copilului lovit şi muribund. Dar acele lucruri se petrecuseră, ori erau doar un semn al celor ce aveau să se întâmple?

Muşcându-şi buzele, Viviane s-a aplecat şi a ridicat felinarul. A lăsat să se scurgă ultimele picături de ulei pur pe suprafaţa apei — uleiul ars pentru Viziune nu se folosea în treburile de zi cu zi — şi a plecat grăbită, prin întunericul ce se îndesea, pe drumul procesiunilor, către sălaşul preoteselor. Ajunsă acolo, şi-a chemat servitoarea.

— Să pregăteşti cele trebuincioase pentru plecare mâine, înainte de primii zori, i-a spus ea, şi pune-o pe novicea mea să slujească la lună plină, pentru că înainte de a mai creşte cu o zi, trebuie să ajung la Caerleon. Trimite-i vorbă lui Merlin.

Au călătorit mai mult în primele ore ale dimineţii, ascunzându-se la amiază şi pornind din nou călare după amurg. În ţinut încă domnea pacea — războiul se purta în răsărit. Se întâmpla însă ca bande rătăcitoare de nordici sau saxoni porniţi cu gânduri prădalnice să atace sate sau case izolate. Iar călătorii, dacă nu erau apăraţi de oameni înarmaţi, se deplasau cu precauţie şi priveau cu suspiciune pe oricine întâlneau.

Viviane aproape că se aştepta să găsească pustie curtea lui Uther, lăsată în grija femeilor, copiilor şi a celor ce nu mai puteau lupta, însă a văzut de departe flamura cu dragon fluturând, ceea ce însemna că regele se afla la reşedinţa sa. Nemulţumită, a strâns din buze; lui Uther nici nu-i plăceau şi nici nu avea încredere în druizii de pe Insula Sfântă. Cu toate acestea, ea îl pusese pe tron pe acest bărbat pe care îl displăcea, pentru că era cel mai bun dintre conducătorii din ţară, iar acum, vrând-nevrând, trebuia să se înţeleagă cu el. Bine măcar că Uther nu era un creştin zelos care să-şi fi pus în minte să distrugă alte religii. *Mai bine să avem ca Mare Rege un bărbat necredincios, decât un fanatic religios,* a gândit ea.

De la ultima vizită făcută la curtea lui Uther, zidul fortificat se mai înălţase, iar pe coama lui se vedeau sentinele, care au cerut grupului să se prezinte. Viviane le dăduse poruncă oamenilor să nu se slujească de nici unul dintre titlurile ei, ci să spună doar că sosise sora reginei. Nu era momentul să ceară onoruri speciale ca Doamnă de Avalon; scopul călătoriei ei era cu totul altul decât fala.

Au fost conduşi prin incinta invadată de ierburi, printr-o aglomerare obişnuită pentru un fort strâns între ziduri. De undeva se auzea un ciocănit ritmic, semn că un armurier sau fierar lucra ceva pe o nicovală. Câteva femei-păstor, îmbrăcate cu tunici croite grosolan din piei de animale, mânau oile înăuntru, pentru a petrece noaptea la adăpost. Recunoscând în toate acestea pregătiri pentru un asediu, Viviane a privit în jur cu inima strânsă.

Cu doar câţiva ani mai înainte, Igraine venise în fugă în curtea de la Tintagel ca să o întâmpine. Acum, un şambelan cu un aer solemn, bogat îmbrăcat şi având doar un braţ — fără îndoială vreun veteran în serviciul lui

Uther — a primit-o cu o plecăciune serioasă și a condus-o până la o încăpere de la un cat de sus.

— Îmi pare rău, Doamnă, a spus el, suntem cam strâmtorați cu spațiul. Va trebui să împărți iatacul cu două dintre doamnele de onoare ale reginei.

— Mă simt onorată, a spus ea cu un aer grav.

— O să-ți trimit o servitoare. Ea îți va aduce tot ce dorești.

— Nu doresc decât apă de spălat și să știu când o pot vedea pe sora mea, a spus Viviane.

— Doamnă, sunt încredințat că regina te va primi la momentul cuvenit...

— Să înțeleg că Uther are o curte ca aceea a cezarilor? Ascultă, prietene, ca Doamnă de Avalon, m-am învățat să nu fiu făcută să aștept. Dar dacă Igraine a ajuns la un asemenea rang și nu mă poate primi, atunci te rog să o trimiți la mine pe tânăra doamnă Morgaine cât de grabnic.

Veteranul ciung de un braț s-a chircit înfricoșat, apoi a renunțat la aerul oficial și i s-a adresat cu glas mai uman:

— Doamnă, sunt convins că regina te-ar primi cu dragă inimă de îndată, numai că ai nimerit într-un moment de mare necaz și primejdie. Tânărul prinț Gwydion a căzut în dimineața asta de pe un cal pe care nu ar fi trebuit să fie lăsat să încalece, iar regina nu vrea să se desprindă nici o clipă de la căpătâiul lui.

„Pentru numele Zeiței! Așadar, am sosit prea târziu!” a șoptit Viviane pentru sine. Apoi, cu voce tare, a zis:

— Atunci, du-mă neîntârziat la ei. Am știința lecuirii și sunt încredințată că Igraine ar fi trimis imediat după mine dacă ar fi știut că mă aflu aici.

Omul s-a înclinat și a spus:

— Vino cu mine, doamnă.

În timp ce îl urma, Viviane și-a dat seama că nu apucase nici măcar să-și scoată mantia sau pantalonii bărbătești pe care îi purtase la călărit, deși își pusese în gând să apară cu toată demnitatea ce se cuvenea unei Doamne de Avalon. Dar mai importantă era salvarea micuțului. Ajunși în fața încăperii, șambelanul a șovăit:

— Doar cu prețul capului aș îndrăzni să o tulbur pe regină. Nu a vrut să le îngăduie înăuntru nici pe doamnele ei de onoare, ca

să-i aducă mâncare şi de băut...

Viviane a deschis uşa grea şi a intrat în încăpere. Domnea o linişte deplină; interiorul semăna cu o cameră mortuară. Palidă şi istovită, cu acoperământul de cap boţit, Igraine stătea în genunchi ca o stană de piatră la căpătâiul patului. Un preot înveşmântat în robă neagră era nemişcat şi bolborosea rugăciuni în barbă. Deşi Viviane a păşit cu fereală, Igraine a auzit foşnetul.

— Cum de îndrăzneşti?... s-a răstit ea cu un şuierat furios, apoi s-a oprit brusc. Viviane! Cred că Dumnezeu ţi-a îndrumat paşii încoace!

— Am avut un semn că s-ar putea să ai nevoie de mine, a spus Viviane. Dar nu era momentul potrivit să vorbească despre viziuni magice. Nu, Igraine, nu izbuteşti nimic cu plânsul, a adăugat ea. Lasă-mă să-l văd ca să-mi dau seama cât de rău se simte.

— Vraciul regelui a...

— Vraciul ăsta o fi vreun neghiob bătrân care nu se pricepe să facă altceva decât licori din căcăreze de capră, a spus Viviane cu glas reţinut. Eu lecuiam răni de felul ăsta încă pe vremea când tu mai erai în scutece, Igraine. Dă-mi voie să văd copilul.

Îl văzuse pe fiul lui Uther doar o dată, şi atunci în fugă; pe vremea aceea avea aproape trei ani şi, blond cu ochi albaştri, arăta ca orice copilaş. Acum crescuse mult mai înalt decât alţii de vârsta lui — subţiratic, dar cu braţe şi picioare musculoase, zgâriate de ghimpi şi tufişuri, la fel ca ale oricărui băiat plin de viaţă. A tras deoparte velinţele şi a văzut vânătăile mari de pe trupul lui.

— A scuipat cumva sânge?

— Nici măcar o picătură. Sângele pe care l-a vărsat pe gură a fost de la dintele pe care şi l-a rupt, dar oricum era pe cale să cadă.

Viviane a văzut buza umflată şi locul gol din gingie, unde fusese dintele. Mai gravă era vânătaia de la tâmplă, care a făcut-o pe Viviane să se teamă cu adevărat. Oare să se fi năruit astfel toate planurile lor?

Şi-a trecut degetele delicate peste fruntea copilului. L-a văzut tresărind când i-a atins vânătaia, iar acela a fost cel mai clar semn de care avea nevoie. Dacă ar fi sângerat în interiorul ţestei, ar fi

fost deja într-o comă atât de profundă, încât nu ar fi simţit nici o durere. A întins mâna şi l-a pişcat de coapsă, foarte puternic, iar el a scos un geamăt prin somn.

— Îl doare! a protestat Igraine.

— Ba nu, a spus Viviane, am încercat doar să aflu dacă va trăi sau nu. Şi, crede-mă, va rămâne în viaţă. L-a pălmuit uşor pe obraz, iar copilul a deschis ochii vreme de o clipă.

— Adu-mi o lumânare, a spus Viviane şi, primind-o, a plimbat-o încet prin dreptul ochilor copilului.

Acesta a urmărit-o un moment, după care a închis din nou pleoapele şi a scâncit de durere.

Viviane s-a ridicat de la căpătâiul lui.

— Să stea în linişte şi să i se dea numai apă şi supă, nimic solid de mâncare vreme de o zi sau două. Şi să nu-i înmoi pâinea în vin; doar în supă sau lapte. Peste trei zile are să poată alerga.

— De unde ştii? a întrebat-o preotul cu glas autoritar.

— Pentru că am ştiinţa lecuirii, ce altceva ţi-ai închipuit?

— Nu eşti vraci de pe Insula Vrăjitoarelor?

Viviane a râs încet.

— În nici un caz, părinte. Sunt o femeie care, ca şi tine, şi-a petrecut viaţa studiind lucruri sfinte, iar Dumnezeu a socotit că merit să-mi încredinţeze arta leacurilor.

S-a gândit că putea folosi propriul limbaj al preotului împotriva lui; ştia însă, chiar dacă acesta era ignorant, că Dumnezeul pe care amândoi îl venerau era mai măreţ şi mai puţin bigot decât orice preot.

— Igraine, trebuie să-ţi vorbesc. Hai să mergem...

— Trebuie să fiu alături de el când se trezeşte, poate va voi să mă aibă lângă el...

— Prostii, trimite o doică. E vorba de ceva important!

Igraine a fulgerat-o cu privirea.

— Chemaţi-o pe Isotta, a spus ea cu asprime către una dintre femei, după care a urmat-o pe Viviane în sala mare.

— Igraine cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu ştiu sigur — se spune că a călărit armăsarul tatălui său — sunt atât de tulburată... Ştiu doar că l-au adus de parcă ar fi fost mort...

— Şi ai avut mare noroc că *nu* era mort, a spus Viviane cu glas

tăios. În felul acesta proteguiește Uther viața singurul său fiu?

— Viviane, nu mă mustra, am încercat să-i ofer și alți fii, a spus Igraine cu glas tremurător. Dar cred că sunt pedepsită pentru că am comis adulter, de nu-i pot da un alt fiu lui Uther...

— Igraine, ți-ai pierdut mințile? s-a răstit Viviane, apoi s-a înfrânat. Nu era cinstit să o dojenească pe sora ei, care era profund tulburată după ce stătuse atât de mult la căpătâiul copilului suferind. Am venit pentru că am avut o viziune a unei primejdii pentru tine sau copil. Dar vom vorbi mai târziu despre asta. Cheamă-ți doamnele de onoare, schimbă-te de hainele astea și... Când ai mâncat ultima oară? a întrebat-o ea cu șiretenie.

— Nu mai țin minte — cred că am gustat puțină pâine muiată în vin seara trecută.

— Atunci cheamă-ți servitoarele și mănâncă, a spus Viviane, scoasă din răbdări. Eu încă sunt colbuită după drum. Dă-mi voie să mă spăl după călătorie și să-mi primenesc straiele, așa cum se cuvine unei femei din palat, iar apoi vom sta de vorbă.

— Viviane, ești mânioasă pe mine?

Ea a bătut-o ușor pe umăr.

— Sunt mânioasă, dacă asta se poate chema mânie, doar la felul în care par să se brodească sorții, iar asta e o neghiobie din partea mea. Mergi și te schimbă, Igraine, și mănâncă ceva. Copilul nu va păți nimic rău cât vei lipsi de lângă el.

În camera ei se făcuse focul, iar pe scăunelul scund din fața lui a văzut o doamnă în miniatură, îmbrăcată într-o rochie atât de simplă și neagră încât, o clipă, Viviane a crezut că era una dintre servitoare. Apoi a observat că rochia cea simplă era cusută din cel mai fin material, acoperământul de cap era din pânză brodată, și a recunoscut-o pe fiica Igrainei.

— Morgaine, a exclamat ea și a sărutat-o. Fata era acum aproape la fel de înaltă ca ea. Ia te uită, eu gândeam că ești copil, dar ai ajuns aproape o tânără doamnă.

— Am auzit de venirea ta, mătușă, și am venit să te întâmpin, dar mi s-a spus că te-ai grăbit la căpătâiul fratelui meu. Cum se simte, doamnă?

— S-a lovit rău și e plin de vânătăi, dar se va face bine fără alt tratament în afară de odihnă, i-a răspuns Viviane. Când se trezește, trebuie să îi conving cumva pe Igraine și Uther să-l

ferească de vraci şi de poţiunile lui neroade; dacă acestea îl fac să verse, are să se simtă mai rău. De la mama ta nu aud decât văicăreli şi plânsete. Nu-mi poţi spune cum de s-a întâmplat asta? Nu se găseşte nimeni pe aici care să-i poarte cum se cuvine de grijă copilului?

Morgaine şi-a împreunat degetele delicate şi le-a frământat între ele.

— Nu ştiu sigur cum s-a întâmplat. Fratele meu e un copil plin de curaj şi vrea mereu să călărească pe cai care sunt prea iuţi sau prea puternici pentru el, iar Uther a dat poruncă să iasă călare doar împreună cu un îngrijitor. În ziua aceea, poneiul lui era beteag, şi a cerut alt cal, dar nimeni nu ştie cum de a ajuns să ia chiar armăsarul lui Uther; toţi grăjdarii ştiu că nici nu are voie să se apropie de Thunder, şi toţi spun că nu l-au văzut cum a urcat pe cal. Uther a jurat că-l va spânzura pe îngrijitorul care a îngăduit asta, dar omul probabil că a fugit deja peste râu, dacă nu cumva mă înşel eu. Am auzit că Gwydion stătea lipit de spinarea lui Thunder ca o oaie încurcată într-un desiş ghimpat, asta până când cineva a scăpat o iapă în calea lui Thunder şi nu se ştie nici cine a dat drumul acelei iepe. Bineînţeles că armăsarul a pornit în galop după iapă, iar fratele meu a căzut de pe spinarea lui cât ai clipi! Pe faţa ei mică, brunetă şi de o frumuseţe simplă, a apărut un tremur. Chiar va trăi?

— Întocmai.

— Şi i-a trimis cineva vorbă lui Uther? Mama şi preotul au spus că el nu avea ce să facă în camera suferindului.

— Mama se va îngriji să-l înştiinţeze negreşit.

— Negreşit, a spus şi Morgaine, iar Viviane a surprins un zâmbet răutăcios pe faţa ei. Era limpede că Morgaine nu-l iubea pe Uther şi nutrea sentimente aidoma şi în legătură cu dragostea mamei faţă de bărbatul ei. Cu toate astea, avusese grijă cât să-şi aducă aminte că Uther trebuia înştiinţat în legătură cu starea fiului său. Aşadar, pentru vârsta ei, Morgaine nu era deloc naivă.

— Câţi ani ai acum, Morgaine? Vremea trece atât de iute încât, cu cât îmbătrânesc, nu mai am ţinere de minte.

— La solstiţiu fac unsprezece.

Îndeajuns de coaptă ca să fie pregătită ca preoteasă, a gândit Viviane. A lăsat privirea în jos şi a descoperit că încă purta

straiele de călătorie.

— Morgaine, vrei să pui servitoarele să-mi aducă apă de spălat şi să-mi trimită un ajutor să mă schimb, ca să arăt cumsecade când voi apărea în faţa regelui şi reginei?

— Am trimis deja după apă; e acolo, în cazanul de lângă foc, a spus Morgaine, apoi a şovăit şi a adăugat cu sfiiciune: M-aş simţi onorată dacă-mi dai voie să te ajut, doamnă.

— Dacă doreşti...

Viviane a lăsat-o pe Morgaine să-i ia hainele şi să îndepărteze praful adunat în cursul călătoriei. Desagile îi fuseseră aduse în iatac şi a îmbrăcat o rochie verde; Morgaine a pipăit stofa cu un gest admirativ.

— Culoarea asta este foarte frumoasă. Femeile de aici nu ştiu să facă un asemenea verde. Spune-mi, ce se foloseşte ca să o obţii?

— Drobuşor, nimic altceva.

— Credeam că din drobuşor se fac doar nuanţele de albastru.

— Nu. Asta se pregăteşte altfel, fiartă şi aranjată — o să-ţi povestesc mai târziu despre vopsele, dacă te interesează ştiinţa ierburilor, a spus Viviane. Acum alte lucruri ne frământă. Ia zi-mi, fratele tău are deseori aventuri de felul ăsta?

— Nu tocmai. E puternic şi rezistent, dar se lasă convins uşor la prostii, a zis Morgaine. O dată, cineva l-a luat în râs că merge călare pe un ponei atât de mic, iar el a spus că are să fie războinic precum tatăl lui, iar prima îndatorire a soldatului este să asculte poruncile, şi că Uther i-a interzis să călărească un cal ce-i depăşeşte puterile. Nu-mi dau seama cum de a ajuns să plece cu Thunder. Cu toate astea, n-ar fi păţit nimic dacă...

Viviane a dat aprobator din cap.

— Tare aş vrea să aflu cine a dat drumul iepei şi de ce.

Dându-şi seama de legătura dintre una şi alta, Morgaine a făcut ochii mari. Nescăpând-o din ochi, Viviane a urmat:

— Ia gândeşte-te. Au mai fost primejdii din care a scăpat ca prin urechile acului?

Cu oarecare reţinere, Morgaine a spus:

— A zăcut cu friguri de vară — numai că toţi copiii s-au îmbolnăvit vara trecută. Uther a spus că nu trebuia lăsat să se joace cu copiii păstorilor. De la ei a luat boala, aşa cred, şi patru

dintre ei au murit. Dar altă dată a fost otrăvit...

— Otrăvit?

— Isotta — şi-mi pun chezaşă viaţa pentru ea, doamnă — jură că i-a pus doar ierburi curate în supă. Cu toate astea, a fost bolnav de parcă cineva i-ar fi pus ciuperci otrăvitoare în fiertură. Dar cum se putea aşa ceva? Doar le ştie deosebi pe cele bune de cele rele, şi încă nu-i atât de bătrână să o înşele ochii. Morgaine a făcut din nou ochii mari. Doamnă Viviane, doar nu crezi că sunt oameni care plănuiesc să ia viaţa fratelui meu?

Viviane a tras-o pe Morgaine alături de ea.

— Am venit încoace pentru că am avut un semn despre asta. Încă nu am întrebat spiritele de unde vine primejdia, nu am avut vreme. Dar tu, Morgaine, mai ai darul viziunii? Când am vorbit ultima oară cu tine, spuneai...

Fata s-a îmbujorat şi a lăsat privirea în jos.

— M-ai sfătuit să nu aduc vorba de asta. Iar Igraine zice că trebuie să-mi îndrept gândurile spre lucruri adevărate, nu spre năluciri, de aceea am încercat...

— Igraine are dreptate în privinţa asta: nu trebuie să vorbeşti cu nesăbuinţă despre asemenea lucruri în faţa unora care sunt născuţi doar o dată, a spus Viviane. Cu mine, însă, poţi vorbi fără fereală, îţi jur. Viziunea mi-a arătat doar lucruri care privesc proteguirea Insulei Sfinte şi dăinuirea Avalonului, dar fiul lui Uther este fiul mamei tale şi, prin legătura asta, darul tău îl va găsi şi-ţi va spune cine încearcă să-i răpească viaţa. Uther are destui duşmani, Dumnezeu mi-e martor.

— Dar nu ştiu cum să-mi folosesc darul.

— O să-ţi arăt eu, dacă vrei, a spus Viviane.

Cu chipul încordat de teamă, fata a ridicat privirea spre ea.

— Uther nu îngăduie vrăjitoria la curtea lui.

— Nu Uther mi-e stăpân, a spus rar Viviane, şi nimeni nu poate porunci conştiinţei altuia. Cu toate astea, socoteşti cumva că îl mânii pe Dumnezeu încercând să afli dacă cineva unelteşte ca să răpună viaţa fratelui tău sau dacă e vorba doar de întâmplări?

— Nu, nu cred că făptuiesc ceva rău, a spus Morgaine, încă neconvinsă. Şi-a înghiţit un nod din gât, apoi a adăugat: Şi nu cred că m-ai îndruma să făptuiesc ceva rău, mătuşă.

Viviane a simţit o împunsătură dureroasă în suflet. Ce făcuse de se bucura de o asemenea încredere? Şi-ar fi dorit din toată inima ca acea fată mică şi serioasă să-i fie fiică, fiica pe care o datora Insulei Sfinte şi pe care nu o putuse avea. Cu toate că îşi primejduise viaţa cu o sarcină la o vârstă înaintată, din care era cât pe ce să moară, adusese pe lume doar băieţi. Iar acolo, în faţa ei, părea că se afla succesoarea pe care Zeiţa i-o trimisese, o rubedenie care avea darul Viziunii, iar fata o privea cu o încredere neţărmurită. Vreme de câteva clipe, a rămas mută.

Sunt pregătită să mă arăt necruţătoare şi cu fata asta? O pot învăţa, rămânând neînduplecată, ori iubirea mea faţă de ea mă va face mai puţin aspră decât s-ar cuveni, ca să o fac Mare Preoteasă? Mă pot sluji de dragostea ei, pe care nu o merit în nici un fel, ca să o aduc la picioarele Zeiţei?

Graţie disciplinei deprinse de ani şi ani, a aşteptat până ce glasul i s-a limpezit şi nu i-a mai tremurat.

— Atunci, aşa să fie. Adu-mi un lighenaş din argint sau bronz, foarte curat şi frecat cu nisip, pe care să-l umpli cu apă de ploaie, nu de la puţ. După ce îl umpli, nu cumva să vorbeşti cu cineva, fie bărbat sau femeie.

Aşezată în linişte lângă foc, a aşteptat întoarcerea lui Morgaine.

— A trebuit să-l curăţ chiar eu, a spus ea, dar ligheanul pe care i l-a arătat strălucea de curăţenie şi era plin până la buză cu apă limpede.

— Acum, Morgaine, despleteşte-ţi părul.

Fata s-a uitat la ea cu un aer curios, dar Viviane i-a vorbit rar şi cu hotărâre:

— Fără întrebări.

Morgaine şi-a scos acul de păr, iar pletele ei lungi, negre şi aspre, cu firul perfect drept, i-au căzut ca o cascadă peste umeri.

— Acum, dacă porţi giuvaieruri, să le scoţi şi le pui acolo, ca să nu stea aproape de vas.

Morgaine şi-a scos cele două inele de jucărie pe care le avea pe degete şi şi-a desprins broşa de pe rochia de deasupra. Fără acul care o ţinea, aceasta i-a alunecat pe umeri şi, fără să scoată o vorbă, Viviane a ajutat-o să se dezbrace de ea, astfel că fata a rămas doar cu ce avea pe dedesubt. Apoi Viviane a desfăcut o

punguță pe care o purta la gât și a scos dinăuntru o cantitate mică de ierburi sfărâmate, care au răspândit un miros dulceag și stătut în întreaga încăpere. A lăsat să cadă câteva fărâmituri în vasul cu apă, spunând rar, cu glas neutru:

— Uită-te în apă, Morgaine. Alungă orice altceva din minte și spune-mi ce vezi.

Morgaine a venit și a îngenuncheat lângă lighean și a privit concentrată pe suprafața apei. În încăpere s-a lăsat liniște deplină, atât de profundă, încât Viviane a putut auzi țârâitul unei insecte dincolo de ziduri. Apoi, Morgaine a spus cu glas absent, fără nici o intonație:

— Văd o barcă. Este înveșmântată în negru și în ea sunt patru femei... patru regine, fiindcă poartă coroane pe cap... iar una dintre ele ești tu... sau eu sunt aceea?

— Aceea este luntrea Avalonului, a zis Viviane încet. Știu ce vezi. Și-a trecut palma ușor peste apă și a observat cum vălurelele urmau direcția mâinii ei. Mai uită-te o dată, Morgaine. Spune-mi ce vezi.

De astă dată tăcerea s-a prelungit. Într-un târziu, fata a spus, pe același ton nefiresc:

— Văd căprioare — o turmă mare și, printre ele, un bărbat — lovesc cu coarnele în el — vai, a căzut, or să-l omoare... Glasul a început să-i tremure, iar Viviane și-a trecut din nou palma peste suprafața apei, iar valurile au tulburat-o.

— De ajuns, a spus ea poruncitor. Acum caută-ți fratele.

Din nou s-a lăsat tăcerea, mai lungă și mai încordată; Viviane a simțit cum trupul i se înfioară de acea așteptare mută, dar, călăuzită de știința ei îndelungată, nu s-a clintit. În cele din urmă, Morgaine a murmurat:

— Ce liniștit stă... dar respiră, se va trezi îndată. O văd pe mama... nu, nu e mama, e mătușa mea, Morgause, și are în preajmă toți copiii... patru... Ce straniu, cu toții poartă coroane... și mai e unul, el are un pumnal în mână... de ce e atât de tânăr? E fiul *ei?* Vai, îl va ucide, îl va ucide... vai, nu!

Glasul i s-a transformat în țipăt. Viviane a atins-o pe umăr.

— De ajuns, a spus ea. Morgaine, trezește-te.

Fata și-a scuturat capul ca un câine care se întinde când se trezește.

— Am văzut ceva? a întrebat ea.

Viviane a dat din cap.

— Într-o zi o să deprinzi cum să vezi şi să ţii minte, a spus ea. Deocamdată e suficient.

Acum era înarmată ca să dea piept cu Uther şi Igraine. Lot de Orkney era, din câte ştia ea, un bărbat de onoare, şi jurase să-i închine spada lui Uther. Dar dacă Uther ar muri fără să lase un urmaş... Morgause născuse deja doi fii şi se părea că nu avea să se oprească aici — Morgaine văzuse patru, iar în regatul Orkney nu-şi găseau locul patru prinţi. Când vor deveni bărbaţi, probabil că fraţii se vor repezi unul la gâtul altuia. Iar Morgause... Oftând, Viviane şi-a amintit ambiţia nemăsurată a lui Morgause. Dacă Uther murea fără să aibă urmaş, atunci Lot, căsătorit cu sora reginei, era alegerea firească pentru a prelua tronul. Iar succesiunea va fi Lot ca Mare Rege, iar fiii lui vor moşteni regatele mai mici.

S-ar coborî Morgause într-atât ca să uneltească împotriva unui copil?

Viviane n-ar fi vrut să creadă aşa ceva despre copila pe care o hrănise la propriul ei sân. Însă Morgause şi Lot, împreună, cu ambiţia lor...

Pesemne că era destul de lesne să mituiască un grăjdar sau să strecoare unul dintre proprii lor oameni la curtea lui Uther, cu poruncă să primejduiască viaţa copilului cât de des se putea. Desigur, nu era chiar uşor să se strecoare neobservat pe lângă credincioasa doică, pentru că aceasta era şi doamna de onoare a mamei, dar i se putea da o poţiune sau o băutură mai tare decât de obicei, ca să o ameţească, astfel încât ceva ucigător să scape atenţiei ei treze. Şi, indiferent cât de bine ar fi călărit, ar fi fost nevoie de mai multă forţă decât a unui copil de şase ani ca să strunească un armăsar care a dat de mirosul unei iepe în călduri.

Toate planurile noastre puteau fi năruite într-o clipă...

La vremea cinei, l-a găsit pe Uther singur la masa cea mare, când vasalii şi servitorii îşi mâncau pâinea cu şuncă la o masă mai scundă din sală. El s-a ridicat şi a salutat-o curtenitor.

— Cumnată, Igraine e încă alături de fiul ei; am rugat-o să se ducă la culcare, dar ea a spus că va dormi după ce el se va trezi şi o va recunoaşte.

— Uther, am stat deja de vorbă cu Igraine.

— Da, am aflat, iar ea a spus că ţi-ai dat cuvântul că băiatul va scăpa cu viaţă. Oare ai procedat cu înţelepciune? Dacă moare...

Chipul lui Uther era tras şi cătrănit. Nu părea să fi îmbătrânit de când se căsătorise cu Igraine; avea părul atât de blond, încât nimeni nu putea vedea dacă a încărunţit sau nu, a gândit Viviane. Purta straie bogate, după moda romană, şi era bărbierit proaspăt, tot ca romanii. Nu purta coroană, însă în jurul braţelor avea doi şerpi din aur încolăciţi şi un colan frumos tot din aur.

— De astă dată nu va muri. Mă pricep bine la rănile primite la cap. Iar vătămările trupeşti n-au străpuns plămânii. Peste o zi, două, are să alerge din nou.

Trăsăturile lui Uther s-au mai îndulcit niţel.

— Dacă aflu cine a dat drumul acelei iepe... O să-l bat pe băiat de-o să rămână lat pentru că a încălecat pe Thunder!

— N-ar avea nici un rost să procedezi astfel. A plătit cu vârf şi îndesat neascultarea şi sunt convins că asta îi va servi de lecţie pe viitor, a spus Viviane. Însă ai face bine să-l păzeşti mai bine.

— Nu-l pot supraveghea zi şi noapte, a spus Uther, înnegurându-se. Stau departe atât de multă vreme în războaie, şi nici nu-l pot lega de fusta doicii lui! A fost cât pe ce să-l pierdem nu cu mult timp în urmă.

— Mi-a povestit Morgaine.

— Nenoroc, asta e. Omul care are un singur fiu stă întotdeauna la mila norocului, a spus Uther. Dar văd că am uitat de buna creştere, cumnată. Vino, aşează-te lângă mine şi ia din talerul meu, dacă doreşti. Ştiu că Igraine tânjea să te vadă, iar eu i-am îngăduit să trimită un mesager, însă tu ai sosit mai iute decât a visat vreunul dintre noi — o fi adevărat, aşadar, că vrăjitoarele de pe Insula Sfântă pot zbura?

Viviane a chicotit.

— Am vrea noi să fie aşa! Nu mi-aş fi stricat două perechi de încălţări prin mlaştini! Vai nouă, poporul din Avalon şi chiar Merlin trebuie să meargă pe jos sau călare, ca oamenii de rând. A luat o bucată din pâinea de grâu şi şi-a pus pe ea unt dintr-un blid din lemn. Tu, care porţi şerpi de aur pe braţ, ar trebui să ştii mai bine şi să nu dai crezare vorbelor fără temei din vechime! Însă între noi există o legătură. Igraine e fiica mamei mele, iar eu am

simţit că are nevoie de mine.

Uther a strâns din buze.

— Am avut destul parte de vise şi vrăjitorie, nu le mai vreau amestecate în viaţa mea.

Aceste vorbe, aşa cum fuseseră rostite, au făcut-o pe Viviane să tacă. I-a îngăduit unuia dintre servitori să-i dea nişte berbec sărat şi a vorbit apoi pe un ton prietenos despre ierburi proaspete şi fierte, primele pe anul acela. După ce a ciugulit din mâncare, a lăsat deoparte cuţitul şi a spus:

— Oricum aş fi venit încoace, Uther. Norocul m-a împins şi am semne că pruncul tău e apărat de Zei, pentru că avem nevoie de el.

— M-aş lipsi de atâta noroc, a spus Uther, cu glas reţinut. Cumnată, dacă eşti cu adevărat vrăjitoare, te-aş ruga să-i dai lui Igraine un leac, să nu mai fie stearpă. Când ne-am căsătorit, am crezut că-mi va dărui mulţi copii, pentru că avusese deja o fată cu Gorlois, însă noi nu avem decât unul, care a împlinit deja şase ani.

Stă scris în stele că nu vei mai avea alt fiu. Însă Viviane s-a abţinut să spună asta bărbatului din faţa ei.

— O să stau de vorbă cu Igraine ca să mă asigur că nu are vreo boală care o împiedică să rămână grea.

— A, rămâne, dar nu poate purta copilul mai mult de o lună sau două, iar cel pe care l-a adus pe lume a sângerat până a murit după ce i s-a tăiat buricul, a spus Uther cu amărăciune în glas. Era şi schilod, aşa că poate a fost mai bine astfel, dar dacă i-ai putea da vreun farmec să facă un copil sănătos — nu ştiu dacă mai cred în astfel de lucruri, dar sunt în stare să mă agăţ şi de ultimul pai!

— Nu cunosc asemenea farmece, a spus Viviane cu sinceră părere de rău faţă de bărbat. Nu sunt Marea Zeiţă, ca să-ţi dau sau iau copii, şi n-aş face-o nici dacă aş putea. Nu mă pot amesteca în ceea ce a hotărât soarta. Preotul tău nu ţi-a spus la fel?

— Ba da, părintele Columba îmi spune mereu să ne supunem voinţei Domnului; dar preotul nu are un regat de cârmuit, care ar fi cuprins de haos dacă eu aş muri fără să las un urmaş, a spus Uther. Nu pot să cred că asta este vrerea lui Dumnezeu!

— Nimeni nu ştie care este vrerea Lui, a spus Viviane, nici tu, nici eu, nici măcar părintele Columba. Însă mie mi se pare clar, şi

pentru asta nu e nevoie nici de magie, nici de vrăji, că trebuie să aperi viaţa micuţului, pentru că el trebuie să ajungă pe tron.

Uther a strâns din buze.

— Dumnezeu să ne păzească de o asemenea soartă, a zis el. Aş suferi de mila lui Igraine şi de mila mea dacă fiul ei ar muri — e un copil isteţ şi promiţător — dar nu poate moşteni tronul Marelui Rege al Britaniei. Nu există om pe tot cuprinsul acestui regat care să nu ştie că a fost conceput cât Igraine era încă soţia lui Gorlois şi s-a născut cu o lună mai devreme decât ar fi fost firesc, pentru a fi considerat fiul meu legitim. Adevărat, s-a născut mic şi delicat, şi se mai întâmplă ca pruncii să iasă din pântecul mamei înainte de soroc, dar nu pot să le spun asta tuturor celor din regat care au numărat lunile pe degete, înţelegi? Când va creşte, va deveni Duce de Cornwall, dar nu pot nădăjdui să-l las rege în locul meu. Chiar dacă o să ajungă mare, ceea ce, având în vedere norocul pe care-l are, nu prea cred.

— Seamănă atât de mult cu tine, a spus Viviane. Crezi că toţi curtenii sunt orbi?

— Dar cum să-i conving pe cei care nu calcă la curtea mea? Nu, trebuie să am un urmaş al cărui nume să fie nepătat. Igraine *trebuie* să-mi dăruiască un fiu.

— Să dea Dumnezeu să se întâmple aşa, a spus Viviane, dar nu-l poţi sili pe Dumnezeu să-ţi facă voia, şi nici să permiţi ca viaţa lui Gwydion să fie primejduită. De ce nu-l trimiţi să fie educat la Tintagel? Va sta foarte departe de acest loc, iar dacă îl încredinţezi unui vasal de încredere, dacă îl duci acolo, îi vei convinge pe toţi că e cu adevărat fiul Ducelui de Cornwall şi nu plănuieşti să-l faci Mare Rege; aşa, probabil că nimeni nu va mai încerca să uneltească împotriva vieţii lui.

Uther s-a încruntat.

— Chiar dacă îl trimit tocmai la Roma sau în ţara goţilor, viaţa lui nu va fi sigură decât după ce Igraine îmi face un alt fiu, a zis el.

— Iar cu primejdiile de pe drum, nici nu se poate, l-a aprobat Viviane. Atunci, eu îţi propun altceva. Trimite-mi-l mie, să crească la Avalon. Nimeni nu poate ajunge acolo în afara celor credincioşi, care slujesc Insula Sfântă. Fiul meu are deja şapte ani, dar curând îl voi trimite regelui Ban din Britania Mică, pentru a fi instruit cum merită un fiu de sânge nobil. Ban are şi el fii, astfel

că Galahad nu-i este moştenitor, dar Ban îl recunoaşte şi i-a dat pământuri şi proprietăţi şi, când va creşte, îl va ţine la curtea lui ca paj şi soldat. La Avalon, fiul tău va învăţa tot ce trebuie să ştie despre istoria acestui pământ şi despre destinul lui... şi destinul Britaniei. Uther, nici unul dintre duşmanii tăi nu ştie unde se află Avalon, iar acolo nu poate păţi nimic.

— Asta l-ar feri de rele. Dar, pe de altă parte, nu se poate. Fiul meu trebuie să fie crescut ca un adevărat creştin; biserica e tot mai puternică. Ea nu va accepta orice rege...

— Parcă spuneai că nu ar putea deveni rege, a zis Viviane printre buze.

— Mda, există şi posibilitatea asta, a spus Uther cu o undă de disperare, dacă Igraine nu-mi dăruieşte alt fiu. Dacă va creşte printre druizi şi farmecele lor, preoţii îl vor considera nelegiuit.

— Uther, ţi se pare cumva că eu sunt nelegiuită? Ori că Merlin e nelegiuit?

Şi spunând acestea, l-a privit direct în ochi, iar el şi-a plecat capul.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci, de ce nu vrei să-l încredinţezi pe fiul lui Igraine înţelepciunii lui şi a mea?

— Pentru că nici eu nu am încredere în magia Avalonului, a spus Uther într-un târziu. Cu un gest agitat, şi-a atins şerpii tatuaţi pe braţe. Pe insula aceea am văzut lucruri care l-ar face pe orice bun creştin să pălească — iar până când va creşte el, tot poporul acestei insule va deveni creştin. Nu este nevoie de un rege care să deprindă asemenea învăţături.

Viviane a simţit că plesneşte de furie. *Neghiobule, eu şi Merlin te-am pus pe tron, iar nu preoţii şi episcopii tăi creştini.* Dar nu ar fi avut nimic de câştigat dacă se certa cu el.

— Uther, faci aşa cum te îndeamnă conştiinţa. Dar te rog să-l trimiţi undeva pentru învăţătură şi să nu dezvălui nimănui acel loc. Dă de înţeles că îl duci undeva să fie crescut ca orice alt copil, departe de măgulirile de care se bucură un prinţ la curte — asta se face destul de des — şi lasă lumea să creadă că va merge în Britania Mică, la curtea lui Ban, unde are veri. Şi să-l încredinţezi unuia dintre vasalii tăi mai săraci — poate vreunui curtean mai vechi de-al lui Ambrosius: Uriens, Ectorius, cineva foarte modest,

dar de mare încredere.

Uther a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Îi va fi greu lui Igraine să se despartă de copil, a zis el, dar un prinţ trebuie instruit ca să îşi urmeze destinul şi şcolit în ale milităriei. Nici măcar ţie, cumnată, n-o să-ţi spun unde va pleca.

Viviane a surâs discret, gândindu-se: *Chiar îţi închipui că poţi ascunde un secret faţă de mine, dacă vreau să-l aflu?* Cu toate acestea, şi-a înfrânat impulsul de a rosti asemenea cuvinte cu voce tare.

— Mai am a-ţi cere o favoare, cumnate, a zis ea. Încredinţează-mi-o pe Morgaine să o educ la Avalon.

Uther a privit în gol câteva clipe, apoi a scuturat din cap.

— Nu se poate.

— Ce este imposibil pentru un Mare Rege, Pendragon?

— Morgaine are două căi de ales, a spus Uther. Trebuie să se căsătorească cu un bărbat care să-mi jure credinţă, unul în care să mă încred. Ori, dacă nu pot găsi un asemenea aliat puternic pentru a i-o da de soaţă, va merge la mănăstire. În regatul acesta, ea nu trebuie să dea naştere unei spiţe de Cornwall.

— Nu mi se pare suficient de pioasă ca să devină o măicuţă bună.

Uther a ridicat din umeri.

— Pentru dota pe care i-o voi da, orice mănăstire va fi fericită să o primească.

Brusc, Viviane s-a înfuriat. L-a ţintuit pe Uther cu privirea şi i-a zis:

— Şi-ţi închipui că vei putea păstra multă vreme regatul fără bunăvoinţa triburilor? Uther, ele nu se sinchisesc de Hristos al vostru şi nici de religia voastră. Ele privesc cu speranţă spre Avalon, iar când aceste... A întins degetul, atingând pe rând tatuajele de la încheieturile mâinilor lui. Uther s-a tras înapoi, însă ea a urmat: Când ţi-au fost făcute aceste semne pe braţe, triburile au jurat să se supună lui Pendragon. Dacă Avalonul îşi retrage ajutorul — pe cât de sus te-am aşezat, pe atât de jos te putem aduce, Uther.

— Frumoase vorbe-mi spui, doamnă. Dar îţi poţi duce la îndeplinire o asemenea ameninţare? Ai face asta pentru o fată, ba chiar pentru fiica ducelui de Cornwall?

— Nu mă pune la încercare, i-a răspuns ea, fără să clipească.

De astă dată el nu şi-a mai plecat privirea; se înfuriase într-atât încât o confrunta ca pe un egal, iar ea a gândit: *Zeiţă! Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânără, cum ar fi domnit acest bărbat alături de mine!* De când se ştia, nu întâlnise decât unul sau doi bărbaţi care să-i fie pereche ca tărie; iar Uther era un oponent pe măsura cerbiciei ei. Iar el aşa trebuia să fie ca să poată păstra regatul unit până când regele predestinat avea să ajungă la vârsta bărbăţiei. Nu putea primejdui acest lucru nici măcar de dragul lui Morgaine. S-a gândit însă că va reuşi să-l aducă pe drumul cel bun, al raţiunii.

— Uther, ascultă-mă. Fata asta are darul Viziunii; s-a născut cu el. Este imposibil să fugă din calea Nevăzutului, care o va urmări oriunde s-ar duce, iar jucându-se cu asemenea lucruri, va ajunge să fie hulită ca vrăjitoare şi dispreţuită. Asta vrei să se întâmple cu o prinţesă de la curtea ta?

— Te îndoieşti de priceperea lui Igraine de a creşte o fiică aşa cum trebuie pentru a deveni o creştină? În cel mai rău caz, îndărătul zidurilor unei mănăstiri nu va putea face nici un rău.

— Nu! a exclamat Viviane, atât de tare încât unii dintre oamenii aflaţi în sala mică şi-au ridicat capetele şi au privit spre ea. Uther, fata e născută să devină preoteasă. Dacă o azvârli într-o mănăstire de maici, va suferi ca o pasăre de mare ţinută în cuşcă. Eşti în stare să trimiţi copila lui Igraine la moarte sau la o suferinţă de o viaţă? Eu cred cu tărie — şi am vorbit şi cu fata — că acolo şi-ar pune capăt zilelor.

Şi-a dat seama că argumentul ei îl convinsese, de aceea a insistat.

— E născută pentru asta. Îngăduie-i să se instruiască bine pentru a-şi folosi darul. Uther, e atât de fericită aici, sau înseamnă o podoabă atât de preţioasă la curtea ta, încât nu te înduri să o vezi plecată?

Încet, el a clătinat din cap.

— Am încercat să o iubesc de dragul lui Igraine. Dar fata este... neobişnuită, a zis el. Morgause avea obiceiul să o întărâte spunând că face parte din spiţa spiriduşilor, iar dacă nu aş şti cine-i sunt părinţii, negreşit aş crede asta.

Viviane a zâmbit din colţul buzelor.

— Adevărat. Seamănă cu mine şi cu mama noastră. Nu e făcută pentru mănăstire şi nici pentru clopotele bisericilor.

— Dar cum îi pot lua ambii copii lui Igraine deodată? a întrebat Uther cu un aer deznădăjduit?

Acest lucru a făcut-o şi pe Viviane să simtă o înţepătură de durere, aproape de vinovăţie, însă a făcut un gest din cap.

— Şi Igraine este născută să fie preoteasă. Îşi va îndura soarta, Uther, aşa cum şi tu o vei suporta pe a ta. Iar de te temi de mânia preotului curţii tale, a adăugat ea, dând cu şiretenie o lovitură la întâmplare şi observând în ochii lui că nimerise bine, atunci nu spune nimănui unde o trimiţi pe fată. Dacă voieşti, dă de înţeles că ai trimis-o să fie educată într-o mănăstire. Ea e prea înţeleaptă şi prea serioasă ca să ţină la obiceiurile curtene, la micile flirturi şi la trăncăneala obişnuită a femeilor. Iar Igraine, dacă va cunoaşte că amândoi copiii sunt fericiţi şi păziţi cum se cuvine, crescând aşa cum le este hărăzit, va fi mulţumită avându-te pe tine.

Uther şi-a lăsat capul în pământ.

— Aşa să fie, a încuviinţat el. Băiatul va fi crescut de vasalul meu cel mai de încredere şi mai puţin cunoscut — dar cum să-l trimit acolo fără să afle careva? Primejdia nu-l va urmări până acolo?

— Îl poţi trimite pe căi ascunse, sub o mică vrajă, aşa cum ai ajuns şi tu la Tintagel, a spus Viviane. În mine nu te încrezi, dar în priceperea lui Merlin ai încredere?

— Îmi pun capul pentru el, a spus Uther. Să-l ia Merlin pe băiat. Şi tot el să o ducă şi pe Morgaine până la Avalon. Apoi şi-a lăsat capul între palme, ca şi cum povara ce-l apăsa era prea greu de îndurat. Eşti tare înţeleaptă, a zis el, şi a ridicat capul, privind-o cu o ură sănătoasă. Mai bine erai o femeie proastă pe care să o pot dispreţui, fir-ai să fii de blestemată!

— Dacă preoţii tăi nu se înşeală, a spus Viviane netulburată, sunt deja blestemată, aşa că nu mai e nevoie să te osteneşti.

11

Când au ajuns în apropierea Lacului, soarele era pe asfinţite.

Viviane s-a răsucit pe spinarea poneiului ca să o privească pe Morgaine, care călărea puţin în urma ei. Chipul fetei era tras de oboseală şi foame, dar nu se plânsese, iar Viviane, care grăbise în mod deliberat ritmul călătoriei, pentru a-i pune la încercare tăria, era mulţumită. Viaţa unei preotese de Avalon nu era uşoară, iar ea trebuia să se asigure că Morgaine putea face faţă eforturilor şi greutăţilor. Şi-a silit poneiul să rărească pasul şi a lăsat-o pe Morgaine să ajungă în faţa ei.

— Acolo se află Lacul, a spus ea. Nu mai avem mult şi ajungem la adăpost, unde vom găsi un foc, mâncare şi băutură.

— Mă voi bucura de toate trei, a zis Morgaine.

— Ai obosit?

— Puţin, a confirmat fata cu oarecare teamă în glas, dar îmi pare rău că s-a sfârşit călătoria. Îmi place să văd lucruri noi şi până acum nu am mai fost nicăieri.

Au oprit caii la marginea apei, şi Viviane a încercat să vadă malul binecunoscut aşa cum apărea el unui străin de acele locuri — apele de un cenuşiu murdar ale Lacului, trestiile înalte mărginind malul, norii joşi şi smocurile de vegetaţie acvatică străpungând luciul apei. Era o scenă liniştită, iar Viviane a auzit gândurile fetei: *E singurătate aici, întuneric şi trist.*

— Cum ajungem la Avalon? Nu văd nici un pod — doar nu vom pune caii să înoate? a întrebat-o Morgaine, şi Viviane, amintindu-şi cum trebuiseră să traverseze înot un râu umflat de ploile de primăvară, s-a grăbit să o liniştească.

— Nu, o să chem luntrea.

Şi-a ridicat ambele braţe ca să-şi acopere faţa şi să alunge orice imagine şi sunet nedorite şi a trimis chemarea mută. După câteva momente, pe suprafaţa tot mai întunecată a lacului a apărut o luntre cu bordul jos. Având o pânză neagră cu argintiu desfăşurată la unul dintre capete, aluneca atât de tăcut, încât părea să plutească puţin pe deasupra apei, asemenea unei păsări de baltă — nu se auzea scârţâitul vâslelor, însă când s-a apropiat, au văzut vâslaşii muţi, mânuind ramele fără să stârnească stropi şi fără să scoată un sunet. Erau bărbaţi scunzi şi bruneţi, pe jumătate dezgoliţi, având desene magice tatuate pe piele cu suc albastru de drobuşor, iar Viviane a observat că Morgaine a făcut ochii mari văzându-i, dar nu a scos o vorbă.

Acceptă toate astea cu calm, a gândit Viviane. *E îndeajuns de tânără ca să nu perceapă misterul a ceea ce facem; într-un fel sau altul, trebuie să o ajut să fie conştientă de asta.*

Omuleţii tăcuţi au adus barca la mal, legând-o cu o frânghie lucrată ciudat din trestii împletite. Viviane i-a făcut semn fetei să descalece, apoi caii au fost urcaţi în luntre. Ca să o ajute la urcare, unul dintre bărbaţi i-a întins mâna lui Morgaine, care se aştepta probabil ca omul să fie pe jumătate o nălucă, însă i-a simţit mâna bătucită, tare ca lemnul. Apoi, Viviane şi-a ocupat locul la prova, iar luntrea s-a desprins de mal şi, încet şi tăcută, a început să plutească pe lac.

În faţa lor se zărea Insula cu turnul înalt, închinat Sfântului Mihail; deasupra apei mute, dangătul clopotelor bisericii a bătut moale pentru rugăciunea de seară. Din obişnuinţă, Morgaine şi-a făcut semnul crucii, iar unul dintre bărbaţi i-a aruncat o privire atât de încruntată, încât ea a tresărit şi a lăsat mâna să-i cadă. În vreme ce luntrea trecea prin apă printre trestiile înalte, a reuşit să distingă zidurile bisericii şi mănăstirii. Viviane a simţit teama izbucnind brusc în fiinţa fetei — mergeau, de fapt, pe Insula Preoţilor, unde zidurile mănăstirii de maici aveau să o ţină pe veci departe de lume?

— Mătuşă, mergem la biserica de pe Insulă?

— Nu ajungem acolo, i-a răspuns Viviane cu seninătate, cu toate că e adevărat că orice călător de rând — ori chiar tu, dacă porneşti pe Lac singură — nu poate atinge nicicum Avalonul. Ai răbdare şi nu mai pune întrebări; cam asta îţi va fi soarta cât timp vei învăţa aici.

Dojenită, Morgaine a tăcut. Rămăsese însă cu ochii mari de teamă.

— Seamănă cu povestea aceea a luntrei spiriduşilor, care porneşte de la insulele Ţării Tinereţii…, a spus ea cu glas scăzut.

Viviane nu a luat-o în seamă. S-a ridicat la proră, respirând adânc, invocându-şi puterile pentru fapta magică pe care avea să o îndeplinească; vreme de o clipă s-a întrebat dacă va mai reuşi acel lucru. *Am îmbătrânit*, s-a gândit ea cu spaimă, *şi totuşi va trebui să trăiesc până când Morgaine şi fratele ei vor creşte mari. Pacea acestor tărâmuri depinde de ceea ce pot face ca să-i ţin departe de primejdii!*

A alungat acel gând; îndoielile puteau ucide. A ţinut să-şi aducă aminte că făcuse asta aproape în fiecare zi de când se ştia matură, iar acum i se părea un lucru atât de firesc, încât ar fi fost în stare să-l facă şi în somn sau pe patul de moarte. A rămas neclintită, cuprinsă de încordarea magiei, apoi şi-a întins braţele cât a putut, ridicându-le deasupra capului, cu palmele spre cer. După aceea, cu o expiraţie grăbită, le-a coborât — şi o dată cu ele ceţurile au coborât, astfel că imaginea bisericii s-a şters, dimpreună cu malurile Insulei Preoţilor şi chiar cu Tor-ul. Luntrea a lunecat mai departe prin ceaţa groasă, impenetrabilă, neagră precum noaptea din jurul lor, iar în întuneric a auzit-o pe Morgaine respirând iute, ca o mică vieţuitoare înspăimântată. A început să vorbească pentru a o linişti că nu avea motive de teamă — apoi în mod voit a lăsat-o în pace. Acum Morgaine era o preoteasă-ucenic şi trebuia să înveţe cum să-şi înfrângă spaimele, tot astfel cum învinsese oboseala, greutăţile şi foamea.

Luntrea a început să alunece prin ceţuri. Cu grăbire şi siguranţă — pentru că nu mai existau alte ambarcaţiuni pe lac — luntrea a înaintat prin umezeala densă, care pătrundea în straie; Viviane a simţit picăturile minuscule pe păr şi sprâncene, prin şalul din lână. Cuprinsă de frig, Morgaine a început să tremure.

Apoi, ca şi cum cineva ar fi tras o cortină, ceaţa s-a mistuit şi dinaintea lor a apărut o porţiune de apă luminată de soare şi un mal înverzit. Tor se afla acolo, dar Viviane a auzit-o pe fată scoţând o exclamaţie mută de uimire. Deasupra Tor-ului se găsea un cerc din pietre aşezate în picioare, strălucitoare în razele soarelui. Spre el ducea marele drum al procesiunilor şerpuind în spirală în jurul dealului imens. La poalele Tor-ului se găseau clădirile unde erau găzduiţi preoţii, iar pe povârnişuri se vedeau Fântâna Sacră şi luciul argintiu şi orbitor al lacului-oglindă de dedesubt. De-a lungul malului se întindeau livezile de meri şi, dincolo de ele, stejarii falnici, cu mlădiţe aurii de vâsc atârnând de ramurile lor.

— E frumos... a şoptit Morgaine, iar Viviane a perceput în glasul ei un respect amestecat cu teamă. Doamnă, e adevărat?

— Mai adevărat decât orice alt loc pe care l-ai văzut, i-a spus Viviane, şi curând îl vei cunoaşte.

Luntrea s-a deplasat către mal şi chila ei s-a hârşâit de fundul

nisipos; vâslașii cei tăcuţi au legat-o cu frânghia și au ajutat-o pe Doamnă să coboare pe uscat. Apoi au condus caii de dârlogi până pe mal, iar Morgaine a fost lăsată să coboare singură.

Nu avea să uite nicicând prima imagine a Avalonului în lumina apusului. Peluzele înverzite coborau până la tivul de trestii de-a lungul apei, iar pe ape alunecau, mute ca și luntrea, câteva lebede. Mai jos de pâlcurile de stejari și meri se înălţa o clădire scundă din piatră cenușie, iar Morgaine a văzut siluete înveșmântate în alb pășind încet de-a lungul promenadei cu coloane. De undeva, foarte încet, a auzit acorduri de harpă. Razele joase, înclinate, ale soarelui — putea fi același soare pe care îl cunoștea ea? — inundau peisajul cu aur și tăcere, iar ea a simţit un nod în gât și lacrimi în ochi. S-a gândit, fără să-și dea seama de ce: *Am venit acasă,* cu toate că-și petrecuse toată viaţa la Tintagel și Caerleon și nu văzuse niciodată acel tărâm de basm.

Viviane a dat porunci privind caii și s-a întors din nou către Morgaine. A văzut privirea plină de reverenţă și uimire pe faţa fetei și nu a scos nici o vorbă până când Morgaine nu a respirat tremurător, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Femeile, purtând rochii vopsite în culori închise și surtuce din piele de căprioară, unele dintre ele având câte o lună în creștere tatuată cu albastru între sprâncene, au coborât poteca spre ele; unele semănau cu Morgaine sau chiar cu Viviane, scunde și brunete, născute din poporul pict, însă câteva erau înalte și zvelte, cu păr blond sau roșcat, și mai erau două sau trei care aveau trăsăturile inconfundabile ale strămoșilor romani. Ele s-au înclinat în faţa Vivianei cu un respect mut, iar ea a ridicat o mână în semn de binecuvântare.

— Aceasta mi-e ruda, a spus Viviane. O cheamă Morgaine. Va fi una dintre voi. Luaţi-o cu voi...

Apoi a privit-o pe fată, care stătea tremurând în timp ce soarele scobora, iar înserarea cădea cu repeziciune, alungând culorile fantastice ale peisajului. Copila era ostenită și înspăimântată. O așteptau destule încercări și chinuri; nu trebuia să le cunoască de îndată.

— Mâine, i-a spus ea lui Morgaine, o să mergi la Casa Fecioarelor. Acolo nu ia nimeni în seamă că-mi ești rudă și prinţesă, nu vei avea nici un nume și nu te vei bucura de favoruri

pe care nu ţi le vei fi câştigat. Însă, doar în seara asta, vei merge cu mine; nu am avut multă vreme să stăm de vorbă cât a ţinut călătoria.

Morgaine a simţit că i se înmoaie genunchii de uşurare. Femeile din faţa ei, toate necunoscute şi cu straiele lor neobişnuite şi semnele albastre pe frunte, o speriau mai mult decât toată curtea lui Uther. A văzut-o pe Viviane făcându-le femeilor semne să se îndepărteze, iar preotesele — pentru că probabil asta erau — s-au întors şi au plecat. Viviane i-a întins o mână, iar Morgaine i-a prins-o, simţind degetele femeii liniştitor de reci şi de ferme.

Viviane redevenise ruda pe care o ştia, însă, în acelaşi timp, era cea care avusese puterea înfricoşătoare de a face ceţurile să coboare. Morgaine a simţit din nou impulsul de a-şi face semnul crucii şi s-a întrebat dacă nu cumva tot acel tărâm nu avea să dispară aşa cum spunea părintele Columba că toată lucrarea diavolului şi vrăjitoria trebuiau să dispară la acel semn.

Însă nu şi-a făcut cruce; şi-a dat seama dintr-o dată că nu va mai face asta niciodată. Lumea *aceea* rămăsese pe vecie în urma ei.

La marginea livezii de meri, între doi pomi care tocmai înfloriseră, se înălţa o căsuţă din împletituri şi lut. Înăuntru ardea un foc, iar o femeie — la fel ca celelalte pe care le văzuse, îmbrăcată cu rochie întunecată şi surtuc din piele de căprioară — le-a salutat cu o plecăciune mută.

— Să nu-i vorbeşti, i-a spus Viviane. A făcut jurământul tăcerii. E o preoteasă în cel de-al patrulea an de pregătire şi o cheamă Raven.

În linişte, Raven a luat hainele Vivianei şi încălţările noroite şi uzate de atâta drum; la un semn al Vivianei, a făcut acelaşi lucru şi pentru Morgaine. Apoi le-a adus apă de spălat, iar mai târziu, mâncare — pâine din orz şi carne uscată. De băut au primit doar apă, dar era proaspătă şi plăcută la gust, deosebindu-se de orice altă apă pe care Morgaine o băuse până atunci.

— Apă din Fântâna Sacră, i-a explicat Viviane. Aici nu bem altceva; te face să ai privirea limpede şi viziuni. Iar mierea vine din stupii noştri. Mănâncă-ţi carnea şi bucură-te de ea, pentru nu vei mai gusta aşa ceva în anii ce vin; preotesele nu primesc carne

decât după ce-şi termină ucenicia.

— De ce, doamnă? (Morgaine nu i se putea adresa cu „mătuşă” sau „rudă”.) Între ea şi numele familiare se aşezase imaginea siluetei aidoma unei Zeiţe care invocase ceţurile. Este rău să mănânci carne?

— Sigur că nu, şi va veni şi ziua când vei putea mânca orice. Dar o hrană fără carne te ridică pe o treaptă înaltă de conştiinţă şi de asta ai nevoie cât înveţi să foloseşti Viziunea şi să-ţi controlezi puterile magice, în loc să-ţi poruncească ele. Aşa cum fac şi druizii în primii ani de pregătire, preotesele mănâncă doar pâine şi fructe, iar uneori puţin peşte din lac şi beau doar apă din Fântână.

— Doamnă, la Caerleon ai băut vin, a spus Morgaine cu sfiiciune.

— Desigur, şi tu vei putea face la fel când vei cunoaşte momentele potrivite când să mănânci şi să bei, dar şi perioadele când trebuie să te înfrânezi, i-a răspuns Viviane cu fermitate.

Asta a redus-o la tăcere pe Morgaine, aşa că a continuat să mănânce pâine cu miere. Dar, deşi îi era foame, mâncarea părea să i se oprească în gât.

— Te-ai săturat? a întrebat-o Viviane. Bine, dă-i farfuriile lui Raven; acum trebuie să dormi, copilă. Dar mai rămâi lângă mine puţin în faţa focului ca să stăm de vorbă, pentru că mâine Raven te va duce la Casa Fecioarelor şi nu mă vei mai vedea decât la vremea riturilor, până ce vei creşte ca să-ţi iei locul alături de preotesele mai în vârstă, ca să dormi în casa mea şi să mă îngrijeşti ca servitoare. Iar atunci şi tu vei fi sub jurământ să stai mută şi nici nu vei vorbi, nici nu vei răspunde. Însă în noaptea asta îmi eşti rudă, fiindcă nu ai făcut jurământul faţă de Zeiţă şi mă poţi întreba tot ce pofteşti.

A întins mâna, iar Morgaine i s-a alăturat pe banca din faţa focului. Viviane s-a întors către ea şi i-a spus:

— Morgaine, vrei să-mi scoţi acul din păr? Raven s-a dus la odihnă şi nu aş vrea să o mai tulbur acum.

Morgaine a tras acul sculptat în os din părul femeii şi, cu un fâsâit, lung şi negru, presărat cu fire albe pe la tâmple, acesta s-a despletit şi i-a căzut pe umeri. Viviane a suspinat şi şi-a întins picioarele goale către foc.

— E plăcut să te afli din nou acasă — am călătorit mult prea mult în ultimii ani, a spus ea, şi nu mai sunt atât de puternică pentru a găsi o plăcere în asta.

— Ai spus că pot să-ţi pun întrebări, a spus Morgaine timidă. De ce unele femei au semne albastre pe frunte şi altele nu?

— Luna în creştere este un semn că au jurat credinţă Zeiţei, să trăiască şi să moară după voinţa ei, a spus Viviane. Cele care sunt aici doar pentru a învăţa să aibă Viziuni nu depun un asemenea jurământ.

— Iar eu voi depune jurământul?

— Asta tu hotărăşti. Zeiţa îţi va spune dacă doreşte să te atingă. Doar creştinii folosesc mănăstirile de maici ca pe nişte gropi de gunoi pentru fiicele şi văduvele nedorite.

— Dar cum voi şti dacă Zeiţa mă vrea?

Pe întuneric, Viviane a zâmbit.

— Te va chema cu o voce pe care nu ai cum să o confunzi. Dacă-i auzi chemarea, nu există loc pe lume în care să te ascunzi.

Morgaine s-a întrebat în sinea ei dacă şi Viviane jurase astfel, dar i-a fost teamă să o spună cu voce tare. *Sigur! Doar e Marea Preoteasă, Doamna de Avalon...*

— Aşa am jurat, a spus încet Viviane, cu priceperea ei de a răspunde la întrebări nerostite, dar semnul s-a şters cu vremea, cred că se mai vede ceva undeva sus, pe frunte.

— Da, se zăreşte... Şi ce înseamnă să fii jurată Zeiţei, doamnă? Cine este această Zeiţă? L-am întrebat odată pe părintele Columba dacă Dumnezeu mai are şi alte nume, iar el mi-a zis că nu, există doar un Nume care ne poate mântui, iar acela este Iisus Hristos, numai că... Temătoare, s-a oprit. Nu ştiu mai nimic despre astfel de lucruri.

— Conştiinţa că eşti neştiutoare este începutul înţelepciunii, a spus Viviane. Apoi, după ce începi să înveţi, nu va trebui să uiţi toate lucrurile pe care crezi că le cunoşti. Dumnezeu are multe nume, dar pretutindeni este Unul; şi astfel, când te rogi la Maria, mama lui Iisus, te rogi, fără să-ţi dai seama, la Muma Lumii într-una din multele ei forme. Dumnezeu al preoţilor şi Marele Unu al druizilor este unul şi acelaşi Unu, şi de aceea Merlin îşi găseşte uneori locul printre sfetnicii creştini ai Marelui Rege; el ştie, chiar dacă ei nu ştiu, că Dumnezeu este Unul.

— Mama mi-a spus că mama ta a fost preoteasă înaintea ta...

— Adevărat, dar nu e o problemă doar de sânge. Mai curând aş spune că am moştenit darul Viziunii de la ea şi m-am juruit Zeiţei prin propria voinţă. Zeiţa nu a chemat-o pe mama ta şi nici pe Morgause. De aceea am trimis-o pe Igraine să se căsătorească cu tatăl tău, iar apoi cu Uther, iar Morgause s-a măritat aşa cum a hotărât regele. Căsătoria lui Igraine a slujit pe Zeiţă; asupra lui Morgause, ea nu a avut nici o putere să o cheme.

— Înseamnă că preotesele chemate de Zeiţă nu se căsătoresc niciodată?

— De obicei, nu. Ele nu jură credinţă nici unui bărbat, decât la Mariajul Sacru, unde preotul şi preoteasa se unesc drept simbol al lui Dumnezeu, iar Zeiţa şi copiii născuţi astfel nu sunt copiii unui muritor, ci ai Zeiţei. Acesta este un Mister, şi vei învăţa despre asta la vremea potrivită. Aşa m-am născut eu şi nu am tată pământesc...

Morgaine a rămas cu privirea ţintă la ea şi a întrebat în şoaptă:

— Să înţeleg că... că mama ta a mers cu un Zeu?

— Nu, sigur că nu. Doar cu un preot, care a stat în umbra puterii lui Dumnezeu; probabil un preot al cărui nume nu l-a aflat niciodată, pentru că în acel moment, Dumnezeu s-a coborât în el şi l-a posedat, astfel că bărbatul a fost uitat şi necunoscut.

Chipul ei a rămas distant, pentru că-şi amintise multe lucruri; Morgaine le-a văzut derulându-se pe fruntea ei. Părea că flăcările focului desenau imagini în încăpere, silueta măreaţă a Celui cu Coarne... Brusc, s-a cutremurat şi şi-a strâns mantia în jurul trupului.

— Eşti ostenită, copila mea? Ar trebui să dormi.

Dar Morgaine rămăsese tot curioasă.

— Te-ai născut la Avalon?

— Da, cu toate că am fost zămislită pe Insula Druzilor, departe la miazănoapte, în Insule. Iar când am crescut, Zeiţa m-a atins — prin vinele mele curgea sânge de preoteasă, la fel cum cred şi despre tine, copilă.

Îşi păstrase glasul rece; s-a ridicat şi a privit fix la foc.

— Încerc să-mi aduc aminte câţi ani au trecut de când am venit aici cu bătrâna... Luna era mai departe spre miazăzi atunci, pentru că era vremea recoltei, iar zilele întunecate ale Samhain-

ului se apropiau; noaptea auzeam lupii, iar zăpada era mare şi am stat flămânzi aici, pentru că nimeni nu putea ieşi prin viscol, iar unii copii hrăniţi la sân au murit pentru că mamele lor nu au mai avut lapte... Apoi lacul a îngheţat şi ni s-au adus merinde cu săniile. Atunci eram fecioară, nici nu-mi crescuseră sânii, iar acum sunt bătrână, o babă... atâţia ani au trecut de atunci, copilă.

Morgaine a simţit mâna femeii tremurând; a strâns-o tare într-a ei. După o clipă, Viviane a tras fata lângă ea şi s-a ridicat ţinându-şi braţele în jurul taliei ei.

— Atâtea luni, atâtea solstiţii... iar acum mi se pare că Samhain urmează imediat după sărbătoarea de Beltane şi vine mai iute decât luna plină pe vremea când eram tânără. Şi tu vei şedea aici dinaintea focului şi vei îmbătrâni — doar dacă Mama nu are cumva altă misiune pentru tine... Oof, Morgaine, Morgaine, micuţo, trebuia să te las la casa mamei tale...

Morgaine şi-a azvârlit braţele în jurul preotesei şi a strâns-o.

— Nu puteam rămâne acolo! Mai bine muream...

— Ştiam asta, a spus Viviane cu un oftat. Cred că Mama şi-a lăsat mâna asupra ta, copilă. Numai că tu vii de la o viaţă de huzur la o viaţă grea şi amară, Morgaine, şi s-ar putea să-ţi dau sarcini la fel de crude ca acelea pe care Marea Mamă mi le-a încredinţat mie. Acum îţi închipui că vei învăţa doar să te slujeşti de Viziune şi că vei trăi pe frumosul tărâm al Avalon-ului, dar nu-i tocmai lesne să intri în voia lui Ceridwen, fiica mea; Ea nu e numai Marea Mamă a Iubirii şi Naşterii, ci şi Doamna întunericului şi Morţii. Oftând, a mângâiat părul moale al copilei. Ea este şi Morgaine, mesagera luptei, Marele Corb... Of, Morgaine, mai bine erai copilul meu, dar chiar şi aşa nu te-aş fi putut cruţa, trebuie să te folosesc în slujba ei, aşa cum am fost folosită şi eu. A lăsat capul în jos, şi l-a aşezat pe umărul firav al fetei. Crede-mă că te iubesc, Morgaine, pentru că va veni o vreme când mă vei urî la fel de mult precum mă iubeşti acum...

Morgaine a căzut brusc în genunchi.

— Niciodată, a şoptit ea. Sunt în mâinile Zeiţei... şi ale tale...

— Să te ajute Zeiţa să nu regreţi aceste vorbe, a spus Viviane. Apoi şi-a întins mâinile către foc. Erau mici, dar puternice, puţin umflate de vârstă. Cu aceste mâini am adus copii pe lume; şi am văzut şi sângele unui bărbat scurgându-se din pricina lor. O dată,

am trădat un bărbat care şi-a pierdut viaţa, un bărbat pe care l-am ţinut în braţe şi pe care jurasem să-l iubesc.

Am distrus pacea mamei tale, iar acum i-am luat copiii. Nu mă urăşti şi nu te temi de mine, Morgaine?

— Mă tem de tine, a spus fata, încă stând în genunchi la picioarele ei, iar chipul ei mic şi întunecat a fost iluminat de flăcări, dar nu te-aş putea urî.

Viviane a oftat din rărunchi, alungând orice spaime şi previziuni.

— Dar nu de mine trebuie să te temi, ci de ea. Amândouă suntem în mâinile ei, copilă. Virginitatea ta este sacră pentru Zeiţă. De aceea, trebuie să ţi-o păstrezi până când Mama îşi va face cunoscută voinţa.

Morgaine şi-a pus mânuţele peste mâinile Vivianei.

— Aşa să fie, a şoptit ea. Jur că aşa va fi.

A doua zi, s-a dus la Casa Fecioarelor şi a rămas acolo vreme de mulţi ani.

VORBEŞTE MORGAINE...

Cum să scrii despre felul în care cineva devine preoteasă? Ce nu se vede este un adânc secret. Cele care au parcurs drumul ştiu, iar cele care nu l-au urmat nu vor şti niciodată, deşi eu ar trebui să consemnez toate lucrurile interzise. Sărbătoarea de Beltane a venit şi a plecat de şapte ori; de şapte ori iernile ne-au făcut să ne zgribulim de frig. Viziunea a venit lesne; Viviane îmi spusese doar că fusesem născută să devin preoteasă. Nu la fel de uşor mi-a fost să o chem atunci când voiam şi numai când o doream, precum şi să închid porţile Viziunii când nu se cuvenea să văd.

Cel mai greu mi-a fost să deprind micile farmece, silindu-mi mintea ca mai întâi să cutreiere pe cărări nebătute. Să invoc focul şi să-l fac să crească la porunca mea, să invoc ceţurile, să aduc ploaia — toate astea erau lucruri simple, dar mai greu era să ştiu când să aduc ploaia sau ceaţa şi când să las asta în voia Zeilor. Au fost şi alte lecţii, la care cunoştinţele mele legate de Viziune nu mi-au slujit defel: toată ştiinţa ierburilor şi ştiinţa leacurilor, descântecele lungi, din care nici un cuvânt nu poate fi încredinţat scrisului, pentru că în ce fel poate ştiinţa Celor Mari să fie pusă pe

ceva făcut de mâna omului? Unele dintre lecţii au devenit momente de bucurie, pentru că mi s-a îngăduit să învăţ a cânta la harpă şi să-mi alcătuiesc una cu mâna mea, slujindu-mă de lemn sfinţit şi maţele unui animal ucis într-un ritual; iar unele lecţii m-au îngrozit.

Cel mai greu dintre toate a fost, probabil, să privesc înăuntrul meu, sub efectul licorilor care desprindeau mintea de trup, când vărsăm şi-mi era rău, în vreme ce mintea mea plutea eliberată dincolo de hotarele timpului şi spaţiului, şi să citesc în pagini lucruri legate de trecut şi viitor. Dar despre asta nu voi spune nici o vorbă. In cele din urmă, nu uit ziua când am fost azvârlită afară din Avalon îmbrăcată doar în lenjerie, şi fără nici o armă în afara micului pumnal pe care îl poartă orice preoteasă, ca să mă întorc singură — asta, dacă eram în stare. Ştiam că, dacă nu voi reuşi, mă vor jeli cape o moartă, dar porţile nu aveau să mi se mai deschidă în faţă decât dacă puteam să le fac să se dea în lături la voinţa şi porunca mea. Iar când ceţurile s-au strâns în jurul meu, am rătăcit îndelung pe malurile necunoscute ale lacului, auzind doar dangătul clopotelor şi lălăitul întristător al călugărilor. Şi, într-un târziu, am răzbătut prin ceţuri şi am chemat-o, cu picioarele pe pământ şi capul printre stele, întinzându-se de la un capăt la celălalt al orizontului, şi am strigat cu forţă marele cuvânt al Puterii...

Iar ceţurile s-au despicat şi atunci am văzut dinainte-mi acelaşi mal însorit unde Doamna mă adusese în urmă cu şapte ani şi am pus piciorul pe pământul solid al propriului meu cămin, şi am plâns aşa cum făcusem prima oară când, o copilă speriată, ajunsesem acolo. Iar când semnul lunii în creştere mi-a fost făcut deasupra ochilor chiar de mâna Zeiţei... Dar acesta este un Mister despre care mi se interzice să vorbesc. Cei care şi-au simţit fruntea arzând sub sărutul lui Ceridwen ştiu despre ce vorbesc acum.

Iar în a doua primăvară de după aceasta, când am fost scutită de jurământul tăcerii, Galahad, care ştia cum să lupte împotriva saxonilor sub comanda tatălui său, regele Ban al Britaniei Mici, s-a reîntors la Avalon.

Preotesele care depăşeau un anumit rang o slujeau pe rând pe Doamna Lacului, iar în anotimpul în care aceasta era foarte ocupată cu pregătirile pentru apropiata sărbătorire a solstiţiului de vară, una dintre ele dormea tot timpul în căsuţa din împletituri din nuiele şi lut, astfel ca Doamna să aibă la dispoziţie pe cineva zi şi noapte. Era atât de devreme încât soarele încă stătea ascuns în ceaţă la marginea orizontului când Viviane a intrat în cealaltă încăpere, unde dormea cea care o slujea, şi i-a făcut uşor semn pentru a o trezi.

Femeia s-a ridicat în capul oaselor în pat şi şi-a tras cu grăbire surtucul din piele de căprioară peste cămaşa de noapte.

— Spune-le luntraşilor să fie gata. Şi apoi mergi şi anunţ-o pe ruda mea Morgaine să vină să mă slujească.

Câteva minute mai târziu, Morgaine s-a oprit respectuoasă în pragul încăperii unde Viviane stătea în genunchi să aranjeze focul. Nu a scos nici un sunet; după nouă ani de pregătire în arta de preoteasă, se mişca atât de tăcut, încât nu i se auzeau nici paşii, nici aerul nu se clintea la trecerea ei. Dar după atâţia ani, obiceiurile îi erau atât de cunoscute că nu a rămas surprinsă când Viviane s-a întors de îndată ce ea a ajuns la uşă şi i-a spus:

— Intră, Morgaine.

Încălcând oarecum obiceiul, Viviane nu a invitat-o pe ruda de sânge să şadă, ci a lăsat-o să aştepte în picioare, privind-o cu seninătate vreme de câteva clipe.

Morgaine nu era nicidecum înaltă, iar în anii petrecuţi la Avalon crescuse atât cât îi era firea, depăşind-o cu puţin pe Doamna. Îşi ţinea părul negru împletit şi lăsat pe ceafă şi înfăşurat cu o cordeluţă din piele de căprioară; purta rochia vopsită în albastru şi surtucul obişnuit pentru orice preoteasă, iar tatuajul cu semnul lunii în creştere strălucea întunecat între sprâncenele ei. Cu toate astea, chiar dacă era discretă şi nu ieşea în evidenţă între celelalte preotese, avea în ochi o sclipire metalică ce răspundea cu aceeaşi măsură privirii reci a Vivianei, iar aceasta ştia din experienţă că, deşi micuţă şi delicată ca făptură, atunci când dorea, Morgaine putea radia o strălucire care o făcea să pară nu doar înaltă, ci impunătoare. Părea deja

ființă fără vârstă și avea să rămână astfel, după cum era convinsă Viviane, și când îi vor ieși primele fire albe în părul negru.

Cu un licăr de ușurare s-a gândit: *Nu, nu e frumoasă,* apoi s-a întrebat de ce o preocupă acel lucru. Fără îndoială că Morgaine, ca orice altă femeie tânără, chiar dacă era preoteasă care jurase să o slujească pe viață pe Zeiță, ar prefera să fie frumoasă și era extrem de nefericită că nu i se împlinise dorința. Cu un rictus, Viviane a gândit: *Fiica mea, când o să fii la fel de bătrână, nu va mai avea importanță dacă ești sau nu frumoasă, pentru că toți cei pe care îi cunoști vor crede că ești o mare frumusețe atunci când vei dori ca ei ca să-și închipuie asta; iar când nu vei voi, vei putea sta deoparte, prefăcându-te că ești o bătrână oarecare, pe care nu o mai interesează asemenea deșertăciuni*. Și ea purtase această bătălie cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când o văzuse pe Igraine atingând o frumusețe pentru care ea, încă tânără, și-ar fi dat sufletul și toate puterile. Uneori, în clipele când se îndoia de sine, se întreba dacă nu cumva o împinsese pe Igraine să ia de soț pe Gorlois pentru ca ea să nu mai fie chinuită de frumusețea ei, care părea o batjocură la adresa propriei înfățișări severe și întunecate. *Dar am încredințat-o iubirii bărbatului menit ei înainte ca cercul de pietre de pe câmpia Salisbury să fi fost alcătuit,* a gândit ea.

Și-a adus aminte că Morgaine încă stătea mută, așteptând cuvântul ei, și i-a zâmbit.

— Adevărat, îmbătrânesc, a spus ea. M-am rătăcit câteva clipe în amintiri. Nu mai ești copila care a venit aici cu mulți ani în urmă; dar sunt momente când uit asta, Morgaine.

Morgaine a surâs, iar surâsul i-a transformat chipul care, în repaus, rămânea destul de neatrăgător. *Ca și Morgause,* a gândit Viviane, *deși în rest nu se aseamănă defel. Acesta e sângele neamului Taliesin.*

— Cred că nu uiți nimic, rudă a mea, a spus Morgaine.

— Tot ce se poate. Ai mâncat, copilă?

— Nu. Dar nu mi-e foame.

— Prea bine. Aș vrea să pleci cu luntrea.

Morgaine, care se învățase să păstreze tăcerea, a răspuns doar cu un gest de respect și încuviințare. Nu era o poruncă deloc ciudată — luntrea de la Avalon trebuia să fie îndrumată

întotdeauna de o preoteasă care cunoştea calea secretă prin ceţuri.

— E vorba de o însărcinare de familie, a spus Viviane, pentru că fiul meu se apropie de insulă şi m-am gândit că se cuvine să trimit o rubedenie să-l întâmpine şi însoţească până aici.

Morgaine a zâmbit.

— Balan? Fratele lui vitreg, Balin, nu se va teme pentru sufletul lui dacă el merge dincolo de sunetul clopotelor de biserică?

O undă de veselie a iluminat ochii Vivianei, care a spus:

— Amândoi sunt bărbaţi mândri şi războinici credincioşi, şi duc vieţi nepătate, chiar socotind după măsura druizilor, pentru că nu fac rău nimănui şi nu împilează pe cineva şi caută mereu să îndrepte relele acolo unde le găsesc. Nu am nici o îndoială că saxonii îi consideră de patru ori mai de temut când luptă cot la cot. La o adică, ei nu se tem decât de magia rea a acelei vrăjitoare blestemate care îi este mamă unuia dintre ei...

Şi a chicotit ca o tânără, iar Morgaine a imitat-o. Apoi, redevenind serioasă, Viviane a spus :

— Să ştii că nu-mi pare rău că l-am trimis pe Balan să crească în lumea mare. Nu avea chemare pentru a deveni druid şi ar fi devenit unul foarte prost, iar dacă Zeiţa l-a pierdut astfel, fără îndoială că va veghea asupra lui aşa cum ştie ea, chiar dacă el i se roagă slujindu-se de mătănii şi o numeşte Fecioara Maria. Nu, Balan e plecat pe coasta mării, luptând alături de Uther împotriva saxonilor, iar eu sunt mulţumită că aşa stau lucrurile. Mă refeream la fiul meu mai mic.

— Credeam că Galahad e încă în Britania.

— Şi eu, dar noaptea trecută l-a văzut într-o viziune... se află aici. Când l-am văzut ultima oară, nu avea decât doisprezece ani. A crescut mult, aş putea spune; acum are mai mult de şaisprezece şi e pregătit să deprindă folosirea armelor, dar nu ştiu sigur dacă va ajunge să poarte arme.

Morgaine a zâmbit, iar Viviane şi-a adus aminte că atunci când venise pe insulă şi era o copilă singuratică, i se îngăduise uneori să îşi petreacă timpul liber cu singurul copil crescut acolo, Galahad.

— Banul de Benwick trebuie să fie bătrân, a remarcat

Morgaine.

— Da, şi are mulţi fii, aşa că fiul *meu,* între ei, este doar unul dintre bastarzii nerespectaţi ai regelui. Însă fraţii lui vitregi se tem de el şi ar prefera să se afle altundeva, căci un copil născut dintr-o Mare Căsătorie nu poate fi tratat ca orice alt bastard. În felul acela, Viviane răspunsese unei întrebări nerostite. Tatăl lui ar dori să îi dea pământ şi proprietăţi în Britania, însă eu m-am îngrijit încă de când avea mai puţin de şase ani ca el să rămână cu inima legată de acest loc, de lac.

A remarcat sclipirea din ochii lui Morgaine şi i-a răspuns, iarăşi, la o întrebare mută.

— Crezi că e o cruzime să-l fac să fie nemulţumit? Se poate. Dar nu eu am fost crudă, ci Zeiţa. Destinul lui e legat de Avalon, iar eu l-am văzut cu ajutorul Viziunii, îngenunchind în faţa Sfântului Potir...

Din nou, cu o uitătură ironică, Morgaine a făcut gestul discret de încuviinţare prin care o preoteasă jurată confirmă primirea unei porunci. Pe neaşteptate, Viviane s-a supărat pe sine. *Iată-mă încercând să justific ce am făcut cu viaţa mea şi cu viaţa fiilor mei, în faţa unui nod de fată! Nu-i datorez nici o explicaţie!* Apoi a spus cu glas dintr-o dată glacial:

— Mergi cu luntrea, Morgaine, şi adu-mi-l aici.

Morgaine a făcut a treia oară semnul de încuviinţare şi s-a întors să plece.

— O clipă, a spus Viviane. O să mănânci aici, alături de noi, când te întorci cu el; şi el ţi-e rubedenie şi văr.

Când Morgaine a surâs din nou, Viviane şi-a dat seama că încercase să o facă să zâmbească şi asta a surprins-o.

Morgaine a coborât poteca spre marginea lacului. Inima îi bătea mai grăbită decât de obicei; în acele zile, când vorbea cu Doamna, furia se amesteca uneori cu afecţiunea, pe care nu avea voie să le exprime, iar asta îi influenţa mintea într-un mod straniu. Lucrul a mirat-o, pentru că deprinsese să-şi stăpânească emoţiile, la fel cum îşi stăpânea cuvintele şi chiar gândurile.

Pe Galahad şi-l amintea din primii ani petrecuţi la Avalon — un băiat costeliv, brunet, cu ochi mari. Nu-l plăcuse prea mult, dar pentru că inima îi tânjea după fratele mai mic, îl îngăduise pe băiatul singuratic să se ţină de fusta ei. Apoi acesta fusese trimis

spre creştere, iar de atunci îl mai văzuse doar o dată, când avea doisprezece ani, un tânăr numai ochi, dinţi şi oase care împungeau prin straiele rămase prea mici pentru statura lui. El ajunsese să dispreţuiască din suflet tot ce era femeie, iar ea era atunci prinsă în cea mai anevoioasă parte a învăţăturii, astfel că îi acordase foarte puţină atenţie.

Bărbaţii scunzi şi negricioşi care împingeau luntrea s-au înclinat în faţa ei cu respectul mut datorat Zeiţei, a cărei formă trebuia să o capete înaltele preotese, iar ea le-a făcut semn fără să le adreseze nici o vorbă şi s-a aşezat la locul ei obişnuit de la prova.

Cu iuţeală şi în tăcere, luntrea a dispărut curând în ceaţă. Morgaine a simţit umezeala adunându-i-se pe frunte şi agăţându-i-se de păr; îi era foame şi îngheţase până la oase, dar fusese deprinsă să nu ia seama la aşa ceva. Când au ieşit din ceaţă, soarele răsărise pe malul îndepărtat, astfel că a văzut calul şi călăreţul aşteptând acolo. Cu câteva bătăi de prăjină, luntrea şi-a continuat înaintarea, dar Morgaine, într-unul dintre rarele momente de uitare de sine, a rămas nepăzită, privind la călăreţ.

Avea o statură firavă, cu chip acvilin şi o frumuseţe întunecată, evidenţiată de coiful de culoare sângerie, împodobit cu o pană de acvilă, şi de mantia largă de aceeaşi culoare, ale cărei falduri cădeau graţios pe lângă trup. Când a descălecat, graţia firească, aidoma aceleia a unui dansator, a lăsat-o fără grai. Voise vreodată să fie blondă şi împlinită, când tenul negricios şi zvelteţea puteau dovedi atâta frumuseţe? Tânărul avea ochii negri, strălucitori şi cu o undă răutăcioasă — care, singură, a făcut-o pe Morgaine să fie sigură pe cine avea în faţă, deşi în rest, din băietanul costeliv cu picioare ciolănoase şi labe enorme, nu mai rămăsese nici o trăsătură ştiută.

— Galahad, a spus ea, păstrând tonul jos al vocii pentru ca nu cumva să-i tremure — acela era un truc binecunoscut preoteselor. Cât pe ce să nu te recunosc.

El s-a înclinat elegant, iar capa i s-a rotit când a făcut acea plecăciune — dispreţuise Morgaine vreodată acel gest pe care îl socotise mereu un tertip de acrobat? În cazul acela, părea să fi izvorât din trupul lui, nimic mai mult.

— Doamnă, a spus el.

Nici el nu m-a recunoscut. E bine așa.

Cum de-și amintise cuvintele Vivianei tocmai în acel moment? *Virginitatea ta este sacră pentru Zeiță. De aceea, trebuie să ți-o păstrezi până când Mama își va face cunoscută voința.* Surprinsă, Morgaine a recunoscut că, pentru prima oară în viața ei, privise un bărbat cu o dorință ascunsă. Știind că astfel de lucruri nu se cuveneau și că trebuia să-și folosească viața așa cum va porunci Zeița, îi privise pe bărbați cu dispreț, drept prada firească a Zeiței sub forma preoteselor, acaparându-i sau alungându-i, după cum părea firesc în acel moment. Viviane poruncise ca în acel an ea să nu participe la ritualurile focului de Beltane, în urma cărora unele dintre preotese rămăseseră grele cu prunci, conform voinței zeiței — copii care fie se nășteau, fie erau lepădați cu ajutorul științei ierburilor și leacurilor băbești, pe care o deprinsese și ea: o acțiune dezagreabilă care, dacă nu era urmată, aducea cu sine în mod inevitabil procesul și mai supărător al nașterii și copii obositori, ce erau crescuți acolo sau trimiși altora spre îngrijire, după cum poruncea Doamna. Morgaine fusese destul de fericită că mai scăpa o dată de acea corvoadă, știind că Viviane avea alte planuri în ceea ce o privea pe ea.

I-a făcut semn să urce în luntre. *Să nu atingi niciodată pe cineva din afară — trebuie să fii aidoma unui vizitator din lumea cealaltă.* S-a întrebat de ce trebuise să-și înfrâneze mâna care dăduse să îl atingă pe tânăr la încheietură. Cu o siguranță care îi făcea sângele să clocotească în tâmple, știa că sub pielea netedă se aflau mușchi puternici, palpitând de viață, însă tânjea să îl mai privească o dată în ochi. Ca să se stăpânească, i-a întors spatele.

Când i s-a adresat, vocea lui s-a dovedit profundă și muzicală:

— Așa cum îți miști mâinile, te recunosc — în rest, te-ai schimbat cu desăvârșire. Preoteasă, nu cumva mi-ai fost cândva o rudă pe nume Morgaine? În ochii lui negri a licărit o luminiță. Nimic nu mai e la fel ca pe vremea când îți spuneam Morgaine a Spiridușilor...

— Am fost, și voi rămâne. Însă anii s-au scurs, a spus ea, îndepărtându-se puțin de el și făcându-le semn slujitorilor muți să îndepărteze luntrea de mal.

— Cu toate astea, farmecul Avalonului nu se schimbă deloc, a murmurat el, iar Morgaine și-a dat seama că nu ei i se adresase.

Ceaţa şi trestiile, ţipătul păsărilor de apă... şi luntrea asta, ca o vrajă, alunecând departe de mal... Ştiu că tărâmul de aici nu e pentru mine, şi totuşi, nu ştiu cum, revin mereu...

Luntrea s-a mişcat tăcută pe apele lacului. Chiar şi acum, după ani în care învăţase că nu era vorba de vrăji, ci de deprinderea căpătată prin repetare pentru a amuţi plescăitul vâslelor, Morgaine încă rămânea pătrunsă de tăcerea vrăjită prin care înaintau. S-a întors pentru a invoca ceţurile şi l-a simţit pe tânăr în spatele ei. Stătea în picioare, ţinându-şi echilibrul cu uşurinţă alături de calul său, cu un braţ aruncat peste pătura de pe şa, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt cu naturaleţe, fără să se mişte, astfel încât nu se legăna sau balansa greşit în timp ce luntrea se răsucea. Morgaine făcea asta graţie pregătirii îndelungate, însă el reuşea, din câte se părea, datorită graţiei lui înnăscute.

Când a păşit spre prova şi şi-a ridicat braţele, lăsând mânecile largi să-i alunece în jos, parcă a simţit privirea ochilor negri ca pe o căldură palpabilă în spate. Din ce în ce mai furioasă pe sine din cauza faptului că percepea privirea tânărului bărbat asupra ei, a inspirat adânc, pregătindu-se să împlinească actul de magie, ştiind că trebuia să-şi concentreze toată puterea.

Lasă-l să se uite, aşadar! Să se teamă şi să mă ştie ca o înfăţişare a Zeiţei! Şi-a dat seama că o părticică nesupusă din ea, care fusese înlănţuită multă vreme, se răzvrătise, strigând: *Nu, vreau ca el să vadă femeia, nu Zeiţa, şi nici măcar preoteasa,* însă după încă o respiraţie profundă, a alungat până şi amintirea acelei dorinţe.

Braţele i-au ţâşnit spre arcul cerului; apoi au coborât odată cu ceţurile, urmând mişcarea mânecilor largi. Ceaţa şi tăcerea i-au învăluit în întuneric. Morgaine a rămas nemişcată, simţind căldura trupului tânăr foarte aproape de ea. Dacă s-ar fi mişcat cât de puţin, i-ar fi putut atinge mâna, şi a ştiut ce senzaţie i-ar da acea atingere, ca o arsură. Înfoindu-şi uşor veşmintele largi, s-a îndepărtat de el şi a reuşit să pună o barieră între ei, de parcă ar fi coborât un văl. Şi în tot acest timp, a rămas uimită de sine, spunându-şi într-un colţişor ascuns al minţii: „Nu e decât un văr al meu, fiul Vivianei, care îmi stătea în poală când era mic şi singuratic!” În mod voit, a redeşteptat imaginea acelui băieţel stângaci, plin de zgârieturi căpătate de la rugii de mur, dar când

au ieşit din ceaţă, ochii lui întunecaţi i-au zâmbit, iar asta i-a dat o senzaţie de ameţeală.

Sigur că mă simt slăbită, doar n-am mâncat, şi-a zis ea şi a observat în ochii lui, în timp ce privea spre Avalon, că şi el era flămând. Apoi l-a văzut făcându-şi semnul crucii. Viviane s-ar fi înfuriat dacă ar fi fost de faţă.

— Chiar că este tărâmul oamenilor de basm, a spus el încet, iar tu eşti Morgaine a Spiriduşilor, ca întotdeauna... Dar acum ai devenit femeie, şi încă o femeie frumoasă, rubedenie a mea.

Nu sunt frumoasă, ceea ce vede el e strălucirea Avalonului, a gândit ea iritată. Iar ceva nesupus din fiinţa ei a adăugat: *Vreau ca el să mă considere pe mine frumoasă — nu strălucirea din jur!* Apoi a strâns din buze şi şi-a dat seama că arăta severă, distantă, redevenind doar preoteasă.

— Pe aici, a spus ea cu glas reţinut şi, când fundul luntrei s-a frecat uşor de nisip, le-a făcut semn luntraşilor să se ocupe de calul lui Galahad.

— Dacă nu te superi, doamnă, a spus el, aş prefera să mă ocup chiar eu de cal. Nu are o şa obişnuită.

— Cum ţi-e voia, a spus Morgaine, şi a rămas să se uite cum el a deseuat calul cu mâinile lui.

Însă era mult prea curioasă în ce-l privea ca să păstreze tăcerea.

— Adevărat, chiar că e o şa neobişnuită... La ce slujesc fâşiile acelea lungi din piele?

— Sciţii le folosesc — li se spune scări de şa. Tatăl meu adoptiv m-a dus în pelerinaj şi le-am văzut în ţara lor. Nici măcar legiunile romane nu au avut asemenea cavalerie, pentru că sciţii, cu ajutorul acestora, îşi pot opri caii din goana cea mai nebună, iar în felul ăsta pot lupta de pe cal, a explicat el, şi chiar cu armura uşoară pe care o poartă călăreţul, un cavaler călare este de neînvins în faţa oricui luptă pe jos. Apoi a zâmbit, iar chipul negricios şi plin de ardoare i s-a luminat. Saxonii mi-au dat numele de Alfgar — asta înseamnă săgeata spiriduşului, care vine din întuneric şi loveşte nevăzută. La curtea lui Ban, oamenii au îmbrăţişat numele şi-mi spun Lancelot, care înseamnă cam acelaşi lucru în limba lor. Într-o bună zi, o să-mi alcătuiesc o legiune de oameni călare pe cai echipaţi în felul ăsta, şi atunci să-i

vedem pe saxoni!

— Mama ta mi-a spus că ai ajuns deja războinic, a zis Morgaine, uitând să coboare glasul, iar el, percepând asta, a zâmbit.

— Acum ţi-am recunoscut glasul, Morgaine a Spiriduşilor... Cum de-ndrăzneşti să-mi vii ca preoteasă? Dar asta e, socot că asta e dorinţa Doamnei. Îmi placi mai mult astfel decât solemnă ca o Zeiţă, a spus el cu tonul şăgalnic pe care ea i-l ştia, de parcă s-ar fi despărţit doar de o zi sau două.

Străduindu-se să-şi recapete cât de cât demnitatea, Morgaine i-a răspuns:

— Ei, dar să nu mai zăbovim, că o facem pe Doamna să aştepte.

— Ai dreptate, a spus el pe un ton uşor batjocoritor, mereu trebuie să alergăm, ca să-i facem voia... Îmi închipui că eşti una dintre acelea care se grăbesc să-i îndeplinească poruncile, gata să tremuri la fiecare vorbă pe care o rosteşte.

La asta, Morgaine nu a găsit răspuns, mulţumindu-se să-l invite:

— Pe aici.

— N-am uitat drumul, a zis el, şi a pornit tăcut alături de ea, în loc să o urmeze, aşa cum se cuvenea, ca să arate respect. Şi eu aveam obiceiul să dau fuga la ea şi să o slujesc, tremurând de fiecare dată când se încrunta, asta până când am aflat că nu-mi era doar mamă, ci se credea mai puternică decât orice regină.

— Şi aşa şi este, a spus Morgaine cu glas tăios.

— Neîndoielnic, însă eu am trăit într-o lume unde bărbaţii nu vin şi pleacă după cheful femeilor. Morgaine a observat pe dată că pe chip i-a apărut o expresie de hotărâre, iar aerul şăgalnic îi dispăruse din ochi. Aş prefera să am o mamă iubitoare decât o Zeiţă aspră care, cu fiecare suflare a ei, le cere bărbaţilor să trăiască sau să moară după cum îi este voia.

Morgaine nu a găsit cu cale să-i răspundă nici la această remarcă. A pornit cu pas grăbit, ceea ce l-a făcut pe tânăr să alerge pe urmele ei pentru a nu rămâne în urmă.

Raven, încă mută — fiindcă se legase prin jurământ să păstreze tăcere eternă, cu excepţia cazului în care vorbea în transă, ca femeie-profet — i-a invitat în căsuţă cu o înclinare din

cap. După ce ochii i s-au obişnuit cu semiîntunericul dinăuntru, Morgaine a văzut că Viviane, aşezată lângă foc, hotărâse să-şi întâmpine fiul nu în ţinuta de preoteasă, purtând rochia obişnuită de culoare neagră şi surtucul din piele de căprioară, ci într-o rochie sângerie, şi îşi aranjase părul înalt pe frunte, având prinse în el câteva pietre preţioase sclipitoare. Până şi Morgaine, care cunoştea şiretlicurile înfrumuseţării, a rămas fără suflare în faţa strălucirii Vivianei. Arăta ca Zeiţa când primea pe cineva în sanctuarul ei subpământean.

Morgaine a observat bărbia împinsă înainte a lui Galahad, precum şi încheieturile degetelor, proeminente şi albite, contrastând cu pielea întunecată. L-a auzit respirând apăsat şi şi-a dat seama de efortul făcut ca să-şi controleze glasul după ce s-a îndreptat din plecăciune:

— Doamnă, mamă a mea, bine te-am găsit.

— Galahad, a zis ea. Vino, şezi alături de mine.

Cu toate acestea, el s-a aşezat faţă în faţă cu ea. Morgaine a rămas nehotărâtă în dreptul uşii, iar Viviane i-a făcut semn să se aşeze.

— Am aşteptat ca să mâncăm de dimineaţă cu toţii. Poftiţi.

Pe masă era peşte proaspăt gătit, prins din lac, aromit cu ierburi şi unt topit, pâine fierbinte, abia scoasă din cuptor, şi fructe proaspete, mâncăruri din care Morgaine gustase arareori în casa austeră a preoteselor. Atât ea, cât şi Viviane, au luat câte puţin din toate, însă Galahad a mâncat cu pofta sănătoasă a oricărui tânăr în creştere.

— Mamă, dar ai pregătit o masă demnă de un rege.

— Ce face tatăl tău şi cum este în Britania?

— Destul de bine, deşi nu am petrecut mult timp acolo în anul ce a trecut. M-a trimis într-o călătorie lungă, să deprind arta noii cavalerii a popoarelor scite. Cred că nici soldaţii Romei, atâţia câţi sunt, nu au acum asemenea călăreţi. Avem herghelii de cai iberici — dar nu cred că te interesează cum se cresc armăsarii. Acum am sosit să aduc vorbă la curtea lui Pendragon despre armatele saxone care se adună; nu cred că vor lovi cu forţă deplină înainte de solstiţiul de vară. Tare aş vrea să am răgaz pentru a alcătui o legiune de călăreţi!

— Văd că iubeşti caii, a spus Viviane cu surprindere.

— Asta te miră, mamă? Cu animalele, știi întotdeauna ce gândesc, fiindcă ele nu mint și nici nu se dau drept ceea ce nu sunt.

— Căile naturii ți se vor desface, a zis Viviane, când te vei întoarce la Avalon să duci viață de druid.

— Aceeași melodie veche, mamă? a făcut el. Dacă nu mă înșel, ți-am dat răspunsul meu când ne-am întâlnit ultima oară.

— Galahad, a zis ea, atunci aveai doisprezece ani. Erai prea crud ca să știi partea mai bună a vieții.

El a făcut un gest de neastâmpăr.

— Acum, în afară de tine și de druidul care m-a numit astfel, nimeni nu-mi mai spune Galahad. În Britania și pe câmpul de luptă sunt Lancelot.

Ea a zâmbit și a spus:

— Crezi că-mi pasă de ce vorbesc soldații?

— Așadar, vrei să rămân la Avalon ca să cânt la harpă, în vreme ce în lumea adevărată se duce o luptă pe viață și pe moarte, doamnă?

Viviane a părut că se supără.

— Încerci să spui că lumea asta nu e adevărată?

— Este, a răspuns Lancelot, cu un gest iritat din mână, dar e adevărată în alt înțeles, ruptă de lupta ce se duce acolo. O țară a basmelor, a păcii eterne — da, mi-e cămin, căci tu te-ai îngrijit de asta, doamnă. Însă mie-mi pare că până și soarele strălucește altfel în ea. Și nu aici se poartă lupta pentru viață. Până și Merlin știe asta.

— Merlin a ajuns să fie astfel după anii în care a învățat să deosebească realul de ireal, a spus Viviane, și la fel trebuie să faci și tu. Există destui războinici pe lume, fiule. Datoria ta este să vezi mai departe decât oricare dintre ei și probabil să-i chemi pe războinici.

El a clătinat din cap.

— Nu! Doamnă, te rog să nu mai vorbești despre așa ceva, pentru că nu acesta mi-e drumul.

— Încă nu ești suficient de matur ca să știi ce vrei, a zis sec Viviane. Ne dai un răgaz de șapte ani, așa cum i-ai acordat tatălui tău, ca să afli care ți-e calea în viață?

— Peste șapte ani, a zis Lancelot zâmbind, sper să-i văd pe

saxoni alungaţi de pe pământurile noastre şi nădăjduiesc să ajut şi eu la asta. Nu am vreme pentru magia şi misterele druizilor, doamnă, şi nici dacă aş putea nu aş face-o. Nu, mamă, te rog să-mi dai binecuvântare şi să mă trimiţi departe de Avalon, fiindcă, pentru a rosti adevărul, voi pleca şi cu binecuvântarea ta şi fără ea. Am trăit într-o lume în care bărbaţii nu aşteaptă sfatul femeilor ca să vină şi să plece.

Morgaine s-a închis în ea când a văzut paloarea albă a furiei ce a trecut ca o boare peste faţa Vivianei. Scundă, însă căpătând o statură impunătoare şi majestuoasă datorită furiei, preoteasa s-a ridicat de pe scaun.

— Galahad al Lacului, cutezi să arunci sfidare Doamnei de Avalon?

El nu s-a speriat. Văzându-l pălind, Morgaine şi-a dat seama că dincolo de moliciunea şi graţia de suprafaţă, se găsea o tărie care o egala pe aceea a Doamnei. El a spus cu glas reţinut:

— Doamnă, dacă mi-ai fi vorbit astfel când încă tânjeam după iubirea şi sprijinul tău, fără îndoială că aş fi făcut aşa cum porunceai. Însă acum nu mai sunt un copil, doamna şi mama mea, şi cu cât mai devreme recunoaştem amândoi asta, cu atât vom trăi în mai multă armonie şi vom înceta orice sfadă. Nu este de mine viaţa de druid.

— Ai devenit creştin? a întrebat ea, şuierând de furie.

El a suspinat şi a clătinat din cap.

— Nu tocmai. Până şi mângâierea asta mi-e interzisă, deşi la curtea lui Ban aş putea trece drept creştin oricând aş vrea. Aş zice că nu cred în alt Dumnezeu în afara acestuia, a spus el şi a pus mâna pe spadă.

Doamna s-a lăsat moale pe bancă şi a oftat. A respirat adânc, apoi a zâmbit.

— Aşadar, a conchis ea, eşti bărbat şi nimic nu te poate sili. Aş fi vrut totuşi să te văd vorbind despre asta şi cu Merlin.

Urmărind scena fără să fie observată, Morgaine a văzut că încordarea a dispărut treptat din mâinile bărbatului. *Îşi închipuie că ea s-a dat bătută, nu o ştie îndeajuns de bine ca să-şi dea seama că e mai furioasă ca niciodată.* Neînvăţat cu mersul lumii, în glasul lui şi-a făcut loc uşurarea.

— Îţi sunt recunoscător pentru înţelegere, doamnă. Şi voi

căuta sfaturi de la Merlin, dacă asta ţi-e dorinţa. Dar până şi preoţii creştini ştiu că vocaţia de a-l sluji pe Dumnezeu este un dar ceresc, iar nu ceva care vine doar pentru că cineva doreşte sau nu asta. Dumnezeu, sau Dumnezeii, dacă voieşti, nu m-a chemat şi nici nu mi-a dat vreo dovadă că El — sau Ei — există.

Morgaine şi-a amintit cuvintele rostite de Viviane către ea cu mulţi ani în urmă: *Este o mare povară să te naşti împotriva voinţei tale.* Însă, pentru prima oară, s-a întrebat: *Ce ar_ fi făcut Viviane dacă vreodată, în toţi aceşti ani, i-aş fi spus că vreau să plec? Doamna e prea convinsă că ştie voinţa Zeiţei.* Aceste gânduri eretice au tulburat-o, de aceea le-a alungat imediat din minte, rămânând cu privirea aţintită către Lancelot. La început fusese fascinată de frumuseţea lui, de graţia trupului. Acum a văzut lucrurile mai limpede: puful unui început de barbă pe bărbie — nu a avut vreme sau nu a vrut să se bărbierească după felul roman; mâinile lungi, cu forme frumoase, făcute să mângâie strunele harfei sau să mânuiască armele, mai mult dreapta decât stânga. Pe antebraţ se vedea o mică cicatrice, un semn ceva mai deschis la culoare decât restul pielii, care părea să fi fost căpătată cu ani în urmă, şi alta, sub formă desemilună, pe obrazul stâng. Pletele îi erau la fel de lungi ca ale unei fete. Însă nu avea înfăţişarea androgină, de băiat-fetiţă, ca mulţi alţi tineri înainte de a le da barba; era ca un armăsar tânăr. Morgaine s-a gândit că nu mai văzuse o făptură atât de masculină. Pentru că mintea îi era pregătită să nutrească astfel de gânduri, a socotit: *Nu are nimic din moliciunea învăţăturii ce i se dă unei femei, care să-l facă apropiat vreunei femei. A respins până şi atingerea Zeiţei; într-o bună zi, va avea necazuri cu ea...* Iar apoi, mintea ei a făcut un salt, gândind că într-o zi ea va juca rolul Zeiţei la una dintre marile sărbători şi gândul a înmugurit, dându-i o senzaţie de arsură plăcută în tot trupul: *Ce-ar fi ca el să fie Zeul...* Pierdută în acea visare cu ochii deschişi, Morgaine nu a auzit ce-şi spuneau Lancelot şi Doamna decât atunci când a auzit-o pe Viviane rostindu-i numele, iar în aceeaşi clipă a revenit la realitate de parcă ar fi rătăcit pe undeva departe din această lume.

— Morgaine? a repetat Doamna. Fiul meu nu a mai fost de multă vreme la Avalon. Mergi cu el, petrece-ţi ziua pe mal cu el, dacă voieşti, pentru că astăzi eşti scutită de toate îndatoririle.

Când erați copii, țin minte că vă plăcea foarte mult să hoinăriți pe malurile lacului. În seara aceasta, Galahad, o să iei masa cu Merlin, și vei fi găzduit printre preoții care nu au făcut jurământul de tăcere. Iar mâine, dacă așa ți-e dorința, poți pleca având binecuvântarea mea.

El s-a înclinat adânc și a ieșit. Soarele era sus pe cer, iar Morgaine și-a dat seama că pierduse salutul de răsărit; ei, dar avea îngăduința Doamnei să nu participe și, în orice caz, nu mai era una dintre prințesele tinere pentru care absența de la un astfel de serviciu însemna penitență și vinovăție. Astăzi gândise să le supravegheze pe câteva dintre femeile mai tinere la pregătirea de vopsele pentru rochiile de ritual — nu era ceva ce nu putea suferi amânare încă o zi sau chiar mai mult.

— Mă duc la bucătărie, a zis ea, să iau niște pâine ca să avem la noi. Putem vâna vreo pasăre de apă, dacă dorești, îți place să vânezi?

El a încuviințat din cap și i-a zâmbit.

— Poate că dacă-i aduc mamei cadou vreo pasăre, îi va mai trece supărarea. Aș dori să fac pace cu ea, a zis aproape râzând. Când se înfurie, mă înspăimântă — când eram mic, credeam că în momentele în care nu mă aflam cu ea, își pierdea mortalitatea și devenea Zeița însăși. Dar n-ar trebui să vorbesc astfel despre ea — bag de seamă că îi ești foarte credincioasă.

— Mi-a fost la fel de aproape ca o mamă adoptivă, a zis rar Morgaine.

— Și de ce să nu-ți fie așa? Doar ți-e rudă de sânge, nu? Mama ta — dacă-mi aduc bine aminte — a fost soția Ducelui de Cornwall, iar acum e soața lui Pendragon... adevărat?

Morgaine a dat din cap. Trecuse atâta vreme încât aproape că o uitase pe Igraine, iar acum, uneori avea impresia că fusese orfană mult timp. Se deprinsese să trăiască fără altă mamă în afara Zeiței și avea multe surori printre preotese, astfel că nu simțea nevoia unei mame pământești.

— Nu am văzut-o de mulți ani.

— Am văzut-o pe regina lui Uther doar o dată, dar de departe — e foarte frumoasă, dar pare rece și distantă. Lancelot a râs încurcat. La curtea tatălui meu m-am obișnuit cu femeile pe care le interesează doar straie frumoase, giuvaieruri și copii, iar

câteodată, dacă nu sunt căsătorite, de găsirea unui soţ... Nu ştiu multe lucruri despre femei. Dar tu nu semeni cu ele. Nu-mi aminteşti de nici una pe care am cunoscut-o.

Morgaine a simţit că roşeşte. A rostit încet, ţinând să-i reamintească:

— Sunt preoteasă, ca şi mama ta.

— Adevărat, a aprobat-o el, dar te deosebeşti de ea ca noaptea de zi. Ea e măreaţă, înfricoşătoare şi frumoasă, pe ea poţi doar să o iubeşti, să o adori şi să te temi de ea, dar tu, simt că tu eşti din carne şi oase, şi încă reală în ciuda tuturor acestor mistere care te înconjoară! Te îmbraci şi arăţi ca o preoteasă, dar când te privesc în ochi văd o femeie adevărată, pe care aş putea-o atinge.

A spus asta râzând şi cu convingere, iar ea a întins mâinile şi el i le-a prins, apoi a râs ca şi el.

— A, sigur, sunt adevărată, la fel de reală ca pământul pe care calci sau ca păsările din copacul de colo.

Au mers alături pe mal, Morgaine deschizând drumul pe o potecă, ocolind cu grijă marginile drumului de procesiune.

— Suntem într-un loc sacru? a întrebat el. Nimeni nu are voie să urce pe Tor decât dacă este preoteasă sau druid?

— Nu este îngăduit decât la marile sărbători, i-a răspuns ea, aşa că poţi veni cu mine. Eu pot merge pe unde voiesc. Acum nu e nimeni pe Tor, în afara oilor care pasc. Vrei să urci?

— Da. Ţin minte că odată, când eram copil, am suit acolo. Crezusem că nu era îngăduit şi eram convins că dacă ar fi aflat cineva că fusesem acolo, aş fi primit o pedeapsă. Îmi amintesc şi acum vederea din vârf. Mă întreb dacă mai e la fel de mare pe cât mi s-a părut atunci, când eram copilaş.

— Putem urma calea procesiunii, dacă voieşti. Nu e atât de abruptă, pentru că şerpuieşte de jur împrejurul Tor-ului, dar drumul e mai lung.

— Nu, a spus el. Aş vrea să urcăm pieptiş povârnişul, dar... a şovăit — nu e prea greu pentru o fată? Eu am urcat şi drumuri mai povârnite, când am fost la vânătoare, dar te poţi descurca în fustele tale lungi?

Ea a râs şi i-a spus că urcase astfel de multe ori.

— Iar cât priveşte fustele, a spus ea, dacă mă încurcă, le pot sufleca până la genunchi.

El a arborat, treptat, un zâmbet încântător.

— Majoritatea femeilor pe care le știu s-ar simți rușinate să-și dezgolească picioarele.

Morgaine a roșit.

— Nu m-am gândit niciodată că e o rușine să-ți dezgolești picioarele — doar bărbații știu că femeile au picioare, ca și ei. Nu este o ofensă adusă modestiei să înțelegi ce își imaginează aceștia. Știu că unii dintre preoții creștini vorbesc astfel, dar mie mi se pare că ei cred că trupul uman este lucrarea diavolului, nu a lui Dumnezeu, și că nimeni nu poate vedea trupul unei femei fără a se înfierbânta din cale afară cu gând să-l posede.

El s-a uitat în altă parte, iar Morgaine și-a dat seama că dincolo de siguranța pe care o afișa, el rămăsese sfios, iar asta a încântat-o. Împreună, au pornit să urce, iar Morgaine, care era puternică și obișnuită cu alergatul și mersul pe jos, a imprimat un ritm care l-a uimit pe Galahad și care, după câteva momente, i s-a părut greu de ținut. Pe la jumătatea urcușului, Morgaine s-a oprit și a simțit o mare satisfacție să-l audă respirând greu, în vreme ce ea respira ușor, fără să se forțeze. A înfășurat faldurile largi ale rochiei în jurul taliei, lăsând doar o jupă să îi atârne până la genunchi, și a pornit pe porțiunea cea mai abruptă și stâncoasă a urcușului. Nu șovăise niciodată când trebuise să-și dezgolească picioarele, dar în acele momente, când știa că el i le privește, i-a fost imposibil să nu-și aducă aminte că erau frumoase și puternice, și s-a întrebat dacă el nu o va socoti cumva lipsită de cumințenie. După ce au ajuns în vârf, Morgaine a trecut dincolo de coama dealului și s-a așezat la umbra cercului din pietre. O clipă sau două mai apoi, a sosit și el din urmă și, gâfâind, s-a lăsat la pământ. Când s-a simțit în stare să vorbească din nou, a spus:

— Cred că am călărit prea mult și nu am mers pe jos sau urcat îndeajuns! Uite, tu nici măcar nu respiri mai apăsat.

— Da, numai că eu sunt obișnuită cu urcușul și niciodată nu o iau pe drumul procesiunii, a spus ea.

— Iar pe Insula Preoților nu e nici măcar umbra cercului de pietre, a zis el, arătând către ele.

— Nu. În lumea lor există doar biserica și turla ei. Dacă am dori să ascultăm cu urechea spiritului, am putea auzi clopotele bătând... Aici sunt umbre, iar în lumea lor, noi trebuie să fim

umbre. Câteodată mă întreb dacă de aceea ocolesc ei biserica şi ţin posturi şi veghează în zilele noastre sfinte — pentru că ar fi prea ciudat să simtă de jur împrejurul lor umbra cercului de pietre şi probabil chiar, pentru cei care au perceput vreodată o umbră a Viziunii, să simtă în jurul lor sosirea şi plecarea druizilor şi să audă şoaptele imnurilor *lor.*

Lancelot a simţit un fior şi i s-a părut că un nor a acoperit soarele vreme de o clipă.

— Şi tu ai darul Viziunii? Poţi vedea prin vălul care desparte lumile?

— Toată lumea îl are, a spus Morgaine, dar eu am fost şcolită mai bine decât mai toate femeile. Tu nu vrei să vezi, Galahad?

El a tremurat din nou şi i-a răspuns:

— Te rog, nu mi te adresa pe numele acela, verişoară.

Ea a râs.

— Aşadar, chiar de trăieşti printre creştini, tot ai păstrat acea veche credinţă a poporului de spiriduşi, cum că cel care ştie adevăratul tău nume îi poate porunci spiritului tău, dacă doreşte? Vere, tu ştii numele *meu.* Cum ai voi să-ţi spun? Lance e bine?

— Cum doreşti, în afara numelui pe care mi l-a dat mama. Încă mi-e teamă de vocea ei când îmi rosteşte numele pe un anume ton. S-ar părea că am supt acea teamă de la sânul ei...

Ea a întins mâna şi i-a pus un deget în punctul dintre sprâncene, care era sensibil la Viziune. A suflat uşor asupra lui şi i-a auzit exclamaţia mută de uimire, pentru că inelul din pietre de deasupra lor a părut să se topească între umbre. Acum, în faţa lor se desfăşura toată culmea Tor-ului, cu bisericuţa din nuiele şi lut ridicându-se sub un turn scund din piatră, pe care se vedea pictura simplă reprezentând un înger. Lancelot şi-a făcut grăbit cruce în timp ce un şir de siluete îmbrăcate în cenuşiu s-a apropiat de ei, sau aşa a părut.

— Ne pot vedea, Morgaine? a întrebat cu o şoaptă răguşită.

— Unele dintre ele, probabil, ne pot vedea ca nişte umbre. Unele ar putea crede că aparţinem poporului lor, sau că ochii le sunt orbiţi de soare şi văd ceea ce nu există, a zis ea, şi a simţit că vorbele i se opresc în gât, pentru că ceea ce îi spunea era un Mister despre care nu ar fi trebuit să aducă vorba în faţa unui neiniţiat. Însă niciodată nu se simţise mai apropiată de cineva; a

simţit că nu poate suporta să păstreze secretul faţă de el şi i-a făcut acel dar, spunându-şi că Doamna îl dorea pentru Avalon. Ce Merlin ar fi devenit!...

A auzit zvon de cântare: *O, tu, miel al Domnului, care tragi asupra ta toate relele acestei lumi, tu Iisus Hristos, arată-ne îndurarea Ta...*

El cânta în surdină, în vreme ce biserica a dispărut, iar pietrele din cerc s-au înălţat maiestuos deasupra lor.

— Te rog, a zis ea. O superi pe Marea Zeiţă cântând aşa ceva aici; lumea pe care a făcut-o ea nu e rea, iar preotesele ei nu vor îngădui nici unui om să vorbească aşa despre ea.

— Cum ţi-e voia.

A rămas tăcut şi din nou umbra unui nor a trecut peste chipul lui. Glasul lui era muzical, atât de dulce încât, după ce a încetat, ea a dorit să i-l audă iarăşi.

— Lance, ştii să cânţi la harpă? Ai voce frumoasă ca a unui bard.

— M-au învăţat, când eram mic. După aceea, am avut parte doar de instrucţia obişnuită ce se cuvine să o aibă fiul unui nobil, a spus Lancelot. Am deprins o iubire atât de mare faţă de muzică, încât sunt acum nemulţumit de sunetele pe care le scot.

— Chiar aşa? Un druid în devenire trebuie să fie bard înainte de a fi preot, pentru că muzica e una dintre cheile legilor universului.

Lancelot a oftat.

— Asta-i doar o ispită; unul dintre puţinele motive pe care le văd pentru a îmbrăţişa o asemenea chemare. Dar mama ar voi ca eu să rămân la Avalon şi să cânt la harpă, în vreme ce lumea se destramă în jurul nostru, iar saxonii şi sălbaticii de la miazănoapte ard, pustiesc şi pradă. Morgaine, ai văzut vreodată un sat atacat de saxoni? Fără să-i dea răgaz, a răspuns singur la întrebare: Nu, n-ai văzut; aici, la Avalon, eşti ferită de lumea din afară, unde se petrec astfel de lucruri, numai că eu trebuie să mă gândesc la ele. Sunt soldat şi mi se pare că, în asemenea vremuri, apărarea acestei ţări frumoase împotriva pârjolului şi jafului este singura lucrare demnă de un bărbat.

Chipul i s-a tras, pentru că vedea cu ochiul minţii lucruri îngrozitoare.

—Dacă războiul este atât de rău, a spus Morgaine, de ce nu cauţi aici adăpost? Prea mulţi dintre druizii vechi au pierit în acea din urmă magie care a scăpat acest loc sfânt de profanare, iar acum nu avem destui fii pe care să-i educăm să le ia locul.

El a suspinat.

— Avalonul e frumos, şi aş vrea să pot face toate regatele la fel de paşnice ca el, apoi aş rămâne aici pe vecie, ca să-mi petrec zilele cântând la harpă şi să fac muzică şi să stau de vorbă cu spiritele marilor copaci... dar cred că asta nu e treabă de bărbat, să trândăvesc aici în siguranţă când alţii suferă atât. Lumea din afară este plină de nenorociri, iar eu am venit aici pentru o zi sau două de linişte, nu vrei să mi-o oferi?

Glasul lui, muzical şi adânc, a tremurat niţel, iar durerea din el a făcut- o pe Morgaine să sufere atât de profund încât, vreme de o clipă, a crezut că va plânge. A întins mâna şi l-a apăsat pe dosul palmei.

— Vino, a zis ea. Ai vrut să vezi dacă priveliştea e la fel cu aceea pe care o ţineai minte...

L-a condus pe lângă cercul din pietre şi au privit spre lac. Apa sclipitoare, vălurindu-se uşor în lumina soarelui, se întindea de jur împrejurul insulei; departe, o luntre mică, nu mai mare decât un peşte care sare din apă, după cum se vedea de la acea distanţă, brăzda luciul lacului. Alte insule, neclare din cauza cetii, se înălţau ca forme slab conturate, tremurând din cauza depărtării şi a vălului magic ce ascundea Avalonul de restul lumii.

— Nu departe de aici, a zis el, există un fort vechi al spiriduşilor, pe culmea unui deal, iar de pe zidul lui, dacă stai în picioare, poţi vedea Tor, lacul, şi mai există o insulă care are forma unui dragon încolăcit...

— Cunosc acel loc, a spus Morgaine. Este una dintre vechile linii magice de putere care traversează pământul; am fost dusă odată acolo ca să simt puterile pământului. Poporul spiriduşilor ştia acele lucruri — îl simt uneori, simt cum pământul şi aerul vibrează. Dar tu? Şi tu ai acelaşi sânge, doar eşti fiul Vivianei.

— E lesne să simţi pământul şi aerul vibrând de putere aici, pe insula magică, a zis el cu glas încet.

S-a întors cu spatele şi, în timp ce căsca şi se întindea, a spus:

— Urcuşul ăsta m-a muncit mai mult decât credeam; şi am şi

călărit o mare parte din noapte. Sunt gata să mă aşez ca să mănânc din pâinea pe care ai adus-o!

Morgaine l-a dus exact în centrul cercului din pietre. Dacă el era cât de cât sensibil, s-a gândit ea, avea să simtă imensa putere de acolo.

— Întinde-te pe spate, la pământ şi vei simţi cu puterea ei, a spus ea şi i-a întins o bucată de pâine, pe care a presărat-o din plin cu unt şi miere, după care a învelit-o într-o bucată de piele de căprioară.

Au mâncat fără grabă, lingându-şi degetele, iar el a întins mâna după a ei şi i-a luat-o în joacă şi a lins o picătură de miere de pe un deget.

— Ce dulce eşti, verişoară, a spus el râzând, iar ea şi-a simţit întregul trup viu sub acea atingere. Ea i-a ridicat mâna ca să îi întoarcă gestul şi, brusc, i-a dat drumul, de parcă ar fi simţit o arsură; pentru el, acela era doar un joc, probabil, dar pentru ea lucrurile nu stăteau la fel. S-a întors, ascunzându-şi în iarbă faţa cuprinsă ca de flăcări. Puterea venind din pământ părea să treacă prin ea, umplând-o cu o tărie asemănătoare celei a Zeiţei.

— Eşti un copil al Zeiţei, a zis ea într-un târziu. Nu ştii nimic din Misterele ei?

— Foarte puţin, deşi tatăl meu mi-a zis odată cum am fost zămislit — un copil al Marii Căsătorii dintre rege şi ţară. Şi astfel, presupun, a crezut el că voi fi credincios pământului Britaniei, care mi-e mamă şi tată... Am fost la marele centru al vechilor Mistere, marea Cale de Piatră de la Karnak, unde s-a înălţat cândva vechiul Templu; acela e un loc al puterii, ca şi acesta. Simt puterea de aici, a zis el. S-a întors şi a privit-o drept în ochi. Eşti ca Zeiţa acestui loc, a zis el pe un ton visător. În vechea credinţă, ştiu, bărbaţii şi femeile se uneau sub puterea ei, deşi preoţii ar voi să interzică asta, aşa după cum ar voi să dărâme toate pietrele vechi ca acestea de deasupra noastră, precum şi pe cele mari de la Karnak... Au dărâmat deja o parte dintre ele, dar munca e prea anevoioasă.

— Zeiţa îi va opri, a spus Morgaine cu simplitate.

— Se poate, a zis Lancelot, şi a întins mâna să-i atingă luna tatuată pe frunte. Aici m-ai atins când m-ai făcut să văd în cealaltă lume. Asta are vreo legătură cu Viziunea, Morgaine, ori e

un altul dintre Misterele voastre, despre care nu ai voie să vorbeşti? Bine, atunci n-o să te întreb. Dar mă simt ca şi cum aş fi ajuns într-una dintre fortăreţele vechi unde, se spune, o sută de ani pot trece într-o singură noapte.

— Nu chiar atât de mult, a zis Morgaine râzând, cu toate că e adevărat că acolo timpul se scurge altfel. Însă, după cum am auzit eu, unii dintre barzi încă pot veni şi pleca din ţara spiriduşilor... Ea s-a mutat mai departe decât Avalon în ceţuri, atâta tot.

Şi, în timp ce rostea acestea, a tremurat.

— Poate că atunci când mă voi întoarce în lumea reală, saxonii vor fi dispărut...

— Şi vei plânge pentru că nu vei mai avea nici un motiv să trăieşti?

El a râs şi a clătinat din cap, prinzând-o în acelaşi timp de mână. După o clipă, a zis cu glas mic:

— Aşadar, ai fost la focurile de Beltane ca să o slujeşti pe Zeiţă?

— Nu, a răspuns Morgaine încet. Sunt fecioară atâta vreme cât voieşte Zeiţa; probabil că sunt păstrată pentru Mariajul Sacru... Viviane nu şi-a spus vrerea ei sau voia Zeiţei către mine.

Şi-a plecat capul, lăsându-şi părul să-i cadă peste faţă, simţindu-se sfioasă în faţa lui, ca şi cum el i-ar fi putut desluşi gândurile şi ar fi cunoscut dorinţa care o traversa ca o izbucnire de flacără. Şi-ar dărui oare fecioria păstrată atâta vreme dacă el i-ar cere-o? Interdicţia nu i se păruse nicicând o povară; acum se părea că o sabie de foc fusese aşezată între ei. A urmat o tăcere apăsătoare, iar umbrele au trecut prin dreptul soarelui, şi nu s-a auzit alt sunet în afara celor scoase de insectele minuscule din iarbă. Într-un târziu, Lancelot a întins mâna şi a tras-o spre pământ, depunând un sărut uşor, care a ars-o ca un foc, pe luna în creştere tatuată pe frunte. Apoi i-a spus cu glas plăcut şi pătimaş:

— Toţi Zeii laolaltă nu îngăduie să trecem dincolo de locul în care Zeiţa te-a însemnat drept a ei, draga mea verişoară.

A strâns-o în braţe, iar ea a simţit cum el tremură şi a fost pătrunsă de o fericire atât de intensă, că a atins culmile durerii.

Nu ştiuse niciodată ce însemna să fie fericită, asta de când fusese o copilă mică şi fără minte; fericirea era ceva de care îşi

amintea confuz, o stare pe care o trăise înainte ca mama să o împovăreze cu grija fratelui ei mai mic. Iar aici, pe Insulă, viaţa zburase către spaţiul necuprins al spiritului şi cunoscuse exaltarea şi deliciile puterii, precum şi suferinţa, lupta durerii şi chinurile; dar niciodată fericirea pură pe care o trăia acum. Soarele părea să lumineze mai orbitor, norii să călătorească pe cer ca nişte aripi mari, lovind aerul ameţitor şi sclipitor, fiecare foiţă de trifoi licărea, radiind propria-i lumină interioară, o lumină care părea să izvorască şi din fiinţa ei. S-a văzut pe jumătate oglindită în ochii lui Lancelot şi a înţeles că era frumoasă şi că el o dorea şi că iubirea şi respectul faţă de ea erau atât de mari, încât el era în stare să-ţi ţină propria dorinţă în frâu. A simţit că ar putea exploda de fericire.

Timpul se oprise în loc. Era ameţită de încântare. El doar i-a mângâiat obrazul cu delicateţea unei pene şi nici unul dintre ei nu a voit ceva mai mult. Morgaine s-a jucat delicat cu degetele lui, simţindu-i asprimea palmelor.

După multă vreme, el a tras-o mai aproape şi a acoperit-o cu marginea mantiei. Alături, au rămas întinşi, abia atingându-se, îngăduind puterii pământului şi aerului să se treacă prin ei într-o perfectă armonie, iar ea a căzut într-un somn fără de vise în care a continuat să fie conştientă că degetele le sunt împletite. Părea că demult, demult, mai stătuseră astfel, în desfătare, în afara timpului, în pace şi bucurie necuprinsă, ca şi cum ar fi fost o părticică din pietrele înălţate care se aflau acolo din totdeauna; ca şi cum ar fi trăit şi şi-ar fi amintit faptul că fusese cu el acolo. După o vreme, s-a trezit şi a văzut că el dormea şi a rămas să memoreze cu o tandreţe aprinsă fiecare trăsătură a chipului lui.

Când Galahad s-a trezit, zâmbind spre ea şi întinzându-se ca un motan, soarele scăpătase dincolo de amiază, încă învăluită într-o aură de bucurie, Morgaine l-a auzit spunând:

— Voiam să mergem la vânătoare de păsări. Tare mult aş dori să fac pace cu mama — mă simt atât de fericit încât nu suport gândul să rămân învrăjbit cu vreo fiinţă astăzi, dar pesemne că spiritele naturii ne vor scoate în cale vreo pasăre al cărei destin este să ne ofere o masă bună...

Ea a râs şi l-a prins de mână.

— Te voi duce într-un loc unde păsările de apă vânează şi

pescuiesc, iar dacă Zeiţa va voi, nu vom prinde nimic, ca să nu ne simţim vinovaţi că i-am tulburat destinul. Numai că e *foarte* mocirlos, de aceea va trebui să-ţi scoţi cizmele acelea ce-ţi folosesc la călărit, iar eu îmi voi sufleca din nou rochia. Te slujești de un băţ pe care-l arunci ca şi picţii, sau de săgeţi otrăvite ca ale lor, sau le ademeneşti şi le frângi gâtul?

— Cred că suferă mai puţin când sunt prinse repede în capcană şi li se rupe gâtul, a zis Lancelot cu bun simţ, iar ea a aprobat cu un gest din cap.

— Mai bine e cu o plasă şi laţ...

Nu au văzut pe nimeni cât au coborât de pe Tor, făcând în câteva minute drumul care le luase mai bine de o oră la urcuş. Morgaine s-a strecurat în coliba în care se ţineau plasele şi laţurile şi a luat două; au mers apoi pe furiş de-a lungul malului şi au pătruns prin desişul de trestii de la capătul îndepărtat al insulei. Desculţi, au păşit prin apă, ascunzându-se printre trestii şi aşezând plasele. Stăteau în umbra uriaşă a Tor-ului, iar aerul era răcoros; păsările de apă începuseră să iasă în număr mare să-şi caute hrană. După câteva clipe, o pasăre a început să se zbată şi să dea din aripi, după ce-şi prinsese picioarele într-un laţ pus de Morgaine; s-a mişcat cu iuţeală, a prins-o şi, imediat, i-a sucit gâtul. Curând, Lancelot a prins şi el una, apoi alta; le-a legat de gât cu un băţ de trestie.

— De ajuns, a spus el. E o distracţie plăcută, dar într-o zi ca asta aş prefera să nu ucid mai mult decât e nevoie, mai ales că avem una pentru mama şi două pentru Merlin. Vrei una şi pentru tine?

Ea a scuturat din cap.

— Eu nu mănânc deloc carne.

— Eşti atât de mică, a zis el, că-mi pare că nici nu ai nevoie de multă mâncare. Eu sunt mai solid şi iute mi se face foame.

— Acum eşti flămând? E prea devreme să căutăm fructe sălbatice, dar am putea găsi nişte fructe de păducel rămase peste iarnă...

— Nu, a zis el, nu acum, serios; mă voi bucura mai mult de masa de seară dacă-mi va fi foame.

Au ieşit pe mal uzi până la piele. Morgaine şi-a scos surtucul din piele de căprioară şi l-a întins peste un tufiş să se usuce,

pentru că altfel ar fi devenit scoarţă, apoi şi-a dat jos şi rochia pe care a stors-o, rămânând nepăsătoare în cămaşa lungă de dedesubt, din pânză nealbită. Au găsit locul unde-şi lăsaseră încălţările, dar nu le-au pus pe picioare, aşezându-se în schimb pe iarbă, ţinându-se de mână în tăcere şi urmărind păsările înotând, apoi ridicându-şi cozile brusc în aer şi scufundându-se după peştişori.

— Câtă linişte, a spus Lancelot. E ca şi cum am fi singurii oameni din lume, în afara timpului şi spaţiului, departe de orice griji şi necazuri, ori gânduri de război, ori bătălii, ori regate, ori gâlceavă...

— Aş vrea să dureze la nesfârşit, a zis ea cu voce tremurândă, gândindu-se dintr-o dată că acea oră aurită trebuia să se încheie.

— Morgaine, plângi cumva? a întrebat-o el, brusc îngrijat.

— Nu, a răspuns ea cu îndârjire, scuturând singura lacrimă ce-i apăruse în gene şi văzând lumea izbucnind într-un curcubeu de culori.

Nu fusese niciodată în stare să plângă; nu vărsase nicicând vreo lacrimă de teamă sau durere, în ciuda tuturor anilor de chinuri îndurate pentru a deveni preoteasă.

— Verişoară, rudă a mea... Morgaine, a zis el, îmbrăţişând-o din nou şi mângâind-o pe obraz.

Ea s-a întors şi s-a prins de el, îngropându-şi faţa în pieptul tunicii lui. Era cald, şi i-a simţit bătaia calmă a inimii. După un moment, el s-a aplecat puţin şi a pus o mână sub bărbia ei, ridicându-i capul, apoi buzele li s-au întâlnit.

— Ce mult mi-aş dori să nu te fi juruit Zeiţei, a şoptit el.

— Şi eu, a zis ea încet.

— Vino, vino... lasă-mă să te ţin în braţe aşa... am jurat să nu... fac lucruri necuvenite...

Ea a închis ochii; nu-i mai păsa. Jurământul făcut i s-a părut la o mie de leghe şi o mie de ani depărtare şi nici măcar gândul la furia Vivianei nu ar mai fi putut să o oprească. După ani şi ani, s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ar mai fi rămas astfel câteva minute; fără îndoială că Zeiţa, în mâinile căreia se aflau, şi-ar fi impus voinţa în ce-i privea. Dar în chiar clipa în care buzele li s-au unit din nou, Lancelot s-a crispat, de parcă ar fi auzit ceva imperceptibil.

Morgaine s-a tras deoparte, ridicându-se în capul oaselor.

— Morgaine, ce se întâmplă?

— N-am auzit nimic, a spus ea, încordându-şi auzul, ignorând clipocitul lacului, susurul vântului printre trestii şi plescăitul făcut de vreun peşte ce sărea din apă.

Apoi sunetul a răsunat din nou, ca un suspin slab... ca plânsul cuiva.

— Plânge cineva, a spus Lancelot şi s-a grăbit să-şi descâlcească picioarele lungi ca să se ridice.

— Acolo... e cineva rănit sau rătăcit, pare o fetiţă...

Morgaine l-a urmat imediat, desculţă, lăsându-şi şi rochia şi surtucul pe tufiş. Era posibil ca vreuna dintre preotesele mai tinere să se fi rătăcit pe acolo, cu toate că nu aveau voie să părăsească îngrăditura din apropierea Casei Fecioarelor. Cu toate astea, fetele tot fete rămâneau şi era aproape imposibil ca vreuna dintre ele să nu încalce poruncile; una dintre preotesele bătrâne spusese odată că acea Casă a Fecioarelor era pentru fetiţele a căror datorie în viaţă era să verse, să spargă şi să uite lucruri, reguli de bază ale vieţii lor de zi cu zi, până ce făceau din belşug asemenea boroboaţe, lăsând astfel loc pentru înţelepciune. Iar acum, când Morgaine era preoteasă în deplinul înţeles al cuvântului, începuse să le educe pe tinere, iar uneori considera că bătrâna preoteasă avusese dreptate: ea sigur nu fusese atât de prostuţă şi de împrăştiată ca fetele care se aflau acum în Casa Fecioarelor.

Au pornit în direcţia sunetului. Era un abur uşor, care ba se risipea vreme de câteva clipe, ba se închega la loc. Ceaţa începuse să se strecoare dinspre lac formând tentacule tot mai groase, iar Morgaine nu era chiar sigură dacă aceasta provenea din umezeala ce se ridica în aer la apropierea apusului sau dacă nu cumva era ceaţa care alcătuia vălul ce înconjura tărâmul magic.

— Acolo, a făcut Lancelot, dispărând brusc în ceaţă. Morgaine l-a urmat şi a văzut neclar, apărând şi dispărând din umbră în realitate şi înapoi, silueta unei fete care stătea în apă până la glezne şi plângea.

Da, şi-a dat Morgaine seama, *chiar e cineva.* Apoi s-a uitat mai bine. *Nu, nici vorbă să fie o preoteasă.* Era prea tânără şi uimitor de frumoasă; părea alcătuită doar din alb şi aur, cu pielea palidă

ca fildeşul, atinsă ici şi colo de pete de culoarea mărgeanului, cu ochi de un albastru deschis ceresc, părul lung şi blond, strălucind prin ceaţă ca un aur viu. Purta o rochie albă pe care încerca fără folos să o ferească de apă. Şi părea că varsă lacrimi fără să-şi strâmbe câtuşi de puţin chipul, urâţindu-l, astfel că, plângând, părea mai frumoasă decât în realitate.

— Ce-ai păţit, copilă? a întrebat-o Morgaine. Te-ai rătăcit?

Cu ochi mari, fata i-a urmărit apropiindu-se.

— Cine sunteţi voi? Nici n-am crezut că o să mă audă cineva — am strigat către surori, dar nici una n-a auzit, iar apoi pământul a început să-mi fugă de sub picioare şi, din solid cum era, m-am trezit aici, în apă, având în jur doar trestii şi atunci m-am speriat... Ce este acest loc? Nu l-am mai văzut şi stau la schit de aproape un an...

Apoi şi-a făcut cruce. Brusc, Morgaine a înţeles ce se petrecuse. Vălul se subţiase, aşa cum se întâmpla în locurile unde se concentra puterea, iar această fată era suficient de sensibilă ca să perceapă acel lucru. Asta se întâmpla, uneori, ca o viziune de moment, astfel că persoana putea vedea cealaltă lume ca pe o umbră sau o nălucă trecătoare; dar rareori putea trece cineva *în* cealaltă lume.

Fata a făcut un pas către ei, dar suprafaţa mlaştinii s-a mişcat sub picioarele ei şi de aceea s-a oprit înspăimântată.

— Stai nemişcată, i-a spus Morgaine cu blândeţe. Solul e nesigur acolo. Ştiu drumul. O să te ajut să ieşi din apă, draga mea.

Însă în chiar clipa când se pregătea să păşească înainte, Lancelot a trecut brusc în faţa ei, a ridicat fetiţa şi a dus-o pe pământ uscat, după care a lăsat-o jos.

— Ai încălţările ude, i-a spus el, pentru că scoteau un sunet ca un plescăit când a încercat să se mişte.

Ea l-a privit cu mirare; încetase să plângă.

— Eşti tare puternic. Nici măcar tatăl meu nu e atât de vânjos. Şi cred că te-am văzut undeva, ori mă înşel?

— Nu ştiu, a zis Lancelot. Cine eşti? Cine-i tatăl tău?

— Tatăl meu e regele Leodegrantz, a răspuns ea, iar eu mă aflu aici să învăţ la schit... Vocea a început să-i tremure din nou. Unde e? Nu mai văd clădirea, şi nici biserica...

— Nu mai plânge, i-a spus Morgaine, apropiindu-se, iar fata s-

a tras îndărăt.

— Eşti din neamul spiriduşilor? Ai semnul albastru pe frunte, şi atunci a ridicat mâna dreaptă şi s-a închinat. Nu, a zis ea măcinată de îndoieli, nu se poate să fii demon, fiindcă nu ai dispărut când am făcut semnul crucii, aşa cum zic măicuţele că trebuie să procedez — dar tu eşti mică şi urâtă ca oamenii-spiriduşi.

Lancelot a spus cu glas hotărât:

— Nu, sigur că nu suntem nici unul demon, iar eu cred că vom găsi împreună drumul de întoarcere la schit.

Simţind că împietreşte, Morgaine a observat că Lancelot o privea acum pe străină la fel cum se uitase la ea cu câteva minute mai devreme, cu dragoste, dorinţă, aproape cu veneraţie. Când el s-a întors spre Morgaine, întrebând-o cu îngrijorare în glas: „O putem ajuta, adevărat?" ea s-a văzut aşa cum arăta faţă de Lancelot şi faţă de fecioara ciudat de aurie — mică, brunetă, cu semnul albastru şi barbar pe frunte, cu cămaşa înnoroită până la genunchi, cu braţele nepermis de dezgolite, cu picioarele murdare şi cu părul despletit. *Mică şi urâtă ca oamenii-spiriduşi. Morgaine din neamul spiriduşilor.* Aşa o strigaseră în batjocură încă din copilărie. A simţit un val de ură faţă de sine, de dispreţ faţă de trupul ei mic şi întunecat, faţă de braţele şi picioarele aproape dezgolite. Şi-a înşfăcat fusta umedă de pe tufiş şi a îmbrăcat-o, dintr-o dată conştientă de goliciunea ei; şi-a tras surtucul din piele pe deasupra. Vreme de o clipă, cât Lancelot a privit-o, a simţit că şi el o socotea urâtă, barbară, o străină, pe când acea creatură aurie şi minunată aparţinea lumii lui.

El s-a apropiat şi a luat-o pe fată de mână şi a făcut o plecăciune plină de respect.

— Vino, o să-ţi arătăm drumul.

— Da, a spus Morgaine aproape mecanic, o să-ţi arăt pe unde să o iei. Urmează-mă şi ţine-te aproape, fiindcă pământul e înşelător şi te poţi înnămoli fără putinţă de a ieşi de acolo multă vreme.

Furioasă, s-a simţit ispitită vreme de o clipă să îi îndrume pe amândoi spre mlaştina de netrecut — putea să o facă, ştia drumul — aşadar, să-i ducă în nămol şi să-i lase acolo împreună să se înece sau să rătăcească în veci printre ceţuri.

— Cum te cheamă? a întrebat-o Lancelot.

Fata blondă i-a răspuns:

— Mă numesc Gwenhwyfar.

Apoi, Morgaine l-a auzit pe Lancelot spunând:

— Frumos nume, demn de doamna care îl poartă.

Morgaine a simţit o ură atât de necuprinsă, încât a crezut că va leşina pe dată din pricina forţei ei. A avut convingerea că ura o va însoţi până la moarte, iar în acea clipă arzătoare şi-a dorit chiar să moară. Ziua îşi pierduse orice strălucire, căpătând culoarea ceţii, a noroiului şi a trestiilor mohorâte, iar toată fericirea ei de până atunci s-a mistuit.

— Hai, a repetat ea fără nici o inflexiune în glas, şi o să-ţi arăt pe unde să o iei.

Când s-a întors să pornească înainte, i-a auzit râzând din nou şi s-a întrebat, cu mintea împâclită de ură, dacă râdeau de ea. A auzit vocea ca de copil a lui Gwenhwyfar:

— Dar tu nu sălăşluieşti în locul ăsta oribil, adevărat? *Tu* nu arăţi ca unul dintre oamenii-spiriduşi, tu nu eşti mic şi urât.

„Nu”, a gândit ea, „nu, era frumos”, iar ea — *mică şi urâtă.* Vorbele i-au pârjolit inima; a uitat că arăta ca Viviane şi că, pentru ea, Viviane era frumoasă. L-a auzit pe Lancelot spunând:

— Nu, nu, aş dori să merg cu tine — serios că aş vrea — dar am promis să iau cina cu o rubedenie în seara asta, iar mama e deja destul de supărată pe mine; n-aş vrea să-l supăr nici pe tata. Ba nu, eu nu sunt din Avalon... Iar după o clipă: Nu, ea e o verişoară de-a mamei, ori aşa ceva, ne cunoaştem de când eram mici, atâta tot.

În acea clipă a înţeles că se referea la ea. Aşadar, aproape imediat, tot ce fusese între ei se redusese la o simplă legătură de familie. Luptând să alunge lacrimile care dădeau să-i izbucnească în ochi, făcând-o să se înece, ştiind că plânsul ar fi făcut-o să arate mai urâtă ca niciodată în ochii lor, a ajuns pe pământ solid şi a zis:

— Uite, acolo ţi-e schitul, Gwenhwyfar. Ai grijă să ţii poteca, altfel iar te vei rătăci în ceaţă.

A observat că fata îl ţinea pe Lancelot de mână. Şi i s-a părut că el i-a dat drumul cu o undă de regret.

— Mulţumesc, vai, îţi mulţumesc, i-a spus fata.

— Lui Morgaine trebuie să-i mulţumeşti, i-a reamintit Lancelot. Ea e cea care cunoaşte drumul de ieşire din Avalon.

Fata s-a uitat la ea dintr-o parte. Apoi a făcut o scurtă plecăciune.

— Îţi mulţumesc, doamnă Morgaine.

Morgaine şi-a umflat pieptul, înfăşurându-şi mantia de preoteasă în jurul trupului, căpătând strălucirea pe care o putea chema atunci când voia; în ciuda straielor murdare şi neorânduite, a picioarelor desculţe, a părului care i se încâlcise în jurul umerilor din cauza umezelii, şi-a dat seama că, dintr-o dată, a apărut înaltă şi impunătoare. A făcut un gest distant de binecuvântare şi s-a răsucit, chemându-l pe Lancelot să o urmeze cu un alt gest. Cu toate că nu a privit în urmă, a ştiut că expresia de spaimă şi veneraţie revenise în ochii fetei, însă s-a îndepărtat în tăcere, abia alunecând fără nici un sunet, ca orice preoteasă de Avalon, iar paşii chinuiţi ai lui Lancelot au urmat-o.

După un moment, s-a uitat în urmă, însă ceaţa se închegase, iar fata dispăruse. Impresionat, Lancelot a întrebat-o:

— Morgaine, cum ai făcut asta?

— Ce anume?

— Dintr-o dată, ai devenit atât de... Ca mama. Înaltă şi rece şi... parcă ireală. Ca o femeie-demon. Ai înspăimântat-o pe biata fată, nu trebuia să te porţi aşa!

Cuprinsă brusc de mânie, Morgaine şi-a muşcat limba. Cu glas distant şi enigmatic, a spus:

— Vere, sunt ceea ce sunt, apoi s-a întors, mergând grăbită pe potecă în faţa lui.

Era înfrigurată, obosită şi îngreţoşată de sine; tânjea după singurătatea din Casa Fecioarelor. Lancelot părea să fi rămas departe în urma ei, însă nu-i mai păsa. De acolo îşi putea găsi şi singur drumul.

13

În primăvara anului ce a urmat, străbătând o furtună cumplită de la sfârşitul iernii, Merlin a ajuns la Avalon. Când doamna a primit ştirea, a rămas cu privirea pierdută.

— Într-o ploaie ca asta s-ar îneca până şi broaştele, a spus ea. Ce-l aduce pe o asemenea vreme?

— Nu ştiu, doamnă, a spus tânărul druid-învăţăcel care i-a adus vestea. Nici măcar nu a trimis vorbă să fie aşteptat de luntraşi, ci a venit pe căi ascunse, spunând că trebuie să stea de vorbă cu tine chiar în această noapte, înainte de a te culca. I-am dus îmbrăcăminte curată — a lui era într-o stare de neînchipuit. I-aş fi oferit chiar şi de mâncat şi băut, dar a întrebat dacă poate sta la masă cu tine.

— Spune-i că e binevenit, a zis Viviane, având grijă să nu-şi dea pe faţă nici o trăire — deprinsese bine arta de a-şi ascunde gândurile — însă după ce tânărul a plecat, şi-a îngăduit să privească în jur cu mirare şi să se încrunte.

A trimis după femeile care o slujeau şi le-a cerut să nu aducă lucrurile pe care le mânca de obicei, ci hrană şi vin pentru Merlin şi să aţâţe focul.

După o vreme, i-a auzit zgomotul paşilor, iar când a intrat, el s-a dus drept spre foc. Taliesin ajunsese cocârjat, părul şi barba îi albiseră de tot şi, cu roba verde de bard novice, prea scurtă pe el, arăta destul de nelalocul său, pentru că gleznele scheletice i se vedeau de sub poalele îmbrăcămintei. Doamna l-a invitat să se aşeze lângă foc — şi aşa a observat că el tremura — şi i-a pus dinainte o farfurie cu mâncare şi vin, vin bun din mere, chiar de la Avalon, într-o cupă lucrată din argint. Apoi s-a aşezat şi ea pe un scăunel alături şi a gustat din hrana ei: pâine cu fructe uscate, şi l-a privit mâncând. Când el a împins deoparte blidul şi a sorbit din vin, ea i-a cerut:

— Acum spune-mi totul, părinte.

Bătrânul i-a zâmbit.

— N-am crezut vreodată că mi te vei adresa astfel, Viviane. Ori îţi închipui că am fost hirotonisit?

Ea a clătinat din cap.

— Nu, dar ai fost iubitul mamei mele, care a fost Doamnă aici înaintea mea, iar tu le-ai zămislit pe două dintre surorile mele. Am slujit împreună pe Zeiţa din Avalon vreme de mai mulţi ani decât pot eu număra şi-n noaptea asta probabil tânjesc după mângâierea vocii unui tată... Nu mai ştiu. Tată... Taliesin, mă simt foarte bătrână în noaptea asta. Să fie din pricină că mă socoteşti

prea mare ca să-ţi fiu fiică?

Bătrânul druid a zâmbit.

— Nici vorbă, Viviane. Tu n-ai vârstă. Ştiu câţi ani ai — adică aş putea ghici câţi ai, asta dacă aş vrea cu orice preţ — însă mie îmi apari tot ca o copilă. Chiar şi acum ai putea avea oricât de mulţi iubiţi ai vrea.

Ea a făcut un gest dând de înţeles că nu o interesa subiectul.

— Te asigur că n-am găsit nici un bărbat care să însemne mai mult decât necesitate, datorie sau plăcere de o noapte, a spus ea. Şi totodată socot că, în afară de tine, n-am cunoscut nici unul care să-mi fie pe potrivă ca putere... Apoi a râs. Ei, dacă aş fi cu zece ani mai tânără... cum crezi că mi-ar fi stat ca regină a Marelui Rege, avându-l pe fiul meu pe tron?

— După mine, Galahad — sau cum îi spuneţi acum, parcă Lancelot, da? — nu e plămădit ca să fie rege. E un vizionar, o trestie ce se înclină după cum bate vântul.

— Dar dacă ar fi fost zămislit de Uther Pendragon...

Taliesin a clătinat din cap.

— El e un susţinător de încredere, Viviane, nu căpetenie.

— Chiar şi aşa. Asta e din cauză că a crescut la curtea lui Ban ca bastard. Dacă ar fi fost crescut ca un adevărat fiu de rege...

— Şi cine ar fi domnit la Avalon atâţia ani dacă ai fi preferat coroana pe tărâmul creştinilor?

— Dacă aş fi domnit alături de Uther, a spus ea, acestea nu ar mai fi fost pământuri creştine. Am crezut că Igraine va avea putere asupra lui, ca s-o folosească în slujba Avalonului.

El a făcut un gest din cap.

— Nu mai foloseşte la nimic să plângem după zăpezile din trecut, Viviane. Am venit să stăm de vorbă despre Uther. E pe moarte.

Ea a ridicat capul şi l-a privit lung.

— Deci s-a întâmplat deja. Dar e prea tânăr ca să moară.

— Îşi conduce oamenii în bătălii, deşi, dacă ar fi mai înţelept, aşa cum îi stă bine la vârsta lui, ar încredinţa asta generalilor săi; a primit o rană şi acum are fierbinţeli. Mi-am oferit ştiinţa de vindecător, dar Igraine mi-a interzis, la fel ca şi preoţii, de altfel. Oricum n-aş fi putut face nimic, deoarece i-a sosit ceasul. Am văzut asta în ochii lui.

— Şi cum e Igraine ca regină?

— Aşa cum era de aşteptat, a spus bătrânul druid. E frumoasă, demnă şi pioasă şi ţine doliu după toţi copiii pe care i-a pierdut. A mai făcut unul de Ziua Tuturor Sfinţilor; acesta a trăit patru zile, atât. Iar preotul din casă a convins-o că asta e pedeapsă pentru păcatele ei. Nimic nu i-a umbrit reputaţia de când s-a căsătorit cu Uther — în afară de naşterea acelui prim copil, prea devreme. Însă asta a fost de ajuns. Am întrebat-o ce va face după moartea lui Uther, iar după ce s-a mai potolit din plâns, a zis că se va retrage la un schit de maici. I-am oferit adăpost la Avalon, unde ar putea fi în preajma fiicei ei, dar ea a zis că nu ar fi cuvenit din partea unei regine creştine.

Viviane a surâs strâmb.

— N-aş fi crezut că o să aud asemenea vorbe rostite de Igraine.

— Viviane, nu trebuie să-i găseşti vină, nici măcar în gând, pentru ceea ce tu însăţi ai plănuit. Avalonul a îndepărtat-o când avea cel mai mult nevoie de el; ai dojeni-o pe fată pentru că şi-a găsit alinarea într-o credinţă mai simplă decât a noastră?

— Nu mă îndoiesc de asta — tu eşti singurul om din Britania care poate vorbi despre Marea Regină ca despre o fată.

— Câteodată, până şi tu ai rămas o fată pentru mine — aceeaşi fetiţă care mi se cocoţa pe genunchi şi atingea strunele harpei.

— Iar acum abia de mai ştiu cânta la ea. Cu trecerea anilor, degetele mele şi-au pierdut îndemânarea, a spus Viviane.

El a clătinat din cap.

— Ba nu, draga mea, a zis el, ridicând în aer mâna cu degete subţiratice şi încovoiate. În comparaţie cu ale mele, degetele tale sunt tinere, şi cu toate astea, cu ele îi vorbesc harpei, iar tu puteai să faci la fel. Mâinile tale au ales să mânuiască puterea, nu cântecul.

— Şi ce s-ar fi ales de Britania dacă nu se întâmpla aşa? s-a aprins ea.

— Viviane, a zis el cu o nuanţă de fermitate, eu nu ţi-am găsit vină. Am rostit doar adevărul, aşa cum îl văd eu.

Ea a oftat şi şi-a lăsat bărbia pe palme.

— N-am greşit când am spus că în noaptea asta am nevoie de un tată. Aşadar, după ce am plănuit vreme de atâţia ani, s-a întâmplat deja lucrul de care ne temeam. Ce va fi cu fiul lui Uther,

tată? Este pregătit?

— *Trebuie* să fie pregătit. Uther nu va apuca solstiţiul de vară. Iar hoitarii se adună deja, aşa cum s-a întâmplat şi când Ambrosius zăcea pe patul de moarte. Cât despre băiat, nu l-ai văzut?

— Îl mai zăresc când şi când în oglinda fermecată, a spus ea. Pare sănătos şi vânjos, dar asta nu-mi spune nimic altceva decât că poate arăta ca un rege când îi va veni vremea. L-ai vizitat, adevărat?

— Cu voinţa lui Uther, m-am dus de câteva ori să văd cum creşte. Am observat că avea în faţă multe dintre cărţile acelea în greacă şi latină din care şi fiul tău a deprins atâtea lucruri despre strategie şi război; Ectorius este roman până în străfundul sufletului, iar cuceririle lui Cezar şi faptele de vitejie ale lui Alexandru au devenit o părticică din el. E un bărbat educat şi şi-a pregătit ambii fii pentru război. Tânărul Caius a dat jertfă de sânge în bătălie anul trecut; Arthur s-a frământat mult că nu i s-a îngăduit să meargă în război, dar e un fiu ascultător şi a făcut aşa cum i-a poruncit Ectorius.

— Dacă are atâtea de roman în el, a întrebat Viviane, va voi Arthur să fie supus Avalonului? Pentru că el trebuie să cârmuiască Triburile, precum şi poporul picţilor, nu uita.

— M-am îngrijit de asta, a spus Merlin, fiindcă l-am convins să se întâlnească cu oamenii scunzi, zicându-i că sunt aliaţii soldaţilor lui Uther în acest război pentru apărarea insulei noastre. Alături de ei a învăţat să mânuiască arcul şi să se mişte nevăzut prin landă şi mlaştini şi... A şovăit o clipă, apoi a urmat: A deprins să urmărească cerbii şi nu se teme să intre între ei.

Viviane a închis ochii.

— E atât de crud...

— Zeiţa i-a ales întotdeauna pe cei mai tineri şi mai puternici dintre bărbaţi ca să-i conducă războinicii, a zis Taliesin.

Viviane a lăsat capul în jos.

— Aşa să fie, a zis ea. Va fi pus la încercare. Adu-l aici, de poţi, înainte de moartea lui Uther.

— Aici? Merlin a clătinat din cap. Nu înainte de punerea la încercare. Abia după aceea o să-i arătăm calea spre Avalon şi cele două tărâmuri peste care trebuie să cârmuiască.

Viviane şi-a plecat din nou capul.

— Pe Insula Dragonului, atunci.

— Va fi vechea încercare? Uther n-a fost supus la ea înainte de a fi făcut rege...

— Uther era un războinic; ajungea asta ca să-l facem stăpân peste dragon, a zis Viviane. Acest băiat e tânăr şi nedus în lupte. Trebuie pus la încercare ca să-şi dovedească tăria.

— Iar de dă greş...

Viviane a scrâşnit din dinţi.

— Nu trebuie să dea greş!

Taliesin a aşteptat până ce ochii li s-au întâlnit din nou şi a repetat:

— Dar dacă dă greş?

Ea a suspinat.

— Neîndoielnic că Lot e pregătit, dacă se va ajunge la asta.

— Trebuia să iei pe unul dintre fiii lui Morgause ca să-l creşti aici, la Avalon, a spus Merlin. Gawaine e un băiat de ispravă. Înfierbântat, certăreţ... un taur, în vreme ce băiatul lui Uther e un cerb. Dar Gawaine are sânge de rege, cred eu, şi s-a născut şi el din Zeiţă — Morgause a fost fiica mamei tale, iar prin vinele fiilor ei curge sânge de rege.

— Nu mă încred în Lot, a spus Doamna cu vehemenţă, iar în Morgause am şi mai puţină încredere.

— Şi totuşi Lot îi stăpâneşte pe oamenii clanurilor din miazănoapte, şi cred că Triburile îl vor accepta...

— Dar cei ce sunt de partea Romei n-o vor face niciodată, şi atunci vor fi două regate în Britania, mereu gâlcevindu-se, nici unul îndeajuns de puternic pentru a-i ţine departe pe saxoni şi pe sălbaticii de la miazănoapte. Nu. Trebuie să fie fiul lui Uther, nu trebuie să dea greş!

— Să se întâmple aşa cum voieşte Zeiţa, a spus Merlin cu hotărâre. Ai de grijă să nu confunzi propria-ţi voinţă cu a ei.

Viviane şi-a acoperit faţa cu palmele.

— Dacă dă greş — dacă se întâmplă aşa, totul e ruinat, a spus ea cu disperare în glas, tot ce am făcut cu Igraine şi tot ce le-am făcut celor pe care îi iubesc. Tată, ai văzut tu că va da greş?

Bătrânul a clătinat din cap şi, cu o voce compătimitoare, a spus:

— Zeiţa nu-şi face cunoscută voinţa faţă de mine, a zis el, iar tu ai profeţit că acest băiat va avea puterea pentru a cârmui întreaga Britanie. Păzeşte-te de greşeala trufiei — socotind că tu ştii ce este cel mai bine pentru fiecare bărbat şi femeie din lume. Ai cârmuit bine la Avalon...

— Dar am îmbătrânit, a spus ea ridicându-şi faţa, iar atunci a văzut mila din ochii lui. Şi curând...

Merlin a lăsat capul în jos; şi el se supunea aceleiaşi legi a firii.

— Când va veni vremea, vei afla; încă nu a sosit, Viviane.

— Nu, a confirmat ea, zbătându-se împotriva stării neaşteptate de deznădejde care o cuprinsese, aşa cum i se întâmpla în ultima vreme, ca o arşiţă în tot trupul, ca o furtună în minte. Nu, când va veni vremea, când nu voi mai vedea ce va fi în viitor, atunci voi şti că a sosit clipa să dau altcuiva cârmuirea Avalonului. Morgaine^ e încă tânără, iar Raven, la care ţin atât de mult, a făcut jurământul tăcerii. Încă nu e aproape clipa, dar dacă va fi prea curând...

— Oricând are să fie, Viviane, va fi momentul cuvenit, a spus Merlin. S-a ridicat, înalt şi puţin nesigur pe picioare, iar Viviane a observat că se sprijinea vârtos în toiag. O să-l aduc, aşadar, pe băiat la Insula Dragonului când s-or topi zăpezile, iar atunci vom vedea dacă e pregătit să fie făcut rege. Şi o să-i dai spada şi potirul, drept semn că există o legătură eternă între Avalon şi lumea dinafară.

— Măcar spada, a spus Viviane. Potirul... vom mai vedea.

Merlin şi-a plecat capul.

— Las asta în seama înţelepciunii tale. Tu, nu eu, eşti glasul Zeiţei. Cu toate acestea, nu trebuie să fii Zeiţă pentru el.

Vivian a scuturat din cap. Are să o întâlnească pe Mamă după ce triumfă, a zis ea, şi din mâna ei va primi spada victoriei. Mai întâi, însă, trebuie să facă dovada şi să o întâlnească pe Vânătoreasa Fecioară... Pe chip i-a apărut un surâs discret. Şi, indiferent ce se întâmplă după aceea, nu vom risca aşa cum am făcut cu Uther şi Igraine. Să fim siguri de sângele regesc, orice s-ar întâmpla mai apoi.

După ce Merlin a plecat, Viviane a rămas aşezată multă vreme, urmărind imaginile închipuite de flăcări, văzând doar în trecut, fără să caute prin ceaţa timpului către viitor.

Şi ea, cu ani în urmă, cu atât de mulţi ani în urmă de nici nu-şi mai amintea câţi, îşi dăduse fecioria Zeului cu coarne, Marele Vânător, Zeul dansului vieţii în spirală. Nu s-a gândit nicidecum la fecioara care avea să ia parte la acea facere de rege ce urma să vină, însă şi-a lăsat mintea să cutreiere spre trecut şi spre alte momente în care jucase rolul Zeiţei în Marea Căsătorie...

... Pentru ea nu fusese niciodată altceva decât datorie; uneori plăcută, alteori neplăcută, însă întotdeauna chemată, posedată de Marea Mamă care îi cârmuise viaţa încă de când pusese piciorul în Avalon. Dintr-o dată, a invidiat-o pe Igraine, iar o parte din mintea ei s-a întrebat de ce o pizmuia pe o femeie care-şi pierduse toţi copiii prin moarte sau prin creşterea în alte locuri îndepărtate, iar acum avea să îndure văduvia şi să-şi încheie viaţa îndărătul zidurilor unei mănăstiri.

Ce pizmuiesc la ea e iubirea pe care a cunoscut-o... Eu nu am fiice, fiii mei îmi sunt străini... n-am iubit niciodată, a gândit ea. *Şi nici n-am aflat cum e când eşti iubită. Teamă, respect, cinstire... acestea mi-au fost date. Numai că sunt momente când cred că aş renunţa la toate în schimbul unei priviri din partea unei fiinţe, aşa cum s-a uitat Uther la Igraine când s-au căsătorit.*

A oftat cu mâhnire, repetând în surdină spusele lui Merlin.

— Da, nu mai foloseşte la nimic să plângem după zăpezile din trecut.

A ridicat capul, iar slujitoarea ei a venit cu paşi tăcuţi.

— Doamnă?...

— Adu-mi, ba nu, a zis ea, răzgândindu-se pe neaşteptate.

„Să las fata să doarmă. *Nu e adevărat că nu am iubit ori că nu am fost iubită nicicând. O iubesc nemăsurat pe Morgaine, iar ea mă iubeşte.* ”

Acum şi asta trebuia să se sfârşească. Însă trebuia să fie aşa cum voia Zeiţa.

14

Secera subţire şi foarte palidă a lunii noi străjuia spre apus de Avalon. Morgaine a păşit fără grabă, urcând desculţă poteca ce urca în spirală, la fel de tăcută ca şi astrul virgin. Avea părul

despletit, în rest straiele ei erau prinse cu o cingătoare. Ştia că paznicii şi preotesele o urmăreau în tăcere, pentru ca nu cumva cineva nedorit să tulbure liniştea ei prin vreun cuvânt nesfinţit. Îndărătul perdelei pe care o forma părul, îşi ţinea pleoapele coborâte. S-a deplasat fără greş pe potecă, fără să aibă nevoie de ajutorul vederii. Raven mergea tăcută în urma ei, desculţă ca şi ea, fără cingătoare, cu părul acoperindu-i chipul.

Urcă tot mai sus, în crepusculul ce dădea să se stingă, făcând loc întunericului, având doar câteva stele abia răsărite pe bolta de culoare violacee. Pietrele aşezate în cerc erau cenuşii, aruncând umbre mari, dintre ele răzbătând doar un licăr de lumină slabă, nu foc, ci doar o amăgire, un foc al vrăjitoarelor, un farmec, strălucea din interiorul cercului magic.

La ultima licărire a lunii ce apunea, reflectată vreme de o clipă de lacul sclipitor de dedesubt, fără o vorbă, o preoteasă fecioară s-a apropiat de ele; era o fetiţă înveşmântată într-un strai din lână nevopsită, cu părul tăiat ce părea o pală de întuneric. Aceasta i-a oferit lui Morgaine o cupă, iar ea a primit-o şi a băut din ea în tăcere, apoi i-a întins-o lui Raven, care a golit-o până la ultima picătură.

În lumina pe sfârşite, s-au văzut străluciri de aur şi argint. Din mâini nevăzute, Morgaine a luat spada mare cu pavăză şi a scos un icnet din cauza greutăţii ei neaşteptate. Desculţă, simţind deja frigul, dar fără să ia seamă de el, a trasat un cerc sub pietrele ce alcătuiau inelul. În spatele ei, Raven a luat suliţa lungă şi a înfipt-o în inima focului vrăjitoarelor. Lumina a ţâşnit pe firele deşirate de cânepă, şi ea a purtat-o urmând-o pe Morgaine, iar de jur împrejurul cercului s-a născut o linie de foc palid al vrăjitoarelor, care a dat înconjur întunericului. Revenind în centru, îndrumate de lumina extrem de slabă, au văzut chipul Vivianei; fără vârstă, în afara timpului, plutind ca prin aer, lipsit de trup — faţa Zeiţei, strălucind. Cu toate că Morgaine ştia că efectele erau produse de o substanţă luminoasă ce se dădea pe obraji şi frunte, care contrasta cu cercul şi straiele de culoare întunecată, întotdeauna imaginea reuşeau să o facă să tresară de uimire.

Mâini ivite de nicăieri au depus ceva în palmele lui Morgaine, apoi în acelea ale lui Raven. Morgaine a muşcat din acea amărăciune înţepătoare ce amintea de lemn, a făcut un efort,

alungând greaţa, şi a înghiţit. Peste toate a coborât liniştea. Ochii sclipeau în întuneric, însă nici un chip nu se putea vedea. A avut senzaţia că se află într-o mulţime necuprinsă ce se strânsese pe culmea Tor-ului, însă n-a reuşit să distingă nici o faţă. Până şi chipul fără de trup al Vivianei dispăruse în beznă. A perceput căldura trupului lui Raven aproape de al ei, cu toate că nu se atinseseră. S-a străduit să-şi păstreze mintea nemişcată, în meditaţie, pătrunzând în muţenia deprinsă, fără a fi sigură de ce fusese adusă acolo.

Timpul trecea; stelele au căpătat tot mai multă strălucire pe firmamentul care se întuneca din ce în ce. *Timpul,* a gândit Morgaine, *timpul se curge altfel în Avalon, ori poate nici nu există.* În cursul îndelungilor ani petrecuţi acolo, în multe nopţi urmase poteca în spirală ce ducea spre Tor, pipăind misterele timpului şi spaţiului din interiorul cercului de pietre. Însă în acea noapte totul părea mai straniu, mai întunecat, întrucâtva mai încărcat de mister; până atunci, niciodată nu fusese aleasă dintre celelalte preotese ca să joace rolul principal în ritual. Ştia că ceea ce i se dăduse, ospăţul magic, era de fapt o iarbă menită să-i întărească simţul văzului; dar asta nu reducea cu nimic puterea ori magia ritualului.

După o vreme, pe întuneric, a început să vadă imagini în minte, imagini mici, colorate, parcă venind de la mari depărtări. A văzut o ciurdă de căprioare alergând. Apoi, din nou, marele întuneric ce coborâse asupra pământului când soarele se stinsese şi se stârnise vântul îngheţat, şi se temuse că lumea avea să se sfârşească acolo; numai că preotesele bătrâne îi explicaseră, atunci când se strânseseră în curte, că Zeul Lună fura strălucirea Zeiţei, iar ea a fugit plină de bucurie împreună cu ele ca să-şi alăture ţipetele la acelea ale femeilor, pentru a-l goni pe Zeu. Ceva mai târziu i se spusese cum se mişcau soarele şi luna, şi de ce, din timp în timp, unul dintre ei trecea prin faţa celuilalt; aceea era calea naturii, iar credinţele oamenilor simpli legate de faţa Zeilor erau simboluri pe care ei, la vremea la care se aflau, aveau nevoie să le transpună în imagini ca să înţeleagă marile adevăruri. Într-o bună zi, toţi bărbaţii şi toate femeile aveau să cunoască aceste adevăruri intime, însă acum nu asta le trebuia.

A urmărit Viziunea lăuntrică, aşa cum făcuse în viaţă, în vreme

ce, mereu, ciclurile anului se roteau în jurul marelui inel de piatră; a urmărit fecunditatea şi, în cele din urmă, moartea Zeului; a văzut marea procesiune şerpuind în susul spiralei, către pâlcul de stejari, înainte ca pietrele să fi fost aşezate acolo... Timpul devenea transparent, înceta să mai aibă noimă pe măsură ce micuţii oameni pictaţi veneau şi se maturizau şi erau doborâţi, iar apoi veneau Triburile, iar după acestea, la rândul lor, romanii, după ei străinii înalţi din Galia şi, după aceştia..., timpul se termina, iar ea nu a văzut altceva decât mişcarea popoarelor şi creşterea peste măsură a lumii, gheţurile ce veneau şi se retrăgeau din nou, a văzut marile temple din Atlantida, acum înecate pe vecie între oceanele ce se uneau, a văzut noi lumi înălţându-se şi aşezându-se... dar şi tăcere, iar dincolo de noapte, marile stele se roteau necontenit...

Din spate a auzit un ciudat strigăt scâncit şi a simţit fiori de gheaţă. Strigase Raven, a cărei voce nu o auzise nicicând; Raven care cândva, când slujeau împreună în Templu, prinsese un opaiţ mare pe cale să dea pe afară şi, opărită de uleiul încins, stătuse cu mâinile peste gură să-şi domolească ţipetele în timp ce îi erau bandajate arsurile, ca să nu încalce jurământul prin care îi dăruise Zeiţei vocea ei. Avea să poarte cicatricele pentru totdeauna; o dată, privind, Morgaine gândise: *Jurământul pe care l-am făcut a fost aproape la fel şi totuşi am fost cât pe ce să-l încalc pentru un bărbat brunet, cu glas dulce.*

Iar acum Raven, în noaptea fără de lună, a ţipat cu putere, un ţipăt straniu, ca al unei femei în chinurile facerii. Ţipătul ascuţit şi strident a vibrat de trei ori peste Tor, iar Morgaine a tremurat din nou, ştiind că până şi preoţii de pe cealaltă insulă, corespondentă cu a lor, trebuie să fi fost treziţi în chiliile lor solitare şi acum îşi făceau cruce când auzeau acel ţipăt neuman care răsuna între lumi.

După aceea, s-a lăsat linişte, o linişte care lui Morgaine i s-a părut încărcată de respiraţii, chiar respiraţii reţinute, din partea iniţiatelor care acum înconjurau solitudinea înspăimântătoare, populată doar de cele trei preotese neclintite. Apoi, gâfâind şi parcă înecându-se, ca şi cum vocea i-ar fi fost multă vreme asuprită de linişte, Raven a strigat:

— Ah... de şapte ori Roata, Roata cu treisprezece spiţe, s-a rotit

pe cer... de şapte ori Mama a dat naştere fiului ei negricios...

Apoi s-a lăsat din nou linişte, adâncindu-se, tulburată doar de gâfâitul slab al femeilor-profet căzute în transă. A strigat din nou:

— Ah... ard... ard... este vremea, este timpul...

După care a recăzut în tăcerea aceea profundă, încărcată de groază.

— Gonesc! Aleargă în rutul de primăvară, aleargă — se luptă, îşi aleg regele — a, sângele, sângele — iar cel mai mare dintre ei uite, goneşte, şi pe coarnele mândriei lui se vede sânge...

Tăcerea s-a prelungit din nou, iar Morgaine, zărind în bezna dinapoia pleoapelor goana de primăvară a căprioarelor, a văzut iar ceea ce văzuse în vasul de argint — un bărbat printre căprioare, luptând...

— Este copilul Zeiţei, aleargă, aleargă... Cel Încornorat trebuie să moară... şi un altul cu Coarne trebuie încoronat... Vânătoreasa Fecioară trebuie să-l cheme pe rege la ea, ea trebuie să-şi jertfească fecioria pentru Zeu... ah, vechiul sacrificiu, vechiul sacrificiu... ard, ard...

După care cuvintele au început să se sufoce unul pe altul şi să piară într-un urlet lung, presărat de suspine. În spatele ei, prin ochii închişi, Morgaine a văzut-o pe Raven prăbuşindu-se fără de simţuri la pământ şi zăcând acolo, gâfâind, iar gâfâielile ei erau singurele sunete în tăcerea adâncă. De undeva s-a auzit chemarea unei bufniţe; o dată, de două, de trei ori.

Din întuneric s-au apropiat preotesele, mute şi întunecate, cu sclipiri albăstrui pe frunţi. Au ridicat-o cu blândeţe pe Raven şi au dus-o. Au ridicat-o şi pe Morgaine, iar ea şi-a simţit capul, palpitând de durere, ţinut iubitor la pieptul unei femei, apoi a fost dusă de acolo. După aceea nu a mai ştiut nimic.

Trei zile mai apoi, după ce-şi revenise întrucâtva în putere, Viviane a trimis după ea.

Morgaine s-a ridicat şi a încercat să se îmbrace singură, însă era slăbită şi de aceea, recunoscătoare că fata era sub jurământul tăcerii, a acceptat ajutorul uneia dintre preotesele tinere, care nu i-a adresat nici o vorbă. Postul îndelung, starea de rău produsă de ierburile folosite la ritual, încordarea cumplită a ritualului, toate încă îi ţineau trupul în gheare; cu o seară înainte mâncase puţină supă, apoi, în acea dimineaţă, pâine înmuiată în lapte, şi cu toate

acestea se simţea îngreţoşată şi golită pe dinăuntru după tensiunea trăită, iar capul o durea şi sângerarea lunară o lovise cu o violenţă pe care n-o mai simţise până atunci; şi acela, şi-a dat ea seama, era efectul ierburilor sacre. Îngreţoşată şi lipsită de vlagă, şi-a dorit ca Viviane să o fi lăsat să-şi revină fără a mai fi tulburată, însă a împlinit voinţa Vivianei, aşa cum ar fi împlinit-o şi pe a Zeiţei, dacă aceasta s-ar fi aplecat din Cer ca să-şi exprime voinţa cu voce tare. După ce s-a îmbrăcat şi şi-a împletit părul, legându-l cu un şnur din piele de căprioară, şi şi-a pictat luna în creştere pe frunte cu vopsea albastră, a pornit pe drumul lung către casa în care trăia Marea Preoteasă.

Întrucât acum era privilegiată, a intrat fără să bată la uşă ori să-şi anunţe prezenţa. Nu înţelegea de ce, dar şi-o imaginase mereu pe Viviane aşteptând-o aşezată pe un scaun asemănător unui tron, ca şi cum ar fi fost însăşi Zeiţa pe jilţul ei întunecat, însă ea îşi făcea de lucru prin capătul celălalt al încăperii, iar focul nu fusese aprins, înăuntru fiind întuneric şi frig. Viviane era îmbrăcată cu roba simplă din lână nevopsită, având gluga trasă peste păr şi, pentru prima oară, Morgaine s-a gândit brusc că Viviane era o preoteasă nu a Fecioarei ori a Mamei, ci a bătrânei femei-înţelept camarada Bătrânei Morţi. Faţa îi era ridată şi trasă, iar Morgaine a gândit: *Bineînţeles, dacă riturile au făcut-o pe Raven să se îmbolnăvească, dar şi pe mine, iar noi suntem tinere şi puternice, cum trebuie să se fi simţit Viviane, care a îmbătrânit în slujba celei pe care o slujim toate?*

În aceeaşi clipă Viviane s-a întors şi i-a zâmbit, un zâmbet plin de iubire, iar Morgaine a simţit din nou vechiul val de dragoste şi tandreţe. Însă cum se cuvenea din partea unei preotese mai tinere, a aşteptat ca Viviane să rostească primele cuvinte. Ea i-a făcut semn să se aşeze.

— Ţi-ai revenit, copila mea?

Morgaine s-a lăsat să cadă pe bancă şi şi-a dat seama că până şi acea scurtă plimbare o obosise peste măsură. A clătinat din cap.

— Ştiu, a zis Viviane. Uneori, când nu se cunoaşte cum vei reacţiona, ţi se dă prea mult. Data viitoare să nu primeşti tot ce ţi se oferă — judecă singură cât poţi duce — cât să ai Viziunea, însă nu atât cât să te simţi foarte rău. Acum ai acest drept; acum ai

ajuns la o treaptă la care supunerea poate fi măsurată cu propria-ţi judecată.

Dintr-un anumit motiv, acele cuvinte au răsunat ca un ecou în mintea lui Morgaine: măsurată cu propria-ţi judecată, măsurată cu propria-ţi judecată. S-a gândit: „încă mi-e rău după lucrurile pe care mi le-au dat” şi a clătinat din cap, dorind foarte mult să alunge acele vorbe şi sunete şi să o asculte pe Viviane.

— Cât de mult ai înţeles din profeţia făcută de Raven?

— Foarte puţin, a recunoscut Morgaine. Rămâne un mister pentru mine. Nu ştiu prea bine de ce am fost de faţă.

— În primul rând, a spus Viviane, ca să-i dai tărie; ea nu este puternică. Încă zace în pat, şi asta mă îngrijorează. Ea ştie cât de mult să ia din ierburi, şi, cu toate astea, acel puţin a părut prea mult; a vărsat sânge şi încă nu s-a liniştit. Însă nu va muri.

Morgaine a întins o mână în faţă ca să-şi recapete echilibrul; se simţea golită pe dinăuntru şi un val de greaţă a traversat-o pe neaşteptate, lăsând-o fără culoare în obraji şi ameţită. Fără să mai ceară voie, s-a ridicat, a ieşit nesigură pe picioare şi a vărsat pâinea şi laptele pe care le înghiţise în acea dimineaţă. A auzit-o pe Viviane rostindu-i numele, iar după ce a terminat şi s-a ridicat ţinându-se de cadrul uşii, încă icnind, a observat pe una dintre preotesele tinere ce slujeau apărând cu o cârpă ca să o şteargă pe faţă; era umedă şi mirosea slab a ierburi dulci. Viviane a ajutat-o să păşească înăuntru, apoi i-a întins o cupă mică.

— Soarbe tot, a spus ea.

I-a ars limba şi, vreme de o clipă, a amplificat senzaţia de greaţă — era licoare puternică, distilată, de Triburile de la miazănoapte, apă a vieţii, cum o numeau ele. Mai gustase aşa ceva o dată sau de două ori. Însă când băutura i-a coborât în stomac, a simţit o căldură puternică radiind şi, după câteva minute s-a simţit mai bine, mai sigură pe sine, aproape euforică.

— Încă puţin, a spus Viviane. Îţi va întări inima. Acum te simţi mai bine?

Morgaine a încuviinţat cu o aplecare a capului.

— Mulţumesc.

— În seara asta vei putea mânca, i-a promis Viviane, iar în starea ciudată în care se afla, vorbele acestea i-au sunat lui Morgaine ca o poruncă, de parcă Viviane ar fi putut da porunci

stomacului ei să se stăpânească. Aşa. Să stăm de vorbă despre profeţia lui Raven. În vremurile de demult, cu mult înainte ca înţelepciunea şi religia druizilor să fi ajuns aici din templele scufundate de pe continentul din apus, oamenii spiriduşi — din care suntem amândouă născute, eu şi tu, Morgaine — au trăit aici pe ţărmurile mării interioare şi, înainte ca ei să fi deprins cum să planteze orz şi să-l culeagă, au trăit adunând fructele pământului şi vânând căprioare. Iar în vremurile acelea nu exista vreun rege printre ei, ci doar o regină care era mama lor, cu toate că ei încă nu învăţaseră să o socotească Zeiţă. Şi cum trăiau din vânătoare, regina şi preoteasa lor a învăţat să cheme căprioarele la ea şi să le ceară spiritelor lor să se sacrifice şi să moară pentru viaţa Tribului. Numai că trebuie să se facă sacrificiu pentru sacrificiu — căprioarele mureau pentru Trib, iar unul din Trib trebuia să moară pentru viaţa căprioarelor, ori măcar să rişte ca acele căprioare, dacă doreau, să-i ia viaţa în schimbul vieţii lor. Aşa s-a păstrat o măsură cumpănită. Draga mea, înţelegi asta?

Morgaine a auzit neobişnuitul cuvânt de alint şi, în starea ei de greaţă amestecată cu ameţeală, s-a întrebat:

Vrea să-mi spună cumva că urmează să fiu sacrificată? Că viaţa mea este aleasă pentru Trib? Nu are importanţă. Sunt dată Zeiţei pentru viaţă ori moarte.

— Înţeleg, Mamă. Sau aşa cred.

— Aşadar, Mama Tribului îşi alegea, în fiecare an, un consort. Iar cum el convenise să-şi dea viaţa pentru a Tribului, Tribul îi dădea lui din vieţile sale. Chiar dacă sugarii de la sânul mamelor ar fi pierit de foame, el avea întotdeauna mâncare din belşug, iar toate femeile Tribului erau ale lui, după voinţă, astfel că el, cel mai puternic şi cel mai bun, putea zămisli copiii lor. Pe de altă parte, Mama Tribului trecea de multe ori de vârsta firească pentru a purta un copil în pântece, astfel că el putea alege fecioare tinere, şi nici un bărbat al Tribului nu avea dreptul să îl împiedice de a obţine ce voia. Iar apoi, când trecea anul — aşadar, pe vremea aceea asta se întâmpla în fiecare an — el îşi punea coarne de cerb şi îmbrăca un strai din piele netăbăcită de căprioară, astfel încât ele să-l socotească de-al lor, şi gonea alături de turmă atunci când Vânătoreasa Mamă făcea vrăji ca ele să alerge. Însă în acel moment, ciurda îşi avea ales un Cerb Rege,

iar uneori acesta îl adulmeca pe străin şi se stârnea împotriva lui. Iar uneori, Cel Încornorat murea.

Morgaine a simţit din nou un fior de gheaţă pe şira spinării ca atunci când, pe Tor, ritualul se desfăşurase în faţa ochilor ei. *Regele de un an trebuie să moară pentru viaţa poporului său.* Drogul încă mai lucra în mintea ei, de putea vedea totul cu atâta limpezime?

— Ei, dar vremurile s-au schimbat, i-a spus Viviane cu glas domol, iar acum acele rituri străvechi nu mai sunt de trebuinţă, deoarece orzul creşte şi sacrificiul se face fără vărsare de sânge. Doar în timpuri de mari primejdii Tribul cere un asemenea conducător. Şi Raven a prevăzut că trăim vremuri de primejdie. De aceea, iarăşi se va pune la încercare unul care riscă să moară pentru poporul său ales, astfel încât ei să-l urmeze până la moarte. M-ai auzit vorbind despre Marea Căsătorie?

Morgaine a dat din cap; astfel se născuse Lancelot.

— Triburilor poporului fermecat şi Triburilor de la Miazănoapte le-a fost dat un mare conducător, iar cel ales va fi pus la încercare prin ritul străvechi. Iar de va supravieţui încercării — care, într-o oarecare măsură, atârnă de puterea cu care Mama Vânătoarească poate vrăji căprioarele — atunci el va deveni Cel Încornorat, Regele Cerb, consort al Vânătoresei Fecioare, încoronat cu coarnele Zeului. Morgaine, cu ani în urmă ţi-am spus că fecioria ta aparţine Zeiţei. Acum ea ţi-o cere ca sacrificiu adus Zeului cu Coarne. Tu urmează să devii Vânătoreasa Fecioară şi mireasa Celui Încornorat. Ai fost aleasă pentru această slujbă.

În cameră domnea neclintirea, de parcă s-ar fi aflat din nou în centrul cercului de pietre, la ritual. Morgaine nu a îndrăznit să tulbure acea tăcere neclintită. Într-un târziu, ştiind că Viviane aştepta o vorbă prin care ea să consimtă... Care erau oare acele cuvinte rostite cu atât de multă vreme în urmă? *Este o povară prea grea pentru a fi purtată fără a consimţi...* Şi-a lăsat capul în jos.

— Trupul şi sufletul meu îi aparţin ei, ca să facă ce doreşte cu ele, a şoptit ea. Iar voinţa ta este şi voinţa ei, Mamă. Aşa să fie.

De când ajunsese acolo, Morgaine părăsise Avalonul doar o dată sau de două ori, dar şi atunci pentru a face călătorii scurte până la ţară ori la marginea Mării Verii, atât cât să aibă ştiinţă de locurile apropiate care, în ciuda decăderii, încă îşi păstrau vechea putere.

Acum, timpul şi locul nu o mai priveau. Fără un cuvânt fusese luată de pe Insulă în zori, înveşmântată şi purtând văl, astfel ca nici un ochi nepreotesc să n-o poată vedea pe cea aleasă, şi fusese purtată într-o litieră închisă, astfel încât nici măcar vreo rază de soare să nu-i cadă pe faţă. În călătoria de la insula sacră, care a durat mai puţin de o zi, a pierdut orice noţiune a timpului, spaţiului şi direcţiei, fiind mereu pierdută în meditaţie şi vag conştientă de transa magică prin care trecea. Fuseseră momente când luptase împotriva acelei stări de extaz. Acum, însă, o primea cu bucurie, deschizându-şi mintea complet pentru Zeiţă, implorând-o în sine să vină chiar ea, ca instrument, şi să o posede, trup şi suflet, astfel încât să poată acţiona în toate ca şi Zeiţa.

Căderea nopţii; o lună aproape plină a apărut neclară printre perdelele trase ale litierei. Când cărăuşii s-au oprit, a simţit cum ea o îmbăiază în lumina rece, precum sărutul Zeiţei, şi s-a simţit slăbită, semn al începutului stării de extaz. Nu ştia unde se află şi nici nu se sinchisea. Mergea oriunde ar fi fost dusă, nepăsătoare, orbită, în transă, ştiind doar că mergea să-şi întâlnească destinul.

A ajuns în interiorul unei case, apoi a fost încredinţată unei femei străine, care i-a adus pâine şi miere, pe care ea nu le-a atins — nu voia să-şi întrerupă postul decât prin masa rituală — şi apă, pe care a băut-o cu nesaţ. Exista un pat, aşezat astfel încât razele lunii cădeau pe el; străina s-a dus să închidă obloanele de lemn, dar Morgaine a oprit-o cu un gest poruncitor. A stat întinsă mai toată noaptea, în transă, simţind lumina lunii ca pe o atingere vizibilă, în cele din urmă, a adormit, dar n-a avut un somn odihnitor, rătăcind între somn şi trezie ca un călător ostenit şi agitat, iar prin minte i s-au derulat imagini ciudate — mama ei, aplecându-se deasupra părului acelui intrus Gwydion, sânii ei albi şi părul arămiu, firea ei mai curând distantă, decât

primitoare; apoi i-a apărut o altă imagine: Viviane, doar că ea era animalul de sacrificiu, iar Doamna de Avalon o ducea undeva la capătul unei frânghii, şi s-a auzit pe sine spunând speriată: *Nu e nevoie să tragi, voi veni eu;* apoi Raven, urlând mut. O siluetă mare, încornorată, pe jumătate bărbat, pe jumătate animal, trăgând brusc perdeaua în lături şi păşind în camera ei — s-a trezit şi s-a ridicat în capul oaselor, însă nu era nimeni cu ea, ci doar lumina lunii şi femeia necunoscută, care dormea liniştită alături de ea. Grăbită, s-a culcat la loc şi a dormit, de astă dată profund şi fără vise.

Cu aproape o oră înainte de zori, au trezit-o. Acum, în contrast cu incapacitatea de a se concentra din ziua precedentă, când fusese în transă, era trează pe deplin şi perfect conştientă de tot ce o înconjura — aerul rece şi proaspăt, ceţurile pătate de o nuanţă roz în partea din care avea să răsară soarele, mirosul puternic al micuţelor femei negricioase, care purtau straie din piele prost tăbăcită. Totul era curat şi în culori sclipitoare, ca şi cum ar fi apărut exact în acel moment din mâinile Zeiţei. Femeile negricioase şi-au şoptit ceva, nedorind să o trezească pe preoteasă străină; ea le-a auzit, însă cunoştea doar câteva cuvinte din limba lor.

După o vreme, cea mai vârstnică dintre ele — cea care o întâmpinase şi o condusese în cameră în noaptea dinainte, şi în al cărei pat dormise — a venit la ea şi i-a adus apă proaspătă. Morgaine s-a înclinat să-i mulţumească, să-i transmită salutul ca de la o preoteasă la alta, şi s-a mirat de ce făcuse asta. Femeia era bătrână; părul lung, încâlcit şi fixat cu o agrafă din os, era aproape cu totul alb, iar pielea ei negricioasă avea pete albăstrui, decolorate. Straiul îi era din aceeaşi piele, tăbăcită şi vopsită neîndemânatic, ca şi al celorlalte, însă pe deasupra purta o mantie din piele de căprioară de pe care nu fusese îndepărtat părul, pictată cu simboluri magice; iar la gât avea două coliere, unul din mărgele minunate de ambră — nici Viviane nu avea unul atât de frumos — iar celălalt din bucăţele de corn între care se găseau bare din aur, splendid cizelate. Femeia se purta cu autoritatea pe care o arăta şi Viviane, iar Morgaine şi-a dat seama că aceea era Mama tribală şi preoteasa poporului.

Cu propriile mâini, femeia a început să o pregătească pe

Viviane pentru ritual. A dezbrăcat-o la piele și i-a pictat tălpile și palmele cu vopsea albastră și i-a împrospătat luna în creștere de pe frunte; pe piept și pântec a desenat luna plină, iar deasupra peticului întunecat de păr trupesc al lui Morgaine a pictat o lună neagră. Brusc, aproape nepăsătoare, i-a desfăcut picioarele și a verificat cu degetul; deși rușinată, Morgaine știa de ce o căuta. Pentru acel rit, preoteasa trebuia să fie fecioară. Însă preoteasa tribală nu avea să găsească nimic în neregulă; Morgaine era neatinsă, însă s-a simțit străbătută de un neașteptat moment de teamă, aproape plăcută, și, în aceeași clipă, și-a dat seama că-i era o foame cumplită. Da, dar era învățată să-și învingă foamea, iar după o vreme aceasta a dispărut.

Soarele răsărea când au condus-o afară, îmbrăcată cu o mantie ca a bătrânei, având semne magice pictate pe ea — luna, coarnele cerbului. A simțit cum corpul parcă îi e încorsetat de picturile de pe el, care îi strângeau pielea, iar o parte a minții ei, aflată foarte departe, a privit cu uimire și cu un dispreț de o clipă la acele simboluri ale unui mister mult mai vechi decât înțelepciunea druidică în care fusese atât de atent școlită. Dar asta a ținut doar un moment și a dispărut pe dată; credința generațiilor din trecut, care nu știau prea multe, dădea acelui rit propria putere și sfințenie. A văzut casa din piatră, de formă rotundă, rămânând în urma ei; alături de ea se afla o alta, iar din ea era adus un tânăr. Nu l-a putut vedea prea bine; soarele care răsărea îi bătea în ochi, dar și-a dat seama doar că era înalt, cu părul blond și bine clădit. *Așadar, nu este unul dintre ai lor?* Dar nu-i era îngăduit să pună întrebări. Bărbații tribului — și îndeosebi un bătrân cu mușchi bine reliefați, ca ai unui fierar, și înnegrit ca foalele — pictau trupul tânărului din cap până în picioare cu zeamă de drobușor, albastră, acoperindu-l cu o mantie din piei brute, netăbăcite, și mânjindu-l cu grăsime de căprioară. Pe cap i-au pus coarne; la o poruncă abia auzită, el și-a rotit capul, ca să fie sigur că acele coarne nu-i vor cădea, indiferent cum s-ar fi mișcat. Morgaine a ridicat privirea și a văzut rotirea semeață a acelui cap tânăr și, brusc, a simțit un val cutreierându-i trupul, contractându-i coapsele și pătrunzând în părțile secrete ale corpului ei.

Acesta este Cel încornorat, acesta este Zeul, acesta este consortul Vânătoresei Fecioare...

Femeile i-au împletit părul cu o ghirlandă de boabe purpurii şi i-au pus pe cap o coroană alcătuită din primele flori ale primăverii. Colierul preţios din aur şi os a fost scos cu mare respect de la gâtul Mamei tribului şi aşezat în jurul gâtului ei; i-a simţit greutatea, de parcă ar fi avut o încărcătură magică. Ochii îi erau orbiţi de strălucirea soarelui ce urca pe cer. Apoi i-au pus ceva în mână — o tobă, o piele întinsă bine peste un cerc. Ca şi cum gestul ar fi fost al altcuiva, a auzit cum mâna ei bate în tobă.

Stăteau în picioare pe panta unui deal de pe care se vedea o vale cotropită de o pădure deasă, pustie şi tăcută, însă în adâncul acesteia a simţit viaţa — căprioarele păşind cu picioare zvelte, animale care se căţărau în copaci şi păsări cuibărind, ţâşnind încoace şi încolo, pline de viaţa lunii pline din primăvară. S-a întors pentru o clipă şi a privit în urmă, panta colinei. Deasupra lor, sculptată alb în calcar, se vedea o siluetă monstruoasă şi nu şi-a putut da seama dacă era umană ori de animal, fiindcă ochii îi erau împăienjeniţi; să fi fost o căprioară în alergare, un bărbat care păşea, cu falusul erect şi plin de viaţa primăverii?

Nu l-a văzut pe tânăr stând alături de ea, ci doar izbucnirea de viaţă din el. A urmat o tăcere solemnă, plină de aşteptare pe toată panta dealului. Timpul nu mai exista, devenise din nou transparent, ceva în care ea se mişca, se îmbăia, păşea nestingherită. Toba se afla din nou în mâna bătrânei, dar nu-şi amintea să i-o fi dat. Ochii îi erau orbiţi de soare atunci când a simţit capul zeului între palme, binecuvântându-l. Ceva de pe chipul lui... Desigur: înainte ca acele dealuri să se fi înălţat, ea cunoscuse acea faţă, acel bărbat, consortul ei încă dinainte de începutul lumii... Nici nu şi-a auzit propriile cuvinte rituale, ci doar izbucnirea de forţă pe care o reprezentau: *Mergi înainte şi cucereşte... aleargă cu căprioarele... iute şi puternic precum mareele primăverii... pe veci binecuvântate fie picioarele ce te-au adus încoace.* Nu şi-a dat seama ce rosteşte, ci doar a simţit puterea acelor vorbe, propriile mâini care binecuvântau, forţa care emana din trupul ei, *prin* trupul ei, de parcă însăşi puterea soarelui ar fi trecut prin ea în bărbatul aflat dinaintea ei. *Acum puterea iernii e învinsă, iar viaţa cea nouă a primăverii te va însoţi şi-ţi va aduce victoria... viaţa Zeiţei, viaţa lumii, sângele pământului Mama noastră, vărsat pentru poporul ei...*

A înălţat braţele, azvârlind binecuvântarea asupra pădurii, asupra pământului, simţind valurile de putere alergând prin mâinile ei ca o lumină vizibilă. Trupul tânărului strălucea ca şi al ei în razele de soare; în jurul lor, nimeni nu a îndrăznit să scoată un cuvânt până când, trăgându-şi mâinile brusc, a simţit fluxul de putere aruncat asupra tuturor, eliberând cântarea care se ridica împrejurul lor. Nu a auzit cuvintele, ci doar vibraţia puterii dinlăuntrul lor:

Viaţa izbucneşte primăvara, căprioarele aleargă prin pădure, iar viaţa noastră aleargă odată cu ele. Regele Cerb al lumii le va doborî, Regele Cerb, Cel încornorat, binecuvântat de Mamă, va triumfa...

Era atrasă către o încordare de neînchipuit, ca un arc strunit, încărcat cu săgeata puterii ce trebuie slobozită. L-a atins pe Cel Încornorat, eliberând puterea şi, ca şi cum ea ar fi gonit prin ei toţi, au pornit alergând ca vântul în josul colinei, de parcă ar fi fost purtaţi de torentele primăverii. În urma lor, simţind că puterea o părăseşte, Morgaine s-a prăbuşit şi a rămas întinsă la pământ, simţindu-i răceala umedă străpungându-i trupul. Însă nu mai era conştientă de nimic, fiindcă trăia o Viziune.

A rămas întinsă ca lipsită de viaţă, însă o parte din ea a mers cu ei, a gonit cu ei, alergând în josul pantei, împreună cu bărbaţii tribului, năvălind după Cel Încornorat. Strigăte lătrate, de parcă ar fi fost copoi, i-au urmărit, repezindu-se după ei, iar o parte din ea a înţeles că femeile strigau, grăbind vânătoarea.

Soarele s-a înălţat şi mai sus pe cer, marea Roată a Vieţii s-a rotit în ceruri, gonind fără folos după consortul său divin, Fiul întunecat...

Viaţa pământului, şuvoaiele nestăvilite ale primăverii, au inundat şi au bătut în inimile bărbaţilor care alergau. Apoi, aşa cum refluxul urmează fluxul, dinspre povârnişul iluminat de soare, întunecimea pădurii s-a închis deasupra lor şi i-a înghiţit, iar după ce alergaseră, au început să se mişte iute, fără ca de sub tălpi să le iasă vreun sunet, imitând pasul delicat al căprioarei; ei *erau* căprioarele, urmând coarnele Celui Încornorat al lor, purtând mantiile care le făceau pe căprioare să stea ca vrăjite, colierele reprezentând viaţa ca un lanţ neîntrerupt, viaţă şi hrană şi naştere şi moarte, şi să fii mâncat la rându-ţi, ca să hrăneşti

copiii Mamei.

Ţine-ţi copiii, Mamă, Cerbul tău Rege trebuie să moară ca să ofere hrană pentru viaţa Fiului ei întunecat...

Întunericul, viaţa lăuntrică a pădurii înconjurându-i; tăcerea, tăcerea căprioarelor... Morgaine, acum simţind pădurea ca viaţă, iar căprioarele ca inimă a pădurii, şi-a aruncat puterea şi binecuvântarea prin şi peste pădure. O parte a ei stătea întinsă pe panta colinei, în transă, epuizată, îngăduind ca viaţa soarelui să curgă prin ea, trup şi sânge şi fiinţă lăuntrică, şi o parte a ei alerga împreună cu căprioarele şi cu bărbaţii, până ce ambele au devenit una... combinându-se într-un tot... şuvoaiele vieţii care erau căprioarele în desişurile lor, micuţii iezi, delicaţi şi zvelţi, viaţa gonind prin ei aşa cum gonea prin trupul ei, şuvoaiele de viaţă care erau bărbaţii, strecurându-se tăcuţi, dar hotărâţi, printre umbre...

Undeva în pădure, a simţit cum Regele Cerb şi-a ridicat capul brusc, a adulmecat vântul, percepând miros de duşman — unul dintre ai săi, unul dintr-un trib străin însă... Morgaine nu şi-a dat seama dacă îl binecuvântase pe Regele Cerb cu patru picioare, ori pe cel cu două picioare, aceştia erau unul şi acelaşi în viaţa Mamei Pământ, iar soarta lor se afla în mâinile Zeiţei. Coarnele răspundeau la mişcarea altor coarne, adulmecarea simţea viaţa pădurii, căutând străinii, prada, prădătorul, rivalul, deşi nu exista nici unul.

Ah, Zeiţă... Ei porniseră, gonind prin tufişuri, iar bărbaţii alergând în urma lor ceva mai tăcuţi, dar alergau, alergau... gonind până când bătăile inimilor dădeau să le spargă piepturile, alergând până când viaţa trupului copleşeşte orice cunoaştere şi gândire, gonind, căutând şi fiind căutat, gonind cu căprioarele care aleargă şi cu bărbaţii care pornesc în urmărire, gonind odată cu viaţa mereu în rotaţie a marelui soare şi cu iureşul şuvoaielor de primăvară, gonind odată cu curgerea vieţii...

Stând întinsă şi nemişcată, cu faţa apăsată pe pământ şi cu soarele deja sus arzându-i spinarea, simţind timpul târându-se şi gonind, rând pe rând, Morgaine a început să vadă — şi, din depărtare, se părea că mai văzuse asta într-o viziune, cândva, undeva, cu mult timp în urmă — tânărul înalt, bine clădit, prinzând pumnalul între degete, căzând, prăbuşindu-se printre

căprioare, printre copitele ce izbeau pământul în fugă — ea şi-a dat seama că ţipa cu voce tare şi, în acelaşi timp, a înţeles că ţipătul ei răsunase pretutindeni, astfel că până şi Regele Cerb, îngrozit, s-a oprit din urmărire, fiindcă îi auzise strigătul. A urmat un moment în care totul s-a oprit, iar în acel groaznic moment de tăcere, ea a văzut cum el, gâfâind, se ridică în picioare şi atacă cu capul plecat, mişcându-şi coarnele, lovindu-le de cele ale rivalului, legănându-se şi supunând căprioara cu mâinile lui puternice şi cu trupul lui tânăr... Un pumnal a ţâşnit în sus; sângele s-a vărsat pe pământ, apoi a sângerat şi el, Cel Încornorat, cu sânge pe mâini, sânge dintr-o crestătură lungă într-o parte, iar sângele picurând pe pământ, sacrificiu vărsat către Mamă, pentru ca viaţa să se hrănească din sângele ei... Apoi sângele Cerbului Rege s-a năpustit asupra lui ca un şuvoi, când lama pumnalului a găsit inima, iar bărbaţii din jurul lui au năvălit cu suliţele...

Morgaine l-a văzut adus înapoi, acoperit de propriul sânge şi de cel al geamănului şi rivalului său, Regele Cerb. De jur împrejurul lui, micuţii bărbaţi tăiau de zor, punând pielea crudă, caldă încă, pe umerii lui. S-au întors triumfători, iar în asfinţitul ce creştea s-au înălţat focuri, iar când femeile au ridicat-o, Morgaine a văzut, fără să rămână surprinsă, că soarele apunea şi că ea abia se ţinea pe picioare, de parcă ar fi gonit toată ziua împreună cu vânătorii şi căprioarele.

Au încoronat-o iarăşi cu ghirlandele sângerii ale triumfului. Cel Încornorat a fost adus dinaintea ei, sângerând, iar ea l-a binecuvântat şi i-a însemnat fruntea cu sângele cerbului. Capul i-a fost tăiat dimpreună cu coarnele care aveau să doboare următorul Cerb Rege; coarnele pe care Cel Încornorat le purtase în acea zi, rupte şi sfărâmate, au fost azvârlite în foc. Curând s-a simţit miros de carne arsă, iar ea s-a întrebat dacă era vorba de carnea bărbatului, ori a cerbului...

Au fost aşezaţi unul lângă celălalt şi s-a adus din prima carne a cerbului, încă şiroind de sânge şi grăsime. Morgaine a simţit că ameţeşte, deoarece gustul gras al cărnii o copleşea după atâta postit; o clipă, s-a temut că iarăşi i se va face rău. Alături de ea, el a mâncat cu poftă, iar în lumina focului, a observat că avea mâini puternice... A clipit, văzând într- un ciudat moment de dublă

viziune, că în jurul braţelor lui se încolăceau şerpi, după care aceştia au dispărut. În jur se găseau bărbaţii şi femeile tribului, care participau la ospăţul ritual, şi s-a cântat un imn de triumf într- o limbă veche, pe care Morgaine a reuşit să o înţeleagă doar pe jumătate:

A triumfat, a ucis... ... sângele Mamei noastre este vărsat pe pământ...

... Sângele Zeului stă împrăştia pe pământ... ...iar el se va înălţa şi va domni în veci... ...el a triumfat, va triumfa în veci, până la sfârşitul lumii...

Bătrâna preoteasă care o pictase şi o împodobise în acea dimineaţă i-a dus o cupă de argint la buze; a simţit lichidul tare arzându-i gâtlejul şi creând o dâră de foc până ce a ajuns în stomac. Foc, cu un gust puternic de miere. Era deja îmbătată de sângele din carne — în ultimii ani, abia dacă gustase carne. Simţea că pluteşte când au dus-o de acolo, au dezbrăcat-o şi i-au împodobit trupul gol cu picturi şi ghirlande, însemnându-i sfârcurile sânilor şi fruntea cu sângele animalului ucis.

Zeiţa îşi primeşte consortul şi îl va ucide din nou la sfârşitul timpului, ea va da naştere Fiului întunecat, care va doborî Regele Cerb...

O fetiţă, pictată în albastru din cap până în tălpi şi purtând o tavă mare, a alergat de-a latul câmpurilor arate, împrăştiind picături întunecate din goană, iar Morgaine a auzit ţipătul puternic ce a răsunat în urma ei.

— Şi câmpiile sunt binecuvântate. O, Mamă a noastră, dă-ne hrană!

Şi, vreme de o clipă, o părticică din Morgaine, ameţită şi îmbătată şi doar pe jumătate sălăşluind în propriul trup, a remarcat cu răceală că probabil înnebunise; ea, o femeie civilizată şi educată, prinţesă şi preoteasă şi făcând parte din spiţa regală a Avalonului, şcolită de druizi, stătea acolo, vopsită ca o sălbatică şi mirosind a sânge proaspăt vărsat, îndurând acel spectacol barbar...

... Apoi a dispărut din nou, fiindcă luna plină a răsărit, senină şi semeaţă, deasupra norilor care o acoperiseră până atunci. Dezgolită şi scăldată în lumina lunii, Morgaine a simţit lumina Zeiţei trecând ca un şuvoi peste ea, *prin* ea... nu mai era Morgaine,

era preoteasă, fecioară şi mamă fără nume... I-au prins o ghirlandă sângerie în jurul coapselor; simbolismul brutal a făcut-o deodată să se teamă şi a simţit întreaga povară a virginităţii curgând prin ea ca un torent de primăvară. O torţă i-a apărut brusc dinaintea ochilor, apoi au condus-o în beznă, simţind tăceri vuind cu ecou deasupra şi dedesubtul ei, într-o peşteră. De jur împrejur, pe pereţi, a văzut simbolurile sacre, pictate acolo încă de la începuturile timpului, cerbul şi coarnele, bărbatul cu coarne pe frunte, pântecul umflat şi sânii plini ai Celei ce Dă Viaţă...

Preoteasa a întins-o pe Morgaine pe patul alcătuit din piei de căprioară. Vreme de o clipă, s-a simţit înfrigurată şi înspăimântată şi a tremurat, iar femeia s-a încruntat de milă; a prins-o pe Morgaine în braţe şi a sărutat-o pe buze, iar Morgaine s-a agăţat un moment de bătrână, strângând-o brusc îngrozită, ca şi cum braţele primitoare ale femeii ar fi fost ale mamei ei... Apoi, femeia a surâs şi a mai sărutat-o o dată, i-a atins sânii drept binecuvântare şi a plecat.

A rămas întinsă, simţind viaţa pământului în jurul ei; a avut senzaţia că se răspândeşte, parcă dorind să umple întreaga peşteră; micile desene îi erau pictate pe sâni şi pântece, iar deasupra ei se afla uriaşa siluetă din calcar, bărbat ori cerb, păşind cu falusul erect... luna invizibilă, rămasă în afara peşterii inundându-i trupul cu lumină, în timp ce Zeiţa palpita înlăuntrul ei, trup şi suflet. A întins braţele în faţă, iar la porunca ei, şi-a dat seama că afară din peşteră, în lumina focurilor fecunde, bărbatul şi femeia, atraşi unul către altul de şuvoaiele palpitânde ale vieţii, se împreunau. Fetiţa pictată în albastru, care purtase sângele ce avea să slujească drept îngrăşământ, era atrasă în braţele unui vânător bătrân, iar Morgaine a văzut-o zbătându-se şi strigând, dispărând sub trupul lui, picioarele desfăcându-i-se sub forţa irezistibilă a naturii din ei. A văzut fără să se slujească de simţul vederii, ţinând doar ochii închişi ca să şi-i ferească de lumina orbitoare a torţei, şi i-a auzit strigătele.

Acum el se afla la intrarea în peşteră, iar coarnele nu-i mai erau pe frunte, însă avea părul mânjit ca şi trupul, în albastru, şi pătat de sânge, cu pielea albă, aidoma calcarului din care era cioplită silueta uriaşă de deasupra peşterii... Cel Încornorat, consortul. El a păşit ca ameţit, gol şi el, având totuşi o ghirlandă,

ca şi ea, în jurul coapselor, iar ea a văzut viaţa ridicându-se în el, întocmai ca a siluetei albe. El a îngenuncheat alături de ea şi, în lumina torţei, a văzut că era mai mult un copil, nu aparţinea poporului de oameni mici şi negricioşi, ci era înalt şi blond.

... De ce au ales un rege care nu este unul de-al lor? Gândul i-a trecut prin minte ca o rază de lună, apoi a dispărut; nu mai putea gândi.

Acum este vremea ca Zeiţa să primească pe Cel încornorat — el tocmai îngenunchea la marginea patului acoperit cu piei de căprioară, legănându- se nesigur, clipind din cauza luminii torţei. Ea a întins braţele după el, l-a prins de mâini şi l-a tras spre ea, simţind căldura moale şi greutatea trupului său. Ea trebuia să-l îndrume. *Eu sunt Marea Mamă, care cunoaşte toate lucrurile, care este şi fecioară, şi mamă, şi înţeleaptă, îndrumând atât pe fecioară, cât şi pe consortul ei...* Ameţită, îngrozită, exaltată, doar pe jumătate conştientă, a simţit cum forţa vieţii îi cuprinde pe amândoi, făcând-o să-şi mişte trupul fără voia ei, făcându-l şi pe el să se mişte, îndrumându-l cu sălbăticie înlăuntrul ei, până când au început amândoi să se mişte fără a şti ce forţă îi luase în stăpânire. Ca venind de la mare depărtare, şi-a auzit ţipătul în tăcerea de acolo, a auzit glasul lui ascuţit şi tremurat, fără să-şi poată da seama care dintre ei strigase în acel moment. Torţa a pâlpâit şi s-a stins, înstăpânind bezna, în clipa în care toată furia sălbatică a vieţii lui tinere a izbucnit şi s-a revărsat în pântecul ei.

El a gemut şi a căzut în faţă peste ea, lipsit de vlagă, doar respirând hârâit. Ea l-a îndepărtat cu blândeţe, adăpostindu-l între braţe, ţinându-l cu o căldură ostenită. Apoi a simţit cum o sărută pe sâni. Apoi, treptat, răsuflarea lui s-a liniştit, redevenind normală şi, după un moment, şi-a dat seama că el a adormit în braţele ei. L-a sărutat pe păr şi pe obrazul moale cu o tandreţe sălbatică, iar apoi a adormit şi ea.

Când s-a trezit, noaptea era pe trecute; în peşteră se strecura lumina lunii. Se simţea cu totul istovită, o durea tot trupul, apoi s-a pipăit între picioare şi a înţeles că sângera. Şi-a azvârlit părul jilav pe spate şi a privit, în lumina lunii, trupul palid şi întins al celui ce dormea somnul epuizării alături de ea. Era înalt, puternic şi chipeş, deşi în lumina difuză nu-i putea vedea limpede trăsăturile chipului, iar Viziunea magică o părăsise; acum nu mai

exista decât lumina şi strălucirea lunii, iar faţa poruncitoare a Zeiţei dispăruse. Redevenise Morgaine, nu mai era umbra Marii Mame; redevenise ea însăşi, cu mintea limpede şi ştiind precis ce se petrecuse.

S-a gândit o clipă la Lancelot, pe care îl iubise şi căruia dorise atât de mult să-i ofere acel dar. Acum se întâmplase şi asta, dar nu cu un iubit, ci cu un străin fără chip... Ba nu, nu trebuia să cugete astfel. Ea nu era o femeie oarecare, era preoteasă, şi dăduse Celui Încornorat forţa Fecioarei, aşa cum hotărâse soarta ei încă înainte ca zidurile lumii să se fi înălţat. Îşi acceptase destinul de preoteasă de Avalon şi a ştiut că în noaptea ce trecuse se întâmplase ceva de importanţă covârşitoare.

Stând în continuare întinsă, i s-a făcut frig şi s-a acoperit cu acoperământul din piele de căprioară. A strâmbat uşor din nas din cauza mirosului rânced al pieilor; fuseseră presărate cu ierburi dulci, astfel că măcar nu aveau purici. Învăţată să simtă şi judece cursul vremii, a bănuit că mai era o oră până la răsăritul soarelui. Alături de ea, băiatul o simţise mişcându-se şi, încă somnoros, s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde suntem? a întrebat el. A, da, îmi aduc aminte, în peşteră. O, se luminează deja. Apoi a zâmbit şi a întins o mână spre ea; ea s-a lăsat trasă în jos şi sărutată, îmbrăţişându-l. Noaptea trecută ai fost Zeiţa, a murmurat el, dar acum, când sunt treaz, văd că eşti femeie.

Ea a râs slab.

— Iar tu nu eşti Zeul, ci un bărbat?

— Cred că îmi ajunge cât am fost zeu şi, în plus, acest lucru mi se pare nefiresc pentru un om alcătuit din carne şi sânge, a spus el, strângând-o la piept. Mă mulţumesc să fiu doar om.

— Poate că există momente când trebuie să fim Zeiţă şi Zeu, şi altele în care să fim doar carne şi sânge, a zis ea.

— Noaptea trecută m-am temut de tine, a mărturisit el. Am crezut că eşti Zeiţă, mai impunătoare decât viaţa... iar tu eşti de fapt o creatură atât de firavă! Brusc, a clipit şi a urmat: A, dar vorbeşti limba mea, nici nu băgasem de seamă; aşadar, nu aparţii acestui trib, e adevărat?

— Sunt preoteasă de pe Insula Sfântă.

— Iar preoteasa e femeie, a spus el, mângâindu-i cu delicateţe

sânii, care au căpătat brusc viaţă şi dorinţă sub atingerile lui. Crezi că Zeiţa se va supăra pe mine dacă femeia îmi place mai mult?

Ea a pufnit în râs şi a zis:

— Zeiţa ştie bine cum sunt bărbaţii.

— Iar preoteasa ei este la fel?

Brusc, Morgaine a simţit un val de sfiiciune.

— Nu — n-am mai cunoscut bărbat până acum, a zis ea, şi nu am fost eu aceea, ci Zeiţa...

Pe întuneric, trăgând-o mai aproape de el, tânărul a spus:

— Cum Zeul şi Zeiţa au cunoscut plăcerea, oare bărbatul şi femeia nu trebuie să o cunoască?

Mâinile lui au devenit mai îndrăzneţe, iar ea l-a tras mai aproape.

— Cred că aşa se cuvine, i-a răspuns ea.

De astă dată, cu percepţia vie, a savurat totul, delicateţea şi asprimea mâinilor tinere şi puternice şi uimitoarea blândeţe care îi însoţea îndrăzneala. Morgaine a râs încântată simţind plăcerea neaşteptată, deplin dăruită lui, simţind şi bucuria lui, şi pe a ei. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Epuizaţi, au rămas apoi întinşi, cu membrele împletite, mângâindu-se unul pe celălalt, cu o oboseală plăcută.

Într-un târziu, în lumina ce sporea, el a oftat.

— Vor veni curând să mă ia, a spus el, şi mai am multe de făcut — trebuie să fiu dus undeva ca să primesc o spadă şi multe alte lucruri. S-a ridicat puţin şi i-a zâmbit. Şi aş dori să mă primenesc, şi să îmbrac straie cuvenite unui bărbat civilizat şi să mă şterg de tot sângele de pe mine şi de vopseaua albastră... Noaptea trecută nici nu mi-am dat seama că eram mânjit de sânge — uite, şi tu eşti pătată cu sânge de cerb, acolo unde te-ai atins de mine...

— Cred că atunci când vor veni, mă vor îmbăia şi-mi vor da straie curate, a spus ea, la fel vor face şi cu tine, într-un pârâu.

El a oftat cu o melancolie calmă, tinerească. Avea vocea încă nesigură, în schimbare, tinzând către un timbru baritonal; cum de putea fi atât de tânăr acest băiat uriaş, care luptase cu Regele Cerb şi-l ucisese cu cuţitul din cremene?

— Nu cred că te voi mai întâlni vreodată, a spus el, deoarece tu eşti preoteasă şi dăruită Zeiţei. Însă doar atât vreau să-ţi spun —

şi s-a aplecat imediat şi a sărutat-o între sâni. Tu ai fost prima mea femeie. Indiferent cât de multe voi avea, îmi voi aminti de tine toată viaţa şi te voi iubi şi te voi binecuvânta. Asta ţi-o promit.

Pe obrajii lui au apărut lacrimi. Morgaine a întins mâna după straiele ei şi, cu delicateţe, i-a şters lacrimile, aducându-i capul aproape de pieptul ei.

În faţa acestui gest, el a lăsat impresia că a rămas fără suflare.

— Glasul tău, a şoptit el, şi ceea ce ai făcut adineauri — de ce am senzaţia că te cunosc? Să fie oare pentru că tu eşti Zeiţa, şi prin ea toate femeile sunt la fel? Nu...

S-a încordat, ridicându-se, apoi a luat între mâini chipul lui Morgaine. În lumina sporită, ea a observat că trăsăturile lui băieţeşti s-au transformat, devenind acelea ale unui bărbat. Încă incapabilă să înţeleagă de ce avea impresia că-l cunoştea, a auzit plânsul lui, izbucnit pe neaşteptate.

— Morgaine! Tu eşti Morgaine! Morgaine, sora mea! Of, Doamne, Sfântă Fecioară, ce am făcut noi doi?

Încet, Morgaine şi-a dus palmele la ochi.

— Fratele meu, a şoptit ea. Ah, Zeiţă! Frate! Gwydion...

— Arthur, a spus el încet.

Ea l-a strâns în braţe, iar după un moment el a suspinat, încă ţinând-o strâns lângă el.

— Nici nu este de mirare că am avut sentimentul că te cunosc încă dinainte ca lumea să fi fost făcută, a spus el vărsând lacrimi. Eu te-am iubit mereu, iar această... Of, Doamne, ce-am făcut?...

— Nu mai plânge, a zis ea cu un aer deznădăjduit, nu plânge. Suntem în mâinile celei care ne-a adus aici. Nu are importanţă. Aici nu suntem frate şi soră, suntem bărbat şi femeie dinaintea Zeiţei, atât.

Şi nu te-am mai văzut. Fratele meu, cel care a stat la pieptul meu ca un copilaş. „Morgaine, Morgaine, ţi-am spus să ai grijă de copil” — în timp ce ea a plecat şi ne-a părăsit, iar el a plâns în braţele mele până când a adormit. Iar eu nu mi-am dat seama.

— Nu-i nimic, a repetat ea, legănându-l, nu plânge frăţioare, iubitul meu, micuţul meu, nu mai plânge, gata.

Însă chiar în timp ce-l liniştea, o cuprinsese disperarea.

De ce ne-ai făcut asta? Mare Mamă, Doamnă, de ce?

Şi nu şi-a dat seama dacă rostise acele cuvinte către Viviane sau către Zeiţă.

16

Tot drumul de întoarcere spre Avalon, Morgaine a zăcut pe litieră, simţind că îi plesneşte capul, frământată neîncetat de întrebarea: *De ce?* După trei zile de post şi după ziua cât ţinuse ritualul, era extenuată. A înţeles nu tocmai limpede că ospăţul de peste noapte şi actul iubirii avuseseră rolul de a elibera acea forţă şi asta s-ar fi întâmplat, revenindu-şi, dacă dimineaţa nu ar fi trăit un asemenea şoc.

Se cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că, după ce efectul acelei lovituri şi starea de epuizare aveau să se risipească, ele puteau fi urmate de furie, de aceea ar fi vrut să ajungă la Viviane înainte ca furia aceea să explodeze, cât îşi mai putea păstra măcar un calm de suprafaţă.

De astă dată au ales calea pe lângă malul lacului, iar ei i s-a îngăduit, după cereri repetate, să meargă pe jos o parte din drum; ea nu mai era Fecioara ceremoniei, păzită cu sfinţenie, ci doar una dintre preotesele din preajma Doamnei Lacului. Când să ia luntrea pentru a traversa lacul, a fost rugată să deschidă poarta spre Avalon; s-a ridicat, gândind că va face asta cu un aer absent, pentru că deja considera acel Mister ca făcând parte din viaţa ei.

Cu toate acestea, când a ridicat braţele pentru a lansa chemarea, a traversat un moment paralizant de îndoială. Schimbarea lăuntrică pe care o suferise părea să fi fost atât de profundă; mai păstrase forţa de a deschide calea? Starea de revoltă era atât de copleşitoare încât, vreme de o clipă a şovăit, iar bărbaţii din luntre s-au uitat la ea cu o îngrijorare politicoasă. S-a simţit ţintuită de ochii lor şi a simţit o ruşine arzătoare, ca şi cum tot ce trăise în noaptea dinainte ar fi apărut scris pe chipul ei în limbajul dorinţei carnale. Dangătul clopotelor bisericii a răsunat discret peste lac şi, brusc, Morgaine s-a revăzut în copilărie, ascultându-l pe părintele Columba vorbind cu asiduitate despre castitate ca fiind cea mai bună cale de a se apropia de sfinţenia Măriei, Mama lui Dumnezeu, care printr-un

miracol dăduse viaţă Fiului ei fără să comită păcatul trupesc. Chiar şi la vremea aceea Morgaine gândise: *Ce prostie mai e şi aceasta, cum ar putea o femeie să aibă copii fără să cunoască bărbatul?* Însă la sunetul clopotelor bisericii, ceva dinăuntrul ei a părut să se destrame şi să dispară şi, brusc, a simţit lacrimi curgându-i pe obraji.

— Doamnă, îţi este rău?

Ea a clătinat din cap, spunând cu fermitate:

— Nu, am avut un moment de slăbiciune.

A respirat adânc. Arthur nu era în luntre — nu, sigur că nu, el fusese dus de Merlin pe Calea Ascunsă. *Zeiţa este una — Fecioara Maria, Marea Mamă, Vânătoreasa... iar eu sunt o părticică a măreţiei sale.* A făcut un gest prin care a vrut să alunge orice alt gând şi apoi a ridicat braţele din nou, despicând cu iuţeală faldurile ceţii prin care aveau să ajungă la Avalon.

Noaptea cădea, dar cu toate că-i era foame şi se simţea ostenită, s-a îndreptat pe dată spre casa Doamnei. Însă la uşă, o preoteasă a împiedicat-o când a voit să intre.

— Doamna nu primeşte pe nimeni acum.

— Nu se poate, a spus Morgaine, simţind furia crescând prin amorţeala pe care o credea binevenită, şi sperând că ea avea să ţină până când va avea confruntarea cu Viviane. Îi sunt rudă; întreabă dacă pot merge la ea.

Preoteasa s-a îndepărtat şi a revenit aproape imediat, cu vorbele:

— Doamna a spus: „Anunţ-o pe Morgaine să meargă de îndată la Casa Fecioarelor, iar eu voi sta de vorbă cu ea la vremea potrivită."

Vreme de o clipă, furia a ţâşnit atât de puternic în întreaga fiinţă a lui Morgaine, ajungând până acolo încât a fost cât pe ce să o împingă deoparte pe femeie din calea ei şi să pătrundă cu forţa în casa Vivianei. Însă teama, amestecată cu respect, a reţinut-o. Nu ştia care era pedeapsa primită de o preoteasă care îşi încălca jurământul de supunere, însă prin furia care o invadase, un glas slab, rece şi înţelept, i-a spus că de fapt nu voia să afle adevărul în acel mod. A tras adânc aer în piept, asumându-şi expresia cuvenită unei preotese, s-a înclinat ascultătoare şi a plecat. Lacrimile pe care şi le oprise atunci când auzise clopotele

bisericii de pe lac începuseră să-şi găsească iarăşi drum în ochi şi, pentru o frântură de clipă, a dorit să şi le poată îngădui. În cele din urmă, ajunsă în Casa Fecioarelor, în propria încăpere tăcută, putea plânge în voie, dacă asta dorea; însă lacrimile au refuzat să se iţească, simţind doar nedumerire, durere şi furie, pe care nu găsea modalitate să se exprime. Era ca şi cum trupul şi sufletul, laolaltă, erau încătuşate, devenind un ghem necuprins de deznădejde.

Viviane a trimis după ea abia peste zece zile; luna plină care strălucise la triumful Celui Încornorat se topise de pe cer, ajungând o seceră subţire. Atunci când una dintre tinerele preotese i-a adus mesajul că Viviane o invita să vină, furia lui Morgaine încă mocnea.

S-a jucat cu mine la fel cum cânt eu la harpă. Cuvintele i-au sunat în aşa fel în minte încât, la început, când a auzit muzică de harpă venind din sălaşul Vivianei, a crezut că acela era ecoul gândurilor ei amare. Apoi a crezut că Viviane era aceea care cânta. Însă în decursul anilor petrecuţi la Avalon, învăţase multă muzică şi cunoştea sunetul harpei Vivianei; bătrâna putea fi considerată, în cel mai fericit caz, o interpretă rece.

De astă dată a ascultat, întrebându-se fără să vrea cine cânta. Taliesin? Din câte ştia ea, înainte să fi devenit Merlin, el era cel mai bun dintre barzi, renumit în lungul şi-n latul Britaniei. Îl auzise cântând destul de des la marile zile de sărbătoare şi la mai toate ritualurile solemne; însă acum mâinile lui îmbătrâniseră. Priceperea nu se pierduse, dar chiar în stările lui cele mai inspirate nu reuşise să scoată asemenea sunete — acum era alt harpist, unul pe care ea nu-l mai ascultase până atunci. Şi şi-a dat seama, chiar înainte de a o vedea, că era o harpă mai mare decât cea folosită de Taliesin, iar degetele muzicantului necunoscut vorbeau strunelor de parcă le-ar fi vrăjit.

Viviane îi spusese cândva o poveste veche dintr-o ţară îndepărtată, istoria unui bard ale cărui strune făcuseră cercul de piatră să danseze şi copacii să-şi lepede frunzele de amărăciune, iar când el a plecat în ţara celor morţi, judecătorii necruţători de acolo şi-au făcut milă de el şi au lăsat-o pe iubita lui să plece. Morgaine a rămas nemişcată în faţa uşii, având senzaţia că tot ce exista în sinea ei se topeşte în muzică. Pe neaşteptate, a simţit că

plânsul pe care şi-l reţinuse vreme de zece zile ar putea să o copleşească iar, că furia ei s-ar putea dizolva, dacă ea îngăduia asta, în lacrimi care vor spăla totul, făcând-o să redevină slabă ca o fetiţă. Brusc, a deschis uşa şi a intrat fără ceremonialul obişnuit.

Taliesin Merlin se afla acolo, însă nu el cânta; îşi ţinea mâinile împreunate în poală şi stătea aplecat uşor în faţă, ascultând. Şi Viviane, purtând una din robele simple de casă, era aşezată nu pe scaunul ei obişnuit, ci mai departe de foc; oferise scaunul de onoare harpistului necunoscut.

Era un tânăr îmbrăcat în straiul simplu şi verde de bard; bărbierit după moda romană, părul lui cârlionţat era ceva mai întunecat la culoare decât fierul ruginit. Ochii îi erau adânciţi în orbite, sub fruntea care părea prea lată pentru el şi, cu toate că Morgaine, din anumite motive, se aştepta ca ei să fie negri, aceştia erau de un albastru neaşteptat de viu. El s-a încruntat că fusese întrerupt, iar degetele i s-au oprit în mijlocul unui acord.

Şi Viviane s-a arătat nemulţumită, însă a ignorat lipsa ei de politeţe.

— Vino aici, Morgaine, şi şezi lângă mine. Ştiu că-ţi place muzica şi m-am gândit că îţi va plăcea să-l asculţi pe bardul Kevin.

— Am ascultat de afară.

Merlin a surâs.

— Atunci stai şi ascultă-l. Este nou venit la Avalon, dar cred că are multe să ne înveţe.

Morgaine s-a dus şi s-a aşezat pe un scăunel alături de Viviane.

— Ruda mea, Morgaine, domnule; şi ea aparţine liniei regale de Avalon, a spus Doamna Lacului. Kevin, în faţa ta se află cea care în anii ce vor veni are să fie Doamna de aici.

Morgaine a făcut un gest care îi trăda surprinderea; nu ştiuse vreodată că Viviane plănuise aşa ceva pentru ea. Însă furia a înecat imboldul ei de a-şi arăta recunoştinţa. *Crede că poate rosti un cuvânt de laudă, iar eu mă voi repezi, ca un căţeluş, să-i ling picioarele.*

— Fie ca ziua aceea să rămână cât mai îndepărtată, Doamnă de Avalon, şi fie ca înţelepciunea ta să ne călăuzească în continuare, a spus Kevin cu glas stăpânit.

Vorbea limba lor ca şi cum ar fi învăţat-o bine — Morgaine şi-a

dat seama că nu aceea era limba lui maternă; avusese o scurtă şovăire înainte de a rosti cuvintele, cu toate că accentul se dovedea aproape fără cusur. La o adică, avea ureche de muzicant. Avea, după cum socotea Morgaine, în jur de treizeci de ani, poate ceva mai mult. Însă ea nu s-a uitat prea îndeaproape la el după ce văzuse din prima clipă, cu surprindere, albastrul ochilor săi; privirea ei a rămas asupra harpei ce se odihnea pe genunchii lui.

Aşa cum bănuise, era ceva mai mare decât aceea la care Taliesin cânta la marile sărbători. Era făcută dintr-un lemn roşcat închis, strălucitor, cu totul deosebit de lemnul de salcie, deschis la culoare, din care se meştereau harpele la Avalon, şi s-a întrebat dacă acest lucru îi conferea tonalitatea sclipitoare şi mătăsoasă. Marginea încovoiată descria o curbă la fel de graţioasă ca un nor, cuiele de acordare erau sculptate dintr-un os de o curioasă culoare alb-gălbuie şi era pictată şi împodobită cu litere runice, necunoscute lui Morgaine, care învăţase, ca orice femeie educată, să citească şi scrie în greacă. Lui Kevin nu i-a scăpat privirea ei apreciativă şi s-a arătat mai puţin supărat când a spus:

— Văd că o admiri pe doamna mea. (Cu un gest mângâietor, şi-a trecut palmele peste lemnul de culoare închisă.) Am numit-o astfel când mi-a fost făurită — reprezintă darul unui rege. Este singura femeie, fie ea fecioară ori mamă, a cărei mângâiere nu mă satură niciodată şi a cărei voce o ascult fără să mă plictisesc.

Viviane a zâmbit către harpist.

— Puţini bărbaţi se pot lăuda cu o amantă atât de credincioasă.

El a zâmbit puţin strâmb şi cinic.

— A, ca orice femeie, răspunde la mâna care o mângâie, dar cred că ştie că eu reuşesc cel mai bine să o trezesc cu o atingere şi, fiind dornică de iubire ca orice altă femeie, sunt convins că pe mine mă iubeşte cel mai mult.

— Asta îmi sugerează că nu ai o părere prea bună despre femeile alcătuite din carne şi oase, a spus Viviane.

— Da, adevăr ai grăit, doamnă. În afară de Zeiţă... A rostit aceste vorbe pe un ton cântat, care nu sugera batjocură. Sunt mulţumit că nu am altă doamnă, cu excepţia Doamnei Mele de aici, care nu mă dojeneşte niciodată dacă o neglijez şi îmi rămâne aceeaşi iubită dulce.

— Pesemne, a spus Morgaine ridicând ochii, te porţi cu ea mai frumos decât cu o femeie din carne şi sânge, iar ea te răsplăteşte aşa cum meriţi.

Viviane s-a încruntat, iar Morgaine şi-a dat seama că păcătuise prin vorbele ei prea îndrăzneţe. Kevin a înălţat capul brusc şi a privit-o pe Morgaine în ochi. Vreme de o clipă, privirile li s-au înfruntat, iar ea a rămas uimită de ostilitatea lui amară şi, odată cu ea, de sentimentul că el înţelesese ceva din furia ei, astfel că o descoperise pe a lui şi o învinsese.

Ar fi vrut să spună ceva, însă Taliesin i-a făcut un semn din cap, astfel că el şi-a plecat din nou faţa peste harpă. Abia acum a observat că el cânta altfel decât mai toţi harpiştii, care îşi ţineau micile instrumente peste corp, ciupind coardele cu degetele mâinii stângi. El ţinea instrumentul între genunchi şi stătea aplecat asupra lui. Asta a uimit-o, însă muzica a început să umple încăperea ca şi cum lumina lunii s-ar fi revărsat de pe coarde, iar ea a uitat de toată acea ciudăţenie, i-a văzut chipul transformându-se, devenind liniştit şi distant, fără batjocura pe care o punea în vorbe. Morgaine a socotit că bărbatul îi plăcea mai mult atunci când cânta, decât atunci când vorbea.

În încăpere nu se mai auzea alt sunet, ci doar acela al harpei, care urca până în tavan, ca şi cum cei ce ascultau şi-ar fi oprit până şi respiraţia. Sunetul plutea liber, gonind orice altceva, iar Morgaine şi-a lăsat vălul peste chip şi a îngăduit lacrimilor să izvorască. I se părea că în muzică putea auzi năvala apelor primăverii, dulceaţa senzaţiei de veghe când stătuse întinsă în acea noapte sub lumina lunii, aşteptând sosirea zorilor.

Viviane a întins mâna spre ea şi, aşa cum procedase când Morgaine era doar o copilă, i-a luat palma şi i-a mângâiat degetele, unul după altul. Morgaine nu şi-a putut opri lacrimile. A ridicat mâna Vivianei spre buze şi a sărutat-o. Copleşită de sentimentul de pierdere, a gândit: *Da, e bătrână, a îmbătrânit de când am venit eu aici...* Dar şi înainte de asta, mereu, Viviane i se păruse fără vârstă, neschimbată, la fel ca Zeiţa însăşi. *Vai, dar şi eu m-am schimbat, nu mai sunt o copilă... Cândva, atunci când am venit aici, mi-a spus că va veni ziua când o voi urî la fel de mult precum o voi iubi, şi atunci n-am putut crede...* S-a zbătut să nu mai plângă, temându-se că va scoate vreun sunet care o va trăda şi,

chiar mai rău, că va întrerupe curgerea muzicii. *Nu, n-o pot urî pe Viviane,* a gândit ea, şi toată furia s-a topit, devenind o tristeţe atât de mare încât, vreme de o clipă, a crezut că va izbucni într-un plâns nestăvilit. Pentru sine, pentru schimbările petrecute înlăuntrul ei, pentru Viviane care fusese atât de frumoasă, însăşi chipul Zeiţei, şi care se apropia acum de prietena-Moarte, şi pentru ştiinţa că şi ea, la fel ca Viviane, luptând cu anii necruţători, va ajunge într-o zi să stea ca moartea; pentru ziua în care urcase pe Tor cu Lancelot şi stătuse atunci întinsă la soare, tânjind după mângâierea lui, fără să ştie limpede ce anume voia; şi pentru ceva ce pierduse în mod irevocabil. Nu era vorba doar de virginitate, ci de o încredere şi o credinţă pe care nu avea să le mai cunoască vreodată. Iar Morgaine şi-a dat seama că, alături de ea, şi Viviane plângea tăcut pe sub vălul tras peste faţă.

Morgaine a ridicat ochii. Kevin rămăsese neclintit, doar degetele îi erau vii pe strune; apoi nebunia plină de suspine a muzicii a tremurat scurt şi a amuţit; el şi-a înălţat capul, iar degetele au trecut peste strune, jucând sprinţar peste ele şi dând naştere unui cânt vesel, unul cântat de semănătorii de orz pe câmpuri, având un ritm de dans, iar cuvintele nefiind nicicum pline de cuminţenie. De astă dată, el şi-a unit vocea cu sunetele harpei. O voce clară şi puternică, iar Morgaine, profitând de ritmul de dans al muzicii, s-a ridicat şi a început să-i urmărească mâinile, dându-şi în acelaşi timp vălul deoparte şi reuşind astfel să-şi şteargă lacrimile care îi trădau adevăratele simţăminte.

Atunci a observat că, în ciuda priceperii lor, mâinile lui avea ceva straniu, nefiresc. Păreau oarecum diforme şi, examinându-le mai atent, a băgat de seamă că unul sau două degete nu aveau cea de-a doua falangă, astfel că el ciupea strunele cu cioturile, şi că degetul mic de la mâna stângă îi lipsea cu totul; şi că, deşi mâinile îi păreau suple şi frumoase atunci când le mişca, sufereau de o decolorare bizară. Când el şi-a lăsat harpa deoparte, aplecându-se ca să atenueze ultimele sunete, mâneca i-a alunecat de pe încheietură, iar ea i-a văzut pete albicioase oribile, precum urme de arsură ori mutilări de neînchipuit. Apoi, după ce s-a uitat mai atent la el, a remarcat că faţa lui avea un păienjeniş fin de cicatrice de-a lungul bărbiei. Lui nu i-a scăpat că ea îl studia, de aceea a ridicat capul, privind-o drept în ochi şi rămânând într-o

confruntare îndârjită, furioasă, a privirilor. Morgaine şi-a mutat privirea şi a roşit; după muzica aceea, care îi scotocise chiar sufletul, nu se cuvenea să îi rănească simţămintele.

— Aşa, a spus Kevin brusc, eu şi Doamna mea suntem oricând fericiţi să le cântăm celor cărora le place glasul ei, însă nu cred că m-aţi chemat aici doar ca să vă distrez, doamnă; şi nici pe tine, stăpâne Merlin.

— Nu tocmai, i-a răspuns Viviane cu vocea ei plină şi gravă, însă ne-ai oferit delicii pe care le voi ţine minte ani la rând.

— Şi mie la fel, a spus Morgaine. Se simţea la fel de sfioasă acum în faţa lui, aşa cum, mai devreme, se dovedise îndrăzneaţă. Cu toate acestea, a continuat să privească atent la harpa mare şi a urmat: N-am văzut nici o harpă alcătuită astfel.

— Asta o cred, i-a răspuns Kevin, fiindcă a fost întocmită după gândul meu. Cântăreţul care m-a învăţat să cânt şi-a ridicat braţele îngrozit, de parcă i-aş fi supărat pe Zeii lui, şi a jurat că va face un zgomot lipsit de sfinţenie, potrivit doar să alunge duşmanii. La fel ca marile harpe de luptă, de două ori mai înalte decât statul unui bărbat, aceea era purtată de căruţe pe dealurile Galiei, şi lăsată acolo, în vânt, să scoată sunete înspăimântătoare, astfel că până şi legiunile Romei s-a speriat. Ei bine, am cântat la una din acele harpe de război, iar un rege, recunoscător, mi-a îngăduit să capăt o harpă făurită întocmai cum am vrut eu...

— Să ştii că acesta este adevărul, a intervenit Taliesin, adresându-se Vivianei, cu toate că eu nu a putut crede când am auzit-o prima oară — ce om sau muritor putea cânta la un asemenea monstru de instrument?

— Eu am cântat, a spus Kevin, de aceea regele mi-a dăruit această doamnă. Mai am una mai mică, făcută la fel, dar nu la fel de bună.

— Este cu adevărat frumoasă, a spus Morgaine. Din ce sunt cuiele? Din oase de focă?

El a clătinat din cap.

— Sunt sculptate, mi s-a spus, din dinţii unui animal care trăieşte în ţările calde de la miazăzi, a spus el. Ştiu doar că sunt frumoase şi netede, dar în acelaşi timp tari şi durabile. Costă mai mult decât aurul, chiar dacă atrag mai puţin atenţia.

— Nu o ţii aşa cum i-am văzut pe alţii.

— Adevărat, a spus Kevin, surâzând puţin strâmb, nu am multă putere în braţe, şi a trebuit să descopăr prin încercări cum pot să fac asta mai bine. Am văzut că te-ai uitat la mâinile mele. Când aveam şase ani, casa în care locuiam a fost incendiată de saxoni, iar eu am fost salvat prea târziu. Nimeni n-a crezut că voi mai trăi, dar i-am uimit pe toţi, şi cum nu puteam nici să merg, nici să lupt, s-au gândit că, folosindu-mi mâinile prăpădite — şi le-a întins în faţă cu un gest nepăsător — poate că aş învăţa să torc şi ţes între femei. Numai că eu nu m-am arătat dornic să fac aşa ceva, astfel că într-o bună zi a apărut un cântăreţ la harpă, iar el, în schimbul unui blid de mâncare, s-a apucat să bine dispună un olog. Când mi-a arătat strunele, eu am încercat să cânt. Şi chiar am scos un cântec, după cât mă pricepeam, de aceea el şi-a câştigat traiul în acea iarnă şi în următoarea învăţându-mă să cânt la instrument şi din glas, şi a promis că mă va ajuta să-mi câştig traiul din muzică. Şi astfel, vreme de zece ani, n-am făcut altceva decât să stau într-un colţ şi să cânt, până când picioarele mi-au devenit suficient de tari ca să pot învăţa a merge din nou.

A făcut un gest din umeri, apoi a scos o bucată de pânză cu care a înfăşurat harpa şi a vârât-o într-o învelitoare din piele brodată cu tot felul de semne.

— Iar apoi am devenit cântăreţul unui sat, a continuat el, şi al unui rege. Dar bătrânul rege a murit, iar fiul său nu iubea muzica, de aceea am socotit că era mai bine să plec din acel regat înainte ca el să se uite pofticios la aurul de pe harpa mea. Atunci am ajuns pe insula druizilor, unde am învăţat să devin bard, şi, în cele din urmă, am fost trimis la Avalon — şi iată-mă, a adăugat el, cu un gest din umeri. Cu toate acestea, nu mi s-a spus de ce m-aţi chemat să vă ţin de urât, lord Merlin şi stimate doamne.

— Pentru că eu sunt bătrân, a spus Merlin, şi evenimentele pe care le-am iscat în noaptea aceasta s-ar putea să nu dea roade decât în cursul următoarei generaţii. Iar când se va întâmpla asta, eu nu voi mai fi în viaţă.

Viviane s-a aplecat spre el şi a întrebat:

— Tată, ai avut semne?

— Nu, nu, draga mea. Nu mi-aş risipi puterile Viziunii pentru aşa ceva; noi nu le cerem Zeilor să ne spună dacă următoarea iarnă ne va aduce zăpadă. Şi, aşa cum tu ai adus-o aici pe

Morgaine, eu l-am adus pe bardul Kevin, astfel încât să fie cineva mai tânăr decât mine care să urmărească ce se va întâmpla după ce eu nu voi mai fi. Aşadar, ascultă veştile mele: Uther Pendragon stă să moară la Caerleon, iar acolo unde moare leul, vulturii se adună. Ne-a venit vorbă că în ţările din Kent se adună armate mari, fiindcă oamenii care au făcut înţelegerea au socotit că acum a sosit momentul să se ridice şi să ne smulgă restul de pământuri. Au trimis după mercenari de pe marele uscat, la miazănoapte de Galia, să li se alăture ca să răstoarne poporul nostru şi să desfacă ceea ce a reuşit Uther să încropească. A sosit vremea ca întregul nostru popor să lupte sub stindardul pe care ne-am străduit atâţia ani să îl înălţăm. Nu mai avem multă vreme — ei trebuie să aibă un rege, iar asta cât mai curând, chiar acum. Nu mai avem nici o lună de pierdut, altfel ne vor cotropi. Lot vrea tronul, însă oamenii de la miazăzi nu doresc să-l urmeze. Mai sunt şi alţii — Ducele Marcus din Cornwall, Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte — dar nici unul dintre aceştia nu este în stare să obţină sprijin din afara propriilor ţinuturi, astfel că putem ajunge ca acel măgar care a murit de foame între două căpiţe de fân, neştiind din care să înceapă... Trebuie să-l avem pe fiul lui Pendragon, chiar dacă este foarte crud.

— N-am avut ştiinţă că Pendragon are un fiu, a spus Kevin. Ori l-a recunoscut pe fiul pe care soţia sa l-a făcut la scurt timp după ce a luat-o în căsătorie? Uther se grăbea probabil nefiresc de mult să se însoare, dacă nu a avut răbdare să aştepte până când ea a născut copilul ca să o ducă în patul său...

Viviane a ridicat o mână.

— Tânărul prinţ este fiul lui Uther, a spus ea, nimeni nu se poate îndoi de asta şi nici nu se va îndoi, îndeosebi după ce va fi văzut de lume.

— Adevărat? Atunci, bine a făcut Uther că l-a ţinut departe de ochii lumii, a spus Kevin, fiindcă fiul său, făcut cu soţia altuia...

Viviane i-a făcut semn să tacă.

— Igraine este sora mea, iar ea este din spiţa regală a Avalonului. Acest fiu al lui Igraine şi Uther este cel a cărui sosire a fost prevestită, regele care trebuia şi care va fi să fie. El a luat deja coarnele şi a fost încoronat de Triburi...

— Care rege din Britania credeţi că va accepta un băiat de

şaptesprezece ani pentru a deveni Mare Rege? a întrebat Kevin cu o expresie sceptică pe chip. Chiar dacă ar fi curajos ca vestitul Cuchulain, ei ar voi un războinic şi mai viteaz.

— Cât priveşte asta, a fost şcolit în arta războiului, dar şi în arta de a fi rege, a spus Taliesin, cu toate că nu are ştiinţă că poartă sânge regal în vine. Eu cred însă că luna plină care a trecut i-a oferit o idee privind destinul său. Uther a fost slăvit mai mult decât oricare rege dinaintea lui; Arthur, acest flăcău, va duce faima lui şi mai departe. Eu l-am văzut şezând pe tron. Problema nu este să fie acceptat, ci, mai curând, ce putem face noi ca să-l aşezăm pe tron cu toată măreţia firească pentru un Mare Rege, astfel încât toţi regii războinici să îşi dea mâna împotriva saxonilor, iar nu unul împotriva celuilalt!

— Am găsit calea de a realiza acest lucru, a spus Viviane, iar la luna nouă totul se va împlini. Am o spadă pentru el, o spadă de legendă, care nu a mai fost mânuită până acum de vreun om viu. A tăcut o clipă, apoi a urmat: Iar pentru acea spadă, îl voi pune să facă un legământ. Îl voi pune să jure că va fi drept cu Avalon, în ciuda tuturor celor spuse de creştini. Apoi, probabil că se va întoarce cursul lucrurilor, iar Avalon va reveni dintre ceţuri, iar preoţii, cu Dumnezeul lor mort, vor trece între umbre şi ceţuri, în vreme ce Avalonul va sclipi din nou în lumina lumii.

— Acesta este un plan ambiţios, a recunoscut Kevin, dar dacă Marele Rege al Britaniei ar face jurământ faţă de Avalon...

— Cât de adevărate sunt pentru un băietan vorbele acestea despre Zei, în comparaţie cu o spadă legendară cu care îţi poţi conduce poporul şi cu renumele unor fapte măreţe? a întrebat Viviane. Indiferent ce se va întâmpla, am mers prea departe ca să ne oprim acum; nu mai putem da îndărăt. Peste trei zile, vom avea din nou lună plină, iar la acea vreme prielnică, vom avea şi spada.

Nu mai erau multe de spus. Morgaine a stat tăcută şi a ascultat, atât emoţionată, cât şi cuprinsă de groază. Se afla la Avalon de prea multă vreme, a gândit ea, prea mult ascunsă printre preotese, cu mintea aplecată asupra lucrurilor sfinte şi a înţelepciunii tăinuite. Uitase că în afară exista o altă lume. Într-un fel, nu înţelesese cu adevărat că Uther Pendragon, soţul mamei ei, era Mare Rege al întregii Britanii, şi că fratele ei va ajunge rege

într-o bună zi. *Chiar dacă,* a gândit ea cu o undă de cinism abia dobândit, *există un grăunte de îndoială privind naşterea lui.* S-ar putea ca regii rivali să vadă cu ochi buni un candidat care nu era fidel vreuneia dintre grupările sau facţiunile lor, un fiu al lui Pendragon, chipeş şi modest, care putea sluji drept simbolul în jurul căruia să se strângă cu toţii. În plus, un candidat la onoarea de Mare Rege, care fusese deja acceptat de Triburi şi de poporul picţilor şi de Avalon... Apoi Morgaine a avut o tresărire lăuntrică, fiindcă şi-a adus aminte ce rol jucase ea în toate acestea. Asta i-a stârnit din nou furia, astfel că, atunci când Taliesin şi Kevin s-au ridicat să plece, şi-a amintit ce voise cu zece zile în urmă, când totul fusese proaspăt în minte: să o înfrunte pe Viviane cu supărarea ei.

În sacul de piele, fiind cu mult mai mare decât alte asemenea instrumente, harpa era greu de dus, iar când s-a împovărat cu ea, Kevin a arătat stângaci, deoarece avea un genunchi înţepenit şi târa celălalt picior. *Urât,* a gândit ea, *un bărbat urât şi grotesc; dar când cântă, cine ar mai lua asta în seamă? Omul acesta reprezintă mai mult decât ştie oricare dintre noi.* Apoi şi-a amintit spusele lui Taliesin; Morgaine a înţeles că tocmai îl văzuse pe următorul Merlin al Britaniei, aşa cum Viviane o numise pe ea următoarea Doamnă a Lacului. Rostirea acelor cuvinte nu-i adusese nici o bucurie, cu toate că dacă Viviane ar fi spus asta înaintea călătoriei care îi schimbase viaţa, s-ar fi simţit mândră şi emoţionată. Acum totul părea umbrit de lucrul ce i se întâmplase.

Cu fratele meu, fratele meu! Nu a avut importanţă în clipele când eram preot şi preoteasă, Zeu şi Zeiţă, uniţi sub puterea ritualului. Insă dimineaţă, când ne-am trezit şi am fost împreună bărbat şi femeie... acel lucru a fost real, acela a fost un păcat...

Viviane a rămas în picioare lângă uşă, urmărindu-i pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se.

— Pentru un om cu asemenea vătămări, se mişcă bine. Lumea trebuie să se declare norocoasă că a supravieţuit şi că nu a fost trimis să cerşească ori să împletească rogojini la târg. O asemenea pricepere ca a lui nu trebuie să rămână necunoscută, nici măcar ţinută la curtea vreunui rege. Vocea şi mâinile acelea aparţin Zeilor.

— Este foarte înzestrat, desigur, a confirmat Morgaine, dar mă

întreb — înţelept este? Merlin al Britaniei nu trebuie să fie doar educat şi înzestrat, ci şi înţelept. Iar pe deasupra, virtuos.

— Las asta în seama lui Taliesin, a spus Viviane. Ce se va întâmpla, trebuie să se întâmple; nu eu orânduiesc asemenea lucruri.

În acel moment mânia lui Morgaine a erupt:

— Chiar recunoşti că există ceva pe faţa pământului pe care simţi că nu ai dreptul să-l orânduieşti, doamnă? Am crezut că eşti încredinţată că voinţa ta este şi voinţa Zeiţei, şi noi toţi suntem nişte jucării care te slujim!

— Nu trebuie să vorbeşti în acest fel, copilă, a spus Viviane, privind-o cu ochi uimiţi. Nu cred că vrei să fii necuviincioasă cu mine.

Dacă Viviane ar fi răspuns cuvintelor ei cu aroganţă, asta ar fi făcut ca furia lui Morgaine să explodeze; blândeţea aceea a luat-o prin surprindere. A zis doar:

— Viviane, de ce?

Şi a simţit, spre ruşinea ei, că lacrimile o vor podidi iar, făcând-o să se înece.

De astă dată, cuvintele Vivianei au fost reci.

— Oare te-am lăsat prea multă vreme printre creştini şi printre vorbele lor despre păcat? Copilă, gândeşte-te. Eşti din spiţa regală de Avalon; la fel şi el. Te puteam da unui bărbat de rând? Ori, viitorul Mare Rege putea fi dat oricui?

— Te-am crezut când ai spus... am crezut că era voia Zeiţei...

— Păi voinţa ei a fost, a spus calm Viviane, dar chiar şi aşa, nu te puteam da cuiva nedemn de tine, Morgaine. Apoi a continuat cu blândeţe: El era foarte mic atunci când v-aţi despărţit — m-am gândit că nu te va recunoaşte. Regret că tu l-ai recunoscut, dar, la urma urmelor, mai curând ori mai târziu tot ai fi aflat. Iar el nu trebuie să ştie asta multă vreme.

Încordându-şi trupul din cauza furiei, Morgaine a spus:

— Ştie deja. Ştie. Şi s-a arătat mai îngrozit decât mine, aşa mi s-a părut.

Viviane a oftat.

— Ei, acum nu mai putem face nimic, a spus ea. Iar în acest moment speranţa Britaniei este mai importantă decât sentimentele tale.

Morgaine s-a întors cu spatele şi nu a aşteptat să mai audă şi altceva.

17

Luna stătea întunecată pe cer; la acel ceas, aşa li se spunea tinerelor preotese din Casa Fecioarelor, Zeiţa îşi ascunde chipul de omenire, primind sfatul cerurilor şi al Zeilor care se află în spatele Zeilor pe care noi îi cunoaştem. Viviane se izola de restul lumii când luna era întunecată, iar două preotese vegheau să nu fie deranjată de nimeni.

Stătuse întinsă în pat mai toată ziua, cu ochii închişi şi întrebându-se dacă era, aşa cum credea Morgaine — îmbătată de putere, crezând că toate lucrurile puteau fi poruncite, pentru ca ele să se desfăşoare aşa cum socotea ea cuvenit.

Ce am făcut, s-a gândit ea, *am făcut pentru a salva această ţară şi poporul său de distrugere, de întoarcerea la barbarie, o înfrângere mai cumplită decât a suferit Roma din partea goţilor.*

Ar fi vrut tare mult să trimită după Morgaine, dorindu-şi să retrăiască starea de apropiere de mai demult. Dacă fata ajungea să o urască, acela ar fi cel mai greu preţ pe care l-ar plăti vreodată pentru ceva ce făcuse. Morgaine era singura fiinţă pe care o iubise deplin. *Ea este fiica pe care o datoram Zeiţei. Dar ceea ce s-a făcut nu se mai poate desface. Linia regală de Avalon nu trebuia să fie întinată de sânge obişnuit.* S-a gândit la Morgaine cu o speranţă amestecată cu tristeţe că, într-o bună zi, tânăra femeie va înţelege; dar dacă asta va să se întâmple ori nu, Viviane ştia că făcuse doar ce trebuia, nimic altceva.

A dormit puţin în acea noapte, alunecând în visuri şi viziuni haotice, gândindu-se la fiii pe care îi îndepărtase de dânsa, la lumea exterioară, în care tânărul Arthur călărise alături de Merlin; sosise la vreme să îl mai prindă în viaţă pe tatăl său? Vreme de şase săptămâni, Uther Pendragon zăcuse bolnav în Caerleon, scufundându-se, apoi revenind la viaţă; dar era puţin probabil că avea să mai trăiască multă vreme.

Când a simţit zorile apropiindu-se, s-a ridicat din pat şi s-a îmbrăcat într-o asemenea tăcere, încât nici una dintre preotesele

ce o slujeau nu a tresărit. Oare Morgaine, aflată în Casa Fecioarelor, dormea, ori stătea şi ea trează, cu inima grea, şi plângea? Morgaine nu plânsese niciodată în prezenţa ei, doar în ziua în care harpa lui Kevin le tulburase sufletele, şi chiar şi atunci îşi ascunsese lacrimile.

Ce *este făcut nu se mai desface! Nu o pot cruţa. Dar, din toată inima, mi-aş fi dorit să existe altă cale...*

A ieşit tăcută în grădina din spatele sălaşului ei. Păsările se trezeau; florile de măr, moi şi cu parfum delicat, cădeau din pomii care dăduseră numele lor Avalonului.

Vor purta fructe la vremea potrivită, aşa cum şi ceea ce fac eu acum va da roade la timpul cuvenit. Insă eu nu voi mai da în floare şi nici rod nu voi mai purta. îmbătrânesc; chiar şi acum, uneori, Viziunea mă părăseşte, Viziunea ce mi s-a dat ca să îndrum această ţară.

Mama ei nu trăise atât de mult ca ea. Avea să sosească şi sorocul — de care ea se apropiase mult — când va trebui să renunţe la povară şi la misiunea ei sfântă, predând adevărata conducere a Avalonului către următoarea Doamnă, şi să rămână în umbra ei ca femeie-înţelept — sau chiar ca Bătrâna Moarte însăşi.

Morgaine încă nu este pregătită. Ea încă trăieşte după timpul lumii şi tremură şi plânge pentru ceea ce nu se poate ocoli. Prin minte i s-au derulat numele unor preotese, tinere şi bătrâne, din Avalon. Nu exista nici una căreia să îi poată încredinţa conducerea acestei ţări. Morgaine avea să ajungă într-o zi la acea cunoaştere necesară, dar încă nu sosise vremea. Raven — s-ar putea ca Raven să aibă acea putere. Numai că Raven îşi dăduse vocea Zeilor; Raven era bună pentru nebunia divină a lumilor de dincolo, nu pentru judecata rece şi sfatul lipsit de patimă necesar acestei lumi. Ce se va alege de Britania, dacă ea va muri înainte ca Morgaine să ajungă la puterile depline ce-i vor fi trebuincioase?

Deasupra capului, cerul era încă întunecat, cu toate că spre răsărit ceaţa se subţia odată cu creşterea zorilor, în timp ce privea, sporea şi lumina; treptat, s-au format nori roşiatici, care s-au răsucit sub forma unui dragon roşu, încolăcindu-se de-a lungul întregului orizont. Apoi, o mare stea căzătoare, în flăcări, a brăzdat cerul, făcând să pălească forma dragonului roşu;

strălucirea ei a orbit-o pe Viviane vreme de o clipă, iar apoi, când putut iarăşi să vadă, dragonul roşu dispăruse, iar norii, într-o neîncetată frământare, se albiseră de la lumina soarelui ce răsărea.

Viviane a simţi fiori care îi traversau şira spinării. Un semn ca acela nu se vedea decât o dată în viaţă — pesemne că toate suflarea Britaniei trăise un asemenea moment. *Deci Uther se duce*, a gândit ea. *Adio dragonului care și-a desfăcut aripile asupra coastelor noastre. Acum saxonii se vor năpusti peste noi.*

A oftat şi apoi, pe nevestite, s-a produs o unduire prin aer şi un bărbat a apărut în faţa ei. A început să tremure, nu de spaima pe care orice femeie crescută numai în casă ar putea-o simţi faţă de un intrus — Viviane nu se temea de nici un om viu — ci pentru că de mult nu mai trăise o viziune de acel fel. O viziune care venea nechemată, neinvocată, trebuie că avea o mare putere.

O putere ca a stelei căzătoare, un semn pe care nu l-am văzut de când trăiesc...

Pe moment, nu l-a recunoscut pe bărbatul ce stătea în faţa ei; boala măcinătoare îi albise părul, îi mâncase umerii laţi, îi cocârjase spinarea; pielea îi era îngălbenită şi ochii adânciţi în orbite de durere. Chiar şi aşa, Uther Pendragon părea, ca întotdeauna, mai impunător decât orice alt bărbat; şi cu toate că în grădină se auzeau puţine sunete, astfel că a auzit ciripit de păsărele odată cu vocea lui — a avut impresia că el i-a vorbit aşa cum o făcuse mereu, aspru, lipsit de căldură.

Așadar, Viviane, ne întâlnim pentru ultima oară. Între noi există o legătură, nu una pe care mi-aș fi dorit-o; n-am fost prieteni, cumnată. Însă mă încred în viziunea ta, pentru că tot ce ai rostit s-a adeverit. Iar tu ești singura care poate face ca următorul Mare Rege al Britaniei să poată lua ce este pe drept al lui.

Apoi, a văzut că el avea pe piept semnul unei răni cumplite. Cum se făcea că Uther Pendragon, care zăcea de boală la Caerleon, murise de o rană, iar nu de îndelungata sa boală?

Am murit ca un adevărat războinic; armatele participante la înțelegere și-au dovedit încă o dată necredința, iar armatele mele nu le-au putut sta împotrivă decât atunci când m-am dus eu însumi pe câmpul de bătălie, ca să mă arăt lor. Atunci oștile mele au atacat, dar Aesc, căpetenia saxonă — nu i-aș da numele de rege

acelui sălbatic — a străpuns rândurile alor noștri și mi-a ucis trei oșteni din gardă; eu l-am doborât înainte ca garda lui personală să mă poată ucide. Următoarea bătălie va aparține fiului meu. Dacă el va urca pe tron.

Viviane s-a trezit spunând cu voce tare, rupând tăcerea:

— Arthur este Rege datorită vechii spițe regale a Avalonului. El nu are nevoie de sânge de Pendragon ca să-și ia locul menit pe drept, de Mare Rege.

Însă vorbele ei, care l-ar fi făcut pe Uther cel viu să izbucnească într-o explozie de mânie, a iscat doar un surâs strâmb și, pentru ultima oară, ea a părut că-i aude glasul.

Nu am a mă îndoi, cumnată, că va fi nevoie de mai mult decât de vrăjile tale ca să îi faci pe regii mărunți ai Britaniei să înțeleagă asta. Poate că disprețuiești sângele lui Pendragon, dar de Merlin depinde ca să îl pună pe tronul meu pe Arthur.

Iar apoi, în fața ochilor ei, vedenia lui Uther Pendragon s-a stins, după care i-a apărut un alt bărbat pe care Viviane îl văzuse doar în vise. Și, într-o străfulgerare care a părut că o arde, a înțeles de ce nici un bărbat nu însemnase pentru ea altceva decât o datorie, ori o cale către putere, ori o plăcere de o noapte. Vreme de o clipă a rămas într-un tărâm înecat înainte ca pietrele așezate în cerc pe Tor să fi fost înălțate, iar în jurul brațelor avea șerpi de aur care se încolăceau... Secera lunii, slabă, ardea ca o lună mare și Încornorată pe frunte, iar ea l-a *cunoscut*, cu un simț care trecea dincolo de timp ori spațiu... A țipat, un țipăt de jale pentru tot ce nu cunoscuse în acea viață, cu o durere cumplită de pierdere pe care nici măcar nu o bănuise până atunci. Apoi grădina a devenit pustie, iar păsările au ciripit dezlănțuit în tăcerea umedă a cețurilor care ascundeau soarele ce răsărea.

Iar departe, în Caerleon, Igraine, care se știa văduvă, plângea după iubirea ei... E datoria ei să-l jelească... Viviane s-a prins de scoarța umedă de rouă a unui copac pentru a se sprijini și s-a rezemat de trunchi, sfârtecată de o tristețe neașteptată. El n-o cunoscuse niciodată cu adevărat. O disprețuise, nu avusese niciodată încredere în ea — doar în clipa morții, când vălurile muritoare ale vieții se destramă. *Zeiță, fii milostivă... o viață dusă, iar eu nu l-am cunoscut... Dus, dus iarăși, și îl voi cunoaște când ne vom întâlni, ori vom păși orbiți din nou, trecând unul pe lângă*

celălalt, ca niște străini? Însă nu a primit răspuns, fiindcă tăcerea stăruia, iar Viviane nu a putut plânge.

Igraine are să plângă după el... Eu nu sunt în stare...

Grăbită, și-a adunat gândurile. Nu avea timp să jelească o iubire asemenea unui vis dintr-un vis; timpul începea să curgă pentru ea, de aceea a analizat viziunea cu o ușoară spaimă. N-a găsit în sine nici o suferință pentru mort, nici altceva, decât exasperare; s-ar fi cuvenit să știe că el va găsi cu cale să moară în cel mai nepotrivit moment, înainte de a apuca să-și proclame fiul în fața regișorilor rivali care se străduiau să pună mâna pe coroana de Mare Rege. De ce nu rămăsese în Caerleon, de ce cedase mândriei care îl îndemnase să se arate încă o dată în iureșul unei bătălii? Măcar apucase să-și vadă fiul? Sosise Merlin la vreme pentru asta?

Mesajul dispăruse, imposibil de a mai fi rechemat; nu avea posibilitatea să-l aducă înapoi și să-i pună întrebări firești. Uther îi apăruse exact în clipa morții — era bine că Igraine nu va ști niciodată acest lucru. Însă el murise.

Viviane a privit spre cer. Încă nu se zărea vreun semn al lunii; poate avea să vadă ceva în oglindă. Să o cheme pe Raven? Nu, nu avea timp pentru asta și se putea întâmpla ca Raven să nu consimtă să rupă legământul tăcerii pentru o viziune ce privea treburi ale lumii exterioare. Morgaine? A simțit un fior la gândul de a o vedea pe Morgaine din nou într-un răstimp atât de scurt.

Oare va trăi toată viața la fel ca mine, având inima moartă înăuntrul trupului viu?

A inspirat printre suspine și s-a întors, cu gând să iasă din grădină. Încă era umed și frig; răsăritul era încă învăluit în cețuri. Nu a văzut pe nimeni când a urcat calea secretă către Izvorul Sfânt, unde s-a aplecat să soarbă, azvârlindu-și părul pe spate, făcându-și palmele căuș, ca să ia apă. Apoi s-a dus la iazul-oglindă. Slujise vreme de atâția ani în sanctuarul de aici, încât ajunsese să creadă pe deplin în puterile Viziunii; însă acum, lucru ce nu-i stătea în fire, s-a rugat.

Zeiță, nu-mi răpi puterea, măcar pentru o vreme. Mamă, știi bine că nu cer asta pentru mine, ci doar pentru ca această țară să fie păzită până ce o pot pune în mâinile pe care le-am pregătit ca să o apere.

Pentru o clipă, a văzut doar unduirile apei din iaz şi şi-a împreunat mâinile, ca şi cum ar fi putut sili viziunea să apară. Apoi, treptat, au început să se închege şi imaginile: l-a văzut pe Merlin mergând de-a lungul şi de-a latul ţării pe cărări ascunse, când ca druid, când ca bard, aşa cum se cuvenea să procedeze Mesagerul Zeilor, când ca un cerşetor bătrân ori coropcar cu păr alb, când ca simplu harpist. Faţa lui a început să se destrame şi să se schimbe, apoi l-a văzut pe Kevin bardul, acum înveşmântat în roba albă a Mesagerului pentru Avalon, când în strai de nobil, înfruntându-i pe preoţii creştini... Iar dinapoia capului său se vedea o umbră, era împresurat de umbre, umbra unei pădurici de stejari, umbra crucii; l-a văzut cu cupa sacră a druizilor... L-a mai văzut pe Arthur, cu fruntea încă mânjită de sângele cerbului cu care luptase şi pe care îl ucisese, şi pe Morgaine râzând, încununată cu flori, cu faţa însemnată cu sânge... Nu a vrut să vadă asta şi s-a silit cu sălbăticie să-şi întoarcă ochii de la imagini, dar nu a îndrăznit să întrerupă înlănţuirea curgătoare a viziunilor. A văzut o vilă romană şi pe Arthur în picioare între doi băieţi — unul era propriul ei Lancelot, fiul ei mai tânăr; a presupus că celălalt era fratele vitreg al lui Arthur, Caius, fiul lui Ectorius... A văzut-o pe Morgaine înconjurată de fiii ei; unul după altul, aceştia au îngenuncheat la picioarele lui Arthur. Apoi a văzut luntrea Avalonului, drapată în negru, precum un car mortuar, şi pe Morgaine în capul ei, doar că Morgaine era mai vârstnică... mai bătrână, şi plângea.

Nerăbdătoare, Viviane şi-a trecut palma peste suprafaţa apei. Nu era momentul potrivit să se afle acolo, căutând sfat de la viziuni ce păreau să nu aibă nici o noimă. A coborât grăbită dealul, către sălaşul ei, şi a chemat preotesele ce o slujeau.

— Îmbrăcaţi-mă, a spus ea cu glas poruncitor, şi trimiteţi după Merlin; trebuie să plece călare până la Caerleon şi să mi-l aducă pe Arthur aici înainte ca luna să fie mai bătrână cu o zi pe cer. Nu este timp de pierdut.

18

Cu toate acestea, Arthur nu a sosit la Avalon odată cu luna

nouă.

Aflată în Casa Fecioarelor, Morgaine a văzut apărând luna nouă, dar nu şi-a întrerupt postul de lună întunecată. Se simţea slăbită şi ştia că dacă va mânca ceva, i se va face rău. Da, probabil că era firesc. Uneori se simţea astfel când ar fi trebuit să înceapă schimbările lunare; mai târziu, avea să se simtă mai bine. Iar pe la prânz în acea zi s-a simţit ceva mai bine şi a băut puţin lapte şi a mâncat nişte pâine; iar în acea după-amiază, Viviane a trimis după ea.

— Uther e mort la Caerleon, a spus ea. Dacă socoteşti că trebuie să-ţi vezi mama...

Vreme de câteva clipe, Morgaine a analizat sugestia, însă într-un târziu a clătinat din cap.

— Nu l-am iubit pe Uther, a spus ea, iar Igraine ştie bine asta. Să dea Zeiţa ca unii dintre preoţii care o sfătuiesc să-i ofere mai multă consolare decât aş reuşi eu.

Viviane a suspinat. Arăta obosită şi chinuită, iar Morgaine s-a întrebat dacă şi ea se simţea rău din cauza perioadei de înnegurare a lunii.

— Cu toate că-mi pare rău că o spun, socotesc că ai dreptate. Te-aş fi scutit de a o vedea, dacă ar fi fost nevoie. Ai avea timp să te întorci la Avalon înainte de... Viviane s-a oprit, apoi a urmat: Ştii bine că Uther, cât a trăit, i-a ţinut în frâu pe saxoni, cu toate că a trebuit să lupte pentru asta mereu; niciodată nu au existat mai mult de câteva luni de pace. Acum, mi-e teamă că lucrurile se vor înrăutăţi; saxonii ar putea ajunge chiar la porţile Avalonului. Morgaine, acum eşti preoteasă în adevăratul înţeles al cuvântului, ai văzut armele sacre...

Morgaine a răspuns printr-un semn, iar Viviane a dat din cap şi a continuat:

— S-ar putea să vină ziua când trebuie să se ridice spada în apărarea Avalonului şi a întregii Britanii.

De ce îmi spui mie toate acestea? Eu sunt preoteasă, nu războinic; nu pot ridica spada în apărarea Avalonului, a gândit Morgaine.

— Mai ţii minte spada?

Desculţă, trasând cercul cu greutatea spadei în mână, auzind-o pe Raven, ţipătul tăcut dar, în acelaşi timp, răsunător, de groază...

— Da, o ţin minte.

— Atunci, am o sarcină pentru tine, a spus Viviane. Când spada este luată la luptă, trebuie să fie înconjurată de toate vrăjile pe care le avem la îndemână. Tu trebuie să făureşti o teacă pentru acea spadă, Morgaine, şi să pui în ea toate farmecele pe care le cunoşti, astfel încât cel care o poartă în luptă să nu piardă nici o picătură de sânge. Poţi face asta?

„Am uitat”, a gândit Morgaine, „că aş putea avea îndatoriri de preoteasă, dar şi de războinic.” Apoi, cu darul ei de a citi orice gând, Viviane a spus:

— Aşadar, vei avea şi tu un rol în apărarea ţării.

— Fie, a spus Morgaine, întrebându-se de ce Viviane, care era cea mai mare preoteasă a Avalonului, nu îşi luase pentru sine acea sarcină.

Femeia mai în vârstă nu i-a răspuns, ci s-a mulţumit să spună:

— Pentru asta, trebuie să lucrezi cu spada dinaintea ta; vino, iar Raven te va sluji cu tăcerea magiei.

Cu toate că s-a străduit să-şi aducă aminte că ea era doar un recipient al puterii, iar puterea în sine venea de la Zeiţă, Morgaine era suficient de tânără ca să se simtă cuprinsă de exaltare când a fost condusă în tăcere în locul secret unde avea să se desfăşoare o asemenea activitate şi s-a văzut înconjurată de preotese care trebuiau să simtă orice nevoie a ei, astfel încât ea să nu întrerupă tăcerea necesară pentru a da putere suficientă vrăjilor ce aveau să fie înnodate. Spada a fost aşezată pe o pânză dinaintea ei; alături de spadă, se afla cupa cu pereţi scăzuţi, făurită din argint cu lucrătură de aur la buză. Era plină cu apă adusă de la Izvorul Sfânt; nu pentru băut — hrana şi apa au fost păstrate pentru ea — ci pentru a putea privi în ea ca să vadă lucruri trebuincioase pentru lucrarea pe care avea să o desăvârşească.

În prima zi a tăiat, slujindu-se de spadă, o căptuşeală din piele fină de căprioară. Era prima oară că i se dădeau unelte fine cu care să lucreze şi a simţit plăcere în mânuirea acului special din fier ce i se dăduse ca să coasă teaca; a simţit o mândrie despre care şi-a dat seama că era copilărească atunci când, împungându-şi degetul o dată sau de două ori, nu a scos nici măcar un ţipăt. I-a fost imposibil să-şi reprime o exclamaţie de pură plăcere când i s-

a arătat bucata cea mai nepreţuită de catifea sângerie pe care o văzuse vreodată, vopsită cu culori ce, aşa i se spusese cândva, costau mai mulţi bani decât ar fi fost necesari pentru a cumpăra un conac şi pentru a angaja oameni să lucreze pământul acestuia vreme de un an. Catifeaua trebuia să acopere pielea de căprioară, iar în ea trebuia să ţeasă, în firele de aur şi mătase ce i s-au dat, incantaţiile magice şi simbolurile lor.

Prima zi i-a fost răpită de confecţionarea tecii din piele de căprioară şi a acoperământului din catifea; şi, înainte de a merge la culcare, căzută în gânduri legate de ce trebuia să facă, aproape în transă, s-a tăiat puţin la braţ şi a uns pielea de căprioară cu sângele ei.

Zeiţă! Mare Corb! Pe această teacă s-a vărsat sânge, astfel că nu va fi nevoie să mai fie vărsat şi altul când ea va fi purtată în luptă.

A dormit neîntoarsă, visând că stătea pe un deal înalt de pe care se vedea întreaga Britanie şi cosea vrăji, ţesându-le ca pe nişte fire luminoase şi vizibile în urzeala pământului însuşi. Dedesubtul ei, Regele Cerb alerga, iar un bărbat a urcat cu paşi mari dealul până la ea şi a luat spada din mâna ei...

Morgaine s-a trezit cu o tresărire, gândind: *Arthur! Arthur este acela care va purta spada, el este fiul lui Pendragon...* Şi, aşa cum stătea pe întuneric, a socotit că tocmai de aceea i-o dăduse Viviane, ca să făurească teaca pentru spada pe care el o va purta ca simbol al tuturor popoarelor sale. Arthur era acela care vărsase sângele virginităţii ei, iar ea, din spiţa sacră a Avalonului, era aceea care trebuia să făurească teaca fermecată, care să apere sângele regal.

În cursul acelei zile, a lucrat în tăcere, privind în potir, îngăduind imaginilor să crească, oprindu-se când şi când ca să aştepte ca din fluxul meditaţiei să apară inspiraţia; a făcut luna cu coarne, astfel ca Zeiţa să vegheze întotdeauna asupra spadei şi să apere sângele sacru al Avalonului. Era atât de cufundată în tăcerea magică, încât orice obiect asupra căruia zăbovea privirea ei, orice mişcare a mâinilor ei sfinţite, se transforma în putere pentru împlinirea vrăjii; uneori i se părea că lumina vizibilă îi urma degetele aşa cum ea a urmat vremea, de la luna cu coarne la luna plină, iar apoi la luna întunecată, pentru că toate lucrurile trebuiau să urmeze curgerea anotimpurilor. Apoi, pentru că ştia

că un Mare Rege din Britania trebuia să domnească într-o ţară creştină, şi pentru că, atunci când sosiseră în Britania, primii adepţi ai lui Hristos îi cunoscuseră pe druizi, a introdus simbolul prieteniei dintre creştini şi druizi, crucea din cercul cu trei aripi. A brodat pe catifeaua sângerie semnele elementelor magice, ale pământului, aerului, apei şi focului, iar apoi a făcut cupa cu mânere joase din faţa ei, în care se întrepătrundeau şi se mişcau viziuni, ieşind din şi pătrunzând în beznă: bagheta magică şi platoul de lut, şarpele lecuirii şi aripile înţelepciunii, dar şi înflăcărata spadă a puterii... Existau momente când avea impresia că acul şi firul treceau prin propria ei carne sau prin carnea pământului, străpungând pământ şi cer şi propriul ei sânge şi trup... semn peste semn şi simbol peste simbol, fiecare însemnat cu sângele ei şi cu apa de la Izvorul Sfânt. Au existat momente când, de la mare distanţă, din mintea ei, părea să-şi privească degetele lucrând fără ca acestea să fie îndrumate conştient, iar vrăjile se ţeseau singure, sângele şi oasele pământului, sângele fecioriei ei, tăria Cerbului Rege, care murise şi-şi vărsase sângele astfel ca oponentul său să nu moară...

La apus, în cea de-a treia zi, a terminat, iar fiecare centimetru de teacă era acoperit cu simboluri înlănţuite, dintre care pe unele nici măcar nu le recunoştea; să fi venit direct din mâna Zeiţei prin mâinile ei? A ridicat teaca, a vârât spada în ea; a cântărit-o în mâini, apoi a rostit cu voce tare, rupând tăcerea rituală:

— Este gata.

Acum, după ce încordarea îndelungată încetase, şi-a dat seama că era epuizată, zguduită şi bolnavă. Ritualul şi folosirea prelungită a Viziunii puteau reuşi aşa ceva; asta îi întrerupsese şi sângerările lunare, fără îndoială, pentru că acestea apăreau la lună întunecată. Se spunea că acel lucru era norocos, pentru că preotesele se izolau ca să-şi apere puterea în asemenea momente, iar asta era la fel ca recluziunea rituală a lunii întunecate, când până şi Zeiţa se ascundea ca să-şi protejeze izvorul puterii.

Viviane a venit şi a ridicat teaca. Nu şi-a putut stăpâni o uşoară exclamaţie de uimire când a privit-o şi, într-adevăr, până şi Morgaine, care ştia că o lucrase cu mâinile ei, a avut impresia că era un lucru ce depăşea îndemânarea umană, încărcat de vrajă.

Abia atingând-o, Viviane a înfăşurat-o într-o pânză lungă şi albă din mătase.

— Ai lucrat bine, a spus ea, iar Morgaine a gândit, deşi mintea părea să i se învârtejească: *Cum de-şi închipuie că mă poate judeca? Şi eu sunt preoteasă, am depăşit învăţăturile primite de la ea...* Şi a rămas împietrită de felul cum cugeta.

Viviane a atins-o uşor pe obraz.

— Mergi şi te culcă, iubita mea; te-ai ostenit din cale afară să faci treaba asta.

Morgaine a dormit adânc şi îndelung, fără să viseze; dar după miezul nopţii, brusc, a trezit-o un vuiet sălbatic de clopote de alarmă, alte clopote de alarmă, clopote de biserică — un sentiment de groază simţit în copilărie: *Vin saxonii! Ridicaţi-vă şi luaţi armele!*

Se părea că se trezise cu o tresărire şi nu se afla în Casa Fecioarelor, ci într-o biserică, iar pe piatra de altar era depus un set de arme; iar pe o masă improvizată din apropiere stătea întins un bărbat în armură, acoperit cu un giulgiu. Deasupra capului ei, avertismentul încă răsuna însoţit de un dangăt mare, atât de mare, încât ar fi putut trezi chiar şi morţii... Ba nu, pentru că acel cavaler mort nu s-a clintit şi, cu o rugăciune spusă pe nerăsuflate pentru iertare, ea a ridicat spada... şi de astă dată s-a trezit complet, fiindcă în cameră era lumină şi linişte. Nici măcar sunetul clopotelor bisericii de pe cealaltă insulă nu străbătea prin zidurile camerei cu podeaua din piatră. Visase toate acele clopote, cavalerul mort şi capela cu lumânări arzând, cu armele de pe altar, spada, totul. *Cum de-am ajuns să văd toate acelea? Viziunea nu îmi vine niciodată decât dorită... Să fi fost, aşadar, doar un vis?*

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, a fost chemată; cu mintea limpede, şi-a amintit câteva dintre viziunile ce plutiseră, pe jumătate văzute, prin mintea ei când lucrase teaca cu spada dinaintea ei. Venit spre pământ într-o stea căzătoare, un tunet, o izbucnire grozavă de lumină; târâtă, încă scoţând fum, pentru a fi bătută de micuţii fierari cu piele negricioasă, care trăiau pe stâncile din calcar înainte ca inelul de pietre să fi fost înălţat; puternică, o armă pentru un rege, ruptă şi forjată iarăşi, de astă dată devenind o lamă lungă asemenea unei frunze, bătută şi

modelată, apoi călită în sânge şi foc, întărită... o *spadă forjată de trei ori, care să nu fie niciodată smulsă din pântecul pământului, fiind astfel de două ori sfântă...*

I se spusese numele spadei: Excalibur, ceea ce însemna oţel tăiat. Spadele făurite din fier luat din meteoriţi erau rare şi preţioase; aceasta preţuia sigur cât un regat.

Viviane i-a făcut semn să se acopere cu vălul şi să o însoţească. În timp ce au coborât încet panta dealului, a văzut silueta înaltă a lui Taliesin, Merlinul, apoi pe aceea a lui Kevin bardul, înaintând cu mersul lui şovăitor şi grotesc. Părea mai greoi şi mai urât ca niciodată, nelalocul său ca o bucată de ceară topită dintr-o lumânare atârnând de un candelabru din argint, cu lucrătură fină. Alături de ei... Morgaine a îngheţat, recunoscând trupul zvelt şi musculos, acel păr strălucitor tivit cu argint.

Arthur. Dar ştiuse că pentru el era spada. Ce altceva era mai firesc decât să vină acolo ca să o primească?

E războinic, rege. Frăţiorul pe care l-am ţinut pe genunchi. I s-a părut ireal. Însă prin Arthur, prin băiatul cu chip solemn care acum păşea încadrat de doi druizi, a văzut ceva din tânărul care luase coarnele Zeului Încornorat; tăcut şi grav aşa cum era, a văzut legănarea coarnelor, lupta disperată, pe viaţă şi pe moarte, şi cum venise la ea mânjit cu sângele cerbului — nu un copil, ci un bărbat, un războinic, rege.

La o şoaptă a lui Merlin, el a plecat un genunchi dinaintea Doamnei Lacului. Pe chip i se citea respectul. *Nu, sigur nu a mai văzut-o pe Viviane până acum,* a gândit ea, *doar pe mine, iar eu eram ascunsă de întuneric.*

Însă apoi el a văzut-o pe Morgaine; ea a observat expresia de recunoaştere apărând pe chipul lui cu trăsături mobile. S-a înclinat şi în faţa ei — *bine măcar,* a gândit ea, deşi asta nu avea nici o relevanţă, *că acolo unde a crescut l-au învăţat să se poarte ca un rege* — şi a murmurat:

— Morgaine.

Ea şi-a plecat capul. El o recunoscuse chiar şi prin văl. Probabil că trebuia să se încline şi ea dinaintea Regelui. Însă o Doamnă de Avalon nu se înclină nici unei puteri umane. Merlin putea face asta, la fel şi Kevin, dacă li se cerea; Viviane, niciodată, pentru că ea nu era doar preoteasa Zeiţei, ci încorpora Zeiţa în sine, într-un

fel în care preoţii-bărbaţi ai zeilor-bărbaţi nu puteau să îl înţeleagă. De aceea, Morgaine nu avea să se mai plece în faţa nimănui.

Doamna Lacului a întins o mână către el, făcându-i semn să se ridice.

— Ai făcut drum lung, a spus ea, şi eşti ostenit. Morgaine, condu-l la casa mea şi oferă-i ceva de mâncare înainte.

El a zâmbit, nu ca un rege în devenire, nu ca un Ales, ci doar ca un băietan flămând.

— Îţi mulţumesc, doamnă.

În casa Vivianei, el i-a mulţumit preotesei care i-a adus de-ale gurii şi s-a apucat să mănânce cu poftă. După ce şi-a potolit foamea dintâi, a întrebat-o pe Morgaine:

— Şi tu locuieşti aici?

— Doamna stă singură, însă este slujită de preotese, pe rând. Şi eu am locuit aici când mi-a venit rândul să o slujesc.

— Tu, fiica unui rege! Tu *slujeşti* pe altul?

— Înainte de a porunci, trebuie să slujim. Şi ea, la rându-i, a slujit în tinereţe, iar prin ea, eu o slujesc pe Zeiţă.

El a rămas puţin pe gânduri.

— Nu o ştiu pe această Mare Zeiţă, a spus el după o vreme. Merlin mi-a spus că Doamna este ruda ta... şi a mea.

— Este soră cu Igraine, mama noastră.

— Ei, înseamnă că mi-este mătuşă, a spus Arthur, rostind cuvintele de parcă le-ar fi cântărit şi ceva nu se potrivea. Toate acestea sunt stranii pentru mine. Într-un fel, am încercat să-l socotesc pe Ectorius drept tată şi pe Flavilla drept mamă a mea. Sigur, mi-am dat seama că a existat un secret; şi pentru că Ectorius a refuzat să discute cu mine despre asta, am crezut că este vorba de ceva ruşinos, că eram un bastard, ori mai rău. Pe Uther nu-l ţin minte — tatăl meu; chiar deloc. Nici pe mama, deşi uneori, când Flavilla mă pedepsea, visam că eram în altă parte, cu o femeie care mă mângâia, apoi mă împingea deoparte. Mama noastră, Igraine, seamănă mult cu tine?

— Nu, ea e înaltă şi are părul roşcat, a spus Morgaine.

Arthur a suspinat.

— Atunci cred că nu mi-o amintesc deloc. Pentru că, în visele mele, apărea mereu cineva care îţi semăna — *erai* chiar tu...

S-a întrerupt, iar glasul a început să-i tremure. *Primejdios subiect,* a gândit Morgaine, *nu îndrăznim să vorbim despre asta.* De aceea, calmă, a zis:

— Mai ia un măr; sunt de pe insulă.

— Mulţumesc. A luat un măr şi a muşcat din el. Totul e nou şi ciudat. Mi s-au întâmplat atâtea lucruri de când... de când... Vocea i-a şovăit. Mă gândesc tot timpul la tine. Mi-e imposibil altfel. A fost adevărat ce am spus, Morgaine — că-mi voi aminti toată viaţa, pentru că ai fost prima şi mă voi gândi mereu la tine şi te voi iubi...

Ea şi-a dat seama că ar fi trebuit să spună ceva grav şi supărător. Cu toate acestea, s-a silit să vorbească blând, dar cu răceală:

— Nu trebuie să te gândeşti astfel la ce s-a întâmplat. Pentru tine, eu nu sunt o femeie, ci o trimisă a Zeiţei, care a venit la tine, şi este o blasfemie să mă ţii minte ca pe o muritoare de rând. Uită-mă şi ţine-o minte pe Zeiţă.

— M-am străduit... S-a întrerupt, a strâns din pumni, apoi a spus cu gravitate: Ai dreptate. Aşa trebuie să mă gândesc la asta — încă unul dintre lucrurile stranii care mi s-au întâmplat de când am plecat de la casa lui Ectorius. Lucruri misterioase, magice. La fel ca bătălia cu saxonii... A întins braţul, ridicându-şi mâneca şi lăsând la iveală un bandaj mânjit din belşug cu sânge. Am fost rănit aici. Numai că prima mea bătălie s-a desfăşurat ca într-un vis. Regele Uther... A lăsat privirea în pământ şi a înghiţit în sec. Am sosit prea târziu. Nu l-am mai apucat în viaţă, ca să-l cunosc. Era depus în biserică şi l-am văzut mort, iar armele lui erau aşezate pe altar — mi s-a spus că acela era obiceiul, că atunci când un cavaler viteaz moare, armele lui trebuie să-l vegheze. Iar apoi, în timp ce se cânta Nune Dimittis, au început a suna toate clopotele de primejdie, fiindcă saxonii atacaseră — cei ce vegheau au intrat chiar în biserică şi au smuls frânghiile clopotelor din mâinile călugărului care le trăgea pentru a vesti moartea lui Uther, ca să sune alarma, iar oamenii regelui şi-au luat armele şi au alergat afară. Eu nu aveam spadă, ci doar un pumnal, dar am smuls o suliţă de la un soldat. Prima mea bătălie, am gândit, dar apoi, Cai — fratele meu vitreg, de fapt Caius, fiul lui Ectorius — mi-a spus că lăsase spada la locul unde trăsese şi

că trebuia să mă duc să i-o aduc. Mi-am dat seama că acele vorbe erau spuse doar pentru a mă feri de bătălie; Cai şi tatăl meu vitreg spuneau că nu eram încă pregătit să dau preţ de sânge. De aceea, în loc să alerg până la casa unde fuseserăm găzduiţi, am intrat în biserică şi am luat degrabă spada regelui de pe piedestalul de piatră... Da, s-a apărat Arthur, el a luptat cu ea contra saxonilor vreme de douăzeci de ani, aşadar sigur ar fi fericit să ştie că ea luptă încă o dată împotriva lor, în loc să zacă nefolosită pe o piatră oarecare! După aceea, am fugit şi am vrut să i-o dau lui Cai, în timp ce ne adunam cu toţii ca să răspundem atacului, şi atunci l-am văzut pe Merlin, iar el a spus, cu glasul cel mai puternic pe care l-am auzit vreodată: „De unde ai luat spada aceea, băiete?" Şi m-am înfuriat pentru că mi-a zis că-s *băiat*, chiar şi după ce făcusem pe Insula Dragonului, şi i-am spus că aceea era o spadă pentru lupta împotriva saxonilor, nu pentru a zace pe o piatră, şi atunci Ectorius s-a apropiat şi m-a văzut cu spada în mână, iar el şi Cai au îngenuncheat dinaintea mea, pe neaşteptate! M-am simţit tare ciudat — de aceea i-am zis: „Tată, de ce îngenunchezi, de ce-l faci şi pe fratele meu să îngenuncheze astfel? Vai, ridicaţi-vă, nu vreau să văd aşa ceva", iar Merlin a spus cu aceeaşi voce tunătoare: El este regele, este drept ca el să poarte spada." Iar saxonii au început să vină peste ziduri — le-am auzit cornurile de luptă — aşa că nu a mai fost vreme să vorbim despre spade sau alte lucruri; Cai a înşfăcat suliţa, iar eu am rămas cu spada şi am plecat la luptă. Nu-mi aduc aminte multe despre acea luptă — pesemne că niciodată nu-ţi aduci aminte aşa ceva. Cai a fost rănit — o rană urâtă la un picior. După aceea, în timp ce mi-a bandajat braţul, Merlin mi-a spus cine eram cu adevărat. Cine fusese tatăl meu, adică. Iar Ectorius a venit şi a îngenuncheat în faţa mea şi a spus că-mi va fi un bun cavaler, aşa cum fusese şi pentru tatăl meu şi pentru Ambrosius, iar eu m-am fâstâcit... şi singurul lucru care m-a rugat a fost să-l fac şambelan pe Cai atunci când voi avea curtea mea. Iar eu am spus că o voi face bucuros — la urma- urmelor, mi-e frate. Mai bine zis, întotdeauna îl voi socoti frate al meu. S-a produs multă agitaţie în legătură cu spada, dar Merlin a spus tuturor regilor că soarta mă făcuse să o ridic de pe lespedea aceea, iar eu îţi zic că toţi l-au ascultat.

Apoi a surâs, iar Morgaine a simţit un val de iubire şi de milă faţă de nedumerirea lui. Clopotele care o treziseră... ea văzuse, dar nu-şi dăduse seama ce avea în faţa ochilor. A plecat pleoapele. Din acea clipă, între ei avea să existe mereu o legătură. Întotdeauna va cădea orice lovitură în felul acela, ca o tăietură de spadă în inima ei expusă?

— Iar acum se pare că mi se va da o altă spadă, a spus Arthur. După ce n-am avut nici una, iată că voi avea două! A oftat şi a spus pe un ton aproape plângăreţ: Nu înţeleg ce legătură au toate acestea cu a fi rege.

Cu toate că o văzuse pe Viviane de multe ori în roba de Mare Preoteasă de Avalon, Morgaine nu se obişnuise cu acea imagine. L-a văzut pe Arthur privind când la Viviane, când la ea, şi a perceput asemănarea oglindită în ochii lui. Arthur a rămas tăcut, o dată în plus cuprins de fiori. „E totuşi bine”, a gândit Morgaine, percepând o stare nelămurită de rău, „că nu l-au făcut să ţină postul magic. Pesemne că ar fi mâncat împreună cu el, însă gândul mâncării i-a dat o stare de greaţă.” Lucrarea îndelungată cu farmecele putea produce o asemenea stare; nici nu era de mirare că Viviane arăta atât de uscată.

— Vino, i-a spus Viviane şi, pornind înainte — Doamna de Avalon, ocupându-şi locul, o lua chiar şi înaintea unui rege — a ieşit din casă şi a mers de-a lungul lacului până în clădirea unde erau găzduite preotesele. Arthur a păşit tăcut alături de Morgaine şi, vreme de o clipă, ea s-a aşteptat ca el să întindă mâna, aşa cum făcea când era foarte mic, agăţându-se de mâna ei... Însă acum, mâna pe care o strânsese era a unui războinic, mai cuprinzătoare decât a ei, asprită de exerciţiile îndelungate cu spada şi cu alte arme. În spatele lui Morgaine şi Arthur venea Merlin, iar alături de el, Kevin.

Au coborât o serie de trepte înguste, iar mirosul de umezeală de sub pământ i-a înconjurat. Morgaine n-a văzut pe nimeni aprinzând vreo torţă, însă brusc, în beznă a apărut o strălucire slabă, după care în jurul lor s-a iscat o lumină palidă. Viviane s-a oprit atât de brusc, încât ceilalţi aproape că au dat peste ea şi, un moment, Morgaine a rămas uimită că se simţea doar slabă şi mică, o femeie obişnuită, nicidecum o imagine îndepărtată a Zeiţei. Doamna a întins mâna şi l-a prins pe Arthur de

încheietură; nu i-a fost ușor să-i cuprindă încheietura cu degetele.

— Arthur, fiul lui Igraine de Avalon şi al lui Pendragon, rege legiuit al întregii Britanii, a spus ea, priveşte lucrul cel mai sacru din ţara ta.

Lumina a căzut pe aur şi giuvaieruri dintr-o cupă şi de pe o tavă, pe suliţa lungă, pe firele aurii şi sângerii ale tecii. Şi, din teacă, Viviane a scos lama lungă şi întunecată. Discret, pietrele preţioase au sclipit de pe mâner.

— Spada însemnelor Sacre ale druizilor, a spus ea încet. Să-mi juri acum, Arthur Pendragon, rege al Britaniei, că atunci când vei fi încoronat, vei trata firesc şi cu druizii şi cu creştinii, şi că te vei lăsa îndrumat de magia sacră a celor care te-au pus pe acest tron.

Cu ochii uimiţi, Arthur a întins mâna spre spadă; Morgaine a văzut totul în ochii lui — că ştia ce fel de spadă era aceea. Viviane a făcut un gest grăbit, împiedicându-l să o ridice.

— Pentru cel ce atinge lucrurile sfinte fără a fi pregătit, gestul înseamnă moartea, a spus ea. Arthur, jură. Cu această spadă în mână, nu va exista şef războinic ori rege, creştin ori păgân, care să-ţi stea împotrivă. Dar aceasta nu este o spadă pentru un rege care își apleacă urechea doar la cele spuse de preoţii creștini. Dacă nu juri, poţi pleca îndată, purtând asupra ta armele pe care le poţi căpăta de la supușii tăi creştini, iar oamenii ce ascultă de Avalon pentru a fi îndrumaţi te vor urma doar când le vom spune noi că așa trebuie să facă. Ori jură, şi te vei bucura de credinţa lor prin armele sacre ale Avalonului. Alege, Arthur.

Încruntându-se puţin, el a privit-o fix, iar lumina palidă a căzut pe părul lui, făcându-l să pară aproape alb.

— Trebuie să existe un singur cârmuitor al acestei ţări, a spus el, şi nu trebuie să fiu îndrumat de Avalon.

— Dar nici de preoţi, care te vor face un slujitor umil al Dumnezeului lor mort, a spus Viviane încet. Însă noi nu te vom zori. Alege dacă vrei sau nu să iei această spadă, sau refuză, şi vei domni în numele tău, dispreţuind ajutorul Vechilor Zei.

Morgaine a simţit că spusele lui Viviane au lovit într-un punct sensibil — ziua în care el gonise după căprioare, iar Vechii Zei îi dăruiseră victoria, astfel încât să fie aclamat ca rege de aceste popoare, primele care îl preamăriseră. El s-a grăbit să spună:

— Doamne fereşte să dispreţuiesc... Apoi s-a oprit, rămânând fără glas. Ce trebuie să jur, Doamnă?

— Doar atât: că îi vei trata ca egali pe toţi, fie că ei îl urmează pe Dumnezeul creştinilor fie că nu, şi să respecţi întotdeauna Zeii Avalonului. Pentru că, indiferent ce ar spune creştinii, Arthur Pendragon, şi oricum l-ar numi pe Dumnezeul lor, toţi Dumnezeii sau Zeii sunt unul singur, iar toate Zeiţele nu sunt decât o Zeiţă. Jură doar că vei respecta acest adevăr şi că nu te vei agăţa de unul, pentru a-l dispreţui pe altul.

— Cred că ai văzut, a spus Merlin, cu glas adânc şi răsunător în acea tăcere, că eu mă înclin cu respect în faţa lui Hristos şi că am îngenuncheat la altar şi am împărtăşit masa lor sacră.

Tulburat, Arthur a spus:

— Da, este adevărat, stăpâne Merlin. Iar tu, cred eu, eşti sfetnicul în care trebuie să mă încred mai mult decât în oricare altul. Mă sfătuieşti, aşadar, să jur?

— Stăpânul şi regele meu, a spus Taliesin, eşti tânăr pentru o aşa domnie, şi pesemne că preoţii şi episcopii tăi vor voi să devină stăpâni până şi pe conştiinţa unui rege. Însă eu nu sunt preot; sunt druid. Şi spun doar că înţelepciunea şi adevărul nu sunt în posesia unui preot. Întreabă-ţi conştiinţa, Arthur, dacă este nefiresc să juri că vei trata ca egali pe toţi oamenii, indiferent la ce Zei se închină, în loc de a jura credinţă veşnică doar unuia.

Arthur a spus încet:

— Bine, voi jura şi voi lua spada.

— Atunci îngenunchează, i-a cerut Viviane, ca mărturie a faptului că regele e doar un om, iar o preoteasă, chiar o mare preoteasă, e doar o femeie, dar că Zeii se află deasupra tuturor.

Arthur a îngenuncheat. Lumina ce cădea asupra părului său era ca o coroană. Viviane a aşezat spada în mâna lui; degetele lui s-au strâns în jurul mânerului. A inspirat adânc.

— Ia această spadă, regele meu, a spus Viviane, şi poart-o cu dreptate. Această spadă nu este făcută din fier furat din trupul pământului, mama noastră; este sfântă, făurită şi forjată din metal care a căzut din cer, cu atât de mult timp în urmă, încât nici tradiţia druizilor nu mai ţine socoteala anilor, pentru că a fost lucrată înainte ca druizii să fi ajuns pe aceste insule.

Cu spada în mână, Arthur s-a ridicat.

— Ce îţi place mai mult? Spada, ori teaca?

Arthur s-a uitat la teaca bogat împodobită, însă a spus:

— Eu sunt războinic, doamnă. Teaca este frumoasă, dar spada îmi place mai mult.

— Chiar şi aşa, a spus Viviane, să păstrezi teaca mereu în preajmă; a fost făurită folosindu-se toate vrăjile Avalonului. Câtă vreme vei purta acea teacă, chiar de vei fi rănit, nu vei vărsa sânge cât să îţi fie viaţa în primejdie; este lucrată cu vrăji care opresc sângerarea. Este un lucru rar şi nepreţuit, dar şi magic.

Cât pe ce să izbucnească în râs după risipirea încordării prin care trecuse, el s-a reţinut şi doar a zâmbit, spunând:

— Ar fi fost bine să o am la mine când am primit rana aceasta în lupta cu saxonii — fiindcă am sângerat ca o oaie la tăiere!

— Atunci nu erai rege, stăpâne. Dar de acum înainte, teaca fermecată are să te apere.

— Chiar şi aşa, rege al meu, s-a auzit glasul melodios al lui Kevin bardul, aproape ascuns în spatele lui Merlin, oricât de mult te-ai încrede în teacă, eu te-aş sfătui să-ţi găseşti maeştri în mânuirea armelor şi să te pregăteşti neîncetat!

Arthur a pufnit uşor în timp ce-şi punea spada şi teaca la brâu.

— Tatăl meu vitreg a pus un preot bătrân să mă deprindă literele, iar el îmi citea din Scripturi cum diavolul l-a ispitit pe Domnul Iisus spunându-i că Dumnezeu i-a dat îngeri ca să vegheze asupra lui; iar Iisus a spus că ai face o mare greşeală să-l ispiteşti pe Dumnezeu. Un rege nu e decât carne şi sânge — şi să nu uităm, eu am luat spada din locul în care Uther stătea întins pe catafalc. Să nu-ţi închipui că-l voi ispiti pe Dumnezeu în acest fel, stăpâne druid.

Purtând la cingătoare spada cu însemnele regale sacre, Arthur părea mai înalt, mai impunător. Cu ochiul minţii, Morgaine l-a văzut încoronat şi înveşmântat ca rege, aşezat pe tron... şi, vreme de o clipă, în jurul lui i s-a părut că încăperea forfotea de alţi bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi cu veşminte bogate, cu ţinută nobilă, strânşi aproape de el, companionii lui... Apoi au dispărut cu toţii, iar el a rămas din nou un tânăr care zâmbea încă nesigur, purtându-şi deocamdată rangul cu o oarecare sfiiciune.

S-au întors şi au ieşit din capela subterană. Însă, înainte de a păşi cu totul afară din încăpere, Arthur s-a răsucit ca să privească

celelalte însemne ale regalităţii ce stăteau ascunse în umbră. Nesiguranţa i s-a văzut limpede pe chip, împreună cu întrebarea nerostită: *Am făcut bine, oare îl supăr pe Dumnezeul pe care am fost învăţat să-l venerez ca Singurul şi Unicul Dumnezeu?*

Apoi s-a auzit vocea coborâtă şi calmă a lui Taliesin:

— Stăpâne şi rege al meu, ştii care mi-e dorinţa cea mai arzătoare?

— Care este aceasta, Lord Merlin?

— Ca într-o bună zi — nu acum, fiindcă ţara încă nu este pregătită pentru asta, şi nici aceia care îl urmează pe Hristos — dar într-o zi, druizii şi preoţii ar trebui să ridice rugi ca unul, ca în marea lor biserică, sfânta cuminecătură a lor să fie sărbătorită cu cupa şi talgerul acela în care să se afle pâinea şi vinul, ca semn că toţi Zeii sunt Unul.

Arthur şi-a făcut semnul crucii şi, aproape în şoaptă, a zis:

— Amin, fie ca Lordul Merlin şi Sfântul Iisus să facă posibil acest lucru pe insulele noastre într-o bună zi.

Morgaine a simţit un fior de-a lungul braţelor şi s-a auzit spunând, dându-şi seama că vorbise doar atunci când Viziunea a rostit prin gura ei:

— Acea zi va veni Arthur, dar nu aşa cum crezi. Să ai grijă cum faci ca acea zi să sosească, pentru că ea ar putea fi un semn că lucrarea ta s-a încheiat.

Cu glas reţinut, Arthur a spus:

— Dacă acea zi va să vină, Doamnă, atunci acela va fi pentru mine un semn că am împlinit ce trebuia ca rege, şi voi fi fericit dacă se va întâmpla asta.

— Să ai grijă ce rosteşti, a spus Merlin foarte încet, pentru că vorbele pe care le spunem devin umbre a ceea ce are să se întâmple şi, rostindu-le, le facem să se împlinească, rege al meu.

Morgaine a clipit orbită când au ieşit la lumină. S-a legănat pe picioare, iar Kevin a întins o mână să o sprijine.

— Îţi este rău, doamna mea?

Ea a clătinat din cap, impunându-şi voinţa ca să alunge acea ameţeală. Tulburat, Arthur a privit-o cu atenţie. Însă la scurt timp după aceea s-au aflat în deplina lumină a soarelui, iar gândurile lui au revenit la alte lucruri.

— O să fiu încoronat la Glastonbury, pe Insula Preoţilor.

Doamnă, dacă îţi este în putinţă să părăseşti Avalonul, vei veni acolo?

Viviane i-a surâs şi a zis:

— Nu cred. Însă Merlin va merge cu tine. Iar Morgaine va asista la încoronarea ta, dacă aşa doreşti, şi dacă şi ea doreşte, iar Morgaine s-a întrebat de ce Viviane vorbise astfel şi de ce zâmbea. Morgaine, copila mea, mergi cu ei?

Morgaine a făcut o plecăciune, dându-şi acordul. A stat la prova luntrei în care se mai găseau acum doar Arthur şi Merlin şi când s-a apropiat de mal, a văzut câţiva bărbaţi înarmaţi ce îi aşteptau. A remarcat adâncul respect temător din ochii lor când au văzut luntrea drapată a Avalonului apărând brusc din ceţuri, iar pe unul dintre ei l-a recunoscut. Lancelot nu se schimbase mult în cei doi ani de când nu-l mai întâlnise, ci doar era mai înalt, mai atrăgător, îmbrăcat cu straie bogate de culoare sângerie, purtând cu sine o spadă şi un scut.

Şi el a recunoscut-o şi s-a înclinat în faţa ei.

— Verişoară, a spus el.

— Ea este sora mea, doamna Morgaine, Ducesă de Cornwall şi preoteasă de Avalon, a spus Arthur. Morgaine, el este cel mai drag prieten al meu, vărul nostru.

— Ne ştim.

Lancelot s-a aplecat spre mâna ei întinsă şi, din nou, în ciuda stării de rău ce era însoţită de o uşoară nelinişte, Morgaine a simţit vechea undă de dor de care nu putuse scăpa.

Eu şi el eram sortiţi unul altuia; ar fi trebuit să fiu curajoasă în acea zi, cu toate că asta ar fi însemnat să-mi calc jurământul... Şi a văzut în ochii lui că el îşi amintise, lucru confirmat şi de tandreţea cu care i-a atins mâna.

Apoi ea a oftat, a ridicat ochii şi a fost prezentată celorlalţi.

— El e Cai, fratele meu vitreg, a spus Arthur.

Cai era masiv şi brunet, roman până în străfunduri, iar ea a observat, după felul în care vorbea cu Arthur, cu politeţe şi afecţiune, ambele fireşti, că Arthur avea două căpetenii puternice care să îi conducă armatele. Ceilalţi cavaleri au fost prezentaţi ca Bedwyr, Lucan şi Balin — nume care a făcut-o pe Morgaine, dar şi pe Merlin, să ridice ochii de surprindere; acela era fratele vitreg al lui Balan, fiul cel mare al Vivianei. Balin era blond, cu

umeri largi, şi îmbrăcat mai sărăcăcios, însă avea o ţinută la fel de graţioasă ca a fratelui său vitreg, Lancelot. Straiele îi erau lipsite de strălucire, însă armele şi armura sclipeau şi arătau bine întreţinute, mânuite cu folos.

Morgaine abia a aşteptat să-l lase pe Arthur în seama cavalerilor săi; însă mai întâi el i-a ridicat mâna spre buze şi i-a sărutat-o.

— De vei putea, să vii la încoronarea mea, surioară, a zis el.

Câteva zile mai târziu, însoţită de câteva persoane de la Avalon, Morgaine a plecat să asiste la încoronarea lui Arthur. În toţi anii petrecuţi la Avalon — cu excepţia celor câteva momente când despărţise ceţurile pentru a-i îngădui lui Guinevere să-şi regăsească mănăstirea — Morgaine nu pusese niciodată piciorul pe Insula Preoţilor, Ynis Witrin, Insula de Sticlă. Spre deosebire de lumina blândă şi ceţoasă din Avalon, a avut senzaţia că soarele strălucea cu o asprime ciudată acolo. A trebuit să-şi aducă aminte că pentru aproape toţi oamenii Britaniei aceea era lumea adevărată, iar tărâmul Avalonului rămânea doar un vis fermecat, ca şi cum acela ar fi fost însuşi Regatul de Basm. Pentru ea, doar Avalon rămânea real, iar acesta de aici nu era decât un vis neplăcut din care, din anumite motive, acum nu se trezea.

Tot spaţiul din faţa bisericii era presărat cu corturi şi pavilioane în culori sclipitoare, care păreau să fi răsărit acolo ca nişte ciuperci stranii. Morgaine a avut senzaţia că clopotele bisericilor băteau zi şi noapte, ceas de ceas, un sunet puternic ce părea să o apese pe nervi. Arthur a întâmpinat-o şi astfel i-a cunoscut pe Ectorius, cavaler şi luptător destoinic ce îl crescuse pe fratele ei, şi pe soţia lui, Flavilla.

La sfatul Vivianei, pentru acea aventură în lumea exterioară Morgaine renunţase la roba albastră de preoteasă de Avalon şi la tunica din piele de căprioară, şi îmbrăcase o rochie simplă din lână vopsită în negru, cu cămăşuţă albă de pânză, şi un văl alb peste părul împletit. Curând şi-a dat seama că asta o făcea să arate ca o femeie căsătorită; între femeile din Britania, fecioarele tinere umblau cu părul despletit şi purtau rochii vopsite în culori vii. Au considerat-o drept una din femeile de la mănăstirea de pe Ynis Witrin, din apropierea bisericii, unde surorile umblau cu asemenea rochii în culori sumbre; Morgaine n-a spus nimic

pentru a-i face pe ceilalţi să-şi schimbe părerea. Şi, deşi a ridicat din sprâncene a mirare şi i-a zâmbit, nici Arthur nu a ţinut să lămurească starea ei.

— Mamă adoptivă, a spus el către Flavilla, sunt prea multe lucruri de făcut — preoţii vor să vorbească sufletului meu, iar regele de Orkney şi regele Ţării Galilor de Miazănoapte vor să se sfătuiască cu mine. Vrei să o duci pe sora mea la mama noastră?

La mama noastră, a gândit Morgaine; *dar acea mamă a devenit o străină pentru amândoi.* A căutat în minte un grăunte de bucurie în acea întâlnire şi nu a reuşit. Igraine se arătase mulţumită să-şi vadă ambii copii plecaţi, copilul primei căsătorii lipsite de bucurii, copilul născut din iubire în a doua căsătorie; ce fel de femeie putea fi aceea? Morgaine a descoperit că îşi împietrea mintea şi inima faţă de ideea de a da ochii cu Igraine. *Nici măcar nu îmi mai aduc aminte chipul ei,* a gândit ea.

Şi totuşi, când a văzut-o pe Igraine, a înţeles că ar fi recunoscut-o oriunde.

— Morgaine! Uitase, ori îşi amintea doar în vis, cât de bogată şi caldă era vocea lui Igraine. Iubita mea copilă! Ei, dar ai ajuns femeie în toată firea, iar eu te văd mereu în inima mea ca pe o copiliţă — şi cât de ostenită şi nedormită arăţi — te-a apăsat atât de tare această ceremonie, Morgaine?

Morgaine şi-a sărutat mama, simţind că lacrimile sunt gata să o podidească. Igraine ea frumoasă, în vreme ce ea — şi din nou cuvinte pe jumătate uitate au copleşit-o: *mică şi urâtă, seamănă cu oamenii-spiriduşi* — oare şi Igraine o socotea urâtă?

— Dar ce este asta? a întrebat ea şi a atins cu mâna luna în creştere de pe fruntea ei. Pictată ca oamenii-spiriduşi — cum se poate, Morgaine?

Morgaine i-a răspuns cu glas rece, monoton:

— Sunt preoteasă de Avalon, şi port cu mândrie semnul Zeiţei.

— Să-ţi tragi vălul peste frunte, copilă, altfel o vei supăra pe stareţă. Urmează să fii găzduită la mănăstire, împreună cu mine.

Morgaine a strâns din buze. *Dar stareţa, dacă ar fi să vină la Avalon, îşi va ţine crucea ascunsă vederii, de teamă că m-ar putea jigni pe mine sau pe Doamnă?*

— Nu vreau să te supăr *pe tine,* mamă, dar nu se cuvine ca eu să fiu găzduită între zidurile unei mănăstiri; stareţei nu-i va

plăcea, şi nici Doamnei, iar eu trăiesc sub poruncile Doamnei şi sub legile ei.

Gândul că ar trebui să locuiască între acele ziduri chiar şi vreme de trei nopţi cât ţinea încoronarea, chemată zi şi noapte de dangătul diavolesc al acelor clopote, a făcut-o să-i îngheţe sângele în vine.

Igraine părea tulburată.

— Bine, facă-se cum voieşti. Poate vei sta împreună cu sora mea, regina de Orkney. O mai ţii minte pe Morgause?

— Voi fi încântată să o primesc pe ruda mea Morgaine, a spus o voce plăcută, iar Morgaine a ridicat privirea şi a văzut o replică a mamei ei, aşa cum şi-o amintea din copilărie; impunătoare, bogat înveşmântată cu mătăsuri viu colorate, cu giuvaieruri şi cu părul împletit ca o coroană strălucitoare pe frunte. Vai, erai o fetiţă atât de mică, dar ai crescut, iar acum eşti preoteasă! Morgaine a primit îmbrăţişarea caldă şi înmiresmată. Bun venit, şezi alături de mine. Ce mai face sora noastră, Viviane? Am auzit lucruri măreţe, cum că ea ar fi forţa care a stârnit toate evenimentele ce l-au adus pe fiul lui Igraine pe tron. Nici măcar Lot nu ar fi avut şanse în faţa unuia susţinut de Merlin, de oamenii-spiriduşi, de toate Triburile şi de toţi romanii. Şi iată că frăţiorul tău are să fie rege! Morgaine, o să vii la curte ca să-i dai sfat, aşa cum şi Uther ar fi fost bine îndrumat dacă o avea pe Doamna din Avalon ca sfetnic?

Morgaine a râs, simţindu-se mai calmă în îmbrăţişarea lui Morgause.

— Regele va face aşa cum socoteşte că este mai bine, aceasta este prima lecţie pe care trebuie să o înveţe toţi cei care îi vor sta în preajmă. Cred că Arthur seamănă suficient de mult cu Uther ca să înveţe asta fără să i se dea lecţii.

— Da, acum nu mai încape îndoială cine l-a zămislit, în ciuda vorbelor ce s-au auzit la vremea aceea, a spus Morgause şi a tresărit, respirând scurt, în semn de căinţă pentru cele rostite. Nu, Igraine, nu trebuie să plângi iarăşi — trebuie să te bucuri, nu să verşi lacrimi, că fiul tău seamănă mult cu tatăl său şi este acceptat pretutindeni în Britania pentru că a făcut legământ să domnească asupra tuturor ţinuturilor şi popoarelor.

Igraine a clipit să-şi alunge lacrimile; plânsese mult prea mult

în ultimele zile, a gândit Morgaine.

— Sunt fericită pentru Arthur, a zis ea — însă glasul i s-a înecat şi nu a mai putut rosti nici o altă vorbă.

Morgaine a mângâiat-o pe mama ei pe braţ, însă a avut un sentiment de nemulţumire; mereu, mereu, încă de când avea primele amintiri, mama ei nu se gândise deloc la copiii ei, ci doar la Uther, Uther... Până şi acum, când el era mort şi zăcea în mormânt, mama ei îi alunga pe ea şi pe Arthur în favoarea amintirii bărbatului pe care îl iubise îndeajuns ca să uite de orice altceva. Cu o senzaţie de uşurare, s-a întors la Morgause.

— Viviane mi-a spus că ai copii...

— Adevărat, i-a răspuns Morgause, dar mai toţi sunt încă prea mici ca să se amestece printre femeile de aici. Însă cel mai mare dintre ei a venit să jure credinţă regelui său. Dacă Arthur ar muri într-o bătălie — şi nici măcar Uther nu a scăpat unei asemenea sorţi — Gawaine al meu este ruda lui cea mai apropiată, doar dacă nu cumva *tu* ai un fiu, Morgaine... Şi nu ai, adevărat? Preotesele de la Avalon îmbrăţişează cumva castitatea, cum fac călugăriţele, de nu i-ai oferit Zeiţei vreun fiu sau o fiică? Ori ai împărtăşit soarta mamei tale şi ai pierdut copii la naştere? Iartă-mă Igraine... n-am vrut să-ţi aduc aminte de asta...

Igraine a încercat să-şi reprime lacrimile.

— N-ar trebui să plâng dacă asta a fost voinţa Domnului; oricum am mai mult decât alte femei. Am o fată care o slujeşte pe Zeiţa în numele căreia am fost crescută şi un fiu care mâine va primi coroana tatălui său. Ceilalţi copii se află la sânul lui Dumnezeu.

Numele Zeiţei, a gândit Morgaine, *ce mod de a-l concepe pe Dumnezeu, cu toate generaţiile morţilor agăţându-se de el!* Ştia că acela nu era decât un fel de a vorbi, o vorbă de alinare pentru o mamă în suferinţă, însă blasfemia ideii a tulburat-o. Şi-a adus aminte că Morgause îi pusese o întrebare şi a clătinat din cap.

— Nu, nu am copii, Morgause... Până anul acesta, de Beltane, am fost păstrată fecioară pentru Zeiţă.

S-a oprit brusc; nu era nevoie să spună mai multe. Igraine, care era mai creştină decât ar fi putut crede Morgaine, ar fi fost îngrozită la gândul ritului în care ea jucase rolul Zeiţei pentru însuşi fratele ei.

Apoi, un al doilea gând îngrozitor a cotropit-o, astfel că s-a simţit cuprinsă de un val de greaţă. Totul se petrecuse la lună plină şi, cu toate că luna crescuse şi se micşorase iarăşi, sângerarea de lună întunecată încă nu îi venise şi nici nu dădea semne că va mai apărea. Se simţise uşurată că nu va suferi de acea stare la ceremonia de încoronare şi socotise că era o reacţie la acea mare magie; până în acel moment nu găsise altă explicaţie.

Un rit pentru reînnoirea şi fertilitatea recoltelor şi pământului, şi a pântecelor femeilor tribului. Ştiuse asta. Şi totuşi, atât de mare îi fuseseră orbirea şi mândria încât socotise că probabil preoteasa, Zeiţa, va fi scutită de scopul acelui ritual. Mai văzuse preotese suferind greţuri şi devenind palide la faţă după acele rituri, asta până când începeau să înflorească de fructul ce se cocea în pântecul lor; văzuse copii născându-se, adusese chiar la lumină câţiva cu mâinile ei de preoteasă instruită. Cu toate acestea, în orbirea ei prostească, în minte îi intrase gândul că ea ar putea să scape fără ca pântecul să i se rotunjească.

A văzut privirea iscoditoare a lui Morgause şi, în mod voit, a inspirat adânc şi a căscat ca să-şi ascundă muţenia.

— Am călătorit încă de la crăpatul zorilor, a spus ea, şi nici măcar nu am mâncat de dimineaţă; mi s-a făcut foame.

Igraine şi-a cerut iertare şi şi-a trimis femeile să aducă pâine şi bere de orz, pe care Morgaine s-a silit să le mănânce, deşi mâncarea a făcut-o să aibă o stare rea, însă acum ştia motivul.

”Zeiţă! Zeiţă Mamă! Viviane a ştiut că asta se putea întâmpla, şi totuşi nu m-a cruţat!” Ştia ce trebuie făcut, cât mai curând cu putinţă; şi totuşi nu o putea face în cele trei zile cât ţineau ceremoniile de încoronare a lui Arthur, pentru că nu avea cum să găsească rădăcinile şi ierburile cunoscute la Avalon şi, pe de altă parte, nu cuteza să rişte să i se facă rău în acele momente. S-a cutremurat la gândul violenţei şi stării de greaţă, însă acel lucru trebuia făcut, şi încă neîntârziat, altfel la solstiţiul de iarnă va aduce pe lume un fiu al fiului mamei sale. De asemenea, Igraine nu trebuia să ştie nimic despre asta — ideea i s-ar fi părut de o grozăvie inimaginabilă. S-a silit să mănânce şi să vorbească despre lucruri lipsite de însemnătate şi să bârfească la fel ca orice femeie.

Însă, în timp ce vorbea, mintea nu i-a rămas o clipă liniștită. Da, pânza de mare finețe fusese țesută la Avalon, nicăieri nu exista o asemenea pânză, probabil datorită inului ce creștea pe malurile lacului, care era mai rezistent, avea fibre mai lungi și mai albe decât oriunde altundeva, însă, în sinea ei, gândea: *Arthur, el nu trebuie să afle niciodată, are destule lucruri cu care să-și împovăreze inima la încoronare. Dacă sunt în stare să port asemenea povară și să păstrez tăcerea pentru ca el să aibă inima ușoară, așa voi face.* Da, învățase să cânte la harpă — vai, ce greșeală, mamă, să-ți închipui că nu se cuvine ca o femeie să facă muzică. Chiar dacă una dintre scripturi spunea că femeile trebuie să fie mute în biserică, era uimitor să gândești că urechile lui Dumnezeu ar fi rănite de vocea unei femei ce-și cântă laudele; nu fusese mama Lui aceea care înălțase glasul ca să cânte laude când știa că urma să poarte un fiu al Sfântului Duh? Apoi, când Morgaine a luat harpa în mâini și a cântat pentru mama ei, dincolo de refren se simțea disperarea, fiindcă ea știa la fel de bine ca Viviane că ea avea să fie următoarea Doamnă de Avalon, și îi datora Zeiței măcar o fiică. Era lipsă de pietate să lepezi un copil conceput în cadrul Mariajului Sacru. Însă cum putea ea să facă altceva? Mama Dumnezeului Creștin înălțase un de bucurie că Dumnezeu îi dăruise un copil, însă Morgaine nu putea decât să spumege în amărăciune mută împotriva unui Zeu ce luase forma fratelui ei necunoscut... Se obișnuise să-și trăiască viața pe două planuri în același timp, dar chiar și așa, efortul a făcut-o să pălească la față și să aibă glasul încordat, și s-a bucurat când Morgause a întrerupt-o.

— Morgaine, ai o voce minunată, sper să ți-o ascult la curtea mea. Și, Igraine, nădăjduiesc să te mai văd de multe ori până ce se va încheia ospățul de încoronare, dar acum trebuie să plec, să văd cum îi este purtat de grijă bebelușului meu. Nici mie nu-mi prea plac clopotele de la mănăstire și atâtea rugăciuni, dar Morgaine arată ostenită după călătoria ei. Cred că o voi lua cu mine la corturile noastre ca să se odihnească, pentru a fi proaspătă mâine dimineață, când va vedea cum este încoronat Arthur.

Igraine nu a făcut nici un efort să-și ascundă sentimentul de ușurare.

— Da, și eu trebuie să fiu de față la slujba de amiază, a spus ea.

Sunt încredinţată că ştiţi, după ce Arthur va fi încoronat, eu voi trăi la mănăstirea de la Tintagel, din Cornwall. Arthur mi-a cerut să rămân cu el, însă curând, sper, va avea o regină a sa, aşa că nu va mai avea nevoie de mine.

Da, toţi vor voi ca Arthur să se căsătorească, şi asta cât de repede. Morgaine s-a întrebat care dintre regii mai mărunţi se va bucura de onoarea de a deveni socrul regelui. *Iar fiul meu ar putea deveni moştenitor al coroanei... ba nu. Nici nu voiesc să mă gândesc la aşa ceva.*

Şi, iarăşi, furia amestecată cu amărăciune a copleşit-o, ca un val de neputinţă; de ce, de ce îi făcuse Viviane aşa ceva? Ca să pună toate acestea în mişcare, astfel ca ei doi, Arthur şi Morgaine, să joace acel joc al Zeului şi Zeiţei... atâta tot?

Igraine le-a sărutat şi îmbrăţişat pe amândouă, promiţând că le va întâlni din nou ceva mai târziu. În timp ce păşeau spre desfăşurarea sclipitoare de pavilioane, Morgause a spus:

— Igraine s-a schimbat atât de mult, încât era cât pe ce să nu o recunosc. Cine ar fi crezut că va deveni atât de pioasă? Fără îndoială că-şi va sfârşi zilele terorizând o întreagă comunitate de măicuţe şi, cu toate că mă doare să o zic, mă bucur că eu nu voi fi una dintre ele. Nu am chemare către mănăstire.

Morgaine s-a silit să surâdă şi i-a răspuns:

— Nu, cred că nu; te-ai învăţat să fii soţie şi mamă. Ai înflorit ca un trandafir, mătuşă.

Morgause i-a zâmbit cu un aer îngăduitor.

— Soţul meu se poartă frumos cu mine şi ştiu să fiu o regină adevărată, a zis ea. El este din neamurile de la miazănoapte, de aceea nu i se pare nefiresc să primească sfaturi de la o femeie, spre deosebire de neghiobii aceştia de bărbaţi romani. Sper că Arthur nu s-a stricat cu totul crescând într-o casă de romani — asta l-ar putea face puternic la război, dar dacă dispreţuieşte Triburile, nu va putea domni cum se cuvine. Până şi Uther a fost suficient de înţelept să ţină seama de asta şi să se lase încoronat pe Insula Dragonului.

— La fel şi Arthur, a spus Morgaine.

Mai mult nu putea vorbi.

— Adevărat. Am auzit ceva despre asta, şi socotesc că astfel a dovedit înţelepciune. În ce mă priveşte, sunt ambiţioasă; Lot îmi

cere sfatul, iar lucrurile merg bine în ţinuturile noastre. Preoţii sunt foarte supăraţi pe mine şi susţin că nu-mi ştiu locul cuvenit unei femei — fără îndoială că ei gândesc că aş fi un fel de vrăjitoare rea sau meşteră la farmece, pentru că nu stau cuminte la roata de tors ori la ţesut. Însă Lot nu-i prea ia în seamă pe preoţi, cu toate că poporul lui este creştinat... Şi, ca să rostesc adevărul, poporului nu îi pasă dacă Dumnezeul acestor ţinuturi este Hristos cel neprihănit ori Zeiţa, ori Cel Încornorat, sau Zeul Cal al saxonilor, atâta vreme cât recoltele lor cresc şi au cu ce să-şi umple burţile. Cred că aşa se şi cuvine — o ţară condusă de preoţi este o ţară plină de tirani pe Pământ şi în Ceruri. Uther a înclinat ceva cam mult înspre preoţi în ultimii săi ani, dacă vrei părerea mea. Să dea Zeiţa ca Arthur să dovedească mai multă înţelepciune.

— Înainte ca Viviane să-i dea spada druizilor, a jurat să îi trateze cu dreptate pe Zeii Avalonului.

— Chiar aşa? a zis Morgause. Acum mă întreb ce a făcut-o să gândească asta? Dar am vorbit îndeajuns despre Zei şi regi şi atâtea altele. Morgaine, ce te chinuieşte? Apoi, fiindcă Morgaine nu i-a răspuns, a continuat: Crezi că nu-mi dau seama când o femeie e însărcinată? Igraine nu a văzut asta, dar ea are ochi doar pentru durerile ei.

Morgaine a făcut un efort să spună pe un ton voit nepăsător:

— Da, s-ar putea să fie asta; am mers la riturile de la Beltane.

Morgause a chicotit.

— Dacă asta s-a întâmplat pentru prima oară, atunci s-ar putea să nu ştii vreme de o lună ori două, dar îţi doresc noroc. Ai trecut deja de cei mai buni ani când poţi avea copii — la vârsta ta, eu aveam trei. Cred că e mai bine ca Igraine să nu afle — a ajuns prea creştină ca să accepte acum un copil în numele Zeiţei. Dar asta e, socotesc că toate femeile îmbătrânesc şi la minte. Şi Viviane trebuie să fie bine înaintată în ani. Nu am mai văzut-o de la naşterea lui Gawaine.

— Mie mi se pare neschimbată, a spus Morgaine.

— Dar nu a venit la încoronarea lui Arthur. Ei, ne vom descurca şi fără ea. Cu toate astea, nu cred că va rămâne multă vreme în umbră. Într-o bună zi, şi n-am nici o îndoială că aşa se va întâmpla, îşi va impune voinţa de a vedea mai curând cazanul

Zeiţei decât cupa de împărtăşanie a lui Hristos pe altarul de la curtea noastră, şi nici eu nu voi plânge când va sosi acea zi.

Morgaine a simţit un fior profetic văzând în minte preotul înveşmântat în robă ridicând cupa misterelor dinaintea altarului lui Hristos; şi, limpede dinaintea ochilor, l-a văzut pe Lancelot îngenunchind, având pe chip o lumină cum ea nu mai văzuse... Apoi a clătinat din cap ca să alunge viziunea nedorită.

Ziua încoronării lui Arthur a început sclipitor şi senin. Oamenii sosiseră toată noaptea, din lungul şi latul Britaniei, să îl vadă pe Marele Rege încoronat acolo, pe Insula Preoţilor. O mulţime de oameni mici şi bruneţi; oameni ai triburilor, îmbrăcaţi în piei şi împodobiţi cu pietre în culorile mohorâte de la miazănoapte; şi, mai mulţi decât ceilalţi, oameni ai popoarelor romane din ţinuturile civilizate. Şi mai veniseră bărbaţi înalţi, blonzi, cu umeri tari, angli şi saxoni, din trupele alianţei, care se aşezaseră la miazăzi de Kent, şi se aflau acolo ca să reînnoiască legământul de credinţă rupt. Povârnişurile erau pline de oameni; Morgaine nu văzuse nici măcar la sărbătorile de Beltane atâţia oameni la un loc, şi asta o înspăimânta.

A avut parte de un loc privilegiat, alături de Igraine, Lot, Morgause şi fiii ei, şi de familia Ectorius. Regele Lot, zvelt, brunet şi încântător, s-a aplecat asupra mâinii ei, a îmbrăţişat-o şi a ţinut cu tot dinadinsul să i se adreseze cu „rubedenie de sânge” şi „nepoată”, însă Morgaine, văzând dincolo de zâmbetul de suprafaţă, a remarcat amărăciunea surdă din ochii lui. Plănuise şi făcuse intrigi ca să împiedice acel eveniment. Acum, fiul său Gawaine urma să fie proclamat ruda cea mai apropiată a lui Arthur; asta avea să-i satisfacă ambiţiile, ori va continua să macine autoritatea Marelui Rege? Morgaine l-a privit mai atent pe Lot şi a descoperit că nu-l plăcea deloc.

Apoi au început să bată clopotele şi de pe povârnişurile ce străjuiau terenul neted din faţa bisericii s-au auzit strigăte puternice, iar pe uşa lăcaşului a ieşit un tânăr zvelt, în al cărui păr blond jucau raze de soare. *Arthur,* a gândit Morgaine. *Tânărul lor rege, ca un erou de legendă, cu spada aceea mare în mână.* Cu toate că din locul în care se afla nu a auzit cuvintele, a văzut preotul aşezând cercul subţire de aur pe capul lui.

Arthur a ridicat spada în mână şi a rostit ceva ce ea nu a putut

auzi. Însă acele vorbe au trecut din gură în gură, iar când au ajuns la ea, Morgaine a simţit acelaşi fior ca atunci când îl văzuse ieşind victorios şi încoronat după ce învinsese Regele Cerb.

Pentru toate popoarele Britaniei, spusese el, *spada mea drept pavăză şi braţul meu pentru înfăptuit dreptatea.*

Îmbrăcat cu robele sale albe de sărbătoare, Merlin a înaintat; alături de venerabilul episcop de Glastonbury, părea blând şi amabil. Arthur s-a înclinat scurt în faţa amândurora, luându-l pe fiecare de mână. *Zeiţa l-a făcut să gândească astfel,* şi-a zis Morgaine — iar peste un moment l-a auzit pe Lot spunând acelaşi lucru.

— Foarte înţelept să îi pună pe Merlin şi pe episcop alături, drept semn că va primi sfat de la fiecare dintre ei.

— Nu ştiu cine l-a învăţat, a spus Morgaine, dar crede-mă, fiul lui Uther nu e un neghiob.

— Ne-a sosit rândul, a spus Lot, ridicându-se în picioare şi întinzând o mână spre Morgause. Vino, doamnă; nu te sinchisi că îi vei supăra pe toţi acei cu bărbi albite şi pe preoţi. Nu e nici o ruşine să arăt că stai alături de mine ca egal al meu în toate cele. Să îi fie ruşine lui Uther că nu a făcut la fel cu sora ta.

Morgause a surâs strâmb.

— Probabil că suntem norocoşi că Igraine nu a avut o voinţă tare ca să obţină asta.

Stârnită de un imbold neaşteptat, Morgaine s-a ridicat în picioare şi a înaintat laolaltă cu ei. Curtenitori, Lot şi Morgause i-au făcut semn să meargă înaintea lor. Cu toate că nu a îngenuncheat, Morgaine a înclinat uşor capul.

— Stăpâne Arthur, îţi aduc omagiul Avalonului şi al celor care o slujesc pe Zeiţă. În spatele ei, i-a auzit pe preoţi murmurând şi a văzut-o pe Igraine între surorile de la schit, în robele lor negre. A auzit-o pe Igraine de parcă i-ar fi vorbit chiar mama ei: *îndrăzneaţă, directă, a fost încăpăţânată de mică.* S-a silit să ignore acele vorbe. Era preoteasă de Avalon, iar nu una dintre acele găini ale lui Dumnezeu, femei legate de casă!

— Fii binevenită, atât tu cât şi cei de la Avalon, Morgaine. Arthur a luat-o de mână şi a adus-o mai aproape de el. Te onorez ca singura copilă a mamei mele, şi ca Ducesă de Cornwall, scumpă soră.

Apoi i-a eliberat mâna, iar ea şi-a aplecat capul ca să nu leşine, pentru că ochii i se împăienjeniseră, iar mintea i se învârtejise. *De ce trebuie să mă simt aşa în asemenea clipe? E fapta lui Arthur. Nu, nu e a lui, ci vrerea Zeiţei. Voinţa ei a fost, nu a noastră.*

Lot a înaintat şi a îngenuncheat în faţa lui Arthur, însă el l-a silit să se ridice.

— Bun venit, dragă unchiule.

Acelaşi unchi drag, a gândit Morgaine, *care, dacă nu mă înşel, ar fi preferat să-l vadă murind de mic.*

— Lot de Orkney, juri să aperi ţărmurile tale împotriva oamenilor de la miazănoapte şi să îmi vii în ajutor dacă pământurile Britaniei vot fi ameninţate?

— Aşa voi face, rudă a mea, jur.

— Atunci îţi acord tronul de Orkney şi Lothian, pe care să îl stăpâneşti în pace, iar eu nu ţi le voi cere niciodată şi nu voi porni război împotriva ta pentru ele, a spus Arthur şi s-a aplecat puţin, ca să îl sărute pe Lot pe obraz. Fie ca tu şi doamna ta să cârmuiţi bine şi îndelung în ţinuturile de la miazănoapte, rudă a mea.

Ridicându-se, Lot a spus:

— Cer îngăduinţă să-ţi ofer un cavaler ca însoţitor; te rog să-l faci unul dintre companionii tăi, stăpâne Arthur. Fiul meu, Gawaine...

Gawaine era masiv, înalt şi bine clădit, părând o copie a lui Igraine şi Morgause. Bucle roşcovane îi încoronau fruntea şi, cu toate că nu era cu mult mai vârstnic decât Arthur — în realitate, s-a gândit Morgaine, trebuie că era mai tânăr, pentru că Morgause se căsătorise cu Lot după naşterea lui Arthur — era deja un tânăr uriaş, înalt de peste un metru optzeci. El a îngenuncheat dinaintea lui Arthur, care l-a făcut să se ridice şi l-a îmbrăţişat.

— Bun venit, vere. Bucuros te voi face primul dintre tovarăşii mei; sper să accepţi şi să fii bine primit de prietenii mei cei mai dragi, a spus el şi a făcut semn către cei trei tineri care îi stăteau alături. Lancelot, Gawaine este vărul nostru. Acesta este Cai, iar el, Bedwyr; ei îmi sunt fraţi vitregi. Acum am companioni, la fel ca Alexandru al grecilor.

Morgaine a rămas şi a văzut cum, toată ziua, regii din întreaga Britanie s-au perindat să depună legământ de credinţă faţă de

tronul Marelui Rege şi să jure că îi vor sări în ajutor în caz de război şi că îşi vor apăra propriile ţărmuri. Blondul rege Pellinore, stăpân peste Ţinutul Lacurilor, a venit să îngenuncheze în faţa lui Arthur şi a rugat să i se îngăduie să plece înainte de încheierea ospăţului.

— Ce s-a întâmplat, Pellinore? l-a întrebat Arthur printre hohote de râs. Tu, pe care te-am crezut cel mai vajnic sprijinitor, vrei să mă părăseşti atât de curând?

— Am primit veşti din patria mea, stăpâne, că un dragon bântuie pe acolo; am jurat să-l urmăresc până ce-l ucid.

Arthur l-a îmbrăţişat şi i-a dat un inel de aur.

— Nu voi ţine nici un rege departe de poporul său atunci când acesta are nevoie de el. Mergi, ai grijă să ucizi dragonul şi să-mi aduci capul lui după ce vei înfăptui asta.

Soarele se pregătea să apună când ultimul dintre regii şi nobilii sosiţi să jure credinţă Marelui Rege a trecut prin faţa lui Arthur. Ceva mai crescut decât un băiat, Arthur a stat în picioare întreaga după-amiază, tot timpul politicos şi curtenitor, vorbind cu fiecare persoană care trecea prin faţa lui, de parcă aceasta ar fi fost prima pe care o vedea. Doar Morgaine, care învăţase la Avalon să citească bine chipurile a reuşit să depisteze pe faţa lui urmele oboselii. Însă totul s-a încheiat, iar slujitorii au început să aducă mâncarea pentru ospăţ.

Morgaine crezuse că Arthur se va aşeza să mănânce împreună cu cercul de prieteni pe care îi numise companioni; avusese parte de o zi lungă şi obositoare, şi îşi făcuse datoria cu o atenţie concentrată. Însă el s-a aşezat printre episcopii şi regii mai vârstnici din Sfatul tatălui său — Morgaine a fost încântată să vadă că şi Merlin se afla printre aceştia. La urma urmelor, Taliesin îi era strămoş, chiar dacă ea nu era convinsă că Arthur ştia acest lucru. După ce a mâncat (şi a făcut-o cu pofta unui tânăr flămând care era încă în creştere) — s-a ridicat de la masă şi a început să meargă printre oaspeţi.

Cu tunica simplă de culoare albă, împodobit doar cu coroana subţire din aur, ieşea în evidenţă printre regii şi nobilii înveşmântaţi în culori strălucitoare, la fel ca un cerb alb într-o pădure întunecată. Companionii lui au venit alături de el: uriaşul Gawaine, brunetul Cai, cu trăsături romane, ca de şoim şi cu un

zâmbet sardonic — însă când s-a dat mai aproape, Morgaine a văzut că el avea o cicatrice în colţul gurii, încă umflată şi urâtă, care îi făcea chipul să stea schimonosit într-un rânjet neplăcut. Păcat; pesemne că, înainte de a fi primit rana aceea, fusese atrăgător. Alături de el, Lancelot arăta frumos ca o fată — ba nu; avea ceva aspru, masculin şi frumos, probabil de pisică sălbatică. Morgause s-a uitat la el cu ochi flămânzi.

— Morgaine, cine este tânărul acela frumos — cel de lângă Cai şi Gawaine, cel în purpuriu?

Morgaine a pufnit în râs.

— Nepotul tău, mătuşă; Galahad, fiul lui Viviane. Dar saxonii l-am numit Spiriduşul-Săgeţii, şi cel mai des i se spune Lancelot.

— Cine ar fi crezut că Viviane, care este atât de neatrăgătoare, a putut face un fiu atât de frumos! Fiul ei mai mare, Balan — *el* nu este atrăgător; brutal, puternic, inimos şi credincios ca un câine bătrân, dar seamănă cu Viviane. Nimeni n-ar putea spune că ea este sau a fost vreodată frumoasă!

Cuvintele au lovit-o pe Morgaine drept în inimă. *Se spune că semăn cu Viviane; înseamnă că toată lumea mă socoteşte urâtă? Fata aceea a spus că sunt mică şi urâtă ca una ce ţine de poporul spiriduşilor.*

I-a răspuns cu răceală lui Morgause:

— Eu o consider foarte frumoasă pe Viviane.

Morgause a pufnit cu dispreţ:

— Se vede lesne că ai crescut la Avalon, care este mai izolat decât orice mănăstire de aici. Nu cred că ştii ce găsesc bărbaţii frumos la o femeie.

— Lăsaţi cearta, a intervenit Igraine împăciuitoare, există şi alte virtuţi decât frumuseţea. Acest Lancelot are ochii mamei lui şi nimeni nu a spus vreodată că Viviane are ochi urâţi; ea are atât de mult farmec, încât nimeni nu ştie şi nici nu-i pasă dacă este sau nu frumoasă, dacă îi încântă cu ochii ei blânzi şi cu glasul ei deosebit. Morgause, frumuseţea nu sălăşluieşte doar în statura ca de regină, pielea curată şi plete cârlionţate şi aurii.

— Vai, şi tu trăieşti pe altă lume, Igraine, a spus Morgause. Tu eşti regină şi toată lumea socoteşte că o regină este frumoasă. Şi ai fost căsătorită cu un bărbat pe care l-ai iubit mult. Prea puţine dintre femei au un asemenea noroc, şi vine ca o mângâiere să ştii

că alţi bărbaţi admiră frumuseţea unei femei. Dacă ai fi trăit toată viaţa cu bătrânul Gorlois, şi tu ai fi fericită să ai un chip nepătat şi păr frumos şi te-ai strădui să străluceşti mai mult decât acele femei ce nu au altceva decât farmec, ochi frumoşi şi voce dulce. Bărbaţii sunt ca nişte copii mici — ei văd doar primul lucru pe care îl vor, un sân plin...

— Surioară! a exclamat Igraine, iar Morgause a adăugat cu un surâs ironic:

— Da, surioară, ţi-a fost uşor să fii virtuoasă, pentru că bărbatul pe care l-ai iubit a fost rege. Multe dintre noi nu avem asemenea noroc.

— Dar, după atâţia ani, nu-l iubeşti pe Lot, Morgause?

Ea a ridicat din umeri.

— Iubirea ţine loc de sălaş şi vatră iarna. Lot se sfătuieşte cu mine în toate cele şi-mi lasă ocârmuirea casei la vreme de război; iar atunci când are prăzi de aur, ori giuvaieruri, ori haine scumpe, eu sunt prima care alege. De aceea îi sunt recunoscătoare, iar el nu a avut nici o umbră de îndoială că ar creşte fiul altuia. Dar asta nu înseamnă că trebuie să rămân oarbă când un tânăr are trăsături frumoase şi umeri ca un tăuraş — sau să nu am ochi pentru regina lui.

Nici nu mă îndoiesc, a gândit Morgaine, uşor dezgustată, *că asta i se pare o mare virtute lui Morgause, iar ea socoteşte că este o regină foarte virtuoasă.* Pentru prima oară după mulţi ani se simţea derutată, cunoscând că virtutea nu se putea defini atât de lesne. Creştinii preţuiau castitatea mai mult decât orice altă virtute, în vreme ce la Avalon cea mai mare virtute era să-ţi dăruieşti trupul Zeului sau Zeiţei în unire cu curgerea naturii; pentru fiecare, virtutea celuilalt era cel mai mare păcat şi cea mai mare nerecunoştinţă faţă de Dumnezeul său. Dacă unul trebuia să aibă dreptate, atunci celălalt era în mod necesar rău. I se părea că creştinii respingeau cel mai sfânt lucru de sub soare, însă ei ar fi considerat-o ca nefiind cu nimic mai presus de o târfă. Dacă ea ar vorbi despre focurile de Beltane ca despre o îndatorire sacră faţă de Zeiţă, până şi Igraine, care fusese crescută la Avalon, ar fi privit-o lung şi ar socoti că vreun diavol se exprimă prin gura ei.

Şi-a întors privirea înapoi către tinerii ce se apropiau: Arthur, blond, cu ochi cenuşii; Lancelot, zvelt şi graţios; şi uriaşul

roşcovan, Gawaine, care se înălţa deasupra celorlalţi precum un taur pe lângă doi cai frumoşi, spanioli. Arthur a venit şi a făcut o plecăciune în faţa mamei lui.

— Doamnă. Apoi şi-a schimbat atitudinea. Mamă, a fost o zi lungă şi obositoare pentru tine?

— Nu mai lungă decât pentru tine, fiule. Vrei să stai cu noi?

— Câteva momente, mamă.

În timp ce se aşeza, deşi mâncase bine până atunci, Arthur a luat cu un aer absent o mână de dulciuri pe care Morgaine le dăduse la o parte de pe talgerul ei. Asta a făcut-o pe Morgaine să-şi dea seama încă o dată cât de tânăr era Arthur. Încă mestecând aluatul cu alune, el a spus:

— Mamă, vrei să te recăsătoreşti? Dacă da, îţi voi găsi pe cel mai bogat şi cel mai bun dintre regi, cu care să te măriţi. Regele Uriens din Ţara Galilor de Miazănoapte a rămas văduv; nu am a mă îndoi că ar fi fericit să aibă o soaţă bună.

Igraine a zâmbit.

— Îţi mulţumesc, fiule. Dar după ce am fost soaţa Marelui Rege, nu vreau să devin soţia unui bărbat mai mărunt. Şi l-am iubit mult pe tatăl tău; nu doresc să-i găsesc înlocuitor.

— Bine, mamă, facă-se cum doreşti, a spus Arthur, doar mă temeam că te vei simţi singură.

— E greu să te simţi singură, fiule, îndeosebi într-o mănăstire. Şi Dumnezeu e alături de tine.

— Eu aş prefera să trăiesc într-un schit din pădure decât într-o casă în care toate femeile pălăvrăgesc! a zis Morgause. Chiar dacă Dumnezeu este acolo, cred că greu apucă să spună şi el câte-o vorbă!

Vreme de o clipă, Morgaine a văzut-o pe mama din copilăria ei atunci când ea a replicat:

— Îmi imaginez că, la fel ca un soţ cicălit, şi El petrece mai mult timp ascultându-şi miresele decât vorbindu-le; dar dacă asculţi cu mare atenţie, auzi glasul Domnului, iar asta înseamnă că El nu se află departe. Dar tu ţi- ai ţinut gura vreodată ca să-l asculţi, Morgause?

Râzând, Morgause a făcut un gest, ca un luptător ce recunoaşte că a fost lovit.

— Lancelot, tu ce părere ai? l-a întrebat ea, zâmbindu-i

cuceritor. Ești logodit, ori căsătorit?

El a râs și a scuturat din cap.

— Vai, nu, mătușă. Dar nu am a mă îndoi că tatăl meu, regele Ban, o să-mi găsească o soață potrivită. Deocamdată doresc doar să-l însoțesc pe regele meu și să-l slujesc.

Surâzând către prietenul lui, Arthur l-a bătut ușor pe umăr.

— Cu cei doi veri puternici, sunt bine apărat, fără îndoială, la fel ca unul dintre vechii cezari!

Igraine a spus încet:

— Arthur, Cai te gelozește, așa cred eu; să-i vorbești cu blândețe.

Auzind acestea, Morgaine a ridicat ochii și l-a văzut pe Cai, rănit și destul de mohorât. Îi era greu, într-adevăr; după ani și ani în care crezuse că Arthur era copilul adoptat al tatălui său, acum era dominat de un frate mai tânăr — un frate mai mic devenit rege — și descoperise că acel frate era înconjurat de doi prieteni noi cărora își încredințase inima.

— Câtă vreme va fi pace pe pământul nostru, vom găsi soațe și castele și pentru tine. Însă tu, Cai, vei avea castelul meu pentru că-mi vei fi șambelan, a spus Arthur.

— Sunt mulțumit, frate — iartă-mă, ar trebui să-ți spun, stăpâne și rege al meu...

— Nu, a răspuns Arthur, întorcându-se spre dreapta ca să-l îmbrățișeze pe Cai. Frate, să mă pedepsească Dumnezeu dacă-ți voi cere vreodată să mi te adresezi astfel!

Igraine și-a înghițit un nod din gât.

— Arthur, când vorbești astfel, uneori am impresia că aud chiar glasul tatălui tău.

— Tare aș fi vrut să-l cunosc mai bine. Știu însă că un rege nu poate face întotdeauna ce voiește, la fel și orice regină.

Apoi, Arthur a ridicat mâna Igrainei și i-a sărutat-o, iar Morgaine a gândit: *Așadar, a învățat măcar atâta lucru din știința de a fi rege.*

— Cred că au și început să-ți spună că ar trebui să te însori, a spus Igraine.

— Da, așa cred, a răspuns Arthur și a ridicat din umeri. Fiecare rege are o fiică pe care ar dori să o mărite cu Marele Rege. Eu socotesc că-l voi întreba pe Merlin cu cine să mă căsătoresc.

(Apoi a căutat din priviri ochii lui Morgaine şi, vreme de un moment, a părut foarte vulnerabil.) La urma urmelor, nu ştiu prea multe lucruri despre femei.

Amuzat, Lancelot a spus:

— Păi, atunci va trebui să-ţi găsim cea mai frumoasă femeie din regat, care să fie şi de viţa cea mai nobilă.

— Ba nu, a spus Caius rar, dacă Arthur zice, şi pe bună dreptate, că toate femeile i se par la fel, trebuie să i se găsească fata cu cea mai mare zestre.

Arthur a chicotit.

— Atunci o să las asta în seama ta, Cai, şi atunci nu mă îndoiesc că voi fi şi căsătorit, nu numai încoronat. Te rog să ceri sfatul lui Merlin, dar sunt convins că şi Sfinţia Sa arhiepiscopul va dori să aibă ceva de spus în treaba asta. Dar tu ce vei face, Morgaine? Să-ţi găsesc un soţ. Ori vrei să fii una dintre doamnele mele de onoare? Cine ar fi mai presus decât fiica mamei mele?

Morgaine şi-a regăsit glasul.

— Stăpâne şi rege al meu, sunt mulţumită să rămân la Avalon. Te rog să nu te necăjeşti căutându-mi un soţ.

Nici măcar dacă aştept un copil! a gândit ea cu mânie. *Nici măcar în situaţia asta!*

— Aşa va fi, surioară, cu toate că am îndoieli. Sfinţia Sa va avea ceva de spus despre asta — el crede că femeile Avalonului sunt vrăjitoare rele sau harpii, până la ultima.

Morgaine nu i-a răspuns, iar Arthur a aruncat o privire aproape vinovată către ceilalţi regi şi sfetnici; Merlin se uita la el, de aceea a spus:

— Am înţeles, am petrecut tot timpul ce mi se îngăduie cu mama şi sora şi cu companionii mei; trebuie să redevin rege. Doamnă. S-a aplecat în faţa lui Igraine, ceva mai oficial în faţa lui Morgause, apoi s-a apropiat de Morgaine şi a sărutat-o pe obraz. Ea a înlemnit.

Mamă, Zeiţă, ce încurcătură s-a iscat. În felul acesta el spune că mă va iubi mereu şi va tânji după mine, iar acest lucru nu trebuie să se întâmple! Dacă ar prinde de veste Lancelot... A oftat, iar Igraine a venit lângă ea şi a luat-o de mână.

— Eşti ostenită, fata mea. Şederea atâta vreme în soare te-a toropit. Eşti sigură că nu vrei să mergi cu mine la mănăstire, unde

este linişte? Nu? Bine; atunci, Morgause, du-o la cortul tău, te rog.

— Da, surioară, mergi de te odihneşte.

Morgaine i-a urmărit pe tineri îndepărtându-se; cu înţelepciune, Arthur şi-a rărit paşii ca să meargă alături de Cai, care şchiopăta.

Morgaine s-a întors împreună cu Morgause la cortul lor; era frântă, dar a trebuit să rămână vioaie şi curtenitoare câtă vreme Lot le-a vorbit despre un plan al lui Arthur — acela de a duce lupta călare, cu o tactică de atac prin care puteau fi risipite hoardele de călăreţi şi pedeştri saxoni, dintre care mulţi nu erau soldaţi instruiţi.

— Băiatul e un maestru în strategie, a spus Lot. Sigur va da roade ce zice el; dacă mă gândesc bine, bandele de picţi şi scoţi şi Triburile, care duc lupta din ascunzători, pot demoraliza legiunile, aşa am aflat — romanii erau deprinşi să ducă lupta după reguli, împotriva unor duşmani ca nu fugeau de pe câmpul de bătălie. Călăreţii au întotdeauna un avantaj în faţa pedeştrilor; grupurile de cavalerie romană, aşa mi s-a spus, au obţinut întotdeauna victoriile cele mai mari.

Morgaine şi-a amintit de Lancelot, care îi vorbise cu înfocare despre modul de luptă. Dacă Arthur îi împărtăşea entuziasmul şi voia să aranjeze cu Lancelot pentru a înfiinţa unităţi de cavalerie, atunci probabil că avea să vină o vreme când hoardele de saxoni vor fi gonite din ţară. Atunci va domni pacea, mai lungă decât perioada de două sute de ani numită Pax Romana. Iar dacă Arthur purta spada Avalonului şi însemnele druide, atunci timpurile viitoare aveau să reprezinte o domnie a minunilor... Viviane vorbise cândva despre Arthur ca despre un rege coborât din legendă, fiindcă va mânui o spadă legendară. *Iar Zeiţa va cârmui din nou această ţară, nu acel Dumnezeu al creştinilor, cu suferinţele şi moartea sa...* A alunecat pe nesimţite într-o visare cu ochii deschişi, fiind trezită la realitate doar când Morgause a scuturat-o uşor de umăr.

— Hai, draga mea, eşti pe jumătate adormită, mergi la culcare; te vom ierta, a spus ea şi a trimis după o slujnică pentru a o ajuta pe Morgaine să-şi schimbe straiele, să se spele pe picioare şi să-şi împletească părul.

A dormit adânc şi îndelung, fără să viseze, simţindu-se

doborâtă brusc de oboseala acumulată timp de multe zile. Însă când s-a trezit, abia dacă şi- a dat seama unde se afla, orice se întâmplase, descoperind doar că îi era un rău de moarte, de aceea a trebuit să iasă împleticindu-se din cort, ca să verse. Când s-a ridicat, simţindu-şi capul vuind, a văzut-o pe Morgause, care i-a oferit un braţ ferm ca să o ajute să revină în cort. Şi astfel, Morgaine şi-a adus aminte lucruri din cea mai fragedă pruncie, când Morgause se dovedea când amabilă, când tăioasă. Acum i-a şters fruntea înfierbântată şi năpădită de sudoare cu un prosop umed, apoi s-a aşezat alături de ea, poruncindu-i slujnicei să aducă o cupă de vin.

— Nu, nu vreau, iar o să mi se facă rău...

— Să-l bei tot, a spus Morgause inflexibilă, şi încearcă să mănânci şi bucata asta de pâine. E tare şi n-o să-ţi facă rău — în asemenea momente, trebuie să ai ceva în pântece. Apoi a râs. Adevărat, ceva din pântece îţi face atâtea necazuri.

Umilită, Morgaine a evitat să o privească.

— Hai fată, a spus Morgause, cu glas redevenit blând, toate am trecut prin asta. Aşadar, o să ai un copil — şi ce-i cu asta? Nu eşti nici prima, nici ultima. Cine-i e tată, ori nu ar trebui să întreb? Te-am văzut uitându-te la frumosul fiu al Vivianei — el a fost norocosul? Cine te-ar putea învinovăţi? Adevărat? Un copil conceput la focurile de Beltane, nu? Trebuia să-mi dau seama. Şi de ce nu?

Parcă pentru a respinge vioiciunea lui Morgause, Morgaine a strâns mâinile pumn.

— Nu vreau copilul; când mă întorc la Avalon, ştiu ce trebuie făcut.

Tulburată, Morgause a privit-o fix.

— Vai, draga mea, chiar trebuie să faci aşa ceva? În Avalon un copil al Zeului este binevenit, iar tu eşti din spiţa regală a Avalonului. Recunosc, şi eu am procedat la fel — ţi-am spus deja că am avut grijă să nu port în pântece vreun copil care să nu fie al lui Lot, ceea ce nu înseamnă că dorm singură când el e plecat la războaiele lui. De ce să stau singură? Doar nu pot crede că el doarme întotdeauna singur! Însă o moaşă bătrână mi-a spus cândva, iar ea ştia despre ce vorbeşte, asta e limpede — mi-a zis că nici o femeie nu trebuie să lepede primul copil pe care îl

concepe, pentru că dacă face asta, şi-ar putea vătăma pântecul şi nu va mai putea avea un alt copil.

— Sunt preoteasă, iar Viviane a îmbătrânit; nu vreau ca din cauza copilului să nu-mi pot îndeplini datoriile în templu.

Şi, chiar în timp ce spunea acestea, şi-a dat seama că ascundea adevărul; existau femei la Avalon care îşi făceau datoria până în ultimele luni de sarcină, şi atunci celelalte femei îşi împărţeau bucuroase sarcinile lor, pentru ca ele să se poată odihni înainte de naştere; iar după aceea, aveau timp chiar să-şi alăpteze copiii până ce aceştia erau trimişi spre creştere în altă parte. Adevărat, unele dintre fiicele acestora erau crescute pentru a deveni preotese, aşa cum se întâmplase cu Igraine. Chiar şi Morgause fusese crescută la Avalon până la doisprezece ani, ca fiică adoptivă a Vivianei.

Morgause a măsurat-o iscoditor pe Morgaine.

— Da, cred că fiecare femeie se simte astfel când poartă în pântece primul copil — încolţită, furioasă, trăind o situaţie pe care nu o poate schimba şi de care se teme. Ştiu că aşa s-a întâmplat cu Igraine, la fel şi cu mine, şi tot astfel cu fiece femeie. A îmbrăţişat-o pe Morgaine şi a strâns-o.

Dar, dragă copilă, Zeiţa e bună. Pe măsură ce copilul va creşte repede în tine, Zeiţa îţi va da iubire faţă de el, chiar dacă nu simţi nimic pentru bărbatul care ţi l-a pus acolo. Copilă, m-am căsătorit la cincisprezece ani cu un bărbat mult mai vârstnic; iar în ziua când mi-am dat seama că aveam copil, am vrut să mă arunc în mare — mi se părea că sosise sfârşitul tinereţii mele, sfârşitul vieţii. Hai, nu plânge, a adăugat ea, mângâind părul moale al lui Morgaine, curând o să te simţi mai bine. Nici mie nu mi-a plăcut să umblu cu burta mare şi să fac pipi toată ziua ca un copil mic, dar timpul zboară, iar un bebeluş la sân îţi dă tot atât de multă plăcere pe cât e de mare suferinţa şi durerea dinainte. Eu am purtat în pântece patru copii şi aş vrea să mai am unul — de multe ori mi-am dorit ca unul dintre fiii mei să fi fost fată. Dacă nu vrei să creşti copilul la Avalon, bucuroasă ţi-l voi creşte eu. O să te mai gândeşti la asta, bine?

Suspinând, Morgaine a tras adânc aer în piept, apoi şi-a ridicat capul de pe umărul lui Morgause.

— Iartă-mă, ţi-am pătat rochia cu lacrimi.

Morgause a făcut un gest nepăsător.

— Dacă nu i s-a întâmplat ceva mai rău, nu-i nimic. Vezi? Greaţa trece şi în restul zilei o să te simţi bine. Crezi că Viviane te va cruţa ca să-mi faci o vizită? Te poţi întoarce cu noi la Lothian, dacă vrei — nu ai văzut ţinutul Orkney, iar o schimbare ţi-ar prinde bine.

Morgaine i-a mulţumit, spunând că prefera să se întoarcă la Avalon, dar înainte de plecare trebuia să-şi ia rămas bun de la Igraine.

— Nu te sfătuiesc să te confesezi faţă de ea, a spus Morgause. A devenit atât de credincioasă, încât va avea un şoc, ori va simţi că e de datoria ei să se arate astfel.

Morgaine a surâs nesigură — nici nu avea intenţia să îi facă mărturisiri lui Igraine, dar nici altcuiva. S-a arătat recunoscătoare lui Morgause pentru sfat, pentru bunătate, dar nu dorea să urmeze recomandările ei. Şi-a spus învrăjbită că avea dreptul să decidă singură: era preoteasă şi, indiferent ce cale ar fi ales, trebuia să facă pace cu propria ei judecată.

Cât şi-a luat rămas bun de la Igraine, într-o atmosferă încordată — întreruptă, şi nu numai o dată, de acele clopote blestemate care chemau măicuţele la îndatoririle lor — s-a gândit că Morgause semăna mai mult cu mama pe care şi-o aducea ea aminte decât cu Igraine de acum. Igraine îmbătrânise, se înrăise şi devenise prea pioasă, aşa i s-a părut, de aceea şi-a luat rămas bun de la ea cu un aer de uşurare. Întoarcerea la Avalon însemna întoarcerea acasă, era convinsă de asta; acum nu mai avea alt cămin pe lume.

Dar dacă Avalon nu i-ar mai fi fost cămin, atunci unde şi-ar fi putut găsi altul?

Dimineaţa devreme, Morgaine s-a strecurat din Casa Fecioarelor spre mlaştina sălbăticită din apropierea lacului. A ocolit Tor-ul şi a ajuns la petecul de pădure; cu puţin noroc, putea găsi acolo ce dorea fără să cutreiere prin ceţuri.

Ştia lucrurile trebuincioase — o singură rădăcină, iar apoi scoarţă dintr- un anumit tufiş, şi două ierburi. Toate se găseau în Avalon. Le-ar fi putut lua din cămările Casei Fecioarelor, dar ar fi trebuit să explice de ce le voia, şi se ferise de asta. Nu avea nevoie nici de sâcâielile, nici de mila celorlalte femei; era mai bine să le

găsească singură. Ştia destule despre ştiinţa ierburilor şi despre priceperea unei moaşe. Pentru asta nu dorea să fie la mila altcuiva.

O iarbă de trebuinţă creştea chiar în grădina Avalonului; o culesese fără ca cineva să bage de seamă. Pentru celelalte trebuia să meargă pe câmp şi a parcurs o distanţă apreciabilă, după care a observat că încă nu pătrunsese în ceţuri. Privind în jur, s-a lămurit că intrase într-o părticică a Avalonului pe care nu o cunoştea — iar asta era de-a dreptul o nebunie. Trăia la Avalon de zece ani sau mai mult, ştia fiecare movilă şi colină, fiece potecă şi aproape fiece copac. Era imposibil să se rătăcească, şi totuşi aşa se întâmplase; se aventurase într-o porţiune mai deasă a pădurii, unde copacii erau mai bătrâni şi mai apropiaţi unii de alţii decât văzuse până atunci, şi existau tufişuri, ierburi şi copaci pe care nu-i căzuseră ochii nicicând.

Se putuse întâmpla să se piardă în ceţuri fără să-şi dea seama, ajungând acum pe pământul care înconjura lacul şi insula? Nu; a retrăit în minte fiecare pas pe care îl făcuse până atunci. Nu pătrunsese în ceaţă. În orice caz, Avalon era aproape o insulă, iar dacă ea încălca graniţa lui, ar fi ajuns doar până la apa lacului. Exista poteca folosită de cai, ascunsă, uscată, dar aceea se afla departe.

Până şi în ziua în care ea şi Lancelot o găsiseră pe Guinevere în ceţuri, fuseseră înconjuraţi de mlaştină, nu de pădure. Nu, nu ajunsese pe Insula Preoţilor, iar dacă nu cumva căpătase ştiinţa magică de a păşi pe apa lacului fără să înoate, atunci nu se afla nici pe marele uscat. Dar nici în Avalon nu se mai găsea. A ridicat privirea spre cer, să se orienteze după soare, dar nu l-a văzut niciunde; ziua era acum deplină, însă lumina era ca o radiaţie molcomă pe cer, părând să vină din toate părţile.

A început să fie pătrunsă de un fior de spaimă. Aşadar, nu se afla nicăieri în lumea pe care o ştia. Era posibil ca în magia druizilor, care scosese Avalonul din lume, să existe un alt ţinut necunoscut, o lume în jurul Avalonului, ori dincolo de el? Aruncând o privire la copacii groşi, stejari bătrâni şi aluni, ferigi şi ierburi, a înţeles că nu era într-o lume pe care să o mai fi văzut vreodată. A nimerit în apropierea unui stejar cu ramuri încâlcite şi curbate, bătrân peste poate, pe care i-ar fi fost imposibil să nu

şi-l amintească. Desigur, un copac atât de bătrân şi de venerabil ar fi fost considerat sfânt de druizi. „Pentru numele Zeiţei! Unde mă aflu?”

Oriunde s-ar fi aflat, nu putea rămâne acolo. Ori mergea spre o parte a lumii care îi era familiară, unde putea găsi un reper, ori trebuia să ajungă într-un loc unde începeau ceţurile şi apoi se putea întoarce acasă în acest fel.

A pornit încet prin pădurea tot mai deasă. În faţă părea să se deschidă un luminiş, către care s-a îndreptat. Era înconjurat de aluni, dintre care nici unul nu fusese vreodată atins de om, şi-a dat seama instinctiv, nici măcar de metalul cuţitelor druizilor, care ar fi tăiat baghete din cele ce puteau găsi apă, comori ascunse ori lucruri otrăvitoare. Pe insula Avalon exista un pâlc de aluni, însă cunoştea copacii de acolo; chiar şi ea, cu ani în urmă, când învăţase asemenea lucruri, îşi tăiase propria baghetă de ghicit. Locul nu era acelaşi. Chiar la marginea pâlcului a văzut o porţiune de pământ unde se găsea una dintre ierburile care îi trebuiau. Ei bine, putea să o ia pe dată, tot realizase ceva ajungând până acolo. S-a apropiat şi a îngenuncheat, strângându-şi fustele ca să le facă pernuţă sub genunchi, şi s-a apucat să sape ca să scoată rădăcina.

De două ori, în timp ce scormonea pământul, a avut senzaţia că era urmărită, doar o gâdilătură uşoară pe spate pe care o simt cei care trăiesc printre sălbăticiuni. Însă când a ridicat ochii, deşi a perceput o umbră de mişcare printre copaci, nu a reuşit să vadă pe nimeni.

A treia oară a întârziat cât de mult a putut să ridice privirea, spunându- şi că nu era nimeni. A smuls planta din pământ şi s-a apucat să cureţe rădăcina, murmurând farmecul menit acelei folosiri a ei — o rugăciune către Zeiţă să refacă viaţa tufişului dezrădăcinat, astfel ca de unde a luat ea o plantă să crească mai multe în locul ei. Dar senzaţia că era urmărită a devenit mai puternică şi, într-un târziu, a ridicat ochii. Aproape invizibilă la marginea luminişului, între copaci, o femeie se uita la ea.

Nu era una dintre preotese; nu o mai văzuse vreodată. Purta o rochie lungă de un verde-cenuşiu, culoarea frunzelor de salcie când îmbătrânesc şi se prăfuiesc spre sfârşitul verii, şi o mantie întunecată pe deasupra. Un licăr a lămurit-o că femeia avea ceva

de aur la gât. La prima vedere, Morgaine a crezut că era cineva din poporul negricios, împreună cu care urmărise uciderea Cerbului Rege. Însă ţinuta femeii o făcea să arate altfel decât acei oameni mici; avea un port de preoteasă ori regină. Morgaine nu i-a putut ghici vârsta, dar ochii adânciţi în orbite şi ridurile din jurul lor i-au spus că femeia nu era tânără.

— Ce faci, Morgaine a poporului de spiriduşi?

A simţit un fior de gheaţă traversând-o. De unde îi ştia numele? Cu toate acestea, ascunzându-şi teama cu priceperea unei preotese, a spus:

— Doamnă, dacă-mi ştii numele, atunci vezi şi ce fac. Cu un aer hotărât şi-a dezlipit privirea de la ochii negri îndreptaţi spre ea şi a continuat să îndepărteze coaja. Apoi a ridicat capul, aşteptându-se ca femeia să fi dispărut la fel de repede precum apăruse, însă ea rămăsese locului, uitându-se cu detaşare la ceea ce făcea Morgaine.

Cu privirea asupra mâinilor murdare ale lui Morgaine şi la unghia pe care şi-o rupsese scurmând în ţărână, femeia a spus:

— Da, văd ce faci şi ce intenţie ai. Dar de ce?

— Dar ce contează asta pentru tine?

— Viaţa e preţioasă pentru neamul meu, a spus femeia, cu toate că noi nu dăm naştere şi nici nu murim atât de uşor ca voi. Însă mă mir că tu, Morgaine, care descinzi din spiţa regală a Vechiului Popor, şi astfel eşti o rudă îndepărtată a mea, doreşti să renunţi la singurul copil pe care îl vei avea vreodată.

Morgaine a simţit că i se pune un nod în gât. Cu mâinile murdare de pământ şi având în ele rădăcinile pe jumătate curăţate, cu fustele boţite după ce stătuse îngenuncheată pe solul umed, s-a ridicat în picioare, arătând ca o gâsculiţă începătoare dinaintea unei Mari Preotese.

— Ce te face să vorbeşti astfel? a zis ea pe un ton sfidător. Sunt încă tânără. De ce crezi că dacă lepăd copilul acesta nu voi mai avea alţi zece?

— Uitasem că acolo unde sângele poporului de spiriduşi este subţiat, Viziunea vine incompletă şi deformată, a spus străina. Ar fi de ajuns să spun: am văzut asta. Gândeşte-te bine, Morgaine, înainte de a refuza ceea ce Zeiţa ţi-a trimis din partea Cerbului Rege.

Brusc, Morgaine a început să plângă. Bâlbâindu-se, a zis:

— Nu-l vreau! De ce mi-a făcut Zeiţa aşa ceva? Dacă vii din partea ei, îmi poţi răspunde?

Necunoscută a privit-o cu mâhnire.

— Nu sunt Zeiţa, Morgaine, nici măcar trimisa ei. Neamul meu nu cunoaşte nici Zei, nici Zeiţe, ci doar sânul mamei noastre ce se află sub tălpi şi deasupra capetelor noastre, de unde venim şi la care mergem când ne vine sorocul. Aşadar, noi preţuim viaţa şi plângem când o vedem lepădată. A înaintat şi a luat rădăcina din mâna lui Morgaine. Nu ai nevoie de asta, a spus ea, şi a azvârlit-o pe pământ.

— Care ţi-e numele? Ce este acest loc?

— Nu-mi poţi rosti numele în limba ta, a spus femeia şi, dintr-o dată, Morgaine s-a întrebat în ce limbă vorbeau între ele. Cât despre locul acesta, el se numeşte crângul de aluni, şi atâta tot. Duce la locul meu, iar poteca de colo... a făcut un semn cu mâna — te va duce la tine, la Avalon.

Morgaine a urmărit cu privirea degetul ei întins. Da, exista o potecă; ar fi putut jura că atunci când ajunsese în crângul de aluni nu era acolo.

Femeia rămăsese aproape de ea. Avea un miros straniu, nu acela puternic, de trup nespălat, aşa cum constatase în cazul bătrânei preotese a triburilor, ci o prospeţime curioasă şi greu de lămurit, aducând cu o iarbă necunoscută ei sau cu o frunză proaspătă, o aromă aproape amăruie. Ca şi ierburile rituale pentru Viziune, a făcut-o pe Morgaine să simtă că peste ochi i se pusese o vrajă, astfel că vedea mai multe decât până atunci, ca şi cum totul ar fi fost nou şi limpede, nu lucruri obişnuite, de zi cu zi.

Cu o voce scăzută, adormitoare, femeia a zis:

— Poţi rămâne aici cu mine; te voi face să dormi, astfel încât să-ţi poţi purta şi naşte copilul fără dureri, eu îl voi lua pentru viaţa puternică ce se află în el, iar el va trăi mai mult decât printre cei din neamul tău. Pentru că eu văd un destin al lui în lumea voastră — se va strădui să facă bine şi, ca mai toţi din neamul tău, va face numai rău. Însă de va rămâne cu poporul meu, va trăi mult, mult de tot — tu ai putea spune *veşnic* — fiind probabil un vrăjitor sau un magician al nostru, trăind cu copacii

şi sălbăticiunile care nu au fost niciodată îmblânzite de om. Rămâi aici, micuţo; dă-mi mie copilul pe care nu vrei să-l porţi în pântec, apoi întoarce-te la ai tăi, ştiind că el este fericit şi nu va păţi nimic rău.

Morgaine a simţit un fior ca de moarte. Înţelesese că acea femeie nu era în întregime umană; şi ea purta în sânge o picătură din acel sânge vechi de spiriduş — Morgaine a Spiriduşilor, vechiul nume cu care Lancelot o sâcâise. S-a smuls din mâna femeii-spiriduş şi a rupt-o la fugă spre poteca pe care ea i-o arătase, a fugit nebuneşte, de parcă ar fi fost urmărită de un demon. Dinapoia ei, femeia a strigat:

— Atunci să-ţi lepezi copilul, ori să-l strangulezi la naştere, Morgaine a Spiriduşilor, pentru că cei din neamul tău au o soartă, şi care este soarta fiului Cerbului Rege? Regele trebuie să moară şi să fie lepădat la rândul său...

Însă vocea femeii s-a stins, fiindcă Morgaine a pătruns în ceţuri, a continuat să alerge, împleticindu-se, simţind cum ghimpii tufişurilor încearcă să o agaţe şi să o dărâme, să o oprească din goana înspăimântată, apoi a trecut de ceţuri şi a ajuns sub soarele orbitor, iar atunci a ştiut că se găsea din nou pe pământul cunoscut al Avalonului.

Luna era iarăşi întunecată pe cer. Avalonul era cuprins de ceaţă şi aburi de vară, dar Viviane era preoteasă de atâţia ani încât ştia schimbările lunii de parcă ar fi fost un flux prin propriul sânge. A păşit prin casa ei în tăcere, iar după o vreme a spus uneia dintre preotese:

— Adu-mi harpa.

Însă când şi-a aşezat pe genunchi instrumentul din lemn albicios de salcie, abia de a atins strunele, neavând nici voinţa şi nici dorinţa de a cânta.

Pe măsură ce noaptea a început să pălească, îngăduind dimineaţa să apară, Viviane s-a ridicat şi a luat un opaiţ. Preoteasa însoţitoare s-a grăbit să vină din cămăruţa în care dormea, dar Viviane a clătinat din cap fără să scoată o vorbă şi i-a făcut femeii semn să se întoarcă în pat. A plecat, tăcută ca un duh, pe poteca spre Casa Fecioarelor şi s-a strecurat înăuntru, călcând mai uşor decât o pisică.

În încăperea în care dormea Morgaine, s-a apropiat de măsuţa

aflată alături de pat şi a privit la chipul adormit ce semăna atât de mult cu al ei. Aşa cum dormea, Morgaine avea chipul fetiţei ce venise la Avalon cu mulţi ani în urmă şi care pătrunsese în adâncul sufletului Vivianei. Pe sub genele întunecate se vedeau nişte pete aducând cu cearcănele, iar marginile pleoapelor erau roşii, ca şi cum Morgaine ar fi plâns înainte de a adormi.

Ţinând opaiţul sus, a privit îndelung la tânăra ei rudă de sânge. O iubea pe Morgaine aşa cum nu o iubise pe Igraine, sau pe Morgause, pe care o alăptase la sânul ei; aşa cum nu iubise pe nici unul dintre bărbaţii cu care împărţise patul o noapte sau un anotimp. Nu o iubise astfel nici măcar pe Raven, pe care o şcolise în ştiinţa de a fi preoteasă încă de la vârsta de şapte ani. Doar o dată simţise acea dragoste aprigă, acea durere lăuntrică de parcă orice respiraţie a persoanei iubite ar fi fost un chin — pentru fiica pe care o avusese în primul an de preoteasă, care trăise doar şase luni şi pe care, plângând pentru ultima oară, Viviane o îngropase înainte de a fi împlinit cincisprezece ani. Din clipa când îi puseseră fiica în braţe, până la ultima suflare a plăpândei copile, Viviane îşi ţinuse respiraţia într-un fel de delir amestecat cu iubire şi durere, ca şi cum copila iubită ar fi fost o părticică din trupul ei. Asta se întâmplase acum o viaţă, iar Viviane ştia că femeia ce ar fi trebuit să fie ea fusese îngropată în crângul de aluni din Avalon. Femeia care plecase fără nici o lacrimă de lângă mormântul minuscul fusese o cu totul altă persoană, străduindu-se să se înalţe cu semeţie peste orice emoţie umană. Blândă, desigur; mulţumită, chiar fericită, uneori; dar în nici un caz aceeaşi femeie. Îşi iubise fiii, dar din momentul în care îi născuse, se resemnase la gândul că îi va da unei mame adoptive.

Îşi îngăduise să o iubească puţin şi pe Raven, însă erau clipe când Viviane simţea în străfundul inimii că fiica ei moartă îi fusese trimisă înapoi de Zeiţă sub forma copilei lui Igraine.

Acum plânge, şi mă simt ca şi cum fiece lacrimă îmi pârjoleşte inima. Zeiţă, tu mi-ai dat copila asta ca să o iubesc şi, cu toate acestea, eu trebuie să o supun unui asemenea chin... Toată omenirea suferă, până şi mama-pământ plânge de chinurile la care o supun fiii ei. Prin suferinţa noastră, Mamă Ceridwen, venim tot mai aproape de tine... Viviane a dus repede mâna la ochi, clătinând din cap, astfel că singura lacrimă ce-i răsărise în ochi a

dispărut fără urmă. *Şi ea a jurat să fie ceea ce trebuie să fie; suferinţa ei nici nu a început încă.*

Morgaine a tresărit şi s-a răsucit pe o parte, iar Viviane, brusc temătoare că Morgaine s-ar putea trezi şi că va fi silită să se confrunte din nou cu acuzaţia din acei ochi, s-a furişat imediat din încăpere şi, tăcută, s-a întors în sălaşul ei.

S-a întins în pat şi a încercat să adoarmă, dar nu a închis ochii. La un moment dat, spre dimineaţă, a văzut o umbră trecând prin perete, iar în semiobscuritate a distins un chip; era Moartea, care o aştepta sub forma unei femei în zdrenţe şi crâmpeie de umbre.

Mamă, ai venit după mine?

Încă nu, fata mea şi celălalt sine al meu, stau aici pentru ca tu să nu uiţi că te aştept, aşa cum aştept pe orice alt muritor...

Viviane a clipit şi, când a deschis din nou ochii, colţul încăperii era pustiu şi întunecat. *Sigur, nu e nevoie să mi se aducă aminte că mă aşteaptă...*

A rămas întinsă, aşteptând aşa cum fusese deprinsă, până când lumina zorilor s-a strecurat în cameră. Chiar şi după aceea a rămas în aşteptare până s-a îmbrăcat, deşi nu avea să încheie postul de lună întunecată decât atunci când luna în creştere urma să se vadă pe cerul serii, adică în acea noapte. Apoi a chemat-o pe preoteasa însoţitoare şi i-a spus:

— Adu-o pe Morgaine la mine.

Când Morgaine a ajuns în faţa ei, Viviane a observat că se îmbrăcase în straiele de preoteasă de cel mai înalt rang, cu părul înălţat şi împletit, având cuţitul mic, de forma unei seceri, atârnat de un şnur negru. Viviane a încercat un surâs slab, iar după ce s-au salutat şi Morgaine s-a aşezat alături de ea, a zis:

— Luna s-a întunecat deja de două ori; spune-mi, Morgaine, Cel Încornorat din crâng ţi-a grăbit pântecele?

Morgaine s-a uitat o clipă la Viviane, având o privire de animal mic, speriat, prins într-un laţ. Apoi tânăra femeie a spus, mânioasă şi sfidătoare:

— Tu însăţi mi-ai spus că-mi pot folosi judecata; l-am lepădat.

— Nu ai făcut-o, a spus Viviane, vorbind cu calm şi detaşare. De ce mă minţi? Eu spun că nu ai făcut-o.

— Dar o voi face!

Viviane a simţit forţă în Morgaine; o clipă cât aceasta s-a

ridicat grăbită de pe bancă, Viviane a avut impresia că Morgaine devenise brusc înaltă și impunătoare. Însă acela era un șiretlic de preoteasă și Viviane nu s-a lăsat înșelată.

M-a dibuit deja, nu o mai pot speria. Cu toate acestea, Viviane, a zis, apelând la toată autoritatea ei dintotdeauna:

— Nu o vei face. Sângele regesc de Avalon nu se leapădă.

Brusc, Morgaine s-a prăbușit la pământ și, o clipă, Viviane s-a temut că fata va izbucni în plâns.

— Viviane, de ce mi-ai făcut asta? De ce m-ai folosit astfel? Am crezut că mă iubești!

Avea chipul chinuit de durere, dar nu a început să plângă.

— Zeița știe, copilă, eu te iubesc așa cum n-am iubit nici o ființă umană de pe pământ, a zis Viviane cu convingere, deși s-a simțit împunsă de chinuri lăuntrice. Când te-am adus aici ți-am spus: va veni o vreme când mă vei urî la fel de mult pe cât mă iubeai atunci. Eu sunt Doamna de Avalon; nu dau explicații pentru ceea ce fac. Fac ceea ce trebuie, nici mai mult, nici mai puțin, și la fel vei proceda și tu când va sosi momentul.

— Acea zi nu va sosi niciodată! a strigat Morgaine, pentru că, aici și acum, îți spun că m-ai pus să joc la fel ca o păpușă! Nu mai vreau, nu!

Viviane și-a păstrat calmul în glas, vocea preotesei instruite, care rămâne netulburată chiar dacă se prăbușește cerul asupra ei.

— Ai grijă cum mă blestemi, Morgaine; cuvintele azvârlite la mânie au prostul obicei de a se întoarce atunci când le dorești cel mai puțin.

— Să te blestem... nici nu m-am gândit la asta, s-a grăbit Morgaine să spună. Dar nu mă voi mai lăsa să-ți fiu jucărie. Cât privește copilul pentru care ai mișcat cerul și pământul ca să-l aduci pe lume, nu-l voi naște în Avalon pentru ca tu să te bucuri la gândul faptei tale.

— Morgaine... a spus Viviane, întinzând o mână spre tânăra femeie, însă aceasta s-a ferit, făcând un pas înapoi.

În liniștea care s-a lăsat Morgaine a spus:

— Fie ca Zeița să se poarte cu tine așa cum ai făcut tu cu mine, Doamnă.

Fără alt cuvânt, s-a întors și a ieșit din încăpere,

nemaiaşteptând aprobarea pentru a pleca. Viviane a rămas ca îngheţată, de parcă vorbele de despărţire ale tinerei femei fuseseră cu adevărat un blestem.

Când a reuşit să gândească din nou limpede, a chemat pe una dintre preotese; se făcuse deja târziu, iar luna, doar o şuviţă, era vizibilă, subţire şi tivită cu argint.

— Spune-i rudei mele de sânge doamna Morgaine să vină la mine; nu i-am îngăduit să plece.

Preoteasa a plecat, dar a întârziat multă vreme; se întunecase, iar Viviane chemase altă însoţitoare să îi aducă mâncare pentru a încheia lungul post, când prima a revenit.

— Doamnă, a spus ea înclinându-se, dar având chipul alb.

Viviane a simţit un nod în gât şi, fără să înţeleagă motivul, şi-a adus aminte cum, demult, o preoteasă cuprinsă de o adâncă disperare, după naşterea unui copil pe care nu şi-l dorise, se spânzurase cu centura de unul dintre stejarii din bătrânul crâng. *Morgaine! De aceea să fi venit Moartea să mă avertizeze? Îşi va pune capăt zilelor?*

— Te rog să o aduci pe doamna Morgaine la mine, a spus ea simţindu-şi buzele uscate.

— Doamnă, nu pot.

Cu o expresie fioroasă, Viviane s-a ridicat de pe bancă; tânăra preoteasă s-a tras înapoi atât de repede că s-a împiedicat de poalele rochiei şi a fost cât pe ce să cadă pe spate.

— Ce s-a întâmplat cu doamna Morgaine?

— Doamnă... a spus tânăra femeie cu glas tremurat, nu era în camera ei şi am întrebat de ea pretutindeni. Am găsit... am găsit astea în camera ei, a adăugat ea şi a întins vălul şi tunica din piele de căprioară, semiluna din argint şi micuţul cuţit ca o seceră, care îi fuseseră date lui Morgaine la iniţiere. Şi mi s-a spus pe mal că a chemat luntrea şi a plecat pe uscat. Toată lumea a crezut că a plecat la porunca ta.

Viviane a inspirat adânc, a întins mâna şi a luat micul pumnal şi semiluna de la preoteasă. S-a uitat la mâncarea de pe masă şi a simţit că o cuprinde o slăbiciune cumplită; s-a aşezat şi a înghiţit grăbită câteva bucăţi de pâine şi a băut o cupă de apă din Fântâna Sfântă. Apoi a spus:

— Nu e vina ta, şi iartă-mă că ţi-am vorbit cu asprime.

S-a ridicat, rămânând cu palma peste cuţitaşul lui Morgaine şi, pentru prima oară în viaţă, când a privit în jos la mână, a văzut pulsaţia venei şi şi-a dat seama cât de uşor i-ar fi fost să treacă lama cuţitului peste ea ca să urmărească viaţa izbucnind de acolo. *Înseamnă că Moartea a venit după mine, nu după Morgaine. Dacă vrea sânge, atunci să-l primească pe al meu.* Însă Morgaine îşi lăsase cuţitul; nu avea să se spânzure ori să-şi taie venele. Fără îndoială că plecase la mama ei, să caute alinare şi sfat. Într-o bună zi avea să se întoarcă, iar dacă nu, totul se afla în mâinile Zeiţei.

După ce a rămas singură, a ieşit din casă şi, în lumina palidă şi tremurătoare a lunii nou-născute, a urcat poteca până la oglindă.

Arthur e încoronat şi a ajuns rege, a gândit ea; tot ce am plănuit în ultimii douăzeci de ani s-a împlinit. Şi cu toate acestea, iată-mă singură şi nemângâiată. Fie aşa cum voieşte Zeiţa în ce mă priveşte, dar vreau să mai văd o dată chipul fiicei mele, singura mea fiică, înainte de a muri; vreau să aflu că îi va fi bine. *Mamă, în numele tău.*

Însă luciul oglinzii i-a arătat doar tăcere şi umbre, iar dincolo de toate acestea, o spadă în mâinile fiului ei, Balan.

VORBEŞTE MORGAINE...

Micuţii vâslaşi întunecaţi nu s-au uitat atent la mine; erau obişnuiţi cu venirile şi plecările Vivianei în orice straie voia, iar preotesele se puteau îmbrăca după voia lor. Nici unul dintre ei nu a îndrăznit să-mi vorbească, iar eu mi-am ţinut capul întors către lumea din exterior.

Aş fi putut să mă furişez din Avalon pe poteca ascunsă, în felul acesta, luând luntrea, Viviane avea să afle că plecasem... dar până şi în sinea mea mă temeam să recunosc spaima care m-a împiedicat să o apuc pe poteca ascunsă, că paşii mă vor duce nu spre uscat, ci spre tărâmul necunoscut unde creşteau flori ciudate şi copaci neatinşi de om, iar soarele nu strălucea nicicând, iar ochii dispreţuitori ai femeii-spiriduş vedeau limpede în sufletul meu. Încă aveam ierburile la mine, legate într-o pungă la cingătoare, dar în vreme ce barca aluneca, mânată de vâslele tăcute, spre ceţurile lacului, am desfăcut şnurul şi am lăsat punga să cadă în

apă. Mi s-a părut că ceva a licărit sub luciul apei lacului, ca o umbră... o strălucire ca de aur, poate giuvaieruri; eu am privit însă în altă parte, știind că vâslașii așteptau să ridic cețurile.

Avalonul se afla în urma mea, abandonat; Insula se vedea frumos în soarele ce răsărea, dar eu nu m-am întors să arunc o ultimă privire spre Tor sau spre cercul de pietre.

Nu voiam să mai fiu o jucărie în mâinile Vivianei, dându-i un fiu pentru cine știe ce scop secret al Doamnei

Lacului. Într-un anume fel, nu aveam nici o îndoială că voi avea un fiu. Dacă aș fi crezut că voi aduce pe lume o fiică, aș fi rămas la Avalon, dându-i Zeiței fiica pe care o datoram altarului. În toți anii ce au trecut de atunci, nu am încetat să regret niciodată că Zeița mi-a trimis un fiu, în loc de o fiică pentru a sluji în templu și în crâng.

Și astfel am rostit cuvintele magice pentru ultima oară, așa am crezut atunci, iar cețurile s-au tras în lături, iar noi am ajuns la malul lacului. Mă simțeam de parcă m-aș fi trezit dintr-un vis. Când am privit pentru prima oară Avalonul, am întrebat: „E adevărat?” și mi-am adus aminte ce mi-a răspuns Viviane: „E mai adevărat decât orice alt loc.” Însă nu mai era așa. M-am uitat la trestiile jalnice și am gândit: „Doar asta e adevărat, și anii din Avalon nu sunt mai reali decât un vis care se va stinge și va dispărea când mă voi trezi.”

Începuse să plouă; picăturile reci cădeau nepăsătoare pe apa lacului. Mi-am pus mantia grea peste cap și am pășit pe pământul real, uitându-mă o clipă la luntrea ce se topea în cețuri, după care m-am întors hotărâtă cu spatele.

Am știut de la început încotro o voi apuca. Nu spre Cornwall, deși sufletul meu tânjea după ținutul copilăriei mele, după brațele lungi de piatră ce se întindeau spre marea întunecată, văile adânci și umbrite dintre stâncile de ardezie, linia țărmului de la Tintagel, iubită și de mult uitată. Igraine m-ar fi primit bucuroasă acolo. Însă ea se mulțumise cu zidurile mănăstirii și mi s-a părut că era bine că avea să stea netulburată acolo. Nu m-am gândit să mă duc nici la Arthur, cu toate că el s-ar fi milostivit de mine și mi-ar fi oferit adăpost.

Zeița făcuse ce voise cu noi. Am simțit ceva din regretul împărtășit pentru ceea ce se petrecuse în acea dimineață — ce _

făcusem ca Zeiță și Zeu fusese poruncit prin ritual, însă ce s-a petrecut la răsăritul soarelui fusese pentru noi doi. Însă și asta fusese voința Zeiței. Doar oamenii fac deosebirile acestea între sânge și înrudire; animalele nu cunosc nimic din toate astea și, la urma urmelor, bărbatul și femeia țin de lumea animalelor. Însă, din bunătate pentru Arthur, care a fost crescut în credința creștină, el nu trebuie să afle niciodată că a zămislit un fiu prin ceea ce el ar numi păcat cumplit.

Eu una nu am fost crescută să ajung preoteasă. Copilul ce crește acum în pântecul meu — am hotărât nestrămutat asta — nu a fost făcut de un muritor. Mi-a fost trimis de Regele Cerb, de Cel Încornorat, așa cum se cuvenea unei prințese jurate.

De aceea mi-am îndrumat pașii spre miazănoapte, fără să mă tem de călătoria lungă peste ținuturi mlăștinoase și sterpe care mă vor duce până la urmă în regatul Orkney, la ruda mea de sânge Morgause.

CARTEA A DOUA

MAREA REGINĂ

1

În ţinutul îndepărtat de la miazănoapte peste care domnea Lot, zăpada se depusese în strat gros pe pământurile mlăştinoase, iar ceaţa crea impresia de crepuscul chiar şi la

miezul zilei. În puţinele zile în care soarele strălucea, oamenii puteau ieşi la vânătoare, însă femeile rămâneau prizoniere în castel. Răsucind fusul fără nici un chef, Morgause — care detesta să toarcă mai mult decât orice, însă în încăpere era prea întuneric pentru a face treburi mai de fineţe — a simţit un curent îngheţat venind dinspre uşă şi a ridicat capul.

— E prea frig să ţii uşa deschisă, Morgaine, şi te-ai plâns toată dimineaţa că eşti rebegită; acum vrei să ne transformi pe toate în statui de gheaţă?

— Nu m-am văicărit, a spus Morgaine. Am scos eu vreo vorbă? Aerul din încăperea asta duhneşte ca o privată, iar fumul pute cumplit. Vreau să respir, nimic altceva! A închis uşa şi, frecându-şi mâinile şi tremurând, s-a întors lângă foc. Nu mi-a mai fost cald de la solstiţiul de vară.

— Nu mă îndoiesc deloc de asta, i-a răspuns Morgause. Micuţul tău oaspete îţi fură toată căldura din oase — el stă bine la căldură, iar mama lui dârdâie. Aşa se întâmplă întotdeauna.

— Bine măcar că a trecut solstiţiul de iarnă şi se luminează mai devreme, zăbovind mai mult seara, a spus una din femeile lui Morgause. Şi probabil că peste două săptămâni vei avea şi copilul alături.

Morgaine nu a răspuns, ci a rămas tăcută şi tremurând lângă foc, frecându-şi mâinile de parcă ar fi durut-o. Morgause socotea că fata arăta ca propria ei fantomă, cu trăsături ascuţite şi atingând o subţirime mortală, cu mâinile atât de osoase, încât contrastau cu pântecul uriaş creat de sarcină. Sub ochi avea cearcăne mari, iar pleoapele erau roşii ca şi cum ar fi fost iritate de sărătura lacrimilor vărsate îndelung; însă în lunile de când Morgaine stătea în casa ei, Morgause nu o văzuse vărsând nici o lacrimă.

Aş mângâia-o, dar cum să fac asta, dacă ea nu plânge?

Morgaine purta o rochie veche de-a lui Morgause, decolorată şi roasă, albastru închis, grotesc de lungă. Arăta ridicol cu ea, aproape ca o femeie de pe drumuri, şi Morgause se arătase exasperată de faptul că ruda ei nu se deranjase câtuşi de puţin să pună mâna pe ac şi aţă ca să o mai cârpească şi scurteze cât de cât. Avea şi gleznele umflate, astfel că pielea şi carnea dădeau peste marginea încălţărilor; asta era din cauză că mâncase doar

peşte sărat şi prea puţine legume în acea perioadă a anului. Aveau cu toţii nevoie de hrană proaspătă, care nu era uşor de găsit în acel anotimp. Dar poate că bărbaţii vor avea noroc la vânătoare, iar ea reuşea să o convingă pe Morgaine să mănânce nişte carne proaspătă; după patru naşteri, Morgause ştia ce înseamnă starea de epuizare şi foamea din ultimele luni de sarcină. O dată, îşi aducea ea aminte, pe vremea când era gravidă cu Gawaine, se dusese în lăptărie şi mâncase nişte lut ce se folosea pentru zugrăvit. O moaşă bătrână îi spusese că o femeie gravidă nu se poate abţine să nu mănânce asemenea lucruri stranii, pentru că micuţul din pântece este flămând şi trebuie hrănit cu ceea ce vrea el. Poate că mâine vor găsi ierburi verzi pe lângă pârâu — după aşa ceva tânjea orice femeie grea, îndeosebi la sfârşitul iernii.

Părul negru şi frumos al lui Morgaine era încâlcit, împletit într-o coadă lălâie — arăta de parcă nu şi l-ar fi pieptănat ori împletit de săptămâni întregi. S-a întors de lângă foc, a luat un pieptene ce se păstra pe o policioară de deasupra, a tras mai aproape unul din micii câini de companie şi s-a apucat să-l perie. *Mai bine te-ai pieptăna tu,* a gândit Morgause, însă şi-a ţinut gura; Morgaine se purtase atât de capricios în ultimele zile încât nu se mai putea discuta defel cu ea. Era destul de lesne de înţeles, fiindcă se apropia sorocul, a gândit ea, urmărind mâinile osoase ale femeii mai tinere cum trece pieptenele prin părul împâslit al câinelui; acesta scheuna şi icnea, iar Morgaine îl linişte a cu o voce mai dulce decât aceea cu care se adresase vreunei fiinţe umane în ultima vreme.

— Nu mai e mult, Morgaine, a spus Morgause cu blândeţe. Pe la întâmpinarea Domnului sigur o să naşti.

— Oricum nu e îndeajuns de devreme pentru mine, a spus Morgaine, după care i-a tras o palmă uşoară câinelui şi l-a aşezat pe podea. Gata, acum arăţi şi tu mai bine printre doamne, căţeluş... Ce frumos eşti cu părul netezit.

— O să înteţesc focul, a spus una dintre femei, pe nume Beth, lăsându- şi deoparte fusul şi aruncând caierul într-un coş cu lână netoarsă. Trebuie să se întoarcă şi bărbaţii, pentru că s-a întunecat deja. S-a aplecat spre foc, a călcat pe un lemn şi s-a împiedicat, fiind cât pe ce să cadă peste vatră. Gareth, ticălos mic,

de ce nu cureţi resturile de pe jos? A azvârlit lemnul în foc, iar Gareth, care se jucase până atunci cu beţe şi lemne, vorbindu-le în şoaptă, a început să urle de nemulţumire — beţele şi lemnele acelea erau armatele lui!

— Hai, Gareth, s-a făcut noapte şi armatele tale trebuie să se tragă în corturi, a spus Morgause cu glas vioi. Strâmbându-se, băieţelul a împins beţele într-un colţ, însă a păstrat unul sau două, pe care le-a vârât cu grijă într-un buzunar al tunicii — acelea erau ceva mai groase decât restul, iar Morgaine, cu câtva timp în urmă, i le cioplise ca să aducă a oameni cu coifuri şi armuri, şi le vopsise cu zeamă de fructe sângerie ca să sugereze tunicile.

— Morgaine, îmi mai faci un cavaler roman?

— Nu acum, Gareth, i-a răspuns ea. Mă dor mâinile de frig. Poate mâine.

El s-a apropiat, s-a încruntat şi a rămas lângă genunchii ei, după care a întrebat:

— Când o să fiu destul de mare ca să plec la vânătoare cu tata şi Agravaine?

— Cred că peste câţiva ani, a spus Morgaine zâmbind. Nu înainte de a fi destul de înalt ca să nu te pierzi prin troiene!

— Dar sunt mare! a protestat el, întinzându-se să pară mai înalt. Uite, Morgaine, când tu stai jos, sunt mai înalt decât tine! Nemulţumit, a lovit scaunul cu piciorul. Aici în casă nu am ce să fac!

— Atunci, a spus Morgaine, te învăţ să torci, şi n-o să mai stai degeaba. A ridicat furca lăsată pe jos de Beth şi i-a întins-o copilului, însă el s-a strâmbat şi a făcut un pas înapoi.

— Eu o să fiu cavaler! Cavalerii nu trebuie să toarcă!

— Mare păcat, a spus Beth cu amărăciune. Dacă ar şti de câtă muncă este nevoie ca să se facă mantiile şi tunicile, nu ar mai rupe atât de multe!

— Cu toate astea, a existat un cavaler care torcea, aşa spune povestea, a zis Morgaine, întinzând braţele către băieţel. Vino aici. Ba nu, stai pe bancă, Gareth, eşti prea greu ca să te mai pot ţine în poală ca pe un sugar. Pe vremuri, înainte de venirea romanilor, era un cavaler pe nume Ahile, care fusese blestemat; o vrăjitoare i-a spus mamei lui că va muri în bătălie, de aceea l-a

îmbrăcat în straie femeiești și l-a ascuns printre femei, unde a învățat să toarcă și să țeasă și să facă toate lucrurile pe care trebuie să le știe o fecioară.

— Și a murit în bătălie?

— Da, așa s-a întâmplat, pentru că atunci când cetatea Troiei stătea sub asediu, au fost chemați toți cavalerii și războinicii ca să o cucerească, iar Ahile s-a dus cu ceilalți, și s-a dovedit cel mai bun dintre cavaleri. Se spune că a fost pus să aleagă: putea trăi nevătămat până la adânci bătrânețe, ca să moară bătrân în patul lui și să fie curând uitat, ori putea trăi puțin, murind tânăr dar în mare glorie, iar el a ales gloria; așa spun bărbații povestea lui în epopei. El a luptat contra unui cavaler din Troia, pe nume Hector — adică Ectorius, în limba noastră...

— Era același Ectorius care l-a crescut pe regele nostru Arthur? a întrebat băiețelul cu ochi mari de mirare.

— Sigur că nu, pentru că asta s-a întâmplat acum câteva sute de ani, dar poate că a fost vreunul dintre strămoșii lui.

— Când o să ajung la curte și o să devin unul dintre companionii lui Arthur, a spus Gareth, cu ochi rotunzi și mari cât niște farfurioare, o să fiu cel mai bun luptător și o să câștig toate premiile la jocuri de luptă. Și ce s-a întâmplat cu Ahile?

— Nu mai țin minte — asta a fost demult, la curtea lui Uther am auzit povestea, a spus Morgaine, apăsându-și palmele pe șale, ca și cum ar fi avut dureri.

— Morgaine, povestește-mi despre cavalerii lui Arthur. Chiar l-ai cunoscut pe Lancelot? Eu l-am văzut în ziua aceea, la încoronarea regelui — a ucis balauri? Spune-mi, Morgaine...

— Gareth, n-o mai necăji, că nu se simte bine, i-a zis Morgause. Du-te fuga la bucătărie și vezi dacă nu poți găsi acolo niște turte de ovăz.

Copilul s-a bosumflat, dar s-a dus, scoțându-și un cavaler sculptat din tunică și vorbindu-i în șoaptă:

— Așa, Sir Lancelot, o să mergem și o să ucidem toți balaurii din lac...

— Copilului ăsta nu-i e mintea decât la război și bătălii, a spus Morgause, scoasă din răbdări, și la viteazul lui Lancelot, ca și cum n-ar fi de ajuns că îl am pe Gawaine plecat cu Arthur la luptă! Sper că o să fie pace în țara asta când Gareth o să crească mare!

— Pace va fi, a spus Morgaine cu un aer absent, dar nu va mai avea importanţă, pentru că el va muri de mâna prietenilor lui cei mai dragi...

— Poftim? a exclamat Morgause cu ochii căscaţi, însă Morgaine rămăsese cu privirea în gol; Morgause a clătinat-o uşor şi a întrebat-o: Morgaine, ţi-e rău?

Ea a clipit şi a scuturat din cap.

— Iartă-mă... ce spuneai?

— Ce spuneam eu?! Mai bine-mi zici ce voiai *tu* să spui! s-a răstit Morgause, însă văzând expresia mâhnită din ochii lui Morgaine, a simţit un fior. A mângâiat-o pe mână, alungând din minte cuvintele cumplite ca fiind rodul delirului. Cred că ai visat cu ochii deschişi. Şi-a dat apoi seama că nu voia să creadă că Morgaine avusese o viziune. Morgaine, trebuie să te îngrijeşti mai mult, abia de mănânci, nici nu dormi...

— Mâncarea îmi face greaţă. Dacă ar fi vară, aş putea mânca nişte fructe... noaptea trecută am visat că mâncam din merele de la Avalon...

Glasul i-a tremurat şi a plecat capul, astfel ca Morgause să nu vadă lacrimile ce-i stăteau agăţate de gene; însă a strâns din pumni şi a ocolit plânsul.

— Cu toate ne-am săturat de peşte sărat şi şuncă afumată, a zis Morgause, dar dacă Lot a avut noroc la vânătoare, va trebui să mănânci nişte carne proaspătă.

Morgause s-a gândit că Morgaine fusese învăţată la Avalon să-şi ignore foamea, setea şi oboseala; acum, când era gravidă, când de fapt ar fi trebuit să mai renunţe la traiul auster, se mândrea să îndure totul fără să crâcnească.

— Morgaine, ai fost instruită ca preoteasă, învăţată cu posturile, dar copilul tău nu poate răbda de foame şi sete, iar tu eşti mult prea slabă...

— Nu mă lua în batjocură! a spus Morgaine furioasă, făcând un semn la pântecul ei enorm.

— Dar mâinile îţi sunt numai os, a insistat Morgause. Nu trebuie să te înfometezi în felul ăsta, ai un copil şi trebuie să te gândeşti la el!

— O să mă gândesc la binele lui când şi el se va gândi la al meu! a zis Morgaine, ridicându-se precipitată, dar Morgause a

luat-o de mâini şi a silit-o să se aşeze din nou.

— Draga mea copilă, îmi dau seama prin ce treci, doar am purtat în pântec patru copii, ori ai uitat? Ultimele zile sunt mai cumplite decât toate lunile la un loc!

— Îmi pare rău că n-am avut minte să scap de el cât se putea!

Morgause a deschis gura să-i dea un răspuns usturător, apoi a oftat şi a zis:

— E prea târziu ca să mai vorbeşti despre ce trebuia sau nu să faci; încă zece zile şi totul se va sfârşi.

A luat propriul pieptene dintr-un buzunar al tunicii şi s-a apucat să îi descâlcească părul încurcat.

— Fie... a zis Morgaine fără să-şi găsească liniştea şi ferindu-şi capul de pieptene. O s-o fac chiar eu mâine. Am fost prea obosită ca să-mi fie mintea şi la asta. Dar dacă ţi se face rău văzându-mă răvăşită în aşa hal... ei bine, dă-mi pieptenele!

— Stai cuminte, *lennavan*3, a spus Morgause. Nu mai ţii minte? Când erai mică la Tintagel, strigai că vrei să te pieptăn eu, pentru că doica ta — cum o chema?... A, mi-am amintit: Gwennis... Ea te trăgea de păr, iar tu spuneai: „Las-o pe mătuşa Morgause să mă pieptene." A trecut pieptenele prin părul încâlcit, netezindu-l şuviţă cu şuviţă, apoi a mângâiat-o iubitor pe cap. Ai un păr minunat.

— Negru şi aspru ca o coamă de ponei iarna!

— Ba nu, subţire ca lâna unei oi negre şi străluceşte ca mătasea, a spus Morgause, încă mângâind şuviţele întunecate. Nu te mai mişca, o să ţi-l împletesc. Mereu mi-am dorit o fetiţă, ca să o îmbrac frumos şi să-i împletesc părul aşa... Dar Zeiţa mi-a trimis doar fii, aşa că tu trebuie să fii micuţa mea fiică atunci când ai nevoie de mine... I-a tras capul la pieptul ei, iar Morgaine a rămas aşa, tremurând din cauza lacrimilor pe care nu le putea vărsa. Aşa, aşa, micuţa mea, nu plânge, nu mai e mult... gata, gata... nu te-ai îngrijit cum se cuvine, ai nevoie de grija unei mame, fetiţa mea...

— E atât... e atât de întuneric aici... mi-e dor de soare...

— Vara avem soare mai mult decât ne trebuie, lumina adastă până aproape de miezul nopţii, a spus Morgause, şi de aceea

---

3 Lennavan — copilă în limba gaelică (n. tr.).

avem atât de puţină lumină iarna. Morgaine a continuat să se cutremure de suspine pe care nu şi le putea reţine, de aceea Morgause a ţinut-o strâns la piept şi a legănat-o. Gata, gata, *lennavan,* ştiu cum te simţi... Pe Gawaine l-am născut în cea mai întunecată iarnă pe care mi-o amintesc. Cerul era negru şi furtunos ca acum, iar eu aveam doar şaisprezece ani şi mă temeam, ştiam prea puţine despre cum se nasc copiii. Îmi doream să fi rămas preoteasă la Avalon sau la curtea lui Uther, oriunde, numai aici nu. Lot era la război, îmi uram trupul umflat, îmi era tot timpul greaţă şi mă durea spatele, şi stăteam singură, printre femei străine. Nici nu-ţi vine să crezi, toată iarna aceea mi- am ţinut păpuşa veche în pat fără să ştie nimeni, şi o ţineam în braţe şi plângeam până când adormeam. Aşa de nepricepută eram! Măcar tu, Morgaine, eşti o femeie în toată firea.

— Ştiu că sunt prea în vârstă ca să mă port ca un copil, a spus Morgaine, şi cu toate acestea s-a agăţat de Morgause, în vreme ce aceasta a continuat să o liniştească şi să-i mângâie părul.

— Iar acum copilul pe care l-am născut înainte să fiu femeie în toată firea e plecat să lupte împotriva saxonilor, a zis ea, iar tu, cea pe care am ţinut-o în braţe ca pe o păpuşă, o să ai şi tu un copil al tău. A, da, uitasem să-ţi dau o veste; Margen, soţia bucătarului, a născut — cred că de aceea budinca era aşa plină de tărâţe azi dimineaţă — aşa că vei avea o doică pentru copilul tău. Cu toate că, imediat ce o să-l vezi, vei voi să-l alăptezi la sân.

Morgaine a făcut un gest de repulsie, iar Morgaine a surâs.

— Aşa mă simţeam şi eu înainte de a-l naşte pe fiecare fiu al meu, dar când mă uitam la feţele lor, nu-mi venea să-i mai las din braţe. A observat că Morgaine a tresărit de neplăcere. Ce-ai păţit, Morgaine?

— Mă doare spatele; am stat prea mult jos, atâta tot, a zis Morgaine ridicându-se să scape de insistenţele lui Morgause şi a început să umble prin încăpere ţinându-se de şale.

Morgause a privit-o cu un aer gânditor; da, în ultimele zile, pântecul umflat al fetei mai coborâse, probabil că nu mai avea mult până la soroc. Va trebui să aducă paie proaspete în camera femeilor şi să vorbească cu moaşele, să fie în preajmă când va sosi momentul.

Oamenii lui Lot găsiseră o căprioară pe dealuri; o dată jupuită

şi curăţată, mirosul de friptură umpluse tot castelul, şi nici măcar Morgaine nu a refuzat o felie de ficat crud, din care sângele încă picura — conform obiceiului, acea delicatesă era păstrată pentru femei care aşteptau copii.

Morgause a văzut-o cum se strâmbă de repulsie, aşa cum făcuse şi ea când i se dăduseră asemenea lucruri, iar Morgaine, la fel ca şi Morgause pe vremea ei, a supt bucata de carne cu un aer avid, fiindcă trupul ei cerea hrană, chiar dacă mintea se revolta la o asemenea idee. Mai târziu, când carnea a fost gătită şi oamenii lui Lot au tăiat-o bucăţi şi au servit-o, ea a făcut un gest de refuz. Morgause a luat o felie şi i-a aşezat-o pe talger.

— Mănâncă, i-a poruncit ea. Nu, Morgaine, trebuie să mă asculţi, nu ai voie să mori de foame şi să-ţi flămânzeşti şi copilul.

— Nu pot, a spus Morgaine fără vlagă. Are să-mi fie rău — pune-o deoparte şi voi încerca să o mănânc mai târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Morgaine a lăsat capul în jos şi a rostit cu glas slab:

— Nu pot mânca... E carne de căprioară... am mâncat şi la Beltane când... iar acum până şi mirosul mă îngreţoşează...

Iar acest copil a fost zămislit la focurile rituale de Beltane. Ce s-o fi întâmplat atunci de a tulburat-o atât de mult? Amintirea aceea ar trebui să fie plăcută, a gândit Morgause, *zâmbind de libertatea îngăduită cu acel prilej. S-a întrebat dacă fata nimerise în mâinile unui bărbat din cale afară de brutal şi suferise ceva asemănător violului — doar asta ar explica furia şi deznădejdea ei în faţa sarcinii pe care o ducea. Cu toate astea, ce e făcut nu se mai poate desface, iar Morgaine era suficient de matură ca să ştie că nu toţi bărbaţii sunt brute, chiar dacă avusese parte de unul care nu se arătase nici blând, nici priceput la femei.*

Morgause a luat o felie de turtă din ovăz şi a îmbibat-o în sosul de carne din talger.

— Atunci, mănâncă măcar asta — aici este tăria cărnii, a zis ea, şi ţi-am pregătit nişte ceai de măceşe; acela este acrişor şi-ţi va plăcea gustul lui. Vai, ce mai tânjeam după lucruri acre atunci când eram gravidă...

Cu supuşenie, Morgaine a mâncat şi lui Morgause i s-a părut că faţa ei a mai căpătat puţină culoare. S-a strâmbat când a simţit acreala băuturii, dar, însetată, a băut totul.

— Nu-mi place, a spus ea, dar, ciudat lucru, mi-e greu să mă opresc din băut.

— Copilul tău tânjeşte după aşa ceva, a spus Morgause pe un ton serios. Copiii din pântece ştiu ce le face bine şi ne-o cer nouă.

Lot, care stătea liniştit între doi dintre vânători, a zâmbit amabil către cumnata lui.

— Era un animal bătrân şi costeliv, dar bun ca să facem o masă ca asta la sfârşit de iarnă, a spus el, şi mă bucur că nu am ucis o căprioară gravidă. Am văzut vreo două sau trei din astea, dar le-am spus oamenilor mei să le dea pace, ba chiar am chemat şi câinii înapoi — vreau ca ele să fete iezii liniştite, fiindcă mi-am dat seama că nu mai aveau mult până la fătare. A căscat, apoi l-a ridicat pe micuţul Gareth, a cărui faţă era unsuroasă de grăsimea cărnii. Fiule, curând o să fii destul de mare ca să mergi cu noi la vânătoare, a zis el. Tu şi, desigur, micul Duce de Cornwall.

— Dar cine e Ducele de Cornwall, tată?

— Ei, copilul pe care îl poartă acum Morgaine, i-a răspuns Lot zâmbind, iar Gareth a privit lung la Morgaine.

— Nu văd nici un copilaş. Unde ţi-e bebeluşul, Morgaine?

— Morgaine a râs stânjenită.

— Luna viitoare pe vremea asta o să ţi-l arăt.

— O să ţi-l aducă fecioara primăvară?

— Cam aşa ceva, i-a răspuns Morgaine, zâmbind fără să vrea.

— Şi cum poate un copilaş să fie şi duce?

— Tatăl meu a fost Duce de Cornwall. Sunt singura copilă din acea căsătorie. Când a urcat pe tron, Arthur i-a înapoiat castelul Tintagel lui Igraine; el îmi va reveni mie şi fiilor mei, dacă voi avea vreunul.

Privind spre tânăra femeie, Morgause a gândit: *Fiul ei e mai aproape de tron decât Gawaine al meu. Eu sunt soră cu Igraine, iar Viviane e doar soră vitregă, de aceea Gawaine e rudă mai apropiată decât Lancelot. Iar fiul lui Morgaine are să fie nepotul lui Arthur. Mă întreb dacă Morgaine s-a gândit la asta.*

— Sigur, Morgaine, fiul tău e Duce de Cornwall...

— Sau ducesă, a spus Morgaine, zâmbind din nou.

— Nu, îţi spun eu sigur, după cum ai burta, joasă şi lată, că va fi băiat, a zis Morgause. Am avut patru şi mi-am urmărit femeile când au fost grele... A aruncat o privire răutăcioasă către Lot şi a

continuat: Soţul meu ia în serios acea scriere veche în care se spune că un rege trebuie să fie părintele poporului său!

Pe un ton degajat şi firesc, Lot a grăit:

— Cred că este bine ca fiii mei buni, născuţi de regină, să aibă mulţi fraţi vitregi; săracă ţi-e viaţa fără un frate, aşa se spune, iar eu am mulţi fii... Hai, cumnată, ce-ar fi să-ţi iei harpa şi să ne cânţi ceva?

Morgaine a împins deoparte talgerul pe care mai rămăsese o bucată de turtă de ovăz îmbibată în sos.

— Am mâncat prea mult ca să mai pot cânta, a zis ea încruntându-se, şi a reînceput să umble de colo-colo prin sala mare, iar Morgause a văzut că îşi ţinea palmele apăsate pe şale. Gareth s-a dus şi a tras-o de fustă.

— Cântă pentru mine, atunci. Cântecul acela despre balaur, Morgaine.

— E prea lung pentru seara asta — ar trebui să te duci la culcare, a spus ea, însă a mers până în colţul sălii şi a ridicat harpa ei mică de acolo, apoi s-a aşezat pe o bancă.

A scos câteva acorduri la întâmplare, s-a aplecat să acordeze o strună, după care a început să cânte un cântec de pahar mai deşănţat, obişnuit printre soldaţi. La fel ca oamenii săi, Lot s-a alăturat corului, iar glasurile lor groase şi stridente au găsit ecou în grinzile afumate ale încăperii:

Saxonii au venit la miez de noapte
Pe cei care dormeau i-au atacat
Femeile ucis-au, chiar pe toate
Şi oile, pe rând, le-au violat.

— Sigur n-ai învăţat cântecul ăsta la Avalon, cumnată, a spus Lot rânjind, atunci când Morgaine s-a dus să-şi pună harpa la locul ei.

— Mai cântă-ne ceva, a rugat-o Gareth, însă ea a clătinat din cap.

— Nu mai am suflare-n mine ca să cânt.

A lăsat harpa jos şi a ridicat fusul, dar după un moment sau două l-a pus şi pe acesta la loc şi a reînceput să se plimbe prin sală.

— Ce te chinuieşte, fata mea? a întrebat-o Lot. Eşti agitată ca o ursoaică prinsă în cuşcă!

— Mă doare spatele când stau jos, a zis ea, iar carnea pe care mătuşa m-a silit să o mănânc mi-a dat o durere de burtă. Şi-a dus mâinile la spate şi s-a aplecat brusc, de parcă ar fi avut crampe; după care, brusc, a scos un ţipăt de spaimă şi Morgause, care o urmărea, a văzut cum rochia prea lungă s-a umezit până la genunchi.

— Vai, Morgaine, ai făcut pe tine, a exclamat Gareth. Eşti prea mare ca să faci asta — pe mine m-ar plesni doica pentru aşa ceva!

— Taci, Gareth! s-a răstit Morgause la el şi s-a grăbit să se apropie de Morgaine, care rămăsese aplecată, cu faţa roşie ca focul de uimire şi ruşine.

— Nu-i nimic, Morgaine, a spus ea, luând-o de braţ. Te doare aici şi aici? Trebuia să-mi dau seama. Eşti în chinurile facerii, asta e, nu ştiai? (Dar de unde să ştie biata fată? Era prima ei sarcină şi nu se arătase curioasă să tragă cu urechea la bârfe muiereşti, aşa că nu avea cum să priceapă semnele. Trebuie că avusese dureri mai toată ziua.) Duceţi-o pe Ducesa de Cornwall în camera femeilor şi chemaţi-le pe Megan şi Branwen, i-a poruncit ea lui Beth. Şi despleteşte-i părul; nu trebuie să aibă nimic înnodat sau legat la straie. Apoi, mângâind-o pe păr pe Morgaine, a adăugat: Trebuia să fi simţit şi eu asta mai devreme, când ţi-am împletit părul — o să cobor curând, Morgaine, şi o să stau cu tine.

A urmărit-o ieşind, sprijinindu-se cu greu de braţul doicii. Apoi i-a spus lui Lot:

— Trebuie să stau lângă ea. E prima naştere şi are să se sperie, sărmana fată.

— Nu-i nici o grabă, a zis Lot nepăsător. Dacă e primul ei copil, va fi în chinurile facerii toată noaptea şi o să ai destul timp să o ţii de mână. Apoi i-a surâs lui Morgause. Te cam grăbeşti să-l aduci pe lume pe rivalul lui Gawaine al nostru.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea încet.

— Doar atât — că Arthur şi Morgaine s-au născut din acelaşi pântec, iar fiul *ei* e mai aproape de tron decât al nostru.

— Arthur e tânăr, a zis Morgause cu răceală, şi are timp destul să zămislească şi doisprezece fii. De ce crezi că ar avea nevoie de un moştenitor?

Lot a ridicat din umeri.

— Soarta e schimbătoare. Arthur este apărat de un farmec în bătălii — şi nu am a mă îndoi că Doamna Lacului are ceva de a face cu asta, lua-o-ar naiba — iar Gawaine e mult prea fidel regelui său. Însă soarta îşi poate întoarce faţa de la Arthur, iar de va sosi o asemenea zi, aş vrea să ştiu că Gawaine este cel mai aproape de tron. Gândeşte-te bine, Morgause; viaţa unui prunc este nesigură. Ai face bine să te rogi Zeiţei tale ca micuţul Duce de Cornwall să nu apuce a respira a doua oară.

— Cum să-i fac aşa ceva lui Morgaine? Mi-e ca o fiică!

Lot a mângâiat-o cu afecţiune sub bărbie, apoi a spus:

— Morgause, eşti o mamă iubitoare, altfel nici nu te-aş vrea. Dar nu cred că Morgaine e prea dornică să ţină un copil la sân. Am auzit că a dorit să-l lepede...

— Era bolnavă şi ostenită, a spus Morgause cu furie. Crezi că eu nu vorbeam la fel când abia mă târâm cu burta până la gură? Orice femeie spune astfel de lucruri în ultimele luni de sarcină.

— Cu toate astea, dacă pruncul se naşte fără suflare, nu cred că ar jeli prea mult. Şi, cred eu, nici tu n-ai plânge prea tare.

Morgause şi-a apărat ruda de sânge:

— Morgaine s-a purtat frumos cu Gareth al nostru, i-a făcut jocuri şi jucării şi i-a spus poveşti. Sunt convinsă că va fi o mamă la fel de bună şi cu propriul ei copil.

— Dar nu este în interesul nostru ca Morgaine să-şi considere fiul moştenitor al lui Arthur. Şi-a îmbrăţişat soţia şi a continuat: Uite, scumpo, tu şi eu avem patru fii împreună, şi sigur că atunci când vor creşte se vor lua de gât unul cu altul — Lothian nu e un regat chiar atât de întins! Dar dacă Gawaine ar deveni Mare Rege, s-ar găsi destule regate pentru toţi.

Ea a dat încet din cap. Lot nu-l iubea deloc pe Arthur, aşa cum nu-l iubise nici pe Uther; însă nu-l crezuse chiar atât de nemilos.

— Îmi ceri să-i ucid copilul când apare?

— Este ruda noastră şi oaspetele meu, a zis Lot, iar acest lucru este sacru. Nu m-am gândit la uciderea unei rude de sânge. Am spus doar că viaţa pruncilor nou-născuţi atârnă de un fir de păr dacă nu sunt îngrijiţi cu multă aplecare, iar dacă lui Morgaine îi va fi greu să o facă, ar fi bine ca nimeni altcineva să nu-şi găsească timp să-l îngrijească.

Morgause a strâns din dinţi şi s-a îndepărtat de Lot.

— Trebuie să mă duc la ea.

În urma ei, Lot a zâmbit şi a spus:

— Să te gândeşti bine la ceea ce ţi-am zis, nevastă.

În sala mică de jos se făcuse un foc pentru femei; pe vatră fierbea un ceaun cu terci, pentru că noaptea avea să fie lungă. Morgause uitase, aşa cum li se întâmplă tuturor femeilor care au copii, de spaima de a naşte, însă la vederea paielor proaspete şi-a încleştat dinţii şi a simţit un fior pe şira spinării. Morgaine fusese schimbată într-o cămaşă lungă şi largă, iar părul ei, despletit, îi atârna liber pe spate; mergea prin cameră sprijinindu-se de braţul lui Megan. Totul avea aerul unei sărbători, căci aşa era pentru mai toate femeile de acolo. Morgause s-a apropiat de Morgaine şi a prins-o de braţ.

— Hai, acum plimbă-te şi cu mine, iar Megan o să meargă să pregătească nişte velinţe pentru copil, a spus ea.

Morgaine a privit-o, iar Morgause a observat că ochii tinerei femei erau ca unei sălbăticiuni prinse în laţ, aşteptând ca vânătorul să-i taie beregata.

— O să dureze mult, mătuşă?

— Ei, lasă, nu trebuie să te gândeşti la asta, a spus Morgause cu tandreţe. Dacă vrei cu orice chip, gândeşte-te că ai fost în chinuri mai toată ziua, aşa că acum lucrurile vor merge mai repede. Însă în sinea ei şi-a spus: *N-o să-i fie uşor, e atât de mică şi nici nu vrea să aducă pruncul pe lume; o aşteaptă neîndoielnic o noapte lungă şi grea...*

Apoi şi-a amintit că Morgaine avea darul Viziunii, şi că nu avea rost să o mintă. A bătut-o uşor pe obraz.

— N-are importanţă, copilă, vom avea noi grijă de tine. La primul copil întotdeauna ţine mult — nu vor să iasă din cuibul acela plăcut — dar vom face tot ce putem. A adus cineva o pisică înăuntru?

— O pisică? Da, dar de ce, mătuşă?

— Pentru că, dacă ai văzut vreo pisică fătând, ştii că ea îşi aduce puii pe lume torcând, nu ţipând de durere, pesemne că plăcerea ei de a avea pui o să te ajute să ai mai puţine dureri, a spus Morgause, mângâind micuţa creatură. E o formă de magie a naşterii pe care la Avalon nu o ştiţi. Da, acum te poţi aşeza să te

odihnești puțin, dar să ții pisica în poală. A urmărit-o pe Morgaine cum, profitând de câteva momente de ușurare, a mângâiat blana pisicii, după care s-a îndoit din nou din cauza crampelor puternice; Morgause a îndemnat-o să se ridice și să mai umble. Atâta vreme cât poți suporta — merge mai repede, a asigurat-o ea.

— Sunt atât de obosită... a spus Morgaine, gemând încet.

O să fii și mai obosită când o să termini, a gândit Morgause, apoi s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o.

— Hai. Sprijină-te de mine, copilă...

— Semeni atât de mult cu mama... a zis Morgaine, agățându-se de Morgause și având chipul schimonosit, de parcă ar fi fost gata să plângă. Tare aș vrea ca mama să fie aici..., după care și-a mușcat buzele, ca și cum ar fi regretat acel moment de slăbiciune și a început să pășească încoace și încolo prin încăperea aglomerată.

Orele au trecut cu greu. Unele dintre femei au adormit, însă erau destule ca să o ajute la mers pe Morgaine, care, pe măsura scurgerii timpului, devenea tot mai speriată. Soarele răsărise și, cu toate că Morgaine era atât de epuizată încât se clătina și nici nu mai reușea să pună un picior înaintea celuilalt, moașele încă nu-i spuseseră că se poate așeza pe paie. La un moment dat, a zis că-i e frig și s-a înfășurat strâns în mantia îmblănită, pentru ca imediat după aceea să o azvârle cât colo, zicând că ardea toată. Când și când icnea și vărsa, astfel că, până la urmă, nu a mai avut ce, scuipând doar un lichid verzui; cu toate acestea, greața nu-i trecea, deși i-au dat cu forța să bea leacuri fierbinți din ierburi, pe care le înghițea însetată. Imediat după aceea, începea din nou să verse, iar Morgause, frământată de spusele lui Lot, s-a întrebat dacă mai trebuia să o ajute ori nu... Se putea întâmpla ca Morgaine să nu supraviețuiască nașterii.

Într-un târziu, n-a mai putut păși, iar femeile au așezat-o jos, în timp ce ea gâfâia și-și mușca buzele ca să uite durerile care apăreau la intervale tot mai scurte; Morgause a îngenuncheat alături de ea și a luat-o de mână. După ce trecuse bine de amiază, Morgause a întrebat-o încet:

— El, tatăl copilului, a fost mult mai mare decât tine? Uneori, când unui copil îi trebuie atâta timp să se nască, înseamnă că

seamănă cu tatăl și e prea mare pentru mamă.

Așa cum o mai făcuse și înainte, s-a întrebat cine era tatăl copilului. La încoronarea lui Arthur, o văzuse pe Morgaine că se uitase într-un fel anume la Lancelot; dacă rămăsese grea cu Lancelot, asta explica de ce Viviane se înfuriase atât de rău că sărmana Morgaine trebuise să fugă de la Avalon... În toate lunile din urmă, ea nu suflase nici o vorbă despre motivele ce o îndemnaseră să părăsească templul, iar despre copil nu pomenise decât că fusese conceput la focurile de la Beltane. Viviane ținea foarte mult la ea și n-ar fi lăsat-o să poarte copilul oricui.

Dar dacă, răsculându-se împotriva destinului ei ales, Morgaine îl luase ca iubit pe Lancelot ori îl sedusese în crângul de la Beltane, atunci era lesne de explicat de ce preoteasa preferată a Vivianei, succesoarea ei ca Doamnă a Lacului, fugise din Avalon.

Însă Morgaine se mulțumise să spună doar atât: „Nu i-am văzut chipul; a venit la mine sub înfățișarea Celui Încornorat", iar Morgause, care păstrase și ea o umbră de dar al Viziunii, și-a dat seama că femeia mai tânără o mințise. De ce oare?

Ceasurile se scurgeau greu. La un moment dat, Morgause a intrat în sala mare, unde oamenii lui Lot jucau arșice. Lot ședea și privea, având-o pe una dintre slujitoarele mai tinere ale lui Morgause pe genunchi și trecându-și mâna în joacă peste sânii ei; când Morgause a pășit înăuntru, tânăra a ridicat privirea temătoare și a dat să coboare din poala lui Lot, însă Morgause a ridicat din umeri.

— Rămâi unde ești; nu avem nevoie de tine printre moașe, iar în noaptea asta o să stau cu ruda mea de sânge și nu am de gând să mă cert cu tine pentru un loc în patul lui. Mâine, lucrurile s-ar putea schimba.

Femeia mai tânără a plecat capul și a roșit.

— Cum e cu Morgaine, draga mea?

— Nu e bine, a spus Morgause. Eu n-am trecut niciodată prin așa ceva.

Apoi, înfuriată, a strigat la el:

— Ai cobit, cumva, ca ruda mea să nu se mai scoale din născare?

Lot a clătinat din cap.

— Doamna mea, tu ești stăpâna farmecelor și magiei în acest regat. Nu i-am dorit răul lui Morgaine. Dumnezeu mi-e martor, ar fi păcat să se piardă o femeie atât de frumoasă — iar Morgaine este frumoasă, cu toate că are limba cam ascuțită! Dar păcatul ăsta este obișnuit între neamurile tale de sânge, draga mea, și uneori e ca sarea în bucate...

Morgause i-a zâmbit afectuos soțului ei. Indiferent ce jucării alegea să ducă în patul lui — iar fata de pe genunchi era doar una dintre ele — ea știa că semăna cu el întrucâtva.

— Mamă, unde e Morgaine? a întrebat-o Gareth. Mi-a promis că azi o să-mi cioplească încă un cavaler ca să mă joc cu el!

— E bolnavă, fiule, i-a răspuns Morgause și a inspirat adânc, simțindu-se din nou apăsată de îngrijorare.

— Are să se însănătoșească repede, a spus Lot, și atunci o să ai un văr mititel cu care să te joci. O să-ți fie frate vitreg și prieten — noi avem o vorbă care spune că legăturile de sânge țin trei generații, iar cele de lapte, șapte, iar cum fiul lui Morgaine o să-ți fie și una și alta, va fi mai mult decât un frate pentru tine.

— Ce bine că o să am un prieten, a zis Gareth. Agravaine râde de mine și mă face nătărău, spunând că-s prea mare ca să mă joc cu cavaleri de lemn!

— Fiul lui Morgaine o să-ți fie prieten când va mai crește puțin, i-a spus Morgause. La început o să fie ca un pui de cățel care încă n-a făcut ochi, dar peste un an sau doi va fi îndeajuns de mare ca să se joace cu tine. Zeița aude rugăciunile copiilor mici, așa că roagă-te la ea să-i aducă un băiat puternic și sănătos, nu să vină la ea sub forma Morții — și, brusc, a început să plângă.

Uimit, Gareth a urmărit-o cum plânge, iar Lot a întrebat:

— Chiar așa de rău e, scumpo?

Morgause a confirmat cu un gest. Însă nu trebuia să sperie copilul, de aceea și-a șters lacrimile cu poalele rochiei.

Ridicând ochii spre tavan, Gareth a spus:

— Te rog, dragă Zeiță, adu-i verișoarei mele Morgaine un fiu puternic, ca să creștem împreună și să devenim cavaleri.

Fără să vrea, Morgause a râs și a mângâiat copilul pe obrazul bucălat.

— Sunt convinsă că Zeița are să audă o asemenea rugă.

Cu toate acestea, când a ieșit din sala mare, a simțit privirea lui

Lot şi şi-a adus aminte de cele spuse de el mai devreme — că ar fi mai bine pentru ei dacă fiul lui Morgaine nu ar supravieţui naşterii.

Aş fi mulţumită şi dacă Morgaine scapă cu viaţă, a gândit ea şi, pentru prima oară, i-a părut rău că nu învăţase mai multe din marile farmece ale Avalonului, pentru că acum ar fi avut nevoie de farmece şi vrăji ca să uşureze lupta lui Morgaine. Zbaterea fusese atât de grea, cumplit de anevoioasă, naşterile ei nici nu se comparau cu aceasta...

S-a întors în sala femeilor. Moaşele o puseseră pe Morgaine să îngenuncheze pe paie, ca să ajute copilul să se desprindă din pântecele ei; însă ea se prăbuşea mereu în faţă ca o fiinţă lipsită de viaţă, astfel că două dintre ele au trebuit să o ţină dreaptă. Când striga printre suspine, când încerca să fie curajoasă, muşcându-şi buzele ca să nu mai ţipe. Morgause s-a apropiat şi a îngenuncheat în faţa lui Morgaine pe paiele pătate de sânge; a întins mâinile, iar Morgaine i le-a prins, uitându-se la Morgause aproape fără să o recunoască.

— Mamă! a ţipat ea. Mamă, ştiam că o să vii...

Apoi chipul i s-a schimonosit şi şi-a azvârlit capul pe spate, având gura larg deschisă, într-un urlet mut.

— Doamnă, ţine-o, a spus Megan, ţine-o dreaptă...

Iar Morgause, prinzând-o pe Morgaine de subsuori, a simţit cum fata tremură, dă să verse printre suspine, zbătându-se şi luptându-se orbeşte să scape din strânsoare. Nu mai era în stare să le ajute pe moaşe şi nici nu le lăsa să facă ce trebuia, ci urla de fiecare dată când o atingeau. Dorind să nu mai vadă nimic, Morgause a închis ochii, dar, încordându-şi toată puterea, a continuat să ţină strâns trupul lui Morgaine, care a urlat din nou: „Mamă! Mamă!”. Morgause nu şi-a putut da seama dacă strigătele erau adresate lui Igraine, ori Zeiţei. După aceea, pierzându-şi cunoştinţa, Morgaine s-a lăsat moale pe spate, în braţele lui Morgause. În încăpere plutea un miros puternic de sânge, iar Megan a ridicat ceva întunecat şi chircit.

— Uite, doamnă Morgaine, a spus ea, ai un fiu frumos...

Apoi s-a aplecat asupra lui şi şi-a lipit buzele de gura lui mică şi a suflat. S-a auzit un ţipăt sfredelitor, furios, ţipătul unui nou-născut care protesta că a fost adus într-o lume rece.

Însă Morgaine, epuizată, se prăbuşise în braţele lui Morgause şi nu a putut nici măcar să deschidă ochii ca să-şi vadă copilul.

Femeile au spălat şi înfăşat pruncul; Morgaine a băut o cupă de lapte fierbinte cu miere şi cu ierburi care să oprească sângerarea, după care a rămas întinsă, gata să adoarmă, fără ca măcar să tresară când Morgause s-a aplecat să o sărute uşor pe frunte.

Avea să trăiască şi să se însănătoşească, deşi Morgause nu mai văzuse o femeie chinuindu-se atât de mult fără să moară născând un prunc viu. Iar moaşa a spus că după ce trebuiseră să-l scoată pe acela viu, probabil că Morgaine nu va mai putea avea vreun alt copil. Ceea ce, a gândit Morgause, era foarte bine. Şi-a dat seama că naşterile ei, care nu fuseseră uşoare, nu însemnaseră nimic în comparaţie cu cea la care participase.

A ridicat pruncul înfăşat şi s-a uitat cu atenţie la trăsăturile lui delicate. Părea să respire destul de bine, deşi uneori, când copilul nu ţipa imediat după naştere şi era nevoie să i se sufle în gură, după o vreme el înceta să mai respire şi murea. Însă acesta era de un rozaliu sănătos, având până şi unghiile minuscule colorate în roz. Păr negru, perfect drept, puf la fel de negru pe picioare şi braţe — da, era născut din neamul spiriduşilor, ca şi Morgaine. Poate era chiar fiul lui Lancelot, şi astfel de două ori mai aproape de tronul lui Arthur.

Copilul trebuia încredinţat unei doici spre alăptare... Apoi Morgause a şovăit. Fără îndoială că după ce se va odihni puţin, Morgaine va voi să ţină pruncul la sân ca să sugă; indiferent cât de anevoioasă ar fi fost naşterea, întotdeauna se întâmpla astfel. Şi, cu cât era mai grea naşterea, cu atât mai bucuroasă se arăta mama să-şi alăpteze copilul; cu cât mai amarnică era zbaterea, cu atât mai mare era iubirea şi încântarea când sugarul era pus să sugă la sân.

Apoi, fără să vrea, şi-a amintit cuvintele lui Lot. *Dacă vreau să-l văd pe Gawaine pe tron, acest copil îi va sta în drum.* Nu dorise să asculte spusele lui Lot, însă acum, când avea copilul în mâinile ei, s-a gândit, împotriva voinţei ei, că nu ar fi chiar atât de rău dacă el ar fi respins de doică, ori prea slab ca să sugă. Iar dacă Morgaine nu l-a lua în braţe, ori nu l-ar alăpta, nu va suferi prea mult; se putea spune că a fost vrerea Zeiţei ca el să nu trăiască...

Vreau doar să o scutesc de suferinţă...

Copilul lui Morgaine, probabil conceput cu Lancelot, amândoi din spiţa regală a Avalonului... Dacă Arthur ar păţi ceva rău, popoarele ar accepta acest copil la tron.

Însă nu avea nici măcar siguranţa că era al lui Lancelot.

Şi deşi Morgause adusese pe lume patru fii, Morgaine era fetiţa pe care o mângâiase şi îngrijise ca pe o păpuşă, purtând-o în braţe; o pieptănase, o spălase şi-i făcuse daruri. Era în stare să facă asta copilului lui Morgaine? Cine putea spune dacă Arthur nu va avea o mulţime de fii de la regina lui, indiferent cine ar fi fost aceasta?

Însă fiul lui Lancelot... Da, pe fiul acestuia îl putea lăsa în ghearele morţii fără nici o remuşcare. Lancelot nu era o rudă mai apropiată de Arthur decât Gawaine, şi totuşi Arthur îl prefera pe el, se sfătuia cu el în toate. Aşa cum şi ea rămăsese mereu în umbra Vivanei, ca o soră nebăgată în seamă, ignorată, când ar fi putut deveni Mare Regină — nu o iertase pe Viviane că o alesese pe Igraine pentru Uther — tot astfel, credinciosul Gawaine va sta în umbra lui Lancelot, care era mai sclipitor. Dacă Lancelot se jucase cu Morgaine, ori o dezonorase, atunci avea un motiv mai temeinic să-l urască.

Pentru că nu avea nici un rost ca Morgaine să crească pruncul bastard al lui Lancelot în taină şi suferinţă. Oare Viviane îl socotea pe fiul ei prea bun pentru Morgaine? Morgause o văzuse pe fată plângând în secret în toate acele luni; suferea pentru că iubea şi fusese abandonată?

Viviane, blestemată să fie ea, se slujeşte de vieţile noastre de parcă ar fi arşice de joc! A azvârlit-o pe Igraine în braţele lui Uther fără să se sinchisească de Gorlois, a cerut-o pe Morgaine pentru Avalon; avea să distrugă şi viaţa ei!

Măcar dacă ar reuşi să se asigure că acela era copilul lui Lancelot!

Aşa cum regretase, atunci când Morgaine era în chinurile facerii, că nu ştia suficientă magie ca să-i uşureze naşterea, la fel de rău îi părea acum că nu ştia mai deloc să facă farmece. Cât trăise la Avalon, nu se arătase dornică să înveţe ştiinţa druidă. Cu toate acestea, ca protejată a Vivianei, deprinsese câte ceva de la preotesele care o iubiseră şi răzgâiaseră; în treacăt şi firesc, aşa

cum fac oamenii în faţa copiilor, îi arătaseră unele farmece şi vrăji simple.

Ei bine, acum avea să le folosească. A închis uşa încăperii şi a aprins un foc proaspăt, apoi a tăiat trei fire de păr din puful de pe capul pruncului şi, aplecându-se asupra lui Morgaine care dormea, a tăiat şi câteva fire de păr de la ea. A înţepat un deget al pruncului cu un mic pumnal, după care l-a legănat să-i potolească ţipetele sănătoase; azvârlind în foc ierburile secrete împreună cu firele de păr şi cu sânge, a şoptit un cuvânt ştiut şi a rămas cu privirea fixată asupra flăcărilor.

Când flăcările au sporit, apoi au murit, dinspre tăciuni un chip a privit spre ea — faţa unui tânăr cu părul blond şi cu o parte din trăsături ascunse de coarnele care aruncau umbre peste ochii ce semănau cu aceia ai lui Uther...

Morgaine rostise adevărul când spusese că el venise la ea în chip de Cel Încornorat; cu toate acestea, minţise... S-ar fi cuvenit să-şi dea seama; doar se făcuse Mariajul Sacru pentru Arthur atunci, înainte de încoronare. Tot Viviane plănuise şi naşterea unui copil care să provină din două spiţe regale?

A auzit un zgomot slab în spatele ei şi, când s-a întors, a văzut că Morgaine se ridicase cu greu şi rămăsese în picioare, agăţându-se de capătul patului, având chipul alb ca de mort. Abia şi-a mişcat buzele; doar ochii negri, înfundaţi în orbite de suferinţă, au zburat de la foc la vraja din faţa vetrei.

— Morgause, a spus ea, jură-mi, dacă mă iubeşti, jură... că nu vei spune nimic din toate astea lui Lot ori altcuiva! Jură, altfel o să îndrept împotriva ta toate blestemele pe care le ştiu!

Morgause a aşezat pruncul în pătuţ şi s-a întors cu totul spre Morgaine, luând-o de braţe şi conducând-o înapoi spre pat.

— Vino, întinde-te şi linişteşte-te, micuţo — trebui să stăm de vorbă. Arthur! De ce? Viviane a pus asta la cale?

Mai agitată decât cu câteva clipe mai devreme, Morgaine a repetat:

— Jură să nu spui nimic! Jură că nu vei mai vorbi despre asta! Jură! Jură!

Ochii ei aruncau sclipiri sălbatice. Privind-o, Morgause s-a temut că Morgaine va face fierbinţeli.

— Morgaine, copila mea...

— Jură! Ori te blestem cu vânt şi foc, cu mare şi piatră...

— Nu! a întrerupt-o Morgause, luând-o de mâini ca să o potolească. Vezi? Jur, jur.

Nu voise să jure. *Trebuia să refuz, să vorbesc întâi cu Lot,* a gândit ea. Însă era prea târziu, jurase deja... şi nu dorea să fie blestemată de o preoteasă de Avalon.

— Acum stai întinsă, a zis ea încet. Trebuie să dormi, Morgaine.

Femeia mai tânără a închis ochii, iar Morgause a rămas mângâind-o pe mână şi gândindu-se. *Lot nu ar reuşi nimic bun daca Gawaine ar ajunge pe tron. Acesta — indiferent cât de mulţi fii ar avea Arthur — acesta este primul. Arthur a fost crescut în credinţa creştină şi se mândreşte că este rege peste creştini; el va socoti o ruşine acest copil născut din incest. E bine să ştii un secret cumplit al unui rege. Chiar şi despre Lot, cu toate că îl iubesc mult, am aflat anumite amănunte despre păcatele şi înşelătoriile lui faţă de mine.*

Pruncul din leagăn s-a trezit şi a început să ţipe. Aşa cum fac toate mamele când le plânge copilul, Morgaine a deschis imediat ochii. Era prea slăbită să se clintească, însă a şoptit:

— Pruncul meu... acela e pruncul meu? Morgause, vreau să îl ţin la piept.

Morgause s-a aplecat şi a dat să-i pună în braţe copilul înfăşat. Apoi a şovăit; de îndată ce Morgaine l-ar fi strâns la piept, ar fi voit să-i dea să sugă, l-ar iubi şi ar fi îngrijorată de starea lui. Însă dacă el era dat unei doici înainte ca ea să-l vadă la faţă... Ei bine, atunci nu l-ar mai iubi atât de mult, iar el ar deveni cu adevărat copilul părinţilor vitregi. Era bine să-l facă pe primul născut al lui Arthur, fiul pe care acesta nu ar fi îndrăznit să-l recunoască, să dovedească cea mai mare credinţă faţă de Lot şi Morgause, considerându-i adevăraţii săi părinţi; în acest fel, fiii lui Lot îi vor fi fraţi, nu fii pe care Arthur i-ar putea avea când se va căsători.

Pe faţa lui Morgaine lacrimile se scurgeau şovăitor.

— Dă-mi copilul, Morgause, lasă-mă să-l iau în braţe, îl vreau...

Cu glas blând, dar neîndurător, Morgause a spus:

— Nu, Morgaine, nu eşti suficient de tare ca să-l ţii şi să-i dai piept, şi... S-a chinuit să născocească o minciună pe care fata, neştiutoare în ale moaşelor, să o creadă. Dacă-l ţii, chiar şi o dată,

nu va voi să sugă de la sânul doicii, de aceea trebuie dat ei cât mai repede. O să-l poţi ţine în braţe când te întremezi, iar el se va hrăni cum se cuvine.

Apoi, cu toate că Morgaine a început să plângă şi, suspinând, a întins braţele, Morgause a dus copilul din încăpere. *Acum,* a gândit ea, *acesta va fi copilul vitreg al lui Lot, iar noi vom avea mereu o armă secretă împotriva Marelui Rege. Şi pot fi sigură că Morgaine, chiar dacă se va face bine, nu-l va iubi prea mult şi se va mulţumi să-l lase în grija mea.*

2

Guinevere, fiica regelui Leodegranz, stătea pe zidul înalt al grădinii împrejmuite, ţinându-se cu amândouă mâinile de blocurile de piatră şi uitându-se la caii din padocul de sub ea.

În spatele ei rămăsese mirosul dulceag al ierburilor folosite la bucătărie şi al celor ţinute în camera izolată în care mama ei vitregă obişnuia să facă leacuri şi licori. Grădina era unul dintre locurile ei preferate, poate chiar singurul loc în aer liber la care ţinea cu adevărat. Se simţea mai în siguranţă înăuntru, ori când era închisă undeva — zidul ce dădea roată grădinii o făcea să se simtă la fel de apărată ca şi zidurile castelului. De acolo, de pe coama lui, putea vedea toată valea, care era foarte mare, întinzându-se cât cuprindeai cu ochii... Vreme de o clipă, Guinevere şi-a întors privirea către adăpostul oferit de grădină, pentru că a simţit din nou în mâini furnicăturile care prevesteau amorţeala, iar respiraţia a început să i se oprească în gât. Acolo, exact pe zidul care împrejmuia grădina, acolo se simţea în siguranţă; dacă începea să aibă din nou senzaţia de panică disperată, se putea întoarce, lăsându-se în jos de-a lungul zidului, ajungând în adăpostul oferit de grădină.

O dată, când Guinevere îi spusese asta, soţia tatălui ei, Alienor, o întrebase exasperată:

— Adăpost faţă de ce, copilă? Saxonii nu ajung niciodată atât de departe spre apus, îi vedem de la trei leghe când se apropie — faptul că îi vedem de departe ne face să ne simţim în siguranţă, pentru numele Cerului!

Guinevere nu putea explica simţământul acela. Exprimat astfel, totul părea firesc. Cum să-i spună lui Alienor, care era mânată de spirit practic şi de bun simţ, că pe ea o speria însăşi greutatea cerului imens de deasupra capului şi a ţinuturilor întinse? Nu avea de ce să se teamă, şi era ridicol să se sperie de aşa ceva.

Dar asta n-o împiedica să respire greu şi să rămână fără aer şi să simtă amorţeala aceea urcând din stomac până în gâtlej, făcând ca palmele transpirate să-şi piardă orice simţ al pipăitului. Toţi erau exasperaţi de asemenea purtări — preotul castelului îi spunea că nu era vorba decât de păşunile verzi ale lui Dumnezeu, tatăl ei striga la ea că nu acceptă prostii muiereşti în casa lui — motiv pentru care ea se deprinsese să nu mai vorbească despre asemenea lucruri cu glas tare. Într-o mănăstire, toată lumea ar fi priceput pe dată. Vai, mănăstirea scumpă, unde se simţea ferită de orice, la fel ca un şoarece în vizuina lui, şi de unde nu era nevoie să iasă decât în grădina îngrădită a mănăstirii. I-ar fi plăcut să se întoarcă acolo, însă acum era femeie în toată firea, iar mama ei vitregă avea copii mici şi avea nevoie de ajutorul lui Guinevere.

Jos, caii alergau, însă Guinevere stătea cu ochii aţintiţi asupra bărbatului zvelt şi îmbrăcat în roşu, cu plete întunecate care îi adumbreau fruntea bronzată, şi care se mişca printre cai. Era la fel de iuta ca ei; acum putea înţelege mai bine de ce saxonii îl numeau Spiriduşul săgeată. Cineva îi şoptise lui Guinevere că prin vinele tânărului curgea sânge de spiriduş. Lancelot al Lacului, aşa îşi spunea el, iar ea îl văzuse în lacul fermecat, în ziua aceea îngrozitoare când se rătăcise, în tovărăşia acelei femei cumplite a spiriduşilor.

Lancelot prinsese calul pe care îl voise; unul sau doi oameni ai tatălui ei au strigat ca să-l avertizeze; calul acela nu era încălecat de rege, ci numai de unul sau doi dintre cei mai bine pregătiţi îmblânzitori. Râzând, Lancelot a făcut un gest de dispreţ faţă de acel avertisment; l-a lăsat pe îmblânzitor să se apropie şi să ţină calul cât el l-a înhămat şi i-a pus şaua. Ea i-a auzit până şi glasul ce sugera în continuare râsul.

— La ce bun să călăreşti un cal pentru doamne, pe care l-ar putea mâna oricine cu ajutorul unui frâu din paie împletite? Să

vedeţi cum — cu curele din piele legate astfel, pot să domolesc orice cal, oricât de sălbatic, şi să-l transform în cal de război! Uitaţi, aşa se face — a tras de o cataramă aflată pe sub burta calului, apoi a sărit în şa folosindu-se de o singură mână.

Calul s-a ridicat în două picioare; Guinevere s-a uitat cu gura căscată cum el s-a aplecat în faţă, silind calul să revină cu picioarele pe pământ şi făcându-l să păşească mărunt şi încet. Focosul animal s-a zbătut, păşind în lateral, iar Lancelot i-a făcut semn unuia dintre soldaţii regelui să îi dea o suliţă.

— Uitaţi-vă acum... a strigat el. Dacă legătura aceea de paie ar fi un saxon care se apropie de mine cu o spadă mare şi boantă, cum poartă ei...

A lăsat calul să pornească în galop, iar copitele, lovind pământul, au bubuit în padoc, făcând ceilalţi cai să se împrăştie când călăreţul s-a apropiat cu viteză de legătura de paie şi a înfipt suliţa în ea, după care şi-a scos iute spada din teacă şi a rotit calul, făcându-l să treacă la un galop mai mărunt, învârtind în acelaşi timp spada, descriind cu ea cercuri largi. Până şi regele s-a tras înapoi când calul s-a apropiat în galop. Lancelot a oprit dinaintea regelui, după care s-a lăsat să lunece jos din şa şi s-a înclinat ceremonios.

— Stăpâne! Îţi cer îngăduinţă să pregătesc oamenii şi caii, astfel încât să-i poţi conduce în luptă când vor mai veni saxonii, ca să-i învingem aşa cum i-a învins el la Pădurea Celidon vara trecută. Am avut parte de victorii, dar într-o zi se va da o mare bătălie care va decide pentru totdeauna dacă în această ţară vor domni romanii sau saxonii. Noi pregătim toţi caii pe care îi avem, dar ai tăi sunt mai buni decât cei pe care îi putem cumpăra sau prăsi noi înşine.

— Eu n-am jurat credinţă lui Arthur, a spus tatăl lui Guinevere. Cu Uther a fost altceva; el era soldat bine pregătit şi omul lui Ambrosius. Arthur nu e decât un băietan...

— Încă mai crezi asta după ce a câştigat atâtea bătălii? l-a întrebat Lancelot. Stă pe tron de mai bine de un an, el ţi-e Mare Rege, sir. Fie că i-ai jurat sau nu credinţă, fiecare bătălie pe care o duce împotriva saxonilor te apără şi pe tine. Cai şi oameni — nimic mai mult nu ţi se cere.

Leodegranz a făcut un semn din cap.

— Nu este locul potrivit ca să vorbim despre strategia unui regat, sir Lancelot. Am văzut ce poţi face cu calul. Îţi aparţine, te rog să-l primeşti cadou, ca oaspete.

Lancelot s-a înclinat adânc dinaintea regelui Leodegranz şi i-a mulţumit în mod oficial, însă Guinevere a văzut cum ochii lui străluceau ca ai unui băiat căruia i s-a împlinit o dorinţă. Apoi s-a întrebat ce vârstă avea tânărul.

— Pofteşte în sala mare, a spus tatăl ei, să bem ceva şi îţi voi face o propunere.

Guinevere s-a lăsat să alunece jos de pe zid şi a alergat prin grădină, către bucătării, unde soaţa tatălui ei supraveghea femeile care găteau şi coceau pâinea.

— Doamnă, tatăl meu va veni în sala mare cu Lancelot, trimisul Marelui Rege; vor voi mâncare şi băutură.

Alienor i-a aruncat o privire uimită.

— Mulţumesc, Guinevere. Mergi de te aranjează şi îţi voi îngădui să serveşti tu vinul. Eu am prea multe treburi de făcut.

Guinevere a dat fuga în iatacul ei, a îmbrăcat cea mai bună rochie peste fusta simplă pe care o purta, apoi şi-a atârnat la gât un colier din bucăţi de coral. Şi-a desfăcut părul blond şi l-a lăsat să-i cadă pe umeri, iar acesta s-a ondulat după ce fusese împletit atât de strâns. Apoi a pus pe creştet cerculeţul din aur ce arăta că este fecioară şi a coborât cu paşi măsuraţi şi mişcându-se cu graţie şi uşurinţă; ştia că rochia albastră îi venea cât se poate de bine, iar culoarea o avantaja ca nici o alta.

A luat un lighenaş din bronz, l-a umplut cu apă caldă din vasul ţinut deasupra focului, a presărat petale de trandafir în ea şi a intrat în sală în acelaşi timp cu tatăl ei şi Lancelot. A aşezat lighenaşul jos, le-a luat mantiile şi le-a atârnat pe un cuier, după care le-a oferit apa caldă şi parfumată pentru a se spăla pe mâini. Lancelot a zâmbit, iar Guinevere şi-a dat seama că a recunoscut-o.

— Nu ne-am văzut pe Insula Preoţilor, doamnă?

— Ai cunoscut-o pe fiica mea, sir?

Lancelot a încuviinţat din cap, iar Guinevere a spus, cu glasul cel mai sfios cu putinţă — descoperise de mult că tatălui ei nu îi plăcea ca ea să vorbească pe un ton îndrăzneţ:

— Tată, el mi-a arătat calea către mănăstire când m-am

rătăcit.

Leodegranz i-a zâmbit îngăduitor.

— Fetiţa mea cu capul în nori, a spus el, dacă se îndepărtează trei paşi de lângă uşă, se şi rătăceşte. Aşa, sir Lancelot, ce părere ai despre caii mei?

— Ţi-am spus — sunt mai buni decât oricare alţi cai pe care i-am putea cumpăra ori prăsi noi, a răspuns el. Avem câţiva aduşi tocmai din ţinuturile maure din Spania şi i-am împerecheat cu poneii de la deal, astfel că am obţinut cai rezistenţi, care suportă clima de la noi, şi sunt iuţi şi curajoşi totodată. Numai că avem nevoie de mulţi cai. Nu putem împerechea decât un număr mic. Aici ai mai mulţi decât îţi fac trebuinţă şi îţi pot arăta cum să îi înveţi ca să-i poţi conduce cu uşurinţă în orice bătălie.

— Nu, l-a întrerupt regele, eu sunt bătrân. Nu vreau să deprind noi metode de luptă. Am fost căsătorit de patru ori, dar toate soţiile mele au născut doar fete bolnăvicioase, care au murit până să fie înţărcate, ori înainte să fie botezate. Am numai fiice; când cea mai mare dintre ele se va mărita, soţul ei îmi va conduce oamenii în bătălii şi va putea să îi instruiască după cum îi va fi voia. Spune-i Marelui Rege al tău să vină până aici şi o să stăm de vorbă despre asta.

Lancelot i-a răspuns cu un aer ceva mai hotărât şi semeţ:

— Eu sunt vărul stăpânului meu Arthur şi sunt căpitanul său, dar nici măcar eu nu îndrăznesc a-i spune unde să meargă şi când.

— Atunci roagă-l să vină la un om bătrân care nu poate călători atât de departe de focul din vatra lui, a spus regele, cu un surâs strâmb şi întristat. Dacă nu va voi să vină pentru mine, măcar s-o facă pentru a afla ce voi face cu caii şi oamenii care îi vor călări.

Lancelot a făcut o plecăciune.

— Fără îndoială că va veni.

— Atunci, ajunge atâta vorbă despre această treabă; fata mea, toarnă-ne nişte vin, a spus regele, iar Guinevere s-a apropiat cu sfiiciune şi le-a turnat vin în cupe. Acum, mergi la treburile tale, fetiţo, pentru ca eu şi oaspetele meu să putem vorbi netulburaţi.

Trimisă de acolo, Guinevere a aşteptat în grădină până ce un servitor a venit să ceară calul şi armura lordului Lancelot. Calul

cu care acesta sosise şi calul pe care tatăl ei i-l dăruise au fost aduşi la uşă, iar ea a rămas în umbra zidului până când l-a văzut îndepărtându-se; apoi a făcut un pas în faţă şi a aşteptat. Inima îi bătea tare de tot — oare o va socoti prea îndrăzneaţă? Însă el a văzut-o şi a zâmbit, iar zâmbetul lui i-a pătruns până în adâncul inimii.

— Nu ţi-e teamă de calul acesta mare şi sălbatic?

Lancelot a clătinat din cap.

— Doamna mea, nu cred că s-a născut calul pe care să nu-l pot călări.

— E adevărat că stăpâneşti caii cu vrăjile tale? a întrebat ea aproape în şoaptă.

El şi-a azvârlit capul pe spate şi a hohotit.

— În nici un caz, doamnă; nu ştiu să fac vrăji. Îmi plac caii şi le înţeleg toanele şi felul în care le merge mintea — asta este tot. Îţi par un vrăjitor?

— Dar... dar se spune că ai sânge de spiriduş, a zis ea, iar râsul lui a devenit mai serios.

— Adevărat, mama mea a fost din vechea seminţie care a condus această ţară înainte de sosirea romanilor, ba chiar şi înaintea Triburilor. Este preoteasă pe Insula Avalon şi e o femeie foarte înţeleaptă.

— Înţeleg că nu vrei să-ţi vorbeşti mama de rău, a spus Guinevere, dar surorile de la Ynis Witrin au spus că femeile de la Avalon sunt vrăjitoare rele şi că slujesc diavolului...

El a rămas serios şi a clătinat din cap.

— Nu este adevărat. Nu îmi cunosc mama foarte bine, căci am fost crescut în altă parte. Mă tem de ea la fel de mult pe cât o iubesc. Dar te asigur că nu este o femeie rea. Ea l-a adus pe stăpânul meu Arthur pe tron şi i-a încredinţat spada cu care să apere ţara de saxoni — asta ţi se pare rău, cumva? Cât priveşte vrăjile — doar cei neştiutori spun că este vrăjitoare. Cred că e bine ca femeile să fie înţelepte.

Guinevere a lăsat capul în jos.

— Eu nu sunt înţeleaptă; ba sunt de-a dreptul proastă. Chiar printre surori am învăţat doar cât să pot citi rugăciunile, iar ele mi-au spus mereu că doar de atâta învăţătură am nevoie, plus alte lucruri pe care le deprind femeile — gătitul, cunoaşterea

ierburilor şi leacurilor şi legarea rănilor...

— Pentru mine, toate acestea sunt mistere mai nepătrunse decât instruirea cailor, care ţie îţi pare magie, a spus Lancelot şi a zâmbit generos. Apoi s-a aplecat din şa şi i-a atins obrazul. Dacă Dumnezeu este bun, iar saxonii mai stau pe la sălaşele lor câteva luni, o să te văd din nou, când o să vin aici cu suita Marelui Rege. Să rosteşti o rugăciune pentru mine, doamnă.

S-a îndepărtat apoi călare, iar Guinevere l-a urmărit din ochi, cu inima bătându-i puternic, însă de astă dată senzaţia era aproape plăcută. Avea să se întoarcă, *voia* să se întoarcă. Iar tatăl ei spusese că ea se va mărita cu cineva care ştia să călărească şi să conducă oameni călări în luptă; cine altul putea fi mai bun decât vărul Marelui Rege şi căpitanul care se ocupa de cai? Se gândea acesta să o mărite cu Lancelot? A simţit că roşeşte de încântare şi fericire. Pentru prima oară s-a simţi frumoasă, îndrăzneaţă şi chiar curajoasă.

Însă, odată ajunsă în sala mare, tatăl ei i-a spus:

— Frumos bărbat acest spiriduş al săgeţii, şi priceput la cai, dar prea atrăgător ca să mai aibă şi altceva pe lângă un chip arătos.

Uimită de propria ei îndrăzneală, Guinevere a replicat:

— Dacă Marele Rege l-a făcut primul dintre căpitanii săi, înseamnă că este unul dintre cei mai buni luptători!

Leodegranz a făcut un gest din umeri.

— E vărul regelui şi nu putea să nu primească o dregătorie în armata lui. A încercat să-ţi răpească inima... ori fecioria? a adăugat el cu o încruntare care a înspăimântat-o.

Ea a simţit că roşeşte din nou şi, deznădăjduită, s-a înfuriat pe sine.

— Nu, e un bărbat de onoare, iar ceea ce mi-a spus o putea face prea bine şi în prezenţa dumitale, tată.

— Să nu-ţi bagi nu ştiu ce gânduri uşuratice în cap, a spus Leodegranz cu glas morocănos. Poţi să găseşti un soţ mai de soi decât acela. El nu e decât unul dintre bastarzii regelui Ban cu Dumnezeu ştie cine, vreo femeiuşcă de la Avalon!

— Mama lui e Doamna de Avalon, Marea Preoteasă a Vechiului Popor... iar el e fiu de rege...

— Ban de Benwick! Ban are vreo doisprezece fii legitimi, a

spus tatăl ei. De ce să te măriţi cu căpitanul unui rege? Dacă lucrurile merg după cum am plănuit eu, o să te măriţi chiar cu Marele Rege!

Guinevere s-a tras deoparte, spunând:

— M-aş teme să devin Mare Regină!

— Oricum ţie ţi-e teamă de orice, a spus tatăl ei fără menajamente. De aceea ai nevoie de un bărbat care să-ţi poarte de grijă, şi mai bine poate face asta un rege decât căpitanul său! A văzut că buzele lui Guinevere tremură uşor şi de aceea, cu blândeţe, a repetat: Hai, gata, fata tatei, nu plânge. Trebuie să te încrezi în mine, doar îţi vreau numai binele. De aceea mă aflu aici, ca să-ţi port de grijă şi să te mărit bine, cu un om de încredere, care să o ia sub aripa lui pe fetiţa mea cu capul în nori.

Dacă Leodegranz s-ar fi răstit la ea, Guinevere ar fi păstrat starea de revoltă din suflet. *Dar cum,* s-a gândit ea disperată, *cum sa mă arăt nemulţumită de cel mai bun dintre părinţi, care are la suflet doar binele meu?*

3

Într-o zi de la începutul primăverii, la un an după încoronarea lui Arthur, doamna Igraine stătea în chilia ei, aplecată asupra unui set de broderii pentru altar.

Iubise toată viaţa fineţea pe care o presupunea broderia, însă în copilărie şi mai târziu, după ce se căsătorise cu Gorlois, fusese ocupată — ca toate femeile, de altfel — să ţeasă, să toarcă şi să coasă haine pentru toată familia. Ca regină a lui Uther, având o mulţime de slujitoare, reuşise să-şi petreacă ceva timp lucrând broderii fine sau ţesând borduri şi panglici din mătase, astfel că acum, aflată la mănăstire, îşi putea folosi priceperea din plin. Altfel, s-a gândit ea puţin răutăcioasă, ar proceda la fel ca toate celelalte măicuţe, care coseau doar straie simple din lână neagră pe care le purtau toate, inclusiv Igraine, ori pânză albă, curată, dar deloc atrăgătoare, pentru văluri şi coifuri, ori podoabe pentru altar. Doar două sau trei surori ştiau să facă împletituri din mătase sau să brodeze atât de frumos, iar Igraine era cea mai pricepută între ele.

În acele momente se simţea puţin tulburată. În vreme ce se aşeza la gherghegul ei, în acea dimineaţă, i s-a părut că aude un strigăt şi s-a uitat imediat în jur, fără să se poată înfrâna; avusese impresia că de undeva Morgaine strigase „Mamă!”, iar ţipătul fusese unul de suferinţă şi disperare. Însă chilia ei era tăcută şi pustie, astfel că după un moment, Igraine şi-a făcut semnul crucii şi s-a apucat din nou de brodat.

Cu toate acestea... Apoi a alungat cu hotărâre acea ispită. Renunţase de multă vreme la Viziune, ca fiind lucrarea diavolului; nu voia să mai aibă de-a face cu vrăjitoria. Nu credea că Viviane era răul în sine, însă Vechii Zei din Avalon sigur erau în cârdăşie cu Diavolul, altfel nu şi-ar fi putut păstra puterea într-o ţară creştină. Iar ea îşi dăduse fiica acelor Zei Vechi.

Spre sfârşitul verii trecute, Viviane îi trimisese un mesaj prin care îi spunea: *Dacă Morgaine se află cu tine, spune-i că totul este bine.* Tulburată, Igraine a răspuns că nu o văzuse pe Morgaine de la încoronarea lui Arthur; o credea în siguranţă la Avalon. Stareţa mănăstirii se îngrozise auzind de sosirea unui mesager de la Avalon către una dintre măicuţele ei; chiar după ce Igraine a explicat că fusese vorba de un mesaj de la sora ei, aceasta şi-a arătat încă o dată nemulţumirea, spunând cu asprime că nu admitea nici măcar schimbul de misive cu acel loc lipsit de dumnezeire.

La acea vreme, Igraine fusese din cale afară de tulburată — dacă Morgaine părăsise Avalonul, probabil că se certase cu Viviane. Nu se mai pomenise ca o preoteasă jurată, de rangul cel mai înalt, să părăsească Insula decât cu treburi ale Avalonului. Faptul că Morgaine plecase de acolo fără ştiinţa sau îngăduinţa Doamnei era atât de ieşit din comun, încât a făcut-o să-i îngheţe sângele în vine. Încotro plecase? Fugise cu vreun iubit, ducea o viaţă nelegiuită fără riturile Avalonului ori ale bisericii? Se dusese la Morgause? Zăcea moartă pe undeva? Cu toate acestea, deşi se rugase mereu pentru fiica ei, Igraine refuzase cu îndârjire ispita constantă de a apela la Viziune.

Şi totuşi, în cea mai mare parte a iernii, a avut sentimentul că Morgaine se afla mereu alături de ea; nu era preoteasa palidă, sumbră, pe care o văzuse la încoronare, ci fetiţa care fusese singura ei mângâiere în acei ani lungi şi plini de disperare pe care

îi petrecuse ca soaţă-copilă şi copilă-mamă între zidurile castelului din Cornwall. Micuţa Morgaine, îmbrăcată cu o rochiţă galbenă cu panglici, un copil solemn, cu ochi negri, purtând mantia roşie-sângerie; Morgaine cu frăţiorul ei în braţe — cei doi copii ai ei dormind, un creştet brunet şi altul auriu stând apropiate pe pernă. Cât de des o neglijase pe Morgaine după ce ajunsese alături de iubitul ei Uther, s-a întrebat ea, şi după ce îi făcuse acestuia un fiu şi moştenitor al regatului? Morgaine nu fusese fericită la curtea lui Uther şi nici nu-l iubise prea mult pe acesta. Şi din acest motiv, dar şi la rugămintea Vivianei, o lăsase să fie crescută la Avalon. Numai că acum i se făcuse ruşine; nu se pripise trimiţându-şi fiica departe, pentru a putea fi ea cu gândul numai la Uther şi la copiii *lui*? Fără să vrea, în minte i-a venit o zicală auzită la Avalon: *Zeiţa nu-şi risipeşte darurile pentru cei care le resping...* Trimiţându-şi copiii departe de ea, unul să fie crescut de părinţi vitregi (spre propriul lui bine, a ţinut să se liniştească ea, amintindu-şi cum zăcea Arthur, alb ca moartea, după ce căzuse de pe armăsar), iar pe celălalt la Avalon — deci trimiţându-i departe, nu cumva chiar ea însăşi semănase seminţele pierderii? Zeiţa nu a vrut să-i dea alt copil pentru că îl lăsase pe primul, cu atâta necumpătare, să plece? Discutase asta cu confesorul ei, şi nu doar o dată, iar el o asigurase că era bine să îl trimită departe şi pe Arthur, fiindcă mai devreme ori mai târziu, orice băiat trebuia să plece pentru a fi educat de părinţi adoptivi; însă îi mai spusese că Morgaine nu trebuia să fi fost trimisă la Avalon. Dacă fata era nefericită la curtea lui Uther, trebuia trimisă să se şcolească la vreo mănăstire.

După ce aflase că Morgaine nu mai era la Avalon, se gândise să trimită un mesager către curtea regelui Lot, să afle dacă era cumva găzduită acolo; însă atunci a venit iarna cea grea, iar fiecare zi a devenit o bătălie împotriva frigului, a degerăturilor, a umezelii ce se strecura pretutindeni; chiar şi surorile rămâneau nemâncate în miez de iarnă, împărţind hrana pe care o aveau cu cerşetorii şi ţăranii.

Şi la un moment dat, în cursul iernii, i s-a părut că aude glasul lui Morgaine, strigând — strigând către ea îndurerată: „Mamă! Mamă!” *Morgaine, singură şi îngrozită, Morgaine pe moarte? Unde, oh, Doamne, unde?* Degetele ei au strâns crucea pe care, la

fel ca toate surorile de la mănăstire, o purta la brâu. *Iisuse, păzeşte-o, Fecioară Maria, păzeşte-o, chiar dacă e păcătoasă şi vrăjitoare... fie-ţi milă de ea, Iisuse, aşa cum ţi-a fost milă de femeia din Magdala care era mai rea decât ea...*

Îngrozită, şi-a dat seama că o lacrimă căzuse pe broderia fină pe care o lucra; asta putea strica toată pânza. Şi-a şters lacrimile cu vălul şi a ţinut rama broderiei mai departe, strângând din ochi ca să vadă mai bine — vai, îmbătrânea, iar vederea i se înceţoşa din timp în timp; ori lacrimile erau de vină, făcând-o să vadă ca prin ceaţă?

S-a aplecat cu hotărâre asupra broderiei, însă chipul lui Morgaine i-a apărut iarăşi dinainte şi, în minte, a auzit strigătul ei disperat, ca şi cum sufletul i-ar fi fost smuls din trup. Şi ea ţipase cândva la fel, după mama pe care şi-o amintea cu greu, iar asta fusese atunci când o născuse pe Morgaine... Oare toate femeile care nasc strigă după mamele lor? A cuprins-o groaza. Morgaine, în iarna aceea cumplită, să nască undeva? Morgause făcuse o glumă la încoronarea lui Arthur, spunând că Morgaine ciuguleşte din mâncare ca o femeie gravidă. Fără să vrea, Igraine s-a trezit numărând pe degete; da, dacă aşa ar fi stat lucrurile, Morgaine ar fi trebuit să-şi aducă pe lume copilul în miezul iernii. Iar acum, chiar în moliciunea primăverii, avea mereu senzaţia că aude acel ţipăt; tânjea să plece pentru a-şi vedea fiica, dar unde?

A perceput paşi în urma ei şi o încercare de tuse semnificativă, iar una dintre fetele mai tinere crescute în mănăstire i-a spus:

— Doamnă, aveţi oaspeţi în camera de afară; unul dintre sosiţi e om al bisericii, chiar arhiepiscopul!

Igraine şi-a lăsat broderia deoparte. La urma urmelor, n-o pătase. *Dintre toate lacrimile vărsate de femei, nici una nu lasă vreo urmă în această lume*, a gândit ea cu amărăciune.

— Şi de ce ar voi tocmai arhiepiscopul să mă vadă?

— Nu mi-a spus, doamnă, şi nu cred că i-a spus nici stareţei, a răspuns fetiţa, care se arăta destul de dornică să stea de vorbă încă o vreme. Dar nu ai trimis cumva daruri către biserică la vremea încoronării Marelui Rege?

Igraine făcuse asta, dar nu putea crede că arhiepiscopul ar fi venit să stea de vorbă cu ea despre o acţiune caritabilă din trecut. Poate mai dorea ceva. Se întâmpla rareori ca preoţii să fie lacomi

pentru sine, însă toţi oamenii bisericii, în special cei de la lăcaşurile bogate, voiau cu tot dinadinsul argint şi aur pentru altarele lor.

— Şi care sunt ceilalţi? a întrebat ea, ştiind că fetiţa era dornică să vorbească cu cineva, orice.

— Doamnă, nu ştiu, dar am aflat că stareţa a vrut să-l alunge pe unul dintre ei, fiindcă... şi fetiţa a făcut ochi mari — fiindcă e vrăjitor şi vraci, aşa a zis ea, şi druid!

Igraine s-a ridicat.

— Vorbeşti de Merlin al Britaniei, iar el mi-este tată şi nu e vrăjitor, micuţo, ci învăţat şcolit în meşteşugul înţelepţilor. Până şi părinţii Bisericii spun că druizii sunt bărbaţi buni şi nobili, şi cred în Dumnezeu în armonie cu ei, pentru că recunosc prezenţa lui Dumnezeu în toate lucrurile, iar pe Iisus Hristos îl ştiu drept unul dintre numeroşii profeţi ai lui Dumnezeu.

Fetiţa a făcut o mică plecăciune, parcă recunoscând că mai avea de învăţat, iar Igraine şi-a lăsat deoparte broderia la care lucra şi şi-a aşezat mai bine vălul în jurul chipului.

Când a ajuns în camera de afară, l-a văzut nu doar pe Merlin şi pe un bărbat necunoscut, îmbrăcat cu un strai întunecat pe care oamenii bisericii începuseră să-l adopte pentru a se deosebi de oamenii de rând, ci şi pe un al treilea, pe care abia l-a recunoscut, cu toate că el s-a întors spre ea; vreme de o clipă, a avut senzaţia că priveşte chipul lui Uther.

— Gwydion, a exclamat ea, apoi s-a grăbit să se corecteze. Arthur. Iartă-mă; am uitat.

Apoi a vrut să îngenuncheze dinaintea Marelui Rege, însă el s-a grăbit să întindă mâna pentru a o opri.

— Mamă, să nu îngenunchezi în prezenţa mea. Îţi interzic asta.

Igraine a făcut o plecăciune în faţa lui Merlin şi a arhiepiscopului acru,

cu aspect extrem de auster.

— Ea e mama mea, regina lui Uther, a spus Arthur, iar arhiepiscopul, mişcându-şi buzele astfel încât să sugereze un surâs, a răspuns:

— Da, dar acum se bucură de o cinste mai înaltă decât cea a regalităţii, pentru că e mireasa lui Hristos.

Halal mireasă, a gândit Igraine, *fiindcă e mai degrabă o văduvă*

ce și-a găsit adăpost în această casă. Însă nu a rostit aceste vorbe, ci a lăsat capul în jos.

— Doamnă, el este Patricius, arhiepiscopul de pe Insula Preoţilor, a spus Arthur, insulă care acum se cheamă Glastonbury.

— Aşa e, prin voia Domnului, a spus arhiepiscopul, după ce am gonit toţi vrăjitorii răi din Irlanda, acum am sosit să îi alung de pe toate pământurile creştine. La Glastonbury am găsit un ciopor de preoţi corupţi, care tolerau în rândurile lor până şi credinţa comună cu druizii, lucru în faţa căruia Domnul nostru, care şi-a dat viaţa pentru noi, ar fi plâns cu lacrimi de sânge!

Taliesin, Merlinul, a spus cu glasul său domol:

— Frate, cum se face că vrei să fii mai aspru chiar decât Christos? Fiindcă el, dacă nu greşesc eu cumva, a fost hulit că a trăit alături de nelegiuiţi şi păcătoşi, ba chiar şi de cei care strângeau dările, precum şi alături de femei precum Magdalena. Şi la sfârşit, chiar când murea ţintuit pe cruce, i-a promis tâlharului că, în aceeași noapte, va fi alături de el în rai, nu?

— Eu socotesc că prea mulţi oameni se încumetă să citească sfintele Scripturi şi cad în greșeala de a le înţelege greşit, la fel ca tine, a spus Patricius cu severitate. Cei care vor să înveţe ar face mai bine s-o facă ascultându-i pe preoţi, căci ei le dau adevărata tălmăcire a înţelesului lor.

Merlin a surâs cu blândeţe.

— Mi-e cu neputinţă să-ţi înţeleg o asemenea dorinţă, frate. Eu am convingerea că dorinţa lui Dumnezeu este ca toţi oamenii să găsească înţelepciunea prin propriile lor puteri, nu să o primească de-a gata de la alţii. Copiilor mici trebuie să li se mestece mâncarea de către doică, însă oamenii se pot adăpa şi hrăni ei înșiși cu înţelepciune.

— Lăsaţi, lăsaţi asta! i-a întrerupt Arthur cu un zâmbet. Nu vreau să se iște contraziceri dintre acestea între cei mai apropiaţi şi dragi sfetnici ai mei. Înţelepciunea Lordului Merlin îmi este de neînlocuit; el m-a așezat pe tron.

— Sire, a spus arhiepiscopul, Dumnezeu te-a pus acolo.

— Cu ajutorul lui Merlin, a repetat Arthur, şi m-am jurat să îi ascult întotdeauna sfatul. Vrei să-mi calc jurământul părinte Patricius? Vino, mamă, șezi şi să stăm de vorbă.

— Să trimit mai întâi după nişte vin, ca să vă înviorați după o călătorie atât de lungă.

— Îți mulțumesc, mamă, şi te rog să le trimiți şi lui Cai şi Gawaine, care au călătorit alături de mine. Nu vor să mă lase nepăzit. Prietenii mei țin să mă slujească, fiindu-mi şambelani şi servitori, de parcă n-aş fi în stare nici să ridic un pai de jos. Eu m-aş descurca la fel de bine ca orice soldat, doar cu ajutorul unei slugi sau două, însă ei nu vor să îngăduie asta...

— Tovarăşii tăi vor primi tot ce este mai bun, a spus Igraine şi a plecat să dea porunci pentru ca toată suita să fie ospătată şi servită cu vin.

După ce le-a fost adus vinul, Igraine le-a turnat în pocale.

— Cum îți merge, fiule?

Măsurându-l din priviri, i s-a apărut cu zece ani mai vârstnic decât băiatul firav ce fusese încoronat cu o vară în urmă. Mai crescuse, a avut ea impresia, cu un lat de palmă, iar umerii îi erau mai lați. Pe față avea un semn de tăietură; rana se închidea şi se curăța bine, Slavă lui Dumnezeu... Ei, nici un soldat nu scăpa din lupte fără o rană, două...

— După cum ai văzut, mamă, am fost la război, dar Dumnezeu m-a cruțat, a spus Arthur. Iar acum am sosit cu o misiune de pace. Dar mai întâi spune-mi cum te simți aici.

Ea a zâmbit.

— Vai, aici nu se întâmplă nimic. Dar am primit vorbă de la Avalon cum că Morgaine a plecat de pe Insulă. Se află cumva la curtea ta?

Arthur a clătinat din cap.

— Nu, mamă, curtea mea nici nu merită un asemenea nume, a spus el. De castelul meu se îngrijeşte Cai — a trebuit să-i poruncesc cu asprime, pentru că el prefera să mă însoțească în luptă, dar eu l-am silit să rămână şi să-mi păstreze căminul neştirbit. Iar doi sau trei din vechii cavaleri ai tatei, prea bătrâni ca să mai călărească, stau acolo cu soțiile lor. Morgaine se află la curtea lui Lot — Gawaine mi-a spus asta, când fratele lui, tânărul Agravaine, a venit spre miazăzi ca să lupte în armatele mele. El a spus că Morgaine s-a dus acolo să o ajute pe mama lui; a văzut-o doar o dată sau de două ori, însă ea era bine şi veselă; îi cântă la harpă lui Morgause şi păstrează cheile de la sipetul cu mirodenii.

Am înţeles că Agravaine era foarte încântat de ea.

Pe chipul lui a trecut o expresie de durere, iar Igraine, căreia nu i-a scăpat acest lucru, s-a mirat, dar nu a spus nimic.

— Să mulţumim lui Dumnezeu că Morgaine este bine printre rudele ei. M-am temut pentru ea. (Şi-a dat seama, mai ales în prezenţa oamenilor bisericii, că nu se cuvenea să întrebe dacă Morgaine născuse.) Când a venit Agravaine spre miazăzi?

— La începutul toamnei, aşa ţin minte, am dreptate, Lord Merlin?

— Atunci cred că s-a întâmplat.

Deci Agravaine nu avea cum să ştie ceva; şi ea o văzuse pe Morgaine şi nu fusese în stare să-şi dea seama — dacă, într-adevăr, asta se întâmplase cu Morgaine, şi nu fusese vorba doar de o fantazare născută din imaginaţia ei.

— Bine, mamă, am venit să vorbim despre treburi femeieşti, până la urmă. Se pare că trebuie să mă căsătoresc. Nu am alt urmaş în afară de Gawaine...

— Asta nu-mi place deloc, a spus Igraine. Lot aşteaptă de atâţia ani. Să nu ai încredere în fiul său atunci când îl simţi în spate.

Arthur a fulgerat-o cu ochi mânioşi.

— Nici măcar tu nu ar trebui să vorbeşti astfel despre vărul meu Gawaine, mamă! El mi-e tovarăş jurat, şi-l iubesc ca pe fratele pe care nu l-am avut niciodată, la fel de mult cum ţin la Lancelot! Dacă Gawaine mi-ar dori tronul, n-ar trebui decât să fie mai puţin vigilent vreme de câteva minute, iar eu m-aş alege cu gâtul tăiat, nu doar cu o crestătură pe faţă, iar Gawaine ar ajunge Mare Rege! Sunt oricând gata să-i încredinţez viaţa şi onoarea mea!

Igraine a rămas uimită de patima acestor vorbe.

— Atunci mă bucur că ai un supus atât de fidel şi de încredere, fiule. Apoi, cu un zâmbet caustic, a adăugat: Asta cred că îl mâhneşte nespus pe Lot, faptul că fiii lui te iubesc atât de mult!

— Nu ştiu ce am făcut de-mi doresc doar binele, dar aşa stau lucrurile, şi mă socotesc binecuvântat de asemenea prieteni.

— Da, a spus Taliesin, Gawaine va fi un reazem credincios până la moarte, Arthur, şi dincolo de asta, dacă aşa voieşte Dumnezeu.

Arhiepiscopul a ţinut să spună cu un aer serios:

— Omul nu se cuvine să creadă că ştie voinţa Domnului...

Taliesin l-a ignorat şi a spus:

— Mai de încredere chiar decât Lancelot, cu toate că mă întristează să ţi-o zic.

Arthur a zâmbit, iar Igraine a gândit, cu durere în suflet, că Arthur avea farmecul lui Uther, fiindcă şi el putea inspira credinţa supuşilor săi! Cât de mult seamănă cu tatăl său!

— Vai, Lord Merlin, o să te mustru până şi pe tine, dacă vorbeşti astfel despre cel mai scump prieten al meu. Şi lui Lancelot i-aş încredinţa viaţa şi onoarea mea.

— Da, sigur, a spus Merlin oftând, îi poţi încredinţa viaţa, sunt convins... Nu ştiu dacă ar rezista la încercarea supremă, dar de iubit te iubeşte şi-ţi va apăra viaţa dându-şi-o pe a lui.

— Gawaine e cu siguranţă un bun creştin, a spus Patricius, dar de Lancelot nu sunt atât de sigur. Cred că va veni o vreme când toţi aceşti oameni care se consideră creştini, şi nu sunt, vor fi daţi în vileag drept închinători la demoni, cum sunt de fapt. Cine nu acceptă puterea Sfintei Biserici în ce priveşte voinţa Domnului sunt împotrivă, aşa cum şi Hristos zice: „Cel ce nu este cu mine, este împotriva mea." Cu toate acestea, în întreaga Britanie există unii care nu sunt cu nimic mai prejos decât păgânii. La Tara m-am încontrat cu aceştia când am aprins focurile pascale de înviere pe unul dintre dealurile lor nesfinţite, iar druizii regelui nu mi-au putut sta împotrivă. Şi până şi pe sfânta Insulă Glastonbury, pe unde a călcat sfinţitul Iosif din Arimatea, am descoperit că preoţii venerează o fântână sacră! Asta e curată necredinţă! Voi pune capăt acestor lucruri chiar de va trebui să cer ajutorul episcopului de la Roma!

Arthur a zâmbit şi i-a spus:

— Nu cred că episcopul de la Roma are habar de ce se petrece în Britania.

— Părinte Patricius, a spus Taliesin cu blândeţe, ai face un mare deserviciu poporului acestei ţări dacă i-ai închide fântâna sacră. Aceea este un dar de la Dumnezeu...

— Este o părticică a credinţei păgâne, a spus arhiepiscopul, iar în ochi i-a apărut focul rece al fanaticilor.

— De la Dumnezeu vine, a insistat bătrânul druid, pentru că

nu există nimic în acest univers care să nu vină de la Dumnezeu, iar oamenii simpli au nevoie de semne şi simboluri simple. Dacă ei îl venerează pe Dumnezeu în apele care izvorăsc din acest dar, cum ar putea să facă rău?

— Dumnezeu nu poate fi venerat în simboluri făcute de mâna omului...

— În privinţa aceasta eşti în deplin acord cu mine, frate, a spus Merlin, căci o parte din înţelepciunea druidă se află în zicala că Dumnezeu, care este mai presus de toate, nu poate fi venerat în sălaşe făcute de mâna omului, ci doar sub cerul lui. Şi, cu toate astea, voi construiţi biserici şi le împodobiţi cu odoare din aur şi argint. Aşadar, este rău să bei din izvoarele sacre pe care Dumnezeu le-a făcut şi le-a binecuvântat cu puterea viziunii şi a tămăduirii?

— Diavolul îţi dă ştiinţă despre astfel de lucruri, a spus Patricius netulburat, iar Taliesin a râs.

— Vai, dar şi Dumnezeu aruncă îndoieli, la fel ca Diavolul, iar la sfârşitul vremii, toţi vor veni dinaintea lui şi se vor supune voinţei lui.

Înainte ca Patricius să poată răspunde, Arthur a intervenit:

— Sfinţi părinţi, nu am venit aici ca să ne ciorovăim pe temeiuri teologice!

— Adevărat, l-a aprobat Igraine, cu un sentiment de uşurare. Vorbeam de Gawaine şi de celălalt fiu al lui Morgause — Agravaine, parcă aşa îl cheamă, nu? Şi despre căsătoria ta.

— Păcat, a spus Arthur, că de vreme ce fiii lui Lot mă iubesc atât de mult, iar Lot — nu mă îndoiesc de asta — şi-ar dori foarte mult ca neamul lui să fie moştenitor alături de mine la tron, păcat, spuneam, că Morgause nu are o fiică, astfel încât să-i fiu ginere. Aşa ar şti că fiul fiicei lui ar fi moştenitor al meu.

— Asta ar fi foarte bine, a spus Taliesin, pentru că amândoi sunteţi din spiţa regală de Avalon.

Patricius s-a încruntat.

— Morgause nu este cumva sora mamei tale, stăpâne Arthur? Căsătoria cu fiica lui ar fi aproape acelaşi lucru cu a-ţi lua de soţie propria soră!

Arthur l-a privit tulburat. Igraine a intervenit:

— De acord; chiar dacă Morgause ar avea o fiică, nici nu ne

putem gândi la aşa ceva.

— Mi-ar fi uşor să ţin la o soră a lui Gawaine, a spus Arthur pe un ton plângăreţ. Ideea de a mă căsători cu o străină nu mă mulţumeşte prea mult, şi cred că nici fetei nu i-ar plăcea asta!

— Asta se întâmplă oricărei femei, a spus Igraine, şi a rămas surprinsă auzindu-se vorbind astfel — să fi fost încă apăsată de ceea ce se petrecuse cu atâta timp în urmă? Căsătoriile trebuie aranjate de cei care au mai multă minte decât fecioarele.

Arthur a suspinat.

— Regele Leodegranz mi-a oferit pe fiica lui — i-am uitat numele — şi a spus că zestrea ei va fi alcătuită din o sută dintre cei mai buni oameni ai lui, toţi înarmaţi şi — ascultă aici, mamă — fiecare cu un cal dintre cei pe care îi creşte el, astfel că Lancelot îi va putea instrui. Acesta a fost unul dintre secretele cezarilor, cele mai bune cohorte ale lor luptau călări; înaintea lor, doar sciţii mai folosiseră cai, iar asta doar ca să aducă provizii şi uneori să trimită mesaje. Dacă aş avea patru sute de luptători de cavalerie — ei bine, mamă, i-aş putea alunga pe saxoni până pe ţărmurile lor schelălăind ca nişte câini!

Igraine a pufnit în râs.

— Acesta nu este un motiv de căsătorie, fiule. Caii se pot cumpăra, iar oameni poţi tocmi.

— Da, dar Leodegranz nici gând nu are să vândă cai. Cred că şi-a pus în minte ca pentru această zestre — şi este o zestre regească, fără îndoială — să facă o legătură de rudenie cu Marele Rege. Cu toate că nu este singurul, el mi-a oferit mai mult decât oricare altul. De aceea, mamă, voiam să te rog un lucru — nu aş dori să poruncesc oricui să pornească într-acolo ca să-i dea veste că o iau pe fiica lui în căsătorie şi că trebuie să o trimită ca pe o povară oarecare până la curtea mea. N-ai vrea să te duci tu să-i dai regelui răspunsul meu şi să o însoţeşti pe fată înapoi?

Igraine a fost cât pe ce să dea din cap în semn de încuviinţare, dar şi-a adus aminte că jurase să rămână în acel loc.

— Nu poţi trimite pe unul dintre oamenii tăi de încredere, pe Gawaine ori Lancelot?

— Gawaine e în stare să cucerească orice femeie. Nu aş dori ca el să se afle în preajma miresei mele, a spus Arthur râzând. Lancelot are să fie trimisul.

— Igraine, cred că tu eşti persoana potrivită, a spus Merlin pe un ton sobru.

— Cum, bunicule, a zis Arthur, Lancelot este atât de fermecător încât te temi că mireasa mea se va îndrăgosti de el?

Taliesin a oftat, iar Igraine s-a grăbit să spună:

— Mă voi duce eu, dacă stareţa îmi va îngădui.

Maica Superioară, a gândit Igraine, nu-i putea refuza plecarea pentru a se ocupa de căsătoria fiului ei. În aceeaşi clipă şi-a dat seama că, după ani şi ani cât fusese regină, nu-i venea uşor să stea mută dinapoia unor ziduri şi să aştepte veşti despre marile lucruri ce se petreceau în ţară. Probabil că asta era soarta oricărei femei, însă ea voia s-o evite atâta cât putea.

4

Guinevere a simţit starea binecunoscută de greaţă în capul pieptului; s-a întrebat dacă va trebui să dea încă o dată fuga până la privată înainte de a porni la drum. Ce se va întâmpla dacă simţea aceeaşi nevoie *după* ce urca pe cal şi alaiul se urnea? S-a uitat la Igraine, care stătea impunătoare şi stăpânită, semănând mult cu Maica Superioară de la mănăstirea în care trăise atâţia ani. Cu un an în urmă, la prima vizită, atunci când se făcuseră înţelegerile privind căsătoria, Igraine i se păruse maternă şi blândă. Acum, când venise să o escorteze până la curtea lui Arthur, arăta neînduplecată şi poruncitoare, fără să simtă defel temerea ce o cuprinsese pe Guinevere. Cum de putea rămâne atât de netulburată? Privind caii şi litiera, Guinevere a îndrăznit să întrebe cu glas aproape pierit:

— Nu ţi-e teamă? E atât de departe...

— Să mă tem? Nu, i-a răspuns Igraine, am mers până la Caerleon de multe ori şi nu cred că saxonii vor porni război la vremea asta din an. Călătoria pe timp de iarnă e anevoioasă, din cauza noroaielor şi a ploii, dar e mai bine aşa decât să cădem în mâinile barbarilor.

Guinevere s-a simţit cuprinsă de ruşine şi spaimă şi a strâns degetele pumn, după care şi-a privit încălţările greoaie şi urâte, făcute special pentru acea călătorie. Igraine a întins mâna şi i-a

luat palma, mângâind-o pe degetele delicate.

— Uitasem că nu ai mai plecat niciodată de acasă, decât ca să mergi la mănăstire şi să te întorci de acolo. Ai fost la Glastonbury, adevărat?

Guinevere a încuviinţat din cap.

— Aş vrea să mă aflu acolo din nou...

Vreme de o clipă a simţit privirea iscoditoare a lui Igraine asupra ei şi s-a îngrozit; se putea ca doamna să-şi dea seama că era nefericită pentru că trebuia să se căsătorească cu fiul ei, şi va ajunge să o dispreţuiască... Însă Igraine, ţinând-o strâns de mână, s-a mulţumit să spună:

— Nici eu nu am fost fericită când am plecat să mă căsătoresc cu Ducele de Cornwall, şi nefericită am fost până când am avut-o pe fiica mea în braţe. Dar eu abia împlinisem cincisprezece ani; tu ai aproape optsprezece, adevărat?

Agăţându-se de mâna lui Igraine, Guinevere a simţit că spaima se mai risipeşte; dar chiar şi aşa, când a ieşit pe poartă, a avut senzaţia că cerul, plin de nori de ploaie coborâţi până aproape de pământ, devenise o uriaşă ameninţare. Drumul din faţa casei era o mare de noroi morfolit de copitele cailor. Acum, când apăruseră şi alţi călăreţi ce se aşezau în ordine de drum, Guinevere a avut sentimentul că nu mai văzuse niciodată atât de mulţi oameni care strigau şi se chemau unii pe alţii, iar caii nechezau, astfel că toată curtea devenise un vârtej ameţitor. Însă Igraine a ţinut-o strâns de mână, iar Guinevere, chircindu-se, a urmat-o.

— Îţi rămân recunoscătoare, doamnă, că ai venit să mă însoţeşti...

Igraine a surâs.

— Am rămas o femeie de lume — am profitat de ocazia ce mi s-a oferit ca să călătoresc dincolo de zidurile mănăstirii. A făcut apoi un pas mare, ca să evite un morman de balegă de cal ce scotea aburi. Ai grijă pe unde calci, copilă — uite, tatăl tău ne-a pregătit aceşti doi ponei frumoşi. Îţi place să călăreşti?

Guinevere a scuturat din cap şi a şoptit:

— Credeam că o să călătoresc în litieră...

— Păi sigur că se poate, dacă aşa voieşti, a spus Igraine, privind-o întrebător, dar eu socot că te vei plictisi în litieră. Când

pleca în călătorie, sora mea Viviane obişnuia să poarte pantaloni bărbăteşti. Ar fi trebuit să-ţi caut o pereche, dar eu, la vârsta mea, nu se cuvine să îmbrac aşa ceva.

Guinevere a roşit.

— N-aş putea, a spus ea şi s-a cutremurat, o femeie nu are voie să poarte straie bărbăteşti, aşa se spune în Scrierea Sfântă...

Igraine a chicotit.

— Apostolul nu ştie prea multe despre ţinuturile de la miazănoapte. Acolo unde a trăit el era cald, a spus ea, şi am auzit că bărbaţii din ţara în care a trăit Domnul nostru nu cunoşteau pantalonii, ci purtau straie lungi, aşa cum se îmbrăcau şi chiar se mai îmbracă unii romani. Eu cred că femeile nu au voie să poarte straiele unui anume bărbat, iar nu că nu ar trebui să se îmbrace cu straie cusute după felul celor bărbăteşti. Iar sora mea Viviane este o femeie extrem de modestă; este preoteasă de Avalon.

Guinevere a făcut ochi mari de mirare.

— E vrăjitoare, doamnă?

— Nu, e o femeie înţeleaptă, care ştie totul despre ierburi şi leacuri, şi are darul Viziunii, dar a jurat să nu aducă vătămări nici oamenilor, nici lighioanelor. Nici nu mănâncă din carnea animalelor, a spus Igraine. Trăieşte la fel de simplu ca o stareţă. Ia te uită, a spus ea şi a arătat cu degetul, acela e Lancelot, companionul cel mai apropiat al lui Arthur. A sosit să ne escorteze şi să aducă oamenii şi caii...

Guinevere a zâmbit, simţind în acelaşi timp că obrajii ei roşesc.

— Îl cunosc pe Lancelot, a spus ea, fiindcă a venit să îi arate tatei ce poate face cu caii.

— Da, el călăreşte ca un centaur din vechime, despre care anticii spuneau că erau pe jumătate cai, pe jumătate bărbaţi.

Lancelot a coborât de pe cal. Obrajii îi erau la fel de roşii precum mantia romană pe care o purta ca să se apere de frig; gulerul acesteia îi stătea ridicat în jurul feţei. A făcut o plecăciune în faţa doamnelor.

— Doamnă, i s-a adresat el lui Igraine, sunteţi gata de călătorie?

— Cred că da. Bagajele prinţesei au fost deja puse în caretă, a spus Igraine, privind spre atelajul mare încărcat cu vârf şi acoperit cu blănuri: un pat şi tot ce trebuia pentru acesta, o ladă

mare sculptată, un război de ţesut şi un gherghef, oale şi alte vase.

— Da, sper să nu se împotmolească în gloduri, a zis Lancelot, privind la cei doi boi înjugaţi la caretă. Nu careta aceea mă îngrijorează, ci cealaltă — în care se află darul regelui pentru Arthur, a adăugat el fără mare tragere de inimă şi a privit la cea de-a două caretă, mult mai mare. Eu gândeam că ar fi fost mai bine să se făurească o masă pentru casa regelui la Caerleon, cu toate că Uther a lăsat destule mese şi mobile — să nu înţelegeţi cumva că am ceva împotriva mobilei miresei, a adăugat el, aruncând un zâmbet spre

Guinevere, făcând-o să capete lumină în obraji, dar să cărăm atâta drum o masă, ca şi cum stăpânul meu Arthur nu ar avea destule lucruri pentru sala mare?!

— Vai, dar acea masă e una dintre comorile tatei, a spus Guinevere. E pradă de război de la unul din regii din Tara, pe care tata l-a învins şi i-a luat cea mai bună masă pe care o avea... E rotundă, după cum vezi, astfel că un bard poate sta în centru ca să cânte, iar servitorii dau roată ca să toarne vinul ori berea în cupe. Iar când primeşte în ospeţie pe alţi regi, nu trebuie să-i aşeze după rang... De aceea tata a socotit că e un dar potrivit pentru un Mare Rege, care trebuie să-şi pună şi cavalerii la masă, fără să arate favoruri faţă de unul în dauna altora.

— Este cu adevărat un dar regesc, doamnă, a spus Lancelot pe un ton politicos, numai că trebuie trei perechi de boi ca să tragă acea căruţă, şi doar Dumnezeu ştie de câţi dulgheri şi alţi meşteri va fi nevoie ca să o închege la loc atunci când vom ajunge la Caerleon, astfel că, în loc să mergem la pasul calului, vom fi siliţi să ne târâm după pasul celui mai încet bou. Dar, oricum, nunta nu se poate face decât atunci când o să ajungi acolo, doamna mea. Şi-a aplecat capul într-o parte, şi a strigat: Vin într-o clipă, omule. Doar nu pot fi în mai multe locuri deodată! A făcut o plecăciune şi a mai zis: Doamnelor, trebuie să pun armata asta în mişcare. Să vă ajut să urcaţi pe cai?

— Cred că Guinevere va voi să călătorească în litieră, a spus Igraine.

— Ei, va fi ca şi cum soarele ar fi intrat în nori, a spus el cu un zâmbet, dar fă după cum voieşti, doamnă. Sper că soarele o să

mai strălucească şi pentru noi până ce ajungem la curte.

Guinevere a simţit o emoţie plăcută, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când Lancelot vorbea frumos în prezenţa ei. Nu-şi putea da seama dacă era serios, ori voia să-i intre în graţii. Pe neaşteptate, imediat ce el s-a îndepărtat, Guinevere a început să se teamă din nou. Caii ce păreau nişte munţi pe lângă ea, grupurile mari de bărbaţi care umblau de colo-colo — avea senzaţia că aceştia alcătuiau cu adevărat o armată, aşa cum spusese Lancelot, iar ea nu era decât un bagaj neînsemnat, aproape o pradă de război. Tăcută, a lăsat-o pe Igraine să o ajute la urcarea în litieră, care era căptuşită cu perne şi un covor din blana unui animal, iar apoi s-a ghemuit într-un colţ.

— Să las perdeaua litierei dată în lături, ca să ai lumină şi aer? a întrebat-o Igraine, aşezându-se comod pe perne.

— Nu! a spus Guinevere cu glas gâtuit. Mă simt mai bine dacă sunt trase.

Cu un gest din umeri, Igraine a tras perdelele. Apoi a privit afară printr- o crăpătură şi a văzut cum a pornit înaintaşul alaiului, iar căruţele s-au aşezat în şir. Toţi acei oameni alcătuiau cu adevărat o zestre regească.

Călăreţi înarmaţi, cu arme şi podoabe, care aveau să se adauge armatelor lui Arthur — semăna cu ceea ce auzise ea despre legiunile romane.

Guinevere şi-a lăsat capul pe perne, având chipul palid şi ochii închişi.

— Îţi este rău? a întrebat-o Igraine, mirată.

Guinevere a clătinat din cap.

— E atât de... atât de mare... a spus ea. Mi-e teamă, a rostit ea în şoaptă.

— Teamă? Dar, copila mea dragă..., a început Igraine, însă nu a mai continuat. După o clipă de tăcere, a zis: O să te simţi mai bine cât de curând.

Cu braţele încrucişate peste ochi, Guinevere nici nu şi-a dat seama când litiera a pornit; îşi impusese o stare de semi-adormire în care reuşea să-şi ţină în frâu senzaţia de panică. Încotro mergea, pe sub cerul acela necuprins, peste întinse ţinuturi mlăştinoase şi peste atâtea dealuri? Ghemul fremătător de spaimă din stomac se strângea tot mai mult. De jur împrejur

auzea zgomote făcute de cai şi oameni, de armata pornită în marş. Ea părea a fi doar o părticică din tot, o frântură între cai, oameni, lucruri şi masa rotundă. Era doar o mireasă cu tot ce îi aparţinea legiuit, haine şi rochii, giuvaieruri şi război de ţesut, cu oale şi piepteni şi ragile pentru torsul inului. Nu era ea însăşi, nu mai rămăsese nimic pentru sine, devenise doar un obiect al Marelui Rege, care nu catadicsise să vină pentru a vedea femeia ce îi era trimisă împreună cu toţi caii şi atâtea bagaje. Era numai o iapă, o iapă de prăsilă, de astă dată pentru Marele Rege, în speranţa că îi va da un fiu.

Guinevere a crezut că se va sufoca de furia care o cuprinsese. Însă nu, nu trebuia să se înfurie, nu se cuvenea; Maica Superioară îi spusese că misiunea femeilor era să se căsătorească şi să aducă pe lume copii. Ea voise să devină măicuţă şi să rămână în mănăstire ca să înveţe a citi şi întocmi scrisori frumoase cu pana şi pensula, însă acel lucru nu era potrivit pentru o prinţesă; trebuia să se supună voinţei tatălui ei, ca şi cum aceea era şi voinţa Domnului. Femeile erau silite să facă voia Domnului, deoarece omenirea căzuse în păcat prin femeie, iar fiecare femeie trebuia să facă în aşa fel încât munca ei să mai şteargă din păcatul originar comis în Rai. În afara Măriei, mama lui Iisus Hristos, nici o femeie nu putea fi cu adevărat bună; toate erau păcătoase, nici nu puteau fi altfel. Aceea era pedeapsa pentru faptul că semănau cu Eva, păcătoase, furioase şi revoltate împotriva voinţei Domnului. A rostit o rugăciune în şoaptă şi şi-a dorit să redevină pe jumătate conştientă de cele ce se petreceau în jur.

Igraine, care se resemnase să călătorească îndărătul perdelelor, cu toate că dorea să respire aer proaspăt, s-a întrebat ce se petrecea cu Guinevere. Nu rostise nici o vorbă împotriva căsătoriei — da, dar nici ea, Igraine, nu se răsculase împotriva măritişului ei cu Gorlois; amintindu-şi ce copilă furioasă şi îngrozită fusese atunci, i s-a făcut milă de fată. Dar de ce se ascunsese după perdele, în loc să meargă cu capul sus pentru a da piept cu noua viaţă? De ce anume se temea? Arthur i se părea cumva un monstru? Doar nu se mărita cu un bătrân, de trei ori mai în vârstă decât ea; Arthur era tânăr şi dornic să o onoreze şi să o respecte.

În acea noapte au dormit într-un cort ridicat într-un loc uscat,

ales cu grijă, şi au ascultat vântul gemând şi ploaia biciuind pânza adăpostului. Igraine s-a trezit pe la o vreme şi a auzit-o pe Guinevere suspinând.

— Ce s-a întâmplat, copilă? Îţi este rău?

— Nu, doamnă... Crezi că Arthur o să mă placă?

— Nu văd de ce te-ar displăcea, a spus Igraine cu blândeţe. Doar ştii că eşti frumoasă.

— Sunt? Datorită vocii delicate, întrebarea sunase doar naivă, nefiind o invitaţie făţarnică ori sfioasă la un compliment ori confirmare, aşa cum s-ar fi întâmplat cu altă fată. Doamna Alienor a spus că am nasul prea lung şi că sunt pistruiată ca o fată care stă cu vacile.

— Doamna Alienor... Igraine şi-a impus să se arate binevoitoare; Alienor nu era cu mult mai în vârstă decât Guinevere şi avusese patru copii în doar şase ani. Eu cred că a înşelat-o vederea. Eşti cu adevărat frumoasă. Şi ai cel mai frumos păr pe care l-am văzut.

— Nu cred că Arthur se sinchiseşte de frumuseţe, a spus Guinevere. Nici măcar nu a trimis pe cineva să întrebe dacă nu cumva mă uit cruciş, ori dacă am doar un picior sau buză de iepure.

— Guinevere, a zis Igraine cu calm, orice femeie e luată în căsătorie pentru zestre, dar un Mare Rege trebuie să se însoare aşa cum îl îndeamnă sfetnicii. Crezi că el nu rămâne uneori treaz noaptea, gândindu-se ce soaţă îi hărăzeşte soarta? Îţi închipui că nu te va primi cu recunoştinţă şi bucurie pentru că îi aduci frumuseţe, bună purtare şi învăţătură? El a acceptat să ia de soţie pe cine trebuie, dar va fi cu atât mai fericit când are să descopere că nu eşti — cum spuneai? — cu buză de iepure, cu faţa ciupită de vărsat ori saşie. Este tânăr şi nu cunoaşte bine femeile. Iar Lancelot, sunt convinsă, i-a spus că eşti frumoasă şi virtuoasă.

Guinevere a respirat oarecum uşurată.

— Lancelot este vărul lui Arthur, adevărat?

— Adevărat. Este fiul lui Ban de Benwick cu sora mea, care este Mare Preoteasă de Avalon. S-a născut din Mariajul Sfânt — ştii ceva despre asta? În Britania Mică, unii dintre oameni ţin riturile vechi, păgâne. Chiar şi Uther, când a fost făcut Mare Rege, a fost dus pe Insula Dragonului şi încoronat după riturile vechi,

dar nu i s-a cerut să se însoare cu pământul; în Britania, asta o face Merlin, astfel că el se sacrifică pentru rege, de este nevoie...

— Nu ştiam că acele rituri vechi şi păgâne mai sunt cunoscute în Britania. Aşa... Aşa a fost încoronat şi Arthur?

— Chiar dacă a fost, a spus Igraine, mie nu mi-a spus. Poate că lucrurile s-au mai schimbat, iar el se mulţumeşte ca Merlin să-i fie unul dintre sfetnicii săi cei mai de seamă.

— Îl cunoşti pe Merlin, doamnă?

— E tatăl meu.

— Chiar aşa? Guinevere şi-a încordat privirea ca să o vadă pe întuneric. Doamnă, este adevărat că atunci când Uther Pendragon a venit la tine înainte de a fi căsătorită cu el a apărut, prin vrăjile lui Merlin, sub înfăţişarea lui Gorlois, astfel încât să mergi în patul lui crezând că era Ducele de Cornwall şi că rămăseseşi soţie castă şi credincioasă?

Descumpănită, Igraine a clipit; auzise şi ea zvonuri cum că îl adusese pe lume pe fiul lui Uther cu o grabă nefirească, dar de povestea asta nu avusese ştire.

— Aşa se spune?

— Da, doamnă, uneori. Sunt poveşti rostite de barzi.

— Ei, nu este adevărat, a spus Igraine. Purta mantia lui Gorlois şi inelul lui, pe care i le luase în luptă — Gorlois îl trădase pe Marele Rege şi astfel a trebuit să plătească cu viaţa. Dar orice poveşti s-ar spune, eu am ştiut foarte bine că Uther a fost, şi nu altul.

Apoi i s-a pus un nod în gât; chiar şi în acele clipe i se părea că Uther era încă viu pe undeva, plecat în vreun război.

— L-ai iubit pe Uther? Înseamnă că nu a fost o vrajă făcută de Merlin?

— Nu, i-a răspuns Igraine, l-am iubit mult, cu toate că la început el a vrut să se căsătorească cu mine pentru că veneam din vechea spiţă regală de Avalon. Şi astfel, vezi, o căsătorie făcută pentru binele regatului poate să fie fericită. L-am iubit pe Uther; şi-ţi doresc să ai acelaşi noroc, aşa încât tu şi fiul meu să vă iubiţi la fel.

— Şi eu sper asta.

Apoi Guinevere s-a agăţat iarăşi de mâna lui Igraine. Degetele fetei i s-au părut mici şi moi, uşor de zdrobit, spre deosebire de

ale ei, care erau puternice, iscusite. Acelea nu erau degete care să îngrijească de copii ori bărbaţi răniţi, ci degete făcute pentru lucrături fine cu acul şi pentru rugăciune. Leodegranz trebuia să lase copila în mănăstire, iar Arthur să-şi caute mireasa altundeva. Lucrurile se vor petrece aşa cum le-a orânduit Dumnezeu; i-a părut rău de spaima lui Guinevere, dar şi de Arthur, care urma să aibă o mireasă foarte copilăroasă şi reţinută.

Cu toate acestea, nici ea nu fusese mai brează când fusese trimisă lui Gorlois; pesemne că puterea fetei avea să se îmbunătăţească o dată cu trecerea anilor.

După apariţia primelor raze de soare, toată tabăra fremăta, pregătindu-se pentru ultima zi de marş care îi aducea în Caerleon. Guinevere arăta palidă şi slăbită, iar când a încercat să se ridice, s-a întors doar pe o parte şi a vărsat. Vreme de o clipă, Igraine a avut o bănuială cumplită, apoi a alungat-o; după ce stătuse atâtea zile departe de lumina zilei, sfioasei fete i se făcuse rău de frică, nimic altceva. De aceea, s-a grăbit să spună:

— Ţi-am spus că litiera închisă îţi va da greţuri. Astăzi trebuie să urci pe cal şi să respiri aer proaspăt, altfel te ducem la nuntă cu obraji ofiliţi în loc să fie ca nişte trandafiri. (Apoi a adăugat către sine: *Iar dacă şi eu va trebui să mai călătoresc o zi în spatele perdelelor trase, cu siguranţă că o să înnebunesc; ar fi o nuntă de pomină, cu o mireasă bolnăvicioasă şi palidă şi cu mama mirelui aiurând.)* Hai, dacă te ridici şi mergi călare, Lancelot va merge alături, ca să discute cu tine şi să te bine dispună.

Guinevere şi-a împletit părul şi chiar s-a gândit să-şi aranjeze vălul; a mâncat puţin, însă a băut bere de orz şi şi-a pus o bucată de pâine în buzunar, promiţând că o va mânca mai târziu, cât va merge pe cal.

Lancelot se trezise şi se apucase de treabă de la prima geană de lumină. Igraine i-a sugerat:

— Trebuie să mergi alături de doamna mea. Tânjeşte, până acum n-a mai stat departe de casă.

Ochii lui Lancelot s-au luminat. Apoi, zâmbind, a spus:

— Cu plăcere, doamnă.

Igraine a mers călare în urma celor doi tineri, fericită că se poate bucura de singurătatea propriilor gânduri. Ce frumoşi erau — Lancelot, atât de brunet şi vioi, iar Guinevere numai în auriu şi

alb. Şi Arthur era blond, aşadar vor avea nişte copii orbitor de frumoşi. Cu oarecare surprindere, şi-a dat seama că abia aştepta să devină bunică. Va fi o plăcere să aibă copii mici în preajma ei, pe care să-i mângâie şi cu care să se joace, dar copii care să nu fie ai ei, în legătură cu care să nu-şi facă griji şi necazuri. Legănată de o stare de visare cu ochii deschişi, a continuat să călărească; în mănăstire se obişnuise cu acea stare de visare. Ridicând privirea către tinerii ce călăreau în faţa ei, a văzut că fata stătea pe cal dreaptă şi căpătase ceva culoare în obraji, şi zâmbea. Igraine a socotit că procedase bine scoţând-o la aer.

Apoi a observat cum se priveau cei doi.

Doamne Dumnezeule! Aşa s-a uitat Uther la mine când eram soaţa lui Gorlois — de parcă ar fi fost hămesit, iar eu eram hrana la care nu putea ajunge... Ce se va întâmpla dacă cei doi s-ar iubi? Lancelot ştie ce este aceea onoare, iar Guinevere, pot să jur, este virtuoasă, deci ce ar putea ieşi din asta altceva decât durere? Apoi şi-a reproşat faptul că devenise bănuitoare; cei doi călăreau la o distanţă cuviincioasă unul de celălalt, nu încercau să se prindă de mână, zâmbeau pentru că erau tineri şi ziua era frumoasă; Guinevere mergea să se căsătorească, iar Lancelot aducea cai şi oameni regelui, vărului şi prietenului său. *De ce să nu se simtă fericiţi şi să nu discute plini de veselie? Am devenit o femeie bătrână şi răutăcioasă.* Cu toate acestea, s-a simţit tulburată.

Ce va ieşi din toate astea? Doamne, aş da dovadă de trădare faţă de tine dacă te-aş ruga să-mi dai o clipă de Viziune? Apoi şi-a pus întrebarea — mai exista vreo cale onorabilă pentru ca Arthur să evite acea căsătorie? *Pentru că ar fi fost o tragedie ca Marele Rege să se căsătorească cu o femeie a cărei inimă ar fi fost deja dată altuia. Britania era plină de fecioare gata să-l iubească şi să se mărite cu el. Însă preţul dotei fusese plătit, mireasa plecase de la casa tatălui ei, regii supuşi şi vasalii se adunaseră să-şi vadă tânărul rege căsătorit.*

Igraine a hotărât să stea de vorbă cu Merlin. În calitatea lui de principal sfetnic al lui Arthur, poate că reuşea să împiedice acea căsătorie — însă cum să facă asta fără să provoace război şi ruină? Ar fi fost păcat ca Guinevere să fie respinsă astfel, sub ochii întregii Britanii. Nu, era prea târziu, căsătoria trebuia să aibă loc aşa cum era sortit. Igraine a oftat şi a continuat să

călărească mai departe, dar cu capul în pământ, iar ziua luminoasă şi-a pierdut orice frumuseţe pentru ea. Furioasă, şi-a spus că toate îndoielile şi temerile ei erau fără noimă, nişte închipuiri de femeie bătrână care nu are alte treburi; sau că toate acele fantasme îi erau trimise de Diavol ca să o ispitească să apeleze la Viziunea la care renunţase, şi să devină din nou o unealtă a răului şi vrăjitoriei.

Şi totuşi, în timp ce călărea, ochii ei reveneau mereu la Guinevere şi Lancelot şi la ceaţa aproape vizibilă ce părea să plutească între ei, o aură de foame, dorinţă şi aspiraţie.

Au sosit la Caerleon cu puţin timp înainte de asfinţit. Castelul era pe un deal, pe locul unui vechi fort roman, iar o parte din zidăria veche rămăsese neatinsă — şi arăta, aşa i s-a părut lui Igraine, la fel ca pe vremea romanilor. Vreme de o clipă, văzând povârnişurile acoperite de corturi şi oameni, s-a întrebat visătoare dacă era sub asediu, şi abia după aceea şi-a dat seama că toţi acei oameni trebuie să fi venit pentru a asista la căsătoria Marelui Rege. Văzând mulţimea, Guinevere a pălit şi s-a înspăimântat din nou; Lancelot s-a străduit să aranjeze coloana lungă şi dezlânată, astfel încât să sugereze demnitate iar Guinevere şi-a tras vălul peste faţă şi a continuat să călătorească tăcută alături de Igraine.

— Păcat că te vor vedea toţi lipsită de prospeţime şi obosită după o călătorie atât de lungă, a spus Igraine, dar iată, Arthur vine încoace pentru a ne întâmpina.

Fata era atât de obosită, încât abia de a ridicat capul. Arthur, purtând o tunică lungă de culoare albastră şi spada în teacă roşie, lucrată minunat, legănându-i-se la brâu, s-a oprit o clipă să discute cu Lancelot, aflat în capul alaiului; apoi, în vreme ce lumea şi călăreţii se dădeau deoparte din faţa lui, a păşit printre ei, apropiindu-se de Igraine şi Guinevere. A făcut o plecăciune dinaintea mamei lui.

— Ai avut o călătorie plăcută, doamnă?

Apoi a ridicat ochii spre Guinevere, iar Igraine a observat cum pupilele i s-au dilatat când a văzut cât de frumoasă era; apoi aproape că a citit gândurile tinerei fete.

Da, sunt frumoasă, Lancelot mă socoteşte astfel; stăpânul meu Arthur va fi mulţumit de mine?

Arthur a întins o mână când ea a coborât de pe cal; s-a clătinat uşor, iar el a întins ambele braţe spre ea, să o sprijine.

— Doamna şi soaţa mea, bun venit la căminul tău şi casa mea. Să fii fericită aici, iar această zi să fie de bucurie pentru amândoi.

Guinevere a simţit că roşeşte. Da, Arthur era atrăgător, şi-a spus ea cu îndârjire, cu părul acela blond şi ochii cenuşii şi serioşi. Ce mult se deosebea de veselia năvalnică şi deşucheată, mereu pusă pe rele, a lui Lancelot. Şi cât de diferit o privea — Lancelot se uita la ea de parcă ar fi fost statuia Sfintei Fecioare de pe altarul unei biserici, în vreme ce Arthur o privea cu sobrietate, cu oarecare îndoială, de parcă ar fi fost o străină, iar el nu ştia încă sigur dacă îi era prieten ori duşman.

— Îţi mulţumesc, soţ şi stăpân al meu, a spus ea. După cum vezi, ţi-am adus zestrea promisă de oameni şi cai...

— Câţi cai? a întrebat el cu grăbire.

Guinevere a rămas nedumerită. De unde să ştie ea despre preţioşii lui cai? Trebuia să îi arate atât de limpede că, din toată căsătoria aceea, el aştepta cu nerăbdare mai curând caii, şi nu pe ea? S-a sumeţit, trăgând aer în piept — şi era mai înaltă decât unii bărbaţi, iar pentru femei era impunătoare ca statură — şi a răspuns cu un aer demn:

— Nu ştiu, stăpâne Arthur, căci nu i-am numărat. Despre cai trebuie să-l întrebi pe căpitanul tău. Sunt convinsă că Lordul Lancelot ţi-ar putea spune numărul lor, până la ultima iapă şi ultimul mânz care mai suge.

„O, curajoasă fată”, a gândit Igraine, văzând că obrajii până atunci palizi ai lui Arthur s-au împurpurat puţin în faţa acelui reproş. El a surâs cu tristeţe:

— Iartă-mă, doamna mea, nimeni nu s-ar aştepta să te ocupi de asemenea lucruri. Sunt sigur că Lancelot îmi va spune toate acestea la momentul potrivit. Mă gândeam însă şi la oamenii care au venit cu tine — mi s-a părea cuvenit să îi primesc ca pe nişte supuşi noi, asta după ce o întâmpin pe doamna şi regina mea.

Vreme de o clipă şi-a arătat vârsta adevărată. A privit în jur către mulţimea fremătătoare de oameni, cai, căruţe, boi şi vizitii şi a făcut un gest de neputinţă din braţe.

— În toată această amestecătură, mă îndoiesc că mă pot auzi cu toţii. Îngăduie-mi să te conduc până la porţile castelului. A

luat-o de mână şi a condus-o pe poteca formată, căutând doar locurile cele mai uscate. Îmi pare rău că acest loc este vechi şi sumbru. A fost fortăreaţa tatălui meu, însă eu nu am trăit deloc aici. Poate că peste vreun an, dacă saxonii ne dau pace o vreme, o să putem găsi un loc mai potrivit pentru căminul nostru, dar deocamdată trebuie să ne mulţumim cu el.

În timp ce o conducea la porţi, Guinevere a întins o mână şi a atins zidul. Era gros, construit din piatră, ridicându-se semeţ şi sigur, de parcă ar fi stat acolo încă de la începutul lumii; totul părea sigur. Şi-a plimbat degetele pe el, cu gesturi aproape iubitoare.

— Mi se pare frumos. Nu mă îndoiesc că va fi sigur. Adică, sunt convinsă că o să fiu fericită aici.

— Şi eu sper la fel, doamnă... Guinevere, a spus el, folosindu-i numele pentru prima oară, şi rostindu-l cu un accent ciudat.

Brusc, ea s-a întrebat unde fusese crescut Arthur.

— Eu sunt prea tânăr ca să mă ocup de toate acestea — toţi aceşti oameni şi atâtea regate. Mă bucur că voi avea pe cineva care să mă ajute. (Ea i-a perceput glasul tremurând, ca şi cum s-ar fi temut de ceva — dar de ce anume se putea teme un bărbat?) Unchiul meu Lot, regele de Orkney este căsătorit cu Morgause, sora mamei, şi a spus că soaţa lui cârmuieşte la fel de bine ca el, când el lipseşte, fiind plecat la război sau la sfat. Eu aş dori să-ţi fac o asemenea onoare, doamnă, lăsându-te să cârmuieşti alături de mine.

Guinevere a simţit din nou un ghem de spaimă în stomac. Cum de dorea el aşa ceva de la ea? Cum adică, menirea unei femei era să cârmuiască? Ce îi păsa ei de ceea ce făceau barbarii aceia sălbatici, aceia din triburile de la miazănoapte, ori femeile lor? în cele din urmă, cu glas slab şi tremurat, ea a răspuns:

— Eu n-aş îndrăzni să-ţi ţin locul, stăpâne şi rege al meu.

Cu un aer ferm, Igraine a intervenit:

— Arthur, fiul meu, pe unde îţi umblă gândurile? Fata asta a mers călare vreme de două zile şi este epuizată! Nu e vremea potrivită să pregăteşti strategia regatelor când noi nici n-am apucat să dăm jos noroiul de pe încălţările pe care le-am purtat venind încoace! Te rog, lasă-ne în seama şambelanilor şi mâine vei avea suficientă vreme să-ţi cunoşti mireasa mai bine!

Pielea lui Arthur, aşa i s-a părut lui Guinevere, era mai albă decât a ei; i se întâmpla să-l vadă roşind a doua oară ca un copil dojenit.

— Mamă, iartă-mă; iar tu la fel, doamna mea. A ridicat un braţ, făcând astfel un semn, iar un tânăr zvelt şi brunet, cu o cicatrice pe faţă şi care şchiopăta vizibil, s-a apropiat de ei. El e Cai, fratele meu vitreg şi şambelan al meu, a adăugat Arthur. Cai, ea este Guinevere, doamna şi regina mea.

Cu un zâmbet, Cai s-a înclinat dinaintea ei.

— Sunt gata să te slujesc, a zis el.

— După cum vezi, a spus Arthur, doamna mea şi-a adus mobila şi multe alte lucruri. Doamnă, fii binevenită în casa ta. Să-i dai lui Cai orice poruncă ţi se pare potrivită, ca să-ţi pună lucrurile în siguranţă. Iar acum, te rog să-mi îngădui să plec; trebuie să mă îngrijesc de oameni, cai şi alte lucruri.

S-a înclinat în faţa ei, iar Guinevere a avut impresia că a remarcat o expresie de uşurare pe chipul lui. S-a întrebat dacă el era dezamăgit de ea, ori dacă interesul faţă de acea căsătorie se limita la zestrea ei, alcătuită din oameni şi cai, aşa cum crezuse dintru început. Se pregătise pentru asta; cu toate acestea, i-ar fi făcut plăcere o întâmpinare mai caldă. Şi-a dat seama că tânărul brunet şi plin de cicatrice, căruia i se spunea Cai, aştepta cu nerăbdare poruncile ei. Părea săritor şi blând — de el nu trebuia să se teamă.

A suspinat, apoi a întins din nou mâna să pipăie zidurile impresionante din jurul ei, ca şi cum ar fi căutat calmul şi un reazem pentru a-şi controla vocea, astfel ca, atunci când i se va adresa lui Cai, să vorbească întocmai ca o regină.

— În cea mai mare dintre căruţe vei afla o masă irlandeză. Este darul de nuntă făcut de tatăl meu către stăpânul Arthur. Este pradă de război, are vechime şi o valoare deosebită. Îngrijeşte-te să fie aranjată în sala cea mare de banchete a lui Arthur. Însă, înainte de aceasta, te rog să te îngrijeşti să i se pregătească un iatac doamnei Igraine, iar cineva să o slujească peste noapte. Mirată, a simţit că vorbise întocmai ca o regină. Iar Cai nu arătă rezerve în a-i accepta poruncile; dimpotrivă, a făcut o plecăciune în faţa ei şi a zis:

— Se vor face toate pe dată, doamna şi regina mea.

5

În cursul nopţii, grupurile de călători se adunaseră în faţa castelului; abia se crăpase de ziuă când Guinevere s-a uitat afară şi a văzut povârnişul dealului ce ducea spre porţi înţesat de cai, corturi şi o mulţime de bărbaţi şi femei.

— Seamănă cu o sărbătoare, i-a spus ea lui Igraine, cu care împărţise patul în ultima noapte de feciorie, iar femeia în vârstă a surâs.

— Copilă, atunci când Marele Rege îşi ia soaţă, este cea mai mare sărbătoare de pe insulă. Uite, oamenii aceia sunt supuşii lui Lot de Orkney.

În acelaşi timp a gândit, dar nu a spus-o cu voce tare: *„Poate că şi Morgaine se află printre ei.”* Când era tânără, rostea orice gând îi venea, dar acum nu mai proceda astfel.

„Cât de ciudat este totul”, şi-a zis Igraine; „Cât poate aduce copii pe lume, femeia este învăţată să se gândească în primul rând numai la fiii ei. Dacă se gândeşte cât de puţin la fiicele ei, socoteşte că atunci când vor creşte, vor ajunge pe mâinile altora, că sunt crescute pentru altă familie. Gândea astfel doar pentru că Morgaine fusese prima născută, mereu cea mai aproape de inima ei? Arthur revenise trupeşte după lunga lui absenţă, dar aşa cum se întâmplă în cazul bărbaţilor, crescuse atât de departe de ea, încât nu mai exista posibilitatea de a crea o punte peste acea prăpastie. Însă faţă de Morgaine — şi descoperise asta la încoronarea lui Arthur — era legată prin fire sufleteşti care nu aveau să se destrame nicicând. Să fi fost asta numai pentru că Morgaine împărtăşea propria ei moştenire a Avalonului? Acesta să fi fost motivul pentru care orice preoteasă dorea să aibă o fiică, pe care să nu o piardă niciodată şi care să îi calce pe urme?

— Ce multă lume e, s-a mirat Guinevere. Nici nu ştiam că în Britania sunt atât de mulţi oameni.

— Iar tu vei fi Marea Regină peste toţi — e înspăimântător, ştiu asta, a spus Igraine. Şi eu am avut acelaşi sentiment când m-am căsătorit cu Uther.

Apoi, vreme de un moment, a simţit că Arthur îşi alesese rău regina. Guinevere era frumoasă, stăpânită şi educată, însă o regină trebuia să ştie cum să îşi ocupe locul de frunte la propria curte. Se părea că Guinevere era mult prea sfioasă şi retrasă.

Exprimat în cuvintele cele mai simple, regina era doamna regelui; nu doar gazda şi păstrătoarea căminului său — fiindcă orice şambelan ori menajeră putea face asta — dar, la fel ca preotesele Avalonului, ea devenea un simbol al tuturor realităţilor vieţii, un semn că viaţa însemna mai mult decât bătălii, războaie şi dominaţie. La urma urmelor, regele lupta ca să-i protejeze pe cei ce nu puteau lupta pentru ei înşişi, pe femeile care făceau copii, pe prunci şi pe bătrâni, bunici şi bunice. Adevărat, în rândul Triburilor, femeile mai puternice luptaseră cot la cot cu bărbaţii — în vechime existase o armată alcătuită din femei — dar de la începutul civilizaţiei, treaba bărbaţilor fusese să caute hrană şi să-i alunge pe invadatori din apropierea vetrelor unde se adăposteau femeile lor grele, copiii şi bătrânii; iar treaba femeilor fusese să păstreze focul mereu aprins pentru ei. Aşa cum Regele se unea cu Marea Preoteasă în căsătoria simbolică cu pământul ţării, ca semn că acest lucru va aduce putere regatului său, tot astfel regina, prin unirea ei cu regele, crea simbolul puterii centrale care stătea la baza forţei armatelor şi războaielor — căminul şi ideea pentru care bărbaţii îşi cheltuiau forţele... Igraine a clătinat din cap nemulţumită. Toate acele simboluri şi adevăruri intime erau bune, probabil, pentru o preoteasă de Avalon, însă ea, Igraine, fusese o regină adevărată şi fără să aibă asemenea gânduri, iar Guinevere va avea destul timp să se gândească la aceste lucruri când va îmbătrâni şi nu va mai avea nevoie de ele! în vremurile acelea civilizate, regina nu mai era o preoteasă peste sătenii care trudeau pe pământurile cultivate cu orz, tot astfel cum regele nu mai era marele vânător, care stătea semeţ între căprioare!

— Vino, Guinevere, Cai a lăsat servitoare să te slujească, dar ca mamă a soţului tău, se cuvine să te îmbrac eu pentru căsătorie, deoarece mama ta nu poate fi de faţă să te pregătească în această zi.

După ce s-a îmbrăcat, Guinevere arăta ca un înger; în lumina soarelui, părul ei frumos flutura ca aurul, aproape întunecând

strălucirea ghirlandei de aur pe care şi-a pus-o la gât. Rochia era făcută dintr-o pânză albă ţesută, la fel de fină ca o pânză de păianjen; Guinevere i-a spus lui Igraine, cu o mândrie sfioasă, că ţesătură fusese adusă dintr-o ţară îndepărtată, chiar mai departe decât Roma, şi că era mai scumpă decât aurul. Tatăl ei luase o bucată pentru piatra de altar a bisericii lor şi o bucăţică pentru a înfăşură o relicvă sfântă, şi că îi dăduse şi ei o parte, din care să-şi facă rochia de mireasă. Mai avea o bucată din acel material pentru ca Arthur să-şi facă o tunică — acela era darul ei de nuntă pentru el.

Lancelot a venit să le conducă la slujba de dimineaţă ce avea să se ţină înainte de nuntă; după aceea, toată ziua putea fi dedicată petrecerilor şi plăcerilor. Arăta splendid în mantia de un roşu ca sângele pe care o purtase şi până atunci, însă acum era îmbrăcat pentru a călări.

— Lancelot, ne părăseşti?

— Nu, a răspuns el pe un ton serios, privind însă numai la Guinevere. Drept una dintre distracţiile zilei, noii călăreţi — şi cavaleria lui Arthur — vor demonstra ceea ce ştiu: eu sunt unul dintre cei care vor prezenta jocurile din această după-amiază. Arthur socoteşte că a sosit vremea să-şi facă planurile cunoscute poporului său.

Igraine a văzut din nou privirea fixă şi deznădăjduită din ochii lui când a privit-o pe Guinevere, şi strălucirea zâmbetului ei când ea s-a uitat la el. Nu era în stare să audă ce-şi spuneau unul altuia — nu avea nici o îndoială că erau lucruri nevinovate. Însă cei doi nu aveau nevoie de cuvinte. Igraine a simţit din nou disperarea că acea nuntă nu avea să sfârşească bine, ci doar în nenorocire.

Au pornit pe coridoare, iar pe drum li s-au alăturat servitori, nobili, toţi cei strânşi acolo pentru slujba de dimineaţă. Pe treptele capelei au apărut doi tineri care purtau, la fel ca Lancelot, pene lungi şi negre la coifuri; Cai, şi-a adus ea aminte, purtase o pană asemănătoare. Acela era semnul pentru cavalerii apropiaţi lui Arthur?

— Frate, unde e Cai? a întrebat Lancelot. N-ar fi trebuit să se afle aici, ca să o însoţească pe doamna mea până la biserică?

Unul dintre noii sosiţi, un bărbat masiv şi voinic, din câte i s-a părut lui Guinevere, dar care semăna totuşi puţin cu Lancelot, a

zis:

— Cai, dar şi Gawaine, îl ajută pe Arthur să se îmbrace de nuntă. Crezusem că şi voi vă veţi afla acolo, doar voi trei sunteţi fraţi ai lui Arthur. M-a trimis să le iau locul ca rudă de sânge cu doamna Igraine. Doamnă, a spus el, adresându-se acesteia şi făcând o plecăciune, se poate să nu mă recunoşti? Sunt fiul Doamnei Lacului. Mă cheamă Balan, iar acesta este fratele nostru vitreg, Balin.

Guinevere i-a salutat curtenitor cu un gest din cap, gândind: *Acest Balan, atât de masiv şi necioplit, chiar să fie fratele lui Lancelot? E ca şi cum un taur s-ar pretinde frate cu cel mai frumos dintre armăsarii aduşi de la miazăzi!* Balin, fratele lui vitreg, era scund, cu faţa împurpurată, părul la fel de galben ca al saxonilor şi o barbă tot ca a acestora.

— Lancelot, a spus ea, dacă voinţa ta este să te afli alături de stăpânul şi regele meu...

— Cred că s-ar cuveni să te duci la el, Lancelot, a zis Balan, după care a scos un hohot de râs. Ca toţi bărbaţii pe cale să se căsătorească, Arthur se agită cumplit. Chiar dacă luptă ca Pendragon însuşi, în dimineaţa asta, cât se pregăteşte pentru mireasa lui, stăpânul nostru se poartă ca un băieţaş, aşa cum şi este!

Sărmanul Arthur, a gândit Guinevere, *această căsătorie e un chin mai mare pentru el decât pentru mine — eu, cel puţin, nu pot decât să mă supun voinţei tatălui şi regelui meu!* S-a simţit cuprinsă de veselie, pe care şi-a reprimat-o imediat; bietul Arthur, era nevoit să o ia pe ea pentru binele regatului, chiar dacă ar fi fost urâtă ori ciupită de vărsat pe faţă. Aceea era încă una dintre îndatoririle lui chinuitoare, la fel ca şi aceea de a-şi conduce oamenii în luptă împotriva saxonilor. Dar măcar ştia la ce se putea aştepta din partea saxonilor! Apoi a zis delicat:

— Lordul Lancelot ar prefera să fie alături de Arthur?

Ochii lui i-au transmis limpede că nu ar fi voit să o părăsească; după o zi sau două, Guinevere începuse să citească foarte bine acele mesaje nerostite. Nu schimbase cu acesta nici un cuvânt care să nu poată fi rostit de faţă cu Igraine ori tatăl ei, ori în faţa tuturor episcopilor din Britania. Însă acum, pentru prima oară, el părea sfâşiat între dorinţe contrare.

— Ar fi ultimul lucru pe care să mi-l doresc, doamnă, dar Arthur mi-e prieten şi văr...

— Doamne fereşte să mă aşez vreodată între tine şi ruda ta de sânge, a spus ea şi i-a întins mâna delicată pentru ca el să i-o sărute. Prin această căsătorie şi tu îmi vei deveni rudă şi văr. Du-te la stăpânul meu regele şi spune-i... A şovăit, uimită de propria ei îndrăzneală; oare se cuvenea să rostească acele cuvinte? Dumnezeu să îi aibă în paza sa pe toţi, peste o oră avea să devină soţia lui Arthur, ce importanţă mai avea dacă ar fi părut mai mult decât îndrăzneaţă, când de fapt nu exprima decât grija faţă de propriul ei stăpân? Spune-i că îi înapoiez bucuroasă pe cel mai credincios căpitan şi că îl aştept cu iubire şi supunere, domnule.

Lancelot a zâmbit. Ea a avut impresia că acel zâmbet a pătruns-o adânc, încât a surâs şi ea. Cum de se putea simţi o parte a lui? întreaga ei viaţă părea să depindă de atingerea buzelor lui pe degetele ei. A înghiţit în sec şi, brusc, a înţeles ce simţea. În ciuda mesajelor ei credincioase de iubire şi supunere, transmise lui Arthur, ar fi fost gata să-şi vândă şi sufletul pentru ca timpul să se întoarcă, iar ea să-i spună tatălui ei că nu se va căsători cu nimeni altcineva decât Lancelot. Acest lucru era adevărat precum soarele de pe cer şi iarba de sub tălpi, la fel de real — şi a înghiţit din nou în sec — la fel de real ca Arthur, care acum era pregătit pentru nuntă.

Să fie una dintre glumele crude ale lui Dumnezeu ca eu să nu ştiu că aşa simt decât atunci când este prea târziu? Ori e vreun plan perfid al diavolului, care vrea să mă îndepărteze de datoria pe care o am faţă de părintele şi de soţul meu? N-a mai auzit ce a spus Lancelot; şi-a dat seama doar că el dăduse drumul mâinii ei şi că se întorsese cu spatele, plecând. Abia a auzit cuvintele politicoase ale celor doi fraţi vitregi, Balin şi Balan. Aşadar, care dintre ei era fiul Preotesei Lacului? Balan, fratele lui Lancelot, însă nu semăna cu el, aşa cum un corb nu seamănă cu un vultur.

Şi-a dat seama că Igraine îi vorbea.

— Te las cu cavalerii, draga mea. Aş dori ca înainte de slujbă să stau de vorbă cu Merlin.

Cu oarecare întârziere, Guinevere a priceput că Igraine aştepta aprobarea ei pentru a putea pleca. Rangul ei de Mare Regină devenise deja o realitate. Abia dacă şi-a auzit cuvintele adresate

lui Igraine, după care femeia mai în vârstă s-a retras.

Igraine a traversat curtea, cerându-şi iertare celor din mulţime pe care îi îmbrâncea ca să-şi facă loc în drumul ei spre Taliesin. Toată lumea era îmbrăcată în straie strălucitoare, de sărbătoare, însă el rămăsese cu roba lui cenuşie, cu aspect sobru.

— Tată...

— Igraine, copila mea. Taliesin a măsurat-o din cap până în picioare, iar Igraine a descoperit o oarecare uşurare că bătrânul druid i se adresa de parcă ar fi avut din nou paisprezece ani. Am crezut că ai rămas pe lângă mireasa noastră. Ce frumoasă e! Arthur şi-a găsit comoara. Am auzit că este şi deşteaptă şi educată, şi că este şi pioasă, ceea ce va face plăcere episcopului.

— Părinte, a spus Igraine pe un ton rugător, coborându-şi vocea pentru ca nimeni din mulţime să nu o poată auzi, trebuie să te întreb ceva. Există vreo cale onorabilă pentru ca Arthur să evite această căsătorie?

Consternat, Taliesin a clipit din ochi.

— Nu, nu cred că există. Mai ales că totul este pregătit pentru unirea lor după slujbă. Dumnezeu să ne apere, am fost cu toţii înşelaţi, este stearpă ori lipsită de castitate, ori?... Deznădăjduit, Merlin a clătinat din cap. Dacă nu cumva este leproasă şi nu a spus, ori grea cu copilul altui bărbat, atunci nu-i cale de a împiedica nunta; şi chiar şi atunci, nu s-ar putea ocoli scandalul sau jignirea, sau transformarea lui Leodegranz într-un duşman. Igraine, de ce îmi pui o asemenea întrebare?

— Eu o cred virtuoasă. Însă am văzut cum se uită la Lancelot şi cum se uită şi el la ea. Ce altceva poate să se întâmple decât nenorocire atunci când mireasa nu are ochi decât pentru altul, iar acel bărbat este cel mai scump prieten al mirelui?

Merlin a privit-o tăios; avea ochii vii ca întotdeauna.

— Vai, chiar aşa stau lucrurile? Mereu am socotit că Lancelot e prea atrăgător şi are prea mult farmec pentru ca asta să-i aducă vreun bine. Cu toate acestea, este un tânăr de onoare; s-ar putea să fie vorba doar de dorinţe tinereşti, iar după ce tânăra pereche va fi căsătorită şi va săvârşi trecerea prin pat, vor uita cu totul, ori se vor gândi la asta cu puţină tristeţe, ca la ceva ce ar fi putut fi...

— În nouă cazuri din zece, aş spune că ai dreptate, a zis

Igraine, însă tu nu i-ai văzut, pe când eu, da.

Merlin a suspinat din nou.

— Igraine, Igraine, nu spun că te-ai putea înşela, dar când totul este aproape făptuit, ce mai putem face? Leodegranz ar considera atât de insultător, încât ar porni război contra lui Arthur, şi există deja destule lucruri care îi primejduiesc domnia — ori n-ai auzit de un rege de la miazănoapte care i-a trimis vorbă că a jupuit bărbile a zece regi ca să-şi facă o mantie, iar Arthur ar trebui să-i trimită tribut ca să nu păţească la fel ca aceia?

— Şi ce a făcut Arthur?

— A trimis vorbă bătrânului rege că barba încă nu i-a crescut şi că nu i-ar sluji de fel la mantie; dar dacă i-o voieşte, să vină şi să încerce a i-o lua, dacă-şi va putea croi drum printre cadavrele saxonilor ucişi de el. Şi i-a trimis capul unuia dintre saxoni — fiindcă tocmai se întorsese dintr-un raid — şi a spus că barba *aceluia* era mai potrivită pentru a căptuşi o mantie decât barba unui prieten alături de care ar trebui să lupte. Şi, la urmă, a spus că îi va trimite un dar, însă că el nu le cere tribut prietenilor, aşadar nici el nu vrea să plătească tribut. Aşa se face că nu s-a ales nimic din toate ameninţările; dar, după cum vezi, Arthur nu-şi mai poate permite alţi duşmani, iar Leodegranz ar fi foarte nepotrivit. Mai bine se însoară cu fata şi cred că aş vorbi la fel chiar dacă Arthur ar găsi-o în pat cu Lancelot — lucru ce nu s-a întâmplat şi nici nu cred să se întâmple.

Igraine a descoperit că-şi frângea mâinile.

— Şi atunci, ce facem?

Merlin a atins-o foarte uşor pe obraz.

— Vom face ceea ce am făcut întotdeauna, Igraine — ceea ce trebuie, ceea ce ne porunceşte Dumnezeu. Vom face tot ce se poate. Copila mea, nu am ales această cale pentru propria noastră fericire. Tu, care ai fost crescută în Avalon, ştii prea bine asta. Indiferent ce am încerca pentru a ne făuri destinul, doar Zeii hotărăsc în cele din urmă — ori doar Dumnezeu, aşa cum ar prefera episcopul să mă exprim. Cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai convins că nu are importanţă ce cuvinte folosim pentru a rosti aceleaşi adevăruri.

— Doamna nu ar fi încântată să te audă rostind asemenea vorbe, a spus un bărbat slab, brunet, îmbrăcat cu o robă

întunecată, care ar fi putut fi aceea a unui preot ori druid.

Taliesin s-a întors și a zâmbit.

— Cu toate acestea, Viviane știe că ele sunt adevărate, așa cum cred și eu... Igraine, nu cred că îl cunoști pe cel mai nou dintre barzii noștri — l-am adus încoace ca să cânte la nunta lui Arthur. Doamnă, el este Kevin.

Acesta a făcut o plecăciune până aproape de pământ. Igraine a observat că pășea sprijinindu-se de un toiag tăiat din lemn; harpa lui, în cutie, era purtată de un băiat de doisprezece ori treisprezece ani. Mulți barzi ori cântăreți la harpă ce nu erau druizi sufereau de orbire ori alte betegeli — rareori se întâmpla ca vreunui flăcău întreg la trup să i se ofere timpul și îngăduința să deprindă o asemenea îndeletnicire artistică în asemenea vremuri de război — însă, de obicei, druizii alegeau dintre cei care aveau trupul neciuntit și mintea întreagă. Se întâmpla foarte rar ca unui bărbat cu o asemenea diformitate să i se îngăduie să primească învățături druide — se considera că, în acel fel, Dumnezeu îi însemna pe oameni pentru defecte lăuntrice. Însă ar fi fost de o impolitețe cumplită să aducă vorba despre așa ceva; ea își putea doar imagina că înzestrarea lui era atât de deosebită, încât fusese acceptat în ciuda tuturor altor considerente.

Taliesin o făcuse să uite scopul cu care venise la el, însă când Igraine s-a gândit mai bine, a găsit că el avea dreptate. Nu se putea opri nunta fără a se isca scandal sau, probabil, război. În interiorul clădirii din nuiele acoperite cu lut, care era biserica, luminile străluceau orbitor, iar clopotul începuse să bată. Igraine a pătruns în biserică. Taliesin a îngenuncheat cu greutate; la fel a procedat și băiatul care purta harpa lui Kevin, însă bardul nu a făcut acel gest — vreme de o clipă, Igraine s-a întrebat dacă nu cumva bărbatul, nefiind creștin, sfida slujba, la fel cum păruse a proceda și Uther cândva. Apoi a socotit, văzând stângăcia cu care pășea acesta, că probabil avea un picior țeapăn și nu putea să-și îndoaie deloc genunchii. A observat de asemenea că episcopul s-a uitat în direcția lui și s-a încruntat.

— Ascultați vorbele lui Iisus Hristos, Domnul nostru, a început episcopul. Priviți, acolo unde doi sau trei se strâng laolaltă în numele meu, acolo mă aflu și eu printre ei, și orice lucru veți cere în numele meu, așa se va face...

Igraine a îngenuncheat şi şi-a tras vălul peste faţă, însă a perceput că Arthur intrase în biserică împreună cu Cai, Lancelot şi Gawaine, purtând o tunică albă şi fină şi o mantie albastră, fără alte podoabe în afara diademei de aur simbolizând încoronarea lui şi pietrele preţioase de pe roşul tecii în care se afla spada lui mare. A avut senzaţia că, fără să se slujească de ochi, o putea vedea pe Guinevere, îmbrăcată cu rochia delicată de culoare albă, la fel ca Arthur, numai în alb şi auriu, îngenunchind între Balin şi Balan. Lot, încărunţit şi slab, a îngenuncheat între Morgause şi unul dintre fiii lui mai tineri; iar înapoia lui era... Precaută, Igraine a înălţat capul şi a încercat să vadă, ştiind totuşi cine îngenunchease acolo. Faţa şi silueta lui Morgaine erau ascunse în spatele lui Morgause.

Cu toate acestea, a putut să o *simtă* acolo, ca pe o notă distonantă în armonia slujbei religioase. Cum se făcea că, după atâţia ani, reuşea din nou să citească gândurile? În orice caz, ce căuta în biserică o preoteasă de Avalon? Când o vizitase pe ea şi pe Uther pe vremea cât fuseseră căsătoriţi, Viviane se ferise să participe la serviciile divine, ori fusese de faţă şi urmărise totul cu o atenţie politicoasă şi gravă pe care ar fi acordat-o şi unui copil care, la o petrecere, îşi face de lucru cu păpuşile. Acum însă o văzuse pe Morgaine — se schimbase, era mai slabă, mai frumoasă, îmbrăcată simplu, cu o rochie din lână fină, de culoare închisă, cu coiful cuvenit pe cap. Nu făcea nimic altceva; stătea îngenuncheată, cu capul plecat şi ochii coborâţi în pământ, imaginea atenţiei pline de respect. Cu toate acestea, se părea că şi preotul simţise tulburarea şi nemulţumirea ce emanau din ea; s-a oprit de două ori şi a privit-o, deşi nu avea cum să o acuze că făcuse ceva necuvenit, astfel că, după o clipă, a continuat slujba.

Însă atenţia lui Igraine fusese distrasă de ceva. A încercat să se concentreze asupra slujbei, a murmurat răspunsurile fireşti, dar nu s-a putut gândi la înţelesul vorbelor rostite de preot, nici la fiul ei, care se căsătorea, nici la Guinevere, care privea în jur — şi Igraine simţea asta fără să vadă — căutându-l din ochi pe Lancelot, aflat alături de Arthur. Acum nu se putea gândi decât la fiica ei. Când slujba se va încheia, o va vedea şi va şti unde se aflase atâta vreme şi ce i se întâmplase.

Apoi, ridicându-şi ochii o clipă, în timp ce ajutorul preotului

citea cu voce tare despre nunta din Cana Galileei, s-a uitat spre Arthur şi a observat că ochii lui erau fixaţi asupra lui Morgaine.

6

Aşezată printre doamnele lui Morgause, Morgaine a ascultat în tăcere slujba, ţinându-şi capul plecat şi având pe chip o mască politicoasă de respect. În sinea ei, era tulburată din cale afară. Ce absurditate — ca şi cum o clădire înălţată de mâna omului ar fi putut fi transformată, prin cuvintele rostite de un preot, într-un lăcaş al Spiritului, nicicum făurit de om. Se săturase de curtea lui Morgause; acum revenise în vâltoarea evenimentelor şi se simţea de parcă ar fi fost azvârlită dintr-un iaz aproape mort în albia unui fluviu tumultuos. Chiar şi la Avalon, aşa tăcut şi izolat, avusese senzaţia că era în contact cu fluxul vieţii; însă printre femeile lui Morgause se simţise trândavă, stătută, de prisos. Acum se putea mişca din nou, căci de la naşterea fiului ei şi până acum rămăsese într-un fel de neclintire. O clipă, gândul i-a fugit la fiul ei, Gwydion. Acum, abia de o recunoştea; când voia să-l ridice ca să-l mângâie, el se zbătea şi o respingea, dornic să ajungă în braţele mamei adoptive. Chiar şi acum, amintirea braţelor lui mici, care se vânturau în jurul gâtului ei, o făcea să se simtă slabă şi mâhnită, dar a gonit acea amintire. El nici măcar nu ştia că este fiul ei, avea să crească socotindu-se din neamul lui Morgause. Morgaine se vedea silită să accepte situaţia, dar nu-şi putea reprima regretul stăruitor.

Da, probabil că toate femeile simt acelaşi regret când trebuie să-şi părăsească copiii; însă nu toate femeile trebuie să îndure asta, ci doar cele care ţineau casa şi se mulţumeau să facă pentru copiii lor ceea ce putea face orice servitoare şi mamă adoptivă şi să nu aibă atâtea treburi pe cap. Până şi o păstoriţă trebuia să-şi lase copiii să se ocupe de turmă; cu atât mai mult trebuia să facă asta o regină ori o preoteasă. Până şi Viviane renunţase la copiii ei. Aşa cum procedase şi Igraine.

Arthur arăta bărbătos şi atrăgător; crescuse, umerii i se lăţiseră — nu mai era băietanul zvelt, care venise la ea mânjit pe faţă cu sângele cerbului. *Aceea* fusese adevărata putere, nu

bâiguielile acestea neputincioase ale faptelor Dumnezeului lor, care se amestecase în toate, transformând apa în vin, lucru ce reprezenta o blasfemie faţă de darurile Zeiţei. Ori poate că toată povestea asta reprezenta unirea dintre bărbat şi femeie prin căsătorie, fermentul Spiritului care avea să schimbe unirea lor în ceva sfânt, ca în Mariajul Sacru? Spre binele lui Arthur, a sperat că aşa se va întâmpla şi cu femeia aceasta, oricine ar fi fost ea; din locul în care îngenunchease, în spatele lui Morgause, putea vedea doar un nor de păr auriu, încoronat cu aurul mai deschis al coroniţei de cununie, şi o rochie albă dintr-o ţesătură fină şi scumpă. Arthur a înălţat ochii spre mireasa lui, însă privirea i-a căzut pe chipul lui Morgaine. Ea a observat că expresia de pe faţa lui s-a schimbat şi, cu un fior lăuntric, a gândit: *Aşadar, m-a recunoscut. Eu nu m-am schimbat chiar atât de mult ca el; a crescut dintr-un băietan într-un bărbat, iar eu — eu eram deja femeie, iar cele întâmplate nu m-au schimbat chiar atât de mult.*

A sperat ca mireasa să-l iubească pe Arthur, şi ca şi el să o iubească. În minte i-au răsunat vorbele lui deznădăjduite: *îmi voi aminti de tine toată viaţa şi te voi iubi şi te voi binecuvânta.* Dar nu trebuie să se petreacă asta. El trebuie să uite, trebuie să vadă Zeiţa doar în mireasa lui aleasă. Iar Lancelot stătea alături de el. Cum de se întâmplase ca anii să-l schimbe şi să-l facă pe Arthur mai serios, lăsându-l pe Lancelot neatins? Ba nu, şi el se schimbase: părea trist, pe faţă avea o cicatrice lungă, ce mergea până spre păr şi lăsa o dungă albicioasă pe frunte. Cai era mai slab şi mai cocârjat, iar şchiopătatul lui devenise mai pronunţat; se uita la Arthur aşa cum un ogar îşi priveşte stăpânul. Împinsă în măsură egală de speranţă şi de teamă, Morgaine s-a uitat în jur să vadă dacă şi Viviane venise să asiste la căsătoria lui Arthur, tot astfel cum o făcuse şi la încoronare. Însă Doamna Lacului nu se afla acolo. Venise în schimb Merlin; stătea cu capul aplecat într-o atitudine ce părea a fi de rugăciune; dinapoia lui, în picioare — o umbră înaltă, care dovedea mult prea mult bun simţ ca să îşi îndoaie genunchiul şi să mimeze acea mascaradă — acela era Kevin bardul; bravo lui!

Slujba s-a încheiat; episcopul, un bărbat înalt cu aspect de ascet şi având o faţă acră, tocmai pronunţa cuvintele finale. Până şi Morgaine şi-a plecat capul — Viviane o învăţase să arate măcar

un respect de faţadă faţă de manifestările altei credinţe, pentru că, aşa cum spunea ea, orice credinţă era cea a Zeilor. Singurul care nu şi-a lăsat capul în jos a fost Kevin, care a rămas mândru şi drept. Lui Morgaine i-a părut rău că nu are curajul de a se ridica şi a sta în picioare alături de el, cu capul semeţ. De ce era Arthur atât de apăsat de credinţă? Nu jurase solemn că va respecta Avalonul, precum şi preoţii? Va trebui să vină o zi în care ea, ori Kevin, să-i reamintească de acel jurământ? Era limpede că acel înger pios, îmbrăcat în alb şi bisericos, cu care se însura, nu-i va fi de nici un ajutor. Arthur ar fi trebuit căsătorit cu o femeie a Avalonului; nu ar fi fost prima oară că o preoteasă s-ar fi unit cu un rege. Ideea a făcut-o să se cutremure şi şi-a alungat neliniştea imaginându-şi-o pe Raven ca Mare Regină. Ea, cel puţin, ar dovedi virtutea creştină a tăcerii... Morgaine a lăsat capul în jos şi şi-a muşcat buzele, temându-se dintr-o dată că va chicoti şi va fi auzită.

Slujba se terminase; oamenii au început să se îndrepte spre uşă. Arthur şi companionii lui au rămas pe loc şi, la un gest al lui Cai, Lot şi Morgause s-au apropiat de el, iar Morgaine a făcut şi ea câţiva paşi înainte, alături de ei. A văzut că şi Igraine, Merlin şi tăcutul harpist au rămas în biserică. A ridicat ochii şi a întâlnit privirea mamei ei; la fel ca în cazul unei Viziuni, şi-a dat seama că, dacă episcopul nu ar fi fost de faţă, în acea clipă s-ar fi aruncat în braţele lui Igraine. A roşit puţin şi a întors capul, să nu mai vadă privirea flămândă a lui Igraine.

Se gândise cât putuse de puţin la Igraine, conştientă că în prezenţa ei trebuia să păzească singurul lucru pe care aceasta nu trebuia să-l afle nicicând: cine zămislise copilul ei.... Cândva, în zbaterea aceea disperată despre care abia îşi aducea aminte, avusese impresia că strigase tare, ca o copilă, după mama ei, însă nu era sigură. Chiar şi acum se temea de orice contact cu mama care avusese cândva darul Viziunii şi cunoştea obiceiurile de la Avalon; Morgaine era în stare să facă uitată toate educaţia copilăriei, dar Igraine o va mustra pentru ceea ce, la urma urmelor, nu fusese propria ei alegere?

Lot a venit şi a îndoit un genunchi în faţa lui Arthur, iar acesta din urmă, cu chipul serios şi blând, l-a ridicat şi l-a sărutat pe ambii obraji.

— Mă bucur că ai putut veni la nunta mea, unchiule. Sunt fericit să am asemenea prieten şi rudă care să-mi apere ţărmurile de la miazănoapte, iar fiul tău Gawaine mi-e prieten drag şi companion apropiat. Şi tu, mătuşă, îţi datorez mulţumiri pentru că mi-ai dat fiul să-mi fie un companion atât de credincios.

Morgause a zâmbit. Era încă frumoasă, a gândit Morgaine — mult mai frumoasă decât Igraine.

— Vai, sire, vei avea motive să-mi mulţumeşti din nou, şi asta curând, fiindcă am şi fii mai tineri, care nu vorbesc decât despre vremea când vor putea veni să-l slujească pe Marele Rege.

— Vor fi la fel de bineveniţi ca şi fratele lor mai mare, a spus curtenitor Arthur, apoi a privit dincolo de Morgause, către locul în care îngenunchease Morgaine.

— Bun venit, surioară. La încoronarea mea ţi-am făcut o promisiune, pe care acum mi-o voi respecta. Vino.

I-a întins mâna. Morgaine s-a ridicat şi a simţit strânsoarea şi încordarea mâinii lui. El nu a privit-o în ochi, ci a condus-o pe lângă ceilalţi către locul în care femeia îmbrăcată în alb stătea în genunchi, parcă învăluită de părul ei auriu.

— Doamna mea, a spus el încet şi, pentru un moment, Morgaine nu a fost sigură căreia dintre ele i se adresase Arthur.

El a privit de la una la cealaltă, iar Guinevere s-a ridicat şi a înălţat ochii, întâlnind privirea lui Morgaine, şi s-a cutremurat uşor recunoscând- o.

— Guinevere, ea e sora mea Morgaine, Ducesă de Cornwall. Doresc ca ea să fie prima între doamnele tale de companie, fiindcă este cea mai mare în rang dintre ele.

Morgaine a văzut-o pe Guinevere umezindu-şi buzele cu limba ei mică şi roz, ca a unei pisicuţe.

— Stăpânul şi regele meu, eu şi doamna Morgaine ne-am mai întâlnit.

— Poftim? Unde? a întrebat Arthur şi a zâmbit.

Morgaine a explicat cu glas sec:

— S-a întâmplat când era la şcoală în mănăstirea de la Glastonbury, stăpâne. Se rătăcise în ceţuri şi ajunsese pe ţărmurile Avalonului.

Ca şi în acea zi de demult, a avut brusc impresia că ceva cenuşiu şi neplăcut, ca o cenuşă, acoperise şi sufocase ziua

frumoasă. În ciuda rochiei atrăgătoare şi fine şi a vălului minunat ţesut, Morgaine s-a simţit ca o creatură pământească, pitică şi brutală, în faţa albului eteric şi a înfăţişării aurite a lui Guinevere. Senzaţia a ţinut doar o clipă, apoi Guinevere a înaintat şi a îmbrăţişat-o, sărutând-o pe obraz, aşa cum se cuvenea să procedeze faţă de o rudă femeie. Întorcându-i îmbrăţişarea, Morgaine a simţit că Guinevere era fragilă de parcă ar fi fost alcătuită din sticlă subţire, în contrast cu soliditatea ei ca de copac cu crengi noduroase; a descoperit că se retrage, sfioasă şi ţeapănă, astfel încât să nu simtă cum Guinevere se fereşte într-un fel de *ea.* Şi-a simţit de asemenea buzele aspre când le-a atins de moliciunea ca de petală a obrazului fetei.

— Bine ai venit, soră a stăpânului şi soţului meu, doamnă de Cornwall. Pot să-ţi spun soră, Morgaine? a întrebat Guinevere încet.

Ea a inspirat adânc şi i-a răspuns:

— Cum voieşti, doamna mea.

După ce a rostit aceste vorbe, şi-a dat seama că ele au sunat nepoliticos, dar nu ştia ce altceva ar fi putut răspunde. Stând alături de Arthur, a ridicat privirea şi a constatat că Gawaine se uita la ea cu o uşoară încruntare. Lot era creştin doar pentru că aşa i se păruse lui mai convenabil, dar Gawaine, în felul lui necizelat, era sincer credincios. Căutătura lui dezaprobatoare a făcut-o pe Morgaine să se încordeze; avea acelaşi drept ca şi Gawaine să se afle acolo. Ar fi amuzant să-i vadă pe aceşti companioni rigizi ai lui Arthur uitând de ei în jurul unui foc de Beltane! Da, Arthur jurase să respecte poporul Avalonului, precum şi pe creştinii ce ar putea veni la curtea sa. Poate că tocmai de aceea se afla şi ea acolo.

— Sper să fim prietene, doamnă. Ţin minte că tu şi lordul Lancelot m-aţi îndrumat când mă rătăcisem în ceţurile acelea groaznice — chiar şi acum mă cutremur când îmi amintesc de acel loc înspăimântător, a spus Guinevere, şi a ridicat ochii spre Lancelot, care stătea în spatele lui Arthur.

Deja familiarizată cu atmosfera generală, Morgaine i-a urmărit ochii şi s-a întrebat de ce Guinevere i se adresase lui Lancelot; apoi şi-a dat seama că cealaltă femeie nu se putuse înfrâna, fiindcă era legată, ca printr-un fir, de ochii lui Lancelot... iar

acesta se uita la Guinevere ca un câine flămând la un os zemos. Dacă Morgaine avea să o mai întâlnească pe acea ființă prețioasă, numai alb și roz, în prezența lui Lancelot, ar fi fost mai bine pentru amândoi ca Guinevere să fie căsătorită cu altcineva. A simțit mâna lui Arthur încă într-a ei, iar asta a tulburat-o; și acea legătură trebuia frântă, după ce el o va duce pe Guinevere în patul său. Ea va deveni Zeița pentru Arthur, iar el nu se va mai uita la Morgaine în felul acela care o tulbura atât de mult. Era sora lui Arthur, nu iubita lui; nu era mama fiului său, ci a copilului ce aparținea Celui Încornorat, și totul trebuia să rămână astfel.

Dar nici eu nu am rupt acea legătură. Adevărat, am fost bolnavă după ce mi s-a născut fiul, iar eu nu aveam nici o dorință să cad ca un măr copt în așternutul lui Lot, astfel că am jucat rolul Doamnei Caste ori de câte ori mă putea vedea Lot. Însă a privit spre Lancelot, sperând să surprindă privirea dintre el și Guinevere.

El a surâs, dar a privit dincolo de ea. Guinevere a luat-o de mână pe Morgaine și a întins cealaltă mână spre Igraine.

— Curând îmi veți fi soră și mamă, a spus ea, pentru că nu am nici mamă și nici vreo soră în viață. Veniți și stați lângă mine, căci suntem unite prin căsătorie, mamă și soră.

Chiar dacă farmecul lui Guinevere a făcut-o să se încordeze puțin lăuntric, Morgaine s-a simțit impresionată plăcut de acele cuvinte rostite cu spontaneitate, și a răspuns printr-o strângere ușoară a degetelor mici și calde ale lui Guinevere. Igraine a întins mâna pe lângă Guinevere ca să atingă mâna lui Morgaine, iar aceasta din urmă a spus:

— Mamă, nu am avut vreme să te salut cum se cuvine, și a dat drumul pentru un moment mâinii lui Guinevere ca să o sărute pe Igraine. În timp ce stăteau toate trei îmbrățișate, s-a gândit: *Toate femeile sunt surori sub puterea Zeiței.*

— Atunci, veniți, a spus Merlin cu glas plăcut. Să pecetluim căsătoria, iar apoi să mâncăm și să petrecem.

Lui Morgaine i s-a părut că episcopul arăta foarte sobru, dar și el a spus cu destulă amabilitate:

— Acum, după ce spiritele noastre sunt înseninate și au devenit mai bune, să ne veselim așa cum le stă bine creștinilor într-o zi ce ne aduce semne atât de bune.

Stând la ceremonie alături de Guinevere, Morgaine a perceput

că fata tremura. Gândul i-a fugit la ziua vânătorii de căprioare. Ea fusese măcar stimulată şi exaltată de acel ritual, însă tot se simţise înspăimântată şi se agăţase de bătrâna preoteasă. Brusc, dintr-un impuls de bunătate, a dorit să-i poată da câteva învăţături lui Guinevere care, la urma urmelor, fusese crescută într-o mănăstire şi nu poseda nimic din înţelepciunea veche, aşa cum se întâmpla cu tinerele preotese. Atunci Guinevere ar şti cum să îngăduie curenţilor vieţii reprezentaţi de soare, vară, pământ şi viaţă să curgă prin ea. Atunci putea deveni cu adevărat Zeiţă pentru Arthur, iar el îi putea deveni Zeu, astfel încât căsătoria lor să nu rămână doar o vorbă goală, ci să fie o adevărată legătură lăuntrică la toate nivelurile vieţii... Aproape că s-a trezit căutându-şi cuvintele, apoi şi-a amintit că Guinevere era creştină şi nu i-ar mulţumi pentru asemenea sfaturi. Frustrată, a suspinat, fiindcă şi-a dat seama că nu va rosti nici o vorbă.

A ridicat ochii şi i-a întâlnit pe ai lui Lancelot şi, vreme de o clipă, au rămas cu privirea înlănţuită; ea şi-a amintit de momentul acela inundat de soarele de pe Tor, când ar fi trebuit să se lege ca bărbat şi femeie, Zeiţă pentru un Zeu... Şi-a dat seama că şi el şi-a adus aminte. Însă el şi-a plecat ochii şi s-a uitat în altă parte, făcându-şi semnul crucii, la fel cum procedase preotul.

Ceremonia simplă s-a încheiat curând. Morgaine şi-a semnat numele pe contractul de căsătorie, observând ce curgător şi frumos îi era scrisul în comparaţie cu semnătura lăbărţată a lui Arthur şi literele stângace şi copilăreşti făcute de Guinevere — aşa puţină ştiinţă de carte aveau măicuţele de la Glastonbury? A semnat apoi Lancelot, Gawaine şi regele Bors al Britaniei Mici, care venise ca martor, Lot, Ectorius, şi regele Pellinore, a cărui soră fusese mama lui Guinevere. Pellinore venise însoţit de o fiică mai tânără, căreia, cu un gest solemn, i-a făcut semn să înainteze.

— Fiica mea, Elaine — vărul tău, doamna şi regina mea. Vă rog să o primiţi în slujba voastră.

— Voi fi fericită să îmi ţină tovărăşie între doamnele mele de onoare, a spus zâmbind Guinevere.

Morgaine a avut impresia că fiica lui Pellinore semăna foarte mult cu Guinevere, rozalie şi aurie, deşi strălucea ceva mai slab decât ea şi purta o rochie simplă din pânză, vopsită cu şofran,

care făcea ca părul de un auriu cu sclipiri arămii să pară mai întunecat.

— Cum te cheamă, verişoară? Şi câţi ani ai?

— Elaine, doamnă, şi am treisprezece ani.

Apoi a făcut o plecăciune adâncă, atât de adâncă, încât s-a împleticit şi Lancelot a prins-o ca să nu cadă. Ea a roşit puternic şi şi-a ascuns faţa sub văl. Lancelot i-a zâmbit îngăduitor, iar Morgaine a simţit o împunsătură cumplită de gelozie. El nu voia să o privească, prefera să se uite numai la acei îngeri aurii şi cu pielea palidă; fără îndoială că o socotea scundă şi urâtă. În acel moment, toată bunătatea ei faţă de Guinevere s-a stins, devenind ură, de aceea a trebuit să îşi întoarcă faţa şi să privească în altă parte.

Guinevere şi-a petrecut următoarele ore salutând toţi regii din întreaga Britanie, fiind prezentată soţiilor, surorilor şi fiicelor acestora. Când a sosit vremea să se aşeze la ospăţ, pe lângă Morgaine, Elaine, Igraine şi Morgause, a trebuit să fie curtenitoare şi politicoasă faţă de Flavilla, mama vitregă a lui Arthur şi mama naturală a lui Cai; faţă de regina din Ţara Galilor de Miazănoapte, pe care o chema tot Guinevere, însă era brunetă şi arăta ca o urmaşă a romanilor, şi faţă de alte zece ori douăsprezece persoane.

— Nu ştiu cum o să ţin minte atâtea nume! a şoptit ea către Morgaine. Să mă adresez tuturor cu „doamna mea", sperând că nu-şi vor da seama de motive?

— Doamnă, există avantaje când eşti Mare Regină, i-a răspuns Morgaine tot în şoaptă, împărtăşind tonul amuzat din glasul lui Guinevere. Nimeni nu va îndrăzni să te întrebe care îţi sunt motivele! Orice ai face, vor socoti că aşa se cuvine! Ori, dacă vor gândi altfel, nu vor cuteza să-şi exprime părerea!

Guinevere a chicotit.

— Însă tu trebuie să-mi spui pe nume, nu doar *doamnă.* Când mi te adresezi astfel, mă uit în jur după vreo femeie bătrână şi impozantă, precum Flavilla ori regina lui Pellinore.

În cele din urmă, a început şi ospăţul. Morgaine s-a aşezat între Guinevere şi Igraine, şi a mâncat cu poftă; obiceiurile frugale de la Avalon păreau extrem de departe. A mâncat până şi puţină carne, deşi nu i-a plăcut şi, cum la masă nu se adusese apă,

iar berea era rezervată în primul rând pentru servitori, a băut vin, care i-a displăcut cu totul. A făcut-o să ameţească, deşi nu era la fel de tare precum băuturile arzătoare din orz care se serveau de obicei la curtea de Orkney, băuturi pe care le ura şi de care nici nu se atingea.

După o vreme, Kevin a venit să cânte, iar discuţiile s-au stins treptat. Morgaine, care nu mai auzise un harpist iscusit de când plecase din Avalon, a ascultat cu atenţie, îngăduind trecutului să se destrame. Dintr-o dată, i s-a făcut dor de Viviane. Când a ridicat ochii şi l-a văzut pe Lancelot — care, ca prietenul cel mai drag al lui Arthur, stătea mai aproape de el decât oricare altul, chiar şi decât Gawaine, moştenitorul său, şi mânca din acelaşi talger cu el — s-a gândit la el ca la companionul ei din acei ani, de la lac.

Viviane, nu Igraine, îmi este mamă adevărată, şi după ea am strigat atunci... A lăsat capul în jos, clipind des ca să-şi ascundă lacrimile pe care nu ştia cum să le verse. Muzica a încetat şi a auzit glasul profund al lui Kevin:

— Mai avem un muzician aici. Voieşte doamna Morgaine să cânte mesenilor?

Cum de a ştiut că tânjeam să ating strunele harpei? s-a întrebat ea.

— Va fi o plăcere să cânt la harpa ta, domnule. Însă nu am mai atins o harpă bună de mulţi ani, ci doar una încropită, pe care am găsit-o la curtea lui Lot.

Părând nemulţumit, Arthur a zis:

— Cum adică, surioară, să cânţi pentru toţi aceşti oameni ca un cântăreţ plătit?

Kevin a dat de înţeles că fusese jignit — lucru firesc, a socotit Morgaine. Cuprinsă brusc de supărare s-a ridicat şi a spus:

— Sunt onorată să fac ceea ce binevoieşte să facă maestrul harpist de la Avalon! Prin muzică, doar Zeii sunt slujiţi!

A luat instrumentul din mâna lui şi s-a aşezat pe bancă. Era mai mare decât harpa ei şi vreme de câteva clipe a bâjbâit cu degetele pe strune; apoi a deprins firul, iar mâinile i s-au mişcat cu mai multă siguranţă, cântând un cântec pe care îl auzise la curtea lui Lot. Dintr-o dată a fost recunoscătoare vinului care îi curăţase gâtlejul; şi-a auzit glasul dulce şi plin — îi devenise mai

puternic ca niciodată, deşi nu şi-l recunoscuse până în acel moment. Vocea ei era un contralto, adânc şi plin de forţă, instruit de barzii de la Avalon, şi din nou s-a simţit mândră. *S-ar putea ca Guinevere să fie frumoasă, dar eu am o voce de bard.*

După aceea, până şi mireasa s-a dat mai aproape ca să-i spună:

— Surioară, ai o voce foarte frumoasă. La Avalon ai deprins să cânţi atât de bine?

— Sigur, doamnă, muzica este sacră. La mănăstirea de maici nu ai învăţat să cânţi?

Guinevere s-a crispat.

— Nu, nu e cuviincios ca o femeie să-şi ridice glasul dinaintea Domnului...

Morgaine a pufnit în râs:

— Voi, creştinii, iubiţi din cale afară de mult acest cuvânt, *cuviincios*, mai ales când e vorba despre femei, a spus ea. Dacă muzica reprezintă răul, atunci se cuvine ca nici bărbaţii să nu cânte; iar dacă e un lucru bun, nu ar trebui ca femeile să facă toate lucrurile bune de care sunt în stare, ca să repare păcatul pe care l-au făptuit la începutul lumii?

— Cu toate acestea, nu mi s-ar fi dat voie — odată am primit bătaie că m-am atins de o harpă, a spus Guinevere, rămasă pe gânduri. Însă tu ai aruncat o vrajă asupra noastră şi de aceea nu pot crede decât că această vrajă este bună.

— Toţi bărbaţii şi femeile de la Avalon învaţă muzică, a spus Kevin, dar puţini au asemenea daruri precum doamna Morgaine. Vocea plăcută se moşteneşte, nu se dobândeşte prin exerciţiu. Iar dacă este un dar al lui Dumnezeu, atunci mi se pare că ar însemna să fii trufaş ca să dispreţuieşti şi să nesocoteşti un astfel de dar, fie că el îi este dat unui bărbat ori unei femei. Noi nu putem crede că Dumnezeu a făptuit greşeală dând un asemenea dar unei femei, fiindcă Dumnezeu nu face greşeli, astfel că trebuie să îl acceptăm oriunde l-am descoperi.

— Eu nu pot discuta teologie cu un druid, a spus Ectorius, dar de-aş fi avut o fată cu un asemenea dar, l-aş fi socotit o ispită, adică ea ar fi fost ispitită să nesocotească locul ce i se cuvine unei femei. Nu ni s-a spus vreodată că Maria, mama Domnului nostru, ar fi cântat ori dansat...

— Cu toate acestea, ni s-a spus că atunci când Duhul Sfânt a

pogorât asupra ei, şi-a înălţat glasul şi a cântat *Sufletul meu l-a preamărit pe Dumnezeu...*, a intervenit Merlin.

Însă el a rostit cuvintele în greceşte: *Megallinei he psyche mou ton Kyrion...* Doar Ectorius, Lancelot şi episcopul au recunoscut cuvintele greceşti, cu toate că şi Morgaine le auzise de nenumărate ori.

— Da, dar ea a cântat doar în prezenţa Domnului, a spus episcopul cu glas apăsat. Doar despre Magdalena se zice că a cântat sau dansat dinaintea bărbaţilor, şi numai înainte ca Mântuitorul nostru să-i fi salvat sufletul pentru Dumnezeu, fiindcă asta făcea parte din obiceiurile ei cele rele.

Cu o nuanţă de răutate în glas, Igraine a spus:

— Se spune că regele David a fost cântăreţ şi a cântat la harpă. Credeţi că el şi-a bătut vreo soţie sau vreo fiică pentru că a cântat la harpă?

— Dacă Maria din Magdala, a intervenit şi Morgaine, a cântat la harpă şi a dansat, ea a fost până la urmă mântuită, şi nu ni se spune nicăieri că Iisus i-ar fi zis să stea umilă şi să tacă! Iar dacă ea a turnat din preţiosul balsam pe creştetul lui Iisus şi el nu le-a îngăduit tovarăşilor lui să o mustre, înseamnă că s-a bucurat şi de celelalte daruri ale ei! Zeii le dau bărbaţilor tot ce au ei mai bun, nu ceea ce au mai rău!

— Dacă aceasta este forma de religie cunoscută aici, în Britania, a spus Patricius pe un ton neînduplecat, atunci trebuie neapărat să ţinem sfat aşa cum Biserica noastră a cerut!

Apoi s-a încruntat, iar Morgaine, regretând cuvintele pripite pe care le rostite, şi-a plecat capul — nu se cuvenea să înceapă o ceartă între Avalon şi Biserică tocmai la nunta lui Arthur. Însă Arthur de ce nu scotea o vorbă? Brusc, toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp, iar Kevin, luându-şi din nou harpa, s-a apucat să cânte ceva vioi, moment de care au profitat servitorii, care au adus bucate proaspete pe care deja nimeni nu le mai voia.

După o vreme, Kevin şi-a lăsat harpa deoparte, iar Morgaine, aşa cum ar fi făcut în Avalon, i-a turnat vin şi a îngenuncheat ca să i-l ofere. El i-a zâmbit şi a luat cupa, făcându-i semn să se ridice şi să stea alături de el.

— Doamnă Morgaine, îţi mulţumesc.

— E datoria şi plăcerea mea să servesc un asemenea bard,

maestre Kevin. Ai sosit de curând din Avalon? Ruda mea de sânge Viviane este bine?

— E bine, dar a îmbătrânit mult, a zis el molcom. Şi cred că tânjeşte după tine — cred că ar trebui să te întorci acolo.

Morgaine a simţit că o cuprinde din nou un val de disperare şi şi-a mutat privirea de la el.

— Nu pot. Dă-mi totuşi ştiri de acasă.

— Dacă voieşti să afli mai multe veşti despre Avalon, trebuie să te duci acolo. Nici eu nu am mai fost în acel loc de un an, fiindcă mi s-a cerut să îi trimit Doamnei veşti despre întregul regat — Taliesin e prea bătrân ca să mai fie Mesager al Zeilor.

— Ei bine, a spus Morgaine, vei avea multe să-i povesteşti despre această căsătorie.

— O să-i spun că trăieşti şi eşti bine, fiindcă a jelit după tine. Nu mai are Viziunea ca să vadă ce se va întâmpla cu ea însăşi. Şi o să-i spun despre fiul ei mai tânăr, care este primul companion al lui Arthur; adevărat, a spus el, iar buzele i s-au arcuit într-un surâs sarcastic, văzându-l împreună cu Arthur, îl socotesc aidoma celui mai tânăr discipol, care se rezema de sânul lui Hristos...

Morgaine nu şi-a putut stăpâni un uşor hohot de râs.

— Cu siguranţă că episcopul de colo ar pune să fii biciuit pentru blasfemie dacă te-ar auzi vorbind astfel.

— Mda, uite-l pe Arthur cum stă ca Iisus înconjurat de apostoli, apărând creştinismul pentru întreaga ţară, a spus Kevin. Cât îl priveşte pe episcop, el e un om ignorant.

— Cum adică, fiindcă nu are urechi pentru muzică?

Morgaine nu-şi dăduse seama cât de mult tânjea după vorbele glumeţe ale unor egali, ca acesta; Morgause şi sporovăiala doamnelor ei rămâneau atât de lipsite de conţinut, atât de legate de nimicurile vieţii!

— Eu aş spune că orice bărbat care nu are ureche pentru muzică este un măgar neştiutor, fiindcă fără muzică el nu face decât să ragă, i-a răspuns Kevin, dar e vorba de ceva mai mult decât atât. Oare este vremea aceasta potrivită pentru o nuntă?

Morgaine fusese plecată de la Avalon de atât de multă vreme, încât pentru o clipă nu a înţeles la ce se referea; însă el a împuns cu degetul spre cer.

— Luna este în scădere, nu mai e plină. Este un semn rău

pentru o nuntă, iar stăpânul Taliesin le-a spus asta. Dar episcopul a vrut ca ea să se facă la puţin timp după luna plină, astfel ca oamenii să aibă lumină ca să poată călători spre casă şi pentru că acum este sărbătoarea unuia dintre sfinţii lor — nu ştiu care! Merlin a vorbit cu Arthur, ca să-i spună că această căsătorie nu-i va aduce nici o bucurie — nu ştiu de ce. Dar nu s-a găsit nici un mod onorabil ca să fie împiedicată, pentru că, din câte se pare, lucrurile ajunseseră prea departe.

Morgaine a înţeles instinctiv ce voise să spună bătrânul druid; şi ea observase felul în care Guinevere se uita la Lancelot. Să fi fost străfulgerarea Viziunii aceea care o îndemnase să se crispeze în prezenţa lui Guinevere, în acea zi la Avalon?

În acea zi, ea mi l-a luat pe Lancelot pe vecie, a gândit Morgaine, apoi, amintindu-şi că fusese sub jurământ să-şi păstreze fecioria pentru Zeiţă, cu o uimire mută s-a cercetat lăuntric. Ar fi trebuit să încalce jurământul de dragul lui? Ruşinată, şi-a plecat capul, aproape temându-se că bardul Kevin ar putea să-i citească gândurile.

Viviane îi spusese că o preoteasă trebuie să socotească totul cu propria sa judecată. Indiferent de jurământul făcut, instinctul o făcuse să îl dorească pe Lancelot... *Aş fi procedat mai bine dacă l-aş f avut pe Lancelot chiar atunci; aşa, regina lui ar fi venit la el cu inima neatinsă, pentru că Lancelot ar fi realizat cu mine acea legătură mistică, iar copilul pe care l-aş fi adus pe lume ar fi fost din străvechea spiţă regală de Avalon...*

Însă ei avuseseră alte planuri, iar ea se simţise zdrobită, părăsise Avalonul pentru totdeauna, născuse un copil care îi răpise orice speranţă că va putea oferi Zeiţei o fiică pentru altarul ei: după Gwydion, nu avea să mai poată aduce copii pe lume. Dacă ar fi avut încredere în propriul instinct şi în propria judecată, Viviane s-ar fi supărat, dar ar fi găsit pe cineva potrivit pentru a-i deveni soaţă lui Arthur...

Procedând corect, am făcut rău; supunându-mă cuvântului Vivianei, am contribuit la ruina şi nenorocirea acestei căsătorii, pentru că acum ştiu sigur că va fi un dezastru...

— Doamnă Morgaine, a spus Kevin cu calm, eşti tulburată. Ce-aş putea face ca să-ţi fiu de ajutor?

Morgaine a clătinat din cap, muşcându-şi buzele ca să nu dea

în lacrimi. S-a întrebat dacă el știa că îi fusese dată lui Arthur atunci când avea să devină rege. Nu putea accepta mila lui.

— Nimic. Probabil că împărtășesc temerile tale pentru această căsătorie ce se face când luna pierde din putere. Mă îngrijorează soarta fratelui meu, nimic altceva. Și mi-e milă de femeia cu care se însoară.

Și, în clipa când a rostit aceste vorbe, a știut că erau adevărate; în ciuda temerii ei față de Guinevere, în care era amestecată și ură, și-a dat seama că îi era cu adevărat milă de ea — fiindcă se căsătorea cu un bărbat care nu o iubea și iubea un bărbat cu care nu se putea căsători.

Dacă îl răpesc pe Lancelot de lângă Guinevere, înseamnă că îi fac un serviciu fratelui meu, dar și soației lui, pentru că dacă i-l iau eu, ea îl va uita. La Avalon fusese învățată să-și examineze propriile motive, iar acum s-a crispat lăuntric; nu era cinstită față de ea însăși. Dacă îl lua pe Lancelot lui Guinevere, nu o făcea de dragul fratelui ei, și nici în numele regatului, ci pur și simplu pentru că îl voia pentru sine.

Nu pentru tine. De dragul altuia ai putea face o vrajă; dar nu trebuie să te amăgești. Știa destule farmece de dragoste. Iar asta va fi pentru binele lui Arthur! Și-a spus mereu că ar fi spre folosul regatului să-l ia pe Lancelot de lângă soția fratelui ei; dar conștiința neiertătoare de preoteasă continua să spună: *Nu poți face asta. Nu ai voie să folosești vrăji ca să silești universul să-ți facă voia.*

Cu toate astea, va încerca; însă trebuia să procedeze fără nici un alt ajutor, slujindu-se doar de farmecele de femeie. Și-a spus înverșunată că Lancelot o dorise cândva, fără ajutorul vreunei vrăji; va fi în stare să-l facă încă o dată să o dorească!

Guinevere se simțea obosită de ospăț. Mâncase mai mult decât voise și, cu toate că sorbise doar o cupă de vin, se înfierbântase peste măsură și și-a tras vălul deoparte ca să-și facă vânt. Arthur plecase să stea de vorbă cu numeroșii săi oaspeți, trecând de la o masă la alta, spre aceea la care ea stătea alături de doamne; era însoțit de Lancelot și Gawaine. Femeile s-au tras într-o parte, ca să le facă loc, iar Arthur s-a așezat alături de ea.

— E primul moment liber pe care îl am ca să pot vorbi cu tine, soața mea.

Ea i-a întins mâna delicată.

— Înţeleg. Suntem mai curând la un sfat decât la un ospăţ de nuntă, bărbate şi stăpân al meu.

El a pufnit în râs, dar destul de mâhnit.

— Toate întâmplările din viaţa mea par să fie astfel. Un rege nu face nimic în secret. Ei, s-a corectat el zâmbind, văzând roşeaţa ce apăruse pe chipul ei, *aproape* nimic — cred că vor fi şi câteva excepţii, soaţa mea.

Legea cere să fim văzuţi mergând la pat împreună, dar ceea ce se petrece după aceea nu priveşte pe nimeni alţii decât pe noi, sunt convins.

Ştiind că el o văzuse roşind, ea şi-a plecat ochii. Şi încă o dată, cu un val de ruşine, şi-a dat seama că iarăşi îl uitase, că îl urmărise pe Lancelot şi gândise, cu dulceaţa somnoroasă a unui vis, cât de mult ar fi dorit să fi fost unită în căsătorie cu el; Ce soartă blestemată o făcuse pe ea să devină Mare Regină? Ochii lui s-au îndreptat spre ea cu acea căutătură nesăţioasă, iar ea n-a mai cutezat să ridice ochii spre el. L-a văzut întorcându-şi ochii de la ea chiar înainte ca umbra să coboare asupra lor; Arthur i-a făcut loc lui Morgaine alături de el.

— Surioară, vino să stai cu noi, întotdeauna ţi se va găsi aici un loc, a spus el cu un glas atât de languros, încât Guinevere s-a întrebat cât de mult băuse. După ce ospăţul se mai potoleşte puţin, am pregătit ceva care să bine dispună pe toată lumea, poate chiar mai atrăgător decât muzica barzilor, cu toate că şi aceea este frumoasă. Ştiam că ştii să faci farmece, dar nu şi că eşti pricepută la muzică. Ai pus peste toţi o vrajă?

— Sper că nu, a spus Morgaine râzând, altfel n-aş mai îndrăzni a cânta vreodată — cum spune acea saga, despre bardul care i-a transformat prin cânt pe uriaşii cei răi într-un cerc de pietre care mai există şi astăzi?

— Pe asta nu am auzit-o, a spus Guinevere, cu toate că pe vremea cât eram la mănăstire exista o poveste cum că aceia erau oameni răi, care îl batjocoriseră pe Hristos în drumul lui spre cruce, iar un sfânt a ridicat mâna şi i-a transformat în ciori care zboară pe deasupra lumii şi ţipă numai vorbe de plânset... Şi mai era o altă poveste despre un sfânt care a transformat un sobor de vrăjitoare, la riturile lor blestemate, într-un cerc de pietre.

— Dacă aş avea timp să studiez filozofie în loc de a fi războinic, ori sfetnic, ori călăreţ, cred că aş încerca să aflu cine a făcut acel cerc de piatră şi de ce, a spus Lancelot cu glas lenevos.

— Acest lucru se ştie la Avalon, a răspuns Morgaine şi a râs. Viviane ţi-ar putea spune, dacă o înduplеci.

— Dar, s-ar putea ca tot ceea ce spun preotesele şi druizii să fie la fel de neadevărat ca şi istorisirile pioaselor maici ale tale, Guinevere — deşi ar trebui să mă adresez cu doamna şi regina mea, a spus Lancelot. Arthur, te rog să mă ierţi, nu am voit să fiu lipsit de respect faţă de doamna ta, dar i-am spus pe nume când era tânără şi încă nu ajunsese regină...

Morgaine şi-a dat seama însă că el căuta doar o scuză ca să-i pronunţe numele cu voce tare. Arthur a căscat de somn.

— Scumpul meu prieten, dacă doamna nu se supără, nici eu nu mă supăr. Ferească Dumnezeu să fiu felul de soţ care voieşte să-şi ţină soaţa închisă într-o colivie, departe de toate celelalte fiinţe umane. Un soţ ce nu este în stare să păstreze credinţa şi respectul soaţei sale probabil că nu o merită. S-a aplecat şi l-a luat pe Lancelot de mână. Lung mi se mai pare ospăţul acesta. Lancelot, cât mai este până când vor fi gata călăreţii?

— Cred că vor fi gata foarte curând, i-a răspuns Lancelot, mutându-şi în mod deliberat privirea de la Guinevere. Stăpânul şi regele meu îmi îngăduie să plec?

Se tortureazã singur, nu suportă să o vadă pe Guinevere cu Arthur şi nici să o lase singură cu el, a gândit Morgaine. De aceea, luând adevărul în glumă, a zis:

— Lancelot, socotesc că perechea nupţială doreşte să aibă câteva momente ca să stea de vorbă. Ce-ar fi să-i lăsăm şi să mergem împreună să ne convingem cu ochii noştri dacă s-au pregătit călăreţii.

— Stăpâne... a zis Lancelot, iar când Guinevere a deschis gura să protesteze, el a spus brusc: îngăduie-mi să plec.

Arthur i-a dat aprobare printr-un gest, iar Morgaine l-a luat de mână. El a lăsat-o să-l tragă de la masă, însă ea l-a surprins cum a întors capul uşor, ca şi cum nu şi-ar fi putut dezlipi ochii de la Guinevere. Inima lui Morgaine era zdrobită; părea că nu putea îndura durerea lui şi, în acelaşi timp, ar face orice ca să-l îndepărteze de acel loc, astfel încât să nu mai fie silită să-l vadă

privind la Guinevere. Din urmă, l-a auzit pe Arthur spunând:

— Până seara trecută nu am ştiut că soarta, trimiţându-mi o mireasă, m-a fericit cu una frumoasă.

Iar Guinevere i-a răspuns:

— Dar nu soarta m-a trimis, ci tatăl meu.

Înainte ca Morgaine să audă restul discuţiei, ajunseseră deja prea departe.

— Ţin minte că în urmă cu ani de zile, a început ea, la Avalon mi-ai vorbit despre cavalerie ca fiind cheia victoriei împotriva saxonilor — şi despre o armată disciplinată ca aceea a romanilor. Eu cred că asta plănuieşti să faci cu aceşti călăreţi.

— Este adevărat că i-am pregătit. Nu-mi închipuisem că o femeie şi-ar putea aminti lucruri legate de strategie, dragă verişoară.

Morgaine a râs.

— Ca orice altă femeie de pe aceste insule, trăiesc cu teama de saxoni. Am trecut odată printr-un sat în care năvăliseră ei, şi fiecare femeie fusese pângărită, începând de la fetiţele de cinci ani până la bunicile de nouăzeci, care nu mai aveau nici păr, nici dinţi în gură. Orice ne oferă speranţe de a scăpa de ei odată pentru totdeauna are însemnătate pentru mine, poate mai mult decât pentru bărbaţii şi soldaţii care trebuie să se teamă doar de moarte.

— La asta nu mă gândisem, a spus Lancelot cu seriozitate. Trupele lui Uther Pendragon nu se dădeau înapoi când era vorba să caute femei dornice de bărbat prin ţară — şi nici oamenii lui Arthur nu-s altfel — dar de obicei nu se ajunge la viol. Şi uitasem, Morgaine, că tu ai crescut la Avalon şi te gândeşti deseori la lucruri care nu au mare însemnătate pentru alte femei. A ridicat privirea spre ea şi i-a strâns mâna. Uitasem şi de harpele de la Avalon. Am avut impresia că urăsc acel loc, că nu voiam să mă mai întorc acolo. Şi totuşi — câteodată — ceva mă duce cu gândul acolo. Sunetul unei harpe. Razele de soare pe pietrele aşezate în cerc. Mirosul de mere şi zumzetul albinelor în soare. Peştii sărind în apa lacului şi ţipetele păsărilor de apă la asfinţit...

— Îţi aminteşti ziua în care am urcat pe Tor? a întrebat ea încet.

— Îmi amintesc. Apoi, cu o amărăciune neaşteptată, a spus: Aş

fi vrut ca în acea zi să nu fi fost juruită Zeiţei.

— Am dorit asta aproape mereu, a spus ea pe un ton reţinut.

Brusc, glasul i s-a frânt, iar Lancelot s-a uitat îngrijorat în ochii ei.

— Morgaine, Morgaine, nu te-am văzut niciodată plângând.

— Eşti la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi şi te temi de lacrimile unei femei?

El a clătinat din cap şi şi-a petrecut braţul pe după umerii ei.

— Nu, a mărturisit cu glas scăzut, lacrimile le fac să fie mai adevărate, mai vulnerabile — femeile care nu plâng mă sperie, pentru că ştiu că sunt mai tari decât mine şi mă tem mereu de ceea ce vor face. Mi-a fost întotdeauna teamă de... Viviane.

Morgaine a sesizat că el fusese cât pe ce să spună *mama*, dar se ferise să folosească acel cuvânt. Au trecut pe sub acoperişul jos al grajdurilor; şirul lung de cai, legaţi cu toţii acolo, umbrea ziua. Mirosea plăcut a fân şi paie. Afară oamenii se foiau necontenit, ridicând căpiţe de fân, punând în picioare manechine din piele împăiată, în vreme ce alţii se grăbeau să-şi înşeueze caii.

Cineva l-a zărit pe Lancelot şi i-a strigat:

— O să fie gata curând Marele Rege şi lorzii săi? N-am vrea să scoatem caii afară şi să-i ţinem în picioare până ce devin agitaţi.

— Curând, i-a răspuns Lancelot.

Soldatul din spatele calului s-a dovedit a fi Gawaine.

— A, verişoară, a spus el către Morgaine. Lance, nu o aduce înăuntru, fiindcă acesta nu e un loc pentru doamne, iar unii dintre cai nu sunt dresaţi. Mai eşti hotărât să scoţi din grajduri armăsarul cel alb?

— Sunt hotărât să-l pregătesc pentru Arthur, ca să-l poată călări la următoarea bătălie, chiar de va fi să-mi frâng gâtul pentru asta!

— Nu mai lua în glumă aşa ceva, l-a prevenit Gawaine.

— Dar cine spune că o iau în glumă? Dacă Arthur nu-l poate călări, o să-l încalec eu în bătălie, dar în după-amiaza asta o să-l scot în onoarea Reginei!

— Lancelot, a zis Morgaine, nu-ţi primejdui gâtul pentru asta. Guinevere nu poate deosebi un cal de altul; chiar de vei călări o mătură de la un capăt la altul al curţii, ea va rămâne impresionată de parcă ar asista la o ispravă a centaurului însuşi!

Vreme de o clipă, privirea pe care el i-a aruncat-o a fost aproape dispreţuitoare, însă ea a reuşit să descifreze înţelesul cu uşurinţă: *Cum putea ea să înţeleagă dorinţa lui de a apărea în faţa lor nevătămat?*

— Gawaine, mergi şi pune şaua pe el, apoi dă veste celor de pe câmp că vom fi gata peste jumătate de ceas, a spus Lancelot, şi întreabă-l pe Cai dacă doreşte să pornească.

— Doar nu vrei să-l vezi pe Cai mergând călare cu piciorul lui beteag? a întrebat un bărbat care vorbea cu un accent neobişnuit.

Gawaine s-a întors spre acesta şi i-a spus apăsat:

— Vrei să nu-i îngădui singurul exerciţiu militar în care picioarele nu-s importante?

— A, înţeleg ce vrei să spui, a răspuns soldatul cu accent străin, şi şi-a văzut de înşeuarea propriului cal.

Morgaine a atins braţul lui Lancelot; el a coborât privirea spre ea, iar în ochi i-a apărut o expresie jucăuşă. *Iată,* a gândit ea, *dacă trebuie să organizeze ceva, să-şi primejduiască gâtul, să facă ceva pentru Arthur, uită cu totul de iubire şi e din nou fericit. Dacă şi-ar găsi mereu de lucru aici, n-ar mai trebui să tânjească după Guinevere ori altă femeie.*

— Arată-mi şi mie calul acela greu de stăpânit pe care vrei să-l călăreşti, l-a rugat ea.

El a condus-o printre şirurile de armăsari legaţi. Morgaine a văzut botul argintiu deschis, coama lungă precum firele de borangic — era un cal mare, la fel de înalt ca Lancelot. Animalul şi-a mişcat capul brusc, iar fornăitul lui i-a amintit de un vis cu balauri care scot foc pe nări.

— Hei, frumosule, a spus Lancelot, lăsându-şi palma pe botul calului; acesta s-a tras în lateral şi s-a îndepărtat. Pe acesta l-am dresat chiar eu să sufere zăbala şi pintenii — a fost cadoul meu de nuntă pentru Arthur, care nu are timp să îmblânzească un cal pentru sine. Am jurat că va fi pregătit pentru călărie în ziua nunţii lui, şi că se va purta ca un căţeluş.

— Frumos dar, a spus Morgaine.

— Ba nu, era singurul lucru pe care i-l puteam da, a precizat Lancelot. Eu nu sunt bogat. Şi el oricum nu are nevoie de giuvaieruri ori aur, are belşug din acesta. E un dar pe care doar eu i-l puteam oferi.

— Un dar pornit din inimă, a zis Morgaine și a gândit: *Ce mult îl iubește pe Arthur; de aceea este atât de chinuit. Nu-l torturează gândul că o dorește pe Guinevere, ci ideea că îl iubește pe Arthur la fel de mult. Dacă ar fi un afemeiat oarecare, precum Gawaine, nu mi-ar fi milă de el; Guinevere e virtuoasă, iar eu aș fi fericită să văd că ea îl alungă.*

— Aș voi să-l călăresc. De cai nu mă tem, a spus ea.

El a râs.

— Morgaine, de nimic nu te temi, adevărat?

— Ba nu, vere, i-a răspuns ea, redevenind brusc serioasă, de multe lucruri mă tem.

— Uite, eu nu sunt la fel de neînfricat ca tine, mă tem de bătălii și de saxoni, și mă tem că voi fi ucis înainte de a gusta din toate ale vieții, a zis el. De aceea nu resping nici o provocare... Și mă tem că și Avalonul și creștinii se înșeală, și că nu există nici Zei, nici Rai și nici viața de dincolo, așa că atunci când voi muri, voi dispărea pentru vecie. De aceea mă tem că o să mor înainte de a apuca să mă bucur pe deplin de viață.

— Nu mi se pare că ți-au rămas multe lucruri din care n-ai gustat, a spus Morgaine.

— Ba da, Morgaine, sunt foarte multe lucruri după care tânjesc și ori de câte ori îmi scapă unul, regret amarnic și mă întreb ce slăbiciuni ori nebunie mă împiedică să fac ceea ce voiesc..., a spus el.

Apoi, s-a întors brusc pe aleea dintre șirurile de cai și, hulpav, și-a pus brațele în jurul ei, trăgând-o aproape de el.

Deznădejde, a gândit ea cu amărăciune; *nu pe mine mă dorește, trece printr-un moment de uitare că Arthur și Guinevere vor fi unul în brațele celuilalt în această noapte.* Cu o pricepere dată de practică, mâinile lui s-au mișcat peste sânii ei; și-a lipit buzele strâns de ale ei, apoi i-a simțit trupul încordat, presat strâns de propriul trup. A rămas în brațele lui nemișcată, simțind plăcere și un nesaț ce aducea a durere; abia dacă își dădea seama de mișcarea trupului, care încerca să se facă una cu trupul lui. A deschis gura sub buzele lui, iar mâinile lui nu mai conteneau să o caute. Însă când el a pornit să o împingă spre o grămadă de fân, ea a dat să protesteze slab.

— Dragul meu, ești necugetat, sunt mai bine de cincizeci de

soldaţi şi călăreţi care roiesc prin grajd...

— Îţi pasă de asta? i-a şoptit el, iar ea, tremurând de emoţie, a murmurat:

— Nu, *nu!*

L-a lăsat să o aşeze pe pământ. Cu amărăciune, în subconştient, un gând îi spunea: o prinţesă, ducesă de Cornwall, preoteasă de Avalon, tăvălindu-se în grajd, ca orice slujnică, fără să aibă măcar scuza focurilor de Beltane. Însă a alungat acel gând din minte şi i-a îngăduit să facă ce vrea cu mâinile, fără să opună nici o rezistenţă. *Mai bine aşa decât să-i frângă inima lui Arthur.* Nu şi-a dat seama dacă era propriul ei gând ori cel al bărbatului care o acoperea aproape complet, ale cărui mâini dezlănţuite o făceau să sufere; sărutările lui deveniseră deja sălbatice, năpustindu-se furioase împotriva gurii ei. A simţit că el trage de rochia ei şi s-a mişcat ca să-i uşureze chinul.

Iar apoi s-au auzit glasuri, hărmălaie, strigăte, un zgomot ca o bătaie de ciocane, un răcnet speriat şi, brusc, multe voci urlând:

— Căpitane! Lord Lancelot! Unde a dispărut? Căpitane!

— Acolo, aşa mi s-a părut...

Şi unul dintre soldaţii mai tineri a pornit în goană printre şirurile de cai. Blestemând nebuneşte în barbă, Lancelot şi-a împins trupul între Morgaine şi soldat, în vreme ce ea şi-a ascuns faţa sub văl şi s-a chircit, deja pe jumătate goală, pe sub paie, ca să nu fie văzută.

— Fir-ar să fie! Nu pot lipsi un moment că...

— Vai, sire, veniţi repede, unul dintre caii străini... Era o iapă în călduri, iar doi armăsari s-au încăierat şi cred că unul dintre ei şi-a rupt un picior...

— Iad şi pucioasă! Lancelot şi-a aranjat iute hainele mototolite, apoi s-a ridicat dominându-l prin înălţime pe flăcăul care îl deranjase. O să vin...

Tânărul a zărit-o pe Morgaine; în acea clipă de groază, ea a sperat că el nu o va recunoaşte — acea privelişte ar fi fost un subiect grozav de bârfă pentru întreaga curte. *Nu ar fi răul cel mai mare pe care l-ar afla... de pildă că am dat naştere unui copil al fratelui meu.*

— V-am deranjat cumva, sire? a întrebat tânărul, încercând să arunce o privire pe după Lancelot şi părând gata să pufnească în

râs.

Deznădăjduită, Morgaine și-a pus întrebarea: *Ce se va întâmpla cu reputația lui? Ori e ceva de mândrie pentru un bărbat să fie prins tăvălindu-se în fân cu o femeie?* Lancelot nici măcar nu i-a răspuns tânărului; l-a împins înaintea lui, iar acesta a fost cât pe ce să cadă.

— Du-te și găsește-i pe Cai și pe potcovar, hai pleacă odată. Apoi s-a întors ca un vârtej, a sărutat-o pe Morgaine care, cu greu, reușise să se ridice în picioare. O, Zei! Fir-ar să fie! A strâns-o puternic la piept, căutând-o cu degete înfierbântate, a sărutat-o încă o dată apăsat, încât pe buze i-au rămas semne. O, Zei! La noapte — jură! Jură-mi!

Ea a rămas mută. N-a putut decât să dea din cap amețită, fără grai, simțind că trupul îi urlă pentru că împlinirea fusese întreruptă, apoi l-a văzut pornind în goană. La un minut sau două după aceea, un tânăr s-a apropiat politicos de ea făcând o plecăciune, în vreme ce soldații au început să se agite care mai de care, iar de undeva s-a auzit urletul îngrozitor, aproape uman, al unui animal ce moare.

— Doamna Morgaine? Eu sunt Griflet. Lord Lancelot m-a trimis să te conduc la pavilioane. Mi-a spus că te-a adus aici să vezi calul pe care l-a dresat pentru stăpânul meu regele, dar că ai căzut pe o grămadă de fân și, când a încercat să vadă dacă ai pățit ceva, oamenii au început să-l strige, atunci când calul regelui Pellinore și-a rupt piciorul. Și te roagă să-l ierți și să te întorci la castel...

Da, a gândit ea, măcar așa se putea explica faptul că rochia îi era boțită și plină de fire de fân, iar părul și acoperământul de cap îi erau înțesate de paie. Așa nu trebuia să mai apară în fața lui Guinevere și a mamei ei arătând ca femeia din Scripturi, cea surprinsă comițând adulter; tânărul Griflet i-a întins brațul, iar ea s-a sprijinit apăsat de el, spunând:

— Cred că mi-am sucit glezna, și a șchiopătat tot drumul până la castel.

Căzătura dureroasă și glezna suferindă puteau explica firele de fân de pe straie. Pe de o parte, se bucura că Lancelot găsise imediat o cale de salvare; pe de alta, disperată, îi venea să strige după el, ca să confirme spusele ei și să o protejeze.

Arthur se dusese cu Cai la grajduri, nefericit de accidentul cu caii. A lăsat-o pe Guinevere să o căineze, iar Igraine a trimis după apă rece şi fâşii de pânză ca să îi lege glezna, iar ea a acceptat să stea alături de Igraine la umbră, atunci când caii şi oamenii au apărut ca să facă demonstraţia de călărie. Arthur a vorbit despre noua legiune de la Caerleon, care avea să reînvie gloria din zilele Romei şi să salveze ţara. Ectorius, tatăl lui vitreg, jubila. Apoi doisprezece călăreţi au început să galopeze, arătându-şi îndemânarea şi priceperea, prin care puteau face caii să se oprească brusc din galop, răsucindu-se şi mişcându-se aproape la unison.

— După aceea, nimeni nu va mai îndrăzni să spună că putem folosi caii doar ca să tragă la căruţe, a afirmat Arthur cu mare fală. Apoi i-a zâmbit lui Guinevere. Doamna mea, îţi plac cavalerii mei? Le-am dat un nume după vechiul cuvânt roman: *equites* — nobili care vor putea avea şi înzestra propriii lor cai.

— Cai călăreşte la fel de bine ca un centaur, i-a spus Igraine lui Ectorius, iar bătrânul a zâmbit plin de încântare. Arthur n-ai făcut nicicând o faptă mai bună decât atunci când i-ai dat lui Cai unul dintre cei mai buni armăsari.

— Cai e un soldat prea bun şi un prieten prea devotat ca să se ofilească stând în casă, a spus Arthur fără drept de replică.

— Nu ţi-e frate vitreg? a întrebat Guinevere.

— Ba da. A fost rănit în prima bătălie şi după aceea s-a temut că va lâncezi pe veci acasă, între femei. O soartă înspăimântătoare pentru un soldat. Însă de pe cal luptă la fel de bine ca oricare altul.

— Uite, a exclamat Igraine, legiunea a doborât toate ţintele — n-am mai văzut niciodată asemenea măiestrie!

— Cred că nimeni nu poate rezista unui asemenea atac, a spus regele Pellinore. Mare păcat că Uther Pendragon nu mai trăieşte să vadă aşa ceva, băiatul meu — iartă-mă, stăpânul şi regele meu.

— Prietenul tatălui meu mi se poate adresa după cum doreşte, dragul meu Pellinore, a spus Arthur cu glas cald. Însă meritele îi aparţin în întregime prietenului şi căpitanului meu, Lancelot.

Gaheris, fiul lui Morgause, un băiat inteligent şi vesel de paisprezece ani, a făcut o plecăciune în faţa lui Arthur.

— Stăpâne, pot să mă duc la grajduri şi să mă îngrijesc de

deşeuarea cailor?

— Da, poţi, i-a răspuns Arthur. Mătuşă, când va veni Agravaine să i se alăture lui Gawaine?

— Anul acesta, probabil, dacă fraţii lui îl pot învăţa arta de a fi soldat şi de îl ţin aproape de ei, a spus Morgause, apoi a ridicat glasul: Nu! Nu tu,

— Gareth! Şi a dat să-l prindă pe copilul bucălat de şase ani. Gaheris! Adu-l înapoi!

Arthur a început să hohotească şi a ridicat mâinile spre cer.

— Nu-ţi mai face atâtea griji — băieţii sunt atraşi de grajduri ca puricii de blana câinilor. Mi s-a povestit cum am călărit armăsarul tatălui meu când aveam doar şase ani! Eu nu mai ţin minte; asta s-a întâmplat cu puţin înainte de a pleca să fiu crescut de Ectorius.

Brusc, Morgaine a simţit un fior amintindu-şi de copilul cu părul bălai zăcând ca mort — apoi imaginea a dispărut.

— Surioară, te doare rău glezna? a întrebat-o Guinevere plină de îngrijorare. Hai, rezemă-te de mine.

— O să aibă grijă Gawaine de el, a spus pe neaşteptate Arthur. Cred că e cel mai bun om pe care îl avem pentru şcolirea tinerilor cavaleri şi călăreţi.

— E mai bun decât Lancelot? a întrebat Guinevere.

Vrea doar să-i pronunţe numele, a gândit Morgaine. *Numai că pe mine m-a dorit, nu cu mult timp în urmă, iar la noapte va fi prea târziu... Mai bine aşa decât să vedem cum lui Arthur i se frânge inima. De va trebui, o să-i spun asta lui Guinevere.*

— Lancelot? a făcut Arthur. E cel mai bun călăreţ al nostru, dar îşi primejduieşte viaţa prea mult, aşa cred. Toţi tinerii se topesc după el... Ia te uită, mătuşă, Gareth se ţine după el ca un căţeluş... Şi sunt în stare să facă orice, numai să audă o vorbă bună din partea lui. Cu toate acestea, nu e la fel de bun ca Gawaine când e vorba de şcolirea copiilor; e prea sclipitor şi îi place să iasă în evidenţă. Gawaine îi ia cu binişorul şi îi face să deprindă arta pas cu pas, iar ei nu se rănesc din neglijenţă — Gawaine e cel mai bun maestru în privinţa armelor. Uitaţi-vă, Lancelot e călare pe calul pe care mi l-a pregătit mie... A izbucnit în râs, iar Igraine a exclamat:

— Uite-l şi pe diavolul acela mic!

Gareth se agăţase ca o maimuţă de şa, iar Lancelot, hohotind, l-a ridicat şi l-a aşezat în faţa lui, apoi a pornit într-un galop rapid, îndreptându-se direct la deal, spre locul adăpostit de unde erau urmăriţi de grupul regal. Au gonit cu o viteză ameţitoare drept spre ei, astfel încât până şi Arthur a scos o exclamaţie de uimire, iar Igraine a făcut un pas înapoi. Lancelot a oprit calul brusc, care s-a cabrat şi s-a rotit în loc.

— Acesta ţi-e calul, Lord Arthur, a spus el cu un gest elegant, ţinând frâul cu o mână. Iar tu, mătuşă Morgause, ia-l pe micuţul curajos şi tăbăceşte-i turul pantalonilor! a adăugat el, lăsându-l pe Gareth să alunece aproape până în poala lui Morgause.

— Putea să moară sub copitele calului dacă a coborât astfel!

Gareth n-a auzit defel vorbele de dojană ale lui Morgause, uitându-se în sus către Lancelot, iar în ochii albaştri i s-a citit adoraţia faţă de el.

— Când o să mai creşti, a spus Arthur râzând, dându-i uşor o palmă în joacă, o să te fac cavaler şi vei călări ca să învingi uriaşi şi năvălitori şi să salvezi doamne frumoase.

— Vai, nu, stăpâne Arthur, a spus copilul rămas cu ochii aţintiţi la calul alb pe care Lancelot îl făcea să păşească în stânga şi în dreapta. Lord Lancelot o să mă facă pe mine cavaler şi o să plecăm în luptă împreună.

— Tânărul Ahile şi l-a găsit pe Patrocle al său, din câte văd eu, a spus Ectorius.

— Nu mai înţeleg, a remarcat Arthur bine dispus. Nici măcar soaţa mea nu-şi poate dezlipi ochii de la Lancelot şi îl roagă să i se adreseze pe numele mic, iar acum micuţul Gareth preferă să fie ridicat la rangul de cavaler de *el!* Dacă Lancelot nu mi-ar fi cel mai apropiat prieten, aş fi turbat de gelozie.

Pellinore îl urmărea pe călăreţ cum silea calul să meargă la trap mărunt încoace şi încolo.

— Avem un balaur blestemat care se ascunde într-un lac din regatul meu şi iese doar să-mi ucidă supuşii sau vacile lor. Poate că, dacă aş avea un cal ca acesta, care să nu fugă de sperietură... Cred că o să antrenez un cal de luptă şi o să plec din nou în căutarea monstrului. Data trecută abia am scăpat cu viaţă.

— Un balaur, sir? a întrebat micuţul Gareth. Şi scotea foc pe nări?

— Nu, flăcăule, dar scotea un miros cumplit şi făcea un zgomot cât o haită mare de ogari întărâtaţi, a spus Pellinore, iar Ectorius a intervenit:

— Balaurii nu scot flăcări pe nări, copile. Asta vine de la vechiul obicei de a numi o stea căzătoare balaur, pentru că are o coadă lungă de foc — poate să fi existat cândva balauri care scoteau flăcări, dar n-o să găseşti vreunul acum care să-şi amintească aşa ceva.

Morgaine nu a ascultat cu atenţie, dar s-a întrebat dacă povestea lui Pellinore era cât de cât adevărată şi cât de mult exagerase acesta ca să-l impresioneze pe copil. Stătea cu ochii la Lancelot, care silea în continuare calul să meargă la trap mărunt.

— N-aş putea dresa atât de bine un cal, i-a spus Arthur lui Guinevere. Lancelot mi l-a pregătit pentru luptă. Uite, în urmă cu două luni era la fel de nestăpânit ca balaurii lui Pellinore, iar când îl văd acum...

— Mie tot sălbatic mi se pare, a intervenit Guinevere. Dar asta este, eu mă tem până şi de cel mai blând cal.

— Un cal ce merge la luptă nu trebuie să fie blând ca unul pe care călăresc doamnele, a spus Arthur. Trebuie să aibă spirit... Doamne Dumnezeule! a strigat el, ridicându-se brusc.

Ca din senin, s-a iscat o umbră albă; o pasăre, pesemne o gâscă, îşi luase zborul pe neaşteptate, chiar de sub copitele calului. Lancelot, care călărea nepăsător uitând de orice prevedere, a tresărit când calul s-a ridicat pe picioarele din spate cu un nechezat înspăimântător; s-a străduit să-şi recapete echilibrul şi a alunecat aproape sub copite; pe jumătate conştient, a reuşit să se rostogolească într-o parte.

Guinevere a scos un ţipăt ascuţit. Morgause şi celelalte femei au ţipat la fel ca ea, în vreme ce Morgaine, uitând cu totul că despre ea se ştia că are glezna răsucită, a sărit în picioare, a alergat către Lancelot şi l-a târât de lângă copitele calului. Apoi Arthur s-a repezit, a prins calul de căpăstru şi l-a tras cu forţa din locul în care Lancelot zăcea întins, fără cunoştinţă. Morgaine a îngenuncheat alături de el şi i-a pipăit tâmpla, unde julitura făcută în cădere se înnegrise deja, iar un firicel de sânge se amestecase cu ţărâna.

— A murit? a strigat Guinevere. A murit?

— Nu, i-a răspuns Morgaine cu glas aspru. Adu nişte apă rece şi nişte fâşii de pânză ca să-l bandajez. Cred că şi-a rupt încheietura mâinii; a oprit căderea cu mâna, ca să nu-şi frângă gâtul! Şi mai e lovitura asta la cap...

S-a aplecat şi şi-a lipit urechea de pieptul lui, simţind bătăile inimii şi ridicarea şi coborârea coastelor. A luat vasul cu apă rece adus de fiica lui Pellinore şi i-a şters fruntea cu o bucată de cârpă udă.

— Să prindă cineva gâscă aceea blestemată şi să-i frângă gâtul — şi să i se tragă o bătaie sănătoasă gâscarului. Lord Lancelot putea să moară, ori calul Marelui Rege se putea vătăma.

Gawaine s-a apropiat şi a dus calul înapoi la grajduri. Tragedia ce era cât pe ce să se întâmple răpise din strălucirea festivităţilor, iar unii dintre oaspeţi au început să se scurgă spre corturile şi locurile în care îşi găsiseră adăpost pentru noapte. Morgaine l-a legat la cap pe Lancelot, apoi i-a imobilizat încheietura, reuşind să-i îndrepte mâna înainte ca el să-şi revină şi să înceapă a geme de durere; apoi, sfătuindu-se cu omul ce îngrijea de casă, l-a trimis pe Cai după ierburi care să-l facă să doarmă şi să pună să fie dus într-un pat. Ea a rămas cu el, cu toate că el nu a recunoscut-o, ci doar a gemut şi a privit în jur cu ochi ce nu se puteau concentra asupra unui obiect anume.

La un moment dat, a privit-o fix şi a bolborosit: „Mamă”, iar ea a simţit că îşi pierde orice curaj. După o vreme, a căzut într-un somn greu, agitat, iar când s-a deşteptat, a recunoscut-o.

— Morgaine! Vara mea! Ce s-a întâmplat?

— Ai căzut de pe cal.

— Cal? Ce cal? a întrebat el dezorientat, iar după ce ea i-a povestit, a spus cu convingere: E ridicol. Eu nu cad de pe cal, apoi a adormit din nou.

Morgaine a rămas de veghe, lăsându-l să se agaţe de mâna ei, şi a simţit că i se va frânge inima. Încă avea urmele sărutărilor lui pe buze, pe sânii care o dureau. Cu toate acestea, momentul trecuse, şi a înţeles asta cu claritate. Chiar dacă el şi-ar fi adus aminte, nu o va mai dori; nu o dorise nicicând, decât pentru a alunga durerea provocată de gândul la Guinevere şi la iubirea lui faţă de regele şi vărul său.

Se întuneca; de departe, dinspre castel, Morgaine a auzit din

nou zvon de muzică, semn că acum Kevin le cânta oaspeţilor. Se auzeau râsete, cântece, exclamaţii vesele. Pe neaşteptate, uşa s-a deschis, iar în încăpere a apărut Arthur însuşi, cu o torţă în mână.

— Soră, cum se simte Lancelot?

— Va trăi; are capul prea tare ca să se zdrobească, a spus ea pe un ton destul de obraznic.

— Am fi avut nevoie de voi printre martori când mireasa este dusă la pat, pentru că aţi semnat contractul de căsătorie, a spus Arthur. Dar cred că trebuie să-i dăm pace şi nici nu l-aş vrea lăsat în grija vreunui şambelan, nici măcar în seama lui Cai. A avut noroc că te-ai aflat în preajmă. Eşti sora lui vitregă, adevărat?

— Nu, a răspuns Morgaine, pe un ton neaşteptat de furios.

Arthur s-a apropiat de pat şi a ridicat mâna fără vlagă a lui Lancelot. Rănitul a gemut, s-a mişcat şi a deschis ochii.

— Arthur?

— Eu sunt, prietene, a spus acesta, iar Morgaine a avut impresia că niciodată nu mai auzise un glas atât de blând.

— Calul tău... a păţit ceva?

— Calul e bine. Dar lasă calul, a zis Arthur. Dacă tu mureai, la ce mi-ar fi slujit calul? a adăugat el, aproape în lacrimi.

— Cum s-a întâmplat?

— O gâscă a zburătăcit pe lângă armăsar, iar gâscarul s-a ascuns pe undeva. Cred că ştie că va lua o bătaie soră cu moartea!

— Să nu faceţi asta, a spus Lancelot. E o biată fiinţă neştiutoare şi netrebnică. Nu este el vinovat că o gâscă s-a dovedit mai deşteaptă decât el şi a scăpat din îngrăditură. Promite-mi, Gwydion.

Morgaine a rămas uimită auzindu-l pe Lancelot folosind vechiul nume al lui Arthur. Acesta i-a strâns mâna şi s-a aplecat să-l sărute pe frunte, evitând cu grijă să-i atingă vânătăile.

— Îţi promit, Galahad. Acum, dormi.

Lancelot l-a prins strâns de mână.

— Am fost cât pe ce să-ţi distrug noaptea nunţii, adevărat? a spus el pe un ton în care Morgaine a recunoscut o cruntă ironie, obişnuită pentru Lancelot.

— Aşa mi se pare — mireasa mea a plâns foarte mult din cauza *ta*, şi mă întreb ce ar fi făcut dacă *eu* mi-aş fi frânt gâtul, a zis Arthur cu un hohot de râs.

— Arthur, chiar dacă tu ești regele, el trebuie să stea liniștit! a spus Morgaine cu asprime.

— Ai dreptate. Arthur s-a ridicat. O să-l trimit pe Merlin să se uite la el mâine dimineață; nu trebuie să rămână singur în noaptea asta, cu toate că...

— O să rămân eu cu el, a spus ea pe un ton furios.

— Bine, dacă ești convinsă...

— Tu întoarce-te la Guinevere! Te așteaptă mireasa!

Resemnat, Arthur a oftat. După un moment, a zis:

— Nu știu ce să-i spun. Și nici ce să fac.

Ridicol — se așteaptă să-i dau sfaturi, ori să o învăț pe ea? Văzându-i însă privirea, și-a plecat capul și a spus cu blândețe:

— Arthur, e simplu. Fă așa cum te îndeamnă Zeița.

El s-a uitat la ea ca un copil pălmuit pe neașteptate. Într-un târziu, zbătându-se să-și găsească cuvintele, a zis:

— Dar ea... ea nu e Zeița. E doar o fată și e... e speriată. După un moment, a izbucnit: Morgaine, nu știi că eu încă...

Ea nu a vrut să audă ce avea el de spus.

— *Nu!* a exclamat ea cu violență, ridicând o mână, poruncindu-i astfel să tacă. Arthur, amintește-ți măcar un lucru. Pentru ea vei rămâne mereu Zeul. Du-te la ea precum Cel Încornorat...

Arthur și-a făcut semnul crucii și a tresărit. Apoi a șoptit:

— Dumnezeu să mă ierte; asta e o pedeapsă... După care a amuțit. Au rămas privindu-se, incapabili să-și vorbească. În cele din urmă, el a spus: Morgaine, nu am nici un drept... dar vrei să mă săruți?

— Frate al meu... A oftat, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe frunte. Apoi i-a făcut în dreptul capului semnul Zeiței. Fii binecuvântat, a șoptit ea. Arthur, mergi la mireasa ta. Îți promit, îți promit în numele Zeiței, că va fi bine, îți jur.

El și-a înghițit nodul din gât. Apoi și-a desprins privirea de la ochii ei și a murmurat:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, sora mea.

Ușa s-a închis în urma lui. Morgaine s-a lăsat să cadă pe un scaun și a rămas, fără să se clintească, privindu-l pe Lancelot dormind, torturată de imaginile ce i se formau în minte. Chipul lui Lancelot zâmbind spre ea în razele soarelui ce scăldau Tor-ul. Guinevere șiroind de apă, cu fustele ude, agățându-se de mâna lui

Lancelot. Zeul Încornorat, cu faţa mânjită de sângele cerbului, trăgând deoparte perdeaua de la intrarea peşterii. Gura lui Lancelot, deschisă, flămândă deasupra sânilor ei — să se fi întâmplat asta doar în urmă cu câteva ceasuri?

— Bine măcar, a mormăit ea apăsat, că nu-şi va petrece noaptea nunţii lui Arthur visând la Guinevere.

Apoi s-a întins pe marginea patului, lipindu-şi uşor şi grijulie corpul de cel al bărbatului rănit; a rămas tăcută, fără să plângă, prăbuşită într-o tristeţe deznădăjduită, prea adâncă pentru a vărsa lacrimi. Nu a închis ochii în acea noapte, luptând cu Viziunea, luptând împotriva viselor, zbătându-se să atingă tăcerea şi starea de detaşare pe care o deprinsese la Avalon.

În acelaşi timp, departe, în cea mai izolată aripă a castelului, Guinevere stătea întinsă şi trează, privind cu o tandreţe vinovată părul lui Arthur sclipind în lumina lunii, pieptul ce i se ridica şi cobora odată cu respiraţia uşoară. Pe obraji, încet, i se prelingeau lacrimi.

Ce mult vreau să-l iubesc, s-a gândit ea şi apoi s-a rugat.

Of, Doamne, sfântă Fecioară Maria, ajutaţi-mă să-l iubesc aşa cum se cuvine, căci e regele şi stăpânul meu, şi este atât de bun, încât merită pe cineva care să-l iubească mai mult decât sunt eu în stare.

În jurul ei, noaptea părea să radieze tristeţe şi deznădejde.

Dar iată, s-a mirat ea. *Arthur e fericit. Nu are ce să-şi reproşeze în ce mă priveşte. De unde vine tristeţea asta care a cuprins până şi aerul pe care îl respir?*

7

Într-o zi de la sfârşitul verii, regina Guinevere stătea în sala mare a castelului de la Caerleon împreună cu câteva dintre doamnele ei de companie. După-amiaza era foarte călduroasă, iar majoritatea mai mult se prefăceau că torc ori dărăcesc ce le mai rămăsese din lâna acelei primăveri, însă fusele se mişcau alene, şi până şi regina, care era cea mai pricepută la brodat dintre ele, încetase să mai facă împunsături în pânza de altar pe care o lucra pentru episcop.

Morgaine a lăsat deoparte lâna pe care o dărăcea pentru tors şi a oftat. În acea perioadă a anului tânjea mereu să fie acasă, ducând dorul ceţurilor ce se strecurau dinspre mare peste stâncile de la Tintagel, pe care nu le mai văzuse de când era o copiliţă.

Arthur şi oamenii lui, împreună cu legiunea Caerleon, porniseră călare spre coasta de la miazăzi, ca să verifice noul fort pe care saxonii aliaţi prin tratat îl construiseră acolo. În vara aceea nu avuseseră parte de nici un atac şi pesemne că saxonii, cu excepţia celor care încheiaseră pace cu Arthur şi trăiau în linişte în ţinutul Kent, renunţaseră să mai cucerească Britania. În cei doi ani de când avea legiunea de călăreţi, luptele cu saxonii deveniseră sporadice, ca nişte aplicaţii militare de vară; însă Arthur profitase de perioada de linişte pentru a fortifica toate cetăţile de pe coaste.

— Iar mi-e sete, a spus Elaine, fiica lui Pellinore. Doamnă, îmi îngădui să merg şi să cer să ni se aducă nişte carafe cu apă?

— Cheamă-l pe Cai, el se îngrijeşte de asta, a spus Guinevere.

S-a maturizat mult; dintr-o copilă speriată şi timidă, a devenit o adevărată regină, a gândit Morgaine.

— Doamnă Morgaine, ar fi trebuit să te căsătoreşti cu Cai atunci când regele a voit asta, a spus Elaine, care se întorsese şi se aşezase pe bancă alături de Morgaine. E singurul bărbat din castel care nu a împlinit şaizeci de ani, iar soţia lui n-ar rămâne fără bărbat în pat mai mult de şase luni pe an.

— Îl poţi lua tu de soţ dacă îl vrei, a spus Morgaine cu amabilitate.

— Eu mă tot întreb de ce nu l-ai luat tu în căsătorie, a spus Guinevere, pe un ton care parcă trăda o suferinţă veche. Ar fi fost cât se poate de potrivit — Cai e fratele vitreg al regelui şi se bucură de favorurile sale, iar tu, sora lui Arthur, ai fi fost Ducesă de Cornwall cu drepturi depline, mai ales că acum doamna Igraine nu mai iese din mănăstire!

Drusilla, fiica unuia dintre regii mărunţi din răsărit, a chicotit.

— Spune-mi, nu este incest dacă sora regelui şi fratele regelui se căsătoresc?

— Soră din alt tată şi frate vitreg, gâsculiţo, a spus Elaine. Spune-mi, totuşi, doamnă Morgaine, doar cicatricele şi

şchiopătatul lui te-au făcut să refuzi? Sigur, Cai nu este o frumuseţe de bărbat, însă ar fi un soţ potrivit.

— Nu mă las înşelată de tine, i-a răspuns Morgaine, prefăcându-se că avea o bună dispoziţie ce nu pornea din inimă; femeile acestea nu se gândeau la altceva decât la măritiş? Nu te interesează fericirea mea alături de Cai, ci doar doreşti să participi la o nuntă care să mai alunge monotonia acestei veri. Însă nu trebuie să te lăcomeşti. Sir Griflet s-a căsătorit cu Meleas în primăvara ce a trecut şi nunta lor ne ajunge pe anul acesta. A aruncat o privire spre Meleas, a cărei rochie începuse deja să fie prea strâmtă pe trupul ei împlinit binişor. La anul pe vremea asta o să ai chiar şi un nou-născut pentru care să-ţi faci griji şi pe care să-l giugiuleşti.

— Dar ai rămas prea multă vreme necăsătorită, doamnă Morgaine, a spus Alienor de Galiş. Şi n-ai putea spera la o partidă mai bună decât fratele vitreg al regelui!

— Nu am nici o grabă să mă mărit, iar Cai nu s-a gândit la asta nici cât mine.

Guinevere a chicotit uşor.

— Adevărat. Şi el are o limbă ascuţită la fel ca tine, şi iute îi sare ţandăra — soaţa lui ar trebui să fie mai răbdătoare decât sfânta Brigid, iar tu, Morgaine, ai oricând pregătit un răspuns veninos.

— Şi, în plus, dacă s-ar căsători, ar trebui să toarcă pentru toată casa, a spus Meleas. Ca de obicei, Morgaine se fereşte să-şi ia o porţie prea mare de tors!

Şi, spunând acestea, a început să răsucească fusul, iar firul a coborât treptat spre podea.

Morgaine a ridicat din umeri.

— E adevărat că prefer să dărăcesc lâna, însă am terminat-o, a spus ea şi, fără tragere de inimă, a ridicat fusul.

— Cu toate acestea, eşti cea mai iscusită la tors, a spus Guinevere. Firul tău e întotdeauna continuu şi nu se rupe niciodată. Al meu se frânge până şi atunci când se uită cineva la el.

— Am avut mereu degete pricepute. Pesemne că m-am săturat de tors, fiindcă mama m-a învăţat să fac asta când eram prea mică, a recunoscut Morgaine şi a început, fără chef, să răsucească

firul între degete.

Adevărat — ura torsul şi se ferea de el ori de câte ori putea... Se plictisea răsucind, învârtind firul între degete, poruncind trupului să rămână nemişcat, în timp ce doar degetele se agitau, iar sculul se învârtea, se învârtea mereu, alunecând spre pământ... In jos, apoi în sus, răsucindu-se mereu între degete... Aşa era mult prea uşor să cadă în transă. Femeile sporovăiau despre lucrurile neînsemnate petrecute peste zi — Meleas şi greţurile ei de dimineaţă, o femeie care venise de la curtea lui Lot şi depănase poveşti scandaloase despre destrăbălarea regelui... *Multe aş avea de spus dacă m-ar asculta cineva, nici măcar nepoata soaţei lui nu a scăpat din mâinile lui desfrânate... Doar urzind tot felul de planuri şi apelând la limba mea ascuţită am scăpat şi nu am ajuns în patul lui; nu se dă înapoi de la nimic şi nici o femeie nu e în siguranţă cu el, de e fecioară ori femeie în toată legea, ducesă, ori lăptăreasă, atâta vreme cât poartă fustă...* Gwydion trebuie să fie deja băiat mare, are trei ani şi probabil vrea o sabie de jucărie şi soldaţi din lemn, aşa cum cioplea şi ea pentru Gareth, în loc să se joace cu pisoii ori cu arşicele. Şi-a amintit ce greu era Arthur când îl lua pe genunchi pe vremea când se afla aici, la Caerleon, la curtea lui Uther... Ce bine că Gwydion nu semăna cu tatăl său; o copie mică a lui Arthur la curtea lui Lot ar fi dat apă la moară multora. Mai curând sau mai târziu, cineva are să pună laolaltă sculul şi fusul şi va toarce firul corect până la aflarea răspunsului... Înfuriată, Morgaine a clătinat brusc din cap. Era prea lesne să cadă în transă cât torcea, însă trebuia să-şi facă partea, aveau nevoie de mult fir în cursul iernii, pentru că doamnele voiau să facă o faţă de masă pentru ospeţe... Cai nu era singurul bărbat sub cincizeci de ani din castel; mai era şi Kevin bardul, care adusese veşti despre ţinutul Summer... Cât de încet se mişca fusul spre podea... sfâr, sfâr, firul se răsucea, ca şi cum degetele ei ar fi avut o viaţă proprie... Nici măcar la Avalon nu-i plăcuse să toarcă... acolo, printre preotese, încercase să facă mai multă treabă decât i se cerea printre vasele cu vopsele, ca să scape de detestatul tors, care îi făcea mintea să cutreiere pe coclauri în vreme ce degetele i se mişcau singure... Pe măsură ce firul se răsucea, acesta semăna cu dansul în spirală de-a lungul Tor-ului, rotitor, iar lumea să învârtea în jurul soarelui de pe cer,

cu toate că oamenii neştiutori credeau că lucrurile se petreceau invers... Lucrurile nu erau întotdeauna aşa cum apăreau ochiului, poate că sculul se învârtea în jurul firului, în vreme ce firul se rotea în jurul lui însuşi, răsucindu-se ca un şarpe... ca un balaur de pe cer... Dacă ar fi fost bărbat şi ar fi putut călări alături de oamenii din legiunea Caerleon, măcar nu ar fi trebuit să stea să răsucească, să răsucească mereu... Dar şi legiunea aceea le dădea roată saxonilor, iar saxonii mergeau şi ei roată, de jur împrejur, aşa cum şi sângele dă roată prin vine, sângele roşu ce curge, curge mereu... vărsându-se peste vatră...

Morgaine şi-a auzit propriul ţipăt abia după ce el sfârtecase tăcerea din încăpere. A scăpat fusul, care s-a rostogolit în sângele ce curgea în valuri roşii, peste vatră...

— Morgaine! Surioară, te-ai înţepat la deget? Ce-ai păţit?

— Sânge în vatră... a bolborosit Morgaine. Uite, acolo, acolo, chiar dinaintea jilţului pe care stă regele, ucis ca un miel în faţa regelui...

Elaine a clătinat-o de umăr; ameţită, Morgaine şi-a trecut palma pe dinaintea ochilor. Nu a văzut sânge, ci doar târâşul lenevos al razelor de soare.

— Soră, ce ai văzut? a întrebat-o Guinevere cu blândeţe.

Zeiţă Mamă! S-a întâmplat iarăşi! Morgaine a încercat să-şi stăpânească răsuflarea.

— Nimic, nimic... pesemne că am adormit şi am visat vreme de câteva clipe.

— N-ai văzut nimic? a întrebat-o Calla, grăsana soţie a administratorului, uitându-se cu aviditate la Morgaine, care şi-a amintit că ultima oară, cu mai bine de un an în urmă, căzuse în transă în timp ce torcea şi prevăzuse că armăsarul preferat al lui Cai îşi va rupe un picior în grajd şi va trebui să fie sacrificat.

— Nu, n-a fost decât un vis — noaptea trecută am visat că mâncam gâscă, iar eu n-am gustat carne de la Paşti! Chiar trebuie să fie orice vis un semn anume?

— Morgaine, dacă vrei să faci o profeţie, a sâcâit-o Elaine, ar trebui să ne spui ceva cu noimă. Uite, de pildă când vor sosi bărbaţii, ca să punem vinul la încălzit, ori dacă Meleas o să facă scutece pentru o fată sau pentru un băiat, ori când va rămâne grea regina!

— Taci, fiară mică ce ești, a șuierat Calla, pentru că ochii lui Guinevere se umpluseră de lacrimi.

După imaginile văzute în transa nechemată, Morgaine simțea că-i plesnește capul. Avea senzația că îndărătul pleoapelor se târau mii de luminițe, viermi palizi și sclipitori de culoare care creșteau și îi acopereau tot câmpul vizual. Știa că trebuia să lase acea stare să treacă, însă chiar în timp ce i-a venit această idee în minte, n-a mai răbdat:

— M-am săturat de gluma asta veche! Nu sunt o femeie-vraci din nu știu ce sat, ca să mă ocup de farmece de naștere și licori și vrăji de chemat dragostea. Sunt preoteasă, nu vrăjitoare!

— Gata, gata, a intervenit Meleas împăciuitoare. S-o lăsăm în pace pe Morgaine. Căldura asta poate face pe oricine să vadă lucruri care nu există; chiar de a văzut sânge vărsat în vatră, este ca și cum vreun slujitor fără de minte ar scăpa acolo vreo ciozvârtă pe jumătate friptă, iar sucul roșiatic s-ar vărsa pe jos! Vrei să bei apă, doamnă? S-a apropiat de găleata cu apă, a afundat linguroiul și i l-a întins, iar Morgaine a băut cu nesaț. Am auzit că mai toate profețiile sunt doar vorbe goale — tot astfel, ne putem întreba când se va întâmpla ca tatăl lui Elaine să prindă și să ucidă balaurul pe care îl tot urmărește mai tot timpul.

Cum era de așteptat, schimbarea subiectului a dat roadele dorite.

— Dacă există un asemenea balaur, și dacă nu cumva tatăl lui Elaine își caută motive să plece de acasă atunci când se satură să tot stea lângă vatră, a glumit Calla.

— Dacă aș fi bărbat și aș fi căsătorit cu doamna lui Pellinore, a spus Alienor, și eu aș prefera să tot caut un balaur inexistent decât să mă aflu în pat cu una ca ea.

— Ia spune, Elaine, a întrebat Meleas, chiar există balaurul acela, ori tatăl tău îl urmărește pentru că e mai simplu decât să-și vadă de vacile lui? Nu e nevoie ca bărbații să stea și să toarcă atunci când se iscă războaie, dar la vreme de pace, pesemne că se plictisesc de păsări și pășuni.

— Eu n-am văzut balaurul, a spus Elaine, Doamne păzește, dar există *ceva,* care atacă uneori vacile, iar odată am văzut și eu o urmă lungă de sânge pe câmp și am simțit mirosul de hoit; și am găsit o vacă zăcând la pământ, mâncată pe jumătate și acoperită

cu o mizerie urât mirositoare. Aceea nu era isprava vreunui lup, nici măcar a unui căpcăun.

— Vaci care dispar..., a zis Calla pe un ton zeflemitor. Cred că oamenii-spiriduş, care nu sunt buni creştini, nu se dau în lături când e vorba să fure câte o vacă atunci când nu pot vâna căprioare.

— Fiindcă tot vorbim de vaci, a spus Guinevere cu asprime, cred că ar trebui să-l întreb pe Cai dacă nu se găseşte vreo oaie sau un ied de tăiat. Avem nevoie de carne. Doar n-o să hrănim bărbaţii cu terci şi pâine cu unt, dacă se întorc în noaptea asta ori mâine! Până şi untul a început să râncezească în arşiţa asta. Morgaine, vino cu mine. Tare-aş vrea ca darul tău de a face prevestiri să-mi spună dacă o să avem parte de ploaie! Iar voi, strângeţi scamele şi lâna de pe băncile de aici şi lăsaţi lucrul deoparte. Elaine, copila mea, du-mi broderia în iatac şi ai grijă ca nu cumva să se murdărească.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, i-a spus lui Morgaine cu glas scăzut:

— Chiar ai văzut sânge?

— Am visat, a repetat Morgaine cu încăpăţânare.

Guinevere a privit-o tăios, însă cum uneori între ele apăreau momente de afecţiune, nu a mai insistat.

— Dacă ai văzut, să dea Dumnezeu să fie sânge saxon, şi vărsat departe de pragul casei noastre. Vino, să vorbim cu Cai despre animalele ţinute pentru carne. Nu e momentul potrivit pentru vânătoare şi n-aş vrea ca bărbaţii să plece imediat ce sosesc. Apoi a căscat de somn. M-am săturat de arşiţa asta. S-ar putea să avem şi furtună — azi dimineaţă, laptele s-a acrit.

Ar trebui să le poruncesc femeilor să facă nişte brânză covăsită din ce a mai rămas, şi nu să-l arunce la porci.

— Eşti o gospodină harnică, Guinevere, a spus Morgaine cu un surâs. Nici nu mă gândisem la asta, dar n-o să mai scăpăm de mirosul de brânză covăsită de la lăptărie! Mai bine să se îngraşe porcii.

— Sunt şi aşa destul de graşi la vremea asta, după ce au mâncat atâta jir, a spus Guinevere, privind din nou spre cer. Uite, nu cumva a fulgerat?

Morgaine a privit în aceeaşi direcţie şi a văzut zigzagul

luminos al unui fulger brăzdând cerul.

— Ba, da. Bărbaţii or să se întoarcă uzi şi înfriguraţi, de aceea ar trebuie să le pregătim nişte vin încălzit, a spus ea cu gândul în altă parte, apoi a tresărit, iar Guinevere a clipit nedumerită.

— Acum sunt convinsă că ai darul prevestirii — pentru că nu aud zgomot de copite şi nici nu vin ştiri de la străjeri, a spus ea. O să-i zic oricum lui Cai să se îngrijească de carne.

Apoi s-a îndepărtat, în vreme ce Morgaine a rămas locului, apăsându-şi cu o palmă tâmpla care o durea.

Nu e de bine. La Avalon învăţase să ţină în frâu acel dar, să nu-i îngăduie să o ia prin surprindere, atunci când nu era atentă... Curând va ajunge ca vrăjitoarea satului, vânzând farmece şi profeţind naşterea de băieţi ori fete sau noi iubiţi pentru fecioare, iar asta din cauza plictiselii de moarte şi a micimii vieţii petrecute doar printre femei. Bârfa continuă o plictisea, silind-o să toarcă, iar torsul o arunca în transele acelea... *Într-o zi, o să mă scufund într-atât încât, aproape neîndoielnic, o să-i dau lui Guinevere farmecele pe care le vrea ca să-i poată dărui un fiu lui Arthur... Lipsa de copii e o povară de neînchipuit pentru o regină, şi ea n-a dat semne decât o dată că ar fi putut rămâne grea în aceşti doi ani.*

Cu toate acestea, găsea suportabilă compania lui Guinevere şi a lui Elaine; majoritatea celorlalte femei nu erau în stare de alte gânduri decât despre următoarea masă ori următorul scul de fir tors. Guinevere şi Elaine avuseseră parte de oarece învăţătură şi, câteodată, stând de vorbă pe îndelete cu ele, aproape că se putea imagina în atmosfera paşnică pe care o cunoscuse între preotesele de la Casa Fecioarelor.

Furtuna a izbucnit cu puţin înaintea apusului — întâi a venit un ropot de grindină care a bătut pietrele din curte, urmat de o ploaie îndesată şi grea; iar când străjerul din turn a dat veste despre călăreţi, Morgaine n-a avut nici o îndoială că se apropiau Arthur şi oamenii săi. Guinevere a poruncit să se aducă torţe pentru a se lumina curtea şi, la scurt timp, aceasta s-a dovedit neîncăpătoare pentru mulţimea de cai şi călăreţi. Guinevere vorbise cu Cai, care nu sacrificase un ied, ci o oaie, astfel că aveau carne la fript şi supă fierbinte pentru bărbaţi. Majoritatea luptătorilor s-au aşezat pentru noapte în curtea exterioară şi pe

câmp şi, înainte de a intra în curtea interioară, unde îl aştepta Guinevere, Arthur s-a îngrijit, ca orice comandant, de locuri de dormit pentru oamenii săi şi de adăpostirea cailor în grajduri.

Pe sub coif, Arthur avea capul bandajat şi se sprijinea uşor de braţul lui Lancelot, însă a refuzat să fie căinat de Guinevere, care se speriase.

— N-a fost decât o încăierare — nişte iuţi care porniseră o incursiune de jaf de-a lungul coastei. Saxonii aliaţi nouă îi doborâseră pe mai toţi până ce am ajuns noi acolo. Ha! Vine miros de berbec fript — asta e o adevărată vrăjitorie, cum de-ai ştiut că vom sosi?

— Morgaine mi-a spus, şi v-am pregătit şi vin fierbinte, a zis Guinevere.

— A, mare noroc pentru un bărbat flămând să aibă o soră înzestrată cu darul viziunii, a spus Arthur, zâmbind bine dispus către Morgaine — vorbe care au făcut ca durerea de cap şi starea de agitaţie să sporească. El a sărutat-o, apoi s-a întors către Guinevere.

— Eşti rănit bărbate, dă-mi voie să văd ce ai păţit...

— Nu, ţi-am spus că e o simplă zgârietură. Atâta vreme cât port teaca asta la mine, niciodată nu pierd mult sânge, doar ştii bine, a zis el. Dar tu ce mai faci, doamna mea, după atâtea luni? Socotisem că...

Treptat, ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Iar m-am înşelat. Vai, stăpâne, de data asta eram atât de sigură, atât de sigură...

Incapabil să-şi exprime dezamăgirea faţă de durerea soţiei, el i-a luat mâna între ale lui.

— Lasă, trebuie să o rugăm pe Morgaine să-ţi dea un farmec, a spus el. Apoi pe faţa lui au apărut semne de amărăciune când a văzut cum Meleas l-a întâmpinat pe Griflet cu un sărut, împingându-şi în acelaşi timp cu mândrie pântecul umflat înainte. Suntem încă tineri, Guinevere a mea.

Cu toate acestea, a gândit Guinevere, *eu nu mai sunt atât de tânără. În afară de Morgaine şi Elaine, care sunt nemăritate, mai toate femeile pe care le cunosc au băieţi şi fete mari încă dinainte să fi împlinit douăzeci de ani; Igraine a născut-o pe Morgaine înainte de a avea cincisprezece ani împliniţi, iar Meleas are abia*

paisprezece ani și jumătate, nici o zi în plus! A încercat să pară calmă și liniștită, însă sentimentul de vinovăție o rodea pe dinăuntru. Indiferent ce altceva ar face o regină pentru stăpânul ei, prima ei datorie era să-i dăruiască un fiu, lucru pe care ea nu îl reușise, cu toate că se rugase până când i se învinețiseră genunchii.

— Cum îi merge scumpei mele stăpâne? a întrebat-o Lancelot, făcând o plecăciune și zâmbindu-i, iar ea i-a întins mâna pentru ca el să i-o sărute. Iarăși ne întoarcem acasă și te găsim mai frumoasă ca niciodată. Ești singura doamnă a cărei frumusețe nu se veștejește. Am început să cred că Dumnezeu a poruncit ca, în vreme ce toate celelalte femei îmbătrânesc și se trec, tu să rămâi mereu frumoasă.

Ea i-a surâs și s-a simțit mângâiată. Poate că era spre bine că nu rămăsese grea, urâțindu-se... A observat că el s-a uitat la Meleas cu un zâmbet ușor disprețuitor și a simțit că nu ar fi îndurat să pară urâtă în fața lui Lancelot. Până și Arthur arăta puțin jalnic, de parcă ar fi dormit cu aceeași tunică mototolită pe durata întregii campanii, și ca și cum s-ar fi învelit, pe vreme frumoasă ori pe ploaie și noroi, cu mantia ce fusese frumoasă, însă acum arăta ponosită. În schimb, Lancelot era proaspăt și curat, cu mantia și tunica bine periate, de parcă s-ar fi îmbrăcat pentru ospățul de Paști — avea părul tăiat și pieptănat frumos, banduliera de piele lustruită, și până și penele de vultur de la coif rămăseseră uscate și întregi. Arăta a rege mai mult decât Arthur însuși, s-a gândit Guinevere.

În vreme ce servitoarele aduceau platouri rotunde cu friptură și pâine, Arthur a tras-o pe Guinevere mai aproape de el.

— Vino să șezi între mine și Lancelot, Guinevere, și o să stăm de vorbă — de mult timp n-am mai auzit decât voci aspre de bărbați și nici n-am mai avut în preajmă miros de fustă de femeie. Și-a trecut palma peste părul ei. Apropie-te și tu, Morgaine, și șezi alături de mine. M-am săturat de război și-aș vrea să mai aud și niște bârfe, nu doar vorbe de luptă! A mușcat cu poftă dintr-o bucată de pâine. Și ce bine e să mănânci pâine abia scoasă din cuptor; mi se făcuse silă de posmagii tari și de carnea ce era pe jumătate stricată după atâta păstrare!

Lancelot se întorsese ca să îi zâmbească lui Morgaine.

— Iar ţie cum îţi merge, rudă a mea? Nu cred că ai mai primit ştiri din ţinutul Summer, ori de la Avalon, adevărat? Mai avem pe cineva cu noi care abia aşteaptă să audă veşti, dacă ştii ceva nou — fratele meu Balan se află printre noi.

— Nu am veşti de la Avalon, a spus Morgaine, simţind că Guinevere stă cu ochii pe ea — ori se uita la Lancelot? Însă pe Balan nu l-am văzut de mulţi ani, nu crezi că el are ştiri mai proaspete decât ale mele?

— Uite-l acolo, a zis Lancelot şi a arătat către oamenii din sala mare. Arthur l-a invitat să stea cu noi la masă, ca rudă a mea, şi bine ai face, Morgaine, dacă i-ai duce o cupă cu vin de la masa noastră. Ca toţi bărbaţii, abia aşteaptă să fie întâmpinat de o femeie, chiar de e vorba de o rudă de sânge şi nu de o iubită.

Morgaine a luat una dintre cupele din corn de animal, ferecată cu lemn, care se găsea pe masa regească, şi a făcut semn unei servitoare să toarne vin în ea; după aceea, a luat-o în ambele mâini şi a dat ocol mesei, îndreptându-se spre cavaleri. S-a simţit plăcut impresionată de privirile lor, cu toate că ştia că, după atâtea luni de campanie războinică, ei s-ar fi uitat astfel la orice femeie îmbrăcată frumos şi cât de cât arătoasă; acela nu era un compliment ieşit din comun la adresa frumuseţii ei. Era totuşi bine că Balan, care îi era văr, aproape frate, nu o va privi cu ochi flămânzi.

— Bun venit, rubedenie a mea. Fratele tău Lancelot îţi trimite o cupă cu vin de la masa regelui.

— Te rog să sorbi tu întâi din cupă, doamnă, a spus el şi a clipit mirat. Morgaine, tu ești, adevărat? Cât pe ce să nu te recunosc, atât de frumoasă te-ai făcut. Te văd în minte mereu în rochia de preoteasă de Avalon, dar semeni cu mama mea. Ce mai face doamna?

Morgaine a dus cupa la buze — un simplu gest de curtenie, dar care izvora probabil de pe vremea în care darurile din partea regelui erau gustate dinaintea unui oaspete, căci otrăvirea regilor rivali nu era un lucru neobişnuit. Apoi i-a întins-o, iar Balan a luat o sorbitură lungă, după care a privit din nou spre ea.

— Sperasem să aflu de la tine veşti despre Viviane; nu am mai fost la Avalon de multă vreme, a spus ea.

— Adevărat, ştiam că te afli la curtea lui Lot. Te-ai sfădit cu

Morgause? Am înţeles că asta se întâmplă uşor între femei...

Morgaine a negat din cap.

— Nu; dar am dorit să mă aflu cât mai departe, ca nu cumva să ajung în patul lui Lot, iar asta nu e uşor. Distanţa dintre Orkney şi Caerleon nu e îndeajuns de mare.

— Şi de aceea ai venit la curtea lui Arthur, ca să fii doamnă de onoare a reginei lui, a zis Balan. Este o curte mai cuvenită pentru tine decât aceea a lui Morgause, îndrăznesc a spune. Guinevere îşi păzeşte cum se cuvine fecioarele şi le ajută să se mărite bine — văd că doamna lui Griflet este deja grea cu primul ei copil. Ţie nu ţi-a găsit un soţ încă?

Morgaine a făcut un efort să-i răspundă pe un ton amuzat:

— Să înţeleg că îmi faci o ofertă, Balan?

El a râs.

— Îmi eşti rudă prea apropiată, Morgaine, altfel ţi-aş accepta oferta. Dar am auzit unele vorbe cum că Arthur te-ar da lui Cai, iar asta mi se pare o pereche potrivită, pentru că ai părăsit Avalonul.

— Cai nu se gândeşte la mine nici cât mă gândesc eu la el, a spus Morgaine tăios, şi n-am afirmat vreodată că nu mă voi întoarce la Avalon, ci doar aştept ziua când Viviane va trimite după mine ca să mă întorc acolo.

— Când eram un puştan, a spus Balan — şi pentru câteva momente ochii lui negri au rămas aţintiţi la Morgaine, care s-a gândit că a găsit cu adevărat o asemănare cu Lancelot chiar şi la acel bărbat masiv şi cu purtări mai grosolane — am gândit urât despre Doamnă — la Viviane mă refer, la faptul că nu m-a iubit aşa cum s-ar fi cuvenit din partea unei mame. Acum, însă, nu mai socotesc aşa. Ca preoteasă, nu ar fi avut răgazul să crească un fiu. De aceea m-a încredinţat cuiva care nu avea altceva de făcut şi mi l-a dăruit pe fratele meu vitreg, Balin... Vai, da, ca băietan m-am simţit vinovat şi de asta, fiindcă ţineam mai mult la Balin decât la Lancelot, căruia îi curge prin vine acelaşi sânge cu al meu. Dar acum ştiu că Balin mi-e frate de suflet, iar Lancelot, cu toate că-l admir pentru felul de cavaler ce este, îmi va rămâne mereu un străin. Şi, de asemenea, a spus Balan cu seriozitate în glas, când Viviane m-a dat doamnei Priscilla spre creştere şi educare, m-a încredinţat unei case în care am ajuns să-l cunosc pe adevăratul

Dumnezeu şi pe Hristos. Mi se pare ciudat că, dacă aş fi trăit la Avalon, printre cei de acelaşi sânge cu mine, aş fi rămas un păgân, aproape la fel ca Lancelot...

Morgaine a surâs vag.

— Mda, a spus ea, nu împărtăşesc aceeaşi recunoştinţă cu tine, deoarece cred că rău a greşit Doamna făcând ca propriul ei fiu să uite de Zeii ei. Însă până şi Viviane mi-a spus deseori că bărbaţii trebuie să accepte sfaturile religioase şi spirituale pe care ei le consideră cele mai potrivite, ceea ce ea nu ar fi putut face. Dacă aş fi fost o creştină pioasă până în adâncul sufletului, m-ar fi lăsat să trăiesc după credinţa care ar fi fost mai tare în inima mea. Cu toate acestea, deşi am fost crescută până la unsprezece ani de Igraine, care era o creştină la fel de bună ca atâtea alte femei, probabil că a fost menit ca eu să văd lucrurile spiritului aşa cum ne vin ele de la Zeiţă.

— Balin s-ar pricepe mai bine decât mine să vorbească despre aceste lucruri, a spus Balan, pentru că el e mai pios şi mai bun creştin decât mine. Poate că ar trebui să-ţi spun ceea ce ţi-ar fi spus orice preoteasă, anume că există doar o credinţă adevărată în care se pot încrede bărbatul şi femeia. Însă tu mi-eşti rudă de sânge, iar eu ştiu că mama mea este o femeie bună şi sunt încredinţat că până şi Hristos va ţine seama de bunătatea ei în ultima zi pe care ea o va petrece pe pământ. Cât despre altele, nu sunt preot şi înţeleg că trebuie să las aceste lucruri în seama preoţilor, care ştiu mai bine. Îl iubesc mult pe Balin, dar el ar fi trebuit să se facă preot, nu războinic, căci ţine prea mult la credinţă şi la conştiinţă. S-a uitat apoi spre masa regească şi a continuat: Spune-mi soră, tu îl cunoşti mai bine decât mine — ce îl apasă atât de greu pe inimă pe Lancelot?

Morgaine şi-a plecat capul şi a spus:

— Balan, chiar de aş şti asta, nu este un secret al meu, ca să ţi-l pot spune.

— Ai dreptate sfătuindu-mă astfel să-mi văd de treburile mele, a zis Balan, dar nu-mi place să-l văd atât de mâhnit, căci aşa este. Am gândit rău despre mama noastră, aşa cum ţi-am spus, pentru că ea m-a trimis de acasă atât de fraged, însă mi-a oferit o mamă vitregă iubitoare şi un frate de vârsta mea, crescut cot la cot cu mine şi fiindu-mi alături în toate, dar mi-a oferit şi un cămin. În

cazul lui Lancelot n-a procedat atât de bine. El nu a simţit că are un cămin, nici la Avalon, nici la curtea lui Ban de Benwick, unde a fost crescut ca oricare dintre bastarzii neîngrijiţi ai regelui... Viviane i-a făcut un rău, iar eu aş dori ca Arthur să-i dea o soaţă, ca să aibă şi el un cămin.

— Ei bine, a spus Morgaine cu delicateţe, dacă regele doreşte să mă căsătoresc cu Lancelot, nu este nevoie decât să stabilească ziua.

— Tu şi Lancelot? Nu sunteţi rude prea apropiate pentru asta? a întrebat Balan, apoi a rămas o clipă pe gânduri. Nu, cred că nu... Igraine şi Viviane sunt surori vitrege, iar Gorlois şi Ban de Benwick nu sunt nicicum înrudiţi. Cu toate că oamenii bisericii spun că rudele vitrege trebuie considerate rude de sânge, aşadar nu se pot căsători între ele... Ei bine, Morgaine, o să beau cu plăcere în cinstea zilei aceleia când Arthur te va da fratelui meu şi-ţi va cere să-l iubeşti şi să-l îngrijeşti aşa cum Viviane n-a făcut niciodată! Şi atunci nici n-ar trebui să mai pleci de la curte — doar eşti doamna favorită a reginei, iar Lancelot este cel mai scump prieten al regelui. Sper ca aşa să se întâmple lucrurile. Apoi a privit-o cu o grijă deosebită. Dar ai cam trecut de vârsta la care Arthur să te mai dea vreunui bărbat.

Dar de ce ar trebui ca regele să mă dea cuiva, ca şi cum aş fi vreunul dintre caii ori câinii lui? s-a întrebat Morgaine, dar s-a mulţumit să ridice din umeri; trăise multă vreme la Avalon şi uitase de vremurile în care romanii făcuseră din aceasta o lege, anume ca femeile să fie proprietatea bărbaţilor. Lumea se schimbase şi nu avea nici un rost să se răscoale împotriva unui lucru ce nu mai putea fi întors.

Curând după aceea a început să ocolească masa mare şi rotundă care fusese darul de nuntă făcut de Guinevere lui Arthur. Sala din Caerleon, deşi mare, nu era suficient de spaţioasă; la un moment dat, a trebuit să se caţere peste bănci, deoarece acestea erau depărtate de masă şi chiar lipite de ziduri, ca să ţină seama de forma ei. Până şi băieţii de la bucătărie şi cei ce umpleau pocalele trebuia să se chinuiască pentru a-şi croi loc până la meseni.

— Kevin nu este aici? a întrebat Arthur. Atunci trebuie să o rugăm pe Morgaine să ne cânte — şi eu duc dorul harpei şi al

tuturor lucrurilor de care se bucură oamenii civilizaţi. Nu mă miră că saxonii îşi petrec tot timpul mergând la război. Am auzit răcnetele îngrozitoare ale cântăreţilor lor, astfel că ei nu găsesc nici un motiv de a sta pe lângă casă.

Morgaine a poruncit unuia dintre ajutoarele lui Cai să se ducă în castel şi să-i aducă harpa din iatac. La întoarcere, acesta a trebuit să urce pe o bancă şi şi-a pierdut echilibrul; doar iuţeala lui Lancelot, care l-a sprijinit, a împiedicat ca harpa să se sfărâme de podea.

Arthur s-a încruntat.

— Socrul meu a făcut un gest frumos trimiţându-mi această masă mare şi rotundă, a zis el, dar în Caerleon nu avem nici o sală destul de încăpătoare pentru ea. Când o să-i alungăm pentru totdeauna pe saxoni, cred că o să pun să se facă o sală specială pentru ea!

— Atunci sala asta n-o să fie construită nicicând, a zis râzând Cai. A spune „când o să-i alungăm pentru totdeauna pe saxoni" e totuna cu a spune „când se va pogorî din nou Iisus" sau „când o să îngheţe iadul" sau când o să crească zmeura în merii de la Glastonbury".

— Sau când regele Pellinore are să prindă balaurul, a chicotit Meleas.

Arthur a zâmbit.

— Nu se cuvine să râzi de balaurul lui Pellinore, a spus el, pentru că am auzit că a fost văzut din nou — iar el a plecat să-l ucidă şi l-a întrebat pe Merlin dacă ştie vrăji pentru prins balauri!

— A, da, a fost văzut — ca un demon pe coline, transformat în piatră la ivirea zilei, ori ca pietrele din cerc dansând în noaptea în care este lună plină, a glumit Lancelot. Mereu se găsesc oameni care văd doar ceea ce vor — unii văd sfinţi şi miracole, alţii balauri sau oameni-spiriduş. Eu însă n-am cunoscut bărbat sau femeie care să fi văzut balauri ori spiriduşi.

Fără să vrea, Morgaine şi-a amintit ziua aceea, la Avalon, când plecase să caute ierburi şi rădăcini şi se rătăcise pe tărâmul ciudat unde femeia-spiriduş îi vorbise şi voise să-i ia copilul... Oare ea ce văzuse atunci? Ori fusese doar imaginaţia bolnavă a unei femei care aştepta un copil?

— Tu vorbeşti aşa, când şi tu ai fost crescut ca Lancelot al

Lacului? l-a întrebat ea încet, iar Lancelot s-a întors către ea.

— Există momente când totul mi se pare ireal, a spus el, ţie nu ţi se întâmplă la fel, surioară?

— Este adevărat, dar uneori duc dorul Avalonului.

— Aşa e, rudă a mea.

Din noaptea căsătoriei lui Arthur, el nu mai dăduse de înţeles că ar avea faţă de ea alt sentiment decât acela de tovarăş de joacă din copilărie şi de frate vitregă. Morgaine socotise că acceptase de mult durerea aceea, însă a simţit din nou un fior când ochii lui negri şi frumoşi i-au întâlnit pe ai ei cu o căutătură atât de blândă.

Mai curând ori mai târziu, s-ar putea întâmpla aşa cum a spus Balan: amândoi suntem necăsătoriţi, sora regelui şi cel mai bun prieten al său...

— Ei bine, a spus Arthur, când saxonii vor fi izgoniţi pentru totdeauna..., şi nu mai râdeţi de parcă o asemenea întâmplare ar fi un miracol! Atunci o să pun să se ridice un castel şi o sală îndeajuns de mare chiar şi pentru această masă. Am şi ales locul — o fortăreaţă de pe o colină care se afla acolo încă înainte de venirea romanilor, de unde se vede chiar lacul, şi este aproape de regatul-insulă al tatălui tău, Guinevere. Tu cunoşti locul acela, unde râul se uneşte cu lacul...

— Îl ştiu, a spus ea. Când eram copilă, m-am dus acolo o dată să culeg căpşuni. Era un puţ vechi şi ruinat şi acolo am găsit săgeţi de spiriduşi. Poporul vechi care trăia acolo pe stâncile de calcar îşi uitase săgeţile.

Cât de ciudat, a gândit Guinevere, să îşi aducă aminte că existase o vreme când îi plăcea să iasă în aer liber, sub cerul înalt, fără să se teamă că nu se afla înăuntrul zidurilor şi nu avea siguranţa unei împrejmuiri; iar acum i se făcea rău şi ameţea chiar dacă ieşea dincolo de zidurile castelului, unde nu le putea vedea ori atinge. Câteodată simţea un ghem de spaimă crescându-i în piept şi când traversa curtea interioară, şi trebuia să se grăbească pentru a ajunge să atingă vreun zid care îi oferea siguranţă.

— E un loc uşor de întărit, a spus Arthur, deşi sper ca atunci când vom isprăvi cu saxonii să ne bucurăm de pace şi linişte pe această insulă.

— Urât gând pentru un războinic, frate al meu, a spus Cai. Şi ce vei face în vreme de pace?

— O să-l chem pe Kevin bardul să depene cântece, iar eu voi dresa cai şi voi călări de plăcere, a răspuns Arthur. Împreună cu tovarăşii mei ne vom creşte fiii fără să mai punem spada în mâinile lor mici, înainte de a ajunge la vârsta bărbăţiei! Şi atunci n-o să mă mai tem că vor fi schilodiţi ori ucişi înainte de a creşte cum se cuvine. Cai, n-ar fi fost mai bine să nu fi fost trimis la război decât atunci când erai suficient de mare ca să te aperi singur? Uneori mi se pare nedrept că ai fost tu rănit, nu eu, pentru că Ectorius mă voia păstrat ca să-i urmez lui Uther!

Şi spunând acestea, s-a uitat cu îngrijorare şi afecţiune la fratele lui vitreg, iar Cai i-a întors zâmbetul.

— Şi vom păstra arta războiului doar organizând jocuri, aşa cum făceau cei din vechime, a spus Lancelot, şi-i vom încorona pe câştigătorii jocurilor cu cununi de laur; Arthur, cum arată laurul? Şi creşte cumva pe insulele noastre? Ori se găseşte doar în ţara lui Ahile şi Alexandru?

— Merlin ţi-ar putea spune asta, a zis Morgaine, când Arthur a rămas uimit şi nu a ştiut ce să răspundă. Nici eu nu ştiu, dar chiar de nu vom găsi laur, vom avea destule plante ca să facem cununi pentru câştigătorii jocurilor.

— Şi-i vom încununa şi pe cântăreţii la harpă, a spus Lancelot. Cântă-ne, Morgaine.

— Mă grăbesc să vă cânt, a spus ea, pentru că nu cred că le veţi mai lăsa pe femei să cânte când voi, bărbaţii, o să organizaţi jocuri.

A luat harpa şi a început să cânte. Stătea aproape în acelaşi loc în care se aflase în după-amiaza în care văzuse sânge vărsat pe vatra regelui... Oare avea să se întâmple asta, ori era doar o nălucire? Şi de ce credea că încă avea darul profeţiei? Acum el nu îi mai venea decât în cazul acelor transe nedorite...

A început să cânte o plângere veche, pe care o auzise la Tintagel, un cântec despre o femeie de pescar care văzuse bărcile duse în larg de apa mării. Ştia că îi captivase pe toţi prin glas, iar în tăcerea sălii s-a apucat să interpreteze cântecele vechi ale insulei, pe care le auzise cântate la curtea lui Lot: o legendă a femeii-focă; aceasta ieşise din mare ca să-şi găsească un iubit

muritor, apoi cântece despre păstoriţe singuratice, cântece pentru tors şi pentru dărăcitul inului. Chiar şi când i-a obosit glasul i s-a cerut să mai cânte, însă ea a ridicat o mână în semn de protest.

— De ajuns, nu mai pot cânta. Am o voce răgușită ca aceea de corb.

Curând după aceea, Arthur a poruncit servitorilor să stingă torţele din sală şi să lumineze calea oaspeţilor până la pat. Una dintre îndatoririle lui Morgaine era aceea de a se îngriji ca femeile nemăritate care o slujeau pe regină să meargă în siguranţă la culcare în încăperea lungă din pod, aflată chiar în spatele iatacului reginei, la capătul opus al clădirii faţă de locul în care dormeau soldaţii şi oamenii armelor. A zăbovit totuşi o clipă, rămânând cu ochii la Arthur şi Guinevere, care îi urau noapte bună lui Lancelot.

— Le-am spus femeilor să-ţi pregătească cel mai bun pat liber, Lancelot, a spus Guinevere, însă el a râs şi a clătinat din cap.

— Eu sunt soldat — datoria mea e să mă îngrijesc ca oamenii şi caii să fie în siguranţă, şi abia după aceea mă pot culca.

Ţinând-o pe Guinevere pe după talie, Arthur a râs.

— Lancelot, trebuie să te însurăm, iar atunci nu-ţi vei mai petrece nopţile în frig. Te-am făcut căpitan peste cai, dar nu este nevoie să-ţi petreci nopţile dormind între ei!

Guinevere a simţit o durere în piept când a întâlnit privirea lui Lancelot. I s-a părut că aproape îi poate citi gândurile, că el va spune din nou cu voce tare ceea ce rostise cândva: *Inima mi-e atât de plina de regina mea, că nu mai este loc pentru altă doamnă...* Şi-a ţinut răsuflarea, dar Lancelot s-a mulţumit să ofteze şi să zâmbească, iar ea a gândit: *Nu, sunt femeie măritată, o creştină, este un păcat fie şi numai să am asemenea gânduri; trebuie să sufăr penitenţă.* Iar apoi, cu un nod în gât ce o împiedica să vorbească, a simţit cum în minte i se înfiripă un gând nechemat. *E suficientă penitenţă că trebuie să stau departe de cel pe care îl iubesc...* Şi a suspinat tare, astfel că Arthur a întors ochii uimiţi către ea.

— Ce s-a întâmplat, iubito, te doare ceva?

— A, m-a înţepat un ac, a spus ea, şi a privit în altă parte, prefăcându-se că se caută de acul cu care îi erau prinse faldurile

rochiei.

A observat că Morgaine o urmărea şi şi-a muşcat buzele. *Mereu mă urmăreşte... şi are darul viziunii; oare ştie toate gândurile mele păcătoase? De aceea se uită la mine atât de dispreţuitor?*

Cu toate acestea, Morgaine nu arătase faţă de ea decât o bunătate de soră. Iar când rămăsese grea, în primul an de căsătorie — când făcuse fierbinţeli şi pierduse copilul după cinci luni de sarcină — atunci nu putuse suporta pe nici una dintre doamnele de onoare în preajma ei, iar Morgaine o îngrijise aproape ca o mamă. Cum se făcea că acum se arăta atât de nerecunoscătoare?

Lancelot le-a urat din nou noapte bună şi s-a retras. Guinevere era conştientă aproape în mod dureros de braţul lui Arthur înlănţuit în jurul taliei şi de dorinţa lui sinceră, ce se putea citi în ochii lui. Da, stătuseră multă vreme departe unul de celălalt. Cu toate acestea, brusc, a avut o senzaţie neplăcută. *De atunci încoace nu am rămas grea nici măcar o dată — oare el nu poate să-mi dăruiască un copil?*

A, dar sigur era vina ei — una dintre moaşe îi spusese că era ceva ce semăna cu o boală a vacilor, care îşi lepădau viţeii nenăscuţi, iar uneori femeile luau şi ele acea boală, astfel că nu puteau purta un copil în pântece mai mult de o lună sau două, cel mult trei. Într-un fel, datorită neglijenţei, pesemne că luase şi ea boala aceea, poate intrase în lăptărie într-un moment nepotrivit, ori băuse lapte de la vreo vacă bolnavă, şi astfel nu mai putea aduce pe lume un fiu regelui, iar totul era din vina ei... Zdrobită de sentimentul vinovăţiei, l-a urmat pe Arthur în iatacul lor.

— Nu mai e vorba de glumă, Guinevere, a spus Arthur în timp ce se aşezase ca să-şi scoată jambierele de piele. Trebuie să-l însurăm pe Lancelot. Ai văzut cum aleargă toţi copiii la el, şi ce bun este cu toţi? Ar trebui să aibă şi el câţiva fii. Am găsit, Guinevere! Îl însurăm cu Morgaine!

— Nu!

Vorba i-a scăpat înainte să se gândească ce să răspundă, iar Arthur, mirat, a privit-o lung.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Nu ţi se pare că e bine, nu este o alegere fericită? Scumpa mea soră şi cel mai bun prieten al meu?

Şi copiii lor, nu uita, vor fi următorii moştenitori la tron, dacă Dumnezeu nu ne trimite copii... Nu, nu mai plânge iubirea mea, a rugat-o el, iar Guinevere şi-a dat seama, aşa umilită şi ruşinată cum era, că faţa i se schimonosise de plâns. N-am vrut să-ţi aduc un reproş, iubita mea scumpă, copiii vin atunci când voieşte Zeiţa, doar ea ştie când vom avea copii, sau dacă vom avea vreodată. Şi, cu toate că Gawaine mi-e drag, nu voiesc să las pe tron pe unul dintre fiii lui Lot. Morgaine este copilul mamei mele, iar Lancelot mi-e văr...

— Dar nu are importanţă dacă Lancelot are fii ori ba, a spus Guinevere. El este al cincilea — sau al şaselea — fiu al regelui Ban şi, pe deasupra, un bastard.

— Nu mă aşteptam ca tocmai tu să-i reproşezi rudei mele de sânge şi celui mai drag prieten al meu obârşia pe care o are, a spus Arthur. Şi nici nu este un bastard oarecare, ci fiul Mariajului Sacru.

— Astea sunt împreunări păgâne! În locul lui Ban, aş alunga toate aceste mârşăvii vrăjitoreşti din regatul meu — şi la fel ar trebui să faci şi tu!

Arthur a tresărit de nelinişte şi s-a vârât sub aşternut.

— Lancelot nu m-ar mai iubi atât dacă aş alunga-o pe mama lui din acest regat. Iar eu, pe spada ce mi-a fost dată atunci când am fost făcut rege, am jurat să respect cu sfinţenie Avalonul.

Guinevere a privit marea spadă numită Excalibur, care stătea agăţată de marginea patului, vârâtă în teaca fermecată, acoperită de simboluri mistice care păreau să radieze o sclipire argintată şi să o ia în batjocură. Ea a stins opaiţul şi s-a întins alături de Arthur, apoi a spus:

— Domnul nostru Iisus te-ar apăra mai bine decât asemenea farmece diavoleşti. Doar *nu* ai avut de a face cu blestematele lor Zeiţe şi vrăjitorii înainte de a fi făcut rege, este adevărat? Ştiu că astfel de lucruri s-au făcut pe vremea lui Uther, dar aceasta este o ţară creştină!

Oarecum tulburat, Arthur s-a foit şi i-a răspuns:

— În ţara asta există multe popoare, iar Poporul Vechi se află aici cu mult înainte de sosirea romanilor — nu putem să le răpim Zeii. Şi ce s-a întâmplat înainte de încoronarea mea... ei bine, asta nu te priveşte, Guinevere.

— Bărbaţii nu pot sluji la doi stăpâni, a spus ea, uimită de propria-i cutezanţă. Eu aş vrea ca tu să fii un rege cu totul creştin, dragul meu.

— Datorez credinţă tuturor popoarelor mele, nu doar celor care îl urmează pe Hristos...

— Mie mi se pare că acelea sunt duşmanii tăi adevăraţi, nu saxonii. Pentru un rege creştin, adevăratul război se poartă doar împotriva celor care nu îl urmează pe Hristos.

Arthur a pufnit în râs auzind acestea.

— Ai început să vorbeşti ca episcopul Patricius. El ar dori să-i creştinăm pe saxoni, în loc să-i trecem prin tăişul spadei, astfel încât să trăim în pace cu ei. Eu unul sunt de partea preoţilor care au venit aici pe vremuri şi cărora li s-a cerut să trimită misionari în rândul saxonilor. Ştii ce au spus ei, nevastă?

— Nu, n-am ştire despre asta.

— Au spus că nu vor să trimită misionari printre saxoni ca să nu fie siliţi a-i întâlni apoi în pace, chiar dinaintea tronului lui Dumnezeu.

Şi spunând acestea, Arthur a râs din toată inima, însă Guinevere nici măcar nu a zâmbit, iar după o vreme a oftat.

— Ei, mai gândeşte-te, Guinevere. Mie îmi pare cea mai bună căsătorie — cel mai scump prieten şi sora mea. Atunci el mi-ar fi frate, iar fiii lui, moştenitori ai mei...

Pe întuneric, a îmbrăţişat-o şi a adăugat:

— Acum însă, eu şi cu tine trebuie să ne străduim, ca să nu avem nevoie de alţi moştenitori, căci şi tu poţi să-mi dăruieşti copii.

— Aşa să dea Dumnezeu, a şoptit Guinevere, lăsându-se cuprinsă mai bine între braţele lui şi încercând să alunge orice altă idee şi să se gândească doar la Arthur, care era deja la pieptul ei.

Zăbovind puţin după ce se îngrijise ca femeile să se culce, Morgaine s-a aşezat lângă fereastră. Elaine, care împărţea patul cu ea, a murmurat:

— Vino să dormi, Morgaine; e târziu şi trebuie că eşti obosită.

Ea a clătinat din cap.

— Cred că luna mi-a pătruns în sânge în noaptea asta — somnul refuză să vină.

Nu voia să stea întinsă şi să închidă ochii; chiar dacă viziunile nu ar fi venit, imaginaţia ar fi chinuit-o. Pretutindeni în castel, bărbaţii abia întorşi din campania războinică se uneau cu soţiile lor — şi, cu un zâmbet ironic, s-a gândit că era ca la focurile de Beltane din Avalon... Până şi soldaţii necăsătoriţi, era convinsă de asta, îşi găsiseră fiecare câte o femeie pentru acea noapte. Toată suflarea castelului, începând cu regele şi soaţa lui şi terminând cu ultimul grăjdar, se afla în braţele cuiva, cu excepţia fecioarelor reginei; Guinevere socotea că avea datoria să le protejeze castitatea, aşa cum spusese şi Balan. *Iar eu sunt păzită de fecioarele Reginei.*

Lancelot, la nunta lui Arthur... Dar nimic nu se întâmplase, cu toate că nu era vina lor. *Iar Lancelot a stat departe de curte cât de mult a putut... asta, neîndoielnic, pentru a nu fi nevoit să o vadă pe Guinevere în braţele lui Arthur! Însă acum este aici...* Şi, la fel ca ea, stătea singur în acea noapte, printre soldaţi şi cai, aproape sigur visând-o pe regină, singura femeie din regat pe care nu o putea avea. Pentru că, bineînţeles, orice altă femeie de la curte, căsătorită ori fecioară, ar fi vrut la fel de mult ca ea să-l aibă. Dacă nu ar fi apărut acea întâmplare nefericită de la nunta lui Arthur, ea l-ar fi avut; şi, din onoare, dacă ar fi lăsat-o grea, ar fi luat-o de soţie.

Cu toate că probabil nu aş fi zămislit, după ce am suferit atât de mult la naşterea lui Gwydion... Dar nu era nevoie să-i povestesc lui despre asta. Şi l-aş fi putut face fericit, chiar dacă nu i-aş fi dăruit un fiu. A fost o vreme când m-a dorit, înainte de a o vedea pe Guinevere, dar şi după aceea... Dacă nu s-ar fi întâmplat acel eveniment nefericit, l-aş fi făcut să o uite ţinându-l în braţele mele... Căci nu sunt atât de neatrăgătoare... astă seară, când am cântat, mulţi cavaleri s-au uitat la mine plini de dorinţe... L-aş putea face şi pe Lancelot să mă dorească...

Nemulţumită, Elaine a întrebat:

— Morgaine, nu te culci?

— Mai stau... Cred că o să ies puţin afară, a spus ea, cu toate că acest lucru le era interzis femeilor Reginei, iar Elaine s-a făcut parcă mai mică, arătând din nou o timiditate care o scotea din minţi pe Morgaine. S-a întrebat dacă nu cumva fata luase boala asta, ca pe o fierbinţeală, de la regină, sau dacă nu era vorba de

ceva precum o nouă modă de a purta vălurile.

— Nu te temi că sunt atâţia bărbaţi încartiruiţi aici?

Morgaine a râs.

— Păi, nu crezi că m-am săturat să stau singură în pat? Cu toate acestea, şi-a dat seama că gluma o jignea pe Elaine; de aceea, pe un ton blând, a adăugat: Doar sunt sora regelui. Nimeni nu mă poate atinge împotriva voinţei mele. Chiar îţi închipui că sunt atât de ispititoare, încât să nu-mi reziste nici un bărbat? Am douăzeci şi şase de ani, Elaine, nu mai sunt o fecioară tânără şi delicată ca tine.

În cele din urmă, fără să se dezbrace, Morgaine s-a întins alături de Elaine. În beznă şi în tăcere, aşa cum se temuse, imaginaţia — ori să fi fost Viziunea? — a început să-i înfăţişeze imagini: Arthur împreună cu Guinevere, bărbaţi cu femei pretutindeni în castel, uniţi din iubire sau simplă dorinţă carnală.

Oare şi Lancelot era singur? Amintirile au năpădit-o din nou, mai intense decât imaginaţia, şi şi-a adus aminte acea zi cu soare orbitor de pe Tor, de sărutările lui Lancelot anunţând acea primă trezire pătrunzătoare a întregului ei trup şi de amărăciunea regretului că era juruită altcuiva. Mai apoi, când Arthur se căsătorise cu Guinevere, iar el fusese cât pe ce să-i sfâşie straiele şi să o posede chiar în grajduri o dorise atunci...

Acum, limpede precum viziunea, o altă imagine i s-a deşteptat în minte, aceea a lui Lancelot plimbându-se neînsoţit prin curte, cu chipul marcat de singurătate şi frustrare... *Nu am folosit viziunea şi nici nu m-am slujit de magie ca să-l atrag spre mine dintr-un interes egoist... Totul a venit nechemat...*

Tăcută, mişcându-se uşor, ca să nu o trezească pe Elaine, s-a eliberat de braţul ei şi, delicat, s-a strecurat afară din pat. Îşi scosese doar încălţările; s-a aplecat să şi le tragă pe picioare, apoi, fără să scoată un sunet, a ieşit din iatac, mişcându-se ca o apariţie de la Avalon.

Dacă este un vis născut de propria-mi imaginaţie, dacă nu se află acolo, o să mă plimb puţin în lumina lunii ca să-mi răcoresc fruntea, iar apoi mă întorc în pat şi nimic rău nu se va întâmpla. Însă imaginea a stăruit în mintea ei şi şi-a dat seama că Lancelot era acolo, singur *şi treaz, la fel ca ea.*

Doar şi el era de la Avalon... *Fluxurile soarelui îi aleargă şi lui*

prin sânge... Strecurându-se discret pe uşă, pe lângă straja ce moţăia, a aruncat o privire spre cer. Plină doar pe sfert, luna ilumina puternic spaţiul pavat cu piatră din faţa grajdurilor. Nu, nu acolo; pe după colţ... Vreme de o clipă, Morgaine a gândit: *Nu e aici, am visat, a fost doar închipuirea mea.* Cuprinsă brusc de ruşine, a dat să facă drumul întors ca să meargă înapoi la culcare; se putea întâmpla ca străjerul să o surprindă acolo şi toţi aveau să afle că sora regelui se furişase afară din casă, în vreme ce restul lumii dormea dusă, fără îndoială dornică de dezmăţ...

— Cine e? Stai şi spune cine eşti!

Glasul era scăzut şi aspru; Lancelot. Pe neaşteptate, în ciuda exaltării de mai devreme, Morgaine a început să se teamă; viziunea se adeverise, dar ce avea să facă acum? Lancelot dusese mâna la spadă; printre umbre, părea foarte înalt şi subţiratic.

— Morgaine, a spus ea încet, iar el a lăsat mâna să alunece pe lângă mânerul spadei.

— Verişoară, tu eşti?

Ea a ieşti dintre umbre, iar trăsăturile lui, aprige şi tulburate, s-au înmuiat când a văzut-o.

— Ce cauţi afară atât de târziu? Ai venit să mă cauţi — s-a întâmplat ceva? Arthur?... Regina?...

Până şi în aceste momente mintea îi este tot la regină, a gândit Morgaine, şi a simţit o furnicătură în vârful degetelor şi în muşchii gambelor, de furie şi emoţie.

— Nu, totul este bine, din câte am eu ştire, a răspuns ea. Nu cunosc secretele iatacului regal!

El a roşit uşor, căci în întuneric pe faţă i-a apărut doar o umbră, şi şi-a mutat privirea de la ea.

— Nu puteam adormi, a spus ea. De ce mă întrebi ce fac aici când nici tu nu te-ai culcat? Ori te-a numit Arthur straja lui de noapte?

A simţit cum Lancelot a zâmbit.

— Nu sunt straja lui, cum nici tu nu eşti. Am devenit neliniştit când i-am văzut pe toţi dormind în jurul meu — cred că luna mi-o fi pătruns în sânge.

Aceleaşi vorbe pe care le rostise şi ea faţă de Elaine şi, într-un fel, asta i-a sunat ca un semn bun, un simbol că mintea lor gândea aidoma şi că fiecare răspundea la chemarea celuilalt, tot astfel

cum o harpă tăcută vibrează când o coardă a alteia este ciupită şi scoate un sunet.

Ajuns alături de ea şi vorbind calm, Lancelot a spus:

— Am devenit neliniştit în nopţile din urmă, fiindcă mă gândesc la atâtea bătălii...

— Şi vrei să te întorci la luptă ca orice alt soldat?

El a oftat.

— Nu. Cu toate că e nedemn pentru un soldat să viseze la pace.

— Eu nu gândesc la fel, a spus încet Morgaine. De ce altceva mergi la război, dacă nu pentru ca toată lumea să se bucure de pace? Dacă un soldat îşi iubeşte prea mult meseria, atunci el nu devine decât o unealtă de ucidere. Ce altceva i-a adus pe romani pe insula noastră fericită în afară de dragostea de cuceriri şi bătălii de dragul bătăliilor?

Lancelot a surâs.

— Tatăl rău a fost roman, verişoară. La fel ca şi al meu.

— Şi cu toate astea, mă gândesc mai mult la pacea Triburilor, care nu voiau altceva decât să trudească la recoltele lor de orz în pace, venerând-o pe Zeiţă. Eu aparţin poporului mamei mele — şi poporului tău.

— Da, da, toţi acei mari eroi din vechime despre care am mai vorbit — Ahile, Alexandru — cu toţii au socotit că războiul şi bătăliile reprezintă adevărata ocupaţie a bărbaţilor şi chiar şi acum, pe aceste insule, am ajuns ca toţi bărbaţii să se gândească întâi la bătălii şi să socotească pacea doar o perioadă de linişte, de care numai femeile ştiu să se bucure, a zis el şi a oftat. Acestea sunt gânduri apăsătoare — nici nu e de mirare că somnul ne ocoleşte, Morgaine. În noaptea asta aş da toate marile arme făurite vreodată şi toate cântecele înălţătoare despre Ahile şi Alexandru pentru un măr luat de pe o ramură din Avalon...

Apoi a întors capul. Morgaine şi-a strecurat mâna în a lui.

— Şi eu la fel, vere.

— Nu înţeleg de ce mi-e dor de Avalon — doar n-am trăit multă vreme acolo. Şi totuşi îl socotesc cel mai frumos loc de pe pământ — asta dacă se află pe acest pământ. Farmecele vechilor druizi, aşa cred, l-au scos din această lume, pentru că este prea frumos pentru noi, oamenii imperfecţi, şi trebuie că a rămas ca un vis despre rai, imposibil de atins... Apoi, cu un hohot de râs, şi-

a adus aminte: Confesorului meu nu i-ar plăcea să audă asemenea vorbe!

Morgaine a chicotit înfundat.

— Şi deci ai devenit creştin, Lancelot?

— Mă tem că nu prea bun, i-a răspuns el. Şi totuşi, credinţa lor mi se pare atât de simplă şi bună, încât aş vrea să o pot avea şi eu. Ei spun: crede în ceea ce nu ai văzut, fă ceea ce nu cunoşti, fiindcă asta e o virtute mai mare decât să crezi în ceea ce ai mai văzut. Până şi Iisus, se spune, atunci când s-a ridicat din morţi, l-a certat pe un om ce a vrut să atingă rănile sale, ca să se convingă că nu era o vedenie ori spirit, fiindcă era mai bine să creadă fără să vadă.

— Însă ne vom înălţa din nou, a spus Morgaine foarte încet, mereu şi mereu. Nu venim pe lume doar o dată, ca să plecăm apoi în raiul ori iadul lor, ci trăim mereu, până ce ajungem aproape ca Zeii.

El şi-a plecat capul. Acum, după ce ochii i se obişnuiseră cu lumina scăzută a lunii, l-a putut vedea limpede, conturul delicat al tâmplelor curbându-se pe lângă ochi, linia îngustă a fălcii, întunecimea moale a genelor şi părul unduindu-i-se peste frunte. Frumuseţea lui a făcut-o iarăşi să simtă o durere în suflet.

— Uitasem că eşti preoteasă, şi că tu crezi...

Mâinile le erau prinse uşor; Morgaine a simţit agitaţia degetelor lui şi i-a dat drumul mâinii.

— Uneori nu mai ştiu în ce cred. Pesemne că am stat prea multă vreme departe de Avalon.

— Nici eu nu mai ştiu în ce să cred, a recunoscut el, am văzut atât de mulţi bărbaţi murind, dar şi femei şi copii, în acest război îndelungat, încât am impresia că lupt încă de când am crescut îndeajuns de mare ca să pot ţine o spadă în mână. Iar când îi văd murind, mă gândesc că şi credinţa este o iluzie, şi că murim la fel ca animalele şi nu mai existăm deloc — la fel ca iarba tăiată sau ca zăpada din anul ce a trecut...

— Dar aceste lucruri revin mereu, i-a şoptit Morgaine.

— Aşa să fie? Ori şi asta e o iluzie? a întrebat el cu amărăciune. Cred că probabil nimic nu are înţeles — toate vorbele acestea despre Zei şi Zeiţă sunt doar poveşti de adormit copii. Vai, Morgaine, oare de ce vorbim astfel? S-ar cuveni să te duci la

odihnă, şi eu la fel..

— Aşa voi face dacă doreşti asta, a spus ea, şi chiar în momentul în care s-a întors, a simţit un val de fericire, pentru că el a întins mâna să i-o prindă pe a ei.

— Nu, nu… Când rămân singur, cad pradă acestor nenorocite închipuiri şi îndoieli, iar dacă ele trebuie să vină, aş prefera să le rostesc cu voce tare, ca să aud ce nebunie reprezintă. Rămâi cu mine, Morgaine…

— Rămân atâta vreme cât doreşti, i-a şoptit ea şi a simţit lacrimi apărându-i în ochi. A întins braţele şi l-a prins de talie; braţele lui puternice s-au încolăcit în jurul ei, apoi s-au dezlipit de ea, parcă sugerând remuşcarea.

— Eşti atât de mică — uitasem cât de mică eşti — te-aş putea frânge între mâini, verişoară… Palmele lui i-au ajuns la păr, pe care ea şi-l lăsase liber pe sub văl. El a mângâiat-o; apoi a înfăşurat o buclă în jurul degetelor. Morgaine, Morgaine, câteodată mi se pare că eşti unul dintre puţinele lucruri cu adevărat bune din viaţa mea — la fel ca una dintre fiinţele fermecate despre care se povesteşte în legende, femeia spiriduş care vine din tărâmul necunoscut ca să îi vorbească de frumuseţe unui muritor, apoi pleacă iarăşi spre insulele dinspre apus şi nu mai apare niciodată…

— Dar eu nu voi pleca, i-a şoptit ea.

— Nu.

Într-o latură a curţii pavate exista o clădire unde oamenii îşi aşteptau caii; a tras-o spre acel loc şi i-a spus:

— Stai lângă mine… Apoi a şovăit. Nu, acesta nu este un loc potrivit pentru o doamnă… Şi a început să râdă. Aşa cum nici grajdul nu a fost potrivit în ziua aceea — mai ţii minte, Morgaine?

— Credeam că ai uitat după ce diavolul acela de cal te-a azvârlit din şa…

— N-ar trebui să vorbeşti aşa despre el. I-a salvat nu numai o dată viaţa lui Arthur în bătălii, iar el l-ar socoti mai curând îngerul lui păzitor, a spus Lancelot. Vai, dar aceea a fost o zi a nenorocirilor. Ţi-aş fi făcut o nedreptate, verişoară, dacă aş fi profitat de tine atunci. De multe ori am voit să mă scuz, şi să te aud cum mă ierţi, spunând că nu mă urăşti …

— Să te urăsc? Morgaine a ridicat privirea spre el şi a simţit

brusc o ameţeală din cauza emoţiei puternice. Eu, să te urăsc? Poate doar pe cei care ne-au întrerupt...

— Aşa să fie oare? a întrebat el cu glas moale.

I-a cuprins faţa între palme şi s-a aplecat, lipindu-şi buzele de ale ei. Morgaine s-a lipit moale de el şi a deschis gura sub buzele lui. Lancelot era proaspăt bărbierit, după moda romană, şi ea a simţit moliciunea puţin aspră a feţei lui, dulceaţa caldă a limbii care îi căuta gura. A tras-o mai aproape, cât pe ce să o ridice de la pământ, scoţând un murmur slab. Sărutul a continuat până când, în cele din urmă, parcă împotriva vrerii ei, a trebuit să-şi elibereze gura ca să poată respira, iar el a râs delicat, scoţând un sunet de uimire.

— Aşadar, iar suntem împreună... S-ar părea că am mai trecut prin situaţia asta... dar de data asta o să tai capul oricui care ne întrerupe... Numai că ne aflăm aici, în curtea grajdurilor, ca un servitor şi o fată de la bucătărie. Şi acum, Morgaine? Unde mergem?

Morgaine nu i-a putut răspunde — se părea că nu exista alt loc sigur în care să meargă. Nu-l putea duce în iatacul ei, unde dormea cu Elaine şi alte patru fecioare ale lui Guinevere, iar Lancelot spusese că prefera să doarmă printre soldaţi. Pe de altă parte, ceva nelămurit îi spunea că nu aceasta era calea; sora regelui şi prietenul regelui nu trebuia să caute un pod cu fân. Calea cea bună, dacă aşa simţeau unul faţă de celălalt, era să aştepte până în zori şi să ceară permisiunea lui Arthur să se căsătorească...

Cu toate acestea, în adâncul inimii, ascuns în aşa fel încât nici nu era nevoie ca ea să caute, Morgaine şi-a dat seama că nu exact asta dorea Lancelot; se putea să o dorească într-o clipă de patimă, dar numai atât. Şi pentru acea clipă de patimă trebuia ca ea să-l oblige la un legământ de o viaţă? Modul de desfăşurare a sărbătorilor tribale era mai cinstit, bărbatul şi femeia se uneau odată cu fluxurile soarelui şi lunii din sângele lor, aşa cum voia Zeiţa; iar mai târziu, doar dacă aşa doreau, cei doi puteau împărţi un cămin şi creşte copii în cadrul căsătoriei. În adâncul sufletului ştia că nici ea însăşi nu voia să se căsătorească cu Lancelot, ori cu un altul — cu toate că simţea, de dragul lui şi al lui Arthur, ba chiar şi de dragul lui Guinevere, că ar fi fost cel mai potrivit ca să

îl îndepărteze pe Lancelot de la curte.

Însă acela fusese un gând trecător. O ameţise prezenţa lui atât de aproape, zgomotul inimii lui bătându-i lângă obraz — el o dorea; în acele momente, în inima lui nu mai exista Guinevere ori altcineva, ci doar ea, Morgaine.

Facă-se aşa cum voieşte Zeiţa, bărbatul şi femeia...

— Ştiu, i-a şoptit ea, şi s-a prins de mâna lui.

După ce au ocolit grajdurile şi au ajuns în spatele lor şi al fierăriei, au găsit o cărare ce ducea spre livadă. Iarba era înaltă şi moale, iar uneori, în după amiezile însorite, femeile se aşezau acolo.

Lancelot şi-a întins mantia pe iarbă. În jurul lor se simţea un miros greu de definit, de mere verzi şi ierburi, iar Morgaine a gândit: *Parcă am fi în Avalon.* Cu acea calitate a lui de a-i surprinde gândurile, el a murmurat:

— Ne-am găsit colţişorul de Avalon pentru noaptea aceasta, şi a tras-o jos, sub el.

I-a scos vălul, apoi i-a mângâiat părul, însă nu părea să se grăbească în a obţine mai mult, fiindcă a continuat să o strângă uşor, aplecându-se când şi când să o sărute pe obraz ori pe frunte.

— Iarba e uscată; încă nu a căzut roua. S-ar putea ca mâine să plouă, înainte de a se lumina, a murmurat el mângâindu-i umărul şi mâinile delicate. Morgaine i-a simţit palmele întărite şi bătătorite de mânerul spadei, atât de aspre încât asta a făcut-o să-şi aducă aminte, cu o tresărire, că el era cu patru ani mai tânăr decât ea. Auzise povestea — se născuse când Viviane crezuse că nu va mai putea aduce copii pe lume. Degetele lui lungi îi puteau cuprinde toată mâna, ascunzând-o între ele; el s-a jucat cu degetele ei, apoi cu inelele, iar mâna a alunecat spre sâni şi i-a desfăcut şireturile. Cutremurându-se, a simţit că ameţeşte, iar patima a cutreierat-o ca fluxul care vine dinspre mare şi acoperă plaja, astfel că s-a scufundat şi s-a înecat în săruturile lui. El a murmurat ceva ce ea nu a reuşit să audă, însă nu l-a rugat să repete, pentru că trecuse deja dincolo de cuvinte.

Lancelot a trebuit să o ajute să-şi scoată rochia. Rochiile purtate la curte erau mai complicate decât cele de preoteasă, astfel că Morgaine s-a simţit stângace, neştiutoare. Oare el avea

să o placă? Sânii i se păreau lipsiţi de fermitate, fiindcă aşa îi rămăseseră după naşterea lui Gwydion; însă şi-a amintit cum fuseseră când el o mângâiase prima oară: mici şi tari.

Însă el, în timp ce-i mângâia sânii, luând sfârcurile între degete şi apoi între buze şi dinţi, el părea să nu ia nimic în seamă. Apoi ea a pierdut orice şir al gândurilor, fiindcă pe lume nu mai exista nimic altceva decât palmele lui care o atingeau, senzaţia de trezie din vârful degetelor ei când îşi trecea palmele peste netezimea spatelui şi umerilor lui, moliciunea plăcută a părului acela de jos... Îşi închipuise că părul de pe pieptul unui bărbat era sârmos şi aspru, însă era moale şi mătăsos ca al ei, cârlionţat şi des. Ca prin vis, şi-a adus aminte că prima oară fusese cu un tânăr ce abia împlinise şaptesprezece ani, care nu ştia mai nimic, astfel că ea trebuise să-l îndrume, să îi arate ce să facă... iar pentru ea, acel contact fusese primul, astfel că lui Lancelot i se dădea aproape fecioară... Traversată de un val de îndurerare, şi-a dorit ca pentru ea să fi fost prima oară, astfel încât să fie o binecuvântare când îşi va aduce aminte; aşa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile, aşa ar fi trebuit... Şi-a lipit trupul de al lui, agăţându-se de el şi invitându-l, gemând, fiindcă acum abia mai putea rezista să aştepte multă vreme...

I s-a părut că el încă nu era pregătit, deşi ea era foarte vie şi prezentă, fiindcă trupul i se unduia odată cu pulsul vieţii şi al dorinţei lăuntrice. El a continuat să o sărute, palmele lui au mângâiat-o şi liniştit-o, însă acum ea nu voia să fie liniştită, trupul ei ţipa după împlinire, era o foame, o durere mistuitoare. A încercat să vorbească, să-l roage, însă nu a putut scoate decât un scâncet aducând a suspin.

El a ţinut-o cu blândeţe lipită de sine, încă mângâind-o.

— Nu, Morgaine, aşteaptă, nu mai e mult — nu vreau să-ţi fac rău ori să te dezonorez, nici nu m-am gândit la asta, uite, stai lipită de mine, o să te mulţumesc...

Şi, disperată şi derutată, ea l-a lăsat să facă ce voia, dar chiar în timp ce trupul ei ţipa după plăcerea pe care el i-o putea da, înlăuntrul ei a început să crească o furie ciudată. Unde era fluxul vieţii dintre cele două trupuri, dintre bărbat şi femeie, curenţii Zeiţei crescând în ei şi împingându-i înainte? Într-un fel nelămurit, i s-a părut că el punea stavilă acelui curent, că

transforma iubirea ei pentru el în ceva de batjocură, într-un joc şi într-o prefăcătorie. Iar lui se părea că nu-i pasă, el avea impresia că aş trebuia să se desfăşoare totul, astfel încât amândoi să obţină plăcerea... Ca şi cum, în afara trupurilor lor, nimic altceva nu avea importanţă, că nu exista o altă unire mai măreaţă decât aceea cu întregul vieţii. Pentru preotesele crescute la Avalon, ce trăiau la unison cu fluxurile mari ale vieţi şi eternităţii, acel mod de împreunare atent, senzual, căutat, le apărea aproape o blasfemie, un refuz de a se lăsa în voia Zeiţei.

Iar apoi, în amestecul profund de plăcere şi urnire, a căutat să îl scuze. El nu fusese crescut la Avalon, ci azvârlit, după ce fusese educat ca un copil adoptiv, la curte şi în tabere militare; era soldat încă de când se dovedise în stare să ridice o spadă, îşi petrecuse viaţa pe câmpul de luptă, pesemne că nici nu ştia, ori poate se obişnuise cu femei care nu îi oferiseră decât o uşurare de o clipă pentru trupul lui, ori femei care voiau să se joace de-a iubirea, fără să ofere nimic... El îi spusese: *Nu vreau să-ţi fac rău ori să te dezonorez,* ca şi cum ar fi crezut cu adevărat că putea fi ceva rău ori dezonorant în acea împreunare şi împlinire. Acum, epuizat, se întorsese puţin de lângă ea, însă tot o atingea, jucându-se cu ea, trecându-şi degetele prin părul fin dintre coapsele ei, sărutând-o pe gât ori pe sâni. Morgaine a închis ochii, rămânând lângă el, însă simţindu-se furioasă şi pustiită — ei bine, probabil că nici nu merita mai mult, ea jucase rolul unei târfe venind la el în acel mod, poate că merita să fie tratată astfel... Se dovedise atât de lipsită de minte încât se lăsase posedată aşa, îngăduindu-i să facă tot ce voise, ştiind că dacă ar fi cerut mai mult ar fi pierdut până şi asta, însă tânjea după el, încă îl dorea cu o durere ce nu avea cum să fie potolită. Însă el nu o dorea deloc... În adâncul sufletului, tânjea tot după Guinevere, ori după altă femeie pe care o putea avea fără să ofere nimic mai mult decât acea atingere goală a pielii pe piele... o femeie care se putea mulţumi doar cu a se da, fără a cere de la el nimic altceva decât plăcere. Prin durerea şi foamea ei de iubire se strecura o undă firavă de dispreţ, iar asta era cea mai mare durere dintre toate — că îl iubea la fel de mult, că ştia că îl va iubi mereu, la fel ca în acele momente de foame şi deznădejde.

S-a ridicat în capul oaselor şi a tras rochia spre ea, fixând-o

peste umeri cu degete tremurătoare. El a rămas tăcut şi a urmărit-o, apoi a întins mâna să o ajute. După o vreme, a spus cu regret în glas:

— Am făcut rău, Morgaine, eu şi cu tine. Eşti supărată pe mine?

Ea nu s-a simţit în stare să-i răspundă; glasul îi amuţise de durere. În cele din urmă, chinuindu-se să articuleze vorbele, a spus:

— Nu, nu sunt supărată, şi şi-a dat seama că ar fi trebuit să ridice glasul şi să strige la el, să ceară ceea ce nu îi putuse oferi — şi probabil ceea ce nu putea oferi nici unei femei.

— Eşti vara mea, ruda mea de sânge — dar nu am făcut nimic rău, a zis el, şi vocea i-a tremurat. Cel puţin nu mă pot învinovăţi cu nimic... Dacă te-am dezonorat în faţa întregii curţi — n-aş vrea asta pentru nimic în lume — crede-mă, te iubesc mult...

În acele momente, ea nu a mai reuşit să-şi reprime suspinele.

— Lancelot, te rog, în numele Zeiţei, nu mai vorbi astfel! Ce rău s-a făcut? S-a petrecut aşa cum a voit Zeiţa, aşa cum am vrut amândoi...

El a făcut un semn care i-a trădat deznădejdea.

— Tu vorbeşti astfel, despre Zeiţă şi asemenea lucruri păgâne... Aproape că mă înspăimânţi, rudă a mea, când am vrut să mă păzesc de păcat şi totuşi te-am privit cu dorinţă carnală şi ochi desfrânaţi, ştiind că era rău ce făceam. Şi-a îmbrăcat straiele cu degete tremurânde. Într-un târziu, aproape înecându-se, a adăugat: Păcatul mi se pare mai mortal, cred eu, decât atât... Aş vrea ca tu să nu fi fost ca o mamă faţă de mine, Morgaine...

Asta a venit ca o palmă peste obraz, ca o lovitură crudă şi trădătoare. Vreme de o clipă, Morgaine nu a reuşit să scoată nici o vorbă. Apoi a avut senzaţia că întreaga furie a Zeiţei jignite o cotropeşte şi s-a pomenit ridicându-se, dominatoare şi a înţeles că era aura Zeiţei pe care o căpătase; s-a simţit, în ciuda micimii şi insignifianţei ei, mult deasupra lui şi a văzut cum puternicul cavaler, căpitanul peste cavaleria regelui, se făcu mic şi se sperie, aşa cum toţi bărbaţii sunt mărunţi în ochii Zeiţei.

— Eşti un prost demn de toată mila, Lancelot, a spus Morgaine. Nici nu merită să fii blestemat!

S-a întors şi s-a îndepărtat în fugă de el, lăsându-l să stea

acolo, cu pantalonii pe jumătate îmbrăcaţi, privind după ea cu ochi uimiţi şi ruşinaţi. Morgaine a simţit cum îi bate inima. Pe de o parte, ar fi vrut să urle la el, cu glas ascuţit ca de pescăruş; pe de alta, voia să se prăbuşească şi să plângă îndurerată, disperată, cerşind iubirea mai profundă pe care el i-o interzisese, refuzând Zeiţa din ea... Frânturi de gând i-au licărit în minte: o poveste veche despre Zeiţa surprinsă şi refuzată de un bărbat şi despre felul în care ea făcuse ca el să fie sfâşiat de câinii care alergau la vânătoare împreună cu ea... Şi a simţit tristeţea pentru că avusese ceea ce visase atâţia ani, iar totul se dovedise praf şi pulbere pentru ea.

Un preot ar zice că este răsplata pentru păcat. Asta am mai auzit-o, chiar destul de des, de la preotul lui Igraine înainte de a pleca să fiu crescută la Avalon. Să fiu în adâncul sufletului mai creştină decât ştiu eu? Şi, iarăşi, i s-a părut că inima ar trebui să i se frângă de nereuşita şi de dezastrul acela al iubirii.

În Avalon aşa ceva nu s-ar fi întâmplat nicicând — cei ce se apropiau de Zeiţă în acel fel nu i-ar fi refuzat niciodată puterea... A păşit nervoasă de colo-colo, simţind un foc dezlănţuit în vine, ştiind că, în afara unei alte preotese a Zeiţei, nimeni n-ar fi putut înţelege sentimentele ei. Viviane, s-a gândit ea cu dor, Viviane ar înţelege, ori Raven, ori oricare alta crescută în Casa Fecioarelor... *Ce am căutat atâţia ani petrecuţi departe de Zeiţă?*

VORBEŞTE MORGAINE...

Trei zile mai târziu, Arthur mi-a îngăduit să plec de la curte şi să călăresc până la Avalon; am spus doar că mi-e dor de Insulă şi de Viviane, mama mea adoptivă. Iar în acele trei zile nu am schimbat nici o vorbă cu Lancelot, în afara cuvintelor curtenitoare de fiecare zi, atunci când nu puteam evita întâlnirea cu el. Chiar şi atunci am ţinut ca ochii lui să nu îi întâlnească pe ai mei şi m-am simţit furioasă şi ruşinată, şi am făcut tot ce se putea ca să nu ajung deloc faţă în faţă cu el.

Şi astfel, am luat un cal şi am călărit spre răsărit printre coline şi dealuri; şi nu m-am întors la Caerleon vreme de mulţi ani, şi nici nu am ştiut nimic din ceea ce s-a mai întâmplat la curtea lui Arthur... Dar asta este o poveste pentru altă dată.

8

În vara anului ce a urmat, saxonii s-au strâns din nou în largul coastelor, iar Arthur şi oamenii lui au petrecut tot anul ca să strângă armată în vederea bătăliei despre care ştiau că are să vină. Arthur şi-a condus oştenii în luptă şi i-a alungat pe năvălitori, însă aceea nu a fost bătălia decisivă şi biruitoare pe care o sperase; adevărat, saxonii suferiseră pierderi mari, şi le trebuia mai bine de un an ca să-şi refacă forţele, dar Arthur nu avea suficienţi cai şi oameni ca să îi învingă în mod hotărâtor şi pentru totdeauna, aşa cum şi-ar fi dorit. În acea bătălie, el se alesese cu o rană care la început nu păruse gravă; însă s-a infectat şi a trebuit să stea ţintuit la pat mai toată toamna — primii fulgi de zăpadă începuseră deja să se învârtejească între zidurile de la Caerleon, iar el abia de era în stare să facă scurte plimbări prin curtea castelului, sprijinit de un toiag, cu cicatrice pe care avea să le poarte până în ziua morţii.

— Abia la primăvară voi putea călări din nou, a zis el posomorât către Guinevere, care stătea aproape de zidul curţii, având mantia albastră strânsă în jurul trupului.

— S-ar putea ca nici atunci, scumpul meu stăpân, a spus Lancelot, dacă stai în frig înainte ca rana să se vindece deplin. Vino înăuntru, rogu-te! Uite, pe mantia lui Guinevere s-au aşezat deja fulgi de zăpadă.

— Dar şi pe barba ta, Lancelot — ori să fie primele fire cărunte? l-a întrebat cu ironie Arthur, iar Lancelot a râs.

— Şi una, şi alta, cred eu. În situaţia asta ai un avantaj asupra mea, regele meu, barba ta este atât de blondă, încât firele cărunte nu se vor vedea când va veni vremea să albeşti. Te rog, sprijină-te de braţul meu.

Arthur ar fi vrut să refuze, însă Guinevere a intervenit

— Nu, ia-l de braţ, Arthur, căci nu vei folosi nimic din leacurile bune pe care ţi le-am dat dacă vei cădea — iar pietrele sunt alunecoase de la fulgii care se topesc de cum cad.

Oftând, Arthur s-a sprijinit de braţul prietenului său.

— Acum înţeleg ce înseamnă să fii bătrân. Guinevere s-a apropiat şi l-a luat de celălalt braţ, iar el a râs. O să mă mai iubiţi şi ajutaţi astfel şi când o să am barba şi părul albite, şi o să merg în toiag la fel ca Merlin?

— Chiar şi când vei ajunge la nouăzeci de ani, stăpâne, a zis Lancelot, râzând laolaltă cu el. Parcă văd, Guinevere sprijinindu-te de un braţ, iar eu de celălalt, în vreme ce venerabilul nostru rege se va îndrepta spre tronul său — cu toţii vom avea nouăzeci de ani sau aproape! Brusc, a redevenit serios. Mă îngrijorează Taliesin, stăpâne, a slăbit rău, iar ochii nu-l mai ajută. Nu ar trebui să se întoarcă la Avalon şi să-şi petreacă ultimii ani de viaţă în pace?

— Fără îndoială că aşa s-ar cuveni, i-a răspuns Arthur. Dar el spune că nu voieşte să mă lase singur, având doar preoţii drept sfetnici...

— Ce consilieri mai buni decât preoţii ai putea găsi, stăpâne? s-a aprins Guinevere.

Ura nepământeanul cuvânt *Avalon;* o înspăimânta gândul că Arthur jurase să apere obiceiurile păgâne de acolo.

Au ajuns în sala mare, unde ardea un foc, iar Arthur a făcut un gest ce i-a trădat iritarea când Lancelot l-a ajutat să stea jos.

— Aşa, puneţi-l pe moş lângă foc şi daţi-i leacuri de răceală! Mă minunez că îmi îngăduiţi să port încălţări şi ciorapi, şi nu mă îmbrăcaţi cu o cămaşă de noapte!

— Stăpâne drag..., a început Guinevere, însă Lancelot şi-a lăsat o mână pe umărul ei.

— Nu te îngrijora, rudă a mea, toţi bărbaţii sunt la fel de morocănoşi când suferă de ceva. Dacă este însă îngrijit de femei frumoase şi tratat cu mâncăruri fine, aşternuturi curate şi leacuri de răceală, pe care le urăşte, nici nu va şti când va începe să se simtă bine... O dată, pe când eram rănit, au am zăcut într-o tabără de pe câmp şi m-a îngrijit un bătrân sătul de toate, care era prea beteag ca să mai lupte, şi am stat în propria-mi scârnă, pentru că nu mă puteam ridica şi nimeni nu s-a apropiat de mine ca să mă ajute, şi nu mi se aducea decât pâine uscată pe care trebuia să o înmoi în bere acrită. Nu mai bombăni, Arthur, altfel o să mă îngrijesc să îţi tratezi rana ca un bărbat, aşa cum se cuvine să procedeze un adevărat oştean!

— Da, te şi văd în stare de asta, a zis Arthur, zâmbind plin de afecţiune către prietenul său. Nu te arăţi prea temător de regele tău, Galahad... Apoi a luat lingura din corn de animal din mâna lui Guinevere şi s-a apucat să mănânce amestecul de vin încălzit cu pâine şi miere. Aha, este bun şi mă încălzeşte — are şi mirodenii, mirodeniile pe care m-ai rugat să le trimit de la Londinium, adevărat?

După ce Arthur a terminat, Cai s-a apropiat de el şi a întrebat:

— Cum se mai simte rănitul nostru după o oră de plimbare? Stăpâne, mai ai dureri mari?

— Nu la fel de mari ca data trecută, asta e tot ce pot zice, i-a răspuns Arthur. Este prima oară că am cunoscut ce înseamnă spaima adevărată, spaima că aş putea muri înainte de a-mi fi împlinit datoria.

— Dumnezeu a voit altfel, a spus Guinevere.

Arthur a bătut-o uşor peste mână.

— Şi eu mi-am zis la fel, dar un glas lăuntric îmi tot spunea că e mare păcat de trufie să crezi că poţi scăpa de ceea ce voieşte Dumnezeu, şi câtă vreme nu am fost în stare să pun piciorul pe pământ m-am gândit îndelung la astfel de lucruri.

— Eu nu văd multe lucruri ce ţi-au rămas nefăptuite, în afară de victoria definitivă împotriva saxonilor, stăpâne, a spus Cai, dar acum trebuie să te duci la pat, pentru că ai ostenit de plimbarea făcută pe afară.

După ce Arthur s-a întins, Cai i-a scos straiele şi a examinat rana care încă supura uşor şi mânjise feşele.

— O să trimit după femei, a spus Cai, pentru că trebuie să ţi se pună din nou cârpe fierbinţi pe rană — căci ai forţat-o. Este bine că nu s-a deschis din nou în timp ce umblai pe jos.

După ce femeile au adus vase cu apă clocotită şi au amestecat compresele cu ierburi şi au aşezat peste rană cârpele atât de fierbinţi încât Arthur s-a schimonosit şi a început să urle de durere, Cai a urmat:

— Arthur, ai avut mare noroc. Dacă spada te-ar fi lovit cu o palmă mai într-o parte, Guinevere ar fi avut mai multe motive să jelească, iar tu ai fi devenit cunoscut în tot regatul ca fiind regele scopit... Ca în legenda aceea din vechime! Nu ştii povestea? Regele e rănit la coapsă şi, pe măsură ce puterea lui scade, tot

astfel se întâmplă cu pământurile sale, până când apare un tânăr care poate să le facă din nou roditoare...

Guinevere s-a cutremurat, iar Arthur, chinuit de dureri din cauza compreselor fierbinţi, a spus pe un ton morocănos:

— Asta nu e o poveste potrivită să o spui unui om rănit!

— Ba eu cred că te va face mai conştient de norocul pe care l-ai avut, căci ţara ta nu va rămâne neroditoare, a spus Cai. Cu puţin noroc, pe la Paşti, îndrăznesc a spune că pântecul reginei ar putea fi din nou plin.

— Să dea Dumnezeu, a zis Arthur, însă Guinevere s-a crispat şi s-a întors cu faţa de la el.

Mai concepuse o dată şi iarăşi pierduse copilul, atât de repede încât nici nu apucase să îşi dea seama că rămăsese grea — oare aşa avea să se întâmple mereu? Era stearpă, ori era pedeapsă de la Dumnezeu căzută pe capul ei pentru că nu se străduise de mai de mult ca să facă din soţul ei un creştin mai bun?

Una dintre femei a ridicat o compresă şi a vrut să o înlocuiască; Arthur a întins mâna după Guinevere.

— Nu, las-o pe doamna mea să facă asta, mâinile ei sunt mai pricepute..., a zis el, iar Guinevere a luat cârpa fierbinte — atât de încinsă, încât i-a ars degetele, însă ea a binecuvântat arsura ca pe o penitenţă.

Era vina ei, doar a ei; el trebuia să o alunge pentru că era stearpă, şi să-şi ia o soaţă care să-i poată dărui un copil. Greşise că se căsătorise cu ea — la nuntă avusese deja optsprezece ani, trecuse deja de anii cei mai fructuoşi. Poate că...

Dacă Morgaine ar fi aici, mi-aş călca pe inimă şi aş ruga-o să-mi dea farmecele care să mă facă fertilă...

— Eu cred că acum am avea nevoie de priceperea lui Morgaine, a spus ea. Rana lui Arthur nu se vindecă aşa cum s-ar cuveni, iar ea e recunoscută pentru ştiinţa de a tămădui, aşa cum este şi Doamna din Avalon. De ce nu trimitem pe cineva la Avalon ca să o roage pe una dintre ele să vină încoace?

Cai s-a încruntat spre ea şi a zis:

— Nu înţeleg ce nevoie este de aşa ceva. Rana lui Arthur se vindecă destul de bine — am văzut răni şi mai grave tămăduindu-se deplin.

— Cu toate acestea, tare m-aş bucura să-mi revăd sora, a spus

Arthur, ori prietena și binefăcătoarea mea, Doamna Lacului. Numai că, din câte mi-a zis Morgaine, nu cred că le vom vedea împreună.

— Arthur, dacă voiești, voi trimite un mesager la Avalon și o voi ruga pe mama să vină, a promis Lancelot, dar cât a rostit acestea, s-a uitat doar la Guinevere, iar ochii li s-au întâlnit vreme de o clipă.

În aceste luni în care Arthur fusese țintuit la pat, părea că el se aflase mereu alături de ea și reprezentase o asemenea tărie de nezdruncinat pentru ea, încât Guinevere nu știa ce s-ar fi făcut fără el; în primele zile, când nimeni nu crezuse că Arthur va supraviețui, el veghease împreună cu ea, neobosit, iar iubirea lui față de Arthur o făcuse să se rușineze de gândurile pe care le nutrea. *E vărul lui Arthur, la fel ca Gawaine, e la fel de aproape de tron, fiind fiul surorii lui Igraine; dacă lui Arthur i s-ar întâmpla ceva, atunci el ar putea fi regele bun de care avem nevoie... În vechime, regele era soțul reginei...*

— Să trimitem după Doamna Viviane? a întrebat Guinevere.

— Doar dacă tu voiești să o vezi, a zis Arthur și a oftat. Acum cred că am nevoie de răbdarea ei despre care a pomenit episcopul, când m-am sfătuit ultima oară cu el. Dumnezeu s-a arătat bun față de mine, făcându-mă să zac nu atât de nevolnic ca atunci când au venit saxonii prima oară, iar dacă el va continua să-și arate milostivirea, voi fi în stare să călăresc când vor ataca din nou. Gawaine a plecat spre miazănoapte să adune oameni, pentru Lot și Pellinore?

— Întocmai, a răspuns Lancelot și a râs. I-a spus lui Pellinore că balaurul lui va trebui să mai aștepte până când terminăm noi cu calul alb... El o să vină cu toți oamenii săi atunci când îl vom chema. Va sosi și Lot, cu toate că a îmbătrânit — nu va lăsa să-i scape nici un prilej ca regatul să poată ajunge pe mâna fiilor săi.

Și va ajunge sub stăpânirea fiilor săi, dacă Arthur nu-mi dăruiește un fiu, a gândit Guinevere; i s-a părut că orice vorbă rostită de cineva, indiferent despre ce se discuta, era o săgeată, o lovitură țintită spre inima ei pentru că nu-și îndeplinise prima datorie pe care o avea orice regină. Arthur o plăcea, ar fi putut fi fericiți, numai dacă ea s-ar fi eliberat măcar pentru un moment de vinovăția pentru că n-avea copil. O vreme, aproape că se

bucurase de acea rană, pentru că el nici nu se putea gândi să se culce cu vreo femeie, iar astfel nu i se putea aduce nici un reproş; îl putea îngriji şi îi putea pregăti licori tămăduitoare, avându-l pentru sine aşa cum o soaţă rareori reuşea atunci când soţul ei nu îi aparţinea ei, ci regatului. Îl putea iubi fără să se gândească mereu la vina ei când el o atingea; se gândea la iubirea lor, nu doar la teama şi speranţa ei deznădăjduită. *De astă dată o să mă lase grea; iar dacă aşa se va întâmpla, totul va merge bine cu mine, ori voi lepăda iar, năruind speranţele regatului?* Se îngrijorase de starea lui, îl îngrijise zi şi noapte, aşa cum face o mamă cu copilul ei bolnav, iar când el începuse să se înzdrăvenească, îi vorbise şi-i cântase — cu toate că nu avea voce la fel de dulce ca Morgaine — ba se dusese chiar ea la bucătărie şi îi gătise mâncărurile pe care un bărbat bolnav ar dori să le aibă, astfel încât să mai pună carne pe el după ce bolise şi se topise la începutul verii.

Şi totuşi, la ce bun toată grija mea dacă nu pot face să aibă un urmaş la tron?

— Tare rău îmi pare că nu-l avem pe Kevin aici, a spus Arthur. Aş vrea să ascult nişte muzică. Ori pe Morgaine; acum nu avem nici un menestrel aşa cum se cuvine la curte!

— Kevin s-a întors la Avalon, a spus Lancelot. Merlin mi-a zis că s-a dus acolo pentru nişte treburi preoţeşti, care sunt atât de secrete că mai multe nu mi-a putut povesti. Mă întreb de ce preoţii îngăduie acestor mistere druide să continue a se petrece într-o ţară creştină.

— De-s rege ori nu, eu nu dau porunci conştiinţei nimănui, a zis Arthur.

— Dumnezeu trebuie venerat aşa cum voieşte el, Arthur, nu aşa cum vor oamenii, de aceea ni l-a trimis pe Hristos, a spus Guinevere cu asprime în glas.

— Dar nu l-a trimis în ţara aceasta, a zis Arthur, iar când Iosif cel sfânt a venit la Glastonbury şi şi-a înfipt toiagul în pământul de acolo şi el a înflorit, druizii l-au primit cum se cuvine, iar el nu a privit cu dispreţ credinţa lor.

— Episcopul Patricius spune că aceasta este o poveste mincinoasă şi eretică, a insistat Guinevere, iar preoţii care împărtăşesc credinţa împreună cu druizii ar trebui lipsiţi de rangul lor preoţesc şi goniţi, aşa cum el i-a izgonit pe druizi!

— Cât voi trăi eu, nu va face aşa, a spus Arthur cu glas apăsat. Am jurat să proteguiesc Avalonul. A zâmbit şi a întins mâna spre spada Excalibur aflată în teaca îmbrăcată în catifea sângerie. Iar tu ai motive să fii recunoscătoare pentru magia aceasta, Guinevere — dacă n-aş fi avut spada asupra mea, nimic nu m-ar fi salvat. Aşa cum am fost rănit, trebuia să sângerez de moarte, şi numai magia ei a oprit sângele. Nu aş fi cel mai nerecunoscător om dacă aş trăda bunăvoinţa şi dărnicia lor?

— Crezi în aşa ceva? l-a întrebat Guinevere. Pui magia şi vrăjitoriile deasupra voinţei lui Dumnezeu?

— Iubita mea, a zis Arthur, şi i-a mângâiat părul blond, crezi că ceea ce face omul este împotriva voinţei lui Dumnezeu? Dacă această teacă m-a ajutat cu adevărat să nu sângerez de moarte, atunci înseamnă că voinţa Domnului a fost ca eu să nu mor. Credinţa mea, pare-se, este mai aproape de Dumnezeu decât a ta, dacă te temi că un vrăjitor ar putea desface ceea ce face Dumnezeu. Ne aflăm cu toţii în mâinile lui Dumnezeu.

Guinevere s-a uitat scurt la Lancelot; pe faţa lui apăruse un zâmbet şi, vreme de un moment, a avut impresia că el îi lua în derâdere, însă acel moment a trecut, iar ea a socotit că nu fusese decât o umbră.

— Păi, dacă muzică voieşti, cred că Taliesin ar putea veni să-ţi cânte; cu toate că a îmbătrânit, iar glasul nu-i mai este ca altădată, încă i-a rămas priceperea degetelor pe strune.

— Cheamă-l atunci, a încuviinţat Arthur şi a râs. În Scriptură ni se spune că bătrânul rege Saul l-a chemat pe harpistul lui cel tânăr să-i cânte ca să îi liniştească gândurile, dar uită-te la mine, un rege tânăr are nevoie de un harpist bătrân ca să-i mai lumineze sufletul!

Lancelot a plecat în căutarea lui Merlin, iar după ce acesta a venit cu harpa, au rămas cu toţii multă vreme să asculte muzică.

Guinevere s-a gândit la Morgaine, care şi ea îi cântase regelui. *Dacă ar veni să-mi dea un farmec — dar nu înainte ca stăpânul meu să se înzdrăvenească...* Iar apoi, privind peste foc, spre Lancelot, a simţit un gol. El stătea pe o bancă, rezemat, şi asculta muzica, cu mâinile prinse pe după cap şi cu picioarele lungi întinse spre foc. Ceilalţi, bărbaţi şi femei, se strânseseră aproape, ca să audă mai bine; Elaine, fiica lui Pellinore, se arătase

îndeajuns de îndrăzneaţă ca să se ghemuiască alături de Lancelot, însă el stătea fără să-i acorde nici o atenţie.

Ar trebui să îi găsim o soaţă lui Lancelot. Ar trebui să fac efortul de a-i scrie regelui Pellinore să i-o dea pe Elaine lui Lancelot; ea mi-e vară şi a ajuns la vârsta măritişului. Însă şi-a dat seama că nu va face asta; şi-a zis că va avea suficient timp pentru aşa ceva după ce Lancelot va spune că doreşte să se căsătorească.

Dacă Arthur nu se însănătoşeşte... Vai, nu, să nu nutresc astfel de gânduri... Şi-a făcut cruce pe ascuns. Dar, s-a gândit ea, de mult nu se mai aflase în braţele lui Arthur, şi probabil că nici nu-i putea dărui un copil... S-a trezit întrebându-se cum ar fi să se iubească cu Lancelot — oare el îi putea da copilul pe care şi-l dorea? Dacă şi l-ar lua pe Lancelot ca iubit? Ştia că existau femei care procedau astfel... Morgause nu făcuse nici un secret din asta; acum, după ce trecuse de vârsta la care putea face copii, aventurile ei deveniseră la fel de scandaloase ca purtările desfrânate ale lui Lot. A simţit că obrajii i se împurpurează şi a sperat că nimeni nu observase că ea privea la mâinile lui Lancelot stând cuminţi, aşezate în poală, şi s-a întrebat cum ar fi să le simtă mângâind-o — nu, nu îndrăznea să se gândească la asta.

Atunci când femeile îşi luau iubiţi trebuia să fie atente să nu rămână grele şi să nu dea viaţă unui copil care le putea aduce dizgraţia, dar dacă ea era stearpă, asta nu va avea nici o importanţă... ar fi norocul ei... Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea o femeie castă şi creştină să nutrească asemenea gânduri păcătoase? Când mai avusese astfel de gânduri şi le mărturisise, preotul spusese că se datorau faptului că soţul îi fusese bolnav atât de multă vreme şi că era firesc să se gândească la asemenea lucruri; însă ea trebuia să se roage pentru soţul ei şi să fie convinsă că lui îi venea şi mai greu. Iar Guinevere înţelesese că acela fusese un sfat bun şi cuviincios, însă simţise că preotul nu înţelesese pe deplin ce femeie păcătoasă era ea şi ce gânduri netrebnice şi rele îi treceau prin minte. Dacă şi-ar fi dat seama, ar fi dojenit-o aspru şi i-ar fi dat să facă penitenţă, iar atunci poate că ea s-ar fi simţit mai bine şi mai liberă...

Lancelot nu i-ar reproşa că este stearpă...

Şi-a dat seama că cineva îi rostise numele şi a ridicat capul derutată, ca şi cum gândurile i-ar fi fost surprinse de toţi.

— Nu, nu mai vreau muzică, Merlin, a spus Arthur. Uite, se întunecă, iar doamna mea a adormit. E ostenită după ce m-a îngrijit atât de mult, asta e sigur... Cai, pune oamenii să aşeze masa, dar eu vreau să merg în pat şi să mănânc acolo nişte carne.

Guinevere s-a ridicat, s-a dus la Elaine şi a rugat-o să îi ţină locul în sală; dorea să stea alături de stăpânul ei. Cai s-a dus să dea porunci slujitorilor, iar Lancelot a rămas să-i ofere braţul lui Arthur care şchiopăta, sprijinit în toiag, îndreptându-se către iatacul său. Lancelot a ajutat alături de ceilalţi pentru ca Arthur să se aşeze în pat, purtându-se la fel de atent ca o doică.

— Dacă va avea nevoie de ceva în timpul nopţii, să mă chemi, doar ştii unde dorm, a spus el cu glas scăzut către Guinevere. Eu îl pot ridica mai uşor decât oricare altul...

— Vai, nu, cred că nu va mai fi nevoie, a spus ea, dar îţi mulţumesc pentru bunătate.

Stând alături de ea, se vedea cât de înalt era; el şi-a lipit uşor palma de obrazul ei.

— Dacă vrei să mergi la culcare cu doamnele tale, rămân eu să-l veghez; după cum arăţi, ai avea nevoie de un somn neîntrerupt măcar o noapte. Eşti ca o mamă care nu se linişteşte decât după ce-şi vede copilul dormind netulburat. Îl pot veghea eu pe Arthur — nu este nevoie să mai stai! Eu o să rămân într-o cameră de unde să pot auzi orice chemare.

— Eşti tare bun cu mine, a spus ea, dar prefer să rămân alături de el.

— Dar să trimiţi după mine de va fi nevoie. Să nu încerci să-l ridici tu, a spus Lancelot, promite-mi asta, Guinevere.

Cât de dulce îi suna numele pe buzele lui; mai dulce decât atunci când rostea „regina mea" ori „doamna mea"...

— Îţi promit, prietene.

El s-a aplecat şi a sărutat-o uşor ca un fulg pe frunte.

— Pari la capătul puterilor, a zis el. Mergi şi dormi bine.

Palma lui a zăbovit încă o clipă pe obrazul ei, iar când şi-a retras-o, ea a simţit că obrazul îi este rece şi dureros, de parcă ar fi avut o durere de dinţi. S-a dus şi s-a întins alături de Arthur.

O vreme, şi-a închipuit că Arthur dormea. Într-un târziu, însă, pe întuneric, el a zis:

— Ne este bun prieten, adevărat, soţia mea?

— Nici un frate nu s-ar fi arătat mai bun.

— Eu şi Cai am fost crescuţi ca fraţi, şi îl iubesc mult, dar e adevărat ce se spune, că sângele apă nu se face, iar rudele de sânge creează o apropiere pe care nu mi-aş fi imaginat-o decât atunci când am ajuns să cunosc pe unii de acelaşi sânge cu mine... Arthur s-a mişcat şi a suspinat. Guinevere, aş dori să-ţi spun ceva.

Ea s-a înspăimântat, iar inima a început să-i bată nebuneşte — îl văzuse oare pe Lancelot sărutând-o, o va acuza de necredinţă?

— Promite-mi că nu vei plânge iar, nu suport asta. Îţi jur, nici nu mă gândesc să-ţi aduc vreo vină, dar suntem căsătoriţi de mulţi ani, şi în timpul acesta doar de două ori ai avut speranţa că vei aduce pe lume un copil... Nu, te rog, nu plânge, lasă-mă să vorbesc, a implorat-o el. S-ar putea să nu fie vina ta, ci a mea. Am mai avut şi alte femei, aşa cum fac toţi bărbaţii. Dar, cu toate că nu am făcut nici o încercare să ascund cine sunt, în toţi anii aceştia nici una nu a venit la mine, şi nici rubedenii de-ale ei, ca să-mi spună că femeia cu pricina a avut un copil bastard. S-a putea ca eu să nu am sămânţa vieţii, astfel că atunci când rămâi grea, copilul nu poate trăi până la naştere.

Ea a plecat capul, lăsând ca părul lung să-i acopere chipul ca un văl. Oare îşi găsea singur vină?

— Guinevere a mea, ascultă-mă, trebuie să avem un copil pentru acest regat. Dacă s-ar întâmpla să-mi oferi un copil pentru tron, te asigur că nu voi pune nici o întrebare. În ceea ce mă priveşte, orice copil ai purta în pântece, eu îl voi recunoaşte ca fiind al meu şi-l voi creşte ca pe propriul moştenitor.

Guinevere a avut impresia că fierbinţeala din obraji o va face să izbucnească în flăcări. O socotea capabilă să îl trădeze?

— Niciodată, niciodată n-aş putea face asta, stăpânul şi regele meu...

— Doar ştii obiceiurile de la Avalon — nu, soaţa mea, nu mă întrerupe, lasă-mă să vorbesc — în care un bărbat şi o femeie se împreunează în acest fel; se spune că acel copil s-a născut din Zeu. Guinevere, tare mult aş vrea ca Dumnezeu să ne trimită un copil, oricine ar fi acela care să împlinească voia Domnului zămislindu-l, mă înţelegi? Şi de s-ar întâmpla ca acela care va împlini voia cerului să fie unul dintre cei mai dragi prieteni ori cea mai apropiată rudă de sânge, atunci l-aş binecuvânta şi pe el

şi pe copilul pe care-l vei aduce pe lume. Nu, nu plânge, nu te mai tulbur, a zis el şi, oftând, a întins braţele spre ea, lăsând-o să se rezeme de umărul lui. Nu merit să mă iubeşti atât de mult.

După o vreme, Arthur a adormit, însă Guinevere a rămas trează, iar lacrimile au început să i se rostogolească pe faţă. *Vai, nu, a* gândit ea, *iubirea mea, stăpânul meu drag, eu nu sunt demnă de iubirea ta, iar acum aproape că îmi îngădui să te înşel.* Brusc, şi pentru prima oară în viaţa ei, i-a invidiat pe Arthur şi pe Lancelot. Erau bărbaţi, aveau o viaţă plină de acţiune, trebuia să iasă în lume şi să rişte moartea ori chinuri şi mai mari în lupte, însă erau scutiţi de asemenea hotărâri. Orice ar fi făcut ea, ori de câte ori lua o hotărâre, indiferent cât de neînsemnată, dacă era ceva mai mult decât alegerea între ied sau carne uscată de vită, atunci îi împovăra sufletul, căci trebuia să hotărască soarta regatelor. Acum avea dreptul să aleagă, nu mai era pur şi simplu voinţa lui Dumnezeu, ca ea să dea sau nu un urmaş la tronul regatului; unul care să aibă în vine sânge din sângele lui Uther Pendragon, ori... ori al altcuiva. Cum putea ea, o biată femeie, să ia acea hotărâre? Guinevere şi-a tras velinţa peste cap şi s-a făcut ghem, rămânând aşa în pat.

Nu mai departe de acea seară stătuse şi-l urmărise pe Lancelot ascultându-l pe harpist, şi în minte i se furişase un gând. Îl iubea de mult, dar acum ajunsese să înţeleagă că îl dorea; în adâncul inimii, nu era cu nimic mai bună decât Morgause, care făcuse pe târfa când voise, dându-se cavalerilor soţului ei şi chiar, aşa se şoptea pe la colţuri, chiar unor paji sau slujitori frumoşi. Arthur era prea bun şi de aceea ajunsese să-l iubească mult; la Caerleon îşi găsise adăpostul şi liniştea. Nu trebuia ca lumea din castel şi din jurul lui să spună vorbe scandaloase despre ea, aşa cum se vorbea despre Morgause.

Guinevere voia să fie cinstită, să-şi păstreze sufletul curat şi virtutea neatinsă, dar voia şi ca poporul să-i vadă virtutea şi să o socotească o regină bună şi nepătată; ea nu ştia nimic rău despre Morgaine, de exemplu, trăise alături de ea trei ani, iar Morgaine era la fel de virtuoasă ca şi ea. Cu toate acestea, se zvonea că era vrăjitoare pentru că trăise la Avalon şi avea unele cunoştinţe despre ierburi vindecătoare şi semne, şi de aceea lumea de la curte şi din jurul castelului îi scosese vorbe că ţinea legătura cu

oamenii-spiriduşi sau cu Diavolul; şi chiar ea însăşi, cunoscând-o pe Morgaine, se întreba câteodată cum de se putea ca atâţia oameni să spună neadevăruri.

Iar mâine va trebui să dea ochii cu Lancelot şi să-l îngrijească în continuare de Arthur, ştiind că el aproape îi dăduse îngăduinţă... Cum se va mai putea uita de acum înainte în ochii lui Lancelot? Şi el era din sângele celor de la Avalon, fiind fiul Doamnei Lacului, pesemne că şi el putea citi cât de cât gândurile altora, iar el va vedea în ochii ei şi va şti ce gândeşte.

Iar apoi furia, atât de violentă încât a înspăimântat-o, a cuprins-o, făcând-o să tremure din tot trupul. Stând întinsă, furioasă şi înspăimântată, s-a gândit că nu va îndrăzni niciodată să mai iasă pe uşă de teama a ceea ce ar putea alege să facă. Orice femeie de la curte îl dorea pe Lancelot — da, până şi Morgaine; o văzuse pe cumnata ei privindu-l şi atunci când, demult, Arthur spusese că ei ar trebui să se căsătorească, ea se simţise nenorocită; Lancelot o va considera prea îndrăzneaţă pe Morgaine. Şi pesemne se certaseră, pentru că în ultimele două zile dinaintea plecării lui Morgaine spre Avalon, îşi vorbiseră mai puţin decât de obicei şi nici nu-şi întorseseră ochii unul către celălalt.

Da, îi lipsea Morgaine... dar una peste alta, se bucura că ea nu rămăsese la curte, şi nu va trimite vorbă la Tintagel să afle veşti despre ea, în cazul că se afla acolo. S-a imaginat repetând către Morgaine ceea ce tocmai îi spusese Arthur; ar muri de ruşine, şi totuşi a bănuit că Morgaine ar râde de ea: sigur ar zice că ea trebuia să hotărască dacă să-l ia ori nu pe Lancelot ca iubit; ori poate că el trebuia să decidă asta.

Apoi, ceva ca o flacără arzătoare a săgetat-o, ceva precum focul iadului; era gândul că i s-ar putea oferi lui Lancelot, iar el ar respinge-o.

Atunci cu siguranţă că ar muri de ruşine. Nu ştia cum ar putea suporta să îl mai privească pe Lancelot, ori pe Arthur, sau pe oricare dintre doamnele care nu fuseseră astfel ispitite. S-a gândit cât de ruşine i-ar fi să mărturisească asta până şi preoţilor, pentru că ei vor afla astfel că Arthur era mai puţin creştin decât s-ar fi cuvenit. Cum ar mai suporta să iasă pe uşă din nou, ori să părăsească spaţiul sigur, apărat, al acestei încăperi. *Aici,* nimic

rău nu se putea petrece, nimic nu îi putea face rău.

A avut o senzaţie de greaţă. Mâine avea să le spună doamnelor — iar ele vor crede, la fel ca şi Lancelot — că era la capătul puterilor după ce îl îngrijise pe Arthur zi şi noapte. Va continua să rămână, aşa cum fusese şi până atunci, o regină bună şi virtuoasă şi o creştină adevărată — nici nu se putea vedea altfel. Arthur era mâhnit din cauza rănii şi a îndelungii inactivităţi, asta era tot; când o să se simtă bine şi sănătos, nu va mai gândi astfel şi, fără îndoială, se va arăta recunoscător faţă de ea că nu dăduse ascultare vorbelor lui deşucheate şi că îi ferise pe amândoi de un păcat înfricoşător.

Însă tocmai când era pe cale să cadă într-un somn greu, şi-a amintit ceva ce spusese una dintre femeile ei cu mult timp în urmă — cu câteva zile înainte ca Morgaine să plece de la curte: că Morgaine ar trebui să-i dea un farmec... Da, aşa ar trebui; dacă Morgaine i-ar face acel farmec încât ea să nu aibă de ales decât să-l iubească pe Lancelot, atunci se va simţi eliberată de acea alegere împovărătoare... *Când se întoarce Morgaine,* a gândit ea, o *să stau de vorbă cu ea despre asta.* Dar Morgaine nu mai apăruse la curte de aproape doi ani şi putea să nu se mai întoarcă nicicând.

9

Sunt prea bătrână ca să mai fac asemenea călătorii, a gândit Viviane în timp ce călărea prin ploaia de sfârşit de toamnă, ţinându-şi capul plecat şi mantia înfăşurată strâns în jurul trupului. Apoi, resentimentele au săgetat-o. *Acum, asta ar trebui să fie datoria lui Morgaine, doar ea are să devină Doamna Lacului la Avalon când eu n-o să mai fiu.*

În urmă cu patru ani, Taliesin îi spusese că Morgaine mersese la Caerleon să participe la nunta lui Arthur şi fusese dată lui Guinevere ca doamnă de onoare, după care rămăsese acolo. *Doamna Lacului, slujitoarea unei regine?* Cum de îndrăznise Morgaine să-şi uite în asemenea măsură calea adevărată şi menirea? Şi totuşi, când trimisese un mesager la Caerleon cu vorbă ca Morgaine să se întoarcă la Avalon, acesta revenise şi

anunţase că Morgaine plecase de la curte... Se credea că pornise spre Avalon.

Dar nu a ajuns la Avalon. Şi nu e nici la Tintagel, împreună cu Igraine, şi nici la curtea lui Lot de Orkney. Unde a plecat?

Poate i se întâmplase ceva în timpul călătoriei solitare. Poate fusese prinsă de vreunul dintre tâlharii sau oamenii fără de stăpân ce împânzeau ţara — poate îşi pierduse memoria, ori fusese răpită, ucisă, azvârlită în vreun şanţ undeva, iar osemintele ei nu se găsiseră... *Vai, nu,* s-a gândit Viviane, *dacă ar fi păţit ceva, sigur aş fi văzut asta în oglindă... sau m-ar fi ajutat Viziunea...*

Cu toate acestea, nu putea fi sigură. Viziunile îi veneau întâmplător în ultima vreme, iar deseori, când încerca să vadă dincolo, dinaintea ochilor nu-i apărea nimic altceva decât o negură cenuşie, înnebunitoare, un văl al necunoscutului pe care nu îndrăznea să-l străpungă. Iar soarta lui Morgaine era ascunsă undeva, sub acel văl.

Zeiţă, s-a rugat ea, aşa cum o făcuse atât de des şi înainte, *Mamă, mi-am dăruit viaţa ţie, adu-mi copila înapoi cât mai sunt în viaţă...* Şi, chiar în timp ce a rostit aceste vorbe, şi-a dat seama că nu va primi nici un răspuns, ci va vedea doar ploaia cenuşie ca un văl ai necunoscutului, răspunsul Zeiţei rămânând ascuns în cerul ce nu se lăsa întrezărit.

Tot aşa de rău ostenise şi când făcuse călătoria aceea ultima oară, în urmă cu jumătate de an? I se părea că până în acele clipe călărise la fel de lesne ca o fată, iar acum zgâlţâiturile măgarului păreau să-i zdruncine fiece oscior din trupul firav, în vreme ce frigul o pătrundea adânc şi o muşca dureros cu dinţi mici şi îngheţaţi.

Cineva din escorta ei s-a răsucit spre ea şi i-a zis:

— Doamnă, văd o gospodărie în vale. Cred că vom ajunge acolo înainte de căderea nopţii.

Viviane i-a mulţumit bărbatului şi a încercat să nu strecoare în glas recunoştinţa pe care de fapt o simţea. Nu-şi putea îngădui să-şi trădeze slăbiciunea în faţa celor care o escortau.

Gawan a întâmpinat-o în grajdul îngust în timp ce ea descăleca de pe măgar, şi a ajutat-o să nu calce în bălegar.

— Bun venit, doamnă, a zis el. Ca întotdeauna, e o plăcere să te

revăd. Fiul meu Balin şi fiul tău vor sosi aici mâine — am trimis vorbă la Caerleon să vină încoace.

— Atât este de rău, prietene? a întrebat Viviane, iar Gawan a încuviinţat din cap.

— Cu greu o vei mai recunoaşte, doamnă. S-a topit de tot, iar de mănâncă şi bea cât de puţin, spune că se simte de parcă i-ar lua foc măruntaiele. Cu toate leacurile tale, nu cred că o să mai reziste mult.

Viviane a făcut un gest din cap şi a oftat.

— Mă temeam că aşa se va întâmpla. Când boala asta pune stăpânire pe cineva, nu-l mai lasă din gheare. Poate reuşesc să-i ofer o oarecare alinare.

— Aşa să dea Dumnezeu, a zis Gawan, fiindcă leacurile pe care ni le-ai lăsat când ai trecut pe aici ultima oară nu o mai ajută. Se trezeşte la miez de noapte şi plânge ca o fetiţă, atunci când îşi închipuie că slujitoarele ori eu nu o auzim. Nici măcar nu am inima să mă rog să fie scutită de alte suferinţe, doamnă.

Viviane a suspinat din nou. În urmă cu jumătate de an, când venise ultima oară acolo, lăsase cele mai tari leacuri şi ierburi, şi aproape că-şi dorise ca Priscilla să facă fierbinţeli în cursul toamnei şi să moară repede, înainte ca leacurile să-şi piardă efectul. Mai mult de atât nu putea face. S-a lăsat condusă de Gawan în casă, s-a aşezat dinaintea focului, iar o slujitoare i-a adus un vas cu supă fierbinte dintr-o oală din apropierea vetrei.

— Doamnă, ai călătorit pe ploaie, a zis el. Vino să te odihneşti şi o vei vedea pe soaţa mea după masa de seară — uneori doarme la vremea asta din zi.

— Este o binecuvântare că se poate odihni cât de cât, de aceea nu voiesc să o tulbur, a spus Viviane, împreunându-şi palmele în jurul vasului cu supă şi lăsându-se moale pe bancheta fără spătar. Una din slujitoare i-a scos încălţările şi mantia, o alta a venit cu un prosop încălzit ca să-i usuce picioarele, apoi Viviane, ridicându-şi poalele rochiei pentru ca genunchii ei ciolănoşi să simtă dogoarea focului, a rămas o clipă într-o tihnă în care nu a vrut să se gândească la nimic, uitând cu totul de sumbra datorie ce o aştepta. Apoi, dintr-o altă încăpere a răzbătut un ţipăt subţiratic şi plângăcios, iar slujitoarea a tresărit şi a început să tremure.

— Stăpâna, sărmana de ea, a spus femeia, trebuie că s-a trezit. Nădăjduiam să doarmă până ce terminam cu masa de seară. Trebuie să mă duc la ea.

— Vin şi eu, a zis Viviane, şi a urmat-o spre iatacul din adâncul casei.

Gawan a rămas aşezat lângă foc, iar Viviane a văzut expresia de groază de pe faţa lui când plânsetul ascuţit s-a stins.

Înainte, după ce Priscilla se îmbolnăvise, Viviane mai recunoscuse în ea femeia frumoasă de altădată, o asemănare cu tânăra ce îl crescuse pe fiul ei, Balan. Acum, faţa şi buzele, dar şi părul decolorat, ajunseseră toate să fie de un cenuşiu gălbui, şi până şi ochii albaştri arătau stinşi, de parcă boala ar fi supt până şi culoarea din ea. Când venise data trecută, Priscilla se putea ridica din pat câteva ore pe zi; acum şi-a dat seama că femeia era ţintuită la pat de luni întregi... În jumătate de an se schimbase mult. Înainte, leacurile şi poţiunile din ierburi făcute de Viviane îi aduseseră alinare şi o însănătoşire parţială. Acum a înţeles că era prea târziu ca să o mai ajute cu ceva.

O vreme, ochii lipsiţi de culoare au rătăcit, privind orbeşte de jur împrejur, iar buzele femeii s-au mişcat încet, evidenţiind falca scofâlcită şi trasă. Apoi a văzut-o pe Viviane, a clipit slab şi a spus în şoaptă:

— Tu eşti, doamnă?

Viviane s-a apropiat de pat şi i-a luat mâna ofilită.

— Îmi pare rău că te găsesc atât de bolnavă. Cum te simţi, scumpă prietenă?

Buzele crăpate şi galbene s-au întredeschis, sugerând o grimasă pe care, pe moment, Viviane a socotit-o o expresie de durere; abia după aceea şi-a dat seama că era o încercare de zâmbet.

— Nici nu cred că m-aş putea simţi mai rău, a şoptit ea. Cred că Dumnezeu şi Mama lui m-au uitat. Cu toate astea, sunt fericită să te revăd şi să-mi văd încă o dată fiii dragi ca să-i binecuvântez... A oftat chinuit, încercând să-şi mişte puţin trupul. Mă doare spatele de cât am stat în pat; şi când mă atinge cineva simt că mă împung zeci de cuţite. Şi mi-e sete mereu, dar nu îndrăznesc să beau ceva de teama durerii...

— O să te ajut să te simţi ceva mai bine, a zis Viviane.

Apoi, poruncind slujitoarelor să-i aducă de ce avea nevoie, a uns rănile făcute de la statul în pat şi a clătit gura Priscillei cu o licoare răcoritoare, astfel ca uscăciunea din gură să nu o mai chinuiască. După aceea s-a aşezat lângă ea şi a ţinut-o de mână, fără să mai tulbure femeia bolnavă cu cuvinte de prisos. Cu puţin înainte de căderea întunericului, dinspre curte au răzbătut zgomote, iar Priscilla, tresărind din nou, şi având ochii febrili în lumina opaiţului, a strigat:

— Au sosit fiii mei!

Şi într-adevăr, la scurtă vreme, Balan şi fratele lui vitreg Balin, fiul lui Gawan, au intrat în încăpere, stând aplecaţi pentru că tavanul era prea jos.

— Mamă, a spus Balan, şi s-a aplecat să o strângă de mână pe Priscilla, după care s-a întors spre Viviane şi a făcut o plecăciune: Doamnă.

Viviane a întins mâna şi a atins obrazul fiului ei mai mare. Nu era la fel de frumos ca Lancelot; era un bărbat masiv, însă ochii lui negri şi frumoşi semănau cu ai ei, sau cu ai lui Lancelot. Balin era mai scund, solid, cu ochi cenuşii. Din câte ştia ea, Balin era cu zece zile mai mic decât fiul ei. Arăta la fel ca Priscilla de altădată, cu păr blond şi obraji îmbujoraţi.

— Sărmana mea mamă, a murmurat el, mângâindu-i mâna, dar acum doamna Viviane a venit să te ajute, după care o să te înzdrăveneşti, nu-i aşa? Dar ce slabă eşti, mamă, trebuie să mănânci mai mult ca să capeţi putere şi să te faci bine...

— Nu, a şoptit ea, n-o să mai fiu în putere decât după ce voi cina împreună cu Iisus în ceruri, fiule.

— Vai, mamă, nu trebuie să vorbeşti astfel..., a strigat Balin, iar Balan, întâlnind ochii Vivianei, a suspinat.

Apoi a vorbit atât de încet, încât nici Priscilla, nici fiul ei nu au putu auzi:

— El nu înţelege că e pe moarte, doamna mea... mamă. O ţine întruna că se va face bine. Eu sperasem că se va stinge în toamnă, când am făcut cu toţii fierbinţeli, dar ea a fost mai puternică.

Balan a clătinat din cap, iar gâtul i s-a înroşit. Viviane a observat că în ochi îi apăruseră lacrimi; el şi le-a şters pe dată. După o vreme, a propus să iasă cu toţii ca să o lase pe bolnavă să se odihnească.

— Ia-ţi rămas bun de la fiii tăi şi binecuvântează-i, a spus Viviane, iar ochii bolnavei s-au luminat puţin.

— Aş vrea cu adevărat să fie rămas bun, înainte de a mă simţi mai rău — n-aş vrea să mă vadă aşa cum eram azi dimineaţă, a murmurat ea, iar Viviane a remarcat groaza din ochii ei.

S-a aplecat deasupra Priscillei şi a spus cu blândeţe:

— Tot ce-ţi pot promite este cât mai puţină suferinţă, draga mea, dacă aşa voieşti să se sfârşească totul.

— Te rog, a şoptit muribunda, iar Viviane a simţit mâna acesteia ca o gheară strângându-i-se în jurul încheieturii, în semn de rugă.

— O să te las cu fiii tăi, a spus calm, pentru că amândoi sunt ai tăi, chiar dacă doar pe unul l-ai purtat în pântece.

A trecut în cealaltă încăpere şi l-a găsit pe Gawan.

— Adu-mi desagile, a zis ea; iar după ce i s-a împlinit rugămintea, a căutat într-un buzunar al uneia. Apoi s-a întors către bărbat: Acum s-a mai liniştit, dar altceva nu pot să fac, decât să pun capăt suferinţei ei. Socotesc că asta vrea.

— Aşadar, nu e nici o speranţă, nici una?

— Nu. N-a mai rămas decât suferinţa, şi cred că nici Dumnezeul vostru nu voieşte ca ea să sufere mai mult.

Cutremurat, Gawan a zis:

— Deseori a zis că regretă că n-a avut curaj să se arunce în râu, atâta vreme cât mai putea merge până acolo...

— A sosit vremea să plece în pace, a spus Viviane încet, dar ţineam să ştii că, orice aş face, aşa e voinţa ei...

— Doamnă, i-a răspuns Gawan, am avut mereu încredere în tine, iar soaţa mea te iubeşte şi are şi ea încredere în tine. Dacă suferinţele se încheie acum, cred că te va binecuvânta.

Cu toate acestea, chipul îi trăda mâhnirea. A urmat-o pe Viviane din nou în camera alăturată. Priscilla vorbea încet către Balin; apoi i-a dat drumul la mână, iar el s-a dus plângând spre tatăl său. Muribunda a întins mâna slăbită către Balan şi i-a spus:

— Şi tu mi-ai fost un fiu bun, flăcăule. Să ai grijă mereu de fratele tău vitreg, şi să te rogi pentru sufletul meu.

— Aşa o să fac, mamă, a spus Balan, şi s-a aplecat să o îmbrăţişeze, însă ea a scos un ţipăt slab de durere când el a dat să se mişte, astfel că Balan s-a mulţumit să-i ridice mâna uscată şi să

i-o strângă uşor.

— Acum am leacul pentru tine, Priscilla, a spus Viviane. Spune noapte bună, şi vei dormi...

— Sunt atât de ostenită, a şoptit muribunda, încât aş fi fericită să dorm... Fii binecuvântată doamnă, şi la fel şi Zeiţa ta...

— În numele ei, care ne oferă îndurare, a murmurat Viviane, şi a ridicat capul Priscillei, ca să poată înghiţi.

— Mi-e teamă să beau; e amar, şi când înghit ceva, am dureri, a şoptit Priscilla.

— Îţi jur, sora mea, că după ce vei bea asta, nu vei mai simţi nici o durere, a spus Viviane cu convingere şi a înclinat cupa.

Priscilla a înghiţit băutura, apoi a ridicat mâna osoasă ca să atingă faţa Vivianei.

Sărută-mă de rămas bun, doamnă, a spus ea, zâmbind greu, iar Viviane şi-a apăsat buzele pe fruntea ce semăna cu aceea a unui craniu descărnat.

Am adus viaţă, iar acum am venit sub înfăţişarea Morţii... Mamă, fac pentru ea ceea ce voi face într-o bună zi pentru mine însămi, a gândit Viviane şi a tremurat din nou, după care a ridicat ochii şi a întâlnit privirea întrebătoare a lui Balin.

— Vino, i-a spus ea, să o lăsăm să se odihnească.

Au intrat în cealaltă încăpere. Gawan a rămas în urma tuturor, ţinându- şi soaţa de mână; aşa se cuvenea, a cugetat Viviane, trebuie să rămână cu ea.

Slujitoarele aşezaseră masa de seară, iar Viviane şi-a ocupat locul cuvenit şi a mâncat şi băut, fiindcă de asta ducea lipsă după călătoria lungă pe care o făcuse.

— Aţi călărit de la curtea lui Arthur din Caerleon până aici într-o singură zi, băieţi? a întrebat ea, apoi a zâmbit, pentru că „băieţii" erau bărbaţi în toată firea.

— Da, tocmai de la Caerleon, a zis Balan, şi am avut o călătorie cumplită, doar pe frig şi ploaie! Şi-a luat peşte sărat şi a întins unt pe pâine, după care i-a întins talgerul de lemn lui Balin. Văd că nu mănânci mai nimic, frate.

Balin s-a cutremurat.

— Nu mă lasă inima să mănânc dacă ştiu că mama zace. Dar slavă lui Dumnezeu, doamnă, că ai sosit, pentru că o să se facă bine curând, adevărat. Leacurile tale i-au făcut atât de bine

ultima oară, încât am crezut că s-a petrecut un miracol, iar acum se va însănătoşi, nu-i aşa?

Viviane l-a fixat cu privirea — era posibil ca el să nu fi înţeles?

— Cel mai fericit sfârşit este ca ea să se unească cu Dumnezeul ei în viaţa de apoi, Balin, a zis ea încet.

Cu o expresie de consternare, el a ridicat ochii spre ea.

— Nu! Nu trebuie să moară, a strigat el. Doamnă, promite-mi că o vei ajuta, că n-o vei lăsa să moară...

— Eu nu sunt Dumnezeul vostru, a spus ea, şi eu nu am putere asupra vieţii şi morţii, Balin. Vrei să fie mistuită de dureri la nesfârşit?

— Dar eşti pricepută la tot felul de lucruri magice, a protestat Balin cu furie în glas. De ce altceva ai venit până aici, dacă nu vrei să o lecuieşti din nou? Te-am auzit spunând că poţi pune capăt durerilor...

— Pentru boala de care suferă mama ta nu există decât un leac, a spus Viviane şi, cu un gest de consolare, şi-a lăsat palma pe umărul lui Balin. Iar acela este îndurarea.

— Balin, încetează, a spus Balan, lăsându-şi palma grea peste mâna fratelui său vitreg. Chiar vrei ca ea să sufere şi mai mult?

Cu toate acestea, Balin i-a respins mâna şi a fulgerat-o cu privirea pe Viviane.

— Aşadar, ţi-ai folosit ştiinţa vrăjitorească atunci când era o onoare pentru Zeiţa aceea diavolească a ta, a răcnit el, iar acum, când nu mai poţi obţine nimic, o laşi să moară...

— Linişteşte-te, frate, a spus Balan, iar de astă dată glasul lui s-a arătat aspru şi încordat. N-ai băgat de seamă? Mama noastră ne-a binecuvântat şi şi-a luat rămas bun, asta a voit ea...

Însă Balin rămăsese cu privirea aţintită la Viviane, după care a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să o lovească.

— Iudă! a răcnit el. Şi tu ai trădat-o cu un sărut... După aceea, s-a răsucit şi a dat fuga în cealaltă încăpere. Ce-ai făcut? Ucigaşă ce eşti! Tată! Tată, aici s-au făcut vrăjitorii şi omor de om!

Cu chipul livid, Gawan a apărut în uşă şi a făcut semn că doreşte tăcere, dar Balin l-a împins deoparte şi a intrat ca o furtună în încăpere. Viviane l-a urmat şi a băgat de seamă că Gawan închisese ochii femeii moarte. Balin a început să urle fără şir:

— Moarte de om! Trădare, vrăjitorie! Vrăjitoare ticăloasă, ucigaşă ce eşti!

Gawan l-a prins în braţe, încercând să-l liniştească.

— Să nu vorbeşti astfel despre femeia în care mama ta a avut încredere şi a iubit-o!

Însă Balin, din ce în ce mai furios, a urlat, voind să se apropie de Viviane. Ea a făcut o încercare de a-i vorbi, ca să-l liniştească, însă nu a vrut să o asculte. În cele din urmă, Viviane s-a dus în bucătărie şi s-a aşezat lângă foc.

Balan a venit după ea şi, luând-o de mână, a spus:

— Îmi pare rău că n-a înţeles, mamă. O să înţeleagă el, iar când îi va trece mâhnirea, o să ţi se arate la fel de recunoscător cum îţi sunt şi eu — sărmana mamă, a suferit atât de mult, iar acum s-a terminat totul, şi te binecuvântez şi eu. Şi-a plecat capul, chinuindu-se să nu plângă în hohote. A fost... mi-a fost şi mie ca o mamă.

— Ştiu, fiule, ştiu, a murmurat Viviane, mângâindu-l pe creştet, de parcă ar fi fost băieţaşul stângaci din urmă cu douăzeci de ani. E foarte bine că plângi după mama ta vitregă, ai fi lipsit de inimă dacă ai face altfel...

Apoi el s-a prăbuşit şi a suspinat, îngenunchind alături de ea şi lăsându- şi capul în poala ei.

Cu chipul schimonosit de furie, Balin a intrat în bucătărie şi a răcnit:

— Doar ştii că a ucis-o pe mama noastră, Balan, şi totuşi vii la ea ca să te consoleze?

Străduindu-se să-şi oprească icnetele, Balan a spus:

— A respectat voinţa mamei noastre. Chiar atât de orb eşti de nu poţi vedea? Mama, nici cu ajutorul lui Dumnezeu, n-ar mai fi trăit încă două săptămâni, iar tu eşti nemulţumit că a fost scutită de durerile din urmă?

Cu toate acestea, Balin a strigat deznădăjduit:

— Mama, mama mea e moartă!

— Linişteşte-te, doar a fost şi mama mea, a spus Balan înfuriindu-se, după care trăsăturile i s-au înmuiat. Vai, frate, frate, şi eu sufăr, de ce să ne certăm degeaba? Vino, bea puţin vin, suferinţa ei s-a sfârşit, iar acum a ajuns la sânul lui Dumnezeu — mai bine să ne rugăm pentru ea, decât să ne învrăjbim atât. Vino,

frate, vino, mănâncă şi te odihneşte, căci şi tu eşti ostenit.

— Ba nu, a strigat Balin, n-o să mă odihnesc sub acoperişul care adăposteşte vrăjitoarea blestemată care mi-a ucis mama!

Palid şi furios, Gawan s-a apropiat de Balin şi l-a plesnit peste gură.

— Linişte! Doamna de Avalon ne este oaspete şi prietenă! Nu-ţi îngădui să pângăreşti ospitalitatea acestei case cu asemenea vorbe de ocară! Stai jos, fiule, şi mănâncă, altfel vei rosti cuvinte pe care mai târziu o să le regreţi!

Însă Balin a privit în jur ca un animal încolţit.

— Nici n-o să mănânc, nici n-o să mă odihnesc atâta vreme cât femeia asta rămâne în această casă.

— Îndrăzneşti să o insulţi pe mama mea? l-a întrebat Balan.

— V-aţi unit toţi împotriva mea, a strigat Balin, de aceea o să plec eu din casa în care şi-a găsit adăpost ucigaşa mamei mele!

Apoi s-a întors şi a ieşit în fugă din casă. Viviane s-a prăbuşit pe un scaun, iar Balan i-a oferit braţul şi Gawan i-a turnat o cupă de vin.

— Bea, doamnă, şi te rog să ierţi purtarea fiului meu, a zis el. Nu mai ştie de sine; o să-şi adune minţile curând.

— Tată, să mă duc după el? Mi-e teamă să nu facă ceva nesăbuit, a spus Balan, dar Gawan a clătinat din cap.

— Nu, nu, fiule, stai cu mama ta. Vorbele nu-i slujesc la nimic în aceste momente.

Tremurând, Viviane a sorbit din vin. Şi ea era copleşită de tristeţe pentru Priscilla şi îşi amintea cu regret de vremurile când erau amândouă tinere, fiecare cu fiul ei în braţe. Priscilla fusese foarte frumoasă şi veselă, râseseră de multe ori împreună şi se jucaseră cu copiii, iar acum Priscilla murise după o boală care o măcinase cumplit, iar Viviane ţinuse în mână cupa morţii ei. Faptul că făcuse voia Priscillei o ajuta să se simtă cu conştiinţa împăcată, dar asta nu reuşea să-i alunge tristeţea.

Am fost tinere împreună, iar acum ea a murit, şi eu sunt bătrână, la fel de bătrână ca Moartea însăşi; iar copiii aceia frumoşi care ni se jucau pe la picioare... unul a ajuns să aibă fire cărunte în păr, iar celălalt m-ar omorî de-ar putea, ca pe o ucigaşă şi vrăjitoare ticăloasă... Viviane a avut senzaţia că oasele i se ciocnesc cu zgomot unul de altul din cauza durerii îngheţate.

Stătea în preajma focului, dar tot tremura şi nu reuşea să se dezmorţească. Şi-a strâns şalul, iar Balan a venit şi a condus-o către cel mai bun loc, i-a pus o pernă la spate, şi i-a dat în mână un pahar cu vin fierbinte.

— Vai, şi tu ai ţinut la ea, a spus el. Nu te necăji din cauza lui Balin, doamnă, o să înţeleagă el cu vremea. Când o să gândească din nou limpede, va afla că ţi-ai făcut mare milă cu mama noastră... S-a oprit brusc şi, încet, faţa i s-a împurpurat. Doamnă, te superi pe mine că încă o socotesc mamă?

— Ai motive întemeiate să o socoteşti astfel, a spus Viviane, sorbind din vinul fierbinte şi mângâindu-i mâna aspră. „Cândva”, a gândit ea, „mâna asta a fost atât de mică şi gingaşă, că o puteam cuprinde cu uşurinţă, iar acum propria mea mână s-ar pierde într-a lui.” Zeiţa mi-e martoră, ea ţi- a fost o mamă mai adevărată decât mine.

— Da, trebuia să-mi dau seama că vei înţelege asta, a zis Balan. Morgaine a spus la fel când am văzut-o ultima oară la curtea lui Arthur.

— Morgaine? Se află tot la curtea lui Arthur, fiule? Era acolo când ai plecat?

Balan a clătinat din cap cu părere de rău.

— Nu, asta a fost cu ani în urmă, doamnă. A plecat de la curte... stai să mă gândesc... ei, se fac trei ani la următorul solstiţiu de vară. Am crezut că e cu tine, la Avalon.

Viviane a dat din cap şi şi-a găsit reazem de braţul jilţului cu spătar înalt.

— N-am văzut-o pe Morgaine de la nunta lui Arthur. Iar apoi s-a gândit că poate plecase peste mare. Dar fratele tău, Lancelot, ce mai face? a întrebat ea. E la curte, ori s-a întors în Britania Mică?

— Nu vrea să facă asta atâta vreme cât trăieşte Arthur, aşa cred, a răspuns Balan, cu toate că nu stă tot timpul la curte, iar Viviane, cu o frântură de viziune, a auzit cuvintele nerostite ale lui Balan, reţinute, fiindcă nu voia să povestească bârfe: *Când Lancelot e la curte, bărbaţii observă cum stă cu ochii numai la Guinevere, şi a refuzat de două ori când Arthur i-a propus să se căsătorească.* Balan s-a grăbit să continue: Lancelot a spus că va face ordine în regatul lui Arthur, de aceea e mereu plecat prin ţară, a ucis mai mulţi răufăcători şi a distrus mai multe cete decât

oricare altul dintre cavalerii lui Arthur. Se spune despre el că face singur cât o legiune întreagă, doamnă... Balan a ridicat capul şi s-a uitat cu amărăciune la Viviane. Fiul tău mai mic, mamă, e un mare cavaler, la fel ca acel Alexandru din legendele din vechime. Mai sunt unii care spun că e un cavaler mai bun decât Arthur însuşi. Eu nu ţi-am adus încă o asemenea glorie, doamna mea.

— Toţi făptuim lucrurile pe care ni le încredinţează Zeii, fiule, a zis Viviane cu blândeţe. Eu mă bucur doar să văd că nu-i porţi pică fratelui tău pentru că e un cavaler mai destoinic decât tine.

Balan a clătinat din cap.

— Ei, asta ar fi ca şi cum i-aş purta pică lui Arthur că el e rege, iar eu nu, a spus el. Iar Lancelot e modest şi bun cu toţi oamenii, şi pios ca o fecioară — nu ştiai că s-a creştinat, doamnă?

Viviane a făcut semn că nu ştia.

— Nu mă surprinde, a zis ea cu o umbră de dispreţ despre care nu şi-a dat seama că se strecurase în glasul ei decât după ce rostise vorbele. Fratele tău se teme întotdeauna de lucrurile pe care nu le înţelege, iar credinţa în Hristos este una potrivită pentru sclavii care se socotesc păcătoşi şi neînsemnaţi... Apoi s-a înfrânat şi a urmat: Iartă-mă, fiule. N-am vrut să o vorbesc de rău. Ştiu că asta e şi credinţa ta.

Balan a închis ochii şi a zâmbit.

— Acum s-a petrecut un miracol, mamă, pentru că îţi ceri iertare pentru fiecare cuvânt rostit!

Viviane şi-a muşcat buzele.

— Chiar aşa mă vezi, fiule?

El a încuviinţat cu un gest din cap.

— Da, întotdeauna mi-ai apărut drept cea mai semeaţă dintre femei; şi am socotit că aşa trebuie să fii, a zis el.

Viviane s-a mustrat singură că ajunsese să caute cuvinte de aprobare din partea fiului ei! S-a străduit să găsească alt subiect de discuţie.

— Ai spus că Lancelot a refuzat de două ori să se însoare? De ce crezi că aşteaptă atât? Vrea mai multă zestre decât îi pot aduce fetele de măritat acum?

Şi iarăşi i s-a părut că a auzit gândurile nespuse ale lui Balan: *Nu o poate avea pe cea pe care o doreşte, fiindcă e căsătorită cu regele...*, dar fiul ei s-a mulţumit să spună:

— A zis că nu are de gând să se însoare cu nici o femeie şi glumeşte afirmând că ţine mai mult la calul lui decât la orice femeie care nu poate călări alături de el în bătălie; iar într-o zi a spus în glumă că va lua de soaţă o fecioară saxonă, din acelea care luptă. Nimeni nu îi este pe potrivă la mânuirea armelor, nici la jocurile pe care Arthur le ţine la Caerleon. Uneori, îşi pune singur piedici. Călăreşte fără scut, ori schimbă calul cu celălalt, ca să nu aibă el avantaj. Balin l-a provocat o dată şi a câştigat o cursă împotriva lui, dar a refuzat premiul, pentru că a aflat că asta s-a întâmplat doar pentru că legăturile şeii lui Lancelot se rupseseră.

— Aşadar, Balin este un cavaler bun şi curtenitor? a întrebat Viviane.

— Da, mamă, nu trebuie să-l judeci pe fratele meu după purtarea din astă seară, a spus Balan cu însufleţire. Când s-a înfruntat cu Lancelot, nu ştiam pe cine să încurajez. Lancelot i-a oferit premiul, spunând că l-a câştigat în mod cinstit, pentru că nu trebuia să piardă controlul asupra calului! Dar Balin nu a vrut să primească şi au stat sfădindu-se politicos ca doi eroi din legendele pe care Taliesin ni le spunea când eram ţânci!

— Prin urmare, poţi fi mândru de amândoi fraţii tăi, a spus Viviane, şi discuţia a trecut la alte lucruri, iar după o vreme, ea a zis că ar trebui să ajute la pregătirea Priscillei pentru înmormântare. Dar când a intrat în încăpere, a rămas uimită că toate femeile au primit-o cu mare respect şi că sosise un preot din sat. El a salutat-o foarte curtenitor, dar din cuvintele lui, Viviane şi-a dat seama că a crezut-o a fi o măicuţă de la un schit din apropiere — asta, pentru că straiele negre de călătorie o făceau să arate astfel, iar ea nu a dorit să îl contrazică tocmai într-o asemenea noapte. De aceea, când au rugat-o să-şi aleagă cel mai bun pat destinat oaspeţilor, a plecat şi, după o vreme, a adormit. Însă tot ce vorbise cu Balan părea să-i apară mereu în minte, în vis şi, la un moment dat, i s-a părut că o vede pe Morgaine printre ceţuri cenuşii care se subţiau, alergând printr-o pădure cu copaci ciudaţi, încoronată cu flori ce nu creşteau la Avalon şi, în vis, şi-a spus un lucru pe care l-a repetat când s-a trezit: „Nu trebuie să mai zăbovesc, trebuie să o caut cu ajutorul Viziunii, atât cât mi-a mai rămas din acest dar."

A doua zi de dimineaţă, a rămas până ce Priscilla a fost aşezată

în pământ. Balin se întorsese și a stat plângând alături de mormânt, iar după ce slujba s-a încheiat, iar ceilalți s-au dus în casă pentru a bea bere, ea s-a apropiat de el și i-a spus cu delicatețe:

— Nu vrei să mă îmbrățișezi și să ne iertăm unul pe celălalt, fiule vitreg? Crede-mă, trăiesc aceeași durere ca tine. Eu și doamna Priscilla am fost prietene toată viața, crezi că altfel i l-aș fi încredințat pe fiul meu spre creștere? Și sunt și mama fratelui tău de lapte. A întins brațele spre el, dar Balin, cu chipul tras și glacial, i-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Gawan a implorat-o să mai stea o zi sau două ca să se odihnească, însă Viviane a cerut să i se aducă măgarul; trebuia să se întoarcă la Avalon, a explicat ea, și și-a dat seama că Gawan, în ciuda sincerei lui ospitalități, a respirat ușurat — dacă cineva i-ar fi șoptit preotului cine era ea, putea apărea o situație stânjenitoare pe care el dorea să o evite în timpul pomenii pentru soția lui moartă. Balan a întrebat-o:

— Doamnă, nu vrei să te însoțesc până la Avalon? Drumurile sunt împânzite de răufăcători.

— Nu, a spus ea, întinzându-i mâna și zâmbindu-i. Nu arăt ca una care are aur asupra ei, iar bărbații care mă însoțesc aparțin Triburilor — ne putem ascunde pe coline dacă suntem atacați. Și nici nu reprezint o ispită pentru un bărbat lipsit de femeie. A râs și a continuat: și de când am auzit că Lancelot a pornit să nimicească toți răufăcătorii și hoții de drumul mare din țara asta, cred că în curând va fi așa cum a fost demult, când o fecioară de cincisprezece ani, purtând la ea o pungă plină cu aur, putea călători de la un cap al țării până la celălalt fără ca vreun bărbat să-i caute pricină! Rămâi aici, fiule, și fă pace cu fratele tău de lapte. Nu trebuie să te gâlcevești cu el din cauza mea.

Apoi s-a cutremurat pe neașteptate, de parcă ar fi fost cuprinsă de frig, pentru că în minte i-a apărut o imagine și i s-a părut că aude zăngănit de spade, iar fiul ei sângera, având o rană urâtă...

— Ce s-a întâmplat, doamnă? a întrebat el cu glas slab.

— Nimic, fiule..., doar promite-mi că nu o să strici pacea cu fratele tău Balin.

El a lăsat capul în jos.

— N-o voi strica, mamă. Şi o să-i repet vorbele tale, ca să nu creadă că-i porţi ranchiună.

— Nu, nici gând, a spus Viviane, dar a simţit gerul, cu toate că razele soarelui iernatic îi încălzeau spatele. Zeiţa să te binecuvânteze, fiule, şi pe fratele tău, deşi am a mă îndoi că el acceptă binecuvântările altor zei decât al său. Vrei să primeşti binecuvântarea Zeiţei, Balan?

— Vreau, a zis el şi a îngenuncheat să sărute mâna Vivianei, după care s-a ridicat în picioare şi a urmărit-o îndepărtându-se.

În timp ce se îndrepta spre Avalon, Viviane şi-a spus că ceea ce văzuse era urmarea oboselii şi temerilor; în orice caz, Balan era unul dintre cavalerii lui Arthur şi, în acel război cu saxonii era puţin probabil că va scăpa fără vreo rană. Însă imaginea a zăbovit în mintea ei, aceea că Balan şi fratele său vitreg se vor certa din pricina ei, astfel că, în cele din urmă, a făcut un semn de refuz şi şi-a dorit să nu mai vadă chipul fiului ei în gând, preferând să-l vadă din nou în carne şi oase!

Şi purtarea lui Lancelot o îngrija. Trecuse de vârsta la care orice bărbat ar fi trebuit să se însoare. Cu toate acestea, existau destui bărbaţi al căror gând nu era la femei, căutând doar tovărăşia fraţilor şi camarazilor de arme, iar ea se întrebase destul de des dacă fiul lui Ban era unul dintre aceştia. Da, Lancelot trebuia să-şi urmeze drumul său; ea consimţise la asta când el plecase de la Avalon. Neîndoielnic, dacă era atât de dăruit reginei, însemna că voia ca tovarăşii săi să nu-l ia peste picior zicând că iubeşte băieţii.

Apoi a renunţat să se mai gândească la fiii ei. Nici unul dintre ei nu era mai aproape de sufletul ei ca Morgaine, iar Morgaine... Oare unde se afla? Fusese îngrijorată şi înainte, dar acum, auzind veştile de la Balan, s-a temut chiar pentru viaţa lui Morgaine. Până la sfârşitul acelei zile, va trimite mesageri de la Avalon la Tintagel, unde locuia Igraine, şi la miazănoapte, la curtea lui Lot, unde se putea ca Morgaine să se ducă pentru a fi împreună cu copilul ei. Îl văzuse pe tânărul Gwydion o dată sau de două ori, dar nu arătase un interes prea mare atâta vreme cât acesta creştea şi învăţa. Morgause se purta frumos cu toţi copiii, fiindcă şi ea avea destui, şi mai era timp suficient să se îngrijească de el când avea să ajungă la vârsta educaţiei. Atunci trebuia să vină la

Avalon...

Mânată de disciplina de fier pe care o respectase ani şi ani, a reuşit să şi-o scoată din gând până şi pe Morgaine şi să călătorească spre Avalon într-o stare demnă de o preoteasă care abia jucase rolul de mesager al Morţii pentru cea mai veche prietenă a ei — mâhnită, ce este drept, însă fără a jeli mult, pentru că moartea era doar începutul unei noi vieţi.

Priscilla fusese creştină. Ea crezuse că acum se va afla cu Dumnezeul ei din Ceruri. *Cu toate acestea, şi ea avea să se nască din nou în această lume imperfectă, să caute perfecţiunea Zeilor, mereu, mereu... Eu şi Balan ne-am despărţit ca nişte străini, şi aşa trebuia să se întâmple. Eu nu mai sunt Mama, aşadar n-ar trebui să sufăr mai mult decât atunci când am încetat să mai fiu Fecioara pentru ea...* Dar inima ei era plină de revoltă.

Venise vremea să lase locul de frunte la Avalon, pentru ca o femeie mai tânără să devină Doamna Lacului, iar ea să fie doar una dintre femeile- înţelept, oferind sfaturi şi îndrumări, dar fără a mai avea acea putere de temut. Ştia de multă vreme că darul Viziunii o părăsea. Şi totuşi, nu voia să renunţe la putere decât după ce o putea încredinţa uneia care era pregătită să o primească. Simţise că putea aştepta până când Morgaine avea să uite amărăciunea, întorcându-se la Avalon.

Dar dacă i s-a întâmplat ceva lui Morgaine... şi chiar dacă n-a păţit nimic, mai am dreptul să rămân Doamnă dacă darul m-a părăsit?

Ajunsă la lac, vreme de o clipă a fost atât de înfrigurată şi rebegită de umezeală, încât, când vâslaşii s-au întors spre ea, cerându-i să despartă ceţurile, nu a reuşit să-şi amintească vraja. *Cu adevărat a sosit vremea să las deoparte puterile...* Cuvintele i-au revenit în minte chiar atunci şi le-a rostit, însă mai toată noaptea ce a urmat a rămas trează, copleşită de groază.

Când a sosit dimineaţa, a examinat cerul; luna se întuneca şi nu avea nici un rost să consulte oglinda. *Îmi va ajuta la ceva dacă privesc din nou în acea oglindă acum, când darul Viziunii m-a părăsit?* S-a silit să nu amintească nimic din toate acestea preoteselor ce o slujeau, însă mai târziu în acea zi s-a întâlnit cu celelalte femei-înţelept şi le-a întrebat:

— Există cineva la Casa Fecioarelor care este încă virgină şi nu

a mers niciodată în crâng ori la focuri?

— Fiica cea mică a lui Taliesin, i-a răspuns una dintre ele.

Viviane a rămas nedumerită o vreme — doar Igraine crescuse şi se căsătorise, apoi rămăsese văduvă, devenind mama Marelui Rege de la Caerleon, iar Morgause era căsătorită şi mama multor fii. Apoi şi-a revenit şi a spus:

— Nu ştiam că Taliesin are o fiică în Casa Fecioarelor.

Existase o vreme când nici o fată nu era dusă la Casa Fecioarelor fără ştirea ei şi personal o încerca pe fiecare să vadă dacă are darul viziunii şi verifica dacă era pregătită să primească învăţătura druizilor. În ultimii ani, însă, nu mai dusese la bun sfârşit acea îndatorire.

— Ia spune-mi. Ce vârstă are? Cum o cheamă? Când a venit la noi?

— O cheamă Niniane, i-a răspuns bătrâna preoteasă. E fiica lui Branwen — mai ţii minte? Branwen a zis că Taliesin a zămislit acest copil la focul de Beltane. Pare că asta s-a întâmplat în urmă cu puţină vreme, dar ea sigur are unsprezece, doisprezece sau mai mulţi ani. A fost crescută undeva în miazănoapte, dar a venit la noi acum cinci ori şase anotimpuri. E o copilă bună şi destul de ascultătoare, dar acum nu ne mai vin prea multe fete dintre care să alegem, doamnă! Acum nu mai există fete care să semene cu Raven ori cu ruda ta, Morgaine. Dar unde este Morgaine, doamnă? Ar trebui să se întoarcă la noi!

— Adevărat că ar trebui să se întoarcă, a zis Viviane şi s-a ruşinat să spună că nici măcar nu ştia unde se află, ori dacă era vie sau moartă. *Cum de am obrăznicia să fiu Doamnă de Avalon dacă nu ştiu numele urmaşei mele şi nici fetele care locuiesc în Casa Fecioarelor?* Dar dacă această Niniane este fiica lui Taliesin şi a unei preotese de Avalon, ea sigur are darul viziunii. Şi chiar de nu îl avea, Viviane o putea aduce în stare să vadă, dacă era încă fecioară.

— Îngrijeşte-te ca Niniane să vină la mine înainte de crăpatul zorilor, peste trei zile, a spus ea şi a perceput nenumărate nelămuriri în ochii bătrânei preotese, dar a remarcat cu o oarecare mulţumire că era în continuare considerată Doamna de Avalon, pentru că femeia nu i-a pus nici o întrebare.

Niniane a venit la ea cu o oră înaintea zorilor, la sfârşitul unei

perioade de izolare de o lună întunecată; nedormită, Viviane își petrecuse noaptea analizându-se pe sine cu mare înfrigurare. Se știa nedornică să își abandoneze poziția de autoritate, dar dacă ar fi putut-o încredința lui Morgaine, ar fi făcut-o fără păreri de rău. A răsucit între degete micuțul cuțit sub formă de seceră pe care Morgaine îl lăsase când fugise din Avalon, apoi l-a pus deoparte și a ridicat ochii ca să o privească pe fiica lui Taliesin.

Ca și mine, bătrâna preoteasă a pierdut firul vremii; sigur fata asta are mai mult de doisprezece ani. Fata tremura de frică amestecată cu respect, iar Viviane și-a adus aminte cum și Morgaine tremurase când a văzut-o prima oară ca Doamnă de Avalon.

— Tu ești Niniane? a întrebat-o ea cu blândețe. Cine-ți sunt părinții?

— Sunt fiica lui Branwen, doamnă, dar nu știu numele tatălui meu. Ea mi-a zis că am fost zămislită la Beltane.

Da, începutul era promițător.

— Și câți ani ai, Niniane?

— Anul acesta împlinesc paisprezece.

— Și ai fost vreodată la focuri, copilă?

Fata a clătinat din cap.

— Nu am fost chemată acolo până acum.

— Ai darul Viziunii?

— Doar puțin, doamnă, așa cred, a zis ea, iar Viviane a oftat.

— Bine, vom vedea, copilă; vino cu mine.

Viviane a condus-o afară din casa ei izolată, după care au mers pe calea ascunsă, către Fântâna Sacră. Fata era mai înaltă decât ea, zveltă, cu părul blond și ochi violeți — semăna destul de mult cu Igraine când aceasta era de aceeași vârstă, dar părul lui Igraine fusese mai aproape de roșu decât de auriu. Brusc, i s-a părut că o vede pe această Niniane încoronată și înveșmântată ca Doamnă și a clătinat din cap nemulțumită, ca să alunge imaginea nechemată. Aproape sigur aceea era o visare cu ochii deschiși...

A dus-o pe Niniane la iaz, apoi s-a oprit un moment ca să privească cerul. I-a întins cuțitul-seceră care îi fusese dat lui Morgaine când devenise preoteasă, după care i-a spus încet:

— Uită-te în oglindă, copila mea, și vezi unde se găsește cea care a posedat asta.

Niniane s-a uitat la ea și a spus:

— Doamnă, ți-am zis, nu am deprins complet darul Viziunii.

Viviane a înțeles pe dată: fata se temea că va da greș.

— Nu are importanță. Vei vedea cu darul pe care l-am avut eu cândva. Nu te teme, copilă, ci uită-te în oglindă în locul meu.

S-a lăsat tăcere, timp în care Viviane a urmărit capul plecat al fetei. Pe luciul apoi se părea că vântul ușor stârnea doar niște valuri mărunte, ca întotdeauna. Apoi Niniane a spus cu glas încet, mirat:

— Aa, văd... doarme în brațele regelui cărunt...

Apoi a tăcut.

Ce-o fi vrând să spună? Viviane nu a știut cum să interpreteze vorbele acelea. A vrut să strige la Niniane, să forțeze viziunea asupra ei, chiar nechemată, și cu toate acestea a făcut un efort uriaș să rămână neclintită, cunoscând că până și neliniștea din gândurile ei puteau încețoșa viziunea pe care o avea fata. Abia ridicând glasul la nivelul unei șoapte, Viviane a zis:

— Spune-mi, Niniane, vezi ziua când Morgaine se va întoarce la Avalon?

A urmat o tăcere profundă. O briză ușoară — vântul zorilor — se iscase și, iarăși, o pală a șters suprafața ca sticla a apei. Într-un târziu, Niniane a spus încet:

— Stă într-o luntre... acum părul îi este cărunt...

Apoi a rămas nemișcată, suspinând de parcă ar fi avut vreo durere.

— Altceva nu mai vezi, Niniane? Spune-mi...

Pe chipul fetei a trecut o expresie de durere și groază, după care ea a șoptit:

— Vai, crucea... lumina mă arde, cazanul din mâinile ei — Raven! Raven, vrei să ne părăsești acum?

Niniane a scos un țipăt înfundat de spaimă și durere, apoi s-a prăbușit la pământ fără vlagă.

Viviane a rămas nemișcată, cu mâinile încleștate, iar apoi, cu un oftat lung, s-a aplecat să o ridice. Și-a cufundat palma în iaz și a stropit fața inertă a fetei cu apă. După un moment, fata a deschis ochii, a privit-o fix, cu o expresie de spaimă, și a început să plângă.

— Iartă-mă, doamnă, n-am putut vedea nimic, a scâncit ea.

Asta este. A vorbit, dar nu-şi aduce aminte nimic din ceea ce a văzut. S-ar fi cuvenit să o cruţ de toate acestea. Era inutil să se supere pe ea — fata nu făcuse decât ceea ce i se poruncise. Viviane a ridicat părul blond de pe fruntea ei şi i-a spus calm:

— Nu mai plânge; nu sunt supărată pe tine. Te doare capul? Bine, mergi şi te odihneşte, copila mea.

Zeiţa acordă darurile ei după cum voieşte. Dar de ce, Mamă a tuturor, mă trimiţi să-ţi împlinesc voia cu instrumente imperfecte? Mi-ai luat puterea de a-ţi îndeplini voinţa; atunci de ce mi-ai luat-o şi pe aceea care trebuie să te slujească atunci când eu nu voi mai fi aici? Cu mâinile apăsate pe frunte, fata cobora încet panta ce ducea spre Casa Fecioarelor, iar după o vreme, Viviane a urmat-o.

Oare cuvintele lui Niniane să fi fost doar rătăcire? Nu credea asta — era convinsă că fata *văzuse* ceva. Dar nu reuşea să interpreteze ce anume, iar cele câteva încercări ale ei de a se exprima nu o lămuriseră cu nimic. Iar acum Niniane uitase totul, astfel încât nici nu-i mai putea adresa vreo întrebare.

Doarme în braţele regelui cărunt. Să însemne asta că Morgaine stătea în braţele morţii? Se va întoarce Morgaine? Niniane spusese doar: *Stă într- o luntre...* Aşadar, Morgaine se va întoarce la Avalon. *Părul îi este* cărunt. Deci întoarcerea nu va fi grabnică, dacă aşa se va întâmpla. Măcar acel lucru era lipsit de echivoc. *Crucea... lumina mă arde, cazanul din mâinile ei.* Asta era un delir, o încercare de a exprima o viziune firavă în cuvinte. Raven va duce cazanul, arma magică a apei şi a Zeiţei... Da, Raven era împuternicită să pună mâna pe însemnele Regalităţii. Viviane a rămas cu privirea aţintită la un perete al camerei, întrebându-se dacă asta însemna că, Morgaine fiind plecată, Raven trebuia să preia puterea de Doamnă a Lacului. Se părea că nu putea interpreta în alt fel cuvintele fetei. Şi chiar aşa, se putea ca ele să nu aibă nici o noimă.

Orice aş face, rămân în întuneric; mai bine mă duceam la Raven, care mi-ar fi răspuns doar cu tăceri!

Dar dacă Morgaine ajunsese în braţele morţii, ori era pe vecie pierdută pentru Avalon, existau şi alte preotese capabile să ducă acea povară. Raven îşi dăduse glasul Zeiţei în profeţie... Locul Zeiţei trebuia să rămână neslujit pentru că Raven alesese calea tăcerii?

Viviane a rămas singură în sălaşul ei, privind fix la perete, răsucind pe o parte şi pe alta cuvintele criptice ale lui Niniane. La un moment dat s-a ridicat şi a mers singură în susul cărării tăcute, ca să privească din nou apele neclintite, însă ele erau cenuşii, la fel ca bolta întunecată. I s-a părut, vreme de o clipită, că ceva s-a mişcat pe apă şi a şoptit:

— Morgaine?

Dar faţa pe care a văzut-o nu era a lui Morgaine — era nemişcată, distantă ca a Zeiţei însăşi, încoronată cu ceva simplu, împletit din nuiele...

Oare văd propria mea reflecţie, ori a Morţii?

Într-un târziu, ostenită, s-a întors la sălaş.

Am ştiut asta încă de când am ales calea — vine o vreme când nu rămâne decât deznădejdea, când cauţi să smulgi vălul de pe altar, când strigi către ea şi ştii că nu-ţi va răspunde, pentru că nu se află acolo, pentru că niciodată nu este acolo, nu există nici o Zeiţă, ci doar tu, iar tu eşti singură în batjocura de ecouri ale unui sălaş pustiu...

Nu e nimeni acolo, nici n-a existat vreodată, iar Viziunea nu este decât vis şi amăgire...

În timp ce cobora cu greu de pe deal, a văzut că luna nouă se înălţase pe cer. Însă acum astrul nopţii nu mai însemna nimic pentru ea, decât că ritualul de muţenie şi izolare se împlinise.

Ce trebuie să fac cu această amăgire a Zeiţei? Soarta Avalonului se găseşte în mâinile mele, iar Morgaine este departe, iar eu am rămas cu femei bătrâne, copii şi fete pe jumătate instruite... singură, părăsită! Iar asta — când am ajuns bătrână, obosită, iar moartea mă pândeşte...

Femeile aprinseseră focul în sălaşul ei, iar o cupă cu vin încălzit o aştepta scoţând aburi alături de scaunul ei obişnuit, pentru a încheia astfel postirea de lună întunecată. S-a lăsat moale pe scaun, iar una dintre preotesele care o slujeau s-a apropiat tăcută să îi scoată încălţările şi să-i aşeze un şal călduros pe umeri.

Nu mai sunt decât eu. Însă le mai am pe fiicele mele, nu sunt cu totul singură.

— Mulţumesc, copilele mele, a spus ea cu o căldură neaşteptată, şi una dintre servitoare a plecat capul sfioasă, fără să

scoată o vorbă.

Viviane nu ştia numele acelei fete — *de ce sunt atât de neglijentă?* Însă a crezut că aceasta se află sub jurământul tăcerii pentru o vreme. Cea de-a doua a spus încet:

— Avem privilegiul de a te sluji, Mamă. Vrei să te odihneşti?

— Încă nu, a spus Viviane, apoi, dintr-un imbold, a continuat: Du-te şi cheam-o pe preoteasa Raven, să vină să mă slujească.

I s-a părut că a trecut o veşnicie până când, cu pas mut, Raven a pătruns în încăpere. Viviane a salutat-o înclinându-şi capul, iar Raven s-a apropiat şi a făcut acelaşi gest, după care s-a aşezat pe scaunul aflat faţă în faţă cu al ei. Viviane i-a întins cupa pe jumătate plină cu vin fierbinte şi Raven, mulţumind cu un zâmbet, a sorbit şi a pus cupa deoparte.

Într-un târziu, Viviane i-a vorbit îmbietor:

— Fiica mea, ai rupt jurământul tăcerii o dată, înainte ca Morgaine să ne fi părăsit. Acum o caut şi n-o pot găsi. Nu este la Caerleon, nici la Tintagel, în Lothian..., iar eu îmbătrânesc. Nu mai este nimeni care să slujească... De aceea te întreb aşa cum aş întreba un oracol al Zeiţei: Se va întoarce Morgaine?

Raven a rămas mută. În cele din urmă, a clătinat din cap, iar Viviane a întrebat-o:

— Vrei să dai de înţeles că Morgaine nu se va întoarce? Ori că nu ştii?

Însă tânăra preoteasă a făcut un gest ciudat de neajutorare şi nelămurire.

— Raven, a spus Viviane, ştii că trebuie să-mi găsesc înlocuitoare şi nu există nimeni care să-mi ia locul, care să aibă pregătire îndelungată de preoteasă sau care să fi ajuns atât de departe — în afară de tine. Dacă Morgaine nu se întoarce la noi, tu va trebui să devii Doamna Lacului. Jurământul tău a fost de muţenie, şi l-ai respectat cu sfinţenie. Acum a sosit vremea să renunţi la el şi să preiei din mâinile mele paza acestui loc, altă cale nu există.

Raven a clătinat din cap. Era o femeie înaltă, cu o constituţie firavă şi, s-a gândit Viviane, departe de a mai fi tânără; sigur avea cu zece ani mai mult decât Morgaine — probabil că se apropia de patruzeci de ani. *Şi a venit aici ca o fecioară ai cărei sâni nici nu începuseră să înmugurească.* Avea părul negru şi lung, chipul

măsliniu, ochi mari, adumbriţi de sprâncene negre şi pline. Părea austeră şi puţin trecută.

Viviane şi-a acoperit faţa cu palmele şi, cu glas răguşit, printre lacrimile pe care nu le putea vărsa, a zis:

— Nu... nu pot, Raven.

După un moment, având faţa tot acoperită, a simţit o atingere uşoară pe obraz. Raven se ridicase şi se aplecase deasupra ei. Nu i-a vorbit, ci doar a îmbrăţişat-o strâns, rămânând astfel o clipă, iar Viviane, percepând căldura trupului ei, a început să suspine şi a simţit că va plânge fără a mai dori să se oprească din lacrimi. Şi în cele din urmă, după ce, epuizată, Viviane a rămas tăcută, Raven a sărutat-o pe obraz şi a plecat fără un sunet.

10

Cândva, Igraine îi spusese lui Guinevere că ţinutul Cornwall se afla la capătul lumii. Aşa i s-a şi părut acesteia — parcă nici nu existau lucruri precum saxoni puşi pe atac şi pradă sau un Mare Rege. Ori o Mare Regină. Acolo, în schitul îndepărtat din Cornwall, chiar dacă într-o zi senină puteau privi spre mare şi vedea conturul castelului Tintagel, ea şi Igraine nu mai erau decât două doamne creştine. Uimindu-se şi pe sine, Guinevere s-a gândit: *Mă bucur că am venit aici.*

Cu toate acestea, când Arthur îi ceruse să meargă acolo, se temuse să părăsească zidurile proteguitoare ale Caerleon-ului. Călătoria i se păruse un coşmar nesfârşit, chiar dacă au mers uşor şi fără ocolişuri pe vechiul drum roman; după ce au ieşit de pe el şi au început călătoria peste coline şi mlaştini, Guinevere se ghemuise îngrozită în adăpostul oferit de litieră, aproape incapabilă să precizeze ce o înspăimânta mai mult: cerul deschis, ori întinderile nesfârşite de ierburi, lipsite de copaci, unde se înălţau stânci dezgolite şi reci ca nişte oase descărnate ale pământului. Apoi, o vreme, nu a văzut nici o vieţuitoare, ci doar corbi ce descriau cercuri în înalt, aşteptând moartea cuiva, sau, departe, un ponei sălbatic de landă, care se oprise doar cât să-şi azvârle capul şi coama bogată în sus, după care dispăruse în galop.

Şi totuşi, în acel îndepărtat schit de maici din Cornwall domnea pacea şi neclintirea; un clopot cu tonuri blânde anunţa ceasurile, iar în grădina împrejmuită creşteau trandafiri ale căror braţe se împleteau, căutând sprijin în crăpăturile zidului dărăpănat. Cândva acolo fusese o vilă romană. Se spunea că măicuţele scoseseră pardoseala uneia dintre încăperile spaţioase pentru că înfăţişa o scenă păgână revoltătoare — Guinevere era curioasă să afle cum arăta, dar nimeni nu i-a zis, iar ei îi era ruşine să întrebe. Pe marginile încăperii se vedeau delfini mici şi frumoşi, dar şi peşti ciudaţi, alcătuiţi din ceramică, iar în centru se aşezaseră cărămizi. Câteodată, îşi petrecea acolo după-amiezile împreună cu măicuţele şi broda sau cosea, în vreme ce Igraine se odihnea.

Igraine era pe moarte. Mesajul sosise la Caerleon în urmă cu două luni. Arthur trebuia să călătorească spre miazănoapte, la Eboracum, ca să vegheze asupra fortificării zidului roman de acolo, şi nu putea merge să o vadă, iar Morgaine nu era de găsit. Şi cum el nu se putea duce şi nu puteau apela la Viviane care, la vârsta ei, nu mai putea porni în călătorii atât de lungi, Arthur o rugase pe Guinevere să se ducă pentru a sta cu mama lui; şi, după multe insistenţe, ea încuviinţase.

Guinevere ştia puţine lucruri despre îngrijirea bolnavilor. Boala ce pusese stăpânire pe Igraine era lipsită de dureri — însă femeia nu avea suflu şi nu putea merge fără să gâfâie şi să tuşească. Măicuţa care o îngrijea spunea că era vorba de aprindere la plămâni, dar Igraine nu scuipa sânge şi nici nu avea febră ori sudori neaşteptate. Buzele îi erau livide, iar unghiile îi învineţiseră, gleznele se umflaseră până acolo încât abia de mai putea păşi; părea prea slăbită pentru a vorbi şi zăcea în pat mai tot timpul. Lui Guinevere nu i s-a părut prea rău bolnavă, dar măicuţa îi spusese că era cu adevărat pe moarte şi că nu avea să reziste mai mult de o săptămână.

Se aflau în partea cea mai frumoasă a verii, iar în acea dimineaţă Guinevere a adus un trandafir alb din grădina schitului şi l-a aşezat pe perna Igrainei. Aceasta se chinuise să stea în picioare ca să meargă la slujba din seara precedentă, însă în acea dimineaţă se simţise atât de lipsită de vlagă, încât nu se mai putuse ridica. Cu toate acestea, i-a zâmbit lui Guinevere şi i-a

spus cu glas şuierat:

— Îţi mulţumesc fata mea. A dus floarea spre faţă, mirosind petalele delicate. Mereu am vrut trandafiri la Tintagel, dar pământul era atât de sărac, încât mai nimic nu creştea acolo... Am stat acolo cinci ani şi mai tot timpul am încercat să-mi fac o grădină cât de cât.

— Când ai venit să mă duci la nuntă, ai văzut grădina casei mele, a spus Guinevere, simţind brusc un dor nespus faţă de grădina aceea, atât de îndepărtată acum.

— Îmi amintesc cât de frumoasă era — şi m-a făcut să mă gândesc la Avalon. Florile sunt nespus de frumoase acolo, mai ales în incinta Casei Fecioarelor. A rămas tăcută un moment. S-a trimis vreun mesaj către Morgaine la Avalon?

— S-a trimis, mamă. Dar Taliesin ne-a spus că Morgaine nu a fost văzută la Avalon. Se află neîndoielnic la regina Morgause, în Lothian, şi în timpurile acestea, unui mesager îi trebuie o veşnicie ca să ajungă până acolo şi să se întoarcă.

Igraine a suspinat adânc şi a început să tuşească chinuitor, iar Guinevere a ajutat-o să se ridice în capul oaselor. După o vreme, Igraine a murmurat:

— Viziunea ar fi îndemnat-o pe Morgaine să vină încoace — şi tu ai veni dacă ai şti că mama ţi-e pe moarte, nu-i aşa? DA, fiindcă tu ai venit, şi eu nici măcar nu-ţi sunt mamă. De ce n-a venit Morgaine?

Nu înseamnă nimic faptul că eu am ajuns aici, a gândit Guinevere, *nu pe mine mă voia. Nimănui nu-i pasă dacă mă aflu aici ori altundeva*. Şi a simţit că până şi inima îi este rănită. Însă Igraine o privea cu speranţă, de aceea a zis:

— Probabil că Morgaine nu a primit vorbă. Poate a intrat şi ea într-o mănăstire şi s-a creştinat, renunţând astfel la darul viziunii.

— S-ar putea... Şi eu am făcut asta când m-am căsătorit cu Uther, a murmurat Igraine. Cu toate astea, câteodată darul îmi vine nechemat, şi cred că dacă Morgaine ar fi bolnavă ori pe moarte, aş afla. Glasul i-a devenit agitat. Darul Viziunii mi-a venit înainte de a te mărita tu... Spune-mi, Guinevere, îl iubeşti pe fiul meu?

Guinevere şi-a ferit chipul de ochii cenuşii şi limpezi ai

bolnavei; oare Igraine putea vedea până în străfundurile sufletului ei?

— Îl iubesc mult şi sunt regina lui credincioasă, doamnă.

— Da, te cred... Şi sunteţi fericiţi împreună? Igraine a prins-o de mâinile delicate pentru o clipă şi a zâmbit brusc. Da, aşa trebuie să fie. Şi veţi fi şi mai fericiţi, pentru că, în sfârşit, îl porţi în pântece pe fiul său.

Guinevere a rămas cu gura căscată şi a privit-o lung.

— Nu... n-am ştiut.

Igraine i-a zâmbit din nou, blând şi senin, astfel că Guinevere a gândit: *Da, cred, la vremea tinereţii ei a fost îndeajuns de frumoasă pentru ca Uther să lase orice prudenţă deoparte şi să o caute cu farmece şi vrăji.*

— Aşa se întâmplă mereu, deşi tu nu mai eşti atât de tânără; mă uimeşte că nu ai încă un copil.

— Nu pentru că n-aş fi vrut, şi nici din lipsă de rugi, doamnă, a spus Guinevere atât de cutremurată, încât abia de-şi dădea seama ce vorbeşte. Să fi fost bătrâna regină cuprinsă de un delir? Situaţia era prea crudă pentru a fi luată în glumă. Ce... ce anume te face să crezi că am rămas grea?

— Am uitat, tu nu ai darul viziunii, a spus Igraine, pe mine m-a părăsit de mult şi tot de mult am şi renunţat la el, dar cum îţi spuneam, mă cuprinde câteodată pe negândite şi niciodată nu mă înşeală.

Guinevere a început să plângă, iar Igraine, tulburată, a întins mâna descărnată şi a lăsat-o peste mâna tinerei femei.

— Ei, cum vine asta, eu îţi dau o veste bună, iar tu plângi, copilă?

Acum are să creadă că nu vreau copilul şi nu suport ca ea să gândească astfel despre mine...

— În toţi anii de când sunt căsătorită, a zis ea cu glas tremurat, doar de două ori am avut motiv să cred că am rămas grea, dar şi atunci am purtat copilul doar o lună ori două. Spune-mi, doamnă, nu se...

I s-a pus un nod în gât şi nu a îndrăznit să rostească vorbele. *Spune-mi, Igraine, o să port acest copil, m-ai văzut cu el la sân?* Ce ar crede preotul ei despre această acceptare a vrăjitoriei?

Igraine a atins-o uşor pe mână.

— Aş dori să-ţi pot spune mai multe, dar Viziunea vine şi pleacă, după cum voieşte ea. Să dea Dumnezeu ca totul să se încheie cu bine, draga mea; pesemne că nu reuşesc să văd mai mult pentru că, la vremea când se va naşte copilul tău, eu nu o să mai fiu ca să-l văd. Nu copilă, nu mai plânge, a rugat-o ea. Mă pregătesc să părăsesc această viaţă încă de la nunta lui Arthur. Mi-aş dori să-l văd pe fiul vostru, mi-aş dori să ţin în braţe un copil al lui Morgaine, dacă asta s-ar întâmpla vreodată, dar Uther nu mai e, iar copiii mei sunt bine. S-ar putea ca Uther să mă aştepte dincolo de moarte, ori poate ceilalţi copii pe care i-am pierdut la naştere. Iar dacă nu... A ridicat din umeri. Nu voi şti nicicând.

Igraine a închis ochii, iar Guinevere a gândit: *Am obosit-o.* A rămas tăcută până ce bătrâna a adormit, apoi s-a ridicat şi a ieşit încet în grădină.

Se simţea amorţită; nu avusese încă senzaţia că ar putea fi grea. Iar de se gândise cât de cât la asta, socotise că oboseala călătoriei îi întârziase fluxurile... În primii ani de măritiş, de fiecare dată când se produsese vreo întârziere, se socotise grea. Apoi, în anul în care Arthur fusese mai întâi plecat la bătălia de la Celidon Wood şi în lunga campanie dinaintea acelei lupte, apoi fusese rănit şi prea nevolnic ca să o atingă, situaţia se menţinuse. Şi, în sfârşit, îşi dăduse seama că ritmurile ei lunare erau inconstante — era imposibil să ţină socoteala lor după lună, pentru că uneori treceau şi trei luni fără nici un semn.

Însă acum, când îi spusese Igraine, s-a întrebat de ce nu se gândise la asta mai demult; nu îi trecuse prin minte să pună la îndoială cuvintele reginei. Uneori, în sinea ei, Guinevere îşi zicea: *Toate aceste lucruri sunt ale Diavolului şi nu-şi au locul într-o casă de femei sfinte.* Cu toate acestea, altceva îi spunea: *Cum putea fi rău faptul că mi-a zis?* Era mai mult, a gândit ea, ca atunci când a fost trimis îngerul la Fecioara Maria să o anunţe de naşterea fiului ei... Iar vreme de o clipă, Guinevere a rămas împietrită la gândul comparaţiei pe care o făcea; apoi a început să râdă încet, la nefirescul situaţiei ca Igraine, bătrână şi muribundă, să fie un înger al lui Dumnezeu.

În acel moment a bătut clopotul pentru rugăciune, iar Guinevere, deşi venită acolo ca oaspete, deci nu avea nici o

obligaţie, s-a întors şi a mers în capela măicuţelor şi a îngenuncheat la locul obişnuit, rezervat vizitatorilor. A auzit prea puţin din slujbă, pentru că inima şi mintea îi erau concentrate în cea mai aprinsă rugă pe care o rostise în viaţa ei. *A venit răspunsul la rugile mele. O, mulţumesc, Dumnezeu şi Hristos şi Binecuvântată Doamnă! Arthur s-a înşelat. Nu a fost vina lui. N-a fost nevoie...* Şi, din nou, s-a simţit cuprinsă de ruşinea paralizantă pe care o simţise când el îi spusese acel lucru, aproape dându-i îngăduinţă să îl trădeze... *Şi ce femeie păcătoasă am fost atunci, că mi-am permis fie şi să mă gândesc la asta...* Dar, în chiar miezul păcătoşeniei ei, Dumnezeu o răsplătise atunci când merita asta mai puţin. Guinevere a ridicat capul şi a început să cânte imnul de proslăvire împreună cu restul măicuţelor, atât de înfocată, încât stareţa a înălţat capul şi a privit-o atent.

Ele nu ştiu de ce sunt recunoscătoare... nu-şi închipuie cât de recunoscătoare sunt... Dar nu ştiu nici cât de păcătoasă am fost, pentru că am gândit aici, chiar în acest loc sfânt, la cel pe care îl iubesc.

Şi apoi, în mijlocul bucuriei, i-a venit un gând care a săgetat-o ca o durere: *Acum mă va vedea cu burta îngroşată de copilul lui Arthur, şi mă va socoti urâtă şi dizgraţioasă, şi nu se va mai uita la mine cu dragoste şi dor.* Şi, în ciuda bucuriei din inimă, s-a simţit măruntă, încolţită şi tristă.

Arthur mi-a îngăduit, şi ne-am fi putut avea unul pe celălalt măcar o dată, iar acum, niciodată... niciodată... şi-a prins faţa între palme şi a plâns dinapoia lor, tăcută, şi nu s-a mai sinchisit că stareţa o urmărea.

În noaptea aceea, răsuflarea lui Igraine a fost atât de chinuitoare, încât nici măcar nu şi-a putut lăsa capul pe pernă să se odihnească; a trebuit să stea dreaptă, sprijinită de multe perne, ca să poată respira, şi a şuierat şi tuşit fără să se poată opri. Stareţa i-a dat o licoare din ceva menit să-i cureţe plămânii, dar asta n-a făcut decât să-i provoace greţuri, a spus ea, şi nu a mai vrut să bea din cupă.

Guinevere a stat alături de ea, moţăind când şi când, dar trează ori de câte ori bolnava se clintea, ca să îi dea câte o gură de apă, ca să-i aranjeze pernele astfel încât să se simtă oarecum mai bine. În încăpere exista un mic opaiţ, dar luna strălucea pe cer,

aruncând lumină şi înăuntru, iar noaptea era atât de călduroasă, încât uşa dinspre grădină rămăsese deschisă. Iar dincolo de toate se auzea permanent sunetul înfundat al mării de peste zidul grădinii, izbindu-se în stânci.

— Ciudat, a murmurat Igraine, cu glas parcă străin şi depărtat, niciodată nu mi-aş fi închipuit că voi ajunge să mor aici... Ţin minte ce groaznic, ce singură m-am simţit prima oară, când am ajuns la Tintagel, de parcă aş fi ajuns la capătul lumii. Avalonul era atât de plăcut, de frumos, atât de încărcat de flori...

— Şi aici sunt flori, a spus Guinevere.

— Dar nu ca acelea de la căminul meu. Terenul e sterp aici, atât de pietros... Copilă, ai fost pe Insulă?

— Am fost şcolită în mănăstirea de pe Ynis Witrin, doamnă.

— E frumos pe Insulă. Iar când am călătorit încoace peste landă, mi s-a părut atât de înalt, sterp şi pustiu, că mi s-a făcut frică...

Igraine a făcut o mişcare chinuită spre ea, iar Guinevere i-a luat mâna şi s-a înspăimântat de răceala ei.

— Eşti o copilă bună, a spus Igraine, că ai bătut atâta cale, când copiii mei n-au putut veni la mine. N-am uitat cât de mult urăşti călătoriile — iar acum ai mers atât de mult, şi mai eşti şi grea.

Guinevere a frecat mâinile îngheţate între ale ei.

— Nu te mai obosi vorbind, mamă.

Igraine a scos un sunet ciudat, amintind de râs, însă acesta s-a înecat într-un acces de tuse.

— Crezi că mai are vreo importanţă acum, Guinevere? Te-am nedreptăţit — în chiar ziua nunţii tale, m-am dus la Taliesin şi l-am întrebat dacă exista vreo cale onorabilă ca Arthur să nu te ia de soţie.

— N-am ştiut asta. De ce?

I s-a părut că Igraine a şovăit înainte de a răspunde, însă nu a fost convinsă, poate că bătrâna se căznea să rostească.

— Nu ştiu... Poate pentru că m-am gândit că nu vei fi fericită cu fiul meu.

S-a luptat apoi din nou cu un acces de tuse, de astă dată atât de puternic, încât a lăsat impresia că va rămâne fără suflare. După ce Igraine s-a mai liniştit, Guinevere a zis:

— Nu trebuie să mai faci eforturi pentru a vorbi, mamă; vrei

să-ţi aduc un preot?

— Blestemaţi fie toţi preoţii, a spus Igraine cu limpezime. Nu vreau să văd nici unul prin preajma mea. A, nu te speria, copilă! Apoi a rămas nemişcată câteva clipe. M-ai crezut pioasă, pentru că m-am retras într-un schit în ultimii ani. Dar unde să mă duc? Viviane m-ar fi primit la Avalon, dar eu n-am putut uita cine m-a măritat cu Gorlois... Dincolo de gardul grădinii se află Tintagel, ca o temniţă... O temniţă a fost pentru mine, întocmai. Şi totuşi, a fost singurul loc pe care l-am putut numi al meu. Şi am simţit că îl meritam, după câte am îndurat acolo. A urmat o altă pauză în care s-a chinuit să-şi recapete suflul. Apoi a continuat: Aş fi vrut ca Morgaine să vină la mine... ea are darul viziunii, şi-ar fi dat seama că sunt pe moarte...

Guinevere a observat că în ochi îi apăruseră lacrimi. Frecând mâinile îngheţate ale Igrainei, care acum păreau încordate ca nişte gheare reci, a spus cu blândeţe:

— Sunt sigură că ar veni dacă ar şti, dragă mamă.

— Eu nu sunt atât de sigură... Am trimis-o de la mine în mâinile Vivianei. Cu toate că ştiam cât de nemiloasă poate fi Vivane, că o va folosi fără milă, aşa cum a făcut şi cu mine, pentru binele acestei ţări şi pentru a-şi satisface dorinţa ei fierbinte de putere, a şoptit Igraine. Am trimis-o departe de mine pentru că am simţit că aşa era mai bine; dacă era vorba să aleg între două rele, am ales să se afle mai degrabă în mâinile Zeiţei, decât în mâinile preoţilor care ar fi învăţat-o să se socotească ticăloasă doar pentru că e femeie.

Guinevere a rămas îngrozită. A strâns mai tare degetele îngheţate în ale ei şi a mai pus cărămizi înfierbântate la picioarele lui Igraine; dar şi picioarele erau reci ca sloiul, iar când i le-a atins, Igraine a spus că nu şi le mai simţea. S-a gândit că trebuia să mai facă o încercare.

— Acum, când sfârşitul ţi-e aproape, nu vrei să vorbeşti cu unul dintre preoţii lui Hristos, dragă mamă?

— Ţi-am spus că nu, a zis Igraine Altfel, după toţi aceşti ani în care am tăcut ca să am pace în casă, le-aş putea spune în sfârşit ceea ce simt cu adevărat pentru ei... Am iubit-o îndeajuns pe Morgaine ca să o trimit pe mâna Vivianei, ca măcar ea să scape de ei... A început să respire şuierat. Arthur..., a urmat ea într-un

târziu, Arthur n-a fost niciodată fiul meu... a fost al lui Uther — doar o speranţă de urmaş la tron, nimic altceva. L-am iubit mult pe Uther şi i-am purtat fiii pentru că asta însemna mult pentru el, să aibă un fiu care să-i urmeze. Cel de-al doilea fiu al nostru a murit imediat după ce i s-a tăiat buricul... Pe acela, cred, l-aş fi iubit ca fiind al meu, aşa cum am ţinut la Morgaine... Spune-mi, Guinevere, fiul meu ţi-a reproşat că nu i-ai dăruit un moştenitor?

Guinevere şi-a plecat capul, simţind usturimea lacrimilor în ochi.

— Nu, a fost foarte blând... nu mi-a găsit niciodată vină. Mi-a spus o dată că niciodată nu zămislise un copil altei femei, deşi cunoscuse multe, de aceea credea probabil că nu eu eram de vină.

— Dacă te iubeşte pentru ceea ce eşti, atunci e un giuvaier nepreţuit între bărbaţi, a zis Igraine, şi cu atât mai bine dacă-l poţi face fericit... Pe Morgaine am iubit-o pentru că era tot ce puteam iubi. Eram tânără şi deznădăjduită; nu vei cunoaşte niciodată cât de nefericită m-am simţit în iarna în care am născut-o, singură şi departe de casa mea şi crescută doar pe jumătate. M-am temut că va deveni un monstru din cauza urii ce am nutrit-o cât am purtat-o în pântece, însă ea s-a dovedit a fi o copilă mică, solemnă, înţeleaptă, ca un spiriduş. Doar pe ea şi pe Uther i-am iubit... Unde e acum, Guinevere? Unde este, de nu poate veni când mama ei e pe moarte?

Plină de compasiune, Guinevere a zis:

— Fără îndoială, nu ştie că eşti bolnavă...

— Dar Viziunea! a strigat Igraine, foindu-se neliniştită între perne. Unde-ar putea fi, nu vede că mor? A, am văzut că avea necazuri mari, chiar şi la încoronarea lui Arthur, şi totuşi n-am scos o vorbă, nu am vrut să aflu, am simţit că suferisem îndeajuns şi nu am vorbit cu ea când ar fi avut nevoie de mine... Guinevere, spune-mi adevărul! Morgaine are un copil pe undeva, singur şi departe de toţi cei care au iubit-o? Ţi-a vorbit despre asta? Mă urăşte într-atât încât nu vrea să vină la mine nici măcar când mor, doar pentru că nu i-am spus toate temerile mele când ne-am întâlnit la încoronarea lui Arthur? Vai, Zeiţă... Mi-am făcut uitat darul viziunii ca să am pace în casă, pentru că Uther era credincios lui Hristos... Arată-mi unde se află copila mea, fiica mea...

Guinevere a ţinut-o să nu se mai zbată şi i-a spus:

— Trebuie să stai liniştită, mamă… Se va face după voia lui Dumnezeu. Nu se poate să chemi Zeiţa diavolilor în lăcaşul acesta…

Igraine s-a ridicat în capul oaselor şi, în ciuda feţei umflate, a buzelor vinete, a privit-o pe femeia mai tânără în aşa fel, încât aceasta şi-a amintit brusc: *Şi ea este Mare Regină a acestei ţări.*

— Nu ştii ce vorbeşti, a spus Igraine, pe un ton în care se amestecau mândria, mila şi dispreţul. Zeiţa este deasupra celorlalţi Dumnezei ai voştri. Religiile vin şi pleacă, aşa cum au aflat neîndoielnic şi romanii, iar creştinii vor afla după aceea, însă ea este deasupra tuturor celorlalţi. A lăsat-o pe Guinevere să o culce înapoi pe perne şi a gemut. Aş vrea să-mi simt picioarele calde… Da, ştiu că ai pus cărămizi fierbinţi acolo, dar eu nu le simt. Cândva am citit într-o carte din vechime, pe care mi-a dat-o Taliesin, despre un învăţat care a fost silit să bea cucută. Taliesin a spus că oamenii i-au ucis întotdeauna pe cei înţelepţi. Tot astfel cum oamenii din ţările îndepărtate din sud l-au pus pe Hristos pe cruce, tot astfel acel bărbat sfânt şi învăţat au fost obligat să bea cucută pentru că nemernicii şi regii au zis că propovăduia o doctrină strâmbă. Iar când era pe moarte a spus că frigul se strecura dinspre picioare, şi aşa a murit… Eu n-am luat cucută, dar mă simt de parcă aş fi făcut-o… Iar acum răceala mi-a ajuns la inimă.

Apoi a tresărit şi, pentru o clipă, Guinevere a crezut că încetase să mai respire. Nu, inima ei încă bătea alene. Dar Igraine n-a mai scos nici o vorbă, ci a rămas prăbuşită pe perne, şuierând, iar cu puţin înainte de ivirea zorilor, horcăielile ei au încetat cu totul.

11

Igraine a fost înmormântată la miezul zilei, după o slujbă solemnă de jelire; Guinevere a rămas alături de mormânt, cu lacrimi alunecându-i pe faţă, în timp ce trupul învelit în linţoliu a fost coborât în groapa căscată larg. Cu toate acestea, nu a putut-o jeli cum se cuvine pe soacra ei. *Viaţa ei aici fost o minciună, nu a fost o creştină adevărată.* Dacă era adevărat ce se spunea, atunci

Igraine ardea deja în iad. Iar ea nu putea îndura acel gând, mai ales când își amintea bunătatea ce o dovedise față de ea.

Își simțea ochii arzând de nesomn și lacrimi. Cerul ce părea să fi coborât reflecta spaima ei nelămurită; ca și cum ploaia avea să cadă asupra lor dintr-un moment în altul. Acolo, între zidurile schitului se simțea în siguranță, însă curând avea să lase în urmă protecția acelui loc pentru a călători zile în șir peste coline, amenințată pretutindeni de acel cer care atârna deasupra ei și a copilului ei... Cuprinsă brusc de un fior, Guinevere a tresărit și și-a prins pântecul cu palmele, de parcă, inutil, ar fi voit să apere rodul de acolo de amenințarea cerului.

De ce sunt mereu atât de înspăimântată? Igraine a fost păgână și s-a lăsat atrasă de șiretlicurile Diavolului, dar eu sunt în siguranță, îi pot cere lui Hristos să mă mântuiască. Ce există sub cerul lui Dumnezeu ca să mă sperie? Cu toate acestea, se temea, cuprinsă de aceea spaimă irațională ce o domina atât de des. *Nu trebuie să mă tem. Sunt Marea Regină a întregii Britanii; cealaltă care a purtat acest titlu doarme aici, în pământ... Mare Regină și îl port în pântece pe fiul lui Arthur. De ce să mă tem de ceva în lumea lui Dumnezeu?*

Măicuțele își încheiaseră imnul și se îndepărtau de mormânt. Guinevere a tremurat iarăși și și-a strâns mantia în jurul trupului. Acum trebuia să se păzească de toate, să mănânce bine, să se odihnească mult, ca să se asigure că nu se întâmpla nimic rău, așa cum pățise mai înainte. În secret, a numărat pe degete. Se petrecuse ultima oară, înainte de a fi plecat... Ba nu, fluxurile nu-i veniseră de mai bine de zece duminici, dar nu mai era sigură de nimic. Cu toate acestea, era convinsă că fiul ei se va naște cândva pe la Paști. Da, era un moment potrivit; și-a amintit când doamna ei de onoare, Meleas, îl adusese pe lume pe fiul ei, în întunecimea iernii, când vântul urla afară ca un cor de diavoli, așteptând să ia în gheare nou-născutul, astfel că nimic n-a mulțumit-o pe Meleas decât venirea preotului în sala femeilor ca să-i boteze copilul aproape înainte de a scoate primul țipăt. Nu, Guinevere era încântată că nu va trebui să nască în zilele de beznă ale iernii. Totuși, ca să aibă copilul mult dorit, va fi mulțumită să îl poarte în pântece chiar și la solstițiul de iarnă!

S-a auzit dangătul unui clopot, iar apoi stareța s-a apropiat de

ea. Nu s-a înclinat — puterea temporală, spusese ea odată, nu însemna nimic acolo — dar Guinevere era, la urma urmelor, Marea Regină, de aceea a plecat capul cu o expresie curtenitoare şi a spus:

— Vei mai rămâne cu noi, doamna mea? Noi am fi profund onorate să te ţinem aici atâta vreme cât voieşti.

Vai, dacă aş putea rămâne! E atâta pace aici...

Însă, cu un regret vizibil, Guinevere a spus:

— Nu se poate. Trebuie să mă întorc la Caerleon. Abia aştepta să îi dea vestea cea bună lui Arthur, vestea despre fiul său. Marele Rege trebuie să afle de... de moartea mamei sale, a explicat ea. Apoi, dându-şi seama ce voia femeia aceea să audă, s-a grăbit să adauge: Să fii convinsă că îi voi spune cu câtă bunătate ai tratat-o. A avut tot ce şi-a dorit în ultimele zile de viaţă.

— A fost o plăcere pentru noi; cu toatele am iubit-o pe doamna Igraine, a spus bătrâna măicuţă. O să anunţăm escorta ta să se pregătească de plecare mâine dimineaţă, iar dacă Domnul va voi să vă trimită şi vreme bună...

— Mâine? De ce nu astăzi? a întrebat Guinevere, apoi s-a oprit — nu, asta ar fi reprezentat o grabă jignitoare. Nu-şi dăduse seama că era atât de dornică să îi dea vestea lui Arthur, ca să pună capăt pentru totdeauna reproşurilor mute că era stearpă. Şi-a lăsat mâna pe braţul stareţei. Trebuie să te rogi pentru mine acum, şi pentru naşterea cu bine a fiului Marelui Rege.

— Adevărat, doamnă? Pe faţă ridată a stareţei a apărut o expresie de încântare că devenise persoana căreia regina îi făcea confidenţe. Chiar ne vom ruga pentru tine. Toate măicuţele vor fi bucuroase când vor şti că suntem primele care se roagă pentru viitorul nostru prinţ.

— O să trimit daruri schitului...

— Darurile lui Dumnezeu şi rugăciunile nu se pot cumpăra cu aur, a spus stareţa cu mândrie, dar pe de altă parte se vedea bucuria ei.

În încăperea din apropierea camerei ce fusese a Igrainei, unde dormise în ultimele nopţi, servitoarea ei trebăluia, punând straie şi alte lucruri în desăgi. Când a intrat Guinevere, a ridicat privirea şi a bombănit:

— Nu se cuvine ca Marea Regină să călătorească doar cu o

singură slujitoare! Păi până şi soaţa unui cavaler are măcar o servitoare! Trebuie să-ţi mai iei una de la casele de aici şi o doamnă care să te însoţească în călătorie!

— Atunci, pune una dintre surorile nehirotonisite să te ajute, i-a spus Guinevere. Dar o să călătorim cu atât mai repede dacă suntem doar câteva.

— Am auzit măicuţele vorbind în curte cum că saxonii au coborât pe ţărmurile de la miazăzi, a mormăit femeia. Curând, nu va mai fi sigură nici o călătorie prin ţara asta!

— Nu fi nătângă, s-a răstit Guinevere. Saxonii de pe ţărmurile de miazăzi sunt legaţi prin înţelegere să ţină pacea cu ţara Marelui Rege. Ei ştiu de ce sunt în stare legiunile lui Arthur, au aflat asta în bătălia de la Celidon Wood. Crezi că vor alte stârvuri pentru corbi? În orice caz, noi o să ne întoarcem degrabă la Caerleon, iar la sfârşitul verii vom muta curtea la Camelot, în ţinutul Summer — romanii au apărat acea fortăreaţă împotriva tuturor barbarilor. Nu a fost niciodată cucerită. Chiar în aceste momente, Sir Cai se află acolo, ca să ridice sala mare potrivită pentru Masa Rotundă a lui Arthur, astfel încât toţi cavalerii lui să poată sta la ea la ospeţe şi sfat.

Aşa cum sperase, femeia a uitat ce o rodea.

— Locul acela este aproape de vechea ta casă, adevărat, doamnă?

— Da. De pe înălţimile Camelotului se poate vedea marea şi insula care este regatul tatei. Am fost acolo cândva, în copilărie, a zis ea, amintindu-şi cum, chiar înainte de a pleca la şcoală cu măicuţele de pe Ynis Witrin, fusese dusă la ruinele vechii fortăreţe romane. Pe vremea aceea, mai erau puţine lucruri de văzut acolo, în afara vechiului zid, iar preotul nu pregetase să dea un exemplu despre felul în care gloria oamenilor se stinge...

În acea noapte a visat că stătea la Camelot; însă ceţurile se strângeau la mal, astfel că insula părea să plutească într-o mare de nori. Chiar în faţă a putut vedea înaltul Tor de la Ynis Witrin, încoronat de inelul din pietre, deşi ştia bine că el fusese dărâmat de preoţi în urmă cu o sută de ani. Iar printr-un şiretlic al viziunii, se părea că Morgaine stătea pe Tor şi râdea de ea, batjocorind-o, iar ea era încoronată cu o cunună de nuiele uscate. Iar apoi Morgaine stătea alături de ea la Camelot şi au privit împreună

spre întregul ţinut Summer, tocmai până la Insula Preoţilor şi la propriul ei cămin unde tatăl ei, Leodegranz, era rege, şi către Insula Dragonului, învăluită în ceţuri. Dar Morgaine purta o robă ciudată şi o coroană dublă şi înaltă, şi stătea astfel încât Guinevere nu reuşea *să o vadă,* ci doar ştia că se afla acolo. A zis: *Eu sunt Morgaine a spiriduşilor, şi toate aceste regate ţi le dau ca Mare Regină a lor dacă te cobori şi mă venerezi.*

Tresărind, Guinevere s-a trezit având hohotele batjocoritoare ale lui Morgaine în urechi. Încăperea era pustie şi tăcută, cu excepţia sforăiturilor puternice ale slujitoarei ei, care dormea pe o saltea de paie aşezată direct pe podea. Guinevere şi-a făcut semnul crucii şi s-a întins la loc, cu gând să doarmă în continuare. Dar, ajunsă chiar la limita somnului, i s-a părut că privea în apele limpezi şi luminate de lună ale unui iaz şi, în locul propriului chip, din luciul apei se reflecta faţa palidă a lui Morgaine, încoronată cu nuiele, precum păpuşile recoltei pe care încă le făceau unii lucrători ai ogoarelor. Şi iarăşi Guinevere s-a văzut silită să se ridice în capul oaselor şi să-şi facă cruce înainte de a se aşeza la somn.

I s-a părut apoi că a fost trezită prea curând, dar de fapt dăduse poruncă să plece la prima geană a zorilor. În timp ce îşi punea rochia la lumina opaiţului, a auzit ropotul ploii pe acoperiş, dar dacă aşteptau oprirea ei în acel ţinut, poate trebuia să stea acolo şi un an. Se simţea amorţită şi îngreţoşată, dar acum ştia că exista un motiv întemeiat să aibă asemenea senzaţii şi, în taină, s-a bătut uşor pe burta încă netedă, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era adevărat. Nu avea poftă de mâncare, însă, îndatoritoare, a înghiţit nişte pâine cu carne rece... O aştepta o călătorie lungă. Iar dacă ea nu simţea nici o dorinţă să călătorească pe ploaie, poate că şi saxonii sau hoţii de drumul mare aveau să stea în sălaşurile lor.

Tocmai îşi lega gluga de la mantia cea mai călduroasă pe care o avea, când a intrat stareţa. După câteva cuvinte politicoase de mulţumire pentru darurile bogate făcute de Guinevere şi Igraine, stareţa a ajuns la adevăratul subiect al vizitei ei de rămas-bun.

— Doamnă, cine domneşte acum în Cornwall?

— A, nu ştiu sigur, i-a răspuns Guinevere, străduindu-se să-şi amintească. Ştiu că Marele Rege a dat castelul Tintagel lui Igraine

când el s-a căsătorit, astfel încât ea să aibă un loc al ei, dar după moartea ei, presupun că e al doamnei Morgaine, fiica Igrainei cu fostul duce Gorlois. Nu ştiu cine este castelan acolo în prezent.

— Nici eu, a zis stareţa. Un servitor ori cavaler al doamnei Igraine, aşa cred. De aceea am venit să stau de vorbă cu tine, doamnă... Castelul Tintagel este la mare preţ şi ar trebui să aibă stăpân, altfel se va isca război şi în această parte a ţării. Dacă doamna Morgaine este căsătorită şi vine să trăiască aici, totul ar fi bine, cred eu; nu o cunosc pe doamna, dar dacă este fiica lui Igraine, presupun că este o femeie bună şi o creştină pe măsură.

Presupui greşit, a gândit Guinevere, şi iarăşi i s-a părut că aude râsul batjocoritor din vis. Însă nu voia să vorbească de rău o rudă de sânge de-a lui Arthur în faţa unei străine.

— Să duci mesajul meu către Arthur regele, doamnă, a spus stareţa, că trebuie să vină cineva să locuiască la Tintagel. Am auzit un zvon care s-a răspândit prin ţinut când a murit Gorlois — cum că ar avea un fiu bastard şi alte rude, iar unele dintre ele se vor strădui să cucerească din nou aceste pământuri. Câtă vreme Igraine a locuit acolo, toţi oamenii ştiau că se afla sub protecţia lui Arthur, însă acum ar fi bine dacă Marele Rege ar trimite încoace pe unul dintre cavalerii săi — şi poate că se va căsători acesta cu doamna Morgaine.

— Îi voi spune lui Arthur, a promis Guinevere şi, când a pornit la drum, a cugetat la acest lucru. Se pricepea destul de puţin la treburi de stat, dar şi-a amintit că existase o stare de haos înainte ca Uther să poarte coroana, iar apoi din nou când a murit fără a lăsa vreun moştenitor; a presupus deci că ceva asemănător se va întâmpla dacă ţinutul Cornwall era lăsat fără cineva care să-l cârmuiască ori să menţină legea cea dreaptă. Morgaine era regină de Cornwall şi trebuia să vină acolo ca să domnească. Iar apoi şi-a amintit ce spusese o dată Arthur: cel mai drag prieten al lui ar trebui să se căsătorească cu sora lui. Cum Lancelot nu era înstărit şi nu avea pământuri proprii, ar fi fost cuvenit ca el să ajungă a domni peste Cornwall.

Iar acum, când îl port în pântece pe fiul lui Arthur, ar fi cel mai bine să-l trimit pe Lancelot departe de curte, ca să nu îi mai privesc niciodată chipul şi să nutresc faţă de el gânduri pe care nici o femeie măritată şi nici o bună creştină nu trebuie să le aibă. Şi,

totuşi, nu suporta gândul de a-l vedea pe Lancelot însurat cu Morgaine. Mai existase oare vreo femeie la fel de rea ca Morgaine pe faţa pământului?

A călărit cu faţa ascunsă în gluga mantiei, fără să asculte la bârfele cavalerilor ce alcătuiau escorta ei, dar după o vreme şi-a dat seama că treceau pe lângă un sat care fusese ars. Unul dintre cavaleri i-a cerut permisiunea să se oprească o vreme şi s-a dus să caute supravieţuitori; s-a întors cu un aer sumbru.

— Saxonii, le-a spus el celorlalţi, şi şi-a muşcat buzele când a observat că regina trăgea cu urechea.

— Nu te teme, doamnă, au plecat, dar trebuie să pornim şi să mergem cât mai repede, ca să îl anunţăm pe Arthur despre cele întâmplate aici. Dacă îţi găsim un cal mai iute, o să poţi ţine pasul cu noi?

Guinevere a simţit că i se pune un nod în gât. Tocmai ieşiseră dintr-o vale adâncă, iar cerul se arcuia impunător deasupra lor, plin de ameninţări — a avut senzaţia pe care o trăieşte o vieţuitoare mică între ierburi când vede umbra şoimului pe deasupra ei. A vorbit, şi şi-a auzit vocea subţiratică şi tremurătoare, ca aceea a unei fetiţe:

— Acum nu pot călări mai repede. Port în pântece copilul Marelui Rege şi nu îndrăznesc a-i primejdui viaţa.

I s-a părut că acel cavaler — Griflet, soţul doamnei ei de onoare, Meleas — şi-a înghiţit cuvintele, închizând gura cu un sunet ce a adus cu un clănţănit. Ascunzându-şi neliniştea, el a spus în cele din urmă:

— Doamnă, atunci ar fi mai bine să te escortăm la Tintagel sau la altă casă mare din ţinut, ori să ne întoarcem la schit, pentru ca noi să putem goni până la Caerleon şi să ajungem în zorii zilei de mâine. Dacă eşti grea, sigur nu poţi călări la vreme de noapte! Vrei ca vreunul dintre noi să vă însoţească pe tine şi pe slujitoare înapoi la Tintagel ori la schit?

Tare mult aş vrea să mă aflu din nou apărată de ziduri dacă saxonii bântuie prin ţinut... Dar nu mă pot arăta atât de laşă. Arthur trebuie să primească ştirea despre fiul său. De aceea a zis cu un aer încăpăţânat:

— Nu poate vreunul dintre voi să plece la Caerleon şi restul să meargă în ritmul calului meu? Ori nu se poate angaja un mesager

ca să ducă vorba mai iute?

Griflet a privit-o de parcă ar fi vrut să rostească vorbe grele.

— Nu mă pot încrede în nici un mesager in ţinutul acesta, doamnă, şi suntem puţini chiar şi pentru un ţinut paşnic, pentru a te putea apăra. Ei bine, întâmplă-se ce se va întâmpla, fără îndoială că oamenii lui Arthur au primit deja vorbă.

S-a întors, alb la chip şi a părut atât de furios, încât Guinevere a vrut să-l cheme îndărăt şi să fie de acord cu tot ce spusese el; însă şi-a zis cu hotărâre că nu trebuie să se arate spăimoasă. Acum, când avea să-l aducă pe lume pe fiul regelui, trebuia să se poarte ca o regină şi să continue călătoria cu bravură.

Iar dacă m-aş afla la Tintagel, iar ţinutul ar geme apoi de saxoni, aş rămâne acolo până s-ar sfârşi războiul şi pacea ar reveni în ţinut, iar asta poate să dureze mult... Şi dacă Arthur n-ar şti că sunt grea, poate că ar fi mulţumit să mă lase a locui acolo pe vecie. De ce ar voi să ducă o regină stearpă la palatul lui cel nou de la Camelot? Mai curând ar asculta sfatul acelui druid bătrân care mă urăşte, Taliesin, care este părinte al lui, şi m-ar ţine departe pentru a mă înlocui cu o femeie care să-i facă un ţânc la fiecare zece luni... Dar totul va fi bine de îndată ce Arthur va afla...

A avut senzaţia că vântul îngheţat mătura landa şi îi pătrundea până în oase; după o vreme, s-a rugat de ei să se oprească din nou şi să scoată litiera, ca să poată călători în ea... Mişcarea calului o zdruncina prea rău. Griflet a părut înfuriat şi, pentru un moment, ea a crezut că va trece peste orice curtenie şi se va răsti la ea, însă el a dat poruncă, iar ea s-a cuibărit recunoscătoare în litieră, fericită de ritmul lent al mersului şi de faldurile coborâte care îi ascundeau cerul înspăimântător.

Înainte de amurg, ploaia s-a oprit puţin, iar soarele a ieşit din nori, coborând şi luminând straniul peisaj al landei.

— O să ridicăm aici corturile pentru noapte, a spus Griflet. De aici din landă măcar putem vedea până departe. Mâine o să ajungem la vechiul drum roman, iar de acolo putem călători mai repede...

Apoi a coborât glasul şi le-a zis ceva celorlalţi cavaleri, dar Guinevere nu a auzit, de aceea s-a crispat, ştiind că el era supărat de ritmul lent în care trebuia să călătorească. Cu toate acestea, toţi ştiau că o femeie grea poate pierde copilul dacă mergea

călare pe un cal iute — şi doar nu voiau ca ea *să piardă* copilul lui Arthur!

A avut un somn chinuit în cort, cu pământul tare sub trupul ei slab, cu mantia şi păturile toate umezite, şi simţind dureri din cauza mersului călare. Dar, după o vreme a căzut într-un somn adânc, în ciuda ploii torenţiale care a pătruns în cort, şi a fost trezită de zgomotele făcute de călăreţi şi de o chemare: glasul lui Griflet, aspru şi răguşit.

— Cine este acolo? Stai!

— Tu eşti, Griflet? Îţi cunosc vocea, s-a auzit un strigăt din întuneric. Sunt Gawaine şi te căutam. Regina e cu tine?

Guinevere şi-a azvârlit mantia peste cămaşa de noapte şi a ieşit di cort.

— Tu eşti, vere? Ce faci aici?

— Speram să te găsesc încă la schit, a spus Gawaine, alunecând jos de pe cal. În spatele lui, în beznă, se întrezăreau umbrele altora — patru ori cinci dintre oamenii lui Arthur, dar Guinevere nu le-a putut distinge chipurile.

— Dacă eşti aici, doamnă, înseamnă că regina Igraine a plecat din astă viaţă...

— A murit acum două nopţi, a spus Guinevere, iar Gawaine a suspinat.

— Ei, asta e voia lui Dumnezeu, a zis el. Dar ţara e cu arma în mână, doamnă — fiindcă te afli aici şi deja pornită bine la drum, cred că trebuie să te îndrepţi spre Caerleon. Dacă ai fi fost încă la schit, aveam poruncă să te escortez, pe tine şi pe acele surori care ar fi dorit să caute protecţie, la castelul Tintagel şi să te rog să rămâi acolo până ce va fi ţara sigură.

— Acum te scutesc să baţi atâta drum, a spus Guinevere supărată, dar Gawaine a clătinat din cap.

— Cum mesajul meu nu mai are noimă, iar eu cred că surorile vor dori să-şi afle adăpost între zidurile schitului lor, trebuie să mă îndrept spre Tintagel cu veşti pentru toţi oameni ce i-au jurat credinţă lui Arthur să ni se alăture de îndată. Saxonii se strâng în apropierea coastei cu mai bine de o sută de corăbii — li s-au transmis semnale de lumină de la faruri. Legiunea este la Caerleon şi oamenii se adună. Când a ajuns vorba la Lothian, am sărit imediat în şa să mă alătur lui Arthur; dar el m-a trimis spre

Tintagel să aduc ştire şi încoace. Nici Merlin însuşi nu e mai bun mesager decât mine în aceste zile.

— Iar eu i-am spus reginei, a intervenit Griflet, că ar trebui să rămână la Tintagel, dar acum e prea târziu ca să ne întoarcem acolo! Şi cu armatele care se adună pe drumuri... Gawaine, poate o conduci tu pe regină înapoi la Tintagel.

— Nu, a vorbit Guinevere, trebuie să mă întorc acum, nu mi-e teamă să călătoresc încotro trebuie.

Ba mai mult, dacă îl aştepta un nou război, Arthur ar fi voit să audă veştile bune pe care i le aducea ea. Gawaine clătinase deja din cap în semn de nemulţumire.

— Nu pot întârzia din cauza unei femei care merge călare, decât dacă ar fi vorba de Doamna Lacului însăşi, care poate călări alături de orice bărbat! Iar tu, doamnă, eşti o călăreaţă jalnică — nu, nu spun asta ca să te mânii, nimeni nu s-ar aştepta să călăreşti ca un cavaler, dar nu pot zăbovi...

— Regina aşteaptă copil şi trebuie să călătorească pe cât se poate de încet, i-a spus Griflet cu aceeaşi amărăciune. Gawaine, nu s-ar putea să fie escortată de cei mai înceţi călăreţi ai tăi, iar eu să-mi continuu drumul spre Tintagel?

Gawaine a zâmbit.

— Neîndoielnic că vrei să fii în miezul lucrurilor, Griflet, dar ţie ţi s-a dat porunca asta, şi nimeni nu te invidiază, a zis el. Îmi găseşti o cupă cu vin şi o bucată de pâine? Eu o să călătoresc toată noaptea, ca să ajung la Tintagel o dată cu răsăritul soarelui. Am un mesaj pentru Marcus, care e duce războinic de Cornwall şi trebuie să-şi aducă toţi cavalerii. Aceasta ar putea fi bătălia cea mare prezisă de Taliesin, în care ori pierim, ori îi alungăm pe saxoni o dată pentru totdeauna din ţara asta! însă fiecare bărbat trebuie să vină şi să lupte alături de Arthur.

— Chiar şi unele dintre trupele tratatului vor veni acum de partea lui Arthur, a zis Griflet. Du-te dacă trebuie, Gawaine, şi Dumnezeu să te însoţească. Cei doi cavaleri s-au îmbrăţişat. Ne vom reîntâlni când va voi Dumnezeu, prietene.

Gawaine a făcut o plecăciune către Guinevere. Ea i-a întins mâna şi a spus:

— O clipă... Ruda mea, Morgause, este bine?

— Ca întotdeauna, doamnă.

— Şi cumnata mea, Morgaine, se află în siguranţă la curtea lui Morgause, aşadar?

Gawaine a privit-o mirat.

— Morgaine? Nu, doamnă, n-am mai văzut-o pe ruda mea de sânge Morgaine de mulţi ani. Cu siguranţă că nu s-a dus la Lothian, cel puţin aşa ştiu de la mama, a răspuns el curtenitor deşi era nerăbdător să-şi vadă de drum. Acum trebuie să plec.

— Dumnezeu să te aibă în pază, i-a urat ea, şi a rămas urmărind călăreţii îndepărtându-se în noapte cu ropot de copite.

— S-a făcut aproape de zori, a spus ea, mai are rost să dormim, ori ridicăm tabăra şi pornim spre Caerleon?

Griflet a părut încântat.

— Adevărat, ne-ar fi greu să mai dormim pe ploaia asta, doamnă, a zis el, iar de poţi merge, eu m-aş bucura să pornim la drum. Dumnezeu ştie prin ce vom mai avea de trecut până ce vom ajunge la Caerleon.

Dar când soarele s-a înălţat deasupra landei, au avut senzaţia că merg printr-un ţinut amuţit de lovitura războiului. Era anotimpul în care lucrătorii pământului trebuia să se afle la muncă şi, deşi au trecut prin dreptul câtorva gospodării izolate pe deal, nu au văzut oi la păscut, nici n- au auzit vreun câine lătrând, şi nici un copil n-a apărut să îi urmărească din ochi; şi nici pe drumul roman nu au dat peste vreun călător. Tremurând, Guinevere şi-a dat seama că se dăduse veste deja pentru ca toată ţara să se ridice la război, iar cei ce nu puteau face asta se trăseseră îndărătul uşilor şi zidurilor ca se ascundă de armatele ambelor tabere.

Călătoria în ritmul acesta îmi va primejdui copilul? Acum, însă, era de ales între două rele — să-l pună în pericol pe copilul ei şi al lui Arthur mergând cu grăbire, ori să lâncezească pe drum şi să cadă probabil în mâinile armatelor saxone. A socotit că Griflet nu trebuia să găsească motive de nemulţumire pentru că îl făcea să întârzie. Totuşi, în timp ce călărea, nedorind să-şi găsească adăpost în litieră pentru ca nu cumva el să o acuze că îi încetinea marşul, i s-a părut că teama plutea pretutindeni în jurul ei.

Când au zărit turnul de veghe pe care Uther îl ridicase la Caerleon, se apropia ceasul apusului, şi avuseseră o zi lungă. Pe înălţimi flutura marele stindard sângeriu al lui Pendragon, iar

Guinevere şi-a făcut cruce când a trecut pe sub el. *Acum toţi bărbaţii creştini trebuie să se ridice împotriva barbarilor, se cuvine ca acest semn al credinţei în Diavol să slujească de stindard sub care să se adune armatele unui rege creştin? Cândva, îi vorbise lui Arthur despre asta, iar el îi răspunsese că jurase popoarelor sale că va domni peste ei ca Mare Dragon, deopotrivă de erau creştini ori ba, fără părtinire faţă de unii sau alţii, şi râsese întinzând braţele pe care avea tatuaţi şerpii barbari. A simţit ură faţă de acei şerpi, fiindcă erau simboluri pe care nici un creştin nu trebuia să le poarte, însă el se arătase de neclintit.*

— Port aceste simboluri ca semn al încoronării mele, când mi s-a dat locul lui Uther în ţară. Doamnă, nu vom mai sta de vorbă despre asta.

Şi nimic din ceea ce spusese nu îl putuse sili să discute cu ea ori să asculte ce avea de zis un preot.

— Preoţia este un lucru, iar cârmuirea unei ţări ca rege este altul, Guinevere. Aş voi ca tu să împărţi toate lucrurile cu mine, dar tu nu doreşti, de aceea nu ţin să îţi vorbesc despre asta. Şi în ce-i priveşte pe preoţi, nu este treaba lor. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Glasul lui fusese ferm, nu furios, însă ea tot îşi plecase capul şi nu mai vorbise. Acum, totuşi, în clipa când a trecut călare pe sub stindardul Pendragonului, a tremurat. *Dacă fiul nostru e să domnească într-o ţară creştină, se cuvine ca steagul druid să fluture deasupra castelului tatălui său?*

Au mers încet printre armatele care îşi stabiliseră tabăra pe câmpie în faţa Caerleon-ului. Unii dintre cavaleri, care o cunoşteau bine, au ieşit şi au ovaţionat-o pe regina lor, iar ea le-a zâmbit şi le-a făcut semne cu mâna. Au trecut pe sub stindardul lui Lot şi printre oamenii din Lothian, nordici înarmaţi cu suliţe şi securi lungi, înveşmântaţi în straie vopsite grosolan; deasupra taberei lor flutura stindardul lui Morrigan, Marele Corb al războiului. Gaheris, fratele lui Gawaine, a apărut din tabără şi i s-a închinat şi a mers alături de calul lui Griflet spre castel.

— Griflet, te-a găsit fratele meu? Ducea un mesaj pentru regină...

— Ne-a întâlnit când eram deja pe drum de o zi, i-a răspuns Guinevere, astfel că ne-a fost mai uşor să continuăm calea

încoace.

— O să vin cu voi până la castel — toţi cavalerii sunt invitaţi să ia cina cu regele, a explicat Gaheris. Gawaine s-a înfuriat că a fost trimis cu mesaje, dar nimeni nu poate călări mai iute decât fratele meu, atunci când este nevoie. Griflet, doamna ta se află aici, dar se pregăteşte să plece cu copilul la noul castel; Arthur spune că toate femeile trebuie să meargă, deoarece pot fi apărate mai bine acolo, iar aici el nu poate asigura suficienţi oşteni ca să le protejeze.

La Camelot! Guinevere a simţit un gol în inimă: călărise atâta drum de la Tintagel ca să îi dea lui Arthur ştire despre copilul lor, iar acum el o va trimite cu toate lucrurile la Camelot?

— Nu cunosc acel stindard, a spus Griflet, privind spre un vultur auriu sculptat în mărime naturală şi fixat pe un stâlp, care părea foarte vechi.

— E stindardul Ţării Galilor de Miazănoapte, a zis Gaheris. A sosit Uriens, împreună cu fiul său, Avalloch. Uriens susţine că tatăl său a luat acel stindard de la romani, în urmă cu o sută de ani. S-ar putea să fie adevărat! Bărbaţii de pe dealurile lui Uriens sunt luptători puternici, dar n-aş spune asta în preajma lor.

— Şi acel stindard al cui este? a întrebat Griflet, dar de astă dată, cu toate că Gaheris a dat să răspundă, Guinevere i-a luat-o înainte.

— Acela e stindardul tatălui meu, Leodegranz, albastru cu crucea brodată cu aur.

Chiar ea, când era fecioară şi se afla în ţinutul Summer, le ajutase pe femeile mamei să brodeze stindardul pentru rege. Se spunea că tatăl ei alesese acel simbol după ce auzise o poveste cum că împăraţii Romei văzuseră semnul crucii pe cer înaintea uneia dintre bătăliile lor. *Acum ar trebui să luptăm sub acel semn, nu sub şerpii Avalonului!* A simţit un fior, iar Gaheris a privit-o pătrunzător.

— Ţi-e frig, doamnă? Trebuie să ajungem la castel, Griflet, fără îndoială că Arthur o aşteaptă pe regina lui.

— Cred că eşti ostenită după această călătorie, regina mea, a zis Griflet, privind-o cu bunătate. Curând vei ajunge în mâinile doamnelor tale de onoare.

Pe măsură ce se apropiau de porţile castelului, a văzut tot mai

mulţi cavaleri de-ai lui Arthur pe care îi ştia, care au fluturat mâinile spre ea şi i-au vorbit pe un ton prietenesc. *Anul viitor pe vremea asta,* a gândit ea, *vor veni să-l ovaţioneze pe prinţ.*

Un bărbat masiv, aproape un uriaş, călcând stângaci, purtând armură de piele şi un coif din fier, a apărut în calea calului — părea că s-a împiedicat — şi, cu toate că s-a închinat în faţa lui Guinevere, ea şi-a dat seama că făcuse dinadins acel gest de a se aşeza în faţa ei.

— Doamnă, soră, a zis el, nu mă recunoşti?

Guinevere s-a încruntat şi l-a fixat cu privirea apoi, după un moment l-a recunoscut.

— Tu eşti...

— Meleagrant. Am venit să lupt alături de tatăl nostru şi de soţul tău, surioară.

— Nu ştiam că tatăl tău are un fiu, regina mea, a spus Griflet cu un zâmbet prietenos. Însă toţi sunt bineveniţi să lupte sub stindardul lui Arthur.

— Poate vorbeşti în numele meu cu soţul tău regele, sora mea, a zis Meleagrant.

Uitându-se la el, Guinevere s-a simţit cuprinsă de un val de uşor dezgust. Avea în faţă un bărbat enorm, aproape un gigant, şi ca toţi bărbaţii cu o asemenea înfăţişare, părea diform, ca şi cum o parte a trupului său crescuse mai mare decât cealaltă. Un ochi sigur era mai mare şi arăta saşiu; cu toate acestea, străduindu-se să nu fie nedreaptă, Guinevere a socotit că pentru diformitatea aceea el nu purta nici o vină şi că, de fapt, nu avea nimic împotriva lui. Însă era aroganţă faptul că el o numea soră în faţa atâtor bărbaţi, iar acum o prinsese de mână fără să-i ceară îngăduinţă şi a dat să i-o sărute. Ea a făcut mâna pumn şi şi-a retras-o.

Încercând să i se adreseze cu un glas apăsat, a spus:

— Meleagrant, nu am a mă îndoi că, dacă te vei dovedi destoinic, tatăl meu va vorbi cu Arthur, iar el te va face unul dintre cavalerii săi. Eu sunt doar o femeie şi nu am puterea să-ţi promit aşa ceva. Tatăl meu este aici?

— E cu Arthur în castel, i-a răspuns Meleagrant îmbufnat, iar pe mine m-a lăsat ca pe un câine, să păzesc caii!

Cu fermitate, Guinevere, i-a spus:

— Nu cred că poţi pretinde mai mult de atât, Meleagrant. Ţi-a dat o funcţie alături de el, pentru că mama ta a fost cândva o favorită a lui...

Cu glas aspru, Meleagrant a protestat:

— Toţi oamenii din ţinut ştiu la fel de bine ca mama că sunt fiul regelui, singurul fiu în viaţă! Soră, să-i vorbeşti tatei de mine!

Ea şi-a tras mâna, pentru că el făcea eforturi repetate de a i-o prinde.

— Lasă-mă să plec, Meleagrant! Tata a spus că nu-i ești fiu, şi cum poţi tu afirma altfel? Eu n-am cunoscut-o pe mama ta; asta este între tine şi tatăl meu!

— Dar trebuie să mă asculţi, a zis Meleagrant trăgând-o de mână, de aceea Griflet s-a aşezat între ei şi a intervenit:

— Hei, amice, nu ai dreptul să-i vorbeşti astfel reginei, altfel Arthur o să aibă capul tău pe o tipsie până la masa de seară! Sunt convins că stăpânul şi regele nostru are să-ţi acorde ce meriţi, iar dacă lupţi cu destoinicie în bătălia asta, fără îndoială că se va bucura să te aibă printre cavalerii săi. Dar nu trebuie să o tulburi astfel pe regină!

Meleagrant s-a întors să-l înfrunte, ridicându-se masiv deasupra lui Griflet, astfel că acesta din urmă, deşi un bărbat tânăr şi atletic, a părut un copil pe lângă celălalt. Uriaşul i-a spus:

— Vrei să dai de înţeles că ştii mai bine decât mine ce am a-i spune surorii mele, stârpitură?

Griflet a dus mâna spre mânerul spadei şi a spus:

— Mi s-a încredinţat sarcina de a o escorta pe regina mea, amice, şi o să îndeplinesc porunca lui Arthur. Dă-te la o parte din calea mea, altfel o să te silesc cu arma!

— Tu şi mai cine? a rânjit Meleagrant, semeţindu-se dispreţuitor.

— Cu mine, de pildă, a sărit Gaheris, apărând imediat alături de Griflet. Ca şi Gawaine, era un bărbat masiv, fălos, de două ori mai mare decât Griflet.

— Şi cu mine, a zis Lancelot din bezna împrejmuitoare, păşind grăbit către calul lui Guinevere, iar ei i-a venit să plângă de uşurare.

Niciodată nu i se păruse mai frumos decât în acele momente; şi cu toate că era zvelt şi cu o statură subţiratică, ceva din

înfăţişarea lui l-a făcut pe Meleagrant să se tragă îndărăt.

— Acesta este omul care te supără, doamnă Guinevere?

Ea a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap, descoperind în acelaşi timp că rămăsese fără glas. Meleagrant a început să se bâlbâie:

— Dar tu cine eşti, omule?

— Ai grijă, l-a avertizat Gaheris, nu-l cunoşti pe lordul Lancelot?

— Sunt căpitan peste cavaleria lui Arthur, a spus Lancelot cu glas lenevos şi uşor amuzat, şi apărătorul reginei. Ai ceva a-mi spune?

— Eu am treabă cu sora mea, a zis Meleagrant, iar Guinevere a rostit cu glas subţire şi strident:

— Nu sunt sora lui! Acest om pretinde că e fiul tatălui meu pentru că mama lui a fost cândva una dintre femeile regelui! Nu e fiul tatei, ci un necioplit născut de o slujnică, şi locul lui e într-un grajd, deşi tatăl meu a avut bunătatea de a-i oferi un loc în casa lui!

— Ai face bine să te tragi din drumul nostru, a spus Lancelot, măsurându-l cu dispreţ pe Meleagrant, şi a fost lesne de văzut că acesta ştia cine era Lancelot şi nu dorea să se măsoare cu el.

S-atras înapoi, spunând cu glas mohorât:

— Într-o bună zi, are să-ţi pară rău pentru asta, Guinevere.

Cu toate acestea s-a îndepărtat furios şi i-a lăsat să treacă.

Lancelot era îmbrăcat după stilul lui elegant, cu o tunică şi o mantie de culoare sângerie; părul îi era tuns şi pieptănat cu îngrijire, faţa proaspăt rasă. Mâinile îi erau netede şi albe ca ale lui Guinevere, deşi se ştia că erau tari ca oţelul. Arăta mai atrăgător ca niciodată. Şi apăruse la ţanc pentru a o salva de confruntarea cu Meleagrant. Guinevere i-a zâmbit — nu s-a putut înfrâna; era ca şi cum s-ar fi răsucit ceva înlăuntrul fiinţei ei.

Nu, nu trebuie să-l privesc astfel, urmează să fiu mama fiului lui Arthur...

— Sper că nu voieşti să treci prin sala mare, doamnă, cu hainele boţite şi murdare în care ai călărit..., a spus Lancelot. A plouat mai toată călătoria? Dă-mi voie să te duc pe tine şi pe slujitoarea ta pe o uşă lăturalnică, şi te vei putea duce în iatacul tău să te primeneşti, iar apoi să-l întâmpini pe stăpânul meu

Arthur în sală când o să fii frumos îmbrăcată şi vei fi uitat de frig — uite, tremuri! Guinevere, simţi răceala vântului?

El avea de mult privilegiul de a i se adresa pe nume, fără acel oficial „regina mea” ori „doamnă”, dar numele ei niciodată nu sunase mai dulce rostit de buzele lui.

— Ca întotdeauna, te-ai arătat încă o dată îngrijorat de soarta mea, a spus ea şi l-a lăsat să-i ia calul de căpăstru şi să-l conducă.

— Griflet, acum du-te şi anunţă-l pe regele nostru că doamna este în siguranţă în iatacurile ei, a zis Lancelot. Şi tu la fel, Gaheris, văd că abia aştepţi să te întorci printre cavaleri. O conduc eu pe doamna.

Ajunşi la poartă, a ajutat-o să descalece, iar ea i-a simţit atingerea mâinilor. Şi-a plecat ochii şi a evitat să-l privească.

— Sala mare geme de mulţimea cavalerilor lui Arthur, a zis el, şi e o hărmălaie... Masa Rotundă a fost cărată acum trei zile, cu trei căruţe, la Camelot, şi a plecat şi Cai, ca să o aşeze în sala mare de acolo. Acum, un călăraş a fost trimis în grabă să-l cheme îndărăt pe Cai, dar şi pe alţii ce pot veni dinspre ţinutul Summer.

Ea l-a privit speriată.

— Gawaine ne-a povestit despre debarcarea saxonilor; acesta e războiul de care se temea Arthur?

— Este ceea ce ştiam de ani de zile că se va întâmpla, Guinevere, a zis el încet. De aceea şi-a pregătit Arthur atâtea legiuni şi de aceea m-am ocupat eu de trupele lui călare. Când totul se va isprăvi, probabil că vom avea pacea după care am tânjit atât toată viaţa, atât eu, cât şi Uther.

Pe neaşteptate, ea l-a îmbrăţişat.

— Ai putea muri, a şoptit ea. Era prima oară că îndrăznea să facă aşa ceva. A rămas strâns lipită de el, ţinându-şi chipul apăsat de umărul lui, iar braţele lui au cuprins-o. În ciuda spaimei, Guinevere a simţit plăcerea de a fi strânsă astfel în braţe.

— Am ştiut cu toţii că ziua asta trebuia să sosească, draga mea, a zis el cu glas tremurat. Cu noroc, am avut ani buni la dispoziţie să ne pregătim pentru ea şi l-am avut şi pe Arthur să ne cârmuiască; ştii ce mare conducător de oameni este el şi cât de drag ne e tuturor? Este tânăr, dar a devenit cel mai măreţ dintre Marii Regi pe care i-am avut de la romani încoace, şi cu Arthur în frunte sigur îi vom izgoni pe saxoni de aici — şi în ceea ce

privește restul, facă-se voia Domnului, Guinevere. Apoi a atins-o ușor pe umăr și a adăugat: Sărmană fată, ești atât de ostenită, lasă-mă să te conduc la sala femeilor.

Însă ea a simțit că mâinile lui tremură și, brusc, s-a rușinat că se azvârlise în brațele lui ca o femeie ce însoțește trupele!

În iatacurile ei era dezordine, fiindcă Meleas începuse să așeze straiele în lăzi, iar Elaine le supraveghea pe slujitoare. Elaine s-a apropiat și a strâns-o pe Guinevere în brațe și a exclamat:

— Rudă a mea, am fost tare îngrijorate din pricina ta, fiindcă ai fost pe drumuri — sperasem să primești mesajul înainte de a pleca de la schit, ca să rămâi în siguranță la Tintagel...

— Nu, a spus Guinevere, Igraine a murit. Gawaine ne-a găsit când călătorisem deja o zi și, pe de altă parte, locul meu e alături de soțul meu.

— Doamnă, Griflet s-a întors cu tine? a întrebat-o Meleas.

Guinevere a răspuns printr-un gest din cap.

— El m-a escortat încoace. O să-l revezi la cină, așa cred — l-am auzit pe Gaheris spunând că toți cavalerii au fost poftiți la cină cu regele.

— Dacă aceea se va numi cină. Mai curând vor înghiți rații soldățești, a zis Meleas; locul acesta a ajuns ca o tabără militară și va fi și mai rău foarte curând. Însă eu și Elaine am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să orânduim toate. (îndeobște dolofană și mereu zâmbitoare, Meleas era acum îngrijorată și obosită.) Ți-am pus toate rochiile și lucrurile de care vei avea trebuință pentru vara asta în lăzi, ca să poți fi gata de călătoria spre Camelot, fiindcă dimineață plecăm într-acolo. Regele a spus că trebuie să plecăm toate, căci castelul este gata, după treaba pe care Cai a făcut-o acolo. Însă niciodată nu am crezut că vom merge astfel, în grabă și aproape împresurate.

Nu, a gândit Guinevere. *Am călătorit atâtea zile, iar acum voi porni din nou călare! Locul meu este aici, iar fiul meu are dreptul să se nască în castelul tatălui său. Nu o să mă las trimisă din nou ca orice lucrușor ori mai știu eu ce!*

— Liniștește-te, Meleas, a spus ea, poate că nu e atâta pripă cum vorbești tu. Trimite pe cineva după apă curată și adu-mi o rochie care să nu fie jilavă și mânjită de noroi după călătoria asta. Și cine sunt toate femeile acestea?

S-a vădit că acele femei erau soţele unor cavaleri şi ale unor regi supuşi lui Arthur, care aveau să fie trimise laolaltă cu ea la Camelot; era mai lesne dacă ele călătoreau în convoi şi astfel aveau să fie apărate împotriva saxonilor.

— E aproape de casa ta părintească, Guinevere, a spus Elaine, de parcă acel lucru avea să înfrâneze opoziţia lui Guinevere. O vei putea vizita pe soaţa tatălui tău şi pe fraţii şi surorile tale. Ori, câtă vreme Leodegranz e la război, mama ta vitregă va locui cu noi la Camelot.

Asta nu ne-ar plăcea nici uneia dintre noi, a gândit Guinevere, apoi i s-a făcut ruşine. A simţit nevoia de a pune capăt acelei discuţii cu câteva vorbe — *Sunt grea, nu pot călători* — dar şi-a înfrânat dorinţa, ştiind că va fi asaltată de o sumedenie de întrebări. Arthur trebuia să afle primul vestea cea mare.

12

Când Guinevere a ajuns în sala mare, care părea goală şi pustie fără Masa Rotundă şi fără splendoarea stindardelor şi tapiseriilor care fuseseră trimise la Camelot, Arthur stătea la o masă improvizată, aşezată la jumătatea încăperii, în apropierea focurilor, înconjurat de şase dintre cavalerii săi, alţii fiind strânşi în jurul acestora. Ea se arătase foarte dornică să anunţe marea veste, însă nu putea să o facă dinaintea întregii curţi! Trebuia să aştepte până la căderea întunericului, când aveau să se afle împreună în pat — acelea erau momentele în care îl avea numai pentru ea. Însă când el şi-a mutat privirea de la cavaleri, s-a ridicat şi a venit să o îmbrăţişeze.

— Gwen, scumpa mea! a exclamat el. Speram ca mesajul meu să-ţi ajungă şi să mergi în siguranţă la Tintagel.

— Eşti supărat că m-am întors?

El a clătinat din cap.

— Nu, sigur că nu. Aşadar, drumurile sunt încă sigure, iar tu ai avut noroc. Dar asta înseamnă că mama mea...

— A murit acum două zile şi a fost înmormântată între zidurile schitului, i-a spus Guinevere, iar eu am plecat îndată ca să-ţi aduc vestea. Iar acum nu ai decât reproşuri să-mi faci pentru

că nu am rămas în siguranţă la Tintagel, din cauza acestui război!

— Nu ţi-am adus vină, draga mea soţie, a spus el cu calm, ci am grijă pentru siguranţa ta. Dar văd că sir Griflet te-a apărat cum se cuvine. Vino să stai cu noi. A condus-o către o bancă şi a aşezat-o alături de el. Argintăria şi talgerele din lut ars dispăruseră — a presupus că şi acelea fuseseră trimise la Camelot şi s-a întrebat ce se întâmplase cu tipsia din lut fin roşu, de pe vremea romanilor, pe care mama ei vitregă i-o făcuse cadou la nuntă. Zidurile erau goale şi locul părea pustiit; au mâncat din castroane simple din lemn — lucruri cioplite grosolan, ce se găseau în orice târg. În timp ce a înmuiat o bucată de pâine în blid, a spus:

— Locul acesta arată de parcă s-ar fi dat deja o bătălie aici!

— M-am gândit că este mai bine să trimitem totul dinainte la Camelot, a spus el, iar apoi am auzit vestea că saxonii au debarcat şi s-a iscat tulburare. Iubita mea, tatăl tău este aici — nu am a mă îndoi că vei voi să-l vezi.

Leodegranz şedea în apropiere, dar nu în cadrul inelului celor care îl înconjurau pe Arthur. Ea s-a dus şi l-a sărutat, simţindu-i umerii osoşi sub palme — tatăl ei fusese mereu un bărbat masiv pentru ea, măreţ şi impozant, iar acum, dintr-o dată, arăta bătrân şi ostenit.

— I-am spus stăpânului meu Arthur că nu trebuia să te trimită într-o călătorie atât de lungă pe asemenea vremuri, a spus el. A, da, bine a făcut Arthur că a vrut să te trimită la căpătâiul mamei lui, dar avea o datorie şi faţă de soaţă, iar Igraine are o fiică necăsătorită care ar fi trebuit să fie alături de mama ei; unde este ducesa de Cornwall, de nu s-a putut duce?

— Nu ştiu unde se află Morgaine, a spus Arthur. Sora mea este o femeie în toată firea, şi propria ei stăpână. Nu trebuie să-mi ceară voie ca să meargă într-un loc sau altul.

— Da, aşa păţesc regii, a spus Leodegranz pe un ton arţăgos, sunt stăpâni peste toţi, mai puţin peste femei. Alienor e la fel, iar eu am trei fiice, care nici măcar n-au ajuns la vârsta măritişului, dar toate-şi închipuie că pot porunci în casa mea! Guinevere, o să le vezi la Camelot. Le-am trimis acolo să stea în siguranţă, iar pe cea mai vârstnică, Isotta — e destul de mare — poate voieşti să o faci doamnă de onoare, fiindcă e sora ta vitregă. Şi cum eu nu am nici un fiu, aş vrea să-l rogi pe Arthur să o mărite cu unul dintre

cei mai buni cavaleri când va ajunge la vârsta potrivită.

Gândindu-se la Isotta, Guinevere a clătinat din cap: suficient de mare ca să vină la curte? Păi avea aproape șapte ani când ea s-a căsătorit — acum trebuia să fi împlinit doisprezece sau treisprezece ani. Elaine fusese cam de aceeași vârstă când ajunsese la Caerleon. Fără îndoială că, dacă îl ruga ea, Arthur avea să o dea pe Isotta unuia dintre cei mai de seamă cavaleri, poate lui Gawaine ori — pentru că Gawaine avea să devină rege de Lothian într-o bună zi — lui Gaheris, care era văr cu regele.

— Lancelot încă nu s-a însurat, a sugerat Leodegranz, și nici ducele Marcus de Cornwall. Cu toate că ar fi mai potrivit dacă Marcus ar lua-o pe doamna Morgaine și amândoi și-ar uni pretențiile, atunci doamna ar avea pe cineva să păstreze castelul și să-i apere pământurile. Și, deși înțeleg că ea este una dintre femeile Doamnei Lacului, fără îndoială că ducele Marcus ar putea-o îmblânzi.

Guinevere a zâmbit la gândul că Morgaine ar putea fi căsătorită și blândă cu cineva pe care alții îl socoteau potrivit. Apoi s-a înfuriat. Oare de ce putea Morgaine să trăiască după bunul plac? Nici unei alte femei nu i se îngăduia să-și facă mendrele, până și Igraine, care fusese mama regelui, se măritase așa cum socotiseră alții. Arthur ar trebui să-și exercite autoritatea și să o mărite cum se cuvine pe Morgaine, înainte ca ea să aducă dizgrația pe capul tuturor! Guinevere a făcut uitată amintirea că atunci când Arthur vorbise să o mărite pe Morgaine cu prietenul său Lancelot, ea se opusese. *Vai, am fost egoistă... nu-l pot avea pentru mine, și voiesc să-l lipsesc de o soață.* Nu, și-a zis ea, ar fi fericită să-l vadă pe Lancelot căsătorit dacă fata era potrivită și virtuoasă!

— Am crezut că ducesa de Cornwall se număra printre doamnele tale de onoare, a zis Leodegranz.

— A fost, i-a explicat Guinevere, dar ne-a părăsit acum câțiva ani ca să trăiască împreună cu rudele ei și nu s-a mai întors de atunci.

Și din nou s-a întrebat: unde se afla Morgaine? La Avalon nu era, nici în Lothian cu Morgause și nici la Tintagel cu Igraine — putea fi în Britania Mică, sau în vreun pelerinaj la Roma, ori în țara spiridușilor, ori chiar în Iad, pentru că Guinevere nu știa

ceva sigur. Situaţia nu putea continua astfel — Arthur avea dreptul să ştie unde trăia cea mai apropiată dintre rudele sale, acum, după ce mama lui murise! Dar Morgaine ar fi venit la căpătâiul mamei ei, dacă ar fi putut?

S-a întors la locul ei alături de Arthur. Lancelot şi regele desenau cu vârfurile pumnalelor pe tăblia de lemn a mesei, în vreme ce mâncau nepăsători din acelaşi blid. Muşcându-şi buzele — poate că era mai bine să fi mers la Tintagel, fiindcă pentru Arthur nu conta dacă ea se afla acolo ori în altă parte — s-ar fi retras pe banca unde se găseau doamnele ei de onoare, dar el a ridicat privirea spre ea şi i-a zâmbit şi i-a întins mâna.

— Nu, draga mea, n-am voit să te alung, dar trebuie să stau de vorbă cu căpitanul peste cavaleria mea şi e suficient loc şi pentru tine aici. Apoi a făcut semn către un slujitor. Adu alt blid cu carne pentru doamna mea. Eu şi Lancelot ne-am bătut joc de mâncare — ştiu că există şi pâine proaspăt coaptă pe undeva, dacă o mai fi rămas ceva, dar cum Cai nu este aici, la bucătărie este vraişte.

— Cred că am mâncat îndeajuns, a spus Guinevere, rezemându-se uşor de umărul lui, iar el a bătut-o uşor cu palma peste celălalt umăr. L-a simţit, în cealaltă parte, pe Lancelot, cald şi puternic, şi între ei a avut o senzaţie de siguranţă. Arthur s-a aplecat în faţă, cu o mână mângâind-o pe păr, în cealaltă ţinând pumnalul cu care schiţa ceva.

— Uite, putem aduce caii până aici sus? Putem să ne deplasăm repede şi lăsăm căruţele cu provizii şi bagaje să ocolească pe drumuri mai puţin abrupte, dar oamenii pe cai taie de-a curmezişul ţinutului şi mărşăluiesc uşor şi repede; Cai a pus oamenii să facă pâine uscată pentru oşteni şi a adunat-o vreme de trei ani, după bătălia de la Celidon Wood. E posibil ca ei să debarce aici... Şi a arătat un loc pe harta schiţată pe care o făcuse. Leodegranz, Uriens, veniţi încoace să vă uitaţi şi voi...

Tatăl ei s-a apropiat şi împreună cu el a venit încă un bărbat, slab şi brunet, cu toate că părul îi încărunţise, iar chipul îi era ridat.

— Rege Uriens, a spus Arthur, te salut ca prieten al tatei şi al meu. O cunoşti pe doamna mea, Guinevere?

Uriens s-a înclinat. Avea o voce plăcută şi melodioasă.

— Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine, doamnă. Când ţara

se va mai linişti, o s-o aduc şi pe soţia mea, dacă se poate, ca să ţi-o prezint la Camelot.

— Voi fi încântată, a spus Guinevere, simţind nesinceritatea din propria voce — încă nu deprinsese să rostească asemenea platitudini politicoase astfel încât ele să pară convingătoare.

— Nu se va întâmpla în vara asta, fiindcă avem alte treburi de făcut, a precizat Uriens. Apoi s-a aplecat asupra hărţii schiţate de Arthur. Pe vremea lui Ambrosius, am condus o armată la deal în acest fel — nu aveam atât de mulţi cai, decât căruţe cu bagaje, dar se poate urca şi scurta drumul astfel. Trebuie să vă feriţi de mlaştini când mergeţi spre miazăzi de ţinutul Summer...

— Eu speram că nu va trebui să urcăm dealurile acelea sterpe, a spus Lancelot.

Uriens a clătinat din cap.

— Cu un număr atât de mare de cai, este mai bine aşa.

— Pe dealurile acelea, caii pot aluneca pe pietre şi îşi rup picioarele, a protestat Lancelot.

— Mai bine aşa, sir Lancelot, decât să ţi se împotmolească oamenii, caii şi căruţele — e mai bine pe dealuri decât prin mlaştini. Uite, aici se află vechiul zid roman...

— Nu-mi mai dau seama după cât de scrijelită e masa, a spus Lancelot iritat. S-a dus la vatră şi a scos din foc un băţ lung, l-a scuturat până ce flacăra din capătul lui s-a stins şi a devenit tăciune şi s-a apucat să deseneze pe podea cu el, după care a urmat: Iată, aici se află ţinutul Summer, iar aici lacurile şi zidul roman... Avem, să zicem, trei sute de cai, iar aici două sute....

— Atât de mulţi? s-a mirat Uriens. Nici legiunile lui Cezar nu aveau atâţia.

— De şapte ani îi pregătim, dar avem şi soldaţi care să îi folosească, a spus Lancelot.

— Datorită ţie, dragă vere, a spus Arthur.

Lancelot s-a întors şi i-a zâmbit.

— Datorită ţie, regele meu, căci ai avut viziunea de a înţelege ce putem face cu ei.

— Unii oşteni încă nu ştiu să lupte călare, a spus Uriens. În ce mă priveşte, am luptat destul de bine şi conducându-mi oamenii pe jos.

— Şi aşa este bine, a intervenit Arthur, pentru că nu avem cai

pentru fiecare oştean care ar dori să lupte călare, şi nici şei, dârlogi ori harnaşament, cu toate că am poruncit ca toţi pielării din regat să lucreze cât de iute au putut, şi a trebuit să pun dări grele ca să plătesc toate acestea, iar poporul a zis despre mine că sunt un tiran lacom. A râs uşor, a bătut-o pe Guinevere pe spate şi a continuat: iar în tot acest timp abia de-am avut aur cât să-i cumpăr reginei mele mătăsuri pentru broderii! Totul s-a dus pe cai, potcovari şi pielari! Brusc, buna dispoziţie i-a dispărut şi a redevenit serios, aproape înnegurat. Iar acum trebuie să trecem cea mai mare încercare dintre toate, şi o putem face — de astă dată, saxonii sunt cât frunza şi iarba, prieteni. Dacă nu-i oprim, având de două ori mai puţini oamenii decât ei, doar corbii şi lupii or să se îndestuleze în ţara aceasta!

— Acesta este avantajul de a avea trupe călări, a spus Lancelot cu gravitate. Oştenii înarmaţi şi călare pot lupta cu zece, ba chiar cu douăzeci de pedeştri. Vom vedea, iar dacă am gândit bine, îi vom opri pe saxoni o dată pentru totdeauna. Dacă nu am socotit cum se cuvine — ei bine, vom muri apărând căminele şi ţinuturile pe care le iubim, femeile şi copiii noştri.

— Aşa este, a spus Arthur încet, aşa trebuie să facem. Pentru ce altceva ne-am străduit încă de când eram îndeajuns de mari ca să ţinem o spadă în mână?

Faţa regelui a înflorit în zâmbetul acela deosebit, iar Guinevere a gândit, cu durere: *Mie nu-mi zâmbeşte astfel. Cu toate astea, când va afla vestea pe care i-am adus-o, ei bine, atunci...*

O clipă, Lancelot a răspuns zâmbetului, apoi a suspinat.

— Am primit un mesaj de la fratele meu vitreg Lionel — fiul cel mare al lui Ban. Spune că va ridica pânzele peste trei zile, ba nu — şi s-a oprit să numere zilele pe degete — e deja pe mare. Mesagerul a întârziat. Vine cu patruzeci de corăbii şi speră să le împingă pe acelea ale saxonilor, ori atâtea cât va putea, spre stânci, ori spre miazăzi de coasta Cornwall-ului, unde nu vor reuşi să ajungă cu trupele pe uscat. Apoi, după ce va ajunge la ţărm, va porni în marş cu oamenii lui spre locul nostru de adunare. O să trimit un mesager cu un loc de întâlnire. (Şi a făcut un semn spre harta schiţată pe pardoseala de piatră.)

Apoi s-a auzit un zvon de glasuri agitate la uşă, iar un bărbat înalt, slab şi pe cale de a încărunţi a păşit printre băncile şi

mesele împrăştiate în sală.

Guinevere nu-l mai văzuse pe Lot de Lothian dinaintea bătăliei de la Celidon Wood.

— Hei, văd sala mare a lui Arthur aşa cum n-aş fi crezut să o văd, lipsită de Masa Rotundă a cavalerilor! Ce faci vere Arthur, joci arşice pe podea cu prietenii de şcoală?

— Vere, Masa Rotundă se află deja la Camelot, i-a răspuns Arthur ridicându-se, împreună cu celelalte lucruri şi bagajele femeilor; aici vezi doar o tabără militară, aşteptând venirea dimineţii pentru a trimite şi femeile rămase la Camelot. Mai toate femeile şi copiii au plecat deja.

Lot a făcut o plecăciune în faţa lui Guinevere şi, cu glas cumpănit, a spus:

— Vai, atunci sala cea mare a lui Arthur va fi cu adevărat pustie. Dar e sigur ca femeile să călătorească acum, când ţara se ridică la război?

— Saxonii nu au pătruns atât de adânc în ţară, a zis Arthur, şi nu e nici o primejdie dacă pleacă toate odată. Trebuie să poruncesc la cincizeci dintre oamenii mei — şi nu-mi place asta deloc — să nu meargă la luptă, şi să apere Camelot. Regina Morgause stă bine acolo unde se află, în Lothian — mă bucur că sora mea este cu ea!

— Morgaine? Lot a negat cu un gest. N-a trecut de mulţi ani pe la Lothian! Vai, vai, vai! Mă întreb unde o fi plecat. Şi cu cine? Mereu am socotit că femeia aceea e altfel decât altele. Dar de ce la Camelot, stăpâne Arthur?

— Este uşor de apărat, a zis Arthur. Îl pot ţine cincizeci de oameni până la a doua pogorâre a lui Hristos. Dacă aş lăsa femeile aici, la Caerleon, ar trebui să mă lipsesc de două sute de oameni ori mai bine, care mi-ar fi de folos pe câmpul de bătălie. Şi ştiu de ce tatăl meu a făcut din Caerleon fortăreaţa lui — speram să mutăm curtea la Camelot înainte de venirea saxonilor, iar atunci ar fi trebuit să traverseze jumătate din Britania ca să ajungă la noi, iar noi am fi putut începe bătălia pe câmpul ales. Dacă i-am împinge spre mlaştinile şi lacurile din ţinutul Summer, unde pământul nu rămâne la fel nici doi ani în şir, atunci noroaiele şi mlaştinile ar putea înlocui arcurile, săgeţile şi securile noastre, iar poporul din Avalon i-ar mistui cu săgeţile de

spiriduşi.

— Oricum vor ajunge să facă asta, a zis Lancelot, ridicându-se în genunchi după ce a examinat harta încropită pe piatră. Avalonul a trimis deja trei sute şi vor mai fi şi alţii, au spus ei. Iar când am stat ultima oară de vorbă cu Merlin, am aflat că au trimis călăreţi şi în ţinutul tău, lord Uriens, astfel ca toţi cei din Vechile Popoare ce trăiesc pe dealurile de acolo să vină pentru a lupta de partea noastră. Aşadar, avem legiunea, oşteni călări ce luptă pe câmp neted, fiecare călăreţ cu armură şi înarmat cu suliţă, cu care poate dovedi cel puţin o duzină de saxoni. Apoi avem nenumăraţi oşteni pedeştri, arcaşi şi spadasini, care pot lupta pe dealuri şi în văi. Iar apoi mai sunt mulţi dintre bărbaţii Triburilor, cu suliţe şi securi, şi Vechile

Popoare, care pot întinde capcane şi doborî saxoni fără ca măcar să fie văzuţi. Cred că aşa facem faţă tuturor saxonilor din întreaga Galie şi de pe ţărmurile continentului!

— Şi aşa vom face, a zis Lot. Lupt contra saxonilor de pe vremea lui Ambrosius — la fel şi Uriens — şi niciodată nu a trebuit să înfruntăm o armată ca aceasta venită acum împotriva noastră.

— Am ştiut că va veni o asemenea zi încă de când am fost încoronat; Doamna Lacului aşa mi-a zis când mi-a dat spada Excalibur. Iar acum ea îi trimite pe toţi bărbaţii din Avalon să se adune sub steagul lui Pendragon.

— Vom fi cu toţii acolo, a zis Lot, dar Guinevere s-a cutremurat, iar Arthur a întrebat-o îngrijorat:

— Draga mea, ai călărit toată ziua, şi ziua dinainte la fel, şi va trebui să pleci din nou la drum în zori. Să chem doamnele de onoare să te ducă la culcare?

Ea a clătinat din cap şi şi-a împreunat mâinile pe care şi le-a lăsat în poală.

— Nu, nu sunt ostenită — nu, Arthur, nu se cuvine ca păgânii din Avalon, conduşi prin vrăjitorii, să lupte alături de un rege creştin! Iar când îi aduni sub un stindard păgân...

— Regina mea, a zis Lancelot fără patimă, ai vrea ca oamenii Avalonului să stea cu mâinile încrucişate şi să-şi vadă casele căzând în ghearele saxonilor? Britania este şi ţara lor — vor lupta ca şi noi, ca să apere ţara de barbari. Iar Pendragon este regele

lor jurat.

— Tocmai asta nu-mi place, a zis Guinevere, încercând să-şi controleze glasul pentru a nu suna ca al unei fetiţe ce se răsteşte la nişte bărbaţi strânşi la sfat. *La urma urmelor, Morgause este acceptată în sfatul lui Lot, iar Viviane nu a pregetat niciodată să vorbească despre treburi de stat!* Nu îmi place că noi şi oamenii Avalonului luptăm de aceeaşi parte. Această bătălie este a oamenilor civilizaţi, iubitori de Hristos, coborâtori ai Romei, împotriva celor ce nu recunosc pe Dumnezeu al nostru. Vechiul popor este de partea duşmanului, la fel ca saxonii, iar aceasta nu are să fie o ţară pe deplin creştină decât după ce acel popor va fi ucis ori alungat pe dealuri, laolaltă cu zeii lui păgâni! Şi nu îmi place, Arthur, că înalţi un stindard păgân zicând că este al tău. Ca şi Uriens, ar trebui să te baţi sub semnul crucii lui Hristos, ca să putem deosebi duşmanii de prieteni!

Stupefiat, Lancelot a întrebat-o:

— Guinevere, şi eu ţi-s duşman?

Ea a negat cu un gest.

— Tu eşti creştin, Lancelot.

— Mama mea e aceeaşi respingătoare Doamnă a Lacului pe care tu o învinovăţeşti de vrăjitorie, a zis el, iar eu am fost zămislit în Avalon şi Vechiul Popor este poporul meu. Chiar tatăl meu, care este rege creştin, a făcut Mariajul Sacru cu Zeiţa pentru această ţară!

Lancelot părea împătimit şi furios.

Arthur şi-a lăsat palma peste spada Excalibur, aflată în teaca din catifea sângerie şi aur. Imaginea mâinii lui aşezate pe simbolurile magice ale acelei teci, precum şi şerpii încolăciţi în jurul încheieturilor, au făcut-o pe Guinevere să-şi îndrepte privirea în altă parte.

— Cum să ne acorde Dumnezeu victoria dacă noi nu ne lepădăm de toate simbolurile vrăjitoreşti, ca să luptăm sub semnul crucii?

— Da, există o parte de adevăr în spusele reginei, a întărit Uriens pe un ton împăciuitor, însă eu port vulturii în numele strămoşilor mei şi al Romei.

— Stăpâne Arthur, dacă voieşti, îţi dăruiesc eu stindardul crucii, a spus Leodegranz. Şi astfel îl vei purta legiuit, de dragul

reginei tale.

Arthur a clătinat din cap. Doar roşeaţa de pe pomeţi i-a arătat lui Guinevere că se supărase.

— Jur să lupt sub stindardul regal al Pendragonului, şi astfel voi învinge sau voi muri. Nu sunt un tiran. Cel ce voieşte să facă asta poate purta crucea lui Hristos pe scutul său, dar stindardul Pendragonului este un semn că toate popoarele din Britania — fie ele creştine, druide, ori altfel — trebuie să lupte laolaltă. Aşa cum dragonul este deasupra tuturor lighioanelor, tot astfel va fi Pendragonul deasupra tuturor oamenilor! Altceva nu am a spune!

— Iar vulturii lui Uriens şi Marele Corb din Lothian vor lupta alături de dragon, a spus Lot şi s-a ridicat în picioare. Arthur, Gawaine nu este aici? Aş fi vrut să schimb o vorbă cu fiul meu, şi am crezut că se află mereu alături de tine!

— Unchiule, şi mie îmi lipseşte la fel de mult, a spus Arthur. Nu ştiu cum să mă descurc dacă nu-l am pe Gawaine în preajma mea, dar am fost silit să-l trimit cu un mesaj la Tintagel, fiindcă nimeni nu poate călări atât de iute ca el.

— Vai, dar ai destui oameni care să te apere, a spus Lot pe un ton acru. Văd că Lancelot niciodată nu e mai departe de un pas ori doi de tine, gata să ocupa orice loc gol.

Lancelot a roşit, dar a zis pe un ton potolit:

— Aşa se întâmplă mereu, rudă a mea, toţi cavalerii lui Arthur se bat între ei pentru onoarea de a se afla cât mai aproape de rege, iar când Gawaine e aici, până şi Cai, care este frate vitreg cu Arthur, şi chiar eu, care sunt apărătorul reginei, trebuie să ne tragem în lături din faţa lui.

Arthur s-a întors către Guinevere şi i-a spus:

— Regina mea, acum chiar că trebuie să te odihneşti. Sfatul acesta ar putea ţine până în miez de noapte, iar tu trebuie să fii pregătită să pleci călare de cu zori.

Guinevere şi-a strâns mâinile, făcându-le pumni. *Măcar de data asta, măcar acum să am curajul de a vorbi...*

— Nu. Nu, stăpâne, nu voiesc să plec călare la crăpatul zorilor, nici spre Camelot, nici altundeva pe faţa acestui pământ, a rostit ea apăsat.

Obrajii lui Arthur s-au împurpurat, de astă dată mai intens,

ceea ce o anunţa că se înfuriase.

— Cum adică, ce înseamnă asta, doamnă? Nu mai poţi zăbovi când avem război în ţară. Cu dragă inimă ţi-aş lăsa o zi ori două de odihnă înainte de plecare, dar trebuie să ne grăbim ca să te ducem în siguranţă acolo, înainte de năvălirea saxonilor. Guinevere, calul şi bagajele îţi vor fi pregătite când va sosi dimineaţa. De nu vei putea merge călare, vei călători în litieră, ori vei fi purtată pe un jilţ, dar trebuie să pleci.

— Nu voiesc asta! a zis ea îndârjită. Şi nu mă poţi sili, decât dacă mă urci pe cal şi mă legi de el!

— Doamne păzeşte să mă văd silit să fac aşa ceva, a zis Arthur. Dar ce înseamnă toate acestea, doamnă? Deşi vădit tulburat, a încercat să păstreze un ton detaşat, ba chiar amuzat. Cum, când toate aceste mulţimi de oameni se supun poruncilor mele, trebuie să am a mă teme de o revoltă în propriul cămin, şi încă din partea soaţei mele?

— Oamenii tăi se pot supune poruncilor tale, a zis ea deznădăjduită. Ei nu au motivele mele ca să rămână aici! Voi sta doar cu o doamnă de onoare şi o moaşă, stăpâne, dar nu voi merge nicăieri călare — nici măcar până la malul râului — înainte de naşterea fiului nostru!

Gata, am spus-o... şi în faţa atâtor bărbaţi...

Auzind acestea, Arthur a înţeles şi, în loc să se arate în culmea fericirii, a părut doar îngrozit. A dat din cap, apoi a rostit:

— Guinevere...

Apoi a amuţit.

Chicotind, Lot a zis:

— Ai rămas grea, doamnă? Atunci, felicitări! Asta nu trebuie totuşi să te împiedice a călători. Morgause a stat zi de zi în şa, până când calului îi era prea greu să o ducă, şi în toată vremea asta nimeni nu ştia că ea aştepta un copil. Moaşele noastre spun că aerul curat şi mişcarea fac bine femeilor gravide, iar când iapa mea preferată are mânz, o călăresc până mai are şase săptămâni şi trebuie să fete!

— Eu nu sunt iapă, a zis Guinevere cu răceală, şi am pierdut sarcina de două ori până acum. Arthur, doar nu vrei să mă expui din nou la vreo primejdie.

— Cu toate acestea, nu poţi rămâne aici. Castelul nu poate fi

apărat cum se cuvine, a zis Arthur cu un aer îndurerat, iar noi s-ar putea să plecăm de aici în orice clipă! Nu se cuvine să le cer femeilor să rămână cu tine şi să fie în primejdie de a fi prinse de saxoni. Sunt convins că nu vei păţi nimic, draga mea soaţă, au mai fost femei însărcinate care au plecat spre Camelot săptămâna trecută — iar tu nu poţi rămâne fără ajutoare, pentru că, Guinevere a mea, aici va fi doar o tabără pentru oşteni.

Guinevere s-a uitat la doamnele ei de companie.

— Nu voieşte nici una dintre voi să rămână cu regina ei?

— Rămân eu, verişoară, dacă îmi îngăduie Arthur, a spus Elaine.

— Şi eu rămân, a spus Meleas, dacă nu se supără stăpânul meu, cu toate că fiul nostru se află deja la Camelot...

— Ba nu, Meleas, trebuie să te duci după copilul tău, i-a spus Elaine. Eu sunt ruda sa şi pot îndura orice alături de Guinevere, chiar a trăi între bărbaţii dintr-o tabără militară. S-a apropiat şi a luat-o pe Guinevere de mână. Dar n-ai putea călători cu litiera? La Camelot o să ne simţim mai în siguranţă.

Lancelot s-a ridicat şi a venit lângă Guinevere. S-a aplecat deasupra mâini ei şi, cu glas scăzut, a rostit:

— Doamna mea, te rog să mergi cu celelalte femei. După năvălirea saxonilor, ţinutul acesta va deveni o ruină în câteva zile. La Camelot te afli aproape de ţinutul tatălui tău. Iar mama mea se găseşte la Avalon, la o zi de drum — ea e doftoroaie şi moaşă iscusită, şi sunt convins că va veni la tine să-ţi poarte de grijă, ori poate sta cu tine după ce naşti copilul. Dacă trimit mesaj mamei să vină, te duci?

Chinuindu-se să nu plângă, Guinevere şi-a plecat capul. *Iarăşi trebuie să fac ceea ce mi se cere, ca orice altă femeie, indiferent ce aş voi eu!* Acum, până şi Lancelot trecuse de partea acelora care o rugau să procedeze cum i se spunea. Şi-a adus aminte de călătoria într-acolo tocmai din ţinutul Summer — trăise zile de groază chiar şi având-o pe Igraine ca ajutor, iar toată ziua aceea traversase călare zonele mlăştinoase de la Tintagel până la Caerleon; acum se simţea în siguranţă între ziduri şi avea sentimentul că nu ar mai dori în veci să părăsească acel adăpost.

Când va fi mai tare, când îşi va ţine fiul în braţe... poate atunci ar îndrăzni să facă o asemenea călătorie, dar nu acum... Iar

Lancelot îi oferea drept dar tovărăşia mamei lui, acea vrăjitoare blestemată! Cum de-şi putea imagina că ar îngădui o asemenea vrăjitoare în apropierea fiului ei? Arthur se putea pângări făcând jurăminte şi legându-se de Avalon, dar fiul ei nu avea să se apropie de un astfel de rău păgân.

— Eşti tare bun, Lancelot, a zis ea cu îndărătnicie, dar nu merg nicăieri decât după ce mi se naşte fiul.

— Chiar dacă ai fi dusă la Avalon? a întrebat-o Arthur. Tu şi fiul nostru aţi fi mai în siguranţă acolo decât oriunde în lume.

Ea s-a cutremurat şi şi-a făcut semnul crucii.

— Ferească Dumnezeu şi Fecioara Maria! a şoptit ea. Mai degrabă mă duc în ţara spiriduşilor!

— Guinevere, ascultă-mă..., a început el pe un ton îngrijorat, apoi a suspinat înfrânt, iar ea şi-a dat seama că învinsese. Facă-se cum voieşti. Dacă primejdia călătoriei ţi se pare mai mare decât aceea de a rămâne aici, atunci Doamne fereşte să te silesc a porni la drum...

Cu un aer mânios, Gaheris a zis:

— Arthur, o laşi să facă după voia ei? Îţi zic că ar trebui să o pui pe cal şi să o trimiţi fie de vrea, fie de nu! Regele meu, dai ascultare vorbelor necugetate ale unei femei?

Sătul de atâta discuţie, Arthur a clătinat din cap.

— Linişteşte-te, vere, a zis el, se vede de departe că nu eşti căsătorit. Guinevere, fă cum voieşti. Elaine poate rămâne cu tine, împreună cu o slujitoare, o moaşă şi preotul tău, dar nimeni altcineva. Toată lumea trebuie să plece la crăpatul zorilor. Guinevere, nu mai am timp să vorbesc despre asta!

Iar Guinevere, ridicându-şi îndatoritoare obrazul pentru sărutul cuvenit, nu a avut sentimentul că astfel câştigase o victorie.

Celelalte femei au pornit la drum odată cu zorii. Meleas s-a rugat să rămână cu regina, dar Griflet nu s-a lăsat înduplecat.

— Elaine nu are nici soţ, nici copil, a zis el. Să rămână ea. Dar dacă aş fi regele Pellinore, nu mi-aş lăsa fiica să stea aici, fie ea regină ori nu. Vei *merge*, doamna mea.

Iar lui Guinevere i s-a părut că el i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

Arthur i-a spus limpede că partea principală a castelului

devenea tabără, astfel că nu trebuia să se îndepărteze de iatacurile ei, unde va locui cu Elaine şi slujitoarele. Majoritatea mobilierului fusese trimis la Camelot, de aceea s-a adus un pat din sala de oaspeţi, iar ea avea să doarmă cu Elaine în el. Arthur îşi petrecea nopţile în tabără, împreună cu oamenii săi, trimiţând pe câte cineva să-i aducă veşti de la ea o dată pe zi, aşa că l-a văzut rareori.

La început, a crezut în fiecare zi că-i va vedea pe bărbaţi mărşăluind afară din castel ca să dea piept cu saxonii, ori că aceştia vor aduce bătălia aproape, dar zilele treceau, iar ea nu afla veşti noi. Veneau şi plecau călăreţi ori mesageri solitari, iar Guinevere a văzut alte şi alte armate strângându-se, însă izolată în iatacul ei şi în grădina minusculă din spatele acestuia, afla doar frânturi de veşti, şi acelea aduse de slujitoarea şi moaşa sa, multe dintre ele nesigure, majoritatea fiind zvonuri. Timpul o apăsa neîndurător; dimineaţa avea greţuri şi nu-şi dorea altceva decât să stea întinsă în pat, dar mai târziu se simţea mai bine şi se plimba agitată prin grădină, neavând nimic de făcut decât să-şi imagineze saxonii năvălitori pe coastă şi să se gândească la copil... I-ar fi plăcut să coasă haine pentru el, dar nu avea lână de tors, iar războiul cel mare plecase la Camelot.

Cu toate acestea, îl avea pe cel mic, dar şi mătăsuri şi lână toarsă, precum şi sculele de brodat care o însoţiseră la Tintagel, de aceea a făcut planuri pentru a ţese un stindard... Cândva, Arthur îi făgăduise că atunci când îi va oferi un fiu, îi va putea cere orice cadou aflat în puterea lui să-i dea, iar ea şi-a pus în minte ca în acea zi să-i ceară să renunţe la stindardul păgân al Pendragonului şi să înalţe crucea lui Hristos. În acel fel toată ţara cârmuită de Marele Rege ar deveni creştină, iar legiunea lui Arthur ar fi una sfântă, proteguită de Fecioara Maria.

Aşa cum îl închipuise ea, era cel mai frumos stindard — albastru, cu fir de aur şi mătăsuri vopsite în sângeriu, nepreţuite, pentru mantia Fecioarei. Nu avea altă ocupaţie, astfel că de dimineaţa până noaptea cosea şi, având- o pe Elaine ca ajutor, totul s-a înfiripat repede sub degetele ei. *Iar în fiecare cusătură a acestui stindard voi pune şi rugăciunile mele pentru siguranţa lui Arthur şi pentru ca această ţară să fie creştină de la Tintagel până în Lothian...*

Într-o după-amiază a venit în vizită Merlin, venerabilul Taliesin. Ea a şovăit — se cuvenea să-l aibă în preajma ei pe acel moş păgân ce credea în demoni tocmai acum, când purta în pântece pe fiul lui Arthur, care avea să fie într-o bună zi rege peste acea ţară creştină? Însă după ce a privit ochii blânzi ai bătrânului, şi-a adus aminte că era tatăl lui Igraine şi va deveni străbunicul copilului ei.

— Cel Etern să te binecuvânteze, Guinevere, a zis el, desfăcându-şi larg braţele în semn de binecuvântare. Ea şi-a făcut cruce, apoi s-a întrebat dacă bătrânul nu se va supăra de acel gest, dar el a părut să ia totul drept un schimb de saluturi.

— Cum îţi merge, doamnă, între aceste ziduri strâmte? a întrebat-o el, dând roată încăperii cu privirea. Vai, parcă ai sta într-o temniţă! Trebuia să pleci la Camelot ori la Avalon, ori pe insula Ynis Witrin — doar ai fost la şcoală acolo cu măicuţele, nu? Căci acolo te-ai fi bucurat măcar de aer curat şi mişcare! Încăperea asta seamănă cu un mormânt!

— Am suficient aer curat în grădină, a spus Guinevere, gândindu-se că velinţele trebuiau aerisite chiar în acea zi, iar slujitoarea trebuia să mături pe jos, fiindcă lucrurile se aflau în neorânduială; iatacul era prea mic pentru patru femei.

— Atunci nu uita, copila mea, să mergi pe jos în fiecare zi în aer curat, chiar dacă plouă — aerul proaspăt este leac pentru toate bolile, a zis el. Sunt convins că te plictiseşti aici. Nu, copilă, nu am venit să-ţi fac reproşuri, a adăugat el cu blândeţe. Arthur mi-a spus ştirea cea bună şi mă bucur pentru tine, la fel ca toată lumea. Dar eu mă bucur mai mult decât toţi, deoarece nu mulţi bărbaţi trăiesc atât de mult ca să vadă chipul strănepoţilor. Chipul lui ridat a părut să radieze bunăvoinţă. Ţi se trimite mâncare proaspătă, aşa cum se cuvine, ori doar raţii soldăţeşti?

Guinevere l-a asigurat că avea tot ce-şi dorea — primea în fiecare zi un coş cu provizii dintre cele mai alese — dar nu i-a spus cât de puţină poftă de mâncare avea.

Ea i-a povestit despre moartea Igrainei şi înmormântarea de la Tintagel, apoi i-a spus că ultimele vorbe ale ei fuseseră despre Morgaine. Despre Viziune a vorbit puţin, însă privindu-l cu ochi tulburaţi pe bătrân, l-a întrebat:

— Ştii unde se află Morgaine, pentru că nu a venit nici măcar

la patul de moarte al Igrainei?

El a clătinat rar din cap.

— Îmi pare rău, dar nu am ştiinţă.

— Dar e revoltător să nu-şi înştiinţeze rudele unde se găseşte!

— Aşa cum fac unele preotese de Avalon, s-ar putea să fi plecat într-o căutare magică, ori să se fi izolat ca să afle Viziunea, a încercat să-i explice Taliesin, dar şi el părea tulburat. Dacă este aşa, mie nu mi-ar fi spus, dar cred că dacă ar fi fost la Avalon, unde locuieşte sora mea cu preotesele, aş fi aflat. Nu ştiu. A oftat, apoi a adăugat: Morgaine e femeie în toată firea, şi nu trebuie să ceară îngăduinţa nici unui bărbat ca să plece ori să se întoarcă.

Aşa merita Morgaine, a gândit Guinevere, dacă suferea din cauza propriei încăpăţânări şi a modului păcătos în care îşi făcea vrerile! A strâns pumnii şi nu i-a răspuns druidului, şi a privit în pământ, pentru ca el să nu-i vadă furia din ochi... El avea o părere bună despre ea şi nu voia să-l facă să gândească altfel. Însă el nu a observat, pentru că Elaine tocmai îi arăta stindardul.

— Vezi? Aşa ne petrecem zilele de temniţă, părinte.

— Merge repede, a spus Merlin şi a zâmbit. Înţeleg prea bine că nu mai este vreme — cum spun preoţii voştri? Diavolul le dă de lucru celor leneşi; voi nu aţi lăsat loc Diavolului să-şi facă lucrarea aici, fiindcă sunteţi harnice ca nişte albine, amândouă. Observ deja minunatul model.

— Şi, în vreme ce l-am ţesut, m-am rugat, a spus Guinevere cu un ton sfidător. La fiecare împunsătură am rostit o rugăciune ca Arthur şi crucea lui Hristos să triumfe asupra saxonilor şi a zeilor păgâni ai lor! Nu o să te superi, Lord Merlin, că lucrez la el când tu îl îndemni pe Arthur să lupte sub stindardul lor păgân?

Netulburat, Merlin i-a răspuns:

— Nici o rugăciune nu este prisoselnică, Guinevere. Crezi că noi nu ştim să ne rugăm? Când lui Arthur i s-a dat marea spadă Excalibur, ea a fost vârâtă într-o teacă în care o preoteasă a pus rugăciuni şi farmece pentru putere şi proteguire, iar ea a postit şi s-a rugat cinci zile la rând, timp cât a lucrat-o. Şi nu mă îndoiesc că ai observat că, şi atunci când este rănit, Arthur sângerează foarte puţin.

— Eu prefer să-l ştiu apărat de Hristos, nu de vrăji, a spus Guinevere înfierbântată, însă bătrânul s-a mulţumit să surâdă şi a

zis:

— Dumnezeu este doar unul şi nu există decât un Dumnezeu — restul nu sunt decât încercări ale neştiutorilor de a da Zeilor o formă pe care pot ei să o priceapă, aşa cum este imaginea Fecioarei voastre, doamnă. Nimic nu se săvârşeşte pe lumea aceasta fără binecuvântarea acelui Unu, care ne va da victoria ori înfrângerea, după cum socoteşte Dumnezeu. Dragonul şi Fecioara sunt doar nişte semne asemănătoare, închipuite de om pentru ceea ce este mai presus de el.

— Dar nu te-ai supăra dacă stindardul cu Pendragon ar fi rupt şi deasupra legiunilor noastre s-ar înălţa acela al Fecioarei? l-a întrebat Guinevere cu dispreţ în glas.

El s-a apropiat de ea şi a întins mâna stafidită ca să mângâie firele sclipitoare de mătase.

— Când este un lucru atât de frumos, a spus el calm, şi lucrat cu atâta dragoste, cum l-aş putea condamna? Însă există dintre aceia care iubesc stindardul cu Pendragon la fel de mult cum iubeşti tu crucea lui Hristos; vrei să le interzici lucrurile care le sunt sfinte, doamnă? Cei din Avalon — druizi, preoţi şi preotese — ştiu că stindardul e doar un simbol, iar simbolul nu înseamnă nimic, în vreme ce realitatea reprezintă totul. Însă poporul spiriduşilor nu va pricepe, astfel că trebuie să aibă dragonul ca simbol al protecţiei din partea regelui.

Guinevere s-a gândit la popoarele de oameni scunzi din Avalon şi la cei de pe îndepărtatele dealuri din Ţara Galilor, care veniseră înarmaţi cu securi de bronz şi chiar mici săgeţi cu vârf de cremene, având trupurile pictate grosolan cu vopsea. S-a cutremurat de oroare la gândul că nişte oameni atât de sălbatici şi necivilizaţi luptau alături de un rege creştin.

Merlin a văzut-o tremurând şi a înţeles greşit motivul.

— Aici e umezeală şi frig, a spus el. Ar trebui să stai mai mult la soare. Apoi a priceput şi a luat-o uşor de talie şi i-a spus cu blândeţe: Dragă copilă, să nu uiţi — această ţară este a tuturor oamenilor, indiferent care le-ar fi zeii, iar noi luptăm împotriva saxonilor, nu pentru că ei nu-i venerează pe Zeii noştri, ci pentru că vor să pârjolească şi să prade ţara şi să ia pentru dânşii ceea ce este al nostru. Ne batem ca să apărăm pacea acestor ţinuturi, doamnă, deopotrivă creştini sau păgâni, şi tocmai de aceea au

venit atât de mulţi să se alăture lui Arthur. Ai vrea ca el să devină un tiran care să pună sufletele tuturor în sclavie faţă de Dumnezeul său, lucru pe care nici cezarii nu au cutezat să îl facă?

Însă ea a tresărit şi nu i-a dat răspuns, iar Taliesin a spus că trebuia să plece, dar ea să trimită vorbă dacă avea nevoie de ceva.

— Kevin bardul este în castel, lord Merlin? l-a întrebat Elaine.

— Da, aşa cred — trebuia să mă fi gândit la asta. O să-l trimit să vă cânte la harpă cât sunteţi întemniţate aici.

— Cu bucurie l-am primi, a spus Elaine, dar voiam să întreb dacă nu ne-ar putea împrumuta harpa lui... ori a ta, lord druid.

El a şovăit, apoi a spus:

— Kevin nu v-ar împrumuta harpa lui; Doamna sa este o iubită geloasă. Cât despre a mea, ea este sfinţită şi dăruită Zeilor, şi nu pot lăsa pe nimeni să o atingă. Însă doamna Morgaine nu şi-a luat-o pe a ei când a plecat; se află în iatacul ei. Să pun pe cineva să o aducă, doamnă Elaine? Ştii să cânţi?

— Nu prea bine, a răspuns ea, dar ştiu îndeajuns despre muzica de harpă ca să nu îi fac vreun rău, şi ea ar oferi degetelor noastre şi altceva de făcut când suntem ostenite de ţesut.

— Poate pentru degetele tale, a spus Guinevere. Eu am zis mereu că nu se cuvine ca femeile să cânte la harpă.

— Aşa să fie, necuvenit, a spus Elaine, dar cred că o să înnebunesc stând aici fără să fac nimic, şi oricum nu mă vede nimeni, chiar de-aş dansa goală ca Salomeea în faţa lui Irod!

Guinevere a chicotit, apoi s-a arătat revoltată — ce va crede Merlin? Însă bătrânul a râs cu poftă.

— O să-ţi trimit harpa lui Morgaine, doamnă, şi te poţi dedica acestei distracţii necuvenite — deşi eu nu văd nimic nelalocul său în a cânta!

În acea noapte, Guinevere a visat că Arthur stătea alături de ea, dar că şerpii de pe încheieturile mâinilor lui căpătaseră viaţă şi se târau spre stindardul ei, răcindu-l cu corpurile lor şi mânjindu-l, pângărindu-l... S-a trezit înspăimântată şi a vărsat, iar în ziua următoare nu a avut nici măcar putere să se ridice din pat. Arthur a venit în acea după-amiază să o vadă şi, mâhnit din cale afară, a rămas alături de ea.

— Văd că retragerea ta între patru ziduri nu-ţi face deloc bine, doamnă, a spus el. Tare aş vrea să fi fost în siguranţă la Camelot!

Am primit vorbă de la regii din Britania Mică — au împins treizeci de corăbii saxone până ce s-au izbit de stânci, iar noi vom porni în marş peste zece zile. Apoi şi-a muşcat buzele. Aş vrea ca totul să se sfârşească şi să ne aflăm la Camelot. Roagă-te lui Dumnezeu, Guinevere, să ajungem cu bine acolo.

S-a aşezat pe pat lângă ea, iar ea i-a prins mâna, dar cu unul dintre degete a atins şerpii de pe încheieturi şi şi-a tras mâna înapoi cu un ţipăt de groază.

— Ce-ai păţit, Guinevere? a întrebat el în şoaptă şi a prins-o în braţe. Sărmana mea fată, după atâta şedere între ziduri, te-ai îmbolnăvit... Mă temeam că aşa se va întâmpla!

Ea s-a zbătut să pună stavilă lacrimilor.

— Am visat... vai, am visat, Arthur, s-a plâns ea ridicându-se în capul oaselor şi azvârlind velinţele cât colo, nici nu sufăr să mă gândesc la asta, că ai lăsat dragonul acela pângărit să acopere totul... Uite ce am făcut pentru tine! Desculţă, l-a tras cu ambele mâini către războiul de ţesut. Vezi? E aproape gata, peste trei zile o să-l poţi înălţa...

El şi-a petrecut un braţ pe după trupul ei şi a strâns-o aproape.

— Aş voi ca asta să nu capete atâta însemnătate pentru tine, Guinevere. Îmi pare rău. O să-l iau în luptă alături de stindardul cu Pendragon, dacă voieşti, dar nu pot călca jurământul pe care l-am făcut.

— Dumnezeu te va pedepsi dacă-ţi respecţi jurământul făcut faţă de nişte păgâni, iar nu faţă de El, a strigat ea. O să ne pedepsească pe amândoi...

El s-a desprins din mâinile ei.

— Sărmana mea fată, eşti bolnavă şi deznădăjduită, nici nu e de mirare în acest loc. Iar acum, chiar de aş voi, este prea târziu ca să te trimit acolo, pentru că hoardele de saxoni ar putea bântui pe drumul dintre Caerleon şi Camelot. Încearcă să te stăpâneşti, iubirea mea, a spus el şi a dat să se îndrepte spre uşă.

— Doar nu eşti atât de mânios...

— Mânios? Când tu eşti bolnavă şi obosită? a zis el şi a sărutat-o pe frunte. Dar despre asta nu trebuie să mai vorbim. Acum trebuie să plec, fiindcă aştept un mesager ce poate sosi în orice clipă. O să-l trimit pe Kevin să-ţi cânte. Muzica lui o să te bine dispună.

A sărutat-o din nou şi a plecat, iar Guinevere s-a întors la războiul de ţesut şi a început să lucreze cu furie la stindard.

Kevin a venit a doua zi, târziu, târându-şi trupul diform cu ajutorul unui toiag; avea harpa atârnată de un umăr, ceea ce i-a dat, mai mult ca niciodată, un aspect de cocoşat monstruos atunci când a apărut ca o umbră în cadrul uşii. Lui Guinevere i s-a părut că el a mişcat din nas, semn că îi displăcea ceva şi, brusc, ea a văzut încăperea prin ochii lui, doldora de lucrurile zilnice a patru femei, lipsită de aer curat. El a ridicat braţul, ca binecuvântare druidă, iar Guinevere a tresărit — putea accepta asta din partea venerabilului Taliesin, dar venit de la Kevin, gestul a umplut-o de groază, ca şi cum el ar fi vrăjit-o pe ea, dar şi pe copil, cu farmece păgâne; pe ascuns, şi-a făcut semnul crucii şi s-a întrebat dacă nu cumva el observase asta.

Elaine s-a apropiat de el şi i s-a adresat curtenitor:

— Dă-mi voie să te ajut să aşezi harpa, maestru cântăreţ.

El s-a crispat, de parcă ar fi vrut să se ferească de ea, însă glasul lui dulce a rămas foarte respectuos:

— Îţi mulţumesc, dar nimeni nu are voie să o atingă pe Doamna Mea. Dacă o car cu propriile-mi mâini când abia reuşesc să-mi port trupul ajutat de un toiag, nu socoţi, doamnă, că există un motiv?

Elaine şi-a plecat capul ca un copil dojenit şi a spus:

— Am avut cele mai bune intenţii, domnule.

— Desigur, cum aveai să ştii? a zis el şi s-a răsucit cu un gest chinuit şi dureros, ori aşa i s-a părut lui Guinevere, ca să îşi dea harpa jos de pe umăr şi să o aşeze pe podea.

— Te simţi în largul tău, maestre harpist? Nu vrei o cupă de vin ca să-ţi ungi gâtlejul înainte de a cânta? l-a întrebat Guinevere, iar el a acceptat destul de politicos.

Apoi, remarcând stindardul cu crucea de pe războiul de ţesut, el i s-a adresat lui Elaine:

— Tu eşti fiica regelui Pellinore, adevărat, doamnă? Ai început a ţese un stindard pentru ca tatăl tău să-l poarte în bătălie?

Guinevere s-a grăbit să-l lămurească:

— Mâinile lui Elaine sunt la fel de iscusite ca ale mele, dar stindardul este pentru Arthur.

Vocea lui plină a sunat la fel de detaşată ca aceea a unui adult

ce admiră şi laudă primele încercări de a toarce ale unei copile:

— Este frumos, şi ar putea deveni o tapiserie interesantă pentru castelul Camelot când vei ajunge acolo, doamnă, dar eu sunt convins că Arthur va purta stindardul cu Pendragon, la fel ca şi tatăl său. Vai, am uitat că doamnelor nu le place să vorbească despre bătălii. N-ar fi mai bine să vă cânt?

Şi-a aşezat degetele pe strune şi a început să cânte; ca răpită, Guinevere a ascultat, iar slujitoarea ei, conştientă că avea parte de un dar regesc, s-a furişat până la uşă ca să tragă cu urechea. El a cântat îndelung până ce amurgul s-a îndesit şi, în vreme ce asculta, Guinevere s-a trezit purtată departe, într-o lume în care păgânii şi creştinii, războiul ori pacea, erau totuna, unde importanţă căpăta doar spiritul uman, înflăcărat împotriva beznei ca o torţă. Când sunetele harpei s-au stins, Guinevere nu s-a simţit în stare să vorbească şi a văzut că Elaine plângea în tăcere.

După o vreme, ea a spus:

— Cuvintele nu pot exprima ceea ce ne-ai oferit, maestre cântăreţ. Nu pot spune decât că-mi voi aminti mereu de aceste clipe.

Zâmbetul strâmb al lui Kevin a lăsat impresia trecătoare că ia în râs emoţia ei, dar şi a sa, după care a zis:

— Doamnă, în muzică, cel ce dă primeşte la fel de mult ca şi cel care ascultă. S-a întors spre Elaine şi a adăugat: Văd că ai aici harpa doamnei Morgaine. Aşadar, îţi dai seama de adevărul vorbelor mele.

Ea a încuviinţat din cap şi a zis:

—Sunt începătoare şi nepricepută la muzică. Îmi place să cânt, dar nimeni nu a găsit plăcere ascultându-mă — le rămân recunoscătoare celor ce se arată îngăduitori când eu mă chinuiesc să ciupesc corzile potrivite.

— Nu este adevărat, doar ştii că ne place să te ascultăm, a contrazis-o Guinevere, iar Kevin a zâmbit şi a spus:

— Probabil că harpa este singurul instrument care nu poate suna rău, indiferent cât de nepriceput este cântăreţul; mă întreb: asta să fie tocmai pentru că e un instrument închinat Zeilor?

Guinevere a strâmbat din buze — chiar trebuia ca bardul să strice farmecul acelui ceas vorbind despre Zeii lui din Infern? La

o adică, omul acela, aşa diform, semăna cu o broască râioasă; dacă nu ar fi cântat atât de frumos, nu i s-ar îngădui nici să se apropie de oameni respectabili — auzise de undeva că nu era decât un copil găsit, crescut de nişte lucrători ai ogoarelor. N-a vrut să-l jignească, pentru că venise să le ofere clipe de plăcere, însă şi-a mutat privirea de la el; Elaine putea flecări cu el cât poftea. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— E o zăpuşeală aici ca în Iad, a spus ea iritată şi a deschis brusc uşa.

Pe cerul care se întuneca deja, a văzut suliţe înflăcărate de lumină, ţâşnind dinspre miazănoapte. Strigătul ei de uimire i-a adus-o aproape pe Elaine şi pe slujitoare, ba chiar şi pe Kevin, care tocmai îşi băga cu grijă mare harpa în husă şi s-a târât până la uşă.

— Vai, ce înseamnă asta, ce prevesteşte? a exclamat ea.

— Oamenii din nord spun că acelea sunt suliţele de lumină de pe tărâmul uriaşilor, a explicat Kevin; când asta se vede de pe pământ, anunţă o mare bătălie. Şi, sigur că asta se va întâmpla — o bătălie în care armatele lui Arthur pot hotărî, doamnă, cu ajutorul tuturor Zeilor, dacă vom trăi ca oameni civilizaţi, ori ne vom scufunda în beznă pe vecie. Doamnă Guinevere, ar fi trebuit să te duci la Camelot. Nu este bine ca regele să fie îngrijorat acum de soarta femeilor şi copiilor.

Ea s-a răsucit spre el şi l-a fulgerat:

— Ce ştii tu despre femei ori copii — ori chiar despre bătălii, druidule?

— Regina mea, aceasta nu ar fi prima mea bătălie, a zis el împăciuitor. Doamna Mea mi-a fost dăruită de un rege pentru că am cântat la harpa războiului pentru victoria sa. Crezi că aş fi fugit să mă adăpostesc dimpreună cu fecioarele şi eunucii cu fuste care-şi spun preoţi creştini? Nu- s deloc aşa, doamnă. Nici măcar Taliesin, aşa bătrân cum e, nu s-ar da înapoi să lupte. (S-a lăsat tăcere, în timp ce luminile nordului sclipeau şi şerpuiau pe cer.) Dacă-mi îngădui, regina mea, trebuie să merg la stăpânul meu Arthur ca să vorbesc cu el şi cu Lord Merlin despre ceea ce prevestesc aceste lumini în legătură cu bătălia ce se apropie.

Guinevere a simţit un cuţit înroşit străpungând-o în burtă. Până şi păgânul acesta diform avea voie să fie alături de Arthur,

în vreme ce ea, soaţa lui, trebuia să se ascundă acolo, nevăzută, cu toate că purta în pântece speranţa regatului său! Socotise că, dacă avea să aducă pe lume un fiu al lui Arthur, trebuia să i se arate un respect neasemuit, nu să fie tratată ca femeia aceea pe care fusese obligat să o ia ca pe o parte a unei zestre alcătuită din cai! Cu toate acestea, era îngrămădită iarăşi într-un colţ pentru că el nu se putea descotorosi de ea, şi până şi frumosul ei stindard, nedorit, fusese respins.

Brusc îngrijorat, Kevin a exclamat:

— Regina mea, îţi este rău? Doamnă Elaine, ajut-o!

A întins o mână spre Guinevere, iar ea a văzut şarpele încolăcit în jurul ei, tatuat acolo cu albastru... S-a chircit brusc şi l-a lovit orbeşte, abia realizând ce făcuse, astfel că bardul, şi aşa stând nesigur pe picioare, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut ca un sac pe podea.

— Nu te apropia de mine, a strigat ea, abia gâfâind. Nu mă atinge cu şerpii tăi blestemaţi — păgânule venit din iad, să nu pui şerpii aceia vicleni pe copilul meu...

— Guinevere! a exclamat Elaine şi s-a grăbit spre ea, însă în loc să îi ofere sprijin lui Guinevere, s-a aplecat îngrijorată deasupra lui Kevin şi l-a ajutat să se ridice. Lord druid, să nu o blestemi — este bolnavă şi nu ştie ce face...

— Cum să nu ştiu? a ţipat Guinevere cu glas ascuţit. Îţi închipui că nu ştiu cum mă priviţi cu toţii — ca pe o proastă, ca şi cum aş fi surdă, mută şi oarbă. Şi mă liniştiţi cu vorbe frumoase, după care îi ocoliţi pe preoţi ca să-l atrageţi pe Arthur la necredinţă şi păgânism, voi, care sunteţi gata să ne aruncaţi în ghearele vrăjitorilor blestemaţi... Pleacă de aici, pentru că nu vreau ca fiul meu să se nască strâmb din cauză că ţi-am privit faţa respingătoare...

Kevin a strâns din pleoape, iar mâinile diforme i s-au chircit, apoi s-a întors tăcut şi s-a apucat să ridice cu greu harpa pe umăr. Si-a căutat toiagul; Elaine i l-a întins, iar Guinevere a auzit-o şoptindu-i lui Kevin:

— Iart-o, lord druid, este bolnavă şi nu ştie...

În glasul frumos şi muzical al lui Kevin a apărut o notă de asprime:

— Ştiu prea bine asta, doamnă. Crezi că nu am mai auzit

asemenea vorbe dulci de la femei? Îmi pare rău, eu n-am voit decât să vă ofer plăcere, a zis el, iar Guinevere, rămasă cu capul prins între palme, a auzit bocănitul şi târâşul toiagului pe pardoseală, precum şi târşâitul picioarelor lui, semn că bardul ieşea cu un efort dureros din încăpere.

Însă şi după plecarea lui ea a continuat să stea ghemuită cu palmele peste faţă — vai, el o blestemase cu şerpii aceia veninoşi, simţea cum o împungeau şi muşcau din trupul ei, iar suliţele de lumini orbitoare de pe cer o străpungeau, luminile îi ardeau creierul... A urlat şi şi-a îngropat şi mai mult faţa între palme şi, zvârcolindu-se, s-a prăbuşit, pentru că suliţele o sfârtecaseră... Apoi şi-a revenit puţin şi a auzit-o pe Elaine strigând:

— Guinevere! Verişoară, uită-te la mine, vorbeşte-mi! Vai, Sfântă Maria, ajută-ne... Trimite după moaşă! Uite, sânge...

— Kevin, a răcnit Guinevere, Kevin mi-a blestemat copilul. S-a ridicat disperată, simţindu-se pătrunsă de dureri, şi a început să lovească în ziduri cu pumnii. Doamne ajută-mă, chemaţi preotul, poate preotul alungă blestemul...

Şi, neluând în seamă izbucnirea apei şi a sângelui care deja i se scurgeau pe picioare, s-a târât spre stindardul pe care îl ţesuse, făcându-şi din nou cruce în neştire, după care totul s-a mistuit în beznă şi coşmar.

Abia câteva zile mai târziu a înţeles că fusese primejdios de bolnavă, că fusese cât pe ce să sângereze de moarte când pierduse copilul, care se arătase prea mic şi slab ca să respire.

Arthur. Acum cu siguranţă că mă va detesta, nici măcar n-am fost în stare să-i aduc fiul pe lume... Kevin, Kevin a fost acela care m-a blestemat cu şerpii lui... Se pierdea în vise urâte cu şerpi şi suliţe, iar o dată, când Arthur a venit lângă ea şi a încercat să o mângâie, s-a tras îngrozită înapoi, ferindu-se de şerpii ce păreau să se zvârcolească pe încheieturile lui.

Chiar şi când primejdia a dispărut, tot nu şi-a recăpătat puterea şi a zăcut apatică, incapabilă să se mişte, cu lacrimi curgându-i încet pe faţă. Nu, era o prostie să-şi închipuie că bardul o blestemase, trebuie să fi fost nebunia născută din delir... Doar nu era primul copil pe care îl pierduse, iar dacă era vorba de vreo vinovăţie, atunci era a ei, pentru că rămăsese acolo unde nu avusese aer curat şi mâncare proaspătă şi mişcare şi îi lipsise

compania doamnelor ei.

Preotul casei a venit la ea, şi el a socotit că era o nebunie să-şi închipuie că fusese blestemată de Kevin... Dumnezeu nu s-ar sluji de mâinile unui preot păgân ca să o pedepsească.

— Nu trebuie să te grăbeşti în a da vina pe alţii, a spus el cu severitate. De e vorba de o greşeală, ea îţi aparţine. Ai pe conştiinţă vreun păcat nemărturisit, doamnă Guinevere?

Nemărturisit? Nu. Pentru că-şi recunoscuse iubirea faţă de Lancelot şi fusese iertată, apoi se străduise să-şi îndrepte gândurile doar spre stăpânul ei legiuit. Nu, nu putea fi vorba de asta... Şi, cu toate acestea, dăduse greş.

— Nu am reuşit... nu am fost îndeajuns de tare ca să-l conving pe Arthur să lepede şerpii lui păgâni şi stindardul cu Pendragon, a spus ea cu glas pierit. Putea Dumnezeu să-mi pedepsească copilul pentru asta?

— Doar tu ştii ce-ţi apasă conştiinţa, doamnă. Şi nu mai vorbi de pedeapsă pentru copil... *El* se află la sânul lui Hristos..., dar pedepsiţi sunteţi tu şi Arthur, dacă există o pedeapsă, lucru pe care, a adăugat el cu fereală, nu am căderea să-l rostesc.

— Ce pot face pentru a obţine iertarea? Ce să fac pentru ca Dumnezeu să-i dăruiască lui Arthur un fiu care să cârmuiască Britania?

— Ai făcut tot ce trebuia pentru ca Britania să aibă un rege creştin? Ori ascunzi cuvintele pe care ştii că trebuie să le rosteşti pentru că voieşti să-i faci pe plac? a întrebat-o preotul cu glas serios.

După ce preotul a plecat, a zăcut privind la stindard. Acum luminile nordului ardeau pe cer în fiece noapte, ca semn al marii bătălii ce avea să se poarte; cândva, un împărat roman văzuse semnele crucii pe cer, iar soarta Britaniei se schimbase. Oare nu-i putea aduce şi ea un astfel de semn lui Arthur?

— Vino, ajută-mă să mă ridic, i-a spus slujitoarei. Trebuie să isprăvesc stindardul pe care Arthur o să-l poarte în bătălie.

În acea noapte, Arthur a venit în iatac tocmai când Guinevere făcea ultimele împunsături, iar femeile aprindeau opaiţele.

— Cum te mai simţi, draga mea? Mă bucur să te văd altfel decât în pat şi îndeajuns de sănătoasă ca să lucrezi, a spus el şi a sărutat-o. Scumpa mea, nu trebuie să jeleşti atât... Nici o femeie n-

ar putea aduce un prunc pe lume în starea de încordare de acum, când bătălia poate izbucni dintr-un moment în altul; trebuia să te trimit la Camelot. Guinevere, suntem încă tineri, Dumnezeu ne poate dărui mulţi copii de acum încolo.

Cu toate acestea, ei nu i-a scăpat expresia de vulnerabilitate de pe chipul lui şi şi-a dat seama că împărtăşea mâhnirea ei. L-a prins strâns de mână şi l-a tras alături, pe banca pe care stătea dinaintea stindardului.

— Nu e frumos? l-a întrebat ea şi a avut impresia că glasul îi sunase ca acela al unui copil care cerşeşte laude.

— Este foarte frumos. Nu cred că am văzut o lucrătură mai minunată, apoi a dus mâna la teaca sângerie a spadei Excalibur de care nu se mai despărţea, dar asta este şi mai frumoasă.

— Şi eu, care am cusut rugăciuni pentru tine şi cavalerii tăi la fiecare împunsătură, a zis ea pe un ton rugător. Arthur, ascultă-mă — nu crezi că Dumnezeu ne-a pedepsit pentru că El crede că nu suntem demni să dăm regatului acestuia un alt rege, decât dacă jurăm amândoi să îl slujim cu credinţă, nu în fel păgân, ci pe calea cea nouă a lui Hristos? Toate forţele răului păgân s-au unit împotriva noastră, iar noi trebuie să luptăm împotriva lor cu crucea în mână.

El şi-a lăsat palma peste mâna ei şi a spus:

— Draga mea, asta este o neghiobie. Ştii că îl slujesc pe Dumnezeu cât de bine pot.

— Da, dar tot stindardul acela păgân cu şerpi îl ridici deasupra oamenilor tăi, a strigat ea, iar el, mâhnit, a clătinat din cap.

— Scumpa mea, nu pot încălca jurământul pe care l-am făcut Doamnei de Avalon, care m-a aşezat pe acest tron.

— Dumnezeu, nu altcineva, te-a pus pe tron, a spus ea cu convingere. Vai, Arthur, dacă mă iubeşti, fă asta, dacă voieşti ca Dumnezeu să ne dăruiască alt copil! Nu vezi că ne-a pedepsit luându-ne fiul la sânul său?

— Nu se cuvine să vorbeşti astfel, a rostit el apăsat. E o neghiobie superstiţioasă să-ţi închipui că Dumnezeu ar face asta. Eu am venit să-ţi spun că saxonii s-au strâns şi ne vom lupta cu ei la Mount Badon! Tare mult aş dori să fii în putere ca să călăreşti până la Camelot, dar asta nu se poate... Încă nu...

— Vai, ştiu prea bine că-ţi sunt doar o povară, a strigat ea cu

amărăciune în glas. Pentru tine nici n-am fost altceva vreodată; îmi pare rău că nu am murit odată cu copilul.

— Nu, nu trebuie să vorbeşti astfel, i-a spus el cu tandreţe. Am toată încrederea că, ajutat de spada mea Excalibur şi de toţi cavalerii mei, vom triumfa. Iar tu trebuie să te rogi pentru noi zi şi noapte, draga mea Guinevere. S-a ridicat şi a adăugat: Nu vom porni decât după crăpatul zorilor. Voi încerca să vin ca să-mi iau rămas bun în noaptea asta, înainte de a porni în marş, iar tatăl tău la fel, şi poate chiar Gawaine şi Lancelot — el îţi transmite urări de bine, Guinevere, e foarte tulburat de când a aflat că ai fost atât de bolnavă. Poţi vorbi cu ei dacă te vizitează?

Ea şi-a lăsat capul în jos şi a zis cu amărăciune:

— Voi face voia regelui şi stăpânului meu. Da, să vină, cu toate că mă miră că-mi ceri să mă rog, iar eu nu te pot convinge să renunţi la stindardul acela păgân şi să înalţi crucea lui Hristos... Nu am a mă îndoi că Dumnezeu cunoaște ce se află în inima ta, pentru că El nu ţi-ar îngădui să pleci la luptă crezând că această ţară va fi cârmuită de un fiu al tău, pentru că încă nu te-ai hotărât să faci o ţară creştină din această ţară.

El a dat drumul mâini ei, iar ea a simţit cum Arthur o măsoară din cap până în picioare. Într-un târziu, el a dus o mână la bărbia ei şi i-a ridicat capul pentru ca ea să-l privească în ochi. Apoi a spus încet:

— Draga mea doamnă, draga mea iubită, pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi asta?

Incapabilă să rostească un cuvânt, ea a încuviinţat din cap şi şi-a şters nasul cu mâneca rochiei, ca un copil.

— Dragă doamnă, îţi mărturisesc dinaintea lui Dumnezeu, eu nu cred că Dumnezeu lucrează în acest fel, şi nu are importanţă sub ce stindard luptăm. Dar dacă asta are importanţă pentru tine... A făcut o pauză şi a înghiţit în sec. Guinevere, nu suport să te văd atât de deznădăjduită. Dacă voi purta stindardul lui Hristos şi al Fecioarei Maria deasupra trupelor mele la luptă, o să termini cu jelitul şi o să te rogi pentru mine din toată inima?

Total schimbată, ea l-a privit, simţind că inima îi tresaltă de o bucurie sălbatică. Oare chiar avea să facă asta de dragul ei?

— Vai, Arthur, m-am rugat, m-am rugat...

— Atunci, a spus Arthur cu un suspin, îţi jur, Guinevere — o să

port în luptă stindardul tău reprezentându-i pe Hristos şi pe Fecioară, şi nici un alt semn nu se va înălţa deasupra legiunii mele. Aşa să se facă, amin.

A sărutat-o, dar lui Guinevere i s-a părut că el se întristase din cale afară. L-a prins de mâini şi i le-a sărutat şi, pentru prima oară, a avut senzaţia că şerpii de la încheieturile lui nu aveau nici o însemnătate, ci erau doar nişte imagini decolorate şi că fusese nebună să creadă că ele ar fi putut avea puterea de a-i face rău ei ori copilului.

El şi-a chemat scutierul care aştepta la uşa iatacului şi i-a spus să ia stindardul cu grijă şi să-l înalţe deasupra taberei.

— Vom pleca în marş mâine, a spus el, şi toţi trebuie să vadă stindardul doamnei mele cu Sfânta Fecioară şi crucea fluturând deasupra legiunii lui Arthur.

Scutierul l-a privit cu uimire.

— Sire, stăpâne... şi ce facem cu Pendragon?

— Du-i-l administratorului şi roagă-l să-l pună undeva. O să pornim în marş sub stindardul lui Dumnezeu.

Scutierul a plecat să îndeplinească porunca, apoi Arthur i-a zâmbit lui Guinevere, cu toate că acel zâmbet nu trăda multă bucurie.

— O să vin să te văd la apusul soarelui, împreună cu tatăl tău şi unele dintre neamurile noastre. Vom cina aici şi o să-l pun pe administrator să ne aducă mâncare tuturor. Elaine nu trebuie să se mai tulbure ca să ne ospăteze pe toţi. Ne vedem atunci, draga mea soaţă..., a mai zis el şi a plecat.

În cele din urmă, au cinat în una dintre sălile mai mici, pentru că în iatacul lui Guinevere nu încăpeau atâţia oaspeţi. Ea şi Elaine şi-au pus cele mai bune rochii ce rămăseseră la Caerleon şi şi-au legat părul cu panglici; era plăcut să aibă un soi de sărbătoare după claustrarea din ultimele săptămâni. Meniul — pentru că a fost compus din altceva decât raţii ostăşeşti — a fost întins pe mese de lemn. Mai toţi sfetnicii lui Arthur fuseseră trimişi la Camelot, inclusiv episcopul Patricius, dar Taliesin Merlinul fusese poftit la masă, ca şi regele Lot, regele Uriens din ţara Galilor, ducele Marcus de Cornwall, Lancelot şi fratele lui vitreg, Lionel din Britania Mică, fiul mai mare şi moştenitorul lui Ban. Lancelot şi-a găsit timp să se apropie de Guinevere şi să-i sărute mâna,

privind-o în ochi cu o tandreţe deznădăjduită.

— Ţi-ai revenit, doamna mea? M-am îngrijorat din pricina ta.

Apoi, profitând de semiîntuneric, a sărutat-o uşor ca o pană pe tâmplă. A apărut curând şi regele Leodegranz, strâmbându-se şi încruntându-se, şi a sărutat-o pe frunte.

— Îmi pare rău că ai fost bolnavă, draga mea, şi regret că ai pierdut copilul, dar Arthur trebuia să te fi trimis la Camelot cu litiera — aşa aş fi făcut eu cu Alienor, dacă ea ar fi încercat să mă comande pe mine, a dojenit-o el. Iar acum, vezi că n-ai câştigat nimic rămânând aici!

— Nu trebuie să o dojeneşti, a spus Taliesin cu blândeţe, a suferit îndeajuns, stăpânul meu. Dacă Arthur nu i-a adus vină, nici tatăl ei nu se cuvine să facă asta.

Cu mult tact, Elaine a schimbat subiectul.

— Cine este cel de lângă ducele Marcus?

— Un văr de-al lui Gorlois de Cornwall, care a murit înainte ca Uther să fi ajuns pe tron, a explicat Lancelot, iar el l-a rugat pe Arthur ca, dacă vom câştiga lupta de la Mount Badon, să îi dea lui Cornwall prin căsătoria cu Morgaine.

— Bătrânul acela? a întrebat Guinevere stupefiată.

— Cred că ar fi bine să o dăm pe Morgaine unui bărbat mai vârstnic — ea nu are frumuseţea care să îi atragă pe tineri, a spus Lancelot. Însă este inteligentă şi şcolită şi, de fapt, ducele Marcus nu o cere pentru sine, ci pentru fiul său Drustan, care este unul dintre cei mai de vază cavaleri din Cornwall. Arthur l-a făcut acum unul dintre companionii săi, chiar în ajunul bătăliei. Cu toate că, dacă Morgaine nu se mai întoarce la curte, Drustan se va căsători cu fata bătrânului Hoell, regele breton... A chicotit. Astea-s bârfe de la curte despre cum se fac şi desfac căsătorii... Altceva n- avem a ne spune?

— Fiindcă veni vorba, a îndrăznit Elaine, când o să ne anunţi căsătoria ta, Sir Lancelot?

El a înclinat capul cu un gest galant şi i-a răspuns:

— În ziua în care tatăl tău mi te va oferi, doamnă Elaine, nu-l voi refuza. Dar eu cred că tatăl tău va voi să te mărite cu un bărbat mai bogat decât mine, fiindcă doamna mea de faţă este deja căsătorită — a zis el în glumă şi s-a înclinat în faţa lui Guinevere, dar ea a văzut tristeţea din ochii lui — nu mă grăbesc

să mă însor.

Elaine s-a îmbujorat la faţă şi a plecat ochii.

— L-am poftit şi pe Pellinore să ni se alăture, a spus Arthur, dar el a preferat să rămână cu oştenii lui, îngrijindu-se de ultimele pregătiri înainte de marş. Unele căruţe pleacă deja. Ia uitaţi-vă, a exclamat el şi a făcut semn spre fereastră. Iar strălucesc deasupra noastră luminile nordului!

— Kevin bardul nu vine la masă? a întrebat Lancelot.

— L-am invitat să vină de va putea, a spus Taliesin, dar a zis că preferă să nu o tulbure iarăşi pe regină cu prezenţa sa. Guinevere, v-aţi certat?

Ea şi-a lăsat ochii în jos şi i-a răspuns:

— I-am vorbit cu asprime cât eram bolnavă şi aveam dureri mari. Lord druid, dacă-l vezi, te rog să-i spui că îi cer iertare.

Avându-l pe Arthur alături şi ştiind că stindardul ei flutură deasupra armatelor lui, simţea că poate iubi şi ierta pe toată lumea, chiar şi pe bard.

— Cred că şi-a dat seama că ai vorbit aşa aspru din cauza suferinţelor prin care ai trecut, a spus Taliesin cu calm, iar Guinevere s-a întrebat ce anume îi povestise tânărul druid.

Brusc, uşa s-a dat în lături, iar în încăpere au intrat Lot şi Gawaine.

— Ce înseamnă aceasta, stăpâne Arthur? a început Lot. Stindardul cu Pendragon pe care am jurat să-l urmăm nu mai flutură deasupra taberei şi s-a iscat mare nelinişte în rândul triburilor. Spune-ne, ce ai făcut?

În lumina torţelor, faţa lui Arthur a părut că păleşte.

— Doar atât, vere — suntem un popor creştin şi vom lupta sub stindardul lui Hristos şi al Fecioarei.

Lot l-a privit cu o strâmbătură.

— Arcaşii din Avalon se sfătuiesc, având gând să te părăsească, Arthur. Lasă şi flamura lui Hristos, dacă aşa te îndeamnă conştiinţa, dar înalţă Pendragonul cu şerpii înţelepciunii alături de ea, altfel o să-ţi vezi oamenii împrăştiindu-se şi fără un ţel comun în aşteptarea acestei bătălii! Vrei să azvârli cât colo toată bunăvoinţa de care ai avut parte de la dânşii? Până şi picţii cu săgeţile lor de spiriduşi au ucis mulţi saxoni până acum, şi aşa vor face mereu. Te implor, nu le lua

stindardul şi credinţa în el!

Oarecum neliniştit, Arthur a surâs.

— Asemenea acelui împărat roman care a văzut un semn pe cer şi a spus: *Sub semnul acesta vom învinge,* la fel o să facem şi noi. Tu, Uriens, care înalţi acvilele Romei, ştii povestea aceea.

— O ştiu, rege al meu, i-a răspuns Uriens, dar este înţelept să îi îndepărtezi pe oamenii Avalonului? Stăpâne Arthur, ca şi mine, porţi şerpii la încheieturile mâinilor, drept semn de recunoaştere a unei ţări ce este mai veche decât crucea.

Dar dacă vom învinge, va fi o ţară nouă, a spus Guinevere, iar de nu, nu va mai avea nici o importanţă.

În timp ce vorbea, Lot s-a întors spre ea şi a măsurat-o cu ură.

— Trebuia să-mi dau seama că aceasta este făcută de mâna ta, regina mea.

Gawaine a păşit apăsat spre fereastră şi a privit spre tabără.

— Îi văd pe cei din popoarele mai mici mişcându-se pe lângă focuri — sunt cei din Avalon şi din ţinutul tău, rege Uriens. Arthur, vere — şi s-a apropiat de rege — te rog, ca fiind cel mai vechi cavaler al tău, înalţă stindardul cu Pendragon pe câmp pentru acei ce voiesc a-l urma.

Arthur a şovăit, dar a aruncat o privire spre ochii sclipitori ai lui Guinevere, apoi a surâs şi a vorbit:

— Am jurat. Dacă vom supravieţui bătăliei, fiul nostru va domni peste o ţară unită sub semnul crucii. N-o să subjug conştiinţa nimănui, dar aşa cum stă scris în Cartea Sfântă — „Eu şi casa mea vom sluji Domnului, că sfânt este”4.

Lancelot a oftat cu amărăciune şi a făcut câţiva paşi, îndepărtându-se de Guinevere.

— Stăpâne şi rege al meu, vreau să-ţi amintesc că sunt Lancelot al Lacului şi o venerez pe Doamna de Avalon. Rege al meu, în numele ei, care ţi-a fost prietenă şi binefăcătoare, îţi cer această favoare — lasă-mă pe mine să port stindardul cu Pendragon în luptă. Atunci îţi vei fi ţinut jurământul şi nici nu-l vei călca pe cel făcut faţă de Avalon.

Arthur a ezitat. Guinevere a clătinat imperceptibil din cap, iar Lancelot a aruncat o privire către Taliesin. Luând tăcerea drept

---

4 Iosua, 25.16

consimţire, Lancelot s-a pregătit să iasă din încăpere, când Lot a izbucnit:

— Arthur, nu se poate! Şi aşa se vorbeşte mult că Lancelot ar fi moştenitorul şi favoritul tău! Dacă va purta Pendragonul în luptă, atunci oamenii vor socoti că l-ai numit pe el să-ţi poarte stindardul şi se va isca dezbinare în regat, fiindcă se va crede că oamenii tăi luptă sub semnul crucii, iar Lancelot sub Pendragon.

Lancelot s-a răstit la Lot:

— Şi *tu* porţi propriul stindard — la fel şi Leodegranz, şi Uriens, şi Marcus de Cornwall — de ce să nu am şi eu stindardul de la Avalon?

— Dar stindardul cu Pendragon este al întregii Britanii, unită sub un singur Mare Dragon, a zis Lot, iar Arthur a oftat şi a confirmat cu un gest, după care a spus:

— Trebuie să luptăm sub un *singur* stindard, iar acela este crucea. Îmi pare rău că îţi refuz ceva, vere, dar asta nu o pot îngădui.

Cu buzele strânse şi făcând eforturi vizibile să-şi stăpânească furia, Lancelot s-a ridicat, apoi s-a dus la fereastră. Din spatele lui, Lot a spus:

— Am auzit între oamenii mei de la miazănoapte că acestea sunt suliţele saxonilor cu care ne vom bate şi că lebedele ţipă şi corbii ne aşteaptă pe toţi...

Guinevere s-a ridicat ţinând strâns mâna lui Arthur. Apoi a rostit încet:

— Sub acest semn vom învinge...

Iar Arthur a strâns-o de mână.

— Doamnă, deşi toate forţele Iadului, şi nu numai ale saxonilor, s-au ridicat împotriva noastră, alături de cavalerii mei nu se poate să dau greş. Şi cu tine alături, Lancelot, a zis Arthur, şi a făcut o mişcare ca să-l tragă mai aproape de el şi de Guinevere.

Preţ de o clipă, având încă o expresie de furie pe chip, Lancelot a rămas nemişcat; apoi, după ce a oftat adânc, a rostit:

— Aşa să fie, rege Arthur. Dar... a şovăit, iar Guinevere, stând foarte aproape de el, a simţit fiorul puternic care l-a cuprins subit. Stăpânul şi regele meu, nu ştiu ce vor spune cei de la Avalon când vor auzi aşa ceva.

Vreme de un moment, în sală s-a lăsat o tăcere deplină, în

vreme ce luminile, suliţele înflăcărate de la miazănoapte, s-a aprins deasupra lor.

După aceea Elaine a tras draperia, ascunzând semnele de pe cer, şi a strigat înveselită:

— Veniţi şi aşezaţi-vă la masă! Pentru că de veţi pleca la luptă la crăpatul zorilor, nu trebuie să porniţi nehrăniţi, iar noi am făcut tot ce este mai bun pentru voi!

În timp ce stăteau la masă, cât Lot, Uriens şi ducele Marcus vorbeau de strategie şi amplasarea trupelor cu Arthur, Guinevere a surprins ochii întunecaţi ai lui Lancelot, iar aceştia erau cuprinşi de întristare şi groază.

1 3

Când a părăsit curtea lui Arthur de la Caerleon, cerând încuviinţare să plece la Avalon ca să-şi vadă mama vitregă, Morgaine s-a gândit mai tot timpul la Viviane, deoarece în acest fel nu se vedea silită să-şi amintească mereu cele petrecute între ea şi Lancelot. Ori de câte ori îngăduia gândurilor să zăbovească asupra celui episod, se simţea ca şi cum mintea îi era arsă cu fierul înroşit al ruşinii; ea i se oferise cu toată sinceritatea, după tipicul de odinioară, însă el nu voise de la ea decât o joacă de copii, ceea ce făcuse din feminitatea ei o batjocură. Nu ştia dacă furia i se îndrepta împotriva lui sau chiar împotriva propriei persoane, pentru modul în care el se jucase cu ea, ori pentru că tânjise atât după el...

Câteodată, regreta cuvintele aspre pe care i le aruncase. De ce îl insultase? El era aşa cum îl făcuse Zeiţa, nici mai bun, nici mai rău decât alţii. Însă alteori, în timp ce călărea spre răsărit, simţea că ea purta întreaga vină; acele cuvinte zgândăritoare ale lui Guinevere, *mică şi urâtă, ca una dintre oamenii-spiriduşi*, o chinuiau mereu. Dacă ar fi avut mai multe de oferit, dacă ar fi fost frumoasă ca Guinevere... de s-ar fi mulţumit cu ceea ce putea da... Iar apoi gândurile urmau calea cealaltă: el o insultase şi, prin ea, o insultase pe Zeiţă... Sfâşiată astfel, a trecut prin ţinutul înverzit aproape fără să bage de seamă. Şi după o vreme, gândurile s-au întors la ceea ce o aştepta la Avalon.

Plecase de pe Insula Sfântă fără să i se permită. Renunţase la rangul de preoteasă, lepădând până şi cuţitaşul în formă de seceră primit la iniţiere; iar în anii ce urmaseră purtase părul lăsat pe frunte, astfel ca nimeni să nu vadă semnul lunii tatuat pe ea. Acum, aflată într-un sat, a dat un inel aurit pentru puţină vopsea albastră folosită de femeile Triburilor, şi şi-a împrospătat semnul de pe frunte.

Toate mi s-au întâmplat pentru că am călcat jurămintele făcute Zeiţei... Iar apoi şi-a adus aminte vorbele rostite de Lancelot în deznădejdea lui, cum că nu existau nici Zei, nici Zeiţe, şi că acestea erau forme pe care oamenii, din cauza fricii, le dădeau lucrurilor pe care nu şi le puteau explica pe calea raţiunii.

Însă chiar dacă aceste spuse erau adevărate, vinovăţia ei nu devenea mai mică. Dacă Zeiţa căpăta forma pe care o gândeau oamenii, ori dacă Zeiţa era doar un nume dat marilor necunoscute ale naturii, ea dezertase totuşi din templu şi de la modul de gândire adoptat prin jurământ, şi uitase marile cicluri şi ritmuri ale pământului. Mâncase lucruri interzise unei preotese, luase viaţa unor animale, păsări ori plante fără să aducă mulţumiri acelei părţi din Zeiţă ce era sacrificată pentru binele ei, trăise necugetat, se dăduse unui bărbat din simplă plăcere şi dorinţă carnală, fără să caute a afla voinţa Zeiţei în fluxurile ei solare — ba nu, se putea întoarce, pentru ca totul să fie ca mai înainte. Şi, în timp ce mergea printre dealuri, prin holde ce se coceau şi prin ploaia aducătoare de belşug, cu o durere crescândă îşi dădea seama cât de mult se îndepărtase de învăţăturile Vivianei şi ale Avalonului.

Deosebirea e mai adâncă decât am crezut. Dacă sunt creştini, până şi truditorii ogoarelor ajung să aibă un trai ce este îndepărtat de viaţa pământului; ei spun că Dumnezeul lor le dă drept de viaţă şi de moarte asupra tuturor lucrurilor şi vieţuitoarelor câmpului. In vreme ce noi, locuitorii dealurilor şi zonelor mlăştinoase, ştim că nu suntem stăpânii naturii, ci ea se află deasupra noastră, din momentul în care pofta carnală izvorăşte în vintrele taţilor noştri, apoi când creştem în pântecele mamei şi venim pe lume la timpul cuvenit, după vrerea naturii, şi până la viaţa plantelor şi animalelor ce trebuie sacrificate pentru a ne hrăni şi îmbrăca pe noi, ca să ne dea puterea de a trăi... toate,

toate aceste lucruri se află sub puterea Zeiţei şi fără milostenia şi bunăvoinţa ei nimeni n-ar putea să respire aerul vieţii, ci toate ar fi sterpe şi ar pieri. Şi când vine vremea de a deveni sterpi şi de a muri, pentru ca alţii să vină ca să ne ia locul pe acest pământ, aceasta este tot voinţa ei, a celei ce nu este doar Doamna Verde a pământului roditor, ci şi Doamna întunecată a seminţei ce stă ascunsă sub zăpezi, a corbilor şi vulturilor ce aduc moartea celor nevolnici, şi a viermilor ce lucrează în taină să distrugă ceea ce şi-a slujit menirea, chiar şi Doamna Noastră a putreziciunii şi decăderii şi morţii de la capătul drumului...

Rememorând toate aceste lucruri, Morgaine a ajuns într-un târziu să-şi dea seama că, la urma urmelor, ceea ce se întâmplase cu Lancelot nu însemnau prea mult; cel mai mare păcat nu era cel comis cu Lancelot, ci acela din inima ei, faptul că se îndepărtase de Zeiţă. Ce importanţă avea ceea ce preoţii socoteau drept bun, virtuos ori păcătos, ori de ruşine? Rana adusă mândriei proprii nu reprezenta decât o purificare sănătoasă.

Zeiţa îl va trata pe Lancelot la vremea potrivită, după cum socoteşte ea. Eu nu am dreptul să hotărăsc asta. Deocamdată, Morgaine considera că cel mai bun lucru din toate era să nu mai ajungă faţă în faţă cu vărul ei.

Nu; nu era de aşteptat ca ea să-şi recapete locul ca preoteasă aleasă... dar se putea ca Vivianei să i se facă milă de ea şi să-i îngăduie să-şi răscumpere păcatele faţă de Zeiţă. Deocamdată simţea că trebuia să se mulţumească a trăi la Avalon, chiar ca slujitoare ori lucrătoare umilă a pământului. Se simţea ca un copil bolnav, care se grăbeşte să-şi lase capul în poala mamei, ca să plângă acolo... Va trimite după fiul ei şi va pune să fie crescut la Avalon, printre preoţi, şi nu se va mai abate de la felul în care fusese educată...

Şi astfel, când a zărit Tor-ul avântându-se către înălţimi, verde şi inconfundabil, deasupra dealurilor ce o despărţeau de el, lacrimile au început să i se scurgă pe obraji. Se întorcea acasă, la căminul ei şi la Viviane, va rămâne în apropierea cercului de piatră şi se va ruga Zeiţei în locul din care semeţia şi voinţa deşartă o azvârliseră departe.

Când vizibil, ţâşnind în sus ca un falus drept, când ascunzându-se printre dealurile mai mărunte, când dispărând cu

totul în ceţurile umede, Tor-ul părea să se joace de-a v-aţi-ascunselea cu ea; dar în cele din urmă a ajuns pe malul lacului, unde venise împreună cu Viviane în urmă cu mulţi ani.

Apele ce băteau în cenuşiu în ultimele raze de soare ale după-amiezii se întindeau pustii dinainte. Profilate pe lumina roşiatică ce izvora din cer, trestiile erau întunecate şi sterpe, iar malurile Insulei Preoţilor, abia vizibile, se ridicau printre ceaţa stârnită de apus. Nimic nu se clintea, nimic nu se mişca pe apă, cu toate că şi-a pus tot sufletul şi toată mintea într-un efort pătimaş de a ajunge la Insula Sfântă, ca să cheme luntrea... A rămas acolo o oră, fără să se clintească, apoi întunericul s-a îndesit, şi şi-a dat seama că dăduse greş.

Nu... luntrea nu avea să vină la ea, nici în noaptea aceea, nici altă dată. Va veni pentru o preoteasă, pentru aleasa Vivianei, pentru o fiinţă iubită; nu se putea deplasa pentru o fugară ce trăise la curţi regeşti şi-şi făcuse voile vreme de patru ani. Cândva, înainte de momentul iniţierii, fusese trimisă din Avalon, iar încercarea ce trebuia să hotărască dacă avea să devină preoteasă aceasta fusese — să se întoarcă fără ajutorul nimănui.

Nu reuşea să aducă luntrea; se temea din adâncul sufletului să strige cu voce tare cuvântul care să o cheme printre ceţuri. Nu îi putea porunci tocmai ea, care pierduse dreptul de a fi numită copil al Avalonului. Pe măsură ce culorile s-au şters de pe apă, iar ultimele raze slabe de soare s-au stins în ceaţa crepusculului, Morgaine a privit cu mâhnire către ţărmul îndepărtat. Nu, nu îndrăznea să cheme luntrea; însă mai exista o cale spre Avalon, pe partea cealaltă a lacului, unde putea traversa o potecă ascunsă prin mlaştină şi să-şi găsească astfel intrarea în lumea ascunsă. Suferind cumplit de singurătate, a început să dea ocol, ducându-şi calul de căpăstru. Prezenţa şi umbra impunătoare a animalului masiv în lumina amurgului, fornăitul acestuia în urma ei, îi ofereau o slabă mângâiere. Dacă nici aşa nu reuşea, putea rămâne peste noapte pe malul lacului; nu ar fi fost prima pe care să o petreacă singură fără un acoperiş deasupra capului. Iar dimineaţă avea să găsească drumul. Şi-a amintit călătoria solitară, deghizată, până la curtea lui Lot, făcută cu ani în urmă. Îşi pierduse din tărie din cauza traiului în belşugul şi luxul curţii, dar, dacă trebuia, putea să facă asta încă odată.

Însă totul era neclintit; nici un sunet de clopote dinspre Insula Preoţilor, nici un zvon de cântări dinspre mănăstire, nici un ţipăt de pasăre; era ca şi cum s-ar fi deplasat printr-un tărâm fermecat. A găsit locul pe care îl căutase. Se întuneca, iar orice tufiş ori copac părea să capete forme înspăimântătoare, devenind lucruri ciudate, monştri sau balauri. Însă îşi recăpăta stăpânirea de sine pe care o posedase pe vremea cât trăise la Avalon; dacă ea nu avea gânduri rele, aici nimic nu-i putea face vreun rău.

A început să păşească de-a lungul potecii ascunse. La jumătatea ei trebuia să meargă prin ceţuri; altfel, poteca avea să o aducă la grădina din spatele bucătăriei călugărilor de la schit. S-a dojenit, ca să nu se mai gândească la întunericul ce se îndesea, şi şi-a pus mintea să mediteze în tăcere, concentrându-se asupra destinaţiei după care tânjea. Astfel, cu fiecare pas, ca şi când ar fi făcut o vrajă, descriind dansul în spirală de parcă ar fi şerpuit către Tor şi inelul de pietre... a înaintat în muţenie, cu ochii întredeschişi. Simţea deja răceala ceţurilor care o învăluiau.

Viviane nu socotise un rău foarte mare faptul că ea se iubise cu fratele ei vitreg şi adusese pe lume un copil... un copil născut din spiţa veche, regească, a Avalonului, un rege mai mare chiar decât Arthur. Dacă i-ar fi dăruit un copil lui Lancelot, atunci el ar fi fost crescut la Avalon şi ar fi devenit unul dintre cei mai mari druizi. Acum ce se va întâmpla cu fiul ei? De ce-l lăsase pe Gwydion pe mâna lui Morgause? *Sunt o mamă rea,* a gândit Morgaine; *trebuia să trimit după fiul meu.* Însă ea nu voise să îl privească pe Arthur în ochi şi să îi spună de existenţa copilului.

Nu voise ca preoţii şi doamnele de la curte să se uite la ea şi să spună: *Aceasta este femeia care a purtat în pântece copilul Celui cu Coarne în felul păgân al triburilor ce-şi pictează feţele şi poartă coarne şi aleargă laolaltă cu căprioarele, de parcă ar fi animale...* Băiatul o ducea destul de bine acolo unde se afla, curtea lui Arthur nu era locul potrivit pentru el şi... ce să facă ea cu un ţânc de trei ani ţinându-se de fustele ei? Sau ţinându-se scai de Arthur?

Dar existau momente când se gândea la el, îşi amintea nopţile în care îi fusese adus hrănit şi mirosind dulce, când stătuse ţinându-l şi alintându-l, fără să se gândească la nimic, simţindu-şi întreaga fiinţă cuprinsă de o fericire inexplicabilă în cuvinte...

Când mai fusese atât de fericită? *Doar o dată,* s-a gândit, *când eu și Lancelot am stat întinși în soarele de pe Tor, când am vânat o pasăre de apă pe malurile lacului...* Și apoi, clipind să-și alunge lacrimile, și-a dat seama că trebuia deja să fi ajuns mai departe, trebuia să fi trecut de cețurile și de pământul ferm al Avalonului.

Și, într-adevăr, locurile mlăștinoase dispăruseră — acum erau copaci în jur, iar poteca era tare sub tălpi, și nu ajunsese la grădina și la anexele schitului de călugări. Trebuia să ajungă pe ogorul din spatele Casei fecioarelor, care dădea spre livadă; acum era nevoie să cugete la ce va spune când va fi găsită acolo, la vorbele pe care le va rosti ca să dovedească celor de la Avalon că avea dreptul să se găsească acolo. Ori nu era nevoie? Într-un fel sau altul, întunericul părea mai puțin des; pesemne răsărea luna , iar curând urma să fie lumină îndestulătoare ca să nu se rătăcească. Nici nu era cazul să creadă că orice copac ori tufiș trebuia să arate la fel ca pe vremea când trăise acolo și cunoscuse fiecare petic al oricărei poteci. A strâns mai bine între degete frâul calului, temându-se brusc să nu se rătăcească pe potecile cândva familiare.

Da, chiar se lumina, acum vedea destul de limpede tufișurile și copacii. Dacă luna se înălța, de ce nu putea să o vadă deasupra copacilor? Se întorsese cumva, în vreme ce mersese cu ochii întredeschiși, călcând pe poteca ce ducea prin cețuri și printre lumi? Ce bine ar fi fost să vadă un semn cunoscut! Nu apăruseră nori — vedea cerul și chiar cețurile dispăruseră, dar nu zărea nici o stea.

Poate stătuse prea mult departe de astfel de lucruri: nu vedea semn că luna se înălța, deși ar fi trebuit să se afle de mult pe cer...

Iar apoi a avut o senzație de parcă o apă rece i-ar fi curs pe spinare și asta a făcut-o să simtă că sângele îi îngheață în vine. În ziua aceea când se dusese să caute ierburi și rădăcini, când voise să lepede copilul... Să fi nimerit iarăși pe acel tărâm fermecat care nu era nici lumea Britaniei, nici lumea secretă unde vrăjile druizilor țineau în stăpânire Avalonul, ci acel tărâm mai vechi și întunecat, unde nu exista nici soare, nici lună?

Și-a îndemnat inima speriată să se potolească; a strâns mai tare frâul în mână și s-a lipit de calul cald și asudat, simțind tăria mușchilor și oaselor, auzind respirația fornăită, adevărată și

sigură sub obrazul ei. Sigur că, dacă va rămâne nemişcată o vreme şi se va gândi mai bine, va găsi drumul... Însă teama creştea în ea.

Nu mă pot întoarce. Nu pot reveni la Avalon, nu sunt demnă, nu reuşesc să-mi croiesc drum printre ceţuri... În ziua canonului iniţierii simţise acel moment, dar, cu fermitate, reuşise să alunge temerea.

Dar atunci eram tânără şi nevinovată. Nu o trădasem pe Zeiţă, şi nici învăţăturile secrete, nu trădasem viaţa...

S-a străduit să-şi înfrângă valurile de spaimă. Acel sentiment era cel mai rău. El o făcea să cadă pradă oricărei nenorociri întâlnite în cale. Până şi fiarele simţeau teama din trupul omului şi îl atacau, în vreme ce se îndepărtau de cel curajos. De aceea, cel mai curajos bărbat putea goni în siguranţă printre cerbi, atâta vreme cât mirosul spaimei nu se lipea de piele... Oare de aceea, s-a întrebat ea, își mânjeau corpul cu vopseaua albastră cu miros acrişor, de drobuşor, pentru că îl acoperea pe acela a spaimei? Poate că bărbatul ori femeia ce dovedeşte un adevărat curaj era acela sau aceea care nu-şi forma în minte ceea ce *ar putea* să i se întâmple dacă lucrurile luau o întorsătură neaşteptată.

Acolo nu se afla nimic vătămător, chiar dacă s-ar fi rătăcit pe tărâmul spiriduşilor. Se mai aventurase acolo, dar femeia care râsese de ea nu constituise o ameninţare. Cei de acolo erau mai bătrâni chiar decât druizii, dar şi ei trăiau după voia şi regula Zeiţei, atât în viaţă, cât şi prin obiceiuri, şi pesemne că ei vor fi aceia care să o îndrume pe poteca potrivită. Aşadar, oricum ar fi fost, nu avea a se teme: în cel mai rău caz, nu va întâlni pe nimeni şi va petrece o noapte de singurătate printre copaci.

Apoi a văzut o lumină — să fi fost luminile ce ardeau în curtea Casei Fecioarelor? Dacă era aşa, atunci însemna că va ajunge curând acasă, iar de nu, că putea întreba pe cei pe care i-ar fi întâlnit acolo ce cale să ia. Dacă nimerise pe Insula Preoţilor, atunci preotul întâlnit s-ar putea teme că ea era din neamul poporului de spiriduşi. S-a întrebat dacă nu cumva, din timp în timp, aceste femei veneau să-i ispitească pe preoţi. Era de înţeles ca aici, în chiar templul Zeiţei, vreun preot cu o imaginaţie mai bogată decât a altora să simtă pulsul acelui loc, să ajungă a cunoaşte că acest fel de viaţă era o negare a forţelor vieţii ce

treceau prin însuşi pulsul viu al lumii. Ei mai curând respingeau viaţa decât să o afirme, de la viaţa inimii şi viaţa naturii, până la viaţa ce stabilea rădăcini între bărbat şi femeie...

Dacă aş fi Doamnă de Avalon, în nopţile cu lună nouă şi din primăvară, aş trimite fecioarele la schitul preoţilor, ca să le arăt că Zeiţa nu poate fi batjocorită ori negată, că ei sunt bărbaţi şi femei, nu născociri blestemate ale aşa-zisului lor Diavol, ci că Zeiţa va proceda cum voieşte cu ei... da, la Beltane sau la Solstiţiul de Vară...

Ori aceşti preoţi bezmetici vor cere fecioarelor să plece, socotindu-le demoni veniţi să-i ispitească pe cei credincioşi? Şi, pentru un moment a avut impresia că aude glasul lui Merlin: *Lăsaţi toţi bărbaţii să fie liberi şi să slujească acelui Zeu care le place cel mai mult...*

Chiar unul ce respingea însăşi viaţa pământului? s-a întrebat ea. Însă ştia că Taliesin ar fi răspuns: *Chiar şi acela.*

Printre copaci a perceput forma unei torţe, ale cărei flăcări luminau în galben şi albăstrui din vârful unui par. Strălucirea ei a orbit-o o clipă, apoi a văzut bărbatul care ţinea torţa. Scund şi brunet, nu era nici preot, nici druid. Purta în jurul şalelor o legătură din blană de căprioară şi un fel de mantie întunecată, direct pe umerii goi; semăna cu unul dintre membrii Triburilor, doar că era mai înalt. Avea părul negru şi lung şi purta o ghirlandă de frunze colorate pe cap; frunze de toamnă, cu toate că frunzele încă nu începuseră să se îngălbenească, într-un fel, asta a speriat-o. Însă glasul lui s-a dovedit a fi plin şi domol, adresându-i-se în vechiul dialect:

— Bun venit, soră; te-ai rătăcit? Vino pe aici. Las-mă să-ţi duc calul... Ştiu poteca.

Totul se petrecea de parcă era deja aşteptată aici, a gândit ea.

Ca şi cum ar fi avut un vis, Morgaine l-a urmat. Poteca a devenit tot mai fermă sub tălpi şi mai uşor de urmat, iar lumina torţei alunga clarobscurul înceţoşat. El a dus calul, dar din când în când se întorcea spre ea şi îi zâmbea. Apoi a întins braţul şi a luat-o de mână, de parcă ar fi condus un copil mic. Ava dinţii foarte albi, iar ochii, întunecaţi în strălucirea torţei, erau veseli.

Apoi au apărut mai multe lumini; la un moment dat, nici nu şi-a dat seama când el a dat calul altuia şi a condus-o încadrată de un cerc de lumini — nu-şi amintea cum a ajuns între ziduri, dar

se găsea într-o sală mare, unde se ospătau bărbaţi şi femei, toţi având ghirlande pe cap. Unii aveau ghirlande din frunze de toamnă, dar existau şi femei care purtau unele din florile de primăvară, luate de la arbutus, un arbust cu flori palide ce se ascunde sub frunze încă înainte ca zăpada să se topească. Undeva, se auzeau sunetele unei harpe.

Călăuza rămăsese alături de ea. A condus-o către masa de onoare, iar acolo, fără să rămână surprinsă, a recunoscut femeia pe care o mai întâlnise, purtând în păr o ghirlandă din nuiele împletite. Ochii cenuşii ai femeii i s-au părut fără vârstă şi atotcunoscători, ca şi cum ar fi putut citi şi vedea toate lucrurile.

Bărbatul a poftit-o pe Morgaine să şadă pe o bancă şi i-a pus o cupă în mână. Era făcută dintr-un metal necunoscut ei... Licoarea din ea era dulce şi plăcută şi avea gust de turbă şi iarbă neagră. A băut însetată şi şi-a dat seama că băuse prea repede după ce postise atât; a simţit o ameţeală. Apoi şi-a adus aminte vechea poveste — dacă te rătăceşti pe tărâmul spiriduşilor, nu trebuie să bei sau să mănânci din hrana lor... Dar aceea era doar o poveste din vechime, nimic altceva; nu avea să păţească nimic.

— Ce este acest loc? a întrebat ea.

— Castelul Chariot şi eşti binevenită aici, Morgaine, regină a Britaniei, i-a răspuns femeia.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, nu sunt regină. Mama a fost Mare Regină, iar eu sunt ducesă de Cornwall, nimic mai mult...

— Acelaşi lucru, a spus doamna cu un zâmbet. Eşti ostenită şi ai călătorit mult. Mănâncă şi bea, surioară, iar mâine te vom îndruma încotro voieşti să mergi. Acum e vreme de ospeţie.

Pe farfuria ei se găseau fructe şi pâine, una neagră, din nişte cereale necunoscute, dar părea că mai gustase din ea cândva... A observat că bărbatul care o condusese până acolo avea brăţări din aur la încheieturile mâinilor, răsucite ca nişte şerpi vii... S-a frecat la ochi, întrebându-se dacă nu cumva visa, iar când s-a uitat din nou a văzut doar o brăţară, ori poate un tatuaj, ca acela purtat de Arthur la înălţarea ca rege. Uneori, când îl privea, torţele o orbeau atât de tare încât i se părea că pe frunte se iveau umbrele unor coarne; şi doamna era încoronată şi împodobită cu aur, dar câteodată avea impresia că nu avea decât o coroană din

nuiele şi un colier din scoici la gât, acele scoici care se înjumătăţeau ca părţile ascunse ale femeii şi erau sacre pentru Zeiţă. S-a aşezat între ei şi de undeva s-a auzit o harpă, o muzică mai dulce chiar decât aceea cântată în Avalon...

Nu se mai simţea obosită. Băutura cu gust dulceag îi limpezise mintea de osteneală şi întristare. Mai târziu, cineva i-a pus o harpă în mână, iar ea a cântat la instrument şi din voce; niciodată glasul ei nu sunase atât de limpede şi plăcut. Cât a cântat a căzut într-un vis, unde se părea că toate feţele din jurul ei semănau cu cineva cunoscut în altă parte... Avea impresia că păşea pe ţărmul unei insule însorite şi cânta la o harpă curbată curios; iar apoi a existat o vreme cât a stat într-o curte pietruită, iar un druid înţelept, cu robă lungă şi ciudată, a învăţat-o să se slujească de busolă şi de un instrument de găsit stele, şi erau cântece şi sunete care deschideau uşi încuiate ori înălţau un inel de pietre şi ea le învăţase pe toate şi i s-a pus un şarpe de aur pe frunte...

Doamna i-a spus că sosise vremea să se odihnească — a doua zi o vor îndruma. A dormit în acea noapte într-o încăpere răcoroasă împodobită cu frunze — ori erau tapiserii care păreau să se răsucească şi să se schimbe, depănând poveşti despre toate lucrurile ce existaseră vreodată. S-a văzut şi pe sine ţesută într-o asemenea tapiserie, cu harpa în mână, cu Gwydion în poală şi apoi s-a văzut înfăţişată într-o tapiserie cu Lancelot — se juca cu părul ei şi o ţinea de mână şi s-a gândit că era ceva ce trebuia să-şi amintească, un motiv de supărare pe el; însă nu-şi amintea ce anume.

Când doamna a spus că în noaptea aceea era o sărbătoare şi trebuia să mai zăbovească acolo o zi sau două ca să danseze cu ei, ea a acceptat... Trecuse prea multă vreme de când nu mai dansase şi se veselise. Dar când s-a gândit ce sărbătoare putea fi aceea, nu a reuşit să-şi amintească... Echinoxul nu sosise încă, şi nici nu vedea soarele ori luna ca să-şi dea seama pe baza celor învăţate. I-au pus o ghirlandă de flori în păr, i-au adus flori sclipitoare de primăvară, pentru că, i-a spus doamna, nu mai era o fecioară neîncercată. Era o noapte fără de stele şi faptul că nu a văzut luna a tulburat-o, tot astfel cum nu a văzut nici soarele la vreme de zi. Trecuse doar o zi, ori se scurseseră două ori trei? Într-un anume fel, timpul părea să nu mai prezinte importanţă; mânca atunci

când îi era foame, dormea unde se afla şi când se simţea ostenită, singură, ori stătea întinsă pe un pat moale ca iarba, cu una dintre fecioarele doamnei. O dată, spre uimirea ei, a descoperit-o pe fecioară — da, semăna oarecum cu Raven — încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului ei şi sărutând-o, iar ea i-a întors săruturile fără să rămână surprinsă sau să se ruşineze. Era ca într-un vis, unde lucruri stranii par perfect posibile, iar ea era surprinsă, doar puţin, dar părea că nu are vreo însemnătate, doar trăia într-un vis fermecat. Câteodată se întreba ce se întâmplase cu calul ei, dar când s-a gândit să-şi continue drumul călare, doamna i-a spus că deocamdată nu trebuia să plece, pentru că ei voiau ca ea să rămână acolo... La ani depărtare, când a încercat să-şi amintească tot ce i se întâmplase în Castelul Chariot, şi-a amintit că stătuse în poala doamnei şi supsese la sânul ei şi nu i s-a părut defel ciudat ca ea, o femeie în toată firea, să stea pe genunchii mamei şi să fie sărutată şi dădăcită ca un copilaş. Dar asta nu fusese altceva decât un vis, când ameţise de vinul cu gust dulceag...

Iar alteori i se părea că doamna *era* Viviane şi se întreba: *Zac bolnavă, am fierbinţeli şi de aceea visez toate aceste lucruri curioase*? A ieşit cu fecioarele doamnei şi a căutat împreună cu ele rădăcini şi ierburi, iar anotimpurile păreau să nu aibă vreo însemnătate. Iar la sărbătoare — se petrecuse în aceeaşi noapte, ori în alta? — a dansat în sunetul harpelor şi a lăsat apoi dansul ca să cânte la harpă, iar muzica ei suna melancolic, dar şi vesel.

O dată, pe când căuta boabe şi flori pentru ghirlande, a călcat pe ceva: oasele albite ale unui animal. Iar în jurul gâtului avea un fragment din piele, iar pe aceasta o frântură dintr-o ţesătură roşie — aducea cumva cu desaga în care îşi dusese lucrurile când plecase călare din Caerleon. Ce se întâmplase cu calul ei, s-a întrebat, era bine în grajdurile de acolo? Nu văzuse aşa ceva în castelul de basm, dar bănuia că trebuia să existe undeva. Deocamdată era îndeajuns că dansa, cânta şi lăsa timpul să se scurgă, plină de încântare...

O dată, bărbatul care o adusese acolo a tras-o deoparte din cercul dansatorilor. Nu avea să-i cunoască numele. Dacă nu vedea nici soarele, nici luna, cum se putea ca fazele lunii şi arşiţa soarelui să bată în ea cu atâta putere?

— Ai un pumnal la tine, i-a spus el, trebuie să-l lepezi, pentru

că nu-l sufăr în preajmă.

Ea şi-a desfăcut şireturile din piele care îl ţineau legat în talie şi l-a azvârlit, fără să ştie unde a căzut. Apoi el s-a apropiat de ea, iar părul lui negru a acoperit-o; gura lui avea un gust dulce, de fructe de pădure şi de băutură tare. El i-a desfăcut straiele. Se obişnuise cu răcoarea — nu avea importanţă că iarba era rece, că se afla goală sub trupul lui. L-a atins; era cald, tot trupul lui ardea, iar mâinile lui, care i-au desfăcut coapsele, era puternice şi dornice. Trupul ei întreg l-a primit înfometat, ca o fecioară; s-a mişcat odată cu el şi a simţit ritmul şi pulsul pământului din jurul ei.

Apoi i s-a făcut teamă... nu voia să rămână grea cu el, căci se simţise foarte rău când îl avusese pe Gwydion, un alt copil sigur ar ucide-o. Numai că atunci când a vrut să vorbească, el i-a pus palma uşor peste buze, iar ea şi-a dat seama că el îi putea citi gândurile.

— Nu te teme de asta, dulce doamnă, ritmurile nu sunt bune pentru asta... E vremea plăcerii, nu a fertilităţii, i-a zis el încet, iar ea a cedat cu totul şi, sigur, el avea coarne pe frunte, iarăşi făcea dragoste cu Cel Încornorat, şi era ca şi cum stele cădeau în pădure de jur împrejurul lor, ori erau doar fluturi şi licurici?

Într-o zi umbla fără ţintă prin pădure cu fecioarele şi, ajungând la un iaz, s-a aplecat deasupra lui, iar în luciu a văzut chipul Vivianei privind-o. Avea părul cărunt acum, cu şuviţe albe, şi apăruseră riduri pe care nu le mai văzuse până atunci. Ea a întredeschis buzele; părea că o cheamă, iar Morgaine s-a întrebat: *De câtă vreme stau aici? Pesemne de patru sau cinci zile, poate chiar o săptămână. Trebuie să plec. Doamna a promis că-mi va arăta drumul spre malurile Avalonului.*

Şi s-a îndreptat spre doamnă şi i-a spus că trebuia să plece. Însă cobora noaptea — a doua zi sigur avea să fie timp suficient...

Altă dată, tot în apă, l-a văzut parcă pe Arthur, iar armatele lui se strângeau... Guinevere arăta obosită şi mai îmbătrânită; îl ţinea de mână pe Lancelot în timp ce-şi lua rămas bun de la el, şi l-a sărutat pe buze. *Da,* a gândit Morgaine cu amărăciune, *sunt jocurile care îi plac lui. Lui Guinevere îi plac astfel de lucruri, să se bucure de iubirea şi dăruirea lui, şi să nu-şi primejduiască deloc onoarea...* Însă era uşor să şi-i îndepărteze din gânduri.

Iar apoi, într-o noapte, s-a trezit cu o tresărire, auzind de undeva un ţipăt puternic şi, vreme de un moment, i s-a părut că stătea pe Tor, în mijlocul cercului de pietre, ascultând ţipătul acela îngrozitor ce trecea prin toate lumile — glasul pe care îl auzise doar o dată până ce ajunsese la maturitate, glasul acela hârâit şi ruginit, stins de nefolosire, glasul lui Raven, care rupea tăcerea doar când Zeii aveau un mesaj pe care nu îndrăzneau să-l încredinţeze altcuiva...

Vai, Pendragon a trădat Avalonul, dragonul a zburat... stindardul dragonului nu mai flutură în lupta împotriva saxonilor... Plângi, plângi, dacă Doamna pleacă din Avalon, pentru că sigur nu se va mai întoarce... Şi plânsul şi suspinele în bezna căzută brusc...

Apoi, tăcere. Morgaine s-a ridicat în capul oaselor în lumina cenuşie, având pentru prima oară mintea limpede de când sosise pe tărâmul acela.

Am stat prea mult aici, a gândit ea, *a sosit iarna. Acum trebuie să plec, înainte ca ziua să se sfârşească... nu, nici măcar nu pot spune asta, soarele nu răsare şi nici nu apune aici... trebuie să plec acum, pe dată.* Ştia că trebuie să-şi ceară calul, iar apoi, amintindu-şi, a înţeles: calul ei murise de multă vreme în pădure. Brusc înspăimântată, s-a întrebat: *Câtă vreme am stat aici?*

Şi-a căutat pumnalul şi şi-a amintit că îl azvârlise. Şi-a strâns rochia în jurul trupului; arăta decolorată. Nu-şi amintea să o fi spălat vreodată şi, cu toate acestea, nu părea să se fi murdărit prea rău. S-a întrebat deodată dacă nu cumva înnebunise.

Dacă mai vorbesc o dată cu doamna, o să mă roage să mai rămân...

Morgaine şi-a legat părul în cozi... De ce şi-l lăsase liber? Doar era femeie în toată firea. A pornit pe poteca despre care ştia că o va duce la Avalon.

VORBEŞTE MORGAINE...

Nici până în ziua de azi nu ştiu câte nopţi şi zile am petrecut pe tărâmul spiriduşilor — până şi acum mi se împâcleşte mintea când

încerc să-mi aduc aminte. Oricât de mult aş încerca, nu reuşesc să număr mai puţin de cinci şi mai mult de treisprezece zile. Şi nici nu sunt sigură cât timp a trecut în lumea din afară, sau în Avalon, câtă vreme am stat acolo, dar pentru că omenirea ţine socoteala timpului mai bine decât oamenii-spiriduş, ştiu că au trecut aproape patru ani.

Pesemne, şi sunt tot mai convinsă pe măsură ce îmbătrânesc, ceea ce numim noi trecerea timpului se întâmplă doar pentru că ne-am făcut un obicei, în chiar sângele şi oasele noastre, să numărăm lucrurile — degetele unui nou-născut, înălţarea şi coborârea soarelui, ne gândim foarte des câte zile trebuie să treacă, ori câte anotimpuri trebuie să se scurgă până când ni se coace grâul ori până când copilul are să crească în pântece şi să se nască, sau cât timp trebuie să treacă pentru ca reîntâlnirea mult dorită să se petreacă; şi le urmărim pe acestea după rotirea anului şi a soarelui, ca pe cel dintâi dintre secretele preoţeşti. Pe tărâmul spiriduşilor nu am avut cunoştinţă de trecerea timpului, astfel că, pentru mine, el nu s-a scurs. Pentru că atunci când am plecat de acolo, am descoperit că pe chipul lui Guinevere apăruseră mai multe riduri, iar tinereţea splendidă a lui Elaine începuse deja să se ofilească; însă mâinile mele erau la fel de subţiri, chipul nu-mi fusese atins de zbârcituri şi, cu toate că în familia mea părul cărunt apare devreme — la nouăsprezece ani, Lancelot avea deja câteva şuviţe albe — părul meu, la fel ca pana corbului, rămăsese negru şi neatins de timp.

Am ajuns să cred că atunci când druizii duseseră Avalonul departe de lumea calculelor şi numărătorilor permanente, acest lucru începuse să se petreacă şi acolo. La Avalon, timpul nu se scurge nemăsurat ca trecerea unui vis, aşa cum se întâmplă pe tărâmul spiriduşilor. Insă timpul a început să alunece puţin. Acolo vedem luna şi soarele Zeiţei şi calculăm data riturilor din interiorul cercului de piatră, şi astfel timpul nune părăseşte niciodată. Dar nu se scurge în acelaşi ritm ca altundeva, deşi s-ar putea crede că, dacă mişcarea soarelui şi a lunii ar fi cunoscute cât de cât, el s-ar mişca la fel ca în lumea din afară... Şi totuşi nu se petrece astfel. In aceşti ultimi ani am stat câte o lună în Avalon şi am descoperit, când am ieşit în lume, că de fapt trecuse un întreg anotimp. Şi deseori, spre sfârşitul acelor ani, aşa s-a întâmplat, pentru că nu

aveam răbdare să văd ce se întâmpla în lumea din afară; iar când oamenii observau că rămâneam mereu tânără, atunci cu atât mai mult mă numeau spiriduş ori vrăjitoare.

Dar asta s-a întâmplat la multă vreme după aceea.

Pentru că auzind-o pe Raven scoţând acel ţipăt îngrozitor care trecuse dintr-o lume în cealaltă, ajungând în mintea mea chiar şi acolo, în visul acela ieşit din timp de pe lumea spiriduşilor, am pornit... dar nu spre Avalon.

14

În lumea din afară, lumina soarelui strălucea orbitor prin umbrele trecătoare ale norilor peste lac, iar departe, dangătul clopotelor de biserică răsuna în aer. Având în fundal sunetul lor, Morgaine nu a îndrăznit să ridice glasul ca să rostească acel cuvânt de putere care să cheme luntrea, şi nici să ia asupra ei forma Zeiţei.

S-a privit în luciul ca de oglindă al lacului. Cât zăbovise pe tărâmul spiriduşilor? Cu mintea eliberată de farmece — cu toate că bănuia că totul se petrecuse în decurs de câteva zile — ştia că stătuse acolo îndeajuns de mult pentru ca straiele ei fine să se roadă şi să se zdrenţuiască, mai ales în partea în care ajungeau până la pământ. Îşi pierduse pumnalul, ori îl azvârlise — nu era sigură ce anume se întâmplase. Acum îşi aducea aminte unele dintre lucrurile ce se petrecuseră acolo ca într-un vis sau într-o nebunie, iar faţa ei roşea de ruşine. Totuşi, amestecată cu toate acestea, rămânea amintirea muzicii dulci pe care nu o auzise nici măcar la Avalon, sau oriunde altundeva, decât atunci când ajunsese la graniţa tărâmului Morţii, la naşterea copilului... Atunci aproape că jinduise să treacă dincolo, fie şi numai pentru a asculta muzica de acolo. Şi-a amintit sunetul propriei voci acompaniindu-şi la harpa fermecată — niciodată nu cântase sau ciupise strunele mai dulce. *Aş vrea să mă întorc acolo şi să rămân pe vecie.* Şi a fost cât pe ce să pornească înapoi, însă amintirea ţipătului scos de Raven a tulburat-o.

Arthur trădase Avalonul şi jurământul în urma căruia primise

spada şi fusese dus în locul cel mai sfânt al druizilor. Primejdia care o pândea pe Viviane, dacă pleca de la Avalon... Încet, încercând să-şi facă ordine în gânduri, şi-a adus aminte. Ea plecase de la Caerleon — părea că totul se întâmplase în urmă cu doar câteva zile — spre sfârşitul verii. Nu ajunsese la Avalon, iar acum se părea că nici nu va ajunge acolo... A privit cu tristeţe spre biserica de pe Tor. Dacă s-ar putea strecura în Avalon pe după insulă... Însă potecile o duseseră pe tărâmul spiriduşilor.

Aşadar, undeva îşi pierduse şi calul şi pumnalul; iar acum şi-a amintit că văzuse oasele albite şi s-a cutremurat. Şi când a ajuns să bage de seamă, biserica de pe Tor arăta altfel, pesemne că preoţii mai construiseră la ea şi sigur nu reuşiseră să facă asta într-o lună sau două... *Cumva...* a gândit ea, prinzându-şi mâinile laolaltă de spaimă neaşteptată, *trebuie să aflu câţi ani au trecut câtă vreme am rătăcit cu fecioarele doamnei, ori mi-am aflat plăcerea cu bărbatul-spiriduş care m-a dus acolo...*

Dar nu, nu se putea să fi fost mai mult de două sau trei nopţi... a gândit ea agitată, neştiind că era începutul unei tulburări ce avea să crească neîncetat, ce nu avea să se clarifice niciodată în mintea ei. Iar acum, când se gândea la acele nopţi, era cuprinsă de teamă şi ruşine, tremurând la amintirea plăcerii pe care nu o mai cunoscuse până atunci, în braţele bărbatului-spiriduş — şi totuşi acum se afla departe de farmece şi se părea că fusese vorba de ceva ruşinos, făptuit în vis. Şi mângâierile primite şi date în întâlnirile cu fecioarele, ceva ce nu ar fi putut visa dacă nu ar fi fost farmecele... Acolo se petrecuse ceva şi cu doamna... Iar acum, când se gândea mai bine, doamna semăna mult cu Viviane, şi Morgaine s-a simţit ruşinată... Pe tărâmul fermecat totul se întâmplase de parcă tânjise toată viaţa după asemenea lucruri, şi totuşi în lumea exterioară nu ar fi îndrăznit ori visat nicicând să le făptuiască.

În ciuda soarelui cald, a început să tremure. Nu ştia în ce perioadă a anului se afla, însă se vedeau petice de zăpadă netopită pe marginea lacului, ascunzând trestiile. *În numele Zeiţei, se poate ca iarna să fi trecut, iar acum să vină primăvara?* Iar dacă trecuse destulă vreme în lumea exterioară, astfel ca Arthur să fi plănuit trădarea Avalonului, atunci însemna că trecuse mai mult timp decât îndrăznea ea să socotească.

Își pierduse calul și pumnalul și tot ce avusese la ea. Și încălțările îi erau uzate, și nu avea hrană, aflându-se singură într-un ținut neprietenos, departe de orice loc unde era cunoscută ca soră a regelui. Ei, mai flămânzise și cu alte ocazii. Pe față i-a apărut o umbră de zâmbet. Existau case și schituri de maici unde probabil putea primi o coajă de pâine, ca orice cerșetoare. Va călători astfel până la curtea lui Arthur — poate va ajunge într-un sat unde cineva avea nevoie de o moașă, astfel că-și putea oferi priceperea în schimbul hranei.

A aruncat o ultimă privire plină de dor către malurile lacului. Avea îndrăzneala de a face o ultimă încercare și să spună cuvântul de putere care să o ducă la Avalon? Dacă ar fi putut vorbi cu Raven, poate ar fi aflat ce primejdii o pândeau... A deschis gura să strige cuvântul, dar s-a tras înapoi. Nu avea curaj să apară în fața lui Raven; Raven, care păstrase cu atâta sfințenie legile Avalonului, care nu făptuise nimic ca să pângărească straiul de preoteasă. Cum ar fi putut privi în ochii ei limpezi având încă vie amintirea celor făptuite în lumea din afară și pe tărâmul spiridușilor? Raven le-ar fi șters din memorie într-o clipă... În cele din urmă, malurile lacului și turla bisericii s-au estompat printre lacrimi, ea a întors spatele Avalonului și a găsit drumul roman care ducea spre miazăzi și ajungea apoi la Caerleon.

Umblase trei zile pe drum fără să întâlnească vreun călător. În prima noapte a dormit în coliba părăsită a unui păstor, fără mâncare, găsind doar adăpost împotriva vântului, dar nimic altceva. A doua zi a ajuns la o fermă unde toți erau plecați, cu excepția unui gâscar ce nu era chiar în toate mințile; însă el o lăsase să se încălzească la focul mocnit dinăuntru, iar ea îi scosese un ghimpe din talpă, astfel că el i-a dat un colț din pâinea lui. Mersese ea și mai mult fără să mănânce atât.

Dar când s-a apropiat de Caerleon, și a rămas uimită văzând două case arse până în temelii și recoltele putrezind pe ogoare... Se părea că saxonii trecuseră pe acolo! A intrat în una dintre case, care părea să fi fost jefuită, pentru că înăuntru rămăseseră puține, dar într-o încăpere a găsit o mantie veche și decolorată, prea zdrențuită, a gândit ea, ca să fie luată chiar și de atacatori, abandonată de cineva care fugise în grabă. Era din lână călduroasă, iar Morgaine a înfășurat-o în jurul trupului, deși o

făcea mai mult ca nicicând să semene cu o cerşetoare; suferea mai rău de frig decât din pricina foamei. Spre amurg a auzit cotcodăcit de păsări în curtea părăsită; găinile erau creaturi proaste, nu înţeleseră că degeaba se întorceau acolo, pentru că nu avea cine să le hrănească. Morgaine a prins una şi i-a rupt gâtul, iar în vatra dărăpănată a aprins un focşor; dacă avea noroc, nimeni nu va vedea fumul ieşind dintre ruine, ori dacă da, putea crede că sunt doar fantome. A înfipt găina într-o ţepuşă şi a fript-o la flacăra unor lemne verzi. Găina era atât de bătrână şi tare, că până şi cu dinţii ei sănătoşi i-a venit greu să mestece carnea, dar stătuse flămândă atâta vreme, că nici nu s-a sinchisit, şi a supt oasele de parcă ar fi avut în mână cea mai gustoasă dintre păsări. A găsit o bucată de piele tăbăcită într-una dintre anexele gospodăreşti care slujise de fierărie; jefuitorii luaseră până şi ultima bucăţică de metal, dar uitaseră acea bucată de piele, iar Morgaine a înfăşurat în e ce mai rămăsese din găină. Şi-ar fi reparat şi încălţările, dar nu avea cuţit. Ei, poate o să ajungă în vreun sat de unde va împrumuta unul vreme de câteva minute. Ce nebunie o împinsese să-şi arunce pumnalul?

Luna nouă trecuse de câteva zile, iar când a plecat de la ferma ruinată, pe pragul de piatră a văzut gheaţă, iar luna de zi, stranie, zăbovea pe cer. Când a trecut pragul cu punga de piele în care avea carnea rece şi cu un toiag în cealaltă mână — un păstor, fără îndoială, îl tăiase şi-l uitase acolo — a auzit o găină cotcodăcind şi s-a dus şi i-a găsit cuibarul şi a mâncat oul crud şi cald încă, abia ouat, astfel că s-a simţit bine hrănită şi în largul ei.

Vântul era rece şi iute, şi a pornit cu paşi hotărâţi, bucuroasă că avea şi mantia aceea, chiar dacă era numai zdrenţe. Dimineaţa era deja pe sfârşite şi începuse să se gândească să se aşeze pe marginea drumului pentru a mai mânca din găină, când a auzit zgomot de copite în spatele, şi mergând în aceeaşi direcţie în care se îndrepta şi ea.

Primul gând i-a fost să continue — avea tot dreptul să meargă pe drum ca orice alt călător. Apoi, amintindu-şi de ferma arsă, s-a gândit mai bine şi a ieşit de pe drum, ascunzându-se îndărătul unui tufiş. Nu avea de unde şti ce fel de oameni călătoreau pe acolo la asemenea vreme, când Arthur trebuia să ţină pacea împotriva saxonilor şi nu mai avea cum să menţină ordinea în

ţară şi să apere orice drum. În cazul în care călătorul părea binevoitor, putea afla veşti de la el; dacă nu, avea să rămân ascunsă până ce dispărea din vedere.

Era un călăreţ singur, înfăşurat în mantie şi mergând pe un cal înalt şi slab; călătorea singur, fără slujitor sau cal de bagaje. Ba nu, avea ceva mare în spate — dar nu; trupul îi stătea cocoşat în şa. Atunci şi-a dat seama cine era bărbatul şi a ieşit din ascunziş.

— Kevin bardul! a spus ea.

El şi-a oprit calul care, bine dresat, nu s-a ridicat pe picioarele dinapoi şi nici nu a sărit în lateral. S-a uitat la ea cu o strâmbătură, având buzele răsucite într-un rânjet — ori asta era din cauza cicatricelor?

— Femeie, n-am ce-ţi da, a zis el, apoi a amuţit o clipă. Pe numele Zeiţei! Doamna Morgaine — ce faci aici, doamnă? Auzisem anul trecut că ai fost la Tintagel cu mama ta, înainte ca ea să moară, dar când Marea Regină s-a dus la înmormântarea ei, ea a zis că nu ai trecut pe acolo...

Lui Morgaine i s-au muiat picioarele şi s-a sprijinit în toiag ca să nu se prăbuşească.

— Mama... a murit? Nu am aflat.

Kevin a descălecat şi s-a rezemat de cal ca să-şi păstreze echilibrul până ce a reuşit să se proptească în toiag.

— Stai jos, doamnă... Nu ai aflat? Dar, în numele Zeiţei, unde ai fost? Vestea a ajuns până la Avalon, dar Viviane e prea bătrână şi slăbită ca să mai poate călători.

Dar de acolo unde mă găseam eu, a gândit Morgaine, *nu puteam auzi. Poate atunci când am văzut chipul Igrainei în luciul iazului din pădure, atunci îmi transmitea ştirea, iar eu nu mi-am dat seama.* A simţit o durere sfâşietoare de inimă; ea şi Igraine trăiseră foarte departe una de cealaltă — se despărţiseră imediat după ce ea împlinise unsprezece ani şi plecase la Avalon — şi totuşi, acum se simţea doborâtă de suferinţă, ca şi cum ar fi rămas aceeaşi fetiţă ce plânsese după ce părăsise casa Igrainei. *Vai, mama mea, iar eu nu am ştiut...* Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, s-a aşezat pe marginea drumului.

— Cum a murit? Asta ştii?

— Inima, bănuiesc; s-a întâmplat acum un an, în primăvară. Crede-mă, Morgaine, n-am auzit nimic, dar era firesc şi de

aşteptat la vârsta ei.

Vreme de o clipă, Morgaine nu a putu găsi glas ca să rostească ceva; şi alături de suferinţă, a avut un sentiment de groază, pentru că sigur trăise în afara lumii mai mult decât crezuse... Kevin spusese *acum un an, în primăvară.* Aşadar trecuse mai mult de o primăvară cât ea zăbovise pe tărâmul spiriduşilor! Pentru că în vara când plecase de la curtea lui Arthur, Igraine nici măcar nu era bolnavă! Nu se punea întrebarea câte luni trecuseră, ci câţi ani!

Oare putea să-l convingă pe Kevin să-i spună fără să-i destăinuiască unde stătuse atâta vreme?

— Morgaine, am nişte vin în desagă — ţi l-aş oferi eu, dar trebuie să ţi-l iei singură... Nu pot merge mai deloc. Pari slabă şi palidă, ţi-e foame? Şi cum de te afli pe acest drum îmbrăcată — iar Kevin s-a încruntat în semn de neplăcere — mai rău decât o cerşetoare?

Morgaine s-a chinuit să găsească o explicaţie.

— Am trăit... În singurătate şi departe de lume. Nu am văzut pe nimeni şi nu am vorbit cu cineva nici nu mai ştiu de când.

O parte dintre spusele ei reflectau adevărul, pentru că, indiferent ce ar fi fost oamenii spiriduş, ei nu aparţineau omenirii.

— Te cred, a spus Kevin. Cred chiar şi faptul că nu ai auzit de marea bătălie...

— Am văzut că tot ţinutul e pârjolit.

— Vai, asta s-a întâmplat acum trei ani, a zis Kevin, iar Morgaine s-a tras îndărăt. Unele dintre armatele tratatului au rupt jurământul şi au trecut prin acest ţinut, prădând şi punând foc. Arthur s-a ales cu o rană gravă în acea bătălie şi a zăcut în pat jumătate de an. A observat chipul tulburat al lui Morgaine şi a interpretat greşit expresia ei de îngrijorare. A, acum aproape că s-a înzdrăvenit, dar în tot acel timp nu a putut pune piciorul în pământ — îmi închipui că i-a lipsit priceperea ta de a vindeca, Morgaine. Apoi a pornit în fruntea tuturor oamenilor lui Lot şi am avut pace timp de trei ani. Iar în vara ce a trecut s-a purtat marea bătălie de la Mount Badon — atunci a murit Lot. Da, am avut o victorie pe care barzii o vor descrie în cântece vreme de o sută de ani, a adăugat Kevin. Nu cred că mai există vreo căpetenie

saxonă vie în toată ţara, din Cornwall până în Lothian, cu excepţia celor ce îl recunosc pe Arthur ca rege al lor. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva de pe vremea cezarilor. Iar acum, sub conducerea lui Arthur, avem pace în toată ţara.

Ridicându-se, Morgaine s-a apropiat de desăgi. A găsit plosca cu vin, iar Kevin i-a spus:

— Scoate pâinea şi brânza. S-a făcut de amiază şi voi mânca alături de tine.

După ce ea l-a servit, a desfăcut pielea în care ţinea ce mai rămăsese din găină, i-a oferit o bucată, dar el a clătinat din cap.

— Mulţumesc, dar nu mănânc carne, sunt sub jurământ... Morgaine, mă minunez văzându-te mâncând carne, o preoteasă de rangul tău...

— Decât să flămânzesc..., a spus Morgaine şi i-a povestit cum ajunsese acea găină la ea. Dar nu am respectat interdicţia de când am părăsit Avalonul. Mănânc orice mi se pune dinainte.

— În ce mă priveşte, cred că nu are importanţă de e carne ori peşte ori grâne, a spus Kevin, deşi creştinii ţin foarte mult la post... Cel puţin acest Patricius, care este episcopul lui Arthur. Înainte de asta, fraţii care trăiau lângă noi la Avalon obişnuiau să repete nişte vorbe ale lui Hristos al lor, cum că nu ceea ce intră în gură îl pângăreşte pe om, ci ceea ce iese din ea, aşa că omul trebuie să mănânce cu umilinţă din toate darurile lui Dumnezeu. Iar eu l-am auzit pe Taliesin spunând acelaşi lucru. Însă eu, unul... ştii, fără îndoială, că la un anumit nivel al Misterelor, ceea ce se mănâncă are mare influenţă asupra minţii. Acum nu îndrăznesc să pun carne în gură, mă îmbată mai rău decât vinul!

Morgaine a încuviinţat din cap — şi ea trăise aceleaşi simţăminte. De câte ori băuse licoare din ierburi sacre, nu se putuse atinge decât de pâine şi fructe, până şi brânza ori lintea fiartă erau prea grele şi îi făceau rău.

— Şi acum unde te duci, Morgaine? Iar după ce ea i-a spus, a privit-o de parcă ar fi avut în faţă o nebună. La Caerleon? De ce? Acolo nu mai e nimic — ori poate nu ştii, deşi îmi vine greu să cred... Arthur l-a dat unuia dintre cavalerii care l-a slujit cu cinste în bătălia aceea. Dar în ziua de Rusalii a mutat toată curtea la Camelot — în vara asta se face un an de când locuieşte acolo. Lui Taliesin nu i-a plăcut că a inaugurat curtea într-o zi de sărbătoare

creştină, dar el a făcut asta ca să o mulţumească pe regina lui; o ascultă în toate cele. Morgaine a surprins o strâmbătură pe faţa lui. Dar dacă nu ai auzit de bătălia aceasta, pesemne că nu ştii cum a trădat Arthur poporul din Avalon şi Triburile.

Morgaine a rămas cu cupa în aer.

— De aceea am venit, Kevin. Am auzit că Raven a rupt jurământul tăcerii şi a profeţit un asemenea lucru...

— A fost mai mult decât o profeţie, a spus bardul, apoi şi-a întins un picior, dând de înţeles că, dacă stătea multă vreme într-o poziţie, avea dureri.

— Arthur a trădat... Dar ce anume a făcut? a întrebat Morgaine cu răsuflarea tăiată. Doar nu i-o fi dat pe mâna saxonilor?!

— Aşadar, nu ai aflat. Triburile au jurat să urmeze în luptă stindardul cu Pendragon, aşa cum au făgăduit la înălţarea lui ca rege, şi Uther la fel, înaintea lui... iar oamenii scunzi din vremea de dinaintea Triburilor au sosit şi ei să lupte, cu topoare de bronz şi baltage din cremene şi dat deoparte stindardul cu dragon, cu toate că noi l-am implorat să îl lase pe Gawaine ori Lancelot să îl poarte în bătălie. Însă el a jurat că va înălţa doar stindardul cu crucea şi Sfânta Fecioară pe câmpul de luptă de la Mount Badon. Şi aşa am luptat.

Morgaine l-a privit îngrozită, fiindcă şi-a amintit de felul în care Arthur devenise rege. Până şi Uther făcuse legământ faţă de poporul Avalonului! Iar el trădase acel legământ?

— Şi Triburile l-au părăsit?

— Unele au fost cât pe ce să plece; unii din Vechiul Popor de pe dealurile Ţării Galilor chiar au plecat acasă când s-a înălţat crucea — regele Uriens nu i-a putut opri. Cât despre ceilalţi, ei bine, în acea zi ştiam că saxonii ne aveau între ciocan şi nicovală. Îl puteam urma pe Arthur şi pe cavalerii săi în luptă, ori puteam trăi sub domnia saxonilor, pentru că aceasta a fost marea bătălie profeţită. Iar el a purtat spada sacră Excalibur, care ţine de însemnele regale sfinte. Pesemne că însăşi Zeiţa a ştiut că i-ar merge şi ei mai rău dacă peste ţară ar domni saxonii. Aşadar, am luptat, iar Zeiţa i-a oferit victoria.

Kevin i-a întins plosca cu vin, iar ea a refuzat, astfel că el a golit-o.

— Viviane ar fi voit să vină de la Avalon ca să îl acuze de

încălcarea jurământului, dar ea se ferește să facă asta în fața tuturor oamenilor lui. Iar eu mă îndrept spre Camelot ca să îi aduc aminte de legământul făcut. Dacă nu ne dă ascultare, Viviane a jurat să vină ea însăși până la Camelot, în ziua în care toţi oamenii își prezintă cererile, iar Arthur a făcut legământ că le va asculta păsurile și le va judeca de Rusalii. Iar apoi, a spus ea, va sta în fața lui ca un solicitant de rând și îi va aminti ce i se va întâmpla dacă își calcă vorba.

— Să ne ajute Zeița ca Doamna Lacului să nu fie silită a se umili atât de mult, a zis Morgaine.

— Și eu i-aș vorbi cu mânie, iar nu cu cuvinte blânde, dar eu nu am căderea de a alege, a spus Kevin, apoi a întins mâna spre ea. Vrei să mă ajuți în șa? Cred că bidiviul meu suportă două persoane, iar dacă nu, când ajungem într-un târg, va trebui să-ți găsim un cal. Ar trebui să mă arăt cavaler ca marele Lancelot, lăsându-te să călărești tu, dar...

Și a făcut un semn către trupul lui schilod. Morgaine l-a ajutat să se ridice.

— Sunt puternică, pot merge pe jos. Iar de ajungem în vreun târg, trebuie să găsim încălțări pentru mine și un cuțit. N-am nici un bănuț la mine, dar te voi răsplăti când voi putea.

Kevin a ridicat din umeri.

— Ești sora mea jurată în Avalon — ceea ce am este și al tău, așa spune legea. Între noi nu poate fi vorba de plată.

Morgaine a simțit că roșește de rușine la gândul că bardul trebuia să-i amintească de propriile jurăminte. *Chiar că am ieșit din astă lume.*

— Să te ajut la încălecat. Iapa stă cuminte?

El a surâs.

— Dacă n-ar sta, nu mi-ar fi de mare folos atunci când călătoresc pe astfel de drumuri, fiindcă mereu sunt singur! Să mergem, vrea să ajungem mâine la Camelot.

Într-o așezare cuibărită între dealuri au întâlnit un cârpaci care i-a reparat încălțările lui Morgaine și au găsit un pumnal vechi de bronz; omul care avea lucrurile de vânzare le-a spus că, după marea bătălie, era lipsă de asemenea obiecte. Kevin i-a cumpărat și o mantie cumsecade, spunând că aceea pe care o găsise în ferma arsă abia de putea sluji ca pătură pentru șa. Însă

oprirea îi făcuse să zăbovească şi, după ce au ajuns din nou pe drum, a început să ningă des, iar întunericul a coborât devreme.

— Trebuia să rămânem în acel târg, a zis Kevin. Am fi oferit muzică la harpă în schimbul unei mese şi a unui pat pentru amândoi. Eu unul aş putea dormi şi sub un gard ori la adăpostul unui zid, învelindu-mă cu mantia. Dar nu se cade ca o doamnă de Avalon să facă aşa ceva.

— Ce te face să crezi că nu am dormit niciodată astfel? l-a întrebat Morgaine.

El a pufnit în râs:

— Morgaine, arăţi de parcă ai fi dormit aşa mult prea des în ultima vreme! Dar oricât de tare aş îndemna calul, n-o să putem ajunge la Camelot astă seară; trebuie să ne căutăm un adăpost.

După o vreme, prin ninsoarea ce cădea cu repeziciune, au zărit forma întunecată a unei clădiri abandonate. Nici măcar Morgaine nu a putut trece pragul fără să se încovoaie; pesemne că fusese adăpost pentru oi, însă animalele dispăruseră de atât de multă vreme, că nici mirosul lor nu mai persista, iar acoperişul din trestie şi lut rămăsese aproape întreg. Au legat calul şi s-au târât înăuntru, iar Kevin i-a făcut semn să aşeze mantia veche şi zdrenţuită pe podeaua murdară, după care s-au înfăşurat fiecare în mantia lui şi s-au culcat unul lângă celălalt. Însă se lăsase atât de frig, încât, după o vreme, auzind cum îi clănţăneau dinţii lui Morgaine, Kevin a zis că trebuia să pună ambele mantii peste ei şi să stea lipiţi sub ea ca să se încălzească.

— Dacă nu-ţi este greaţă să stai atât de aproape de un trup aşa diform ca al meu, a spus el, iar ea a simţit durerea şi furia din glasul lui.

— Cu toată diformitatea ta, ştiu doar că mâinile tale frânte pot ciupi strunele mai măiestru decât ale mele, şi chiar decât ale lui Taliesin, care le are întregi, a spus Morgaine şi s-a lipit recunoscătoare de el.

Într-un târziu a putut dormi, cu capul rezemat de umărul lui.

Mersese toată ziua şi era obosită; a dormit somn greu, dar s-a trezit când lumina zilei a început să se strecoare prin crăpăturile pereţilor. Se simţea înţepenită din cauza pământului tare şi, când a privit în jur la pereţii din trestie şi lut, s-a simţit cuprinsă de un val de oroare. Ea, Morgaine, ducesă de Cornwall, să doarmă într-

un adăpost pentru animale, azvârlită din Avalon... Oare avea să se mai întoarcă acolo? Dar ajunsese în locuri şi mai cumplite, de la Castelul Chariot de pe tărâmul spiriduşilor, dincolo de cunoaşterea creştinătăţii şi păgânătăţii deopotrivă, dincolo chiar de porţile acestei lumi... Ea, care fusese crescută cu atâta delicateţe de Igraine, ea care era sora Marelui Rege, educată de Doamna Lacului, acceptată de Zeiţă... Şi acum renunţase la toate. Ba nu, nu renunţase, i se luase totul când Viviane o trimisese la încoronare, iar ea purtase copilul propriului ei frate.

Igraine este moartă, mama a murit şi nu mă pot întoarce la Avalon, niciodată, cât va exista lumea aceasta...

Atunci a început să plângă deznădăjduit, încercând să-şi înăbuşe suspinele în materialul aspru al mantiei. În semiobscuritate, glasul lui Kevin a sunat blând şi puţin răguşit.

— Morgaine, plângi pentru mama ta?

— Pentru mama — şi pentru Viviane — şi probabil că, în primul rând, pentru mine.

Morgaine nici nu a fost măcar sigură dacă rostise aceste vorbe cu voce tare. Kevin a cuprins-o cu un braţ, iar ea şi-a lăsat capul să cadă pe pieptul lui şi a plâns până când nu a mai putut vărsa nici o lacrimă.

Încă mângâindu-i părul, el a spus:

— Ai rostit adevărul, Morgaine; văd că nu te fereşti de mine.

— Cum aş putea, a zis ea dându-se mai aproape, când te-ai arătat atât de bun?

— Nu toate femeile gândesc astfel, a spus el. Chiar când m-am dus la focurile de Beltane, am auzit — fiindcă unii îşi închipuie că dacă picioarele şi mâinile îmi sunt betege, am rămas şi surd şi mut — le-am auzit chiar pe fecioarele Zeiţei şoptind preotesei lor să le aşeze departe de mine, ca nu cumva să le văd atunci când se îndepărtează de focuri...

Îngrozită, Morgaine s-a ridicat în capul oaselor.

— Dacă aş fi eu preoteasă, aş goni asemenea femei de lângă focuri, fiindcă îndrăznesc să pună la îndoială forma sub care Zeul vine la ele... Dar tu ce-ai făcut, Kevin?

— Ca să nu întrerup ritualul ori să silesc vreo femeie să facă o asemenea alegere, am plecat atât de furiş, încât nimeni nu a băgat de seamă. Chiar înainte ca druizii să-mi interzică legăturile

trupeşti cu femei ce-şi vând trupul pentru aur, tot nu puteam plăti vreuna ca să mă primească. Pesemne că ar fi mai bine să devin preot printre creştini care, din câte-am auzit, îi învaţă pe preoţii lor secretul de a trăi fără femei. Ori poate că ar trebui să regret că tâlharii, atunci când mi-au frânt braţele şi trupul, nu m-au şi scopit, ca să nu-mi mai pese deloc. Iartă-mă, nu se cuvenea să vorbesc despre aşa ceva. Dar mă întrebam dacă ai consimţit să stai alături de mine doar pentru că acest trup strâmb al meu nu este de bărbat şi nu te-ai gândit la mine astfel...

Morgaine l-a ascultat şi a rămas îngrozită de amărăciunea cuvintelor, provocată de jignirea adusă bărbăţiei lui. Doar cunoştea arta ce sălăşluia în mâinile lui, sensibilitatea muzicianului. Chiar şi în faţa Zeiţei, puteau femeile să nu vadă mai departe de un trup deformat? Şi-a adus aminte cum se azvârlise ea însăşi în braţele lui Lancelot şi rana pricinuită mândriei ei care, ştia, nu va înceta nicicând să sângereze.

Cu un gest deliberat, s-a aplecat şi l-a sărutat pe buze, i-a ridicat mâna şi i-a sărutat cicatricele.

— Să nu te îndoieşti niciodată, pentru mine eşti bărbat, iar Zeiţa m-a îndemnat să fac asta.

Şi s-a întins din nou alături de el.

În lumina crescândă, el a privi-o cu atenţie. Vreme de un moment, ea a tresărit văzând expresia de pe faţa lui — îşi închipuia că îi era milă de el? Nu. Împărtăşea conştiinţa suferinţei lui, ceea ce era cu totul altceva. S-a uitat direct în ochii lui... Da, dacă nu ar fi fost atât de trasă de amărăciune, atât de deformată de suferinţă, faţa lui ar fi fost atrăgătoare; avea trăsături fine, iar ochii îi erau negri şi blânzi. Soarta îi frânsese trupul, dar nu şi spiritul; un laş nu ar fi îndurat canoanele impuse de druizi.

Sub mantia Zeiţei, aşa cum fiecare femeie este sora, fiica şi mama mea, tot astfel fiecare bărbat trebuie să-mi fie tată şi iubit şi fiu... Tatăl meu a murit înainte de a-l fi cunoscut, iar eu nu mi-am văzut fiul de când a fost înţărcat... Dar acestui bărbat îi voi da ceea ce mă îndeamnă Zeiţa...

Morgaine a sărutat încă o dată mâna plină de cicatrice şi a aşezat-o sub rochie, pe sânul ei.

El era lipsit de experienţă, ceea ce i s-a părut ciudat pentru un bărbat de vârsta lui. *Dar cum ar putea fi altfel?* s-a întrebat

Morgaine. Iar apoi a gândit: *Asta este prima oară că fac acest lucru din proprie voință, iar darul mi-a fost acceptat cu simplitate, așa cum a fost oferit.* Gestul lecuia ceva din ființa ei. Straniu ca acest lucru să se întâmple cu un bărbat pe care abia îl cunoștea și față de care simțea doar bunătate. Chiar în nepriceperea lui, Kevin s-a arătat generos și blând cu ea, iar ea a simțit, crescând în adâncul ființei sale, o tandrețe uriașă, imposibil de exprimat în cuvinte.

— Ciudat, a spus el într-un târziu, cu glas slab și pe un ton gânditor. Știam că ești înțeleaptă și preoteasă, dar nu mi-am dat seama că ești frumoasă.

Ea a râs cu glas ușor răgușit.

— Eu? Frumoasă?

Cu toate acestea, s-a arătat recunoscătoare că, pentru el, și în acele momente, așa părea.

— Morgaine, spune-mi... Unde ai fost până acum? N-aș fi voit să te întreb, dar orice ar fi, te apasă greu pe suflet.

— Nu știu, s-a scăpat ea. Nu se gândise nici o clipă că îi va spune. Afară din lume, cred — am încercat să ajung la Avalon și nu am reușit, pesemne că mi-e închisă calea. De două ori până acum am ajuns altundeva. O altă țară, un tărâm al viselor și farmecelor, unde timpul stă pe loc și nu există decât muzică...

Apoi a căzut în tăcere; oare harpistul o va socoti nebună?

El și-a trecut un deget pe lângă colțul unuia dintre ochii ei. Se făcuse frig, iar ei azvârliseră mantiile care îi acopereau; el a învelit-o iarăși.

— Și eu am fost acolo cândva, și le-am ascultat muzica..., a spus el gânditor și parcă detașat, iar în acel loc nu eram atât de diform, iar femeile lor nu m-au luat în batjocură... Într-o bună zi, când îmi voi alunga teama de a nu înnebuni, o să mă duc din nou acolo... Mi-au arătat căi ascunse și au spus că pot să mă întorc datorită muzicii mele...

Apoi, glasul lui plăcut a amuțit. Ea a avut un tremur și a privit în altă parte.

— Ar trebui să ne ridicăm. Dacă sărmanul nostru cal nu a murit de frig peste noapte, vom ajunge astăzi la Camelot.

— Iar dacă sosim împreună, a spus Kevin încet, s-ar putea ca lumea să creadă că vii cu mine de la Avalon. Nu este treaba lor

unde ai stat atâta vreme — doar eşti preoteasă, iar conştiinţa ta nu e bunul nici unui bărbat, nici măcar al episcopilor ori a lui Taliesin.

Morgaine a regretat că nu avea o rochie cum se cuvenea; o să sosească la curtea lui Arthur în straie de cerşetoare. Dar nu avea ce face. Kevin a urmărit-o cât şi-a aranjat părul, apoi i-a întins o mână, iar ea, cu naturaleţe, l-a ajutat să se ridice; a observat însă amărăciunea apărându-i din nou în ochi. Se păzea îndărătul a o sută de ziduri alcătuite din furie şi răceală. Cu toate acestea, în timp ce se strecurau pe uşă, el i-a atins mâna.

— Morgaine, am uitat să-ţi mulţumesc...

Ea i-a zâmbit.

— Vai, dacă e vorba de mulţumiri, ele trebuie să fie ale amândurora, prietene... ori nu ţi-ai dat seama?

Vreme de o clipă, degetele contorsionate s-au strâns în mâna ei... Dar apoi au devenit ca o pălălaie, iar ea i-a văzut chipul distrus încercuit de foc, schimonosit de un răcnet, iar de jur împrejurul lui numai foc... foc... A înţepenit, şi-a smuls mâna şi l-a privit îngrozită.

— Morgaine! a exclamat el. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic... un cârcel la picior..., a minţit ea şi s-a ferit de mâna lui când el a voit să o sprijine. *Moarte! Moarte prin foc! Nici măcar cei mai ticăloşi dintre trădători nu aveau parte de o asemene moarte... Ori văzuse ceea ce i se întâmplase pe vremea când era copil!* Cu toate că viziunea fusese de scurtă durată, a rămas zguduită, de parcă ea însăşi ar fi rostit cuvântul care îl va dărui morţii.

— Vino, a spus ea aproape cu brutalitate. Să pornim la drum.

15

Guinevere nu dorise să aibă de a face cu Viziunea; nu se spunea oare în Cartea Sfântă că nici un om nu trebuie să ştie ce îi va aduce ziua de mâine? Cu toate acestea, nu se prea gândise la Morgaine în ultimul an, de când curtea se mutase la Camelot, însă în acea dimineaţă se trezise amintindu-şi un vis în care apărea Morgaine — un vis în care ea o luase de mână, conducând-o la

focurile de Beltane şi o îndemnase să se iubească cu Lancelot. Când s-a trezit pe deplin, i-a venit să râdă de nebunia acelui vis. Visele erau sigur trimise de Diavol, pentru că toate îi dădeau sfaturi rele, pe care nici o soţie creştină nu le-ar fi urmat şi, de cele mai multe ori, Morgaine era aceea care o îndemna.

E departe de această curte, nu mai trebuie să mă gândesc la ea... Nu-i voiesc răul, aş dori să se căiască pentru păcatele ei şi să-şi găsească pacea într-o mănăstire... dar una foarte departe de aici. Acum, când Arthur renunţase la obiceiurile păgâne, Guinevere simţea că ar fi de-a dreptul fericită de n-ar fi fost acele vise în care Morgaine o împingea să facă lucruri de ruşine. Iar visul nu-i dădea pace nici în acele clipe, când ea lucra la pânza de altar pe care o pregătea pentru biserică; o bântuia atât de intens, încât i se părea un păcat de neiertat să brodeze o cruce cu fir de aur în vreme ce gândul îi era la Lancelot. A lăsat jos firul şi a rostit o rugăciune în şoaptă, însă gândurile i-au luat-o din nou razna, imposibil de strunit. La

Crăciun, când îl rugase pe Arthur, acesta îi promisese că va pune capăt focurilor de Beltane din ţinuturi; s-a gândit că el trebuia să fi făcut asta mai demult, doar că îl împiedicase Taliesin. Oricui i-ar fi greu să nu-l iubească pe bătrân, s-a gândit Guinevere, căci este tare blând şi bun; dacă ar fi fost creştin, ar fi fost deasupra oricărui preot. Însă Taliesin spusese că nu era cinstit faţă de oamenii de la ţară să li se ia ideea simplă despre o Zeiţă care purta de grijă ogoarelor şi recoltelor şi rodniciei animalelor şi a femeilor. Asemenea oameni nu puteau face prea multe ca să evite să cadă în păcat, căci nu ştiau altceva decât să trudească pe ogoare şi să culeagă recoltele ca să aibă de mâncare cât să nu cadă în ghearele morţii; era de aşteptat ca Diavolul să nu se sinchisească de ei — asta dacă exista Diavol. Însă Guinevere spusese:

— Îmi închipui că tu nu crezi că femeile păcătuiesc atunci când se duc la focurile de Beltane şi urmează rituri păgâne şi carnale şi se iubesc cu alţii decât soţii lor...

— Dumnezeu mi-e martor că au tare puţine bucurii în viaţă, i-a răspuns calm Taliesin. Nu mi se pare că e un păcat ca de patru ori pe an, la schimbarea anotimpurilor, să se simtă bine şi să facă tot ce le aduce plăcere. N-aş găsi multe motive să iubesc un

Dumnezeu care ar socoti asemenea lucruri drept păcate. Regina mea, tu le numești rele?

Însă ea așa le socotea; și se cuvenea ca orice creştin să gândească la fel; ce însemna asta, să mergi pe câmp și să dansezi goală, apoi să te iubești cu primul bărbat care ţi-a fost trimis... asta era lipsă de bun simţ, ruşinos şi păcătos. Suspinând, Taliesin clătinase din cap.

— Cu toate acestea, regina mea, nimeni nu poate fi stăpân peste conştiinţa altuia. Chiar dacă tu socotești că acest lucru este rău şi de ruşine, poţi pretinde că ştii mai bine ce este cuvenit altuia? Nici măcar înţelepţii nu pot şti totul, şi probabil că Zeii au mai multe ţeluri decât putem noi, în necunoașterea noastră, să înţelegem.

— Dacă eu ştiu să deosebesc binele de rău — şi ştiu, fiindcă preoţii ne-au învăţat, la fel ca Dumnezeu în Cartea Sfântă — atunci nu trebuie să mă tem de pedeapsa lui Dumnezeu fiindcă *nu* dau legi care să îi păzească pe supușii mei de a cădea în păcat? a întrebat Guinevere. Dumnezeu mi-ar cere *mie* socoteală, aşa gândesc eu, dacă aş îngădui ca răul să se petreacă în regatul meu, iar de-aş fi fost rege, aş fi pus de mult capăt unor astfel de lucruri.

— Doamnă, atunci pot spune doar că norocul acestei ţări este că nu ai fost unsă regele ei. Regele trebuie să-și apere supușii de năvălitori, de cei din afară, şi să-i conducă pe oameni ca să se apere singuri, regele trebuie să fie primul care să se aşeze între ţară şi primejdie, tot astfel cum lucrătorul pământului îşi apără ogorul de orice hoţ. Dar nu are datoria de a le porunci inimilor lor ce să facă.

Cu toate acestea, Guinevere s-a înfierbântat:

— Regele este proteguitorul poporului său, şi la ce bun să le apere trupurile dacă le lasă sufletele să cadă pradă purtărilor păcătoase? Uită-te la tine, lord Merlin, eu sunt regină, iar mamele din această ţară îşi trimit fiicele să mă slujească şi să înveţe purtarea de la curte, înţelegi? Ei bine, ce fel de regină aş fi dacă aş îngădui ca fiica unei femei să se poarte necuviincios şi să rămână grea, ori — aşa cum am auzit că a făcut regina Morgause — aş îngădui fecioarelor mele să urce în patul regelui, dacă el voieşte să se bucure de trupurile lor? Mamele îmi încredinţează fiicele lor pentru că sunt convinse că le voi apăra...

— Este altceva, ţie ţi se încredinţează fecioare care sunt prea tinere pentru a şti care le este voinţa proprie, şi eşti chiar ca o mamă care trebuie să le educe cum se cuvine, a spus Taliesin. Însă regele domneşte peste oameni în toată firea.

— Dumnezeu nu a spus că există o lege pentru curte şi o alta pentru oamenii simpli! El voieşte ca toţi oamenii să-i respecte poruncile — păi ce s-ar întâmpla dacă nu ar exista aceste reguli? Ce crezi că s-ar întâmpla cu această ţară dacă eu şi doamnele mele am ieşi pe câmp şi ne-am purta atât de necugetat? Cum pot fi îngăduite asemenea lucruri să se desfăşoare chiar în dangătele clopotelor de biserică?

Zâmbind, Taliesin a spus:

— Chiar de nu ar exista vreo lege împotriva acestui lucru, nu cred că te-ai grăbi să mergi pe câmp de Beltane cu doamnele tale, regina mea. Am înţeles că nu-ţi prea place să treci dincolo de zidurile castelului.

— Eu am primit învăţătură creştină şi sfaturi de la preoţi şi am ales să nu ies pe câmpuri, i-a răspuns ea pe un ton tăios.

— Dar gândeşte-te la asta, Guinevere, a zis el cu mare blândeţe, iar ochii lui de un albastru deschis i-au luminat faţa plină de riduri şi pete. Să presupunem că s-ar da o lege împotriva unor asemenea obiceiuri, iar conştiinţa ţi-ar spune că trebuie să te dăruieşti trup şi suflet Zeiţei, ca o recunoaştere a faptului că ea se află deasupra noastră, a tuturor. Dacă Zeiţa ar dori ca tu să faci astfel — atunci, dragă doamnă, legea ce interzice focurile de Beltane te-ar împiedica să participi la ele? Gândeşte-te, dragă doamnă: cu mai puţin de două sute de ani în urmă — oare Episcopul Patricius nu ţi-a spus asta? — aici, în ţinutul Summer, era cu desăvârşire interzis ca cineva să-l venereze pe Hristos, pentru că astfel îi lipseau pe zeii Romei de cele cuvenite lor. Şi au existat creştini care au preferat să moară decât să facă mai nimica toată, adică să azvârle puţină tămâie în faţa unuia dintre idolii lor. Da, văd că ai auzit povestea. Voieşti ca Dumnezeul tău să fie un tiran la fel de necruţător ca un împărat roman?

— Dar Dumnezeu este adevărat, iar aceştia sunt doar idoli făcuţi de mâna omului, a zis Guinevere.

— La fel ca imaginea Fecioarei Maria pe care Arthur a purtat-o în bătălie, a spus Taliesin, o reprezentare care să liniştească

mintea celor credincioşi. Mie, ca druid, îmi este cu desăvârşire interzis să alcătuiesc imaginea vreunui Zeu, fiindcă am fost învăţat, în decursul a multe vieţi, că nu am nevoie de aşa ceva; mă pot gândi la Dumnezeu, iar el se află alături de mine. Însă cei născuţi doar o dată nu pot face asta, astfel că au nevoie de Zeiţa lor reprezentată în pietre rotunde şi ochiuri de iaz, aşa cum oamenii simpli ai voştri au nevoie de imaginea Fecioarei Maria şi de crucea pe care unii dintre cavaleri o poartă pe scuturi, pentru ca supuşii lor să ştie că sunt cavaleri creştini.

Guinevere şi-a dat seama că în acea discuţie era ceva greşit, însă nu se putea contrazice cu Merlin; şi, în orice caz, el era bătrân, şi păgân pe deasupra.

Când o să port în pântece un fiu al lui Arthur... cândva mi-a spus că atunci îi voi putea cere orice va fi în puterea lui să-mi dea, iar eu o să-i cer să interzică focurile de Beltane şi focurile de sărbătoarea recoltei.

Guinevere îşi aminti de această discuţie în dimineaţa visului cu Morgaine. Fără îndoială că Morgaine ar fi sfătuit-o astfel, să meargă la focuri însoţită de Lancelot... Arthur spusese că nu îi va pune nici o întrebare dacă va aduce un copil pe lume, aproape că îi îngăduise să îl aibă ca iubit pe Lancelot... A simţit că faţa îi ia foc atunci când s-a aplecat asupra crucii; nu era demnă să o atingă. A pus deoparte pânza de altar şi a înfăşurat-o într-o bucată de pânză mai simplă. Va lucra la ea când va fi mai liniştită.

La uşa iatacului ei s-au auzit paşii sacadaţi ai lui Cai.

— Doamna mea, a zis el, regele m-a trimis să te întreb dacă doreşti să vii pe câmpul de luptă ca să priveşti. Vrea să îţi arate ceva.

Guinevere a făcut semn din cap către doamnele ei de onoare.

— Elaine, Meleas, veniţi cu mine, a poruncit ea. Celelalte puteţi merge şi voi ori puteţi sta aici să lucraţi, după cum voiţi.

Una dintre femei, care era mai în vârstă şi suferea de miopie, a preferat să rămână ca să-şi vadă de tors; celelalte, dornice să mai iasă în lumina soarelui, s-au îngrămădit în urma lui Guinevere.

Peste noapte ninsese, însă puterea iernii se dusese, iar acum zăpada se topea cu repeziciune sub razele soarelui. Bulbi mici iţiseră frunzuliţe prin iarbă; peste o lună, locul avea să devină o explozie de flori. Când venise la Camelot, tatăl ei, Loedegranz, îl

trimisese pe grădinarul lui preferat ca să vadă ce legume şi flori puteau creşte acolo. Însă culmea colinei fusese fortificată cu mult înainte de venirea romanilor, astfel că existau multe plante; Guinevere îl pusese să le transplanteze în grădina din dreptul bucătăriei, iar când găsiseră o parcelă pe care florile creşteau de la sine, îl rugase pe Arthur să i-o lase ei, astfel că el făcuse câmpul de arme ceva mai departe, pe culme.

Când a traversat peluza, a ridicat privirea cu timiditate. Locul era prea deschis, prea aproape de cer; Caerleon stătea cuibărit mai lângă pământ.

Aici, la Camelot, în zilele ploioase se simţea ca pe o insulă de ceaţă şi negură — ca la Avalon — însă în zilele senine şi cu soare, precum aceasta, de acolo se vedea ţinutul de jur împrejur, iar stând la marginea colinei, putea vedea mile după mile de dealuri şi păduri...

I se părea că se află prea aproape de Ceruri; nu era firesc ca oamenii, simpli muritori, să vadă atât de departe — dar, cu toate că în ţară domnea pacea, Arthur spusese că un castel al regelui trebuia să fie greu de atins.

Nu Arthur a venit să o întâmpine, ci Lancelot. A avut senzaţia că devenise şi mai chipeş. Acum, când nu mai era nevoie să-şi ţină părul mereu retezat scurt ca să-i încapă sub coiful de luptă, şi-l lăsase să crească lung, astfel că îi curgea în bucle pe umeri. Avea o barbă scurtă — ei îi plăcea acea modă adoptată, deşi Arthur îl sâcâia în legătură cu ea şi susţinea că era o dovadă de vanitate; Arthur avea părul tăiat scurt ca un ostaş şi se lăsa bărbierit în fiecare zi de şambelanii săi, la fel de atent precum se şi pieptăna.

— Doamnă, regele te aşteaptă, a spus Lancelot, şi a luat-o de braţ ca să o însoţească până la şirul de bănci aflate aproape de grilajul de lemn din apropierea câmpului de exerciţii.

Arthur s-a înclinat în faţa ei, mulţumindu-i lui Lancelot cu un zâmbet, după care a luat-o de mână.

— Hai, aşează-te alături de mine; te-am adus aici pentru că vreau să-ţi arăt ceva deosebit. Uite colo...

A văzut că un grup de cavaleri tineri şi unii dintre adolescenţii ce slujeau în casa regelui pregăteau o imitaţie de luptă în curte: împărţiţi în două tabere, ei se luptau cu spade de lemn şi scuturi mari.

— Uită-te, a îndemnat-o Arthur, la cel mai înalt dintre ei, cu cămaşa galbenă ca şofranul. Nu-ţi aminteşte de cineva?

Guinevere a privit la băiat şi i-a urmărit mişcările iscusite cu spada şi scutul; tânărul s-a desprins de ceilalţi şi a atacat ca o furie, lovindu-l atât de tare pe un copilandru, încât acesta a rămas întins fără cunoştinţă, apoi l-a făcut pe un altul să se prăbuşească în urma unei lovituri furioase în scut. Era doar un adolescent — chipul rozaliu era abia atins de primul puf al bărbii, dar părea masiv şi cu umeri largi, având forţa unui taur.

— Luptă ca un diavol, a spus Guinevere, dar cine e? Parcă l-am văzut pe aici...

— Este tânărul care s-a prezentat la curte, dar a refuzat să-şi dea numele, a spus Lancelot, aflat foarte aproape de ei. I l-ai trimis lui Cai, ca să îl ajute la bucătării. E cel căruia i se zice Frumosul fiindcă are mâinile foarte albe şi fine. Cai a făcut tot soiul de glume că şi le va urâţi când va întoarce fripturile şi va curăţa legumele. Cai al nostru are o limbă tare ascuţită.

— Dar băiatul nu i-a răspuns niciodată urât, a zis cu glas gros Gawaine, aflat aproape de Arthur. L-ar putea frânge pe Cai între mâini; o dată, Cai a glumit în legătură cu părinţii lui, spunând că trebuie să fie de viţă joasă, fiu de slugă la bucătărie, pentru că prea se pricepea la asemenea treburi — iar Frumosul s-a mulţumit să-l privească peste creştetul capului, zicând că nu se cuvine să lovească un bărbat care devenise beteag luptând în slujba regelui.

— Asta a fost mai rău pentru Cai decât să fie bătut măr, a spus Lancelot, aşa socotesc. Cai crede că băiatul nu se pricepe decât să învârtă frigarea şi să ducă talgerele. Arthur, într-o zi trebuie să-i găseşti ceva de făcut lui Cai, fie şi numai să caute urmele balaurului pe care îl tot urmăreşte bătrânul Pellinore.

Ţinându-şi palmele peste gură, Elaine şi Meleas au chicotit.

— Bine, bine, aşa voi face, a spus Arthur. Cai e prea bun şi prea credincios ca să îl amărâm în acest fel. Ştii că i-aş fi dat lui Caerleonul, numai că el nu a voit. A zis că tatăl lui l-a îndemnat să mă slujească cu propriile braţe atâta vreme cât trăieşte, iar el a ţinut să vină la Camelot ca să se ocupe de casa mea. Însă acest băiat... Frumosul ai spus că i se zice? Doamnă, nu îţi aduce aminte de cineva cunoscut?

Ea l-a privit atent pe băiat care, cu părul lung fluturând în vânt, tocmai se năpustea asupra ultimului luptător din tabăra adversă. Avea fruntea lată şi înaltă, nasul mare, iar mâinile în care ţinea arma erau frumoase şi albe. Apoi Guinevere s-a uitat lângă Arthur, la alt nas şi alţi ochi albaştri, aproape ascunşi sub un smoc de păr roşcovan.

— Păi seamănă cu Gawaine, a spus ea, ca şi cum ar fi fost ceva uluitor.

— Dumnezeu să ne apere, adevărat, a spus Lancelot şi a izbucnit în hohote de râs, dar eu nu am descoperit asemănarea înainte... şi l-am văzut de multe ori până acum. Eu i-am dat cămaşa aceea vopsită cu şofran, fiindcă nu avea nici măcar straie cum se cuvine...

— I-ai dat şi altele, a spus Gawaine. Când l-am întrebat dacă avea tot ce trebuia pentru rangul lui, mi-a povestit despre darurile pe care i le-ai făcut. A fost o faptă nobilă din partea ta, Lancelot, să-l ajuţi.

Arthur s-a întors spre el şi, uimit, a spus:.

— Aşadar este din stirpea ta, Gawaine? Nu ştiam că ai un fiu...

— Nu, regele meu. Este... este fratele meu mai mic, Gareth. Numai că el nu mi-a îngăduit să spun nimănui.

— Nici mie, vere? a rostit Arthur cu reproş în glas. Ai secrete faţă de regele tău?

— Nu despre asta este vorba, a protestat Gawaine sincer tulburat, iar faţa lui mare s-a înroşit, astfel că părul şi obrajii păreau a avea aceeaşi culoare; lui Guinevere i s-a părut ciudat că un bărbat atât de impunător şi aspru putea roşi ca un copil. Nici gând, regele meu, dar băiatul m-a implorat să nu scot un cuvânt — a zis că l-ai favoriza fiindcă-ţi sunt rudă, dar aşa ar câştiga încrederea curţii şi a marelui Lancelot — aşa a spus,

Lance. A voit ca recunoaşterea să fie pentru ceea ce face el, nu pentru numele şi familia sa.

— Asta e o neghiobie, a zis Guinevere, iar Lancelot a surâs.

— Ba nu, a procedat onorabil. Deseori mi-am dorit să fi avut şi eu spiritul şi curajul de a proceda aidoma, decât să fiu tolerat pentru că, la urma urmelor, eram bastardul lui Ban şi nu era nevoie să câştig nimic pe merit; de aceea m-am străduit mereu atât de mult să fiu viteaz în luptă, pentru ca nimeni să nu spună

că nu mi-am câştigat favorurile...

Cu blândeţe, Arthur şi-a lăsat mâna pe încheietura lui Lancelot.

— Nu trebuie să te temi de aşa ceva, prietene; toţi ştiu că eşti cel mai bun dintre cavalerii mei şi cel mai apropiat de tron. Însă Gawaine... S-a întors către bărbatul cu păr roşcovan. Nici pe tine nu te-am favorizat fiindcă mi-erai rudă şi moştenitor, ci doar pentru că te-ai dovedit credincios şi de nădejde, şi mi-ai salvat viaţa de cel puţin zece ori. S-au găsit dintre aceia care să spună că moştenitorul meu nu ar trebui să fie apărătorul meu, pentru că dacă şi-ar face datoria prea bine, nu va ajunge nicicând pe tron, dar de nenumărate ori am avut prilejul să mă bucur că spatele mi-a fost apărat de o rudă atât de credincioasă, a zis Arthur, petrecându-şi braţul pe după umărul lui Gawaine. Aşadar, acesta este fratele tău, iar eu n-am ştiut nimic?

— Nici eu n-am ştiut când a sosit la curte, a recunoscut Gawaine. Când l-am văzut ultima oară, la încoronarea ta, era ceva mai răsărit decât pavăza spadei mele, iar acum — ei bine, uitaţi-vă la el! Însă o dată l-am văzut la bucătărie şi mi-am zis că e vreun bastard din neamul nostru. Dumnezeu mi-e martor, Lot are destui. L-am recunoscut însă, iar apoi Gareth m-a rugat să nu dezvălui cine este, ca să-şi poată câştiga singur faima.

— Ei bine, un an sub îndrumările aspre ale lui Cai ar face un bărbat din orice fătălău, a spus Lancelot, iar el s-a purtat îndeajuns de bărbăteşte, Dumnezeu mi-e martor.

— Chiar mă mir că nu l-ai recunoscut, Lancelot — aproape că te-a omorât la nunta lui Arthur, a spus Gawaine cu bunătate. Ori nu-ţi aduci aminte cum l-ai predat mamei noastre şi ai sfătuit-o să-i tragă o bătaie zdravănă ca să nu se mai vâre sub copitele cailor...

— Iar curând după aceea am fost cât pe ce să-mi zbor creierii — da, acum îmi aduc aminte, a spus Lancelot şi a râs. Deci este acelaşi mic ticălos! Însă i-a depăşit cu mult pe ceilalţi băieţi, de aceea ar trebui să se pregătească alături de bărbaţi adevăraţi şi de cavaleri. Acum s-ar părea că a ajuns între cei mai buni. Îmi permiţi, stăpâne?

— Fă cum doreşti, prietene.

Lancelot şi-a scos spada de la brâu.

— Doamnă, păstreaz-o până când mă întorc, şi i-a înmânat-o lui Guinevere.

Apoi a sărit grilajul despărţitor, a ridicat una dintre bâtele păstrate pentru exerciţii şi a alergat către băiatul masiv şi blond.

— Eşti prea mare ca să te joci ceilalţi, amice. Vino încoace şi încearcă să te lupţi cu cineva care e aproape de statura ta!

Brusc îngrozită, Guinevere a gândit: Aproape de statura ta? Dar Lancelot nu era un bărbat impunător, abia de era ceva mai înalt decât ea, în timp ce tânărul Frumos avea cu un cap mai mult decât el! Vreme de o clipă, rămas faţă în faţă cu căpitanul cavaleriei, băiatul a şovăit, dar Arthur i-a făcut un semn încurajator, astfel că faţa lui s-a luminat de o bucurie sălbatică. L-a atacat pe Lancelot şi a ridicat arma de jucărie ca să lovească de sus, şi a rămas uimit când băţul a căzut, dar Lancelot nu se afla dedesubt; acesta se ferise, rotindu-se şi răspunzând cu o lovitură care a atins umărul băiatului. Tânărul se trăsese înapoi, astfel că lovitura abia l-a atins, sfâşiindu-i cămaşa. Gareth şi-a revenit imediat, a parat următoarea lovitură a lui Lancelot înainte ca ea să-şi atingă ţinta şi, pentru o clipă, talpa lui Lancelot a lunecat pe iarba umedă şi se părea că va cădea, alunecând pe genunchi. Băiatul a făcut un pas înapoi. Lancelot s-a ridicat în picioare răcnind:

— Nătărăule! Dacă luptai cu un războinic saxon?!

Şi l-a izbit puternic cu latul spadei de jucărie pe spinare; lovitura l-a azvârlit cât colo, iar spada i s-a rotit nebuneşte, zburând de-a lungul terenului; el a căzut, pe jumătate năucit. Lancelot s-a grăbit spre el şi, aplecându-se, i-a zâmbit:

— N-am vrut să-ţi fac rău, flăcăule, dar trebuie să înveţi să te aperi mai bine. Apoi i-a întins mâna. Hai, sprijină-te de mine.

— Mi-ai făcut o onoare, sir, a spus băiatul, iar chipul curat i s-a împurpurat, şi mi-a slujit să simt puterea ta.

Lancelot l-a bătut pe umăr.

— Să dea Dumnezeu să luptăm mereu alături, Frumosule, a zis el şi s-a întors lângă rege. Tânărul şi-a cules spada de lemn de pe jos şi a revenit alături de tovarăşii lui de joacă, iar aceştia s-au strâns în jurul lui, luându-l în râs.

— Ia te uită, Frumosule, era cât pe ce să-l dobori pe căpitanul cavaleriei regelui...

În timp ce Lancelot sărea gardul, Arthur a zâmbit.

— Ai procedat curtenitor, Lance. O să devină un cavaler de frunte — la fel ca fratele său, a adăugat el, făcând un semn din cap spre Gawaine. Rubedenie a mea, să nu-i spui că ştiu cine este; a avut motive întemeiate să ascundă asta. Însă anunţă-l că l-am văzut luptând şi o să-l fac cavaler la Rusalii, când oricine poate depune petiţie, dacă va veni la mine să-mi ceară o spadă după cum merită.

Faţa lui Gawaine s-a luminat. „Acum", a gândit Guinevere, „oricine i-a văzut pe amândoi va şti care e legătura dintre ei, pentru că amândoi au acelaşi zâmbet."

— Îţi mulţumesc, stăpâne şi rege al meu. Sper să te slujească la fel de bine ca mine.

— N-ar putea face asta, a spus Arthur cu afecţiune. Mă bucur că am asemenea prieteni în cavalerii mei.

Guinevere s-a gândit că, într-adevăr, Arthur inspira oricui iubire şi credinţă — era secretul său ca rege, pentru că deşi era îndeajuns de iscusit la luptă, el însuşi nu era un mare luptător; nu numai o dată, în luptele demonstrative în cadrul cărora se distraseră pentru a se păstra în formă pentru adevăratele bătălii, ea îl văzuse pe Lancelot şi chiar pe bătrânul Pellinore doborându-l pe Arthur de pe cal sau din picioare. Arthur nu se arătase niciodată furios ori cu mândria rănită, ci spusese mereu că se bucura că are asemenea buni luptători care să-l protejeze şi că era mai bine că ei îi erau prieteni decât duşmani.

Curând după aceea, băieţii şi-au adunat armele de jucărie şi au plecat. Gawaine s-a dus să schimbe câteva cuvinte cu fratele său, iar Arthur a condus-o pe Guinevere către zidurile fortificate. Camelot era aşezat pe un deal larg, plat la culme, astfel că pe platou, între ziduri, se construise castelul şi oraşul. Acum Arthur a dus-o pe Guinevere spre punctul cel mai înalt, unde putea sta pe coama zidului şi vedea întreaga vale de dedesubt. Ea a simţit că ameţeşte şi s-a prins de zid. De unde stăteau, putea vedea insula pe care copilărise, ţinutul regelui Leodegranz, şi ceva mai la miazănoapte de el insula care, de sus, se zărea ca un dragon ce dormea încolăcit.

— Tatăl tău îmbătrâneşte şi nu are nici un fiu, a zis Arthur. Cine are să domnească după el?

— Nu ştiu; probabil va fi de acord să numeşti tu pe cineva care să domnească în locul meu ca regent, a spus Guinevere.

Departe, tocmai în Ţara Galilor, una dintre surorile ei murise la naştere, iar alta pierise în asediul castelului în care se adăpostise. Iar cea de-a doua soţie a tatălui ei nu dăduse naştere nici unui fiu, astfel că Guinevere moştenea regatul. Dar cum putea ea, o femeie, să îl păzească de cei lacomi de pământuri? A privit dincolo de ţinutul tatălui ei şi a întrebat:

— Tatăl tău — Pendragon — şi el a fost făcut rege pe Insula Dragonului, adevărat?

— Aşa mi-a spus Doamna Lacului, iar el a făcut legământ de credinţă să apere mereu vechea religie şi Avalonul — aşa cum am procedat şi eu, a zis gânditor Arthur, rămas cu privirea la Insula Dragonului.

Ea s-a întrebat ce gânduri păgâne şi absurde îi treceau prin minte.

— Dar când te-ai întors spre adevăratul şi singurul Dumnezeu, El ţi-a dat cea mai mare victorie dintre toate, astfel că i-ai alungat pe saxoni de pe această insulă pentru totdeauna.

— Greşeşti vorbind astfel, a contrazis-o Arthur. O ţară nu poate fi liberă pe vecie, ci se întâmplă doar aşa cum voieşte Dumnezeu...

— Iar Dumnezeu ţi-a dat toată această ţară, Arthur, ca să domneşti peste ea ca rege creştin. Este aşa cum i s-a întâmplat profetului Ilie — episcopul mi-a istorisit povestea — când a plecat cu preoţii lui Dumnezeu şi i-a întâlnit pe preoţii lui Baal, iar fiecare dintre ei l-a invocat pe Dumnezeul lui, iar Dumnezeu cel Unic era cel mai mare, iar Baal doar un idol, de aceea el nu le-a dat răspuns. Dacă ar fi existat putere în obiceiurile de la Avalon, Dumnezeu ţi-ar fi oferit o asemenea victorie?

— Armatele mele i-au izgonit pe saxoni, dar eu pot fi pedepsit pentru încălcarea jurământului, a spus Arthur.

Ei nu i-a plăcut când a observat semnele tristeţii şi spaimei apărând pe chipul lui Arthur.

Guinevere a făcut câţiva paşi spre miazăzi şi şi-a încordat privirea — de acolo, dacă se concentra, putea vedea chiar turla bisericii Sfântul Mihail, care se înălţa pe Tor; biserica aceea fusese ridicată pentru că Mihail era stăpânul lumii

subpământene, luptând să îi ţină pe zeii păgâni în Iad. Numai că existau momente când imaginea devenea neclară, astfel că vedea Tor-ul încoronat cu inelul de piatră. Măicuţele de la Glastonbury îi spuseseră că aşa arătase Tor-ul pe vremurile din vechime, iar preoţii se canoniseră să dărâme pietrele din cerc şi să le care de acolo. Ea bănuia că vedea acea imagine păgână pentru că era o femeie păcătoasă. Cândva, visase că ea şi Lancelot se iubeau sub inelul din pietre, iar el primise de la ea ceea ce nu îi dăduse niciodată...

Lancelot. Era atât de bun, niciodată nu voise altceva decât ceea ce îi putea oferi o femeie creştină şi căsătorită fără a se dezonora... Şi totuşi stătea scris că însuşi Hristos spusese: Cel ce se uită la o femeie cu dorinţă a preacurvit deja în inima sa..., astfel că ea păcătuise cu Lancelot şi nu exista nici un fel de iertare, amândoi erau blestemaţi. Guinevere a tresărit şi şi-a dezlipit ochii de la Tor, pentru că i s-a părut că Arthur îi putea citi gândurile. El rostise numele lui Lancelot...

— Nu crezi la fel ca mine, Guinevere? A sosit vremea ca Lancelot să se căsătorească.

Ea a făcut un efort să-şi păstreze calmul în glas.

— În ziua când el îţi va cere o soaţă, trebuie să i-o dai, stăpânul şi regele meu.

— Dar el nu voieşte să ceară, a zis Arthur. Nu vrea să mă părăsească. Fiica lui Pellinore i-ar fi o soaţă potrivită, este chiar vară cu tine — nu crezi că ar fi bine aşa? Lancelot nu are bogăţii, Ban a avut prea mulţii fii bastarzi ca să îi dea bogăţii vreunuia dintre ei. Ar fi o pereche potrivită.

— Da, neîndoielnic că ai dreptate, a zis Guinevere. Elaine nu-l scapă din ochi, aşa cum fac copiii când ies la joacă, şi e mereu dornică să afle o vorbă bună de la el ori măcar o privire.

Cu toate că o durea sufletul, poate că era mai bine ca Lancelot să se căsătorească; era prea bun ca să rămână legat de o femeie care îi putea oferi atât de puţin; iar atunci ea îşi putea răscumpăra păcatul printr-o promisiune hotărâtă să nu mai păcătuiască, lucru pe care nu-l putea face câtă vreme Lancelot se afla în preajma ei.

— Bine, o să stau din nou de vorbă cu Lancelot. El spune că nu are dorinţă să se însoare, dar eu o să-l fac să înţeleagă că asta nu

înseamnă că îl alung de la curtea mea. N-ar fi bine pentru mine şi ai mei dacă, într-o bună zi, copiii noştri i-ar avea pe fiii lui Lancelot să le urmeze?

— Să dea Dumnezeu să sosească acea zi, a spus Guinevere şi şi-a făcut semnul crucii.

Rămase alături de Arthur pe înălţime, privind spre ţinutul Summer, care se întindea înaintea lor.

— Văd un călăreţ pe drum, a spus Arthur, uitându-se către drumul ce ducea spre castel; apoi a adăugat: Este Kevin bardul, vine de la Avalon. Şi este bine că de astă dată a avut gândul cel bun de a călători împreună cu un slujitor.

— Nu este un slujitor, a spus Guinevere, după ce a zăbovit cu ochii ei ageri la silueta subţiratică aflată în spatele lui Kevin pe cal. Aceea este o femeie. Sunt uimită; crezusem că druizii sunt la fel ca preoţii şi stau departe de femei.

— Unii dintre ei stau departe de femei, iubito, dar am auzit de la Taliesin că aceia ce nu sunt de rangul cel mai înalt au voie să se căsătorească, şi de multe ori o fac. Poate Kevin şi-a luat o soaţă, ori este cu cineva care a călătorit încoace. Trimite una dintre femeile tale să îl anunţe pe Taliesin că a sosit Kevin, iar alta la bucătării; dacă ne vom bucura de muzică în această seară, se cuvine să ţinem un ospăţ pentru a sărbători! Să mergem să îl întâmpinăm — un cântăreţ iscusit ca el merită să fie primit chiar de rege.

Până când au coborât, porţile se deschiseseră, iar Cai l-a întâmpinat pe marele harpist la Camelot. Kevin s-a înclinat în faţa regelui, însă Guinevere a rămas cu ochii la silueta firavă, îmbrăcată aproape în zdrenţe.

— Aşadar, m-am întors la curtea ta, frate, a spus Morgaine cu o plecăciune.

Arthur a îmbrăţişat-o.

— Mă bucur că te-ai întors, surioară; a trecut atâta vreme..., a zis el şi a rămas cu obrazul lipit de al ei. Iar acum, după ce mama noastră ne-a părăsit, cei care am mai rămas ar trebui să stăm mai mult împreună. Să nu mă mai părăseşti, surioară.

— Nici nu m-am gândit la asta, i-a răspuns ea.

Guinevere s-a apropiat şi a îmbrăţişat-o, simţind trupul slab şi osos al lui Morgaine.

— Arăţi de parcă ai fi făcut drum tare lung, sora mea.

— Adevărat, vin de foarte departe, i-a spus Morgaine, iar Guinevere a ţinut-o de mână până când au ajuns în castel.

— Unde ai fost? Ai lipsit atâta vreme — am crezut că nu o să te mai întorci nicicând.

— Aproape că aşa am crezut şi eu, a zis Morgaine.

Cu toate acestea, Guinevere a băgat de seamă că ea nu îi spusese pe unde umblase.

— Lucrurile pe care le-ai lăsat — harpa, rochiile, toate celelalte — au rămas la Caerleon. O să trimit mâine după ele un mesager care se va grăbi să ţi le aducă, a zis Guinevere după ce a dus-o în iatacul unde dormeau femeile. Până atunci, dacă doreşti, îţi pot împrumuta o rochie — ai bătut drum lung, soră, şi arăţi de parcă ai fi dormit într-un adăpost pentru vaci. Ai fost atacată de tâlhari şi ţi s-au furat lucrurile?

— Am avut parte de multe nenorociri pe drum, a spus Morgaine, şi dacă-mi trimiţi pe cineva să mă ajute să mă primenesc, te-aş binecuvânta. Aş mai dori să-mi dai cu împrumut un pieptene, ace de păr şi o cămaşă.

— Rochia mea ţi-ar fi prea lungă, dar o poţi prinde cu ace până ce îţi sosesc straiele. Cu dragă inimă-ţi voi da piepteni, văluri şi cămăşi, precum şi încălţări — acestea arată de parcă ai mers pe jos până în Lothian şi îndărăt! I-a făcut semn unei doamne de onoare şi i-a spus: Adu rochia roşie şi vălul care se potriveşte cu ea şi o cămaşă, apoi încălţările mele de interior şi ciorapi. Să alegi totul astfel ca sora stăpânului meu să fie înveşmântată cum se cuvine rangului ei. Şi trimite după o baie şi o băieşiţă. A aruncat apoi o privire dispreţuitoare la rochia pe care o dezbrăca Morgaine şi a zis: Dacă aceasta nu se poate curăţa şi aerisi cum trebuie, dă-o uneia dintre femeile de la lăptărie!

Când a părut la masa regelui, Morgaine purta rochia roşie, care dădea culoare tenului ei şi îi şedea bine; au rugat-o să cânte, însă ea nu a vrut, spunând că îl aveau pentru asta pe Kevin; nimeni n-ar voi să asculte ciripitul unei prigorii când în apropiere se afla o privighetoare.

În ziua următoare, Kevin a solicitat o audienţă personală lui Arthur, iar el, regele şi Taliesin au stat la sfat vreme de multe ceasuri, ba chiar şi masa de seară li s-a dus separat; dar

Guinevere nu a aflat despre ce au vorbit — Arthur îi spunea puţine lucruri despre treburile de stat. Fără îndoială că cei doi erau supăraţi pe el pentru că îşi încălcase legământul faţă de Avalon, însă mai curând sau mai târziu trebuia să accepte şi asta; doar Arthur era un rege creştin. Iar Guinevere avea alte lucruri la care să se gândească.

În acea primăvară la curte au bântuit fierbinţelile, iar câteva dintre femei s-au îmbolnăvit, astfel că până după Paşti, Guinevere nu a găsit răgaz să se gândească la nimic altceva. Nu crezuse că prezenţa lui Morgaine o va bucura într-atât, însă aceasta cunoştea multe despre ierburi şi leacuri, şi a socotit că datorită înţelepciunii ei nu a murit nimeni la curte — în ţinutul din jur, auzise ea, muriseră numeroşi oameni, îndeosebi bătrâni şi copii. Sora ei mai mică, Isotta, s-a îmbolnăvit de fierbinţeli, dar mama ei a auzit şi nu a voit să o lase să stea la curte, astfel că a fost trimisă înapoi pe insulă, iar ceva mai târziu în acea lună Guinevere a aflat că ea murise. A jelit după fată — ajunsese să ţină la ea şi sperase să o dea de soaţă unuia dintre cavalerii lui Arthur când avea să mai crească.

Şi Lancelot a luat boala, iar Arthur a dat poruncă să fie adăpostit în castel şi îngrijit de femeile lui Guinevere. Cum exista primejdia să ia şi ea boala, nu s-a apropiat de el; spera că rămăsese din nou grea, dar s-a dovedit că se înşelase. Când el a început să se înzdrăvenească, s-a dus să stea la căpătâiul lui.

L-a vizitat şi Morgaine, să-i cânte la harpă câtă vreme el nu a fost în stare să coboare din pat. Într-o zi, urmărindu-i în timp ce vorbeau despre Avalon, Guinevere a surprins privirea din ochii lui Morgaine şi a gândit: *Da, încă îl iubeşte!* Ştia că Arthur avea încă speranţe la o căsătorie între Morgaine şi Lancelot, iar ea s-a uitat, bolnavă de gelozie, cum el o asculta cântând la harpă.

Ce glas dulce are; nu este frumoasă, dar e atât de înţeleaptă şi de educată! Există destule femei frumoase, Elaine, Meleas şi fiica regelui Royns, ba chiar şi Morgause, dar ce îi pasă lui Lancelot de aşa ceva? Şi a mai observat delicateţea mâinilor lui Morgaine când îl ridica şi îi dădea doctoriile din plante şi băuturile răcoritoare. Ea, Guinevere, nu se pricepea defel să poarte de grijă bolnavilor, nu avea iscusinţa necesară, astfel că stătea mută, în vreme ce Morgaine vorbea, râdea şi îi amuza.

Se întuneca, de aceea Morgaine a spus într-un târziu:

— Nu mai văd strunele harpei şi am răguşit ca o cioară — nu mai pot cânta. Lancelot, trebuie să-ţi bei doctoria, iar apoi o să-ţi trimit slujitorul ca să te aranjeze pentru somnul de noapte...

Cu un zâmbet strâmb, el a luat cupa întinsă de ea.

— Băuturile tale mă răcoresc, rudă a mea, dar, vai! Au un gust...

— Bea-o oricum, l-a îndemnat Morgaine râzând. Arthur te-a lăsat sub porunca mea cât eşti bolnav.

— Da, şi nu am a mă îndoi că, dacă aş refuza, m-ai bate şi m-ai trimite la culcare fără să-mi dai de mâncare, iar dacă-mi beau doctoria ca un băiat cuminte, o să primesc un sărut şi o prăjitură cu miere, a spus Lancelot.

Morgaine a chicotit.

— Încă nu poţi primi prăjituri, ci doar terciul acesta minunat. Dar dacă-ţi bei licoarea, o să primeşti un sărut de noapte bună şi, când o să te simţi îndeajuns de bine să mănânci, o să-ţi pregătesc o prăjitură.

— Da, mamă, a spus Lancelot şi a strâmbat din nas.

Guinevere a remarcat că lui Morgaine nu i-a plăcut acea glumă, dar după ce el a golit cupa, s-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte şi i-a tras velinţele sub bărbie la fel ca o mamă ce-şi înveleşte copilul în leagăn.

— Aşa, copil bun ce eşti, acum dormi, a zis ea râzând, însă râsul i s-a părut amar lui Guinevere, după care Morgaine a plecat.

Guinevere a rămas în picioare lângă patul lui Lancelot şi a spus:

— Are dreptate, dragul meu, trebuie să dormi.

— Nu-mi place că Morgaine are întotdeauna dreptate. Stai jos lângă mine, iubita mea...

Lancelot rareori îndrăznea să îi vorbească astfel, însă ea s-a aşezat pe pat şi l-a lăsat să o ia de mână. După o vreme, el a tras-o mai aproape şi a sărutat-o; ea a rămas întinsă pe marginea patului şi i-a îngăduit să o sărute mereu, dar după o vreme a suspinat, iar el nu a protestat când ea s-a ridicat.

— Iubita mea scumpă, lucrurile nu mai pot continua astfel. Trebuie să-mi îngădui să plec de la curte.

— Pentru ce? Ca să vânezi balaurul născocit de Pellinore? Şi

atunci ce va mai face el în zilele de sărbătoare? Doar asta e vânătoarea lui preferată, a spus Guinevere în glumă, însă a simţit totul ca un ghimpe dureros în inimă.

El a prins-o de ambele mâini şi a tras-o în jos.

— Nu, nu face o glumă din asta, Guinevere — ştii la fel de bine ca mine şi, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, cred că până şi Arthur ştie că nu iubesc pe nimeni alta în afară de tine, şi că te voi iubi mereu. Iar dacă e să rămân credincios regelui şi prietenului meu, atunci trebuie să plec de la curtea aceasta şi să nu te mai văd niciodată...

— Dacă simţi că trebuie să pleci, eu nu te voi reţine, a spus Guinevere.

— Aşa cum am mai fost plecat. De fiecare dată când am plecat la război, aproape că am sperat ca vreun saxon să mă răpună, ca să nu mă mai întorc la o iubire deznădăjduită. Dumnezeu să mă ierte, au fost ocazii când mi-am urât regele, faţă de care am jurat să-l iubesc şi slujesc, iar apoi m- am gândit că nici o femeie nu trebuie să strice prietenia dintre noi, de aceea am făcut legământ că nu mă voi mai gândi la tine decât ca la soaţa regelui meu. Acum însă nu mai sunt războaie şi mă văd silit să stau aici zi după zi şi să te văd alături de el pe tron, şi să mă gândesc la tine în patul lui, soaţa lui fericită şi mulţumită...

— De ce crezi că sunt mai fericită sau mai mulţumită decât tine? l-a întrebat ea cu glas tremurat. Măcar tu poţi alege să rămâi ori să pleci, însă eu i-am fost dată lui Arthur fără să mă întrebe nimeni de vreau. Şi nici nu mă pot ridica şi pleca de la curte când lucrurile nu se împlinesc după voia mea, ci trebuie să rămân între ziduri şi să fac ce se aşteaptă de la mine... Dacă trebuie să pleci, eu nu-ţi pot spune: „Rămâi”, iar de rămâi, nu-ţi pot spune: „Pleacă!” Măcar tu eşti liber să pleci ori să rămâi după cum eşti mai fericit!

— Crezi că pentru mine există fericire dacă plec ori stau? a întrebat-o Lancelot şi, vreme de o clipă, ea a crezut că el va începe să plângă. Apoi el s-a stăpânit şi a urmat: Iubito, ce vrei să fac? Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-ţi pricinuiesc mai multă nefericire. Dacă plec de la curte, atunci datoria ta este să-i fii o soaţă bună lui Arthur, nimic altceva. Dacă rămân aici... A amuţit.

— Dacă simţi că ai datoria să pleci, a zis ea, atunci trebuie să pleci.

Şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji, făcând-o să vadă totul ca prin ceaţă. Cu un glas încordat de parcă ar fi fost rănit de moarte, el a rostit:

— Guinevere...

Rareori i se adresa pe numele întreg, pentru că mai întotdeauna îi spunea *doamna, mea* ori *regina mea,* iar atunci când îi vorbea în glumă, folosea mereu *Gwen.* Când i-a vorbit acum, ei i s-a părut că nu mai auzise nicicând un sunet mai dulce.

— Guinevere, de ce plângi?

De astă dată trebuia să mintă, dar să mintă convingător, pentru că nu-i putea spune adevărul fără să-şi păteze onoarea.

— Pentru că..., a început ea şi s-a oprit, iar apoi, cu glas gâtuit, a continuat: Pentru că nu ştiu cum voi mai putea trăi dacă tu pleci.

El şi-a înghiţit un nod din gât, i-a luat mâinile între ale lui şi a zis:

— Păi... cum, iubito... eu nu sunt rege, dar tatăl meu mi-a dat o mică moşie în Britania Mică. Vrei să mergi cu mine, departe de această curte? Nu ştiu, poate ar fi calea cea mai onorabilă, decât să rămân la curtea lui Arthur şi să o iubesc pe soaţa lui...

Aşadar mă iubeşte, a gândit Guinevere, *mă doreşte, aceasta este calea onorabilă...* Însă în acelaşi moment a cuprins-o spaima. Să plece atât de departe, chiar şi cu Lancelot... Iar apoi s-a gândit la ceea ce vor spune toţi, dacă ea se va dezonora într-atât...

El a rămas întins, strângându-o de mână, apoi a zis:

— Nu ne vom putea întoarce niciodată, niciodată. Şi am putea fi excomunicaţi amândoi. Asta n-ar însemna prea mult pentru mine, nu sunt un creştin atât de bun. Dar tu, Guinevere a mea...

Ea şi-a ridicat vălul şi a plâns, dându-şi seama de laşitatea proprie.

— Guinevere, nu vreau să te ademenesc în păcat...

— Am păcătuit deja, tu şi eu..., a zis ea cu amărăciune.

— Iar dacă preoţii au dreptate şi voi fi pedepsit pentru asta, deşi n-am avut parte decât de nişte sărutări ale tale... Ne-am ales doar cu răul şi vina, şi cu nici una dintre plăcerile despre care se spune că însoţesc păcatul. Iar eu nu prea îi cred pe preoţi — ce fel

de Dumnezeu umblă noapte de noapte ca o strajă, trăgând cu ochiul peste tot ca o bârfitoare a satului ca să vadă dacă vreun bărbat se iubeşte cu soaţa vecinului...

— Şi Merlin vorbeşte astfel, a spus încet Guinevere. Iar uneori mi se pare că sunt vorbe de bun simţ, şi atunci mă întreb dacă lucrarea Diavolului este aceea care mă împinge la rău...

— Vai, nu-mi vorbi de Diavol, a zis el şi a tras-o din nou lângă el pe pat. Scumpa mea, o să plec dacă vrei, ori voi rămâne, dar nu suport să te văd nefericită.

— Nu ştiu ce voiesc, a spus ea printre lacrimi şi i-a îngăduit să o ţină în braţe.

Într-un târziu, el a murmurat:

— Am plătit pentru păcatele noastre, şi i-a acoperit gura cu un sărut.

Tremurând, Guinevere a cedat sărutului, iar palmele lui, pline de dorinţă, au început să-i caute sânii. Ea aproape că a sperat ca el să nu se oprească la atât, însă a auzit un zgomot pe hol, astfel că, brusc panicată, s-a ridicat. A rămas pe marginea patului, apoi în cameră a intrat scutierul lui Lancelot. Acesta a tuşit şi a zis:

— Stăpâne? Doamna Morgaine mi-a zis că eşti gata de odihnă. Dacă-mi permiţi, doamna mea...

Iarăşi Morgaine, fir-ar ea blestemată! Lancelot a pufnit în râs şi a dat drumul mâinii lui Guinevere.

— Da, nu am nici o îndoială că aşa este, doamna mea este ostenită. Îmi promiţi că vei veni şi mâine, regina mea?

Guinevere s-a arătat atât recunoscătoare, cât şi iritată de faptul că glasul lui a sunat atât de stăpânit. Şi-a întors faţa de la torţa purtată de slujitor; ştia că vălul îi era deranjat, iar rochia boţită, faţa brăzdată de dâre de lacrimi, iar părul i se despletise. Oare cum arăta? Ce putea crede bărbatul acela despre ei? Şi-a tras vălul peste faţă şi s-a ridicat în picioare:

— Noapte bună, Sir Lancelot. Kerval, să ai grijă de prietenul cel mai bun al regelui meu, apoi a ieşit, sperând cu deznădejde că va reuşi să ajungă în iatacul ei înainte de a izbucni din nou în lacrimi.

Of, Doamne, cum... cum de îndrăznesc să mă rog lui Dumnezeu ca să duc păcatul mai departe? Ar trebui să mă rog să mă ferească de ispită, dar nu pot!

16

Cu o zi sau două înainte de Beltane, Kevin bardul a sosit din nou la curtea lui Arthur. Morgaine s-a bucurat să-l vadă; avusese parte de o primăvară lungă şi obositoare. Lancelot îşi revenise după fierbinţeli şi plecase spre Lothian, în miazănoapte, iar Morgaine se gândise să se îndrepte şi ea într-acolo, ca să vadă cum o mai ducea fiul ei; însă nu voia să meargă în tovărăşia lui Lancelot şi nici el n-ar fi dorit-o ca însoţitor în călătorie. Ea s-a gândit: *Fiului meu îi este bine unde se află, mă voi duce altădată să-l văd.*

Guinevere era întristată şi tăcută; de-a lungul anilor cât Morgaine lipsise de la curte, regina se schimbase: dintr-o femeie copilăroasă şi senină, devenise tăcută, gânditoare şi mai pioasă decât se cuvenea unei fiinţe raţionale. Morgaine a bănuit că suferea de lipsa lui Lancelot şi, cunoscându-l pe acesta, credea, cu o umbră de dispreţ, că nici nu-i va da pace, nici nu o va face să păcătuiască până la capăt. Iar Guinevere îi semăna mult — nici nu voia să-i cedeze, nici să renunţe la el. S-a întrebat ce gândea Arthur, însă ar fi trebuit să-şi facă mult curaj ca să-l întrebe fără ocolişuri.

Morgaine l-a întâmpinat pe Kevin la curte şi, în sinea ei, a socotit că nu era imposibil să petreacă sărbătoarea de Beltane împreună; fluxurile solare îi înfierbântaseră sângele, iar dacă nu putea avea bărbatul pe care îl dorea (şi ştia că tot de Lancelot era atrasă), era preferabil să aibă un iubit care să găsească o încântare în fiinţa *ei;* era plăcut să fie dorită şi căutată. Şi, spre deosebire de Arthur ori Lancelot, Kevin vorbea pe şleau cu ea despre treburi de stat. A gândit, trăind câteva momente de regret amar, că dacă ar fi rămas la Avalon, acum ar fi fost luată ca sfetnic privind marile treburi de stat.

Ei bine, era prea târziu pentru asta; ce se făcuse nu se mai putea desface. De aceea l-a primit pe Kevin în sala mare şi a pus de i s-au servit mâncare şi vin, o îndatorire pe care Guinevere i-o ceda bucuroasă; reginei îi plăcea destul de mult să îl asculte pe Kevin cântând la harpă, însă nu suporta să-l vadă. De aceea,

Morgaine l-a servit şi a stat de vorbă cu el despre Avalon.
— Viviane este bine?
— E bine, şi la fel de hotărâtă să vină la Camelot de Rusalii, i-a răspuns Kevin, şi bine face, fiindcă Arthur nu prea ascultă ce spun eu. Cu toate că a promis să nu interzică focurile de Beltane măcar anul acesta.
— Nu-i slujeşte prea mult dacă le pune stavilă. Arthur are necazuri şi mai aproape de casă, a zis Morgaine, şi a făcut un gest. Dincolo de fereastra de colo, aproape vizibil de pe meterezele castelului, se află regatul-insulă al lui Leodegranz. Ai aflat vestea?
— Un călător pe care l-am întâlnit din întâmplare mi-a zis că a murit şi că n-a lăsat în urmă nici un fiu. Doamna lui, Alienor, a murit la naştere, la câteva zile după moartea lui. Fierbinţelile au fost tare neiertătoare în ţinutul acela.
— Guinevere nu a vrut să călătorească într-acolo pentru înmormântare, a zis Morgaine. N-a avut a plânge prea mult — tatăl ei nu a fost un părinte din cale afară de iubitor. Arthur a întrebat-o probabil în legătură cu numirea unui regent acolo; el zice că acum regatul este al ei, iar de vor avea un al doilea fiu, acela îl va stăpâni. Dar nu prea cred că Guinevere va face vreun copil.
Kevin a încuviinţat cu un gest moale din cap.
— Da, a pierdut un copil înainte de bătălia de la Mount Badon şi a fost foarte bolnavă. De atunci n-am auzit nici un zvon cum că ar fi rămas iarăşi grea. Câţi ani are marea regină?
— Socot că are cel puţin douăzeci şi şase, a zis Morgaine, dar nu era sigură, fiindcă trăise atâta vreme în ţara spiriduşilor.
— E cam târziu pentru a avea un prim copil, deşi nu am a mă îndoi că, la fel ca toate femeile sterpe, se roagă să se petreacă un miracol. Ce o chinuieşte pe regină de nu poate duce sarcina la capăt?
— Nu sunt moaşă, a spus Morgaine. Pare destul de sănătoasă şi, deşi şi-a ros genunchii tot rugându-se, nu se vede nici un semn.
— Da, Zeii vor face ce vor socoti, a zis Kevin, dar noi vom avea nevoie de mila lor dacă Marele Rege moare fără a avea un fiu! Iar acum nu mai sunt primejdii din partea saxonilor, care să-i împiedice pe regii rivali din Britania să se azvârle unii la gâtul

altora și să sfâșie această țară în bucăți. N-am avut niciodată încredere în Lot, dar el a murit, iar Gawaine este cel mai credincios dintre oamenii lui Arthur, doar dacă nu cumva Morgause își găsește vreun iubit cu ambiții de a deveni chiar el Mare Rege.

— Lancelot a plecat într-acolo, dar trebuie să se întoarcă destul de curând, a spus Morgaine.

— Și Viviane voiește să se ducă până la Lothian din anumite motive, deși noi ne-am gândit cu toții că e prea bătrână ca sa mai facă o asemenea călătorie.

Păi, vrea să-l vadă pe fiul meu... Morgaine a simțit că inima îi tresaltă și a avut o strânsoare în gâtlej, o dorință de a plânge. Kevin a lăsat impresia că nu a observat.

— Nu m-am întâlnit cu Lancelot pe drum, a precizat el. Pesemne că a urmat altă cale, ori a rămas să-și salute mama, ori — și a zâmbit cu șiretenie — să sărbătorească Beltane. Dacă ar zăbovi, ar umple de bucurie multe femei din Lothian. Morgause n-ar lăsa o astfel de bucățică să-i scape dintre gheare.

— Ea e sora mamei, a spus Morgaine, și cred că Lancelot e un creștin prea bun ca să făptuiască așa ceva. Are bărbăție îndeajuns să dea piept cu saxonii în bătălie, dar prea puțin curaj pentru o *asemenea* luptă.

Kevin a ridicat din sprâncene a mirare.

— Aha, adevărat? Nu mă îndoiesc că spui asta știind cum stau lucrurile, dar de dragul politeții vom spune că Viziunea te-a ajutat! Însă Morgause ar voi să-l amestece pe cel mai bun dintre cavalerii lui Arthur într-un scandal; atunci, Gawaine ar ajunge mai aproape de tron. Iar doamna este destul de dorită de toți bărbații — nu e prea în vârstă, a rămas încă frumoasă, are părul roșcat ca întotdeauna, fără un fir alb...

— A, a spus Morgaine pe un ton caustic, în târgurile din Lothian se găsește de vânzare henna, adusă tocmai din Egipt.

— Iar talia i-a rămas zveltă și se zvonește că face farmece ca să-i robească pe bărbați, dar astea sunt doar bârfe. Am auzit că a cârmuit destul de bine în Lothian. Atât de mult o displaci, Morgaine?

— Nu. Mi-e rudă de sânge și a fost bună cu mine, a zis ea și a dat să continue: *Mi-a crescut copilul,* dar asta i-ar fi dat lui prilejul

să întrebe dacă auzise veşti despre Gwydion... De aceea a amuţit. Nici măcar lui Kevin nu-i putea mărturisi asta. Şi a urmat: Dar nu-mi place că ruda mea Morgause a ajuns să fie socotită o desfrânată în Britania.

— Asta nu e chiar atât de rău, a spus Kevin cu un hohot de râs, după care şi-a lăsat deoparte cupa de vin. Doamna n-ar fi nici prima, nici ultima căreia îi plac bărbaţii frumoşi. Iar acum e văduvă şi nici un bărbat nu-i poate cere socoteală cine îi intră în aşternut. Dar nu se cuvine să îl fac pe Marele Rege să aştepte. Urează-mi noroc, Morgaine, pentru că trebuie să-i dau veşti rele regelui meu, şi ştii necazurile îndurate în vechime de cei ce aduceau regelui veşti pe care nu voia să le audă!

— Arthur nu e dintre aceia, a spus Morgaine. Dar de nu e secret, ce veşti rele îi aduci?

— Nu sunt tocmai veşti, a zis Kevin, pentru că s-a spus de nenumărate ori că Avalonul nu voieşte ca el să cârmuiască peste ţară ca un rege creştin, indiferent care i-ar fi credinţa personală. El nu trebuie să le îngăduie preoţilor să pună stavilă venerării Zeiţei sau să se atingă de crângurile de stejari. Iar dacă procedează astfel, atunci trebuie să îi comunic din partea Doamnei: Mâna care i-a încredinţat spada sacră a druizilor se poate întoarce ca să îl lovească.

— Asta nu-i va face plăcere, a zis Morgaine, dar poate îi va reaminti de jurământul făcut.

— Da, iar Viviane mai are o armă de care se poate sluji, a arătat Kevin, dar când Morgaine l-a întrebat care era aceea, nu a vrut să-i spună.

După ce el a plecat, Morgaine a rămas şi s-a gândit la noaptea ce venea. La masă se va cânta, iar mai târziu... Da, Kevin era un iubit agreabil, blând şi dornic să o satisfacă, iar ea se săturase să doarmă singură.

Se afla încă în sală când Cai a venit să o anunţe că mai sosise un călăreţ.

— O rudă de-a ta, doamnă Morgaine. Vrei să îl primeşti şi să-l îmbii cu vin?

Ea a încuviinţat — oare Lancelot se întorsese atât de curând? — însă călăreţul era Balan. La început abia de l-a recunoscut — era mai gras, mai mare, încât a bănuit că îi trebuia un cal uriaş ca

să îl ducă în spinare. Dar a recunoscut-o pe dată.

— Morgaine! Te salut, rudă a mea, a spus el şi s-a aşezat alături de ea, primind cupa oferită. Morgaine i-a spus că Arthur stătea de vorbă cu Kevin şi Merlin, dar îl va întâlni la masa de seară, apoi i-a cerut veşti.

— A fost zărit din nou un balaur la miazănoapte, a zis Balan, şi nu, acum nu mai e o închipuire ca a bătrânului Pellinore — am văzut cu ochii mei urma lăsată de el şi am vorbit cu doi dintre oamenii care au dat ochi cu el. Nu minţeau şi nici nu istoriseau o poveste ca să distreze pe cineva ori să-şi dea importanţă; erau îngroziţi de moarte. Au spus că ieşise din lac şi îl luase pe slujitorul lor — mi-au arătat o gheată a lui.

— O gheată, rudă a mea?

— O pierduse când a fost prins şi n-am vrut să ating mâzga aceea care mânjea încălţarea. Vreau să-l rog pe Arthur să-mi dea şase cavaleri care să meargă cu mine acolo, să punem capăt acestei fiare.

— Trebuie să-l chemi pe Lancelot, dacă se întoarce, a spus Morgaine cât de detaşată a putut. El are nevoie de ceva mişcare. Cred că Arthur încearcă să-l căsătorească cu fiica lui Pellinore.

Balan a măsurat-o cu o privire critică.

— Nu o invidiez pe fata care îl va avea de soţ pe fratele meu mai mic, a spus el. Am auzit că inima lui e dată... Ori nu s-ar cuveni să vorbesc despre asta...

— Nu se cuvine, a întărit Morgaine.

Balan a ridicat din umeri.

— Fie şi aşa. Arthur nu are vreun motiv anume să vrea să-i găsească lui Lancelot o mireasă atât de departe de curte, a zis el. Nu ştiam că te-ai întors aici, rudă a mea. Arăţi tare bine.

— Şi cum o duce fratele tău vitreg?

— Balin era destul de bine când l-am văzut ultima oară, a zis Balan, deşi tot nu o iubeşte pe Viviane. Cu toate acestea, nu există motive să credem că îi poartă pică pentru moartea mamei noastre. Atunci a tunat şi fulgerat, ameninţând că se va răzbuna, dar ar fi cu minţile aiurea dacă s-ar gândi la asemenea lucruri. În orice caz, dacă acesta i-a fost gândul, nu a adus vorba despre asta anul trecut, când a venit aici de Rusalii. Acesta este noul obicei al lui Arthur, poate nu ştii — ca oriunde ar călători în Britania, toţi

vechii cavaleri ai lui să se adune de Rusalii ca să stea la masă cu el. Tot atunci numeşte şi noi cavaleri şi primeşte pe orice petiţionar, oricât de umil ar fi el...

— Da, de asta am auzit, a spus Morgaine, şi a simţit o uşoară nelinişte. Kevin îi vorbise despre Viviane şi zisese că neliniştea se iscase din ideea că o femeie de vârsta Doamnei ar putea veni la Arthur ca un petiţionar oarecare. Aşa cum spunea Balan, doar un nebun ar fi clocit gânduri de răzbunare după atâta vreme.

În acea seară l-au ascultat pe Kevin cântând la harpă şi din glas, iar după aceea, tăcută ca o stafie — ori ca o preoteasă educată la Avalon — Morgaine s-a strecurat afară din camera în care dormea împreună cu fetele nemăritate ale lui Guinevere, şi s-a îndreptat spre iatacul lui Kevin. A plecat de acolo înaintea zorilor, pe deplin mulţumită, însă ceva din spusele lui — deşi avuseseră şi alte lucruri de discutat decât despre Arthur — o tulburase adânc.

— Arthur nu a voit să mă asculte, a zis el. Mi-a spus că poporul Angliei este creştin şi chiar dacă el nu va persecuta pe nimeni pentru credinţa în Dumnezeii la care ţine, va rămâne alături de preoţi şi de Biserică, aşa cum şi aceştia stăteau alături de tronul său. Şi a trimis vorbă către Doamna din Avalon că, dacă vrea spada înapoi, poate veni să o ia.

Chiar şi după ce s-a urcat în pat, Morgaine a rămas trează. Era vorba de spada legendară care îi legase pe atâţia de Arthur; şi legământul lui faţă de Avalon era acela care ţinea aproape popoarele care existau aici dinainte de romani. Se părea că acum Arthur era mai departe ca oricând de legământul pe care îl făcuse.

Putea vorbi cu el — dar nu, el nu ar i-ar fi dat ascultare; era femeie, dar şi soră a lui, şi între ei avea să rămână acea amintire de la numirea lui ca rege, astfel că nu i-ar fi putut vorbi deschis, aşa cum ar fi făcut-o înainte. Şi nu mai avea autoritatea Avalonului; azvârlise acea cinste cu propriile-i mâini.

Pesemne că Viviane îl putea face să înţeleagă importanţa de a-şi respecta jurământul. Însă chiar dacă această idee părea să o mai liniştească, a trecut multă vreme până ce Morgaine a reuşit să pună geană pe geană şi să doarmă.

Guinevere a simţit strălucirea soarelui prin perdele chiar înainte de a se ridica din pat. *A sosit vara*, a gândit ea. Iar apoi, *Beltane*. Deplinătatea însăşi a păcatului — era convinsă că multe dintre slujitoare şi dintre celelalte femei se vor furişa de la curte în acea noapte, când focurile de Beltane aveau să se aprindă pe Insula Dragonului în cinstea Zeiţei, ca să se iubească pe câmpuri... *Unele dintre ele se vor întoarce grele cu copilul Zeului... Iar eu, o soţie creştină, nu pot aduce pe lume un fiu pentru stăpânul meu drag...*

S-a răsucit în pat şi a rămas cu ochii la Arthur, care dormea. A, desigur, el era stăpânul ei şi îl iubea mult. O luase de soaţă ca parte a zestrei şi fără ca mai întâi să o fi văzut; cu toate acestea, o iubise, o venerase, o onorase — nu ea purta vină că nu era în stare să îndeplinească prima îndatorire a unei regine, aceea de a-i dărui un fiu ca moştenitor al regatului.

Lancelot... a, nu, îşi jurase când el plecase de la curte că nu se va mai gândi la el. Încă îl dorea cu nesaţ. Cu inima, sufletul şi trupul, dar jurase că va rămâne credincioasa soaţă a lui Arthur; Lancelot nu va mai vedea niciodată la ea acele jocuri şi alintări care îi făceau pe amândoi să tânjească şi mai mult... Asta însemna să se joace cu păcatul, chiar dacă nu era vorba de ceva mai rău.

Beltane. Da, ca femeie creştină şi ca regină a unei curţi creştine, avea datoria să organizeze ospeţe şi distracţii în acea zi, pentru ca toată lumea de la curte să se bucure, fără ca cineva să îşi întineze sufletul. Ştia că Arthur anunţase pentru Rusalii jocuri şi demonstraţii de luptă la care se vor da premii (o cupă de argint înmânată de ea) — aşa cum făcuse de altfel în fiecare an de când curtea se mutase la Camelot; şi trebuia să fie muzică şi dansuri, iar ea avea să facă pentru femei ceea ce ele făceau uneori în joacă, să înmâneze o panglică celei care putea toarce firul cel mai lung într-un ceas, ori să lucreze cea mai mare porţiune dintr-o tapiserie. Da, era nevoie de distracţii nevinovate, astfel ca nimeni să nu regrete jocurile interzise, de pe Insula Dragonului. S-a ridicat în capul oaselor şi a început să se îmbrace; trebuia să stea de vorbă cu Cai.

Cu toate că şi-a făcut de lucru întreaga dimineaţă, iar Arthur s-

a arătat mulţumit când i-a vorbit de strădaniile ei, apoi împreună cu Cai au discutat despre premiile ce aveau să fie oferite celui mai bun mânuitor al spadei şi călăreţului cel mai iscusit — da, trebuia să dea un premiu şi pentru cel mai viteaz dintre băieţi, probabil o mantie — cu toate acestea, în adâncul sufletului o rodea un gând. *Este ziua în care vechii Zei cer să cinstim fertilitatea, iar eu, eu sunt încă stearpă.* Şi astfel, cu o oră înainte de amiaza mare, ceas la care trompeţii aveau să cheme bărbaţii pe câmpul de exerciţii ca să înceapă distracţia, Guinevere a căutat-o pe Morgaine, neştiind încă precis ce voia să îi spună.

Morgaine îşi luase sarcina să se ocupe de vopsirea lânii pe care o trăgeau în fir şi mai avea datoria să le îndrume pe femeile reginei care făceau bere — ştia cum să ferească berea să se risipească atunci când fermenta, cum să distileze alcoolul tare pentru leacuri, şi să facă parfumuri din petale de flori, care erau chiar mai fine decât cele aduse de peste mări şi care costau mai mult decât aurul în greutate. În castel erau destule femei care socoteau că aceea era o artă magică, dar Morgaine le spusese că nu era, ci că ea învăţase despre însuşirile plantelor, grânelor şi florilor. Dacă era îndemânatică şi dispusă să îşi dedice timpul şi să se străduiască, orice femeie putea face la fel ca ea, aşa spunea Morgaine.

Guinevere a găsit-o îmbrăcată cu rochia de sărbătoare suflecată şi cu părul acoperit cu o pânză, mirosind un butoi în care berea se stricase.

— Aruncaţi-o, tocmai spunea ea. S-a răcit drojdia, iar acum s-a acrit. O să facem alt butoi mâine — pentru azi ne ajunge ce avem, chiar dacă regina dă un ospăţ, cu toate că nu ştiu cine i-o fi dat ideea asta.

— Nu ai de gând să sărbătoreşti, surioară? a întrebat-o Guinevere.

Morgaine s-a întors spre ea.

— Nu tocmai, i-a răspuns, dar mă mir că *tu* vrei să te ospătezi, Guinevere; îmi închipuiam că de Beltane vei posti cu credinţă şi vei înălţa rugăciuni, fie şi numai ca să arăţi că nu eşti una dintre acelea care se veselesc în cinstea Zeiţei recoltelor şi câmpurilor.

Guinevere s-a schimbat la faţă — nu şi-a dat seama dacă Morgaine îşi râdea de ea ori nu.

— Pesemne că Dumnezeu a orânduit lucrurile astfel, ca oamenii să se bucure de venirea verii, şi nu este nevoie să vorbim de Zeiţă... Aha, nu ştiu ce să cred... Îţi imaginezi că Zeiţa dă viaţă recoltelor şi pântecelor mioarelor, la fel ca pântecelor femeilor?

— Aşa am învăţat la Avalon, Gwen. De ce-mi pui această întrebare acum?

Spunând acestea, Morgaine şi-a scos basmaua cu care îşi acoperise părul şi, brusc, Guinevere a gândit că era frumoasă. Morgaine era mai în vârstă decât ea — trebuie că trecuse de treizeci de ani; dar nu arăta deloc mai bătrână decât atunci când o văzuse prima oară... Nici nu era de mirare că toţi bărbaţii o socoteau vrăjitoare! Purta o rochie din lână vopsită în albastru închis, din fir de lână tors foarte fin, simplă, iar părul negru, prins cu câteva panglici colorate, îi era petrecut peste urechi şi fixat cu un ac de aur. Alături de ea, Guinevere s-a simţit la fel de neatrăgătoare ca o găină, ca o gospodină oarecare, cu toate că ea era Marea Regină a Britaniei, iar Morgaine doar o ducesă păgână.

Morgaine ştia atât de multe lucruri, în vreme ce ea rămăsese neşcolită — nu ştia decât să-şi scrie numele şi să citească destul de chinuit din cartea scripturilor. Iar Morgaine se pricepea la toate artele, ştia citi şi scrie şi, bineînţeles, cunoştea şi treburile gospodăreşti — putea toarce şi ţese şi broda cu fineţe, dar ştia şi să vopsească şi să facă bere, fără a mai vorbi de ştiinţa ierburilor şi a magiei. În cele din urmă, Guinevere a reuşit să îngaime:

— Sora mea... mi s-a spus că e o glumă, dar... dar e adevărat că ştii tot felul de farmece şi vrăji pentru rodnicie? Eu, eu nu mai suport, fiindcă toate doamnele de la curte îmi numără fiecare îmbucătură ca să vadă dacă am rămas grea, ori bagă de seamă cât de strânsă mi-e cingătoarea! Morgaine, dacă ştii cu adevărat aceste farmece, după cum se zice... Sora mea, te rog, n-ai vrea să te slujeşti de ştiinţa ta pentru mine?

Mişcată şi tulburată, Morgaine şi-a lăsat o mână pe braţul lui Guinevere.

— E adevărat, la Avalon se spune că anumite ierburi pot ajuta dacă o femeie nu rămâne grea când s-ar cuveni, dar...

A şovăit, iar Guinevere s-a simţit cotropită de ruşine, într-un târziu, Morgaine a continuat:

— Eu nu sunt Zeiţa. S-ar putea să fie voinţa ei ca tu şi Arthur

să nu aveţi copii. Chiar voieşti să schimbi voinţa lui Dumnezeu cu vrăji şi farmece?

Înfuriată, Guinevere a spus:

— Până şi Hristos a zis când s-a rugat în grădină: „Părinte, de voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine!”5

— Da, Guinevere, dar tot el a zis: „Dar nu voia mea, ci voia Ta să se facă!”

— Mă miră că ştii asemenea lucruri...

— Am stat în casa Igrainei vreme de unsprezece ani, Guinevere, şi am auzit evanghelia la fel de des ca tine.

— Cu toate acestea, nu înţeleg cum poate fi voinţa lui Dumnezeu ca regatul să fie sfâşiat de lupte dacă Arthur ar muri, a spus Guinevere şi şi-a auzi propria voce crescând şi devenind ascuţită şi stridentă. Am fost credincioasă toţi aceşti ani — da, ştiu că nu crezi asta, presupun că socoteşti, laolaltă cu toate femeile de la curte, că mi-am trădat stăpânul din iubire pentru Lancelot — dar nu este adevărat, Morgaine, jur că nu este aşa...

— Guinevere, Guinevere! Eu nu sunt confesorul tău! Nu te-am acuzat de nimic!

— Dar ai face-o dacă ai putea, şi socot că eşti geloasă, i-a răspuns Guinevere înfierbântată, după care a strigat în semn de împăciuire: Vai, nu! Nu vreau să mă cert cu tine, Morgaine, sora mea! O, nu, am venit să-ţi cerşesc ajutorul... Şi a simţit lacrimi izbucnindu-i din ochi. Nu am făptuit nimic rău, am fost o soaţă bună şi credincioasă, am ţinut casa stăpânului meu şi m-am străduit să aduc onoare curţii lui, m-am rugat pentru el şi am încercat să îndeplinesc voia Domnului, nu mi-am încălcat cu nici un pas îndatoririle şi totuşi... şi totuşi... În ciuda credinţei şi faptelor mele... nu am fost răsplătită cum se cuvine. Orice târfă de pe stradă, orice femeie ce-i urmează pe soldaţi, toate se laudă cu pântecele plin şi cu rodnicia lor, în vreme ce eu... eu nu am nimic, nimic...

A început să plângă nestăpânit, cu palmele ţinute peste faţă. După ce şi- a petrecut braţele pe după trupul lui Guinevere, uimită, dar cu glas blând, Morgaine i-a vorbit:

— Nu mai plânge, nu mai plânge... Guinevere, uită-te la mine,

---

5 Noul Testament, Evanghelia după Luca, 22:42.

eşti atât de nenorocită că nu ai un copil?

Guinevere s-a zbătut să-şi înfrângă hohotele de plâns.

— Nici nu mă gândesc la altceva, zi şi noapte, a zis ea.

După o vreme, Morgaine i-a spus:

— Da, văd că ţi-e greu.

Se părea că, de fapt, îi auzea adevăratele gânduri:

Dacă aş avea un copil, nu m-aş gândi zi şi noapte la iubirea aceasta care îmi pătează onoarea, fiindcă toate gândurile mele ar fi dăruite fiului lui Arthur.

— Aş vrea să te ajut, surioară — dar nu vreau să am de a face cu farmece şi vrăji. La Avalon am fost învăţate că de astfel de lucruri au nevoie oamenii simpli, însă cei înţelepţi nu le folosesc, ci îşi suportă soarta pe care le-au dat-o Zeii.

Şi când a rostit aceste vorbe, a simţit că este făţarnică; şi-a adus aminte de dimineaţa când se dusese să caute rădăcini şi ierburi pentru o poţiune care să o împiedice de a da viaţă copilului lui Arthur. *Acea faptă* nu însemna că se supunea voinţei Zeiţei!

Însă, în cele din urmă, nu o făcuse nici ea...

Apoi, cuprinsă de o oboseală nelămurită, Morgaine s-a întrebat: *Eu, care nu am voit un copil şi am ajuns în pragul morţii purtându-l în pântece, am dat naştere copilului; Guinevere, care tânjeşte zi şi noapte după unul, rămâne cu pântecul sterp şi cu braţele goale. Aceasta să fie bunătatea voinţei ce vine de la Zeiţă?*

Cu toate acestea, s-a simţit îndemnată să spună:

— Guinevere, te-aş ruga să ţii minte un lucru: câteodată, farmecele lucrează astfel încât ai voi ca ele să nu fi existat. Ce te face să crezi că Zeiţa pe care o slujesc îţi poate dărui un fiu când Dumnezeul tău, despre care se crede că este cel mai puternic dintre Zei, nu e în stare?

Asta suna a blasfemie, iar lui Guinevere i s-a făcut ruşine. Cu toate acestea, s-a trezit gândind şi rostind cu voce tare ce s-a înecat treptat:

— Cred că probabil lui Dumnezeu nu îi pasă de femei; toţi preoţii lui sunt bărbaţi, iar în Scripturi ni se spune mereu, mereu, că femeile reprezintă ispita şi răul; poate de aceea nu mă aude. Şi de aceea m-aş adresa Zeiţei — fiindcă lui Dumnezeu nu îi pasă... După aceea, a reînceput să plângă cu hohote. Morgaine, a strigat

ea, de nu mă poţi ajuta, jur că mă voi duce spre Insula Dragonului cu o luntre în această noapte, o să-l plătesc pe servitorul meu să mă ducă acolo, iar când se vor aprinde focurile, o să o rog pe Zeiţă să-mi dăruiască un copil... Jur, Morgaine, că aşa voi face...

Şi s-a văzut pe sine în lumina focurilor, dând roată flăcărilor, simţind că se topeşte în strânsoarea unui bărbat necunoscut şi fără chip, în braţele lui — gândul a făcut ca tot trupul ei să se crispeze de durere şi plăcere pe jumătate vinovată.

Morgaine a ascultat-o cu o groază crescândă. *Nu va face asta niciodată, şi-ar pierde curajul în ultima clipă... Până şi mie mi-a fost frică, şi ştiam de la început că fecioria mea era dăruită Zeului.* Dar apoi, percepând disperarea din glasul cumnatei ei, s-a gândit: *Da, ar putea face asta; iar de ar face-o, s-ar detesta cât ar mai avea de trăit.*

În încăpere nu se auzea alt sunet decât suspinul lui Guinevere. Morgaine a aşteptat până ce aceasta s-a liniştit puţin, apoi a vorbit:

— Surioară, o să fac tot ce pot pentru tine. Arthur îţi poate dărui un copil, dar nu este nevoie să te duci la focul de Beltane sau să cauţi ceva asemănător. Să nu spui că eu ţi-am zis asta, promite-mi, şi nu-mi pune nici o întrebare. Dar Arthur a zămislit un copil.

Guinevere s-a holbat la ea.

— Dar el mi-a zis că nu are nici un copil...

— Asta pentru că probabil nu ştie. Dar eu am văzut copilul cu ochii mei. Este crescut la curtea lui Morgause.

— Atunci, el are deja un fiu, iar dacă eu nu îi pot dărui unul...

— Nu! s-a grăbit Morgaine să o întrerupă, iar glasul i-a devenit aspru. Doar ţi-am spus: nu trebuie să vorbeşti despre asta, el nu-şi poate recunoaşte copilul. Dacă nu-i poţi dărui unul, atunci regatul îi va reveni lui Gawaine. Guinevere, nu mai pune întrebări, pentru că mai mult de atât nu-ţi voi spune; dacă nu eşti în stare să duci sarcina până la capăt, nu este vina lui Arthur.

— Nici nu am rămas grea de anul trecut, de la vremea recoltei, iar în toţi aceşti ani de căsătorie, doar de trei ori... Guinevere a încercat să-şi înghită nodul din gât şi şi-a şters faţa cu vălul. Dacă mă ofer Zeiţei... ea va fi milostivă cu mine...

Morgaine a suspinat.

— S-ar putea. Dar nu trebuie să te duci pe Insula Dragonului. Poţi rămâne grea, ştiu asta — probabil că un farmec te-ar ajuta să duci sarcina până la naştere. Cu toate astea, te avertizez, Guinevere: farmecele nu ajută aşa cum ar voi oamenii, pentru că îşi au orânduielile lor, iar aceste orânduieli sunt la fel de ciudate ca mersul timpului pe tărâmul spiriduşilor. Nu căuta să mă învinuieşti pe mine, Guinevere, dacă farmecele te duc altundeva decât unde voieşti tu.

— Dacă îmi oferă o şansă cât de mică de a avea un copil de la stăpânul meu...

— Asta s-ar putea, a zis Morgaine şi s-a întors, iar Guinevere a pornit în urma ei ca un copil îndrumat de mama lui.

Care vor fi acele farmece, s-a întrebat Guinevere, şi ce vor reuşi ele, şi de ce arăta Morgaine atât de stranie şi de solemnă — de parcă ar fi fost chiar Marea Zeiţă? Însă oftând din rărunchi, şi-a zis că va accepta orice, numai să îi dea ceea ce-şi dorea atât de mult.

O oră mai târziu, când trompeţii au dat semnal, iar Morgaine şi Guinevere stăteau alături la marginea câmpului, Elaine s-a aplecat spre ele şi a zis:

— Ia priviţi! Cine e acela care intră călare aproape de Gawaine?

— E Lancelot, a rostit Guinevere pe nerăsuflate. S-a întors acasă.

Lancelot era mai atrăgător ca niciodată. Pe obrazul lui se vedea urma roşiatică a unei tăieturi de spadă care ar fi trebuit să-l urâţească, însă îi dădea o frumuseţe nefirească, de pisică sălbatică. Călărea de parcă el şi calul ar fi alcătuit un singur trup, iar Guinevere, cu ochii lipiţi de bărbat, a tras cu urechea la flecăreala lui Elaine.

Amărăciune, ce ironie amară trăiesc. Cum se poate, acum am hotărât şi j jurat să nu mă mai gândesc la el, şi să îmi fac datoria faţă de stăpânul şi regele meu... La gât, pe sub bijuteria încolăcită pe care i-o dăduse Arthur în urmă cu cinci ani, când se căsătoriseră, a simţit greutatea farmecului primit de la Morgaine, cusut într-o punguţă ce i se odihnea între sâni. Nu ştia şi nici nu voia să afle ce pusese Morgaine înăuntru.

De ce tocmai acum? Sperasem că atunci când va veni, pentru

sărbătoarea Rusaliilor, voi purta deja în pântece copilul stăpânului meu, iar el nu mă va mai învrednici cu nici o privire, pentru că ar înţelege că am hotărât să-mi cinstesc căsnicia.

Cu toate acestea, împotriva propriei voinţe, şi-a adus aminte vorbele lui Arthur: *Dacă îmi vei dărui un copil, nu voi pune nici o întrebare... înţelegi ce îţi spun?* Guinevere înţelesese prea bine. Fiul lui Lancelot putea fi moştenitorul regatului. Să-i fi fost acea nouă ispită pusă în faţă acum pentru că deja căzuse într-un păcat îngrozitor apelând la vrăjitoriile lui Morgaine şi folosind ameninţări nebuneşti şi necreştine ca să o silească să o ajute?

Nu-mi pasă, dacă astfel pot purta în pântece pe fiul regelui meu... dacă Dumnezeu mă va pedepsi pentru asta, ce mă fac cu el? S-a înspăimântat de propria blasfemie, însă chiar blasfemie era să se gândească la focurile de Beltane...

— Ia priviţi, Gawaine a căzut, nici măcar el nu a putut rezista la atacul lui Lancelot, a spus Elaine entuziasmată. Şi Cai, la fel! Cum de l-a lăsat inima să doboare un om beteag?

— Elaine, nu fi mai naivă decât *se cuvine,* a spus Morgaine. Îţi închipui că sir Cai i-ar fi mulţumit lui Lancelot că l-a cruţat? Dacă a vrut să participe la luptă, Cai sigur e în stare să înfrunte primejdia! Nimeni nu i-a cerut să ia parte la întrecere.

Se ştiuse cine va câştiga premiul încă de când Lancelot intrase pe câmpul de luptă. Când văzuseră asta, cavalerii regelui Arthur începuseră să murmure oarecum amuzaţi.

— Nici nu are rost să mai intrăm pe câmp câtă vreme Lancelot se află aici, a spus râzând Gawaine, petrecându-şi braţul pe după umărul vărului său. Lance, nu puteai să mai întârzii o zi ori două?

Îmbujorat la faţă, Lancelot a râs laolaltă cu ceilalţi cavaleri. A primit cupa de aur şi a azvârlit-o în aer.

— Şi mama ta m-a rugat să rămân la curtea ei, ca să merg la focurile de Beltane. Nu m-am întors ca să vă fur premiul. Guinevere, doamna mea, a strigat el, ia-o şi dă-mi în schimbul ei panglica pe care o porţi la gât. Cupei i-ar sta mai bine în altar, ori pe marea masă a reginei!

Fâstâcită, Guinevere a dus iute mâna la gât şi la panglica pe care o folosise ca să lege farmecele date de Morgaine.

— Prietene, nu ţi-o pot da... Însă a căutat în interiorul mânecii pe care o brodase cu mici perle. Ia asta ca semn de preţuire

pentru campionul meu. Cât despre premiu — ei bine, o să ofer premii tuturor...

A făcut apoi un semn către Gawaine şi Gareth, care fusese pe locul doi după Lancelot.

— Foarte frumos ai procedat, a spus Arthur ridicându-se de pe bancă, în vreme ce Lancelot a luat năframa din mătase şi a sărutat-o, după care şi-a prins-o de coif. Da, dar cel mai viteaz dintre luptătorii mei trebuie să fie cinstit. Vei sta alături de noi la masa mare, Lancelot, şi ne vei povesti ce ţi s-a mai întâmplat de când ai plecat de la curtea mea.

Guinevere s-a scuzat faţă de doamnele de onoare, ca să se pregătească mai bine pentru ospăţ. Elaine şi Meleas au continuat să sporovăiască despre curajul şi măiestria dovedite de Lancelot, despre felul în care călărise şi despre generozitatea lui atunci când renunţase la premiu. Guinevere nu se gândea decât la privirea pe care i-o aruncase el atunci când îi ceruse panglica purtată în jurul gâtului. A ridicat ochii şi a întâlnit zâmbetul întunecat şi enigmatic al lui Morgaine.

În prima oră a ospăţului, s-a plimbat prin sală, ca să se asigure că toţi oaspeţii erau aşezaţi şi serviţi cum se cuvenea. Când, într-un târziu, şi-a luat locul la masa mare, toţi, ori mai toţi, erau ameţiţi, iar afară se întunecase. Slujitorii au adus opaiţe şi torţe, pe care le-au prins de ziduri, iar Arthur a spus pe un ton jovial:

— Ai băgat de seamă, doamna mea, că am aprins şi noi focurile de Beltane între zidurile castelului?

Morgaine se aşezase aproape de Lancelot. Faţa lui Guinevere palpita de arşiţă şi de vinul pe care îl băuse; s-a întors, astfel încât să nu-i mai vadă. Căscând copios, Lancelot a zis:

— Păi, sigur, azi e ziua de Beltane, uitasem.

— Iar Guinevere a făcut în aşa fel încât să participăm la un ospăţ, pentru ca nimeni dintre oamenii noştri să nu se lase ispitit, strecurându-se pentru a participa la vechile rituri, a spus Arthur. Există mai multe feluri de a lua blana lupului decât a-l vâna până şi-o lasă singur — dacă dădeam poruncă să nu se facă focurile, aş fi fost socotit un tiran...

— Şi credincios Avalonului, frate, a spus Morgaine cu glas scăzut.

— Dar dacă doamna mea îi face pe oameni să se simtă mai

bine aici, la ospăţul nostru, decât să meargă pe câmpuri şi să danseze în preajma focurilor, atunci împlinim scopul mult mai simplu!

Morgaine a ridicat din umeri. Lui Guinevere i s-a părut că Morgaine se amuza în tăcere. Nu băuse decât foarte puţin; probabil era singura persoană trează de la masa regelui.

— Lancelot, ai călătorit prin Lothian, acolo se mai ţin riturile de Beltane?

— Aşa spune regina, i-a răspuns Lancelot, dar din câte ştiu eu, s-ar putea ca ea să fi glumit faţă de mine — n-am văzut ceva care să-mi dea de înţeles că regina Morgause n-ar fi cea mai creştină dintre doamne. (Cu toate acestea, lui Guinevere i s-a părut că el a aruncat o privire neliniştită spre Gawaine.) Ascultă la ceea ce spun, n-am vorbit nimic împotriva doamnei de Lothian, nu voiesc a mă certa cu tine sau cu neamurile tale...

Însă la spusele lui s-a auzit doar un sforăit slab, iar râsul lui Morgaine s-a arătat puţin forţat.

— Ia priviţi, Gawaine a adormit cu capul pe masă! Lancelot, aş vrea şi eu veşti din Lothian. Nu cred că cineva crescut acolo ar putea uita atât de uşor focurile de Beltane. Ciclurile soarelui vibrează în sângele oricărui om crescut în Avalon, cum aş fi eu, sau regina Morgause — adevăr vorbesc, Lancelot? Arthur, îţi aduci aminte de felul cum ai fost făcut rege pe Insula Dragonului? Când s-a întâmplat asta... Acum nouă, ori zece ani?...

Arthur a privit-o cu nemulţumire, însă i s-a adresat cu amabilitate:

— Asta s-a petrecut cu mulţi ani în urmă, aşa cum spui, surioară, iar lumea se schimbă cu fiecare anotimp. Cred că timpul pentru asemenea lucruri a apus pentru toţi, în afara celor care trăiesc pe câmpuri şi printre recolte şi trebuie să ceară Zeiţei să fie binecuvântaţi — aşa ar spune Taliesin, iar eu nu tăgăduiesc asta. Cred însă că riturile acelea din vechime au prea puţin de a face cu noi, cei care trăim în castele şi târguri şi am ascultat cuvântul lui Hristos. Apoi a ridicat cupa, a golit-o şi a rostit apăsat, ca unul ce era ameţit de băutură: Dumnezeu ne va dărui ceea ce dorim — tot ce ne este menit — fără a fi nevoie să dăm fuga la vechii Zei, nu este adevărat, Lancelot?

Vreme de o clipă, Guinevere a perceput împunsătura ochilor

lui Lancelot, după care el a spus:

— Care dintre noi are lucrurile pe care şi le doreşte, regele meu? Nici un rege, şi nici măcar Dumnezeu nu le poate oferi pe toate.

— Dar eu voiesc... vreau ca supuşii mei să aibă tot ce le este trebuincios, a repetat Arthur cu glas îngroşat. Şi la fel voieşte şi regina mea, de vreme ce a făcut focurile de Beltane aici...

— Arthur, a intervenit Morgaine cu calm, ai băut cam mult.

— Da, şi de ce nu? a întrebat el pe un ton provocator. E propriul meu ospăţ şi focul meu, şi de ce altceva aş fi luptat contra saxonilor atâţia ani? Stai aici, la Masa Rotundă a cavalerilor mei, şi bucură-te de pace — de bere bună şi vin. Dar unde e Kevin bardul? Sunt lipsit de muzică la ospăţul meu?

— Nu am a mă îndoi că a plecat să o venereze pe Zeiţă în preajma focurilor, a spus Lancelot râzând, şi ca să cânte la harpă acolo, pe Insula Dragonului.

— Cum? Asta e trădare, a spus Arthur cu glas împâclit. Acesta e un motiv în plus ca să interzic focurile de Beltane, ca să am muzică...

Morgaine a pufnit în râs şi a zis cu inima uşoară:

— Fratele meu, nu poţi porunci conştiinţei nimănui. Kevin este druid şi are dreptul să ofere muzica sa Zeilor proprii, dacă aşa voieşte. (Apoi şi-a lăsat bărbia în palme, iar lui Guinevere i s-a părut că arăta ca o pisică ce-şi lingea caimacul de pe mustăţi.) Cu toate astea, eu cred că a ţinut sărbătoarea de Beltane în felul său — nu am a mă îndoi că s-a culcat deja, fiindcă oamenii de aici sunt prea ameţiţi ca să facă deosebirea între cântecele lui şi ale mele şi sforăiturile lui Gawaine! Chiar când doarme, el le oferă muzică celor din Lothian, a adăugat ea, exact în clipa în care un sforăit mai violent al lui Gawaine a tulburat tăcerea, iar ea a făcut un gest către unul dintre şambelani, care s-a apropiat şi l-a convins să se trezească. El s-a ridicat în picioare şi, beţivit, l-a salutat din cap pe Arthur şi a ieşit din sală, legănându-se.

Lancelot a înălţat cupa şi a golit-o.

— Şi eu cred că am avut muzică şi ospăţ din belşug; am călărit de la ivirea zorilor, pentru că am voit să ajung la jocurile de azi, şi curând îţi voi cere îngăduinţa să merg la culcare, Arthur.

Guinevere şi-a dat seama că Lancelot era bine ameţit, fiindcă

spusese direct *Arthur,* în prezența altora, Lancelot avea mereu grijă să se adreseze politicos, cu *stăpânul meu, regele meu,* și doar atunci când erau singuri îi spunea „vere” sau „Arthur”.

Cu toate acestea, după câteva ore de ospăț, puțini erau aceia îndeajuns de treji ca să bage de seamă; era ca și cum Arthur și Lancelot ar fi fost aproape singuri. Arthur nici măcar nu i-a răspuns; a alunecat în jilț și ochii i s-au închis pe jumătate. „Ei bine”, a gândit Guinevere, „chiar el a spus-o — e ospățul dat în preajma vetrei lui, iar dacă un bărbat nu se putea îmbăta în propria lui casă, atunci la ce bun să fi luptat atâția ani ca să poată avea liniște și siguranță când se ospăta?”

Iar dacă Arthur era prea beat în acea noapte ca să o primească în patul lui... Și-a pipăit panglica de la gât, de care atârna farmecul, a cărui greutate o apăsa arzător pe sâni. „Este ziua de Beltane, de ce n-a rămas treaz pentru o asemenea sărbătoare? Dacă ar fi fost chemat la vreunul dintre acele ospețe păgâne, și-ar fi adus aminte”, a gândit ea, iar obrajii i-au luat foc la necuviința acelui gând. „Cred că m-am îmbătat și eu.” S-a uitat cu furie la Morgaine, care rămăsese rece și trează, jucându-se cu cordelușele de la harpa ei. De ce zâmbea Morgaine în acel fel?

Lancelot s-a aplecat spre ea și a zis:

— Regina mea, cred că stăpânul și regele nostru a băut și s-a ospătat îndeajuns. N-ar fi bine să trimiți servitorii și cavalerii la culcare? Iar eu îl voi chema pe șambelanul lui Arthur ca să-l ajute să ajungă în pat.

Lancelot s-a ridicat. Guinevere și-a dat seama că și el era beat, însă rezistase mai bine decât alții, mișcându-se doar cu ceva mai multă îngrijire decât de obicei. Când a început să treacă printre oaspeți urându-le noapte bună, a simțit și ea brusc amețeala și nesiguranța pașilor. Remarcând surâsul enigmatic al lui Morgaine, aproape că a auzit din nou cuvintele blestematei vrăjitoare: *Nu căuta să mă învinuiești pe mine, Guinevere, dacă farmecele te duc altundeva decât voiești tu...*

Lancelot și-a croit drum înapoi printre oaspeții care începuseră să plece din sală.

— Nu-l găsesc pe slujitorul stăpânului meu; cineva de la bucătărie mi-a zis că au plecat cu toții la Insula Dragonului, la focuri... Gawaine ori Balan mai sunt aici? Ei sunt singurii

îndeajuns de puternici să-l ducă pe stăpânul şi regele nostru la pat...

— Gawaine era prea beat ca să se ducă şi pe sine, a spus Guinevere, iar pe Balan nu l-am văzut defel. Şi tu sigur nu-l poţi duce, fiindcă e mai înalt şi mai greu decât tine...

— Cu toate astea, o să încerc, a zis Lancelot râzând şi s-a aplecat lângă Arthur.

— Vino, vere... Gwydion! Nu are cine să te ducă la culcare, o să-ţi dau eu braţul. Hai, sus, bravo, prietene, a zis el, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil, iar Arthur a deschis ochii şi s-a ridicat cu greu în picioare. Nici paşii lui Lancelot nu erau prea siguri, a gândit Guinevere, care i-a urmat pe cei doi bărbaţi... Pesemne că alcătuiau o privelişte ciudată, asta dacă mai era vreun slujitor îndeajuns de treaz ca să bage de seamă: Marele Rege, Marea Regină şi căpitanul cavaleriei regelui bălăbănindu-se spre culcare în ajun de Beltane, prea beţi ca să meargă singuri pe propriile picioare...

Însă Arthur s-a mai trezit puţin după ce Lancelot l-a trecut pragul iatacului regal; s-a dus către un clondir cu apă aflat într-un colţ şi şi-a clătit faţa, apoi a băut cu nesaţ.

— Îţi mulţumesc, vere, a zis el cu glas încă nesigur şi ameţit. Eu şi doamna mea avem a-ţi mulţumi pentru multe, asta e sigur, iar eu ştiu că ne iubeşti mult pe amândoi...

— Dumnezeu mi-este martor că aşa stau lucrurile, a spus Lancelot, dar a privit-o pe Guinevere cu ochi în care se putea citi ceva vecin cu disperarea. Vere, mă duc să găsesc un slujitor?

— Nu, mai aşteaptă puţin, a zis Arthur. Aş voi să-ţi spun ceva, iar dacă nu am curaj acum, când am băut, treaz n-o voi face nicicând. Gwen, te poţi descurca fără să-ţi chemi doamnele de onoare? Nu vreau ca vorbele noastre să fie răspândite de limbile lor slobode dincolo de pereţii acestei camere. Lancelot, vino aici şi stai lângă mine, spuse în vreme ce se aşează pe marginea patului. Şi tu, scumpo... Aşa, iar acum ascultaţi-mă amândoi. Guinevere nu mai este o copilă — şi vă închipuiţi că nu am văzut cum vă priviţi? Am vorbit despre asta cândva cu Gwen, dar ea e prea cuminte şi prea credincioasă, aşa că n-a voit să-mi dea ascultare. Însă acum, de Beltane, când toată viaţa de pe acest pământ pare să urle din dorinţa de procreare şi rodnicie... Cum să

spun asta? Saxonii au o vorbă din vechime, cum că prieten îţi este acela căruia îi împrumuţi soaţa şi spada...

Guinevere a simţit cum faţa îi ia foc; nu avea curaj să-l privească pe nici unul dintre cei doi bărbaţi. Arthur a urmat, rostind cuvintele rar:

— Fiul tău, Lance, ar fi moştenitor al regatului, şi ar fi mai bine astfel decât ca ţara să ajungă pe mâna fiilor lui Lot... A, da, episcopul Patricius ar numi asta un păcat cumplit, fără îndoială, ca şi cum Dumnezeul lui ar fi vreun străjer ce umblă noaptea să vadă cine în patul cui doarme... Cred că e un păcat mai mare să nu am un fiu care să moştenească regatul. Atunci se va crea un haos ca acela care a ameninţat ţara înainte ca Uther să urce pe tron. Prietene, vere, tu ce ai de spus?

Guinevere a văzut cum Lancelot şi-a umezit buzele cu limba şi a simţit că şi gura ei se uscase. Într-un târziu, el a răspuns:

— Nu ştiu ce să zic, regele meu... prietene... vere. Doar Dumnezeu mi-e martor, nu există altă femeie pe acest pământ...

Şi vocea i s-a frânt; a privit-o pe Guinevere şi ea a avut impresia că nu mai poate suporta dorul din ochii lui. Vreme de o clipă a crezut că va leşina, şi a întins o mână să se sprijine de tăblia patului.

Sunt încă ameţită de vin, a gândit ea, *visez, nu se poate să fi auzit ceea ce am auzit...* Şi a simţit că nu ar mai putea trăi dacă îi va lăsa să vorbească astfel.

Lancelot nu şi-a dezlipit privirea de la ea.

— Doamna mea... ea trebuie să hotărască.

Arthur a întins braţele spre ea. Îşi scosese cizmele si bogata robă pe care o purtase la ospăţ; în tunica de pe dedesubt, arăta ca băiatul cu care Guinevere se căsătorise cu ani în urmă.

— Vino, Gwen, a zis Arthur; tu şi Lance, sunteţi cei pe care îi iubesc cel mai mult pe lume, în afară de...

A simţit un nod în gât şi s-a oprit, iar Guinevere a gândit pe neaşteptate: *Mi-a fost gândul doar la iubirea mea, nu m-am gândit nici o clipă la Arthur. El m-a luat fără să mă ştie, fără să mă dorească, şi mi-a arătat iubire şi m-a onorat ca regină a lui. Dar n-am crezut că, aşa cum eu îl iubesc pe Lancelot, s-ar putea ca şi Arthur să iubească o femeie pe care nu o poate avea... fără a comite un păcat şi o trădare. Mă întreb dacă nu cumva Morgaine*

tocmai de aceea râde de mine, ea știe iubirile tăinuite ale lui Arthur... ori păcatele lui...

Dar Arthur a zis în continuare:

— Nu credeam să am curajul de a spune asta, dacă nu ar fi fost sărbătoarea de Beltane... Vreme de sute de ani, strămoşii noştri au făcut aceste lucruri fără să se ruşineze, chiar în faţa Zeilor şi potrivit voinţei acestora. Şi, ascultă draga mea, dacă sunt cu tine aici, Guinevere a mea, dacă este să avem un copil, atunci trebuie să juri că el va fi conceput în patul tău de căsătorie, şi nu este nevoie ca vreunul dintre noi să ştie cu siguranţă... Iubirea mea, consimţi la vorbele mele?

Guinevere a rămas fără suflare. Încet, încet, a întins mâna şi a lăsat-o în palma lui Lancelot. A simţit atingerea mâinii lui Arthur pe păr, iar Lancelot s-a aplecat şi a sărutat-o pe gură.

Am fost măritată atâţia ani, iar acum sunt speriată ca o fecioară, a gândit ea, şi după aceea şi-a amintit vorbele lui Morgaine când îi pusese legătura cu farmece la gât. *Guinevere, ai grijă ce îi ceri Zeiţei, pentru că s-ar putea să-ţi împlinească ruga...*

În acele momente socotise că Morgaine se referise doar la ruga de a i se da un copil, iar după aceea putea chiar să şi moară la naştere. Acum și-a dat seama că vorbele ei fuseseră mai subtile, pentru că acum îl putea avea pe Lancelot, și asta fără să poarte vină, cu voia şi îngăduinţa propriul ei soţ. Într-un moment de limpezire a gândurilor, și-a zis: *La urma urmelor, asta am dorit; după toţi acești ani, neîndoielnic că sunt stearpă, nu voi purta niciodată un copil în pântece, dar voi avea măcar atât...*

Cu mâini tremurătoare și-a desfăcut rochia. A avut sentimentul că toată lumea se redusese la acel lucru, acea conştiinţă perfectă de sine, a propriului trup plin de o dorinţă dureroasă, de un nesaţ pe care nu crezuse că îl va simţi vreodată. Pielea lui Lancelot era atât de moale... Crezuse că toţi bărbaţii erau ca Arthur, bronzaţi şi păroşi, dar trupul lui era curat ca al unui copil. Vai, îi iubea pe amândoi, îl iubea pe Arthur cu atât mai mult cu cât putuse fi atât de darnic încât să-i ofere asta... Acum amândoi o strângeau în braţe, iar ea a închis ochii şi şi-a întins gâtul să fie sărutată, neştiind precis ale cui buze se împreunau cu ale ei. Însă Lancelot a mângâiat-o pe obraz, apoi mâna i-a alunecat pe gâtul ei, până la panglica legată.

— Ce este asta, Gwen? a întrebat el, având gura lipită de a ei.

— Nimic, a răspuns ea, nimic. O prostie pe care mi-a dat-o Morgaine.

A desfăcut panglica şi a azvârlit-o într-un colţ, lăsându-se apoi moale în braţele soţului şi în cele ale iubitului ei.